

JAMES CLAVELL

MENTEKULES

James Clavell

MENEKÜLÉS

James Clavell: Escape
Copyright © 1995 by the Estate of James Clavell

Fordította: Fazekas László

Sigacunak

ELSŐ KÖNYV

PÉNTEK

1979. FEBRUÁR 9.

TEHERÁN – MCIVER LAKÁSA, 20.30. – Mindhárman közel húzódtak a nagy rövidhullámú készülékhez, hogy hallják az erősen recsegő adást. *„Itt a BBC világhíradója. A greenwichi idő 17.00 óra...”* Iráni helyi idő szerint 20.30 volt.

A két férfi automatikusan az órájára pillantott, hogy ellenőrizze, pontosan jár-e, a nő viszont újabb kortyot ivott a vodka-martinijából. Odakint már sötét volt, a távolból időnként fegyverropogás hallatszott, amire már szinte oda sem figyeltek. Az asszony ismét belekortyolt az italába. A lakásban hideg volt – hetek óta nem működött a központi fűtés. A villanykandalló javított valamelyest a helyzeten, de nem sokat, mert fél kapacitással működött, ahogyan a villanykörte is csak halványan pislogtak.

„...meghallgathatjákkülöntudósítónkiráni beszámolóját...”

– Remek! – mondta a két férfi egyetértő bólintásától kísérve az asszony. Ötvenegy éves volt. Korát meghazudtolóan fiatalos, kék szemű, szőke hajú, karcsú, sötét keretes szemüvegben. Genevere McIver volt a hivatalos neve, de szinte mindenki csak Gennynek szólította.

„...előbb rövid hírösszefoglalónk következik. Iránban a jól felfegyverzett, egymással hevesen szemben álló frakciók küzdelme miatt igen képlékeny a helyzet. Callaghan miniszterelnök bejelentette, hogy a királynő hétfőn Kuwaitba repül, ahol megkezdí háromhetes, a Perzsa-öböl menti államokat érintő körútját. Washingtonban az eln...”

Az adás teljesen érthetlenné vált, mire a magasabb férfi dühösen káromkodni kezdett.

– Türelem, Charlie! – intette szelíden az asszony. – Vissza fog jönni a hang.

– Igazad van, Genny – válaszolta Charlie Pettikin. Az ötvenhat éves, őszülő hajú férfi Dél-Afrikában született, korábban a brit légierőnél szolgált, most pedig főpilótaként a vállalatnak az iráni szárazföldi hadseregnél és légierőnél beindított helikoptervezető-képzési programját vezette. A távolból újabb gépfegyversorozat hallatszott.

– Elég kockázatos Kuvaitba küldeni a királynőt, nem? – kérdezte Genny. Kuvait az öböl szemközti partján, Szaúd-Arábia és Irak között elhelyezkedő, olajban elképesztően gazdag sejkiség volt. – Ostobaság, pont most!

– De mennyire! Ez az eszement kormány mindenütt csak baromságot csinál, innentől fel egészen Aberdeenig – válaszolta komoran Duncan McIver. Az Iránban évek óta működő, főleg olajipari létesítményeket kiszolgáló, S-G Helicopters nevű brit vállalat területi igazgatója volt, ötvennyolc éves, magas, izmos, ökölvívóra emlékeztető alkatú férfi.

– Szép nagy terület – mondta nevetve az asszony.

– Callaghan átkozott hülye, és... – McIver elharapta a mondatot, az utcáról felhallatszó, nehéz jármű keltette dübörgést figyelte. A lakás Teherán északi elővárosában, egy modem bérház legfelső emeletén volt. Alig halkult el a hang, azonnal erősödni kezdett, jelezve, hogy újabb acélmonstrum közeledik.

– Mintha tankok lennének – jegyezte meg az asszony.

– Azok, Genny – erősítette meg Charlie Pettikin.

– Úgy látszik, megint kellemetlen esténk lesz.

Már hetek óta csak kellemetlen estéjük volt. Szeptemberben a sah rendkívüli állapotot hirdetett, minden nyilvános gyűlést, rendezvényt betiltott, és este kilenctől reggel ötig tartó kijárási tilalmat vezetett be, amitől csak még izzóbbá vált a hangulat, különösen a fővárosban, Teheránban. Gyilkosságok követték egymást, az erőszak tovább terjedj a sah pedig elbizonytalanodott. December utolsó napjaiban váratlanul feloldotta a rendkívüli állapotot, a mérsékeltnek tartott Bahtjárt nevezte ki miniszterelnökké, engedményeket tett, aztán ép ésszel nehezen felfogható módon január 16-án „pihenés” céljából külföldre távozott. Bahtjár hozzálátott ugyan kormánya megalakításához, de Khomeini ajatollah – még mindig Franciaországban volt száműzetésben – kiátkozta nemcsak őt, hanem mindenkit, aki mellé állt. A zavargások folytatódtak, a halálos áldozatok száma nőtt. Bahtjár szeretett volna tárgyalni Khomeinivel, az ajatollah azonban sem találkozni, sem tárgyalni nem volt hajlandó vele. A nyugtalanság egyre fokozódott, elérte a hadsereget is, lezárták az összes repülőteret, hogy megakadályozzák Khomeini hazatérését, aztán ismét megnyitották őket. Nyolc napja, február 1-jén az ajatollah megérkezett, és kitört az igazi forradalom.

– Innék még egyet – mondta reszketéssel küszködve Genny. – Csináld meg neked is, Duncan?

– Kösz, Gen!

Az asszony a konyha felé indult. – Charlie? – Egyelőre elvagyok ezzel! Köszönöm.

A rádióadás hirtelen felerősödött, Genny megtorpant. *„Pekingben bejelentették, hogy súlyos összecsapások voltak a vietnami határon, és elítélték...”* A bemondó hangja ismét elhalkult, csupán éles recsegés hallatszott a készülékből, az utcáról pedig – közelebből, mint az előbb – újabb gépfegyversorozat.

– Idefelé jövet beugrottam a sajtóklubba – mesélte a ropogás elültével Pettikin. – Bahtjár állítólag határozott fellépésre készül. Azt is mesélik, hogy Meshedben súlyos harcok robbantak ki, miután a tömeg meglincselte a rendőrfőnököt és vagy fél tucat emberét.

– Borzalmas! – tört ki a felháborodás Gennyből.

– Bárcsak helyreálma a rend! Irán nagyszerű hely, nem szeretnék elmenni innen. – A rádió pillanatra megszólalt, de utána rögtön visszatért a korábbi recsegés. – Napkitörés.

– Akármi, falra mászik tőle az ember! – mondta idegesen McIver. Pettikinhez hasonlóan ő is a brit légierőnél szolgált korábban. Az első, katonaságtól átszerződött pilóta volt az S-G-nél, és már nemcsak a cég iráni területi igazgatója, hanem az IHC ügyvezetője is. Az ötvenötven százalékos tulajdoni megoszlású Iran Helicopters Company – kizárólag külföldi tulajdonban lévő vállalatok nem működhetek az országban, mindenkinek kötelező volt iráni partnerekkel szövetkezni – bérelte az S-G helikoptereit, hozta a szerződéseket, kötött a cég nevében üzleteket, fizette a bérleti díjakat, és tartotta életben az egész iráni vállalkozást. McIver közelebb hajolt a készülékhez, hogy igazítson kicsit a keresőgombon, de mielőtt hozzáért volna, meggondolta magát.

– Visszajön magától is, Duncan! – figyelmeztette a felesége. – Egyébként igazad van, Callaghan tényleg hülye.

McIver szeretettel rámosolygott az asszonyra – harminc éve voltak házasságok. – Jól nézel ki, Gen! – mondta. – Egészen jól!

– Ezért kapsz még egy whiskyt.

„...romló állapotok miatt egy repülőgép-hordozót vezényelt a Fülöp-szi...” – A bemondó hangját recsegés zavarta, kis idő múlva pedig mindkettő elhalkult.

Feszülten vártak. A két férfi időnként lopva egymásra nézett, próbálta titkolni megdöbbenését. Genny a fal melletti szekrénykén álló, csaknem üres whiskysüveghez lépett.

Mellette állt az a nagyméretű rövidhullámú adó-vevő is, amelynek segítségével McIver kapcsolatba tudott lépni az Irán-szerte működő helikopterbázisokkal, feltéve, hogy a légköri viszonyok ezt megengedték. A lakásuk nagy volt, kényelmes, három hálószobával és két nappalival. Pár hónapja – a rendkívüli állapot bevezetése és az utcai zavargások kezdete óta – Pettikin is velük lakott. Egy éve vált el, és az elrendezés mindhármuknak tökéletesen megfelelt.

Enyhe szél remegtette meg az ablakokat, és Genny ösztönösen rögtön feléjük fordult. A szemközti házakban helyenként égett ugyan a villany, de az utcán sötét volt, a közvilágítás nem működött. A terebélyesen szétterülő város háztetői egészen a látóhatár széléig nyúltak. Hó takarta őket, és a földet is. Az öt-hatmillió teheráni többsége nyomornegyedekben lakott, de náluk, a legelőkelőbbnek számító északi elővárosban, ahol a külföldiek és a jómódú irániak zöme élt, rendezettek voltak a körülmények.

Genny könnyű italt kevert – nagyobbrészt szóda volt benne –, és odavitte a férjének. – Polgárháború lesz – mondta. – Nem maradhatunk itt.

– Dehogynem! Carter nem engedi... – McIver félbehagyta a mondatot, mert a szobában váratlanul kialudt a villany.

– A fenébe! – kiáltott fel mérgesen Genny. – Még szerencse, hogy van gázpalackos főzőnk!

– Hátha nem tart sokáig az áramszünet! – válaszolta McIver, és meggyújtotta az óvatosságból jó előre kikészített gyertyákat. A halvány fényben a bejárat fele pillantott, amely mellett ötgallonos benzinkanna állt – a vésztartalékuk. Utált benzint tartani a lakásban, főleg így, hogy az estéik többségét gyertya mellett töltötték, de muszáj volt. Hetek óta öt-huszonegy órát kellett sorban állni a benzinkutaknál, és a külföldiek többsége még így is dolgavégezetlenül távozott – az iráni kútkezelők egyszerűen nem voltak hajlandóak kiszolgálni őket. A gépkocsijukból gyakran leszívták a benzint, hiába használtak zárható tanksapkát, az sem segített. Ennek ellenére szerencséseknek számítottak, mert hozzá tudtak férni a repülőtéri készletekhez, míg az átlagember életét, különösen a külföldiekét, nagyon megkeserítették a végeláthatatlan sorok. A feketepiacon a benzin literenként százhatvan riálba – két

dollárba – került, gallononként tehát nyolc dollárba, feltéve, hogy valaki meg tudta szerezni.

– Cartert említetted?

– Igen. A gond az, hogy ha pánikba esik, és beveti a hadsereget – vagy a repülőgépeket –, hogy támogassanak egy katonai puccsot, akkor elszabadul a pokol. Mindenki üvölteni kezd, mint a nyúzott macska, a legharsányabban a szovjetek, válaszlépéseket tesznek, és a végén Irán miatt kitörhet a harmadik világháború, – De hiszen már kitört! – vitatkozott Pettikinnel McIver. – Negyvenöt óta szünet nélkül... A rádió hangos recsegése szakította félbe a mondatot, aztán újból hallani lehetett a bemondó hangját: *„...tiltott felderítő tevékenység miatt. A hadsereg vezérkara helyi, megbízható forrásból úgy értesült, hogy Kuvait jelentős fegyverszállítmányt kapott a Szovjetuniótól...”*

– A szentségit! – horkant fel egyszerre a két férfi.

„...Carter elnök megerősítette, hogy az Egyesült Államok változatlanul támogatja a Bahtjár-kormányt és az »alkotmányos folyamatot«. A Brit-szigeteken szokatlanul erős havazás kezdődött. Sok helyen viharos széllelkések, árvizek vannak, Heathrow-n a kedvezőtlen időjárás miatt megbénult a közlekedés. Híradásunkat ezzel befejeztük, önök a BBC világhíradóját hallották Most pedig a sertéstenyésztés gondjait bemutató hírösszeállításunk következik Először...”

McIver indulatosan elzárta a készüléket. – A rohadt életbe! – dühöngött. – Az egész világ a feje tetején áll, a BBC pedig azzal foglalkozik, hogy van-e mit enniük a disznóknak!

Genny elnevette magát. – Mi lenne veled a BBC és a tévé meccsközvetítései nélkül? – kérdezte. – Viharos szél és árvizek?!

A telefonért nyúlt, de az szokás szerint süket volt. Hónapok óta elvétve működött, az esetek többségében a tárcsahang sem jött be. – Remélem, a gyerekeknek nem esett bajuk. – Egy fiuk és egy lányuk volt, mindkettő házas, és egy-egy unokájuk is. – A kis Karen nagyon könnyen megfázik, Sarah pedig... Huszonhárom éves, és még mindig figyelmeztetni kell, hogy ne könnyelműsködjön, öltözzön fel rendesen! Nem tudom, mikor lesz végre felnőtt! – Ronda dolog, ha nem tud telefonálni az ember – jegyezte meg Pettikin.

– Igen, Egyébként akár vacsorázhatnánk is. A piac már három napja üres, úgyhogy választhattam: vén, rágós birkát eszünk-e megint rizzsel, vagy készételt. Maradtam a készételnél, és

felbontottam az utolsó két doboz konzervet. Vagdalt húsos kelbimbó lesz gratinmártással, előételnek pedig igazi különlegesség. – Genny gyertyával a kezében kiment a konyhába, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Csak tudnám, miért kell állandóan kelbimbót ennünk! – háborgott McIver, az ajtó üvegén átsejlő, imbolygó gyertyafényt figyelve. – Valami hirtelen megragadta a figyelmét, felállt, és az ablakhoz lépett. A város nagy részén szünetelt az áramszolgáltatás, de délnyugaton vöröses derengés látszott. – Dzsaleh az, már megint – állapította meg természetesen hangon.

Pár hónappal korábban emberek tízezrei vonultak Teherán utcáira, hogy tiltakozzanak a rendkívüli állapot ellen, és a Dzsaleh nevű szegény, sűrűn lakott elővárosban különösen magasra csaptak az indulatok. A tüntetők máglyákat raktak, selejtes autógumikból lángoló barikádokat emeltek. Amikor a biztonsági erők megérkeztek, a dühöngő tömeg harsogva halált követelt a sahra, és nem volt hajlandó széteszlani. Miután a könnygáz nem használt, szóhoz jutottak a fegyverek. A hivatalos közlemény kilencvenhat halotról szólt, a harcias ellenzéki csoportok állították, hogy két-hárromezren pusztultak el.

Váratlanul megszólalt az addig süket telefon.

– Van rá öt fontom, hogy valamilyen számlabeszédő lesz – mondta Pettikin, rámosolyogva a csöngetés miatt sietve visszatérő Gennyre.

– Így én is tudok fogadni, Charlie! – A bankok, Khomeini általános sztrájkfelhívásának engedve, már két hónapja zárva tartották, nemcsak a magánbetétesek, hanem a vállalatok és a kormányzati intézmények sem tudtak pénzt felvenni, úgyhogy az irániak többsége átállt arra, hogy ne fogadjon el csekket, csakis és kizárólag készpénzt.

McIver nyugtalanul nyúlt a kagylóért, nem tudta, mire, vagy kire számítsen. – Halló!

– Hála istennek, mégis működik ez a vacak! – kiáltotta egy lelkes hang. – Duncan, hall engem?

– Igen. Halkan, de azért érthető. Kivel beszélek?

– Talbot vagyok. George Talbot a nagykövetségről. Sajnálom, öregfiú, de úgy néz ki, végleg szarban vagyunk. Khomeini kinevezte a miniszterelnökét, és felszólította Bahtjárt, hogy a csapatával együtt mondjon le. Körülbelül egymillió ember tolong pillanatnyilag az utcákon, és keresi az ürügyet, hogy balhét csináljon. Nemrég kaptuk a hírt, hogy Doshan Tappehen zendülés tört ki, „Bahtjár pedig

megfenyegette a lázadókat, hogy ha nem teszik le a fegyvert, nyakukra küldi a Halhatatlanokat. – Halhatatlanoknak nevezték a sahhoz fanatikusan híú Császári Gárda katonáit. – Ófelsége kormánya – az amerikaival, a kanadaival meg a többivel együtt – azt tanácsolja minden külföldinek, hogy ha nem létfontosságú itt maradnia, azonnal hagyja el az országot...

McIver megpróbált nyugodt arcot vágni, miközben a kagylót letakarva odasúgta a többieknek: – Talbot a nagykövetségról.

– ...tegnap az ExTex Oil egyik amerikai alkalmazottját az iráni olajvállalattól kapott kísérójével együtt „ismeretlen fegyveresek” megölték délnyugaton, Ahváz közelében. – McIvernek a hír hallatán pillanatra kihagyott a szívverése. – ...tudom, maguknak is van arrafelé egy részlegük?

– Igen. Nem messze onnan, Bandar-Deilamban, a tengerparton – McIvernek nem kis erőfeszítésébe került, hogy nyugodt maradjon a hangja.

– Hány brit állampolgár van maguknál, beleértve a feleségeket is?

McIver néhány másodpercig gondolkodott. – Negyvenöt. Összesen hatvanhét – huszonhat pilóta, harminchat szerelő és öt adminisztratív.

– A többiek milyen nemzetiségűek?

– Négy amerikai, három német, két francia, egy finn pilóta és két amerikai szerelő. Ha meleggé válik a helyzet, természetesen mindegyiket úgy kezeljük, mintha brit állampolgár lenne.

– Hozzátartozók? – érdeklődött tovább Talbot.

– Négy feleség, gyerek nincs. A többieket már három hete elküldtük. Genny van itt Teheránban, egy amerikai asszony Koviszban, és két iráni.

– A két iránit – a házassági okmányaikkal együtt – holnap be kellene vinni a követségre. Teheránban vannak?

– Az egyik igen, a másik Tebrizben, Erkki felesége, Azadeh.

– Amilyen hamar csak lehet, szerezzenek nekik új útlevelet!

A helyi törvények értelmében minden külföldról hazatérő iráni állampolgárnak már a határátlépéskor le kellett adnia az útlevelet. Ahhoz, hogy újból elhagyhassák az országot, kiutazási engedélyt kellett kérniük a megfelelő kormányhivataltól, bemutatva érvényes személyi okmányaikat, repülőgéppel történő utazás esetén helyfoglalást tartalmazó jegyüket, és a hatóság által elfogadhatónak ítélt módon meg is kellett indokolniuk, miért akarnak külföldre

utazni. Napokba, gyakran hetekbe telt, míg valaki megkapta az engedélyt. Normális körülmények között!

– Szerencsére nem rúgtuk össze a port sem az ajatollah-val, sem Bahtjárral, sem a tábornokokkal – folytatta Talbot. – Ezzel együtt, mivel a külföldiek nem sok jóra számíthatnak errefelé a közeljövőben, hivatalosan azt tanácsoljuk, hogy a családtagokat, és akire nincs feltétlenül szükség, villámgyorsan küldjék haza, és csak azt tartsák itt, aki létfontosságú. Holnapra óriási felfordulás lesz a repülőtéren. Becsléseink szerint még ötezer külföldi lehet itt – a többségük amerikai –, de megkértük a British Airways-t, segítsen, indítson több járatot, hogy a mieink el tudjanak menni. A legnagyobb gond az, hogy a polgári repülésirányítók még mindig sztrájkolnak. Bahtjár katonákat állított a helyükre, azok pedig szórszálhasogatóbbak a civileknél. Úgy néz ki, hogy újabb „Exodusnak” nézünk elébe.

Egy hónappal korábban súlyos utcai zavargások törtek ki Iszfahánban, a nagy ipari központban, ahol hatalmas acélgyár, olajfinomító, lőszer- és helikoptergyár működött, és a családtagokkal együtt több mint ötvenezer amerikai állampolgár élt és dolgozott. A tomboló tömeg fölgyújtott több bankot (a Korán tiltja a haszon ellenében történő pénzkölcsönzést), szeszes italt árusító üzletet (a Korán szerint tilos az alkoholfogyasztás), két filmszínházat (a fundamentalisták által különösen gyűlölt „pornográfia és nyugati propaganda” szentélyeit), aztán ipari létesítményeket támadott meg, Molotov-koktélokkal porig égették a Grumman Aircraft háromemeletes helyi székházát. Ezek az események indították el az „Exodust”.

Ezrek árasztották el a teheráni repülőteret, próbáltak fölkerülni a kevés szabad hellyel rendelkező külföldi járatokra. A terminál zsúfolt katasztrófa-központ képét mutatta, egész családok ütöttek tábor-t benne, remélve, hogy sikerül feljutniuk valamelyik gépre. A menetrend felborult, érvényüket veszítették az előzetes helyfoglalások, a számítógépes jegykiadás megszűnt, többségükben nyíltan ellenséges, angolul egy szót sem tudó iráni alkalmazottak írogatták kézzel a jegyeket. A káoszt tovább fokozta, hogy sok ezer iráni is távozni szeretett volna, amíg még volt rá lehetősége. Akik elég gazdagok és élelmesek voltak, azoknak sikerült. Sok repülőtéri alkalmazott engedett szabad folyást a kapzsiságának, és gazdagodott

meg. A felfordulásnak a repülésirányítók sztrájkja vetett véget, ami miatt le kellett zárni a repülőteret.

Végül is a legtöbb külföldi, aki akart, el tudott menekülni. Az ajatollah ugyanis kiadta az utasítást: *„Ha a külföldiek távozni akarnak, hagyjátok őket. Az amerikaiak terjesztette anyagiasság a mindent tönkretévő Nagy Sátán...”* Azok maradtak, akikre feltétlenül szükség volt, hogy termeljenek az olajmezők, felszálljanak a repülőgépek, működjenek az atomeróművek és a vegyi üzemek, ne rostokoljanak a hatalmas tartályhajók a kikötőkben, és ne menjenek a hatalmas befektetések veszendőbe. De ők is meghúzták magukat, igyekeztek háttérbe vonulni.

Mivel a hang elhalkult, McIver jobban odaszorította a füléhez a hallgatót, közben imádkozott, nehogy megszakadjon a vonal. – Igen, George! Mit is mondott?

– Csak annyit – folytatta Talbot –, hogy szerintünk előbb-utóbb normalizálódni fog a helyzet. A gőz emelgeti még kicsit a fazék tetejét, de aztán elszáll. Nem hivatalos forrásból azt az értesítést kaptuk, hogy már kész is a megállapodás. A sah lemond a trónról a fia, Reza javára, és kölcsönös kompromisszumok alapján új miniszterelnököt jelölnek ki. Az alkotmányos kormány beiktatásához vezető út talán göröngyös lesz kicsit, de nincs ok különösebb aggodalomra. Elnézést, most be kell fejeznem. Értesítsen majd, hogyan döntöttek, és...

A vonal megszakadt.

McIver káromkodott egy sort, eredménytelenül rángatta a zsinórt, aztán elmesélte Gennynek és Charlie-nak, mire figyelmeztette Talbot. Miután befejezte, Genny kedvesen elmosolyodott, és csak annyit mondott: – Hiába nézel így rám, akkor sem.

– De Gen! Talbot...

– Egyetértek azzal, hogy a többieknek menniük kell, de én maradok. Készülődhettek, a kaja mindjárt kész – közölte az asszony, és a további vitának elejét véve, visszament a konyhába.

– Nem érdekel! Menni fog, és kész! – mondta dühösen McIver, miután becsukódott az ajtó.

– Az éves fizetésemet teszem rá, hogy amíg te maradsz, addig ő is – válaszolta Pettikin. – Miért nem mégy haza, az isten szerelmére? Egyedül is el tudom végezni a munkát.

– Kösz, hogy felajánlod, de inkább maradok. – McIver elmosolyodott. – Egészen olyan, mint a háború idején, az átkozott

elsötétítés alatt volt. Más dolga sincs az embernek, mint hogy résen legyen, és teljesítse a parancsokat. – Néhány másodpercig szótlanul nézett Pettikinre, mielőtt szóba hozta a bandar-deilami bázisukat is fenyegető veszélyt: – Ismerted Stansont? Az amerikaiit, akit megöltek.

– Nem. És te?

– Igen. Normális, hétköznapi ürge volt, az ExTex körzeti igazgatója. Egyszer találkoztam vele. Mesélték, hogy kapcsolatban áll a CIA-vel, de szerintem ez csak hülye pletyka. – McIver elmélyülten a poharát vizsgálta. – Talbotnak egy dologban igaza van: szerencsénk, hogy britnek születünk. Nehéz idők járnak mostanság a jenikre. Nem igazság!

– Tényleg nem, de te legalább mindent megtettél a mieinkért.

– Remélem. – Amikor a sah elmenekült és az erőszak mindenhol felütötte a fejét, McIver brit személyazonossági iratokkal látta el a cég összes amerikai alkalmazottját. – Feltehetően jók lesznek, ha csak a forradalmi gárdisták, a rendőrök vagy a SAVAK nem hasonlítja össze őket az engedélyükkel – mondta. Az iráni törvények értelmében minden külföldinek rendelkeznie kellett érvényes, az ország elhagyása esetén leadandó vízummal, a munkáltató nevét is feltüntető személyi igazolvánnyal, a pilótáknak pedig évente megújítandó repülési engedéllyel. Hogy nagyobb biztonságban legyenek, McIver mindegyikük számára külön munkáltatói igazolást állított ki, amit aláíratott az iráni partnerek vezetőjével is. Ezek az iratok eddig jól beváltak.

Pettikin megpróbált rádión kapcsolatba lépni Bandar-Deilammal, de sikertelenül.

– Majd később megint megpróbáljuk – mondta McIver. – Reggel fél kilenckor minden állomás várni fogja az adást... addig eldönthetjük, mit tegyünk. Kezd piszkosul nehézé válni a helyzet. Mit gondolsz; maradjon mindenki a helyén, leszámítva a külföldiek családtagjait?

Pettikin erősen gondterhelt arccal felállt, fogott egy gyertyát, és a falra szögezett térképhez lépett, amelyen pontosan be voltak jelölve a bázisok, és feltüntetve mindegyiknél, hogy hány pilóta, földi kiszolgáló, illetve gép tartozik hozzá. A kirendeltségek Irán legkülönbözőbb helyein működtek: a légierő és a hadsereg teheráni és iszfaháni támaszpontjain; északnyugaton, Tebriz közelében fakitermelésen; az afgán határnál urán után kutató geológusokat

szolgáltak ki; a Kaszpi-tengeren csőfektetésnél; a Perzsa-öbölben és a Hormuzi-szoros mentén olajkutaknál. Pillanatnyilag már csak öt működött közülük. – Tizenkét 212-esünk van – állapította meg Pettikin – közülük kettő éppen szétszedve, kétezres ellenőrzésen, hét 206-osunk és három Alouette-ünk, mindegyik jó állapotban...

– És szerződésekkel lekötve, amelyeket nem lehet felmondani, ellenben egyiknek a teljesítéséért sem fizetnek – jegyezte meg mogorván McIver. – A bérlők és drágalátos partnereink hozzájárulása nélkül el sem vihetjük őket, hacsak nem tudunk rendkívüli kényszerítő körülményre hivatkozni.

Az pedig egyelőre nincs. Marad tehát minden a régiben – ameddig lehet. – Talbot elég magabiztosnak tűnt, ami a kilátásokat illeti. – Szóval status quo.

– Bárcsak az lenne, Charlie! Tavaly ilyenkor még majdnem negyven 212-esünk röpködött, a többiekről nem beszélve. – McIver a fal melletti kishétközlethez lépve töltött magának még egy whiskyt.

– Ne vidd túlzásba! – figyelmeztette Pettikin. – Genny leszedi a fejed, ha meglátja. Magas vérnyomással nem tanácsos inni.

– Többet ér minden orvosságnál. – Az egyik gyertya pislákolni kezdett, hamar ki is aludt, úgyhogy McIver újat gyújtott helyette, csak aztán ment vissza a térképhez – Azt hiszem, a legjobb volna visszahozni Azadehet és Erkkit. A 212-esé már túl van az ezerötven órán, úgyhogy pár napra szabadságot is tudnám. – Erkki Jokkonen kapitányról és iráni feleségéről, Azadehről beszélt, akik Kelet-Azerbajdzsán tartományban, Tebriz közelében laktak fent északnyugaton, a szovjet határtól nem messze. – Mi volna, ha értük mennél egy 206-ossal? Nem kellene kocsival ötszázötven kilométert zötykölődniük, és vihetnél neki tartalék alkatrészeket.

Pettikin arca sugárzott, nagyon megörült az Ötletnek. – Kösz! Jól fog esni egy kis kikapcsolódás. Rádión még az éjjel leadom a repülési tervet, és hajnalban indulok. Bandar-Pahlaviban fogok tankolni, és szerzek egy kis kaviárt.

– Álmodozó! Azért csak próbáld meg, hátha sikerül! Gen örülne neki, én viszont utálok. – McIver elfordult a térképtől. – Ha tovább romlik a helyzet, könnyen sebezhetőek leszünk, Charlie!

– Majd meglátjuk. Bízunk a szerencsében!

1. fejezet

TEBRIZ-EGY, 23.05. Erkki Jokkonen meztelenül, hevert a maga építette szaunában. A kabinban kilencven fok fölött volt a hőmérséklet, erősen izzadt, a felesége, Azadeh pedig már pilledni látszott a hőségtől. A könyökére támaszkodva a szemközti padon, vastag törülközőn fekvő asszonyt nézte. Azadeh szeme csukva volt, melle egyenletesen emelkedett és süllyedt, koromfekete hajjal keretezett arcának nemesen tiszta, árja vonásai nyugodtak voltak, teste tökéletes, bőre bársonyos, makulátlanul fehér. Erkki ezúttal sem volt képes betelni a látványával, csodálta, milyen kicsi és törékeny az ő majd kétméteres természetéhez képet.

Harminchét éves volt, finn, de amerikai és brit iskolákban tanult, és mint a legtöbb helikopterpilóta, kozmopolita.

Az este remek volt a sok étellel és a tebrizi feketepiacon kapható legjobb minőségű orosz vodkával, amit két angol mérnökükkel és Ali Dajatival, az iráni telepvezetővel fogyasztottak el. – Most pedig jöhet a szauna! – mondta nem sokkal éjfél előtt, de azok köszönték szépen, nem kértek belőle, és mint mindig, most is alig volt annyi erejük, hogy vissza tudjanak támolyogni a házaikba. – Gyere, Azadeh!

– Ma inkább ne, Erkki! – próbált tiltakozni az asszony, de csak nevetett, bebugyolálta hosszú bundájába, és az enyhe, éppen csak fagypontra alatti hidegbe kilépve elindult vele a vastagon behavazott fenyők között. Könnyedén vitte a házuk hátához ragasztott kis épületbe, előbb a kellemesen meleg pihenőbe, majd már meztelenül beljebb, a gőzkamrába. Ott feküdtek éppen, Erkki kellemesen ellazulva, Azadeh pedig egy év házasság után is kissé idegenkedve az esti rituálétól.

Őseim istenei, köszönet néktek, hogy ilyen asszonyt adtatok, hálálkodott csöndben a férfi. Ha megkérdezik, nem tudta volna megmondani, milyen nyelven villant át agyán a gondolat – négy nyelvű volt, egyformán jól beszélt finnül, svédül, oroszul és angolul. Végül is mit számít, intézte el magában a dolgot, és élvezte tovább a meleget, a gondosan elkészített kályha kövei közül felszálló, pihentető gőzt. Elégedett volt, mert – ahogy az egy férfinak kötelessége – maga építette a szaunát, gondosan kiválogatva és méretre szabva hozzá a fát, mint ősei tették évszázadokon keresztül.

Négy éve, amikor erre a helyre került, az első dolga volt megkeresni és kivágni a megfelelő fákat. A többiek bolondnak tartották, de Erkki rendíthetetlen nyugalommal csak a vállát vonogatta, – Szauna nélkül semmit nem ér az élet – felelte. – Az ember előbb szaunát épít, aztán házat, mert szauna nélkül a ház nem ház. Ti, angolok, semmit sem tudtok az életről. – Kedve lett volna elmondani, hogy szaunában született, mint oly sok finn. És miért is ne, amikor az a ház legmelegebb, legtisztább, legnyugodtabb, legtöbbször becsült része. Mégsem mondta el, csak Azadehnek, és az asszony megértette. Igen, gondolta nyugodt elégedettséggel Erkki, ő mindent megért.

Odakint, a tisztás körüli erdőben csönd volt, az ég tiszta, a csillagok szikrázóan fényesek, a hó vastag és puha. Nyolcszáz méternyire húzódott a környék egyetlen, a hegyeken át vezető útja, amely északnyugatnak tartva a tizenöt kilométerre fekvő Tebrizen keresztül vezetett a szovjet határhoz, a másik oldalon pedig hosszan kanyargott délkelet felé a hegyek között, hogy ötszázhatvan kilométerrel arrébb, elérje Teheránt.

A Tebriz-Egy bázison két pilóta – a másik éppen szabadságon volt Angliában – és két angol mérnök dolgozott, a többiek mind irániak voltak: két szakács, nyolc kiséítő, a rádiós és a telepvezető. A hegyen túl Abu Mard falu volt, alattuk pedig, a völgyben fatelep, az iráni erdőket birtokló és általuk is kiszolgált Iran-Timber nevű monopóliumé. A 212-es fakitermelőket és felszerelést szállított az erdőkébe, táborok és utak építkezésénél segédkezett, hozta-vitte a munkásokat, és néha a fakitermelés vagy útépités során balesetet szenvedetteket.

A vidéken dolgozók számára a helikopter jelentette a legfőbb kapcsolatot a külvilággal, és a pilótákat ennek megfelelően igen nagy tisztelet övezte. Erkki szerette ezt az életet, és a környezetet is, ami annyira hasonlított a finnországra, hogy néha úgy érezte magát, mintha újból otthon lenne.

A szauna tette tökéletessé a körülményeket. A házuk hátához toldott, két helyiségből álló, félreeső kis épület hagyományos módon készült, fenyőgerendákból, amelyeknek a közeit zuzmóval tömte ki, hogy tökéletes legyen a szigetelés, de egyben a szellőzés is. A kövek egy részét – azokat, amelyek legfelülre kerültek – Finnországból hozta. A nagyapja emelte ki őket egy tó fenekéről, onnan, ahol a legjobb szauna-kövek találhatóak, és tizennyolc hónapja, otthoni

látogatásának utolsó estéjén adta oda neki. – Vidd el őket, fiam, hogy legyen nálatok *tonto* (így nevezik a finnek a szauna szellemét, a kis barna manót), bár, hogy miért kell neked idegen asszony, és nem a saját fajtád, azt nem értem!

– Ha megismered, nagypapa, te is imádni fogod. Kékeszöld szeme van, koromfekete haja és...

– Ha sok fiút szül neked... Na, majd meglátjuk. Régen meg kellett volna már nőülnöd, ilyen szép szál embernek, de hogy idegent vegyél el... Azt mondod, tanár?

– Tagja a népoktatási csoportnak, amely fiatal önkéntesekből áll, férfiakból és nőkből vegyesen – magyarázta a nagypapjának Erkki.

– Járják a falvakat és írni-olvasni tanítják a falusiakat, főleg a gyerekeket. A sah és a felesége kezdeményezte a mozgalmat néhány éve, és Azadeh huszonegy évesen csatlakozott hozzá. Tebrizből való, a falusi iskolában tanít. Hét hónapja és három napja ismertem meg. Huszonnégy éves volt akkor...

Erkki arca sugárzott a boldogságtól, miközben felidézte magában első találkozásukat. Csinos egyenruhájában, dúsan a vállára omló, fekete hajjal Azadeh az erdei tisztáson ült éppen, csillogó szemmel hallgató gyerekektől körülvéve. Amikor meglátta Erkkit, rámosolygott, elcsodálkozott hatalmas termetén, és a férfi azonnal tudta, hogy ő az, akire egész életében – harminchat éves volt – vágyott. Hála legyen a *tontónak*, gondolta, hogy éppen akkor az erdőnek arra a részére vezérelte. Már csak három hónap van hátra, utána következik a kéthónapos szabadság. De jó lesz hazamenni vele, megmutatni neki Suomit. Finnországot.

– Ideje befejeznünk, kedves! – mondta.

– Ne! Ne még, Erkki! – válaszolta behunyt szemmel, a melegtől – alkoholt egyáltalán nem ivott – elálmosodva az asszony. – Kérlek, maradjunk még!

– Megárthat neked a nagy meleg – jelentette ki határozottan a férfi. Mindig angolul beszéltek egymással, bár Azadeh oroszul is folyékonyan tudott – az édesanyja félig grúz volt, a határ menti vidékről származott, ahol nem ártott kétnyelvűnek lenni. Remekül beszélte még az Iránnak ezen a részén legelterjedtebbnek számító törököt, az azerbajdzsánit és természetesen a perzsát. Erkki – néhány szót leszámítva – sem perzsául, sem törökül nem tudott. Felült, letörölte arcáról az izzadságot, aztán a világgal és önmagával megbékélve Azadeh fölé hajolt, és megcsókolta. Az asszony behunyt

szemmel viszonzta a csókot, és egész testében megremegett, amikor megérezte férjének az ujjával összefonódó ujjait. – Rossz ember vagy, Erkki! – mondta, és karcsú testét megfeszítve hatalmasat nyújtózkodott.

– Elkészültél?

– Igen – Azadeh a férfi nyakába csimpaszkodott, az pedig könnyedén felkapta, mint a tollpihét, és a pihenőn átvágva kivitte a szabadba. Azadehnek elállt a lélegzete a hidegtől, még szorosabban simult Erkkihez, aki a patyolat tiszta hóval alaposan végigdörzsölte a testét, erős bizsergést ébresztve benne. A másodperc töredékéig tartott csupán a kellemetlen érzés, utána csodálatos nyugalom következett. Egy tél kellett hozzá, hogy az asszony megszokja a forróság utáni hófürdőt, de már ott tartott, hogy nem érezte volna teljesnek a szaunázást nélküle. Ő is gyorsan végig dörzsölte az emberét hóval, aztán boldogan visszafutott a melegbe, – hadd hempergőzzön még egy kicsit, tökéletessé téve az élvezetet. Erkki csak akkor vette észre a körülbelül ötvenméternyire, a kis emelkedő tetején, a faágak mögött félig elrejtőzve várakozó csoportot, amikor már visszafelé indult. Dühösen bevágta maga mögött az ajtót.

– Falusiak jöttek. Nyilván bámultak bennünket, pedig tudják, hogy semmi keresnivalójuk itt! – mondta Azadehnek, aki a kéretlen látogatók miatt ugyanúgy felháborodott, mint ő. Sietve kapkodták magukra a ruhát, Erkki prémes csizmát, vastag pulóvert, bélelt nadrágot húzott, és a sarokban heverő jókora fejszét felkapva kiment a kis házból. A kizárólag férfiakkól álló, mozdulatlan csoport ugyanott volt, ahol először látta, és a baltát feje fölé kapva, fenyegető kiáltással rohant feléjük. A hivatlan látogatók a heves támadástól szétszóródtak, aztán egyikük fölemelte a géppisztolyát, és hosszú, a hegyek között erősen visszhangzó sorozatot eresztett a levegőbe. Erkki villámgyorsan fékezett, hirtelen támadt dühét döbbszerű csodálkozás váltotta fel. Soha nem fordult még elő vele, hogy fegyverrel fenyegették.

– Dobja el a fejszét – szólt rá akadozó angolsággal a férfi –, különben megölöm!

Erkki elbizonytalanodott, nem tudta, mit csináljon, Azadeh pedig, aki közben dühösen előrontott a szaunából, közjük vetve magát, félrelökte a fegyver csövét, és törökül rivallt a támadókra: – Hogyan merészeltek idejönni?! Kik vagytok? Banditák?! Ez a mi földünk! Takarodjatok innen, különben lecsukatlak benneteket! – Szorosan

maga köré fogta meleg szőrmebundáját, nem fázott, de egész testében remegett az indulattól.

– Ez a föld a népé – válaszolta komoran, de a biztonság kedvéért kissé hátrébb húzódva a géppisztolyos. – Takard el a hajadat, asszony, takard el!

– Ki vagy? Látom, hogy nem a falumból való! Honnan jöttél?

– Mahmud vagyok, tebrizi mollah.

– A kiejtésed tebrizi. Hamis mollah vagy, aki megpróbálja összeházasítani a Koránt Marxszal, és idegen urakat szolgál?

– Istent és a tömegeket szolgáljuk. Nem vagyok a szolgátok – válaszolta dühösen a szakállas férfi, és gyorsan félreugrott, hogy kikerülje a feléje lendülő Erkkit. Váratlanul érte a támadás, de egyik társa résen volt, és sietve maga elé kapta a puskáját.

– Istenre és a prófétára mondom, ha nem állítod meg az idegen disznót, a pokolra küldelek mindkettőtöket, ahogy megérdemlitek! – kiáltott Azadehre.

– Erkki, várj! Hagyd rám ezeket a kutyákat! – figyelmeztette férjét angolul az asszony, hogy aztán rögtön vissza is forduljon az idegenekhez: – Mit akartok itt? Ez a mi földünk, az apámé, Abdalláhé, a Gorgonok hánjáé, a Kádzsáridák fiáé, akik évszázadok óta uralkodnak ezen a vidékén! – Miközben beszélt, a szeme alkalmazkodott a sötétséghez, és már tisztán látta az előtte álló férfiakat. Tízen voltak, fiatalok, mindegyiknél fegyver, és idegenek, leszámítva a kalandárt. – Kalandár! Hogy merészeltek idejönni?!

– Bocsásson meg, úrnő! – kért elnézést a falu főnöke. – A mollah parancsolta, hogy az ösvényen vezessem ide őket, és ne az úton...

– Mit akarsz, ingyenélő?! – kérdezte szikrázó szemmel a mollah-tól Azadeh.

– Tisztelettel beszélj, asszony! – vágott az vissza. – Hamarosan mi leszünk itt az urak. A Korán törvényei tiltják a meztelenséget, a paráználkodást. Megkövezés és korbács jár értük.

– A Korán azt is megmondja, mit érdemelnek a hamis mollah-k, a csavargók, banditák, akik békés embereket fenyegetnek, és láznak jogos uraik ellen. Azt hiszed, én is azok közé a tudatlanok közé tartozom, akik meghunyászkodnak előtted? Ismerem a fajtádat, tudom, hogy máshoz sem értetek, csak ahhoz, hogy élősködjete a jámbor falusiakon. Mit akarsz?

A telep felől, elemlámpával a kezükben, lázasan siető emberek bukkantak fel. A csoport elején a két álmos tekintetű angol mérnök,

Dibble és Arberry haladt, Ali Dajati pedig óvatosan a végén. Félig aludtak még, sietve fölkapott ruhájuk rendetlenül lógott rajtuk, de szemükben nyugtalanság ült.

– Mi történt? – kérdezte Dajati, orrára csúszott vastag szemüvegén keresztül a támadókat méregetve. Családja hosszú idők óta a Gorgon, hánokat szolgálta, és élvezte a védelmüket. – Kik vagytok...

– Ezek a kutyák – vágott közbe felháborodva Azadeh – az éjszaka közepén...

– Vigyázz a nyelvedre, asszony! – dörrent rá dühösen a mollah, és rögtön nekiszegte a kérdést Dajatinak: – Te ki vagy?!

Mihelyt rájött, hogy akivel szemben áll, mollah, a telepvezető határozottsága alábbhagyott, a hangja tiszteletteljessé, sőt bocsánatkérővé vált: – Én... az Iran-Timber telepvezetője, kegyelmes uram. Miben segíthetek?

– Szükségem van a helikopterre. Reggel körbe akarom járni a telepeket.

– Sajnálom, kegyelmes uram, a gépet darabokra szedték, éppen javítják. Az idegenek szerint muszáj...

Azadeh nem hagyta, hogy a telepvezető befejezze a mondatot, dühösen közbevágott: – Mollah! Milyen jogon merészelsz az éjszaka közepén idejönni, és...

– Kérlek, úrnőm! – próbálta lecsillapítani esdeklő hangon Dajati. – Könyörgöm, bízd ezt rám!

Közbeszólása hatástalan maradt, mert már Azadeh és a mollah is belelovalta magát a veszekedésbe, mások is csatlakoztak hozzájuk, és az indulatok egyre szikrázóbbakká váltak, mígnem Erkki, akit feldühített, hogy semmit sem ért a számára ismeretlen nyelven zajló szópárbajból, a fejszét magasan a feje fölé kapva el nem üvöltötte magát. Síri csönd támadt, amit csak egy puska závarzatának a kattanása tört meg.

– Mit akar ez a csirkefogó, Azadeh?!

Az asszony röviden elmondta Erkkinek, miről van szó.

– Dajati, mondja meg neki, hogy a 212-esünkhöz semmi köze, és ha nem takarodik el rögtön, hívom a rendőrséget!

– Kérem, kapitány! Nyugodjon meg, és hagyja rám, hadd intézzem el én a dolgot! – könyörgött Dajati, rettegve attól, hogy újból elragadtatja magát, Azadehre is rászólt: – Hagyja, úrnőm! Kérem! – Az angol mérnökökhöz fordult, és rájuk vakkantott: – Menjenek, feküdjenek le! Bízzák rám a dolgot!

Erkki csak ekkor vette észre, hogy Azadeh mezítláb van, bokáig áll a hóban. Hozzáugrott, a karjába kapta, és vadul rárivallt a telepvezetőre: – Dajati! Mondja meg ennek a *matyжебájuscsijnak* és a bandájának, hogy takarodjanak innen, és vissza ne merjenek jönni, mert kitekerem a nyakukat! Ha a feleségemnek csak egy haja szála is meggömbül, a pokol fenekén sem lesz nyugtuk tőlem! – Indulatosan sarkon fordult, és a két angol mérnökkel szorosán a nyomában befelé indult.

Néhány lépést tett csupán, amikor váratlan orosz szó állította meg: – Válthatnék magával néhány szót négyszemközt, Jokkonen kapitány?

Hátrapillantott, közben érezte, hogy Azadeh mozdulatlaná merevedik a karjában. – A férfi, aki megszólította, hátul állt, és elég rosszul lehetett látni. Ugyanolyan kapucnis dzsekit viselt, mint a csoport többi tagja, és nem volt rajta semmi feltűnő.

– Igen – felelte szintén oroszul –, de kést és lőfegyvert nem hozhat be a házamba. – Hátat fordított neki, és öles léptekkel továbbment...

A mollah közelebb lépett Dajatihoz, és rezzenéstelen, fenyegető tekintettel megkérdezte: – Mit mondott az idegen ördög?

– Durván beszélt, mint minden külföldi. Az úrnő... az asszony is.

A mollah megvetően nagyot köpött a hóba. – A Próféta megbünteti őket viselkedésükért! – mondta. – A nép törvényei tiltják a vagyon öröklését és a föld ellopását. A föld a népé. Hamarosan új törvények irányítanak bennünket, és Iránban végre béke lesz. – Megfordult, és a mögötte állókhoz kezdett szónokolni: – Meztelenül hentereg a hóban! A tisztesség törvényeit megszegve, meztelenül mutogatja magát. Szajha! Mik a Gorgonok, ha nem az áruló sah és undorító ebe, Bahtjár szolgálói? – Válaszra nem is várva a mollah Dajatira villantotta ádáz tekintetét, és számon kérő hangon kérdeznie: – Miféle hazugságot akarsz elhíttetni velem?

A telepvezető próbálta leplezni a rémületét, igyekezett elmagyarázni, hogy ezeröttszáz óra repülés után a külföldiek előírásai szerint minden gépet alapos vizsgálatnak kell alávetni, és a szabálynak a betartását a sah és kormánya is parancsba adta.

– Hatalombitorlók! – mennydörögte a mollah, meg sem hallva a lényegét.

– Hogyne! Persze hogy azok! – értett egyet rögtön Dajati. A hangárba vezette őket, és villanyt gyújtott – a bázisnak saját áramfejlesztője volt, így náluk nem okozhatott gondot az országos

hálózaton előforduló energia-kimaradás. A 212-es lecsupaszítva állt a tágas térség közepén, kiemelt alkatrészei nyílegyenes sorokba rakva feküdtek mellette. – Láthatja, kegyelmes uram, hogy nekem ehhez semmi közöm. Nem tudok beleszólni, az idegenek azt csinálnak, amit akarnak – mentetegetőzött a telepvezető, és pillanatnyi szünet után sietve hozzátette: – Mindenki tudja, hogy az Iran-Timber a népé, mégis a sah teszi el a pénzt, és adja ki a parancsokat. Nem szólhatok bele az idegen ördögök munkájába, és nem változtathatok a szabályaikon. Bármennyire szeretném is, nincs rá felhatalmazásom.

– Mikor tud felszállni? – kérdezte törökül, tökéletes kiejtéssel az oroszul beszélő férfi.

– A mérnökök azt ígérik, hogy két nap múlva – felelte Dajati, és némán, rettegve imádkozott, de kifelé igyekezett kemény maradni, nem mutatni, mennyire fél. Már biztos volt abban, hogy baloldali mudzsahedekkel áll szemben, olyan hívőkkel, akik a szovjetek által terjesztett elméletet vallják, hiszik, hogy az iszlám és a marxizmus jól összeegyeztethető. – Ha Isten is úgy akarja! Még két nap – a mérnökök alkatrészekre várnak, amelyeknek már régen meg kellett volna érkezniük.

– Milyen alkatrészekről van szó?

A telepvezető idegesen azt felelte, hogy néhány, a motorhoz szükséges apróságról és egy hátsó rotor-lapátról.

– Hány órát üzemelt a rotor-lapát?

Dajati reszkető ujját a nyilvántartási lapon végighúzva megkereste az adatot. – Ezerhetvenháromat.

– Isten velünk van! – mondta elégedetten a férfi, és a mollah-hoz fordult: – Még legalább ötven órát biztonságosan lehet vele repülni.

– De az életkora... a használati engedélyben megadott idő lejárt – vitatkozott önkéntelenül, addigi óvatosságát feledve Dajati. – A pilóta nem lesz hajlandó felszállni, mert az előírások...

– A sátán előírásai! – torkolta le dühösen a mollah.

– Igen, néhány közülük valóban az – árnyalta kissé a sommás ítéletet az oroszul beszélő. A biztonsági előírások azonban a nép számára is fontosak. Isten is előírt a Koránban lovakra és tevékre vonatkozó szabályokat, megszabta, hogyan kell gondoskodni róluk, és ezek érvényesek a repülőgépekre is, amelyek szintén Isten ajándékai, és azért vannak, hogy beteljesítsük az ő akaratát. Gondosan be kell tartanunk őket! Egyetértesz velem, Mahmud?

– Természetesen – mondta türelmetlenül a mollah, és Dajatira nézett, aki a fenyegető tekintet súlya alatt ismét remegni kezdett. – Két nap múlva, hajnalban visszajövök. Álljon készenlétben a helikopter és a pilóta is, hogy a nép érdekében teljesítse az Úr parancsát! Végig akarom járni a hegyekben az összes tábort. Van itt más nő is?

– Csak... csak két munkásnak a felesége és... az enyém.

– Viselnek csadort és fátylat?

– Hogyne! – hazudta gondolkodás nélkül Dajati. Az iráni törvények tiltották a fátyol viselését. Reza sah 1936-ban nyilvánította törvénytelené, a csador addig kötelező viselését a nők akaratától tette függővé, Mohammed sah pedig 1964-ben további, a nőknek nagyobb szabadságot adó rendeleteket hozott.

– Helyes! Figyelmeztessd őket, hogy Isten és a nép figyel ott is, ahol egyelőre a romlottságot terjesztő külföldiek az urak! – Mahmud sarkon fordult, és nyomában a többiekkel elcsörtetett.

Miután magára maradt, Dajati megtörölte izzadó homlokát, és csöndben áldotta a szerencséjét, hogy megmaradt tisztességes hívőnek. Ezentúl a felesége is csadort fog viselni, gondolta, engedelmes lesz, alázatos, akár az anyja, és nem hord többé farmernadrágot, mint az úrnő.

ERKKI HÁZÁBAN, 23.23. A két férfi egymással szemben ült lé a ház nappalijának közepén álló asztalhoz. Amikor az idegen bekopogott, Erkki beküldte Azadehet a hálószobába, de nyitva hagyta az ajtót, hogy az asszony is hallja a beszélgetést, és odaadta neki a vadászpuskáját.

– Ne gondolkozz, használd, ha muszáj! – mondta. – Ha belép a hálószobába, az azt jelenti, hogy én már halott vagyok. – Ő sem maradt azonban fegyvertelen, hátul, a gerince tájékán, az övébe dugva ott volt a *pukoh*, minden finn férfi elválaszthatatlan társa. Rossz, balszerencsét hozó előjelnek számított a hiánya. Finnországban törvény írta ugyan elő, hogy a borotvaéles tört nyíltan nem szabad viselni – ez nyílt kihívás lett volna másokkal szemben –, de mindenki tartott magánál, erdőben, vad vidéken különösen. Erkki Jokkonené szokatlanul nagy volt – pontosan illett a természetéhez.

– Elnézést, hogy így magukra törtem, kapitány! – A harmincas éveiben járó férfi sötét hajú volt, nagyjából száznyolcvan centi magas.

Markáns vonásai, sötét, kissé ferde vágású szeme jelezte, hogy a szláv mellett valószínűleg ázsiai vér is csörgedezik az ereiben. – Fjodor Rakoczy vagyok.

– Rákóczi magyar szabadságharcos volt – válaszolta kurtán, elutasítóan Erkki. – Az akcentusából ítélve maga grúz, Rákóczinak pedig semmi köze sem volt a grúzokhoz. Az igazi nevét mondja, és azt is, hogy milyen rangban szolgál a KGB-nél!

A hivatlan látogató jókedvűen elnevette magát. – Ami az akcentusomat illeti, nem tévedett, grúziai orosz vagyok, Tbiliszből. A nagyapám Magyarországról került oda, de nem volt rokona a forradalmár erdélyi fejedelemnek. Mohamedán sem volt, mint az apám és én. Látja, én is tudok valamit a történelemről – mondta nyugodt, csevegő hangon. – Mérnökként dolgozom az iráni-szovjet gázvezeték-vállalatnál a határtól egy lépésnyire, Astarában, a Kaszpi-tenger partján. Irán- és Khomeini-barát vagyok, áldott legyen a neve, ellensége a sahnak meg az amerikaiaknak.

Örült, hogy az eligazítása során megfelelően tájékoztatták Erkki Jokkonenről. A fedőtörténet egy része egyébként igaz volt. Valóban Grúziából. Tbiliszből származott, még ha nem is volt mohamedán, és nem is Rakoczynak hívták, hanem Igor Dmitrijenkónak. A KGB századosaként a 116. légi deszant hadosztályhoz osztották be, amely a határ másik oldalán, Tebriztől északra állomásozott. Egyike volt annak a sok száz titkos ügynöknek, akik az utóbbi néhány hónapban Irán északi részét elárasztották, és csaknem teljesen szabadon működtek. Harmincnégy éves volt, hivatásos KGB-tiszt, akárcsak az apja, és hat hónapja tartózkodott Azerbajdzsánban. Angolul jól beszélt, perzsául és törökül tökéletesen, és bár pilótaképzést nem kapott, elég jól ismerte a gyalogság támogatására szánt, dugattyús motorral ellátott szovjet helikoptereket, amelyekből az ő hadosztályánál is volt jó néhány.

– Ami a rangomat illeti – mondta a legszelídebb hangon – maradjunk annyiban, hogy barát, hiszen mi, oroszok, jó barátai vagyunk a finneknek.

– Igen. Az oroszok valóban azok, de a kommunisták, a szovjetek nem. A Szent Oroszország a barátunk volt régen, amikor még hozzá tartoztunk, mint nagyhercegség. Az ateista Szovjet-Oroszország is barátságosan viselkedett 1917, a függetlenné válásunk után, és ugyanezt teszi Szovjet-Oroszország is most. De nem 1939-ben, a téli háború idején. Akkor nem!

– Maguk sem voltak igazán barátságosak 1941-en – válaszolta élesen Rakoczy. – A mocskos nácik oldalán megtámadtak bennünket, melléjük álltak.

– Igen, de csak azért, hogy visszaszerezzük a földünket, Karéliát, amit erőszakkal elvettek. Nem támadtunk Leningrád ellen, pedig megtehettük volna, – Erkkinek jó érzést adott, hogy a tőre hátul szorosan a gerincéhez simult. – Van magánál fegyver?

– Nincs. Figyelmeztetett rá, hogy fegyvertelenül jöjjenek. Kint hagytam az ajtó előtt, és *pukoh* sincs nálam. Alláhra mondom, barát vagyok.

– Rendben. A férfinak szüksége van barátokra. – Erkki figyelte az idegent, és utálta mindazt, amit képviselt: Szovjet-Oroszországot, amely ok nélkül lerohanta Finnországot 1939-ben, miután Sztálin aláírta a szovjet-német meg nem támadási szerződést. Finnország kis hadserege egyedül vette föl vele a harcot. A téli háborúban száz napig kitartottak a szovjet hordákkal szemben, de aztán győzött a túlerő. Erkki apja Karélia, a délkeleti országrész védelmében esett el. A szovjetek annektálták a területet, amelyen a Jokkonenek évszázadok óta éltek, és ők is, akár az összes többi, finn – senki nem akart szovjeturalom alatt élni –, elhagyták szülőföldjüket. Erkki mindössze tízhónapos volt, amikor elkezdődött a szörnyű exodus, amelyben ezrek haltak meg, köztük az édesanyja is. Az a tél a legszörnyűbbként maradt meg minden finn emlékezetében.

1945-ben pedig, emlékezett növekvő indulattal, Amerika és Anglia elárult bennünket, és az agresszornak adta földünket. Mi azonban nem felejtünk, ahogy nem felejtene az észtek, lettek, litvánok, keletnémetek, csehek, magyarok, bolgárok, szlovákok, románok sem. A végtelenségig lehetne folytatni a listát! Eljön még a nap, amikor leszámolunk a szovjetekkel, és leszámolnak velük az oroszok is, akik a leginkább szenvedtek a rendszer igájától.

– Ahhoz képest, hogy grúz, elég sokat tud Finnországról – mondta nyugodt hangon.

– Finnország fontos Oroszország számára. A kapcsolatainkban bekövetkezett enyhülés biztonságot ad mindkét félnek, és bebizonyítja a világnak, hogy az amerikaiak szovjetellenes imperialista propagandája hazug mítosz csupán.

– Nem a legmegfelelőbb időpontot választotta a politizáláshoz – jegyezte meg mosolyogva Erkki. – Késő van. Mit akar tőlem?

– Barátságot.

– Kérni könnyű, de biztosan maga is tudja, hogy a finnek meglehetősen szűkmarkúan osztogatják. – Erkki a karnyújtásnyira a kis szekrényen álló, csaknem üres vodkásüvegért és két pohárért nyúlt. – Síita?

– Igen, de nem igazán jó hívó, Isten bocsássa meg! Néha iszom vodkát, ha arra gondol. Erkki töltött két pohárral. – Egészségére! – Lehajtották az italt. – Most pedig térjen a tárgyra, legyen szíves!

– Iránból hamarosan kiűzik Bahtjárt és amerikai lakójait. Azerbajdzsánban nemsokára óriási lesz a felfordulásodé magának nincs mitől félnie. Biztonságban van itt, és a felesége, meg az ő családja is. Azt szeretnénk, ha... segítene békét teremteni itt, a hegyvidéken.

– Én csak egyszerű helikopterpilóta vagyok, egy brit cégnek dolgozom, amelyet szerződés köt az Iran-Timberhez, és nem foglalkozom politikával. Elfelejtette, hogy mi, finnek nem avatkozunk a világpolitikába?

– Barátok vagyunk, egyformán érdekeltek a világbékében.

Erkki hatalmas öklével akkorát csapott az asztalra, hogy az üveg a padlóra esett. Az orosz szemmel láthatóan megrettent kissé a váratlan, heves gesztustól. – Udvariisan kértem kétszer is, hogy térjen a tárgyra – mondta a mozdulatnak élesen ellentmondó nyugalommal a pilóta. – Kap még tíz másodpercet.

– Rendben van – válaszolta összeszorított foggal az idegen. – Azt akarjuk, hogy a következő néhány napban csoportokat szállítson a hegyekben lévő táborokba. Azt...

– Miféle csoportokat?

– Tebrizi mollah-kat és a követőiket. Azt akarjuk...

– Utasításokat kizárólag a vállalatomtól fogadok el, mollah-któl, mindenféle forradalmároktól és az éjszaka közepén fegyverrel ránk törő emberektől nem. Megértette?

– Rá fog jönni, Jokkonen kapitány, hogy jobban teszi, ha engedelmeskedik nekünk. Ugyanúgy a Gorgonok is – mondta hangot váltva Rakoczy, amitől Erkki agyát kezdte előnteni a vér. – Az Iran-Timber vezetői már a mi oldalunkon állnak. Ha ragaszkodik a hivatalos utasításhoz, tőlük megkapja.

– Remek! Mindenesetre megvárom, hogy ők mit mondanak. – Erkki felállt, és teljes magasságában kihúzta magát. – Jó éjszakát!

Az orosz is felpattant, és dühös pillantást vetett rá. – Maga és a felesége elég értelmesek, tudják, hogy az amerikaiak és mocskos CIA-

jük nélkül Bahtjár elveszett ember. Az a megveszekedett, örült Carter tengerészgyalogosokat és helikoptereket vezényelt Törökországba, a Perzsa-öbölben amerikai flotta tartózkodik, csapásmérő erő, amely atommeghajtású repülőgép-hordozóból és kísérőhajókból áll. Tengerészgyalogosok, atomfegyverekkel felszerelt repülőgépek...

– Ezt nem hiszem! – vágott közbe indulatosan Erkki.

– Pedig elhiheti. Semmi kétség, háborút akarnak, amire nekünk muszáj válaszolnunk, hadi készülődéssel hadi készülődést kell szembeállítanunk, megakadályozni, hogy felhasználják ellenünk Iránt. Örület! Mi nem akarunk atomháborút... – Rakoczy komolyan hitte, amit mondott, ezért is ömlöttek belőle olyan folyékonyan a szavak. A parancsnoka mindössze néhány órával korábban értesítette kódolt rádióüzenetben arról, hogy a repülőgép-hordozó vezette flottaalakulat közeledése miatt a határ mentén állomásozó teljes szovjet haderónél „sárga készültséget” rendeltek el – ez csak egy szinttel volt alacsonyabb a „vörös” harci készültségnél – és ugyanolyan készültségbe helyezték a rakétacsapatokat is. A legszörnyűbb az volt, hogy a felderítés az nyolcezer kilométeres szovjet-kínai határ teljes hosszában kínai csapatmozgást jelzett. – Az a kibaszott Carter a kínaiakkal kötött rohadt barátsági szerződését kihasználva a nyakunkra akarja tenni a kést, mihelyt a legkisebb lehetősége kínálkozik rá!

– Ha kell, hát legyen – válaszolta nyugodtan Erkki.

– Insa Alláh! Igen. De miért akar maga az amerikaiak vagy a mocskos szövetségeseik, a britek oldalára állni? A nép győzni fog, mi leszünk a győztesek! Segítsen nekünk, és nem fogja megbánni, kapitány! Néhány napig lenne csak szükségünk a szakértel...

Futva közeledő léptek zaját hallotta kintről, és hirtelen elharapta a mondatot. Erkki villámgyors mozdulattal előrántotta a kését, és természet meghazudtoló, nesztelen macskaléptekkel a bejárat és a hálósoba ajtaja közé osont.

– A SAVAK! – kiáltotta az ajtót belökve egy felvillanó alak, és már rohant is tovább. Rakoczy kirohant a házból, menet közben kapta fel a bejárat mellé támasztott fegyverét. – Segítenie kell, kapitány! Ne felejtse el! – kiáltotta, és rögtön bele is vezett a kinti sötétségbe.

Azadeh sápadtan, a vadászpuskát lövésre készen tartva lépett ki a hálósobából. – Mit mondott a repülőgép-hordozóról? – kérdezte. – Nem értettem tisztán.

Miután Erkki elmagyarázta, még jobban megdöbbsent. – Ez háborút jelent!

– Lehetséges. – A férfi felkapta vastag, bélelt dzsekijét. – Maradj itt! – mondta határozottan, és az ajtót gondosan behúzza maga mögött, kiment. Mivel a ház fényei nem zavarták, tisztán látta a tábort a Tebriz-Teherán országúttal összekötő hepehupás úton közeledő gépkocsik táncoló reflektorsugarait. A szeme hamar hozzászokott a sötétséghez, így azt is meg tudta állapítani, hogy két személygépkocsi és egy katonai teherautó tart feléjük. Az élen haladó jármű kis idő múlva megállt, a többiek is fékeztek, és rendőrök, katonák ugráltak le róluk. A csapatot vezető tiszt a jó ismerősnek kijáró kedvességgel, mosolyogva tisztelgett. – Jokkonen kapitány! Jó estét! Hallottuk, hogy forradalmár banditák, vagy a Tudeh kommunistái járnak erre, lövöldözést jelentettek – mondta tökéletes angolsággal. – Az úrnő jól van? Nem esett bajuk?

– Nem. Köszönjük, Mazardi ezredes! – Erkki jól ismerte az illetőt, Azadeh unokatestvére volt, Tebrizhez tartozó körzetük rendőrfőnöke. Hogy SAVAK-os is lenne! Az azért már egészen más, gondolta némi szorongással. Legyen, ha ahhoz van kedve, én nem akarok tudni róla. – Fáradjon be, látogasson meg bennünket!

Azadeh örült az unokabátyjának, megköszönte, hogy a segítségükre sietett, és részletesen elmesélte, mi történt..

– Az orosz tehát Rakoczy, Fjodor Rakoczy néven mutatkozott be? – kérdezte elgondolkodva az ezredes.

– Igen, de nyilván hazudott – válaszolta Erkki. – KGB-s lehetett.

– Nem mondta, miért akarja végigjárni a bázisokat?

– Nem.

Mazardi néhány másodpercnyi hallgatás után nagyot sóhajtott. – Szóval Mahmud mollah repülni akar? Elég bolond ötlet Isten úgynevezett szolgájától, hogy összevissza röpködjön.

Nagyon veszélyes, különösen, ha iszlám-marxista az illető – felér a szentségtöréssel! Aki helikopteren szálldos, az könnyen lezuhanhat, nekem legalábbis így mondták. Talán teljesíteni kellene a kérését. – Magas volt, nagyon jóképű, negyvenes férfi, az egyenruhája feszes és makulátlan. – Ne aggódjon! Ezek a bajkeverők hamarosan visszatakarodnak a mocskos, legyektől hemzsegő viskóikba. Bahtjár nemsokára kiadja a parancsot, hogy fékezzük meg a kutyákat. Azzal a bajkeverő Khomeinivel pedig... gyorsan golyót kell röpíteni a fejébe! A franciáknak falhoz kellett volna állítaniuk rögtön, mihelyt betette

hozzájuk a lábát, de mint mindig, gyámoltalanok voltak, ostobák, az ellenségeink. A franciák mindig is féltékenyek voltak Iránra. – Az ezredes felállt, feszesen kihúzta magát. – Értesítsen, mihelyt a gépe repülésre alkalmas állapotban lesz! Akárhogyan is, két nap múlva, hajnalban visszajövünk. Bízunk benne, hogy a mollah és barátai, különösen, az orosz, szintén itt lesznek.

Miután kettesben maradtak Azadehkel, Erkki vizet rakott fel, hogy kávéfőzőt főzzön. – Légy szíves, csomagolj össze! – szólt a feleségének.

– Miért?! – kérdezte csodálkozva az asszony.

– Teheránba megyünk, kocsival. Megisszuk a kávéfőzőt, és máris indulunk.

– Fölösleges elmennünk, Erkki! – próbált tiltakozni Azadeh.

– Ha a helikopter rendben lenne, azzal mennénk, de, sajnos, nem lehet.

– Ne nyugtalankodj, kedves! Az oroszok mindig fenték a fogukat Azerbajdzsánra, és fenni is fogják. A cár, a szovjetek – teljesen mindegy. Mindig meg akarták szerezni maguknak Iránt, mi pedig mindig visszavertük és vissza is verjük őket. Fölöslegesen aggódsz néhány fanatikus, és egy szál árva orosz miatt, Erkki!

A pilóta hosszan nézett a feleségére, mielőtt válaszolt: – A Törökországban lévő amerikai tengerészgyalogosok, az amerikai csapásmérő erő miatt aggódom, és azért, mert nem tudom, mit értett azon az a KGB-s, hogy „maga és a felesége elég értelmesek”. Aggaszt, hogy olyan ideges volt, sokat tudott rólunk, és nagyon nyomatékosan közölte, hogy feltétlenül szükségük van rám. Pakolj össze, kedves, mielőtt nem késő!

– Hát jó! De ne rögtön Teheránba menjünk! Előbb beszéljünk apámmal, a hánnal!

SZOMBAT

2. fejezet

TEBRIZ KÖZELÉBEN, 18.15. Pettikin 206-osával a fák koronája fölött alacsonyan szállva az út vonalát követte a hóborította hegyek között, nem messze a szovjet határtól, és éppen felért egy meredek emelkedő tetejére.

– Tebriz-Egy! Itt HFC Teheránból! Hallotok? – szólt bele újból a mikrofonba.

Ezúttal sem kapott választ. A fény egyre csökkent, a késő délutáni napot alacsonyan lógó, szürke, erős havazást ígérő felhők takarták el. Ismét megpróbálta hívni a bázist; nagyon fáradt volt, az arca sebes, véraláfutásos, és még mindig fájt az ütésektől. Kesztyűje és lehorzsolódott ujjai megnehezítették a rádió gombjainak kezelését. – Tebriz-Egy! Itt HFC Teheránból.

Hallotok?

Felelet most sem jött, de nem aggódott miatta különösebben. A hegyek között mindig rosszak voltak a vételi lehetőségek, az érkezésére nem számítottak, és felesleges lett volna, hogy akár Erkki, akár a telepvezető folyamatos rádiófigyelést rendeljen el. Ahogy az út tovább emelkedett, a vastag felhőtakaró is közelebb került, de előtte a hegycsúcs, hála istennek, még tisztán látszott. Azon kell csak átemelnie a gépet, utána már folyamatosan lefelé ereszkedhet, és nyolcszáz méterrel arrébb ott a tábor.

Jóval tovább tartott reggel, hogy eljusson a teheráni nemzetközi repülőtértől nem messze, Galeg Morghinál lévő kis katonai repülőtérre, mint eredetileg gondolta. Bár pirkadat előtt indult, mire odaért, a nap már jócskán fenn járt a füsttől homályos égen. Gyakran kellett irányt változtatnia, kerülőutakat keresnie. Az utcai összecsapások még tartottak, sok út járhatatlan volt, részben azért, mert a felkelők védekezésül barikádokat emeltek rajtuk, többnyire viszont a zavargások során felborogatott, kitért személyautók és buszok miatt. A hó borította járdán és az úttesten mozdulatlan testeket is látott, jó néhány sebesültet, kétszer pedig dühös rendőrök parancsoltak rá, hogy forduljon vissza. Engedelmeskedett, sőt, a biztonság kedvéért még nagyobb kerülőt tett. Amikor végre

megérkezett, csodálkozva látta, hogy a repülőtér általuk használt részébe, a kiképző iskolájukhoz vezető kapu nyitva van, és se közel, se távol nem látni egyetlen őrt sem. Rendszerint zárva tartották a kaput, és a légierő fegyveres katonái álltak mögötte. Behajtott a repülőtérre, egyenesen az S-G biztonságot nyújtó hangárjába, ahol a csökkentett létszámú személyzet tagjai közül egyetlen lelket sem talált.

Hideg volt, Pettikin vastag, bélelt hajózőöltözéket viselt. A repülőtér területét, még a kifutópályák nagy részét is hó borította. Amíg várta, hogy előkerüljön valaki, rutinszerűen ellenőrizte a 206-ost. Mindent tökéletes rendben talált, a csomagtérben ott voltak a Tebriz által kért alkatrészek – a farok-rotor és a két hidraulikus pumpa. Az üzemanyagtartályokat teljesen teletöltötték, úgyhogy két és fél, három órát repülhetett egyfolytában, ami két-háromszáz mérföldet jelentett a szélerősségtől, a magasságtól és a motor teljesítményfokozatától függően. Tebrizig természetesen nem volt elég, útközben le kellett szállnia üzemanyagért, a repülési terv szerint Bandar-Pahlaviban, az egyik Kaszpi-tengeri kikötővárosban. Különösebb erőfeszítés nélkül kitolta a helikoptert a hangár elé, és akkor elszabadult körülötte a pokol. Egyszer csak azt vette észre, hogy ütközet kellős közepébe csöppent.

Katonákkal megrakott teherautók száguldottak át a kapun a repülőtér belseje felé, ahol – a hangárok, a katonai barakkok és a hivatali épületek felől – heves tűz fogadta őket. Más teherautók – ugyancsak fegyvertüzet okádva – a repülőtérre megkerülő úton vágattak, majd folyamatosan kelepelő géppuskával egy Bren típusú páncélozott szállító jármű is megjelent. Pettikin a válljelzésükről és a rohamsisakjukon lévő jelekről azonnal felismerte a Halhatatlanokat. Nyomukban páncéllemezekkel megerősített buszok érkeztek, tömve rohamrendőrökkel és más fegyveresekkel, akik sietve leugráltak a járművekről, és szétoszolva lőállást foglaltak el, ellenőrzésük alá vonva a támaszpontnak azt a részét. Mielőtt tisztába jöhetett volna, hogy pontosan mi is történik körülötte, négyen megragadták, és perzsául ordítva az egyik buszhoz rángatták.

– Az isten szerelmére! Egyetlen szót sem értek perzsául! – kiabált vissza rájuk, és megpróbálta kirángatni magát a szorításukból, mire az egyik ököllel úgy hasba vágta, hogy öklendezni kezdett. Az ütéstől elborította agyát az indulat, erős rántással kiszabadította a kezét, és ököllel támadója arcába csapott, mire egy másik fegyveres rögtön

rálőtt. A golyó Pettikin kabátjának vastag, prémes gallérját ütötte át, mielőtt az egyik busz oldalán megpattanva tovább száguldott. Pettikin a megdöbbenéstől mozdulatlaná merevedett, mire valaki csatos szíjjal szájon vágta, a többiek pedig ütni, rugdosni kezdtek. Egy rendőrtiszt bukkant fél, és rossz angolsággal, dühösen rákiáltott: – Amerikai? Maga amerikai?

– Brit vagyok – nyögte a vérét nyeldekelve Pettikin, és megpróbálta ellökni magát a busz oldalától, aminek támadói nekiszorították. – Az S-G Helicopters pilótája...

– Amerikai! Szabotőr! – A tiszt az arcába nyomta a revolvere csövét. Pettikin tisztán látta, hogy az ujja megfeszül a ravaszon. – Mi a SAVAK-nál tudjuk, hogy maguk, amerikaiak csinálnak minden bajt!.

A rémület ködén át hallotta, hogy valaki perzsául kiált valamit, és rögtön tapasztalta, hogy a karját lefogó kezek szorítása enyhül. Felnézett, és nem akart hinni a szemének, amikor meglátta maga előtt a vörös baretet és terepszínű ruhát viselő, fiatal brit ejtőernyős századost, és két erősen keleties vonású, állig felfegyverzett emberét – a vállszíjukon kézigránatok lógtak, hátukon jókora hátizsák. A százados kibiztosított kézigránáttal labdázott hanyagul, mintha az ártalmatlan narancs lenne. Derékszíján revolver lógott és szokatlan formájú, tokba bújtatott tőr. Hirtelen abbahagyta a játszadozást, Pettikinre és a 206-osra mutatott, újból kiabált valamit perzsául, majd feszesen tisztelgett.

– Az isten szerelmére, vágjon magabiztos, fontoskodó képet, Pettikin kapitány! – mondta kellemes skót akcentussal, és dühösen félreacsapta az egyik rendőr Pettikin felé nyújtott kezét. Egy másik rendőr erre rögtön emelte is a fegyverét, de megállt a keze a levegőben, mert a százados kirántotta a biztosítószeget, és már csak a csappantyút kellett elengednie, hogy a kézigránát felrobbanjon. Ugyanabban a pillanatban az emberei is kibiztosították automata puskáikat, és bár laza maradt a tartásuk, a tekintetük feszült figyelemről árulkodott. Az idősebbik szélesen elmosolyodott, és a tőrtokját is kikapcsolta.

– Felszállásra kész a helikoptere? – kérdezte a százados.

– I... igen – motyogta Pettikin. – – Indítsa be gyorsan! Hagyja nyitva az ajtót, és ha már fel tud szállni, jelezzen, hogy felugorhassunk. Arra készüljön, hogy gyorsan és alacsonyan kell repülnie! Menjen! Te is, Tenzing! – A tiszt a tőlük ötvenméternyire

álló helikopter felé bökött, majd gyorsan visszaváltott perzsára. Vadul ordibált, szidta az irániakat, és rájuk parancsolt, hogy rohanjanak a repülőtér másik felére, ahol a harci zaj mintha valamelyest enyhült volna. A Tenzingnek nevezett katona eközben elindult Pettikinnel, aki még mindig nem tért magához, és úgy mozgott, mint az alvajáró.

– Kérem, siessen, száhib! – biztatta, és a fegyverét lövésre készen tartva nekitámaszkodott a gép egyik ajtajának. Pettikinnek nem kellett több biztatás.

Újabb páncélozott szállító járművek száguldottak el a közelben, de a bennük ülők nem törődtek velük, ahogy más rendőrök és katonák sem. Túlságosan lefoglalta őket a feladat, hogy megvédjek a támaszpontot a fenyegetően közeledő tömegtől. Mögöttük a rendőrtiszt dühösen vitázott az ejtőernyőssel, az emberei pedig idegesen nézegettek hátra, abba az irányba, ahonnan az egyre hangosabbá váló „Alláh-u Akbár!” kiáltások hallatszottak. A tömeg hangjába lövések, sőt robbanások zaja vegyült. Körülbelül kétszáz méterre, a támaszpont kerítése mentén húzódó úton egy gépkocsi nagy lánggal égett, és miután a tűz elérte a benzintartályt, fel is robbant.

A helikopter hajtóművei életre keltek. Hangjuk szemmel láthatóan feldühítette a rendőrtisztet, de már nem maradt ideje cselekedni, mert az ellenkező irányból, a betört kapun, át fegyveres fiatalok tömege nyomult a támaszpontra. – Mudzsahedek! – üvöltötte valaki, és a repülőtérnek ezen az oldalán minden rendőr, katona egyből összesereglett, hogy heves tüzeléssel megpróbálja feltartóztatni őket. A százados és a másik katona kihasználta, hogy a figyelem elterelődött róluk – a helikopterhez rohantak, és mihelyt felugrottak, Pettikin teljes erőre kapcsolta a hajtóműveket. Eleinte alacsonyan repült, oldalról megkerült egy lángoló teherautót, és csak azután emelte magasba a gépet. A váratlan rándulástól a százados megingott, kis híján kiejtette a kezéből a kézigránátot, és már a biztosítószeget sem tudta visszanyomni belé. Az első ülésen ült, a nyitott ajtó mellett, az életéért kellett kapaszkodnia, úgyhogy nem tehetett mást, kihajította.

– Remek! – mondta, miután látta, hogy a robbanás elhagyatott helyen történt, és nem tett kárt senkiben. Gyorsan bekapcsolta a biztonsági övét, hátrafordulva megnézte, hogy két katonája jól van-e, aztán elégedetten feltartotta a hüvelykujját.

Pettikin szinte nem is látta. Csak arra ügyelt, hogy Teheránon kívül lakatlan vidék felett repüljön, távol minden falutól és országúttól, és azt figyelte, nem tapasztal-e szokatlan, belövésről árulkodó zajt. Miután megbizonyosodott, hogy a gép ép és sértetlen, lassan kezdett megnyugodni. – Jézusom! Nem is tudom, hogyan köszönjem meg, százados! – mondta, miután izgatott zihálása valamelyest alábbhagyott. – Amikor megláttam, először azt hittem, hogy csak képzelődöm. Százados...

– Ross. Ők pedig Tenzing. őrmester és Gueng tizedes.

Pettikin hátrafordult, kezét rázott a két katonával, és megköszönte a segítséget. Alacsony, mosolygós férfiak voltak, inas testükön látszott, hogy hallatlanul szívósak, Tenzing volt az idősebb, arcvonásaiból ítélve ötvenes évei elején járhatott.

– Az ég küldte magukat!

Ross elmosolyodott, napbarnított arcából vidáman villantak ki hófehér fogai. – Magát is. Nem igazán tudtam, hogy fogunk kikerülni onnan. Nem lett volna túl jó ötlet megpróbálni átverekedni magunkat a rendőrökön, vagy éppen a SAVAK-on.

– Egyetérték. – Pettikin nem találkozott még senkivel, akinek olyan égszínkék szeme lett volna, mint ennek az első ránézésre harminchoz közeledő fiatalembernek. – Mi az ördög volt ez tulajdonképpen?

– A légierő katonáinak egy része fellázadt, a tisztek és a sahhoz hű erők pedig le akarták verni a zendülést – válaszolta a százados. – Hallottuk, hogy Khomeini hívei, és baloldaliak is elindultak, segíteni a lázadóknak.

– Ezt a felfordulást! Még egyszer nagyon köszönöm a segítségüket! Honnan tudta a nevemet?

– Hát... hallottuk, hogy Bandar-Pahlavin keresztül Tebrizbe készül, és meg akartuk kérni, hogy vigyen el bennünket. Nehezen jutottunk el a repülőtérré, sok kerülőt kellett tennünk, és már azt hittük, hogy elkerültük, de hála istennek, mégsem.

– Hála istennek! – értett egyet a századossal Pettikin. – Maguk gurkhák?

– Csak... maradjunk annyiban, hogy egy alakulatnál szolgálunk!

Pettikin elgondolkodva bólintott. Feltűnt neki, hogy egyik katona sem visel fegyvernemi jelzést, hovatartozásukra kizárólag Ross századosi rangjelzése és vörös barette utal. – Honnan szereztek tudomást a repülési tervről?

– Nem is tudom – válaszolta kitérően Ross, – Én csak parancsot teljesítek – tette hozzá, és rögtön az alattuk elsuhanó tájat kezdte figyelni. Kövekkel tarkított, sík vidék fölött repültek, a tájat többnyire hó borította. – Nem gondolja, hogy rá kellene kicsit kapcsolni? Túlságosan szem előtt vagyunk itt.

Pettikin előrefordult, és újból a repülésre összpontosított. – Mit csinálnak Tebrizben?

– Tulajdonképpen nem is oda akarunk menni. Megkérhetném, hogy tegyen ki bennünket Bandar-Pahlavi előtt?

– Hát persze! – Pettikin a műszerek között babrált. – Mi dolguk ott?

– Úgy hallottuk, remek kutyákat árul arrafelé egy ember. Gondoltuk, megnézzük. Pettikin elnevette magát; egyre jobban tetszett neki a fiatalember. – Hát igen. Egy jó kutyáért messzire is érdemes elmenni. Szóval Bandar-Pahlavi – mondta. – Ne aggódjon, több hülye kérdést nem teszek fel!

– Maga se haragudjon, tudja, hogy van ez! Hálás volnék, ha elfelejtené a nevemet, és azt, hogy egyáltalán találkoztunk.

– És ha kérdezik? A távozásunk kicsit zajosra sikeredett.

– Nem mutatkoztam be, csak annyit mondtam, hogy vigyen el. – Ross kis szünetet tartva elmosolyodott. – Életveszélyesen meg is fenyegettem.

– Rendben van! A nevét azért nem felejttem el.

Pettikin néhány mérfölddel Bandar-Pahlavi előtt tette le a gépet, azon a helyen, amit Ross a térképén megmutatott. Homokdűnés partszakasz volt, távol minden lakott helytől. A Kaszpi-tenger távolba nyúló, sötétkék vizét hófehér hullámok szabdalták, a tiszta, napos égen jókora gomolyfelhők úsztak. A vidék klímája szubtrópusi volt, a levegő párás, mindenütt vidáman röpködő rovarok döngtek, és havat csak az Elburz égbe nyúló csúcsain lehetett látni. Az engedély nélküli leszállás mindenféle repülési előírásnak ellentmondott ugyan, de Pettikin kétszer is hívta a bandar-pahlavi-i repülőteret, ahol tankolnia kellett, és egyszer sem kapott választ, úgyhogy megkockáztatta a leereszkedést. Számonkérés esetén nyugodtan hivatkozhatott arra, hogy vészhelyzetbe került, és nem volt más választása.

Sok szerencsét, és még egyszer köszönöm! – búcsúzott el az utasaitól, és sorban kezét rázott, velük. – Ha netán segítségre volna szükségük, bármiben, nyugodtan számítsanak rám!

– Azok sietve kiszálltak, vállukra kapták a csomagjaikat, és elindultak a dűnék között. Akkor látta őket utoljára.

– Tebriz-Egy! Hallotok?

Pettikin először körözött egy darabig az előirt száznyolcvan méter magasságon, és csak aztán ereszkedett lejjebb. Életre utaló jelet nem látott, fényt sem. Különös, átható csönd vette körül, amikor a hangár előtt leszállt. Várt, készen arra, hogy bármikor újból felszálljon, és nem tudta; mire számíton; a katonák, különösen az elit fegyvernemnek számító légierő tagjainak teheráni zendüléséről szóló hír nagyon idegessé tette. Mivel semmi sem történt, üresjáratra kapcsolta a hajtóműveket, és kiszállt. Tisztában volt azzal, hogy veszélyes dolgot művel, mert bármikor előfordulhat valamilyen apró meghibásodás, amelynek következtében a helikopter magától életre kel, és irányítás nélkül, önállósítva magát, elindul.

Teljesen leállítani akkor sem fogom, hogy aztán, ha valami baj történik, itt ragadjak, mondta magának, és a mély hónak nekivágva elindult a telep irodája felé. Üresen találta, a hangárokat úgyszintén, leszámítva a szétszedett Bell-212-est, és életnek, vagy éppen küzdelemnek sem látta semmilyen nyomát. Ez utóbbtól, valamelyest felbátorodott, és amilyen gyorsán csak tudta, átvizsgálta a táborot. Erkki Jokkonen házában, az asztalon talált egy üres vodkás üveget, a hűtőszekrényben pedig egy telit is. Nagyon szeretett volna inni belőle, de nem nyúlt hozzá – meggyőződéssel vallotta, hogy a repülés és az alkoholfogyasztás összeegyeztethetetlen. Némi iráni kenyér, kevés megszáradt sonka és egy üveg ásványvíz is akadt – ez utóbbit örömmel lehajtotta. Enni csak az után fogok, hogy már mindenütt szemezttem, döntötte el magában.

A hálósobában gondosan bevetett ágyat talált, de néhány szétdobált cipőt is, és alaposabb vizsgálódás után több, sietős távozásra utaló jelet is felfedezett. Végigjárta a többi házat, és az újabb benyomások még biztosabbá tették abban, hogy a telepet hirtelen, menekülésszerűen hagyták el a lakói. Egyetlen, a bázishoz tartozó járművet sem talált, Erkki piros Range Roverje szintén hiányzott. Egyértelműnek tűnt, hogy lakói sietve hagyták ott a telepet, csak azt nem tudta, miért.

Aggódva nézett fel az égre. Azóta, hogy leszállt, a szél érezhetően erősödött, és a helikopter zaja sem tudta elnyomni a süvítését. Még

vastag dzsekije, bélelt nadrágja alá is bebújt, és olyan erővel mart belé, hogy libabőrös lett. Nagyon vágyott egy forró zuhanyra, Erkki szaunájáról nem is beszélve. Enni szeretett volna, puha ágyban ülve meginni egy forró grogot, aztán legalább nyolc órát nyugodtan aludni. A szél egyelőre nem gond, állapította meg magában, de legfeljebb egy órám maradt arra, hogy tankoljak, és kijussak a begyek közül a síkságra. Vagy itt éjszakázzak?

Pettikin nem volt hozzászokva sem az erdőhöz, sem a magas hegyekhez. A sivatagot, a csenevész bokrokkal tarkított félsivatagos területeket ismerte, a dzsungelt és az afrikai bozótosokat, Szaúd-Arábia kietlen, halott síkságait. A látóhatár széléig és azon túl húzódó, napsütéstől izzó, kiaszott síkság soha nem riasztotta, annál inkább a hideg és a hó. Először is feltöltöm a gépet, gondolta.

Üzemanyagot azonban nem talált egy csöppet sem. Sok negyvenallós hordó állt ugyan a raktárban, de mind üres, volt. Semmi baj, biztatta magát, maradt még annyi, hogy megtegyem azt a kétszáznegyven kilométert Bandar-Pahlaviig. A tebrizi repülőtérre is mehetek, és Ardabilban is találhatok valamilyen ExTex lerakatot, bár az már átkozottul közel van a szovjet határhoz.

Ismét az égre pillantott, és dühösen elkáromkodta magát. Vagy itt rostokolok, vagy útközben leszek kénytelen leszállni. Melyik a jobb? Itt maradok. Mindenképpen biztonságosabb.

Leállította a hajtóművet, betolta a Bell-206-ost a hangárba, és gondosan bezárta az ajtaját. Miután a motorzaj is megszűnt, egészen átható, ijesztő csönd telepedett köré. Ettől néhány pillanatra elbizonytalanodott, de aztán kilépett a szabadba, és lelakatolta maga után a hangárt. Az élesen ropogó havat taposva Erkki háza felé indult, küszködött a szembe fújó, erős széllel, és még csak félúton lehetett, amikor riadtan megtorpant. Nem tudta volna pontosan megfogalmazni, hogy miből jött rá, de határozottan érezte, hogy figyelik. Nyugtalanul nézett körbe a tisztáson és az erdőszél sűrűn nőtt, sötét falat alkotó fain. Láta, hogy a szélzsák vadul repdes hosszú póznája tetején, hallotta az ágak között süvítő szelet. Eszébe jutott, hogy egyszer Tom Lochart, az egyik főpilótájuk Zagroszban, síki-rándulás után a tábortüznél Wendigórol, a kanadai erdőségek gonosz szelleméről mesélt, akit a vad szelek keltenek életre, és a fák ágai között várakozik; ott sír és jajgat, lesve az alkalmat, hogy rávesse magát a gyanútlanul arra tévedőre. „Ha neked ront, nem tudsz menekülni tőle. Bármennyire kapkodod is a lábad, jeges leheletét

állandóan ott érzed a tarkódon. Futsz, amíg jártányi erőd van, de aztán összerogysz, a Wendigo pedig felkap, a fák legfelső ágai közé visz, és ott pusztulsz el tehetetlenül.”

Pettikin megborzongott, őszintén utálta a puszta gondolatát is annak, hogy egyedül van. Érdekes, gondolta, eddig nem sokat foglalkoztam vele, de tény, hogy szinte soha nem vagyok egyedül. Mindig van valaki körülöttem, pilóta vagy szerelő, a barátok, Genny vagy Mac, régebben Claire.

Nézte az erdőt, hallgatta a távoli kutyaugatást, és képtelen volt szabadulni a különös érzéstől, hogy valaki szemmel tartja, csöndben lapul, várakozik a sűrűsödő homályban. Erőt vett magán, visszament a helikopterhez, és megkereste a Verey Light riasztópisztolyt. A nagy kaliberű, rövid csövű fegyvert jól láthatóan maga előtt tartva tért vissza Erkki házához, és örült, hogy legalább az nála van. Még boldogabb volt, amikor végre bezárhatta maga mögött az ajtót, és összehúzhatta az ablakokon a függönyöket.

Az éjszaka hamar leszállt, és a sötétségben zsákmányra leső ragadozók keltek útra.

TEHERÁN, 19.05. McIver éhes volt, fáradt, egyedül bandukolt végig az elhagyott, fáktól övezett utcán. A lámpák sehol sem égtek, úgyhogy gondosan figyelte, hová lép, nem akart felbukni az elegáns lakóházak között felhalmozott valamelyik hókupacban. A távolból lövések zaját hallotta és szél sodorta kiáltásokat: – Alláh-u Akbár! – Egy sarkon befordulva kis híján nekiment a hirtelen felbukkanó, a járda felét elfoglaló Centurion tanknak. Elemlámpa fénye hasított a szemébe, katonák bújtak elő sietve a fedezékükből.

– Ki vagy, aga? – kérdezte kiváló angolsággal egy fiatal tiszt. – Mit keresel itt?

– Mc... McIver kapitány vagyok, Duncan... Duncan McIver – válaszolta enyhén akadozó nyelvvél. – Az irodámból jövök... a lakásom a park túlsó végén van, a következő sarok mögött.

– Igazolványt kérek!

McIver óvatosan a belső zsebébe nyúlt. Ujjai rögtön megéreztek az igazolvány melletti két fényképet, a sahét és Khomeiniét, de miután egész nap csak katonai zendülésekről hallott, nem tudta eldönteni, melyik lenne a megfelelő, úgyhogy egyiket sem vette elő. A tiszt elemlámpája fényénél alaposan megnézte az igazolványt; McIver

szeme már hozzászokott a sötéthez, és látta, mennyire fáradt, borostás az arca, milyen gyűrött az egyenruhája. A katonák feszesen, fegyelmezetten álltak körülöttük. Egyikük sem dohányzott, amit különösnek talált. A Centurion baljósan magasodott fölējük, mintha csak arra várt volna, hogy mikor sütheti el végre a lövegét.

– Köszönöm. – A tiszt visszaadta az erősen elnyűtt igazolványt. Újabb lövések hallatszottak, ezúttal még közelebből, és a katonák egy pillanatra várakozásteljesen megmerevedtek. – Nem tanácsos mostanában sötétedés után az utcán mászkálni, aga! Jó éjszakát!

– Igen. Köszönöm. Jó éjszakát! – McIver megkönnyebbülve hagyta ott a katonákat, akikről azt sem tudta, hogy a sahhoz hű, vagy fellázadt alakulathoz tartoznak-e. Jézusom! Ha az alakulatok egy része kitart a sah mellett, a többi viszont fellázad, akkor itt tényleg el fog szabadulni a pokol, gondolta. Újabb sarok következett, az út továbbra is sötét és kihalt volt, pedig nemrég még rendesen kivilágították, és a környező házak ablakaiból is erős fény vetődött rá. Emberek siettek rajta, vagy álltak meg vidáman beszélgetni. Bármerre fordult is az odacsöppenő., mindenfelől jókedvű nevetést hallott. Ez hiányzik talán a legjobban, állapította meg magában McIver. A nevetés. Kíváncsi vagyok, visszatér-e még.

Kellemetlen, fárasztó napja volt. A telefon továbbra sem működött, és a rádiókapcsolat is olyan rossz volt, hogy egyik támaszponttal sem tudott beszélni. Az irodai alkalmazottak közül ezúttal se ment be senki, és ez még dühösebbé tette. – Holnap jobb lesz! – biztatta magát, és a lépteit megszorozva igyekezett minél hamarabb elérni a kellemetlen, kihalt utca végét.

A ház, amelynek az egyik tetőlakásában laktak, ötemeletes volt. A lépcsőházban félhomály fogadta – már megint nem elegendő a feszültség! –, a lift hónapok óta nem működött. Fáradtan lépkedett fölfelé, a gyöngye világítás még jobban lehangolta. A lakásban azonban világosság, hangulatos gyertyafény fogadta, és ettől valamelyest jobb kedvre derült. – Szevasz, Genny! – kiabálta, miután bezárta maga mögött az ajtót, és felakasztotta a fogásra vastag, meleg kabátját. – Jöhet a whisky! – – Az ebédlőben vagyok! – kiáltotta a felesége. – Ide gyere!

Végigment a folyosón, az ajtóban megtorpant, és a csodálkozástól a száját is eltátotta. Az ebédlőasztal dúsan meg volt pakolva a legkülönbözőbb iráni ételekkel, gyümölcsökkel. Mindenütt gyertyák égtek, és Genny arca sugárzott, ugyanúgy Sarazadé, az egyik

pilótájuk. Tom Lochart feleségéé. – Jóságos isten! Sarazad, ezt maga művelte?! De örülök, hogy látom...

– Én is, Mac! Valahányszor látom, mindig fiatalabb, mind a ketten azok. Ne haragudjon, hogy így magukra törtem – hadarta szinte lélegzetvételnélküli szünet nélkül, vidám, csilingelő hangon Sarazad –, de tudom, hogy tegnap volt a házassági évfordulójuk, öt nappal a születésnapom előtt, és emlékeztem rá, mennyire szereti a bárány *horishtot* és a *polót*, meg más dolgokat, úgyhogy Haszánnal és Dévával felpakoltunk, gyertyát is... – Alacsony volt, alig több mint százhatvan centi, az a fajta perzsa szépség, akit Omar Hajjám tett halhatatlanná a költeményeivel. – Most, hogy szerencsésen megérkezett, én megyek is – mondta, és rögtön felállt.

– Várjon! Miért nem marad, és eszik velünk...

– Jaj, nem lehet, bármennyire szeretném is, mert apa nagy fogadást ad ma este, és nekem is ott kell lennem. Ez csak szerény kis ajándék, és itt hagyom Haszánt, hogy felszolgáljon és utána elpakoljon. Nagyon remélem, hogy örülni fognak, jól érzik magukat. Haszán! Déva! – kiáltotta Sarazad, és miután Gennyt és McIvert megölelte, már futott is az ajtó felé, ahol két szolgája várta. Egyikük ráadta drága szőrmebundáját, amelyre gyorsan fekete csadort vett, dobott még egy csókot Gennynek, aztán az egyik szolga kíséretében elviharzott, akár a „szélvész. Haszán, a harminc év körüli magas, fehér tunikát és fekete nadrágot viselő férfi bezárta utána az ajtót, széles mosollyal az arcán megfordult, és perzsául megkérdezte Gennytől: – Mikor óhajtja, hogy felszolgáljam a vacsorát, madám?

– Úgy tíz perc múlva – válaszolta boldogan az asszony. – Az úr előbb iszik egy whiskyt. Haszán rögtön elkészítette az italt, mély meghajlással odanyújtotta McIvernek, és magukra hagyta őket.

– Jesszusom! Gen, ez egészen olyan, mint a régi időkben! – állapította meg széles, vidám mosollyal az arcán McIver.

– Igen. Nem furcsa, hogy még pár hónappal ezelőtt is így volt? – Egészen addig nagyon kellemes házaspár lakott náluk, az asszony csodálatos szakácsnő volt, európai és iráni ételeket egyaránt kiválóan készített, és ezzel a férje – McIver csak Ali Babának nevezte az illetőt – lustaságát is ellensúlyozta. Aztán egyik pillanatról a másikra eltűntek, ugyanúgy, ahogy más külföldieknek az alkalmazottai is. Egyetlen szó, figyelmeztetés nélkül. – Mit gondolsz, mi lehet velük? – kérdezte a házaspárra utalva Genny.

– Biztosan jól vannak. Ali Baba nagy csencselő volt, félrerakott annyit, hogy akár egy hónapig csak vasárnapjuk legyen. Charlie jelentkezett már?

– Nem. Paula ma éjszakára is nálunk marad... Nogger nem. Elmentek vacsorázni az alitaliásokkal. Nagyon kedves lány, szeretem.
– Paula az Alitalia egyik stewardesse volt. – Nogger azt hiszi, csak csettintenie kell, és a lába elé omlik, de remélem, téved. Szeretem Paulát. – Hallották, amint Haszán az edényekkel csörömpöl a konyhában. – Imádom ezt a hangot!

McIver visszamosolygott a feleségére, és köszöntésre emelte a poharát.

– Hála Sarazadnak! És még mosogatni sem kell!

– Ez a legcsodálatosabb benne! – állapította meg elégedetten Genny. – Nagyon kedves lány, végtelenül figyelmes. Tomnak óriási szerencséje van vele. Sarazad szerint holnap jön vissza.

– Remélem, postát is hoz. – McIver úgy döntött, hogy nem említi feleségének a tankot. – Mit gondolsz, nem kérhetnénk kölcsön a hét pár napjára Haszánt, vagy valaki mást a szolgálók közül? Komoly segítség lenne.

– Nem akarom... Tudod, milyen kényelmetlen...

– Igazad van. – A külföldiek számára lehetetlenné vált háztartási alkalmazottat találni, függetlenül attól, hogy mekkora fizetést ajánlottak fel. Pár hónapja még könnyen szerezhettek gondos, szolgálatkész segítőt, akivel – pláne ha a háziasszony beszélt is néhány szót perzsául – gyorsan, gond nélkül elintézhető volt a vásárlás, rendben lehetett tartani a házat, a lakást.

– Ez volt a legcsodálatosabb Iránban – mondta az asszony. – Óriási dolog, ha idegen helyen valaki leveszi az ember válláról a mindennapi terheket.

– Még mindig idegen? Ennyi idő után is? – kérdezte McIver.

– Idegenebb, mint valaha. Annak a néhány iráninak a kedvessége, figyelmessége, akit megismertünk... Mindig úgy éreztem, hogy csupán a felszín, és úgy tetszik, az igazi érzésük az, amit most mutatnak... Nem mindenre igaz ez, a barátainkra semmiképpen sem. Anus például az egyik legaranyosabb, legkedvesebb teremtes a világon. – Valik tábornoknak, a cég iráni vezetőjének a felesége volt Anus. – Hidd el, Duncan, a legtöbb feleség ezt érezte! – folytatta Genny, átadva magát komor gondolatainak. – Talán ezért is tartanak össze olyan szorosán a külföldiek, ezért vannak az állandó tenisz

partik, sí kirándulások, vitorlázások, hétvégék a Kaszpi-tenger partján – a piknikes kosarat cipelő, evés után a piszkos edényeket elrámoló szolgálkkal. Békés, nyugodtnak látszó élet volt, de elmúlt.

– Vissza fog térni. Bízunk benne, nemcsak magunkért, hanem értük is! Hazafelé úton rájöttem, mi hiányzik a legjobban – mondta gondolataiba merülve McIver. – A nevetés. Úgy látszik, mintha mindenki leszokott volna a nevetésről. Mármint az utcán. Még a gyerekek is elfelejtették. – Szünetet tartott, hogy jóleső érzéssel belekortyolhasson a whiskyjébe.

– Én is nagyon hiányolom. És a sahot is, Sajnálom, hogy el kellett mennie... Nemrég még minden olyan rendezett, kellemes volt, legalábbis ami bennünket illet. Szegény ember! Undorítóan elbántunk vele, és a tüneményes feleségével is – a többes szám első személy alatt a Nyugatot értem –, azok után, hogy olyan barátságos volt hozzánk. Szégyellem magam... Biztos vagyok benne, hogy a legjobbat akarta a népének.

– Sajnos, Genny, az irániak többsége, minden jel szerint, nem úgy érezte.

– Tudom. Az élet néha nagyon szomorú. Na, mindegy! Ami elmúlt, elmúlt. Éhes vagy? – kérdezte az asszony, gyorsan elhessegetve magától a borús gondolatokat.

– Azt meghiszem!

A gyertyák meleggé, meghitté varázsolták az ebédlőt, ellensúlyozták a lakás kellemetlen hidegét! A függönyöket gondosan behúzták, és miután asztalhoz ültek, Haszán egymás után szolgálta fel a finomabbnál finomabb, gőzölgő *horisht*okat – az étel neve szó szerint levest jelentett ugyan, de valójában sűrűre főzött, bárányból, baromfiból a legkülönbözőbb zöldségekkel és fűszerekkel készített ragu volt és mindkettőjük kedvencét, a *polo* nevű köretet, ami úgy készült, hogy a félig főtt rizst kivajazott serpenyőbe tették, és addig sütötték, amíg belül puha nem lett, a külseje pedig ropogós arany barnára sült.

– Hála legyen érte Sarazadnak! Kész főnyeremény az a lány!

– Igen – értett egyet mosolyogva a férjével Genny. – Na, azért te sem vagy rossz, Gen!

– Kösz. Cserébe ezért lefekvés előtt ihatsz még egy pohárral. *Bon appétit!*, ahogy Jean-Luc mondaná.

Örömmel láttak hozzá az evéshez; az étel nagyszerű volt, és felidézte bennük a barátaiknál elköltött hasonló lakomák emlékét.

– Gen, ebédnél összefutottam Christian Tollonnennel. Tudod, Erkki barátjával a finn nagykövetségről. Szólt, hogy készen van Azadeh útlevele. Örülök neki, de félek is, mert azt mondja, tíz iráni barátja vagy ismerőse közül nyolc már elhagyta az országot, és ha a menekülés ilyen ütemben folytatódik, akkor hamarosan csak a mollah-k és a legmegveszekedettebb követőik maradnak. Miután elbúcsúztunk, számolni kezdtem, és nekem is körülbelül hasonló arány jött ki. A középosztályhoz tartozok, és pláne a gazdagok, ha tehetik, fejvesztve menekülnek.

– Nem hibáztatom őket. Én is ugyanazt tenném a helyükben – válaszolta Genny, és szinte mellékesen hozzátette: – Remélem, Sarazad marad!

McIver kiérezte felesége hangjából a figyelmeztetést, és az evőeszközét félretéve, komolyan az asszonyra nézett. – Igen?

Genny elmélyülten piszkálta villájával a barnára sült rizst, és némi gondolkodás után döntött csak úgy, hogy elmondja, amit megtudott. – Kérlek, ne szólj egy szót sem Tomnak! – kezdte kissé bizonytalanul. – Nem tudom eldönteni, komoly-e dolog, vagy csak a fiatalos lelkesedés teszi, de mielőtt jöttél, Sarazad boldogan elújságolta, hogy a nap nagy részét Doshan Tappehen töltötte, ahol szerinte igazi felkelés tört ki, ágyúdörgés volt, gránátrobbanások...

– Jézusom!

– A tömeg, amint fogalmazott, „dicső szabadságharcosaink” oldalára állt. Kicsit nehezen ugyan, de kiderítettem, hogy a légielő katonáiról beszélt, a tisztek egy részéről, és a zöldszalagosokról, akiket sok ezer civil támogatott, amikor lőni kezdték a rendőröket, és a sah Halhatatlanjait...

HÉTFŐ

3. fejezet

TEBRIZ-EGY, 8.12. Charlie Pettikin egy szál takaró alatt, összekötözött kezét a mellén tartva, mélyen-aludt a padlóra terített matracon. Még éppen csak megpirkadt, és nagyon hideg volt. Az örök a hordozható gázmelegítő használatát sem engedélyezték neki, és Erkki Jokkonen házának abba a helyiségébe zárták, amely normális körülmények között lomtárul szolgált. A kis ablak belülről vastagon jégvirágos volt, kívülről pedig belepte a hó, úgyhogy nem lehetett átlátni rajta.

A szeme felpattant, riadtan felült, és pillanatig fogalma sem volt arról, hogy hol van. Aztán visszatértek az emlékei, és velük az egész testét átjáró fájdalom is, amitől kénytelen volt a falnak támaszkodni, hogy meg tudja tartani magát. – Ezt a baromságot! – motyogta, és közben igyekezett megmozgatni kicsit a vállát. Ügyetlenül összedörzsölte a kezét, végig simította az arcát, és az enyhe sercegést hallva mocskosnak érezte magát. Utálom, ha borostás a képem, gondolta.

Ma hétfő van. Szombaton, napnyugtakor értem ide, és tegnap kaptak el. A gazemberek!

Szombat este nehezen meghatározható, nyugtalanító zajt hallott. Egyszer még arra is megesküdött volna, hogy halk emberi beszédet hall. Leoltotta a villanyt, csöndesen elhúzta az ajtón a reteszt, és a riasztópisztollyal a kezében kilépett a verandára. Nagyon erősen figyelt, és előbb mintegy harmincméternyire, majd kicsit távolabb mintha gyorsan mozgó alakot látott volna.

– Ki az?! – kiáltotta, és, meglepődött, mert a hangja különös visszhangot keltett az éjszakai erdőben. – Mit akarnak?

Senki sem válaszolt, viszont újból mozgást érzékelt. Pontosan hol is? Talán ott, úgy harmincméternyire? A sötétség miatt nehéz volt helyesen megítélni a távolságot. És ott is! Ember volt? Lehet, hogy állat, vagy csak a szélben lengedező gally árnyéka. Esetleg... Ez most mi volt?! Ott, annál a hatalmas, vastag fenyőfánál! – Hé, maga! Mit akar?

Választ nem kapott, és Pettikin képtelen volt eldönteni, hogy valóban embert látott-e. Dühösen, és kicsit ijedten kapta maga elé a riasztópisztolyt, és rántotta meg a ravaszt. A durranás hatalmasnak tűnt, visszhangja hömpölyögve verődött vissza a környező hegyekről. A vörös rakéta nekivágódott a fa törzsének, fényesen szikrázva megpattant rajta, és mivel maradt még a lendületéből, egy másikhoz is odacsapódott, hogy aztán a hóba fúródjon.

Pettikin várt, de semmi különös nem történt. Az erdő felől változatlanul hallotta a neszeket, a hangár teteje is megreccsent egyszer a hó súlya alatt, szél fütyült halkan a fák ágai között, és néha suhogva felcsapódott egy-egy gally, ha lehullott róla a vastag rétegben lerakódott, nehéz hó. Hogy a lába ne fázzon annyira, nagy zajt csapva toporgott még egy darabig az ajtó előtt, aztán újratöltötte a riasztópisztolyt. Felgyújtotta a villanyt, bement a házba, és gondosan visszatolta a helyére a reteszt. – Ahogy öregszel, úgy hasonlítasz egyre jobban egy vénasszonyra! – mondta hangosan magának, de rögtön hozzá is tette: – Francokat! Egyszerűen utálok a csöndet, utálok egyedül lenni, gyűlölöm a havat, a hideget, gyűlölöm, ha megijedek, és ami ma reggel Galeg Morghin történt, az a frászt hozta rám. Az isten verje meg! Ha nem vetődik arra az a Ross nevű srác, a SAVAK-osok biztosan kinyírnak.

Ellenőrizte, hogy az ajtó és minden ablak jól be van-e zárva, összehúzta a függönyöket, töltött egy jókora adag vodkát, felhígította egy kicsit a hűtőben talált maradék narancslével, és a kandalló elé visszaülve megpróbálta összeszedni magát. Arra gondolt, hogy reggelire rántottát süt, emlékeztette rá magát, hogy van fegyvere, még ha csak egy riasztópisztoly is, és mivel a ház meleg volt, otthonos, kezdte jobban érezni magát. Mielőtt lefeküdt volna, még egyszer ellenőrizte, hogy mindent bezárt-e, aztán lehúzta a csizmáját, végigfeküdt a vendégszoba heverőjén, betakarózott, és nem sokkal később már aludt.

Reggelre nyoma sem volt benne az esti félelemnek. Jóízűen megette rántottából és pirítósból álló reggelijét, rendet tett a szobában, összeszedte a holmiját, és amikor ajtót nyitott az arcába nyomott géppisztolycsővel találta szembe magát. Hat forradalmár rontott a szobába, vallatóra fogta, és a kérdések órákon át, szünet nélkül követték egymást.

– Nem vagyok kém, és nem vagyok amerikai. Hányszor mondjam még, hogy brit vagyok?

– Hazudik! A papírjai szerint dél-afrikai. Alláhra, netán azok is hamisak?! – A vezetőjük, aki korábban Fjodor Rakoczy néven mutatkozott be Erkki Jokkonennek, zord külsejű, a társainál magasabb és idősebb férfi volt, barna szemével majd felnyársalta. Nyelvtanilag helyesen, de nehezen meghatározható akcentussal beszélt az, angolt. Ugyanazokat a kérdéseket tette fel vég nélkül, csöppet sem zavartatva magát monoton ismétlődésüktől: – Honnan jött? Mit keres itt? Ki a fölöttese a CIA-nél? Ki az itteni kapcsolata? Hol van Erkki Jokkonen?

– Nem tudom! Mondtam már, hogy fogalmam sincs róla. Senki nem volt itt, amikor tegnap este leszálltam. Azért jöttem, hogy elvigyem őt is, meg a feleségét. Teheránban lenne dolguk.

– Hazudik! Tegnapelőtt éjjel elmenekültek. Miért, ha maga értük jött?

– Mondtam már. Nem tudták előre, hogy jövök. Miért menekültek volna el? Hol van Dibble és Arberry, a két szerelőnk? Hol van Dajati, a telepvezető, és miért...

– Ki a CIA-kapcsolata Tebrizben?

– Nincs CIA-kapcsolatom! Brit vállalatnak dolgozom, és követelem, hogy találkozhassam a tebrizi konzulunkkal. Követelem...

– A nép ellenségeinek nincs joguk bármit is követelni! – vágott Pettikin szavába a férfi. – Még kegyelmet sem kérhetnek! Isten rendelte úgy, hogy háborút vívjunk, háborúban pedig kérdés nélkül megölik az ellenséget!

Egész délelőtt tartott a kihallgatás. Minden tiltakozása ellenére elvették a papírjait, útlevelét a létfontosságú tartózkodási és kilépési engedéllyel, megkötözve behajították a lomtárba, és megfenyegették, hogy ha menekülni próbál, azonnal végeznek vele.

Később Rakoczy és két forradalmár bement hozzá. – Miért nem mondta, hogy alkatrészeket hozott a 212-eshez?

– Azért, mert nem kérdezte! – válaszolta dühösen Pettikin. – Honnan a fenéből jöttek? Adja vissza a papírjaimat! Követelem, hogy találkozhassam a brit konzullal. Oldozzák már el a kezemet, az úristenit maguknak!

– Az Úr megbünteti ezért az istenkáromlásért! Térdre, és kérjen azonnal bocsánatot! – Térdre kényszerítették. – Kérjen bocsánatot!

Engedelmeskedett ugyan, de ha lehet, közben még jobban utálta őket.

– Bell-212-essel is repül, nemcsak 206-ossal?

– Nem! – felelte dühösen, és nehézkesen felállt.

– Hazudik! Benne van az engedélyében! – Rakoczy laza mozdulattal az asztalra dobta az igazolványt. – Miért hazudik?

– Számít egyáltalán, hogy hazudok vagy igazat mondok? Úgysem hisznek nekem. Tudom, hogy benne van az engedélyemben. Természetesen 212-essel is repülők, ha kell.

– A bizottság majd ítélik magá fölött, és megkapja a jól megérdemelt büntetését – mondta Rakoczy olyan, a befejezettség érzését keltő hangon, hogy Pettikinnek a háta is borsózott tőle. Aztán szó nélkül hátat fordítottak neki, és otthagyták.

Napnyugtakor kapott némi rizst, egy kis levest, és ismét magára hagyták. Keveset aludt, azt is nyugtalanul, most pedig, hajnalban, úgy érezte, teljesen reménytelen a helyzete. Ahogy fokozatosan magához tért, úgy nőtt benne a félelem. Eszébe jutott, hogy egyszer, Vietnamban, a Vietkong lelőtte, fogságba esett és halálra is ítélték, de az osztaga, zöldsapkásokkal megerősítve, visszament érte, körbezárta a falut, benne a vietkongokat, és megmentette a biztos pusztulástól. – Soha ne gondolj a halálra, amíg utol nem ér! Ha így teszel, öreg haver, mondta fiatal amerikai parancsnoka, mindig nyugodtan fogsz aludni. – A parancsnokot Conroe Starkenak hívták. A helikopteres osztag amerikaiakból, britekből, néhány kanadaiból állt, és Da Nangban állomásozott. Hogy milyen mocskok hely volt az is!

Mit csinálhat most Duke? Starke az S-G Helicopters kovács részlegét vezette. Piszok mázlista! Szerencsés, mert meghúzhatja magát Koviszban, és olyan felesége van, mint Manuela. Fantasztikus teremtés, hatalmas, barna szemével. Karcsú, mint a nádszál, de ahol kell, ott elképesztő domborulatai vannak.

Hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai, Manuelára és Starkera gondolt, arra, hogy hol lehet Erkki és Azadeh, a vietnami falura, Ross századosra és az embereire. Rosst is úgy raktározta el az emlékezetében, mint megmentőt. Ahhoz, hogy életben maradjunk, gondolta, szükségünk van megmentőkre, azokra a különös emberekre, akik látszólag minden ok nélkül bukkannak fel, és megadják nekünk az akkor és ott mindent eldöntő esélyt, kimentenek a veszedelemből, a gonosz karmaiból. Magunk keltenénk életre őket azzal, hogy segítségért imádkozunk? Az ember, ha eljut a végső határig, mindig imádkozik. Hogy kihez, az tulajdonképpen mindegy, hiszen Istennek rengeteg neve van.

Az öreg Soames jutott eszébe a követségről, a maga állandó szórszálhasogatásával. „Ne felejtse el, Charlie, hogy Mohamed szerint Alláhnak, az Istennek, háromezer neve van! Ezret közülük kizárólag az angyalok ismernek, ezret csak a próféták, háromszáz van a Tórában és az Ótestamentumban, háromszáz a Záburban, Dávid király himnuszaiban, háromszáz az Újtestamentumban és kilencvenkilenc a Koránban. Ez összesen kétezerkilencszázkilencvenkilenc. Egy nevet isten elrejtett, arabul ezt úgy hívják, hogy *Ism Alláh alazam* – Isten legszentebb neve. Mindenki, aki olvassa a Koránt, találkozik ezzel a névvel is, anélkül, hogy ráismerne. Ugye, milyen bölcs dolog volt az Úrtól, hogy elrejtette a legszentebb nevét?”

Igen, feltéve, hogy tényleg létezik Isten, gondolta Pettikin, a testét átjáró hideggel és fájdalommal küszködve.

Nyílt az ajtó, Rakoczy tért vissza két emberével. Meglepő módon mosolygott, amikor a szobába lépett, udvariasan talpra segítette, és eloldozta a köteleit. – Jó reggelt, Pettikin kapitány! – köszönt barátságosan. – Elnézést a kellemetlen félreértésért. Kérem, kövessen! – Átvezette a nappaliba, ahol már készen várta őket a gőzölgő kávé. – Feketén issza, vagy angol módra, tejjel és cukorral?

Pettikin sajgó csuklóját dörzsölgette, és erősen koncentrálnak próbálta serényebb munkára ösztökélni az agyát. – Mi ez? Utolsó vacsora helyett utolsó reggeli? – kérdezte.

– Elnézést, ezt nem értettem.

– Nem érdekes. – Pettikin bizonytalanul nézett a férfira, még mindig nem tudta, hogy tulajdonképpen mi is történik vele. – Tejjel és cukorral! – mondta. A kávé remek volt, szinte újjászületett tőle. – Szóval ez az egész csak tévedés? – kérdezte.

– Igen. Ellenőriztem, amit mondott, és megbizonyosodtam róla, hogy minden szava igaz. Hála legyen az Úrnak! Akár azonnal indulhat is. Visszamehet Teheránba.

Pettikin nem tudta mire vélni a hangnem hirtelen változását. – Tankolnom kell! A tartályainkból kilopták az üzemanyagot, nem tudtam feltölteni a gépet.

– A helikopterét teletankoltuk. Magam ellenőriztem a feltöltést.

– Ért a helikopterekhez? – Pettikin nem tudta eldönteni, mitől olyan ideges a különös nevű férfi.

– Egy kicsit.

– Elnézést, szeretném tudni, valójában hogy is hívják.

– Smith. Mr. Smith. – Fjodor Rakoczy kedvesen elmosolyodott. – Kérem, induljon! Most azonnal!

Pettikin felhúzta a csizmáját, közben többször ránézett a két fegyveresre, és látta, hogy szovjet gyártmányú géppisztoly van náluk. A bejárat melletti asztalon rendben megtalálta a csomagját és az igazolványait – útlevelet, vízumot, munkavállalási és Iránra érvényes, a Polgári Repülésügyi Szervezet által kiállított helikoptervezetői engedélyt. Megpróbált természetes arcot vágni, és miután ellenőrizte, hogy mind megvan-e; gyorsan zsebre süllyesztette őket. Amikor a hűtőszekrényhez akart menni, az egyik őr útját állta, és kézmozdulattal jelezte, hogy induljon kifelé. – Éhes vagyok mondta bizonytalanul, mélységes gyanakvással Pettikin.

– A gépen talál ennivalót. Kérem, kövessen!

Odakint csodálatosan friss volt a levegő, szinte harapni lehetett, az ég felhőtlen, mélykék. Nyugaton, a látóhatár szélén már gyülekeztek az újabb havazást ígérő fellegek, kelet felé azonban egyetlen felhőpamacs sem látszott. Az erdő napfényben fürdött, a hó szemkápáztatóan csillogott. A 206-os már a hangár előtt állt, az ablakait ismeretlen kezek ragyogó tisztára pucolták. A kabinból semmi sem hiányzott, bár a térképtáskája az ajtón lévő zsebben volt, és nem az ülése mellett, ahol mindig tartotta. Nagyon alaposan látott a fedélzeti műszerek felszállást megelőző ellenőrzéséhez.

– Kérem, siessen! – sürgette Rakoczy.

– Hogyne! Máris. – Pettikin úgy tett, mintha engedne a kérésnek, de egyetlen lépést sem hagyott ki, minden érzékével arra koncentrált, nem rongálták-e meg a gépet. Az üzemanyagszintet, az olajnyomást, minden fontos, a motor állapotára utaló jellemzőt megvizsgált, és közben érezte, hogy a körülötte állókban egyre nő a feszültség. A bázison változatlanul csak ők voltak, a hangárban továbbra is ott állt a 212-es, mellette szépen sorba rakva a kiszedett alkatrészek, a tartalék pedig, amit ő hozott, nem messze tőlük, egy munkaasztalon volt felhalmozva.

– Ennyi elég! – szólt rá eltéveszthetetlen hangsúllyal Rakoczy. – Bandar-Pahlaviban leszállunk, ott újból vehet fel üzemanyagot, ahogyan eredetileg is tervezte. – A társaihoz fordult, sietve megölelte őket, majd beszállt a pilóta melletti ülésre. Induljon! Megyek „magával Teheránba. – Térde közé szorította a géppisztolyát, beszíjazta magát, az ajtót is becsukta, és tökéletesen otthon érezve

magát a helikopter belsejében, fejére illesztette az ülése támlájáról leakasztott fejhallgatót..

Pettikinnek feltűnt, hogy a két fegyveres az országút felé fordul, és védekező állást vesz fel. Megnyomta az indítógombot, és az ismerős bugást hallva egyből megnyugodott, nem utolsósorban azért, mert „Smith” is mellette volt, és úgy gondolta, merénylettől most már nem kell tartania. – Hát akkor, gyerünk! – szólt a fedélzeti mikrofonba. Gyorsan startolt, a levegőbe emelkedve elegáns félkört írt le, és a hegyoldalt követve egyenletesen emelkedni kezdett.

– Nagyon jó – állapította meg Rakoczy. – Maga tényleg nagyszerűen repül! – Hanyagul a térdére fektette a géppisztolyt, úgy, hogy a csöve egyenesen Pettikinre meredjen. – Mesterfogásokat azért ne akarjon bemutatni!

– Biztosítsa be a fegyvert, különben rögtön leszálok!

Rakoczy néhány másodpercig gondolkodott ugyan, de végül engedelmeskedett. – Igaza van, veszélyes kibiztosított fegyverrel repülni.

Száznyolcvan méter magasságban Pettikin kis időre egyenesbe állította a gépét, aztán meredeken süllyedni kezdett.

– Mit csinál?!

– Semmi különösét. Keresem a megfelelő irányt.

Abból indult ki, hogy Smith, bár minden jel szerint elég jól kiismeri magát a helikopter fedélzetén, nem tudja vezetni a 206-ost, mert különben nem várt volna, egyedül elmegy vele. Tekintete az alattuk elsuhanó tájat pásztázta, megpróbált rájönni, vajon mitől volt olyan ideges a mellette ülő férfi, miért akart sietve távozni. Kis idő múlva megkapta a magyarázatot: a bázisra vezető keskeny bekötőút és a tebrizi főút kereszteződésétől nem messze két katonai teherautót pillantott meg – mindkettő a bázis felé tartott.

– Leszálok, hogy megtudjam, mit akarnak – mondta.

– Ha megteszi – felelte nyugodt hangon Rakoczy –, szörnyű fájdalomban lesz része, és egész életére nyomorékká válik. Menjünk csak Teheránba, de szálljunk le útközben Bandar-Pahlaviban!

– Mi a valódi neve?

– Smith.

Pettikin annyiban hagyta a dolgot. Tett egy szűk kört, aztán délkeletnek, Teherán felé fordult. Nagyon bízott benne, hogy valamikor útközben elérkezik az a pillanat, amikor ő kerül fölénybe.

TEBRIZ KÖRNYÉKÉN, 9.30. A piros Range Rover kigördült a hán palotájának kapuján, és a lejtőn leereszkedve a Tebrizbe, onnan pedig Teheránba vezető országút felé tartott. A terepjárót Erkki vezette; Azadeh mellette ült. Az unokabátyja, Mazardi ezredes, a tebrizi rendőrség parancsnoka beszélte rá Erkkit, hogy pénteken ne utazzanak egyenesen Teheránba. – Veszélyes az út – mondta még a telepen a helyi, viszonyokat jól ismerő férfi. – Itt biztonságban vannak, a felkelők egyelőre nem jönnek vissza. Jobb, ha meglátogatják kegyelmes urunkat, a hánt, és kikérik a tanácsát. Sokkal okosabb lesz, mint egyből nekivágni.

Azadeh egyetértett. – Természetesen azt fogjuk csinálni, amit te mondasz, Erkki, de igazán jó volna hazamenni egy éjszakára, és találkozni apámmal.

– A hűgomnak igaza van, kapitány! Természetesen ön dönt, de esküszöm a Prófétára, az Úr őrizze meg örökre a szavait, hogy az Úrnó biztonsága nekem legalább annyira fontos, mint önnek. Ha feltétlenül menni akar, induljanak el holnap! Higgye el, itt nem fenyegeti önöket semmilyen veszély. Öröket hagyok, azok senkit nem fognak közel engedni a palotához. Ha az az állítólagos Rakoczy, bármilyen külföldi, vagy a mollah felbukkan a környéken, vagy akár meg meri közelíteni a Gorgon-palotát, ezerszer is megbánja.

– Igen, Erkki! – mondta izgatottan Azadeh. – Természetesen azt teszem, amit mondasz, de talán te is meg akarod beszélni őkegyelmességével, apámmal, hogy mi volna a legjobb.

Erkki ha nem is könnyen, de beadta a derekát. Arberry és Dibble, a két szerelő úgy döntött, hogy szintén bemegy Tebrizbe, és az International Hotelben tölti a hétvégét. – Hétfőre biztosan itt lesznek az alkatrészek, kapitány! – mondták. – Az öreg, fősvény McIver tudja, hogy a 212-esünknek szerdára rendben kell lennie, mert ha nem, másikat kénytelen küldeni helyette, ahhoz pedig nem fűlik a foga. Megvárjuk, amíg ideér a cucc, aztán szerdára összedobjuk a gépet. Britek vagyunk, nincs miért aggódnunk, hozzánk biztosan nem nyúl senki. Azt se felejtse el, hogy a teheráni kormánynak dolgozunk, bárki vezesse is, és nincs vitánk ezekkel a marhákkal, már elnézést a kifejezésért! Ne aggódjanak miattunk! A fülünketfarkunkat behúzzuk, megülünk szép csöndesen, és várjuk magukat szerdára. Érezzék jól magukat Teheránban!.

Erkki tehát beállt a Range Roverrel Mazardi ezredes gépkocsijai mögé, és elment velük egészen Tebriz széléig. A Gorgon hánok jókora palotája magas hegy lábánál, szelíd lankán emelkedett, fal övezte már a körülötte elterülő sokhektárnyi kertet és gyümölcsöst is. Amikor megérkeztek, az egész háznép üdvözlésükre sietett – pótanyák, féltestvérek, unokahúgok és unokabátyok, szolgák és a szolgák gyerekei. Csak Abdalláh hán, a ház ura nem volt ott. Azadehet mindenki tárt karokkal fogadta, örömkönnyekkel a szemében, boldogan, és rögtön tervezni kezdték a hazatérése tiszteletére rendezendő, másnapi ünnepi vacsorát. – Borzalom! Hogy banditák és egy alávaló mollah rád merészeljenek törni a földünkön! Hát nem adott őkegyelmessége, tiszteletre méltó atyánk zsákszámba pénzt, és sok száz hektár földet Tebrizben és környékén a mecseteknek?

Erkki Jokkonent udvariasan, de kissé hűvösen fogadták. Mindenki tartott tőle, hatalmas termetétől, a törrel mesterien bánó, villámgyors kezétől, heves indulatától, amelyet nehezen tudtak összeegyeztetni a barátaival szembeni szelídségével és Azadeh iránti feltétlen, odaadó imádatával. A feleségének még öt nővére és egy fiútestvére élt otthon, mindannyian a féltestvérei, és ő volt a hét gyerek közül az ötödik. Az édesanyja – Abdalláh hán második asszonya – évekkorábban meghalt. Imádott édesbátyját, a nála egy évvel idősebb Hákimot elűzte otthonról Abdalláh hán, és még mindig az ország északnyugati részén, Hvojban élt, száműzetésben. A hán elleni olyan bűnökért, amelyekről ő is és Azadeh is esküvel állította, hogy nem követte el őket.

– Először egy finom fürdő – mondták a lánytestvérei –, aztán, részletesen, de nagyon részletesen elmeséled, mi történt.

Boldogan nevetve ragadták magukkal Azadehet, és a minden luxussal berendezett fürdőház intim melegében, ahol végre felszabadulhattak a férfiak uralma alól, és önmagukat adhatták, hajnalig vidáman beszélgettek, pletykáltak: – Mahmud már egy hete hozzám se ér – mondta Nadzsud, Azadeh legidősebb mostohanővére, és dühösen fölvetette a fejét.

- Biztosan más nővel hál, Nadzsud kedves – felelte valaki.
- Biztos, hogy nem. Az a baj, hogy nehezen áll fel neki.
- Ó, te szegény! Próbáltál osztrigát?
- Raktál rózsaját a melledre?
- Bedörzsölted neki jakarandakéreg, rinocéroszszarv és pészma keverékével?

– Örölt jakarandakéreg, pézsmá és rinocéroszszarv? Erről még nem is hallottam, Fazulja – Nem régóta készítik, ősi recept alapján, amit még Nagy Kürosz idején állítottak össze. Kevesen tudják, hogy a nagy királynak fiatal korában egészen kicsi volt a férfiassága, és csak Média meghódítása után lett – csodálatos módon – akkora, hogy mindenki irigyelte érte! A médek kitaláltak egy varázsszert, amelyet ha egy hónapig mindennap bedörzsölnek oda... A főpapjuk adta Kürosznak a receptet, cserébe az életéért, és azzal a feltétellel, hogy a nagy király családjában marad, nem árulják el senkinek. Évszázadokon keresztül apáról fiúra szállt, és most, drága nővéreim; végre Tebrizbe is eljutott a recept!

– Ki készíti, drága Fazulja? Kihez forduljak? Az Úr áldása kíséreljen örökké, ha hajlandó vagy elárulni! Annak az átok férjemnek, Abdalláhnak, hogy esne ki a maradék három foga is, már évek óta egyszer sem volt kemény. Kitől lehet ilyen szert venni?

– Hallgass már, Zadi! Hogy beszélhetsz így? Folytasd csak, Fazulja!

– Igen, hallgass, Zadi, és örülj a jó sorodnak! Az én Hoszeinemnek reggel, délben és este is kemény, és annyira kíván, hogy még fogat mosni sem hagy!

– A receptet a mostani tulajdonos ükapja vásárolta drága pénzen, állítólag egy marék gyémántért...

– Óóó...

– ...de most már ötvenezer riálért is lehet venni egy kis fiolával a szerből!

– Ó, az túl sok! Honnan tudnék én annyi pénzt szerezni?

– A férjed zsebéből, ahogy kell, és különben is, alkudni mindig lehet. Hogy tarthatod drágának, amikor más férfira úgysem számíthatunk?

– Ha hatásos...

– Persze, hogy az! Árudd el, drága Fazulja, hol árulják!

– A bazárban, Abu Bakra bin Haszán bin Szaidi boltjában. Tudom is, hol van. Holnap elmegyünk hozzá! Velünk jössz, drága Azadeh?

– Köszönöm, hogy gondoltál rám, drága testvérem, de inkább nem.

Sokáig nevettek, végül a nővérek közül az egyik fiatalabb azt mondta: – Szegény Azadehnek nincs ilyesmire szüksége, inkább pihenésre vágyik!

Azadeh is velük nevetett, és mindegyikük – nyíltan, vagy kevésbé nyíltan – arról faggatta, hogy a férje „ott” is olyan hatalmas-e, mint általában, és hogyan képes a karcsú, törékeny természetével helyt állni, elbírní a nagy terhet. – Varázslattal – mondta a fiataloknak. – Könnyedén – válaszolta a komolyaknak. – Hihetetlen gyönyörrel, amilyen csak a paradicsomban fordulhat elő – felelte a féltékenyeknek, és azoknak, akiket utált és ingerelni akart.

Nem mindenki helyeselte, hogy feleségül ment az idegen óriáshoz, sokan megpróbálták ellenük fordítani az apját. Végül mégis ő lett a győztes, és már azt is tudta, hogy kik az ellenségei: szexmániás mostohanóvére, Zadi, hazug unokatestvére, Fazulja, a maga mindent nevetségesen felnagyító képzelgéseivel, és elsősorban negédes szavú, legidősebb nővére, Nadzsud, a hitvány férjével, Mahmuddal, hogy büntetné meg őket Isten a gonoszságukért.

– Drága Nadzsud, olyan boldog vagyok, hogy itthon lehetek, veletek, de most már valóban ideje lefeküdni.

Nyugovóra tértek hát mindannyian; volt, aki boldogan, és olyan is, aki szomorúan, dühösen, egyesek utálkozva, mások vágytól remegő testtel, ki a férje mellé, ki magányosan. Egy férfinak a Korán előírásai szerint négy felesége lehetett, feltéve, hogy minden szempontból egyformán kezelte őket. Az összes férfi közül egyedül Mohamed próféta tarthatott csak annyi feleséget, amennyit akart. A legenda szerint összesen tizenegy asszonya volt, bár nem egyszerre. Egyesek meghaltak, másoktól elvált, olyanok is akadtak, akik túl éltek, de mindannyian életük végéig tisztelték, Erkki felébredt, amikor Azadeh becsúszott mellé az ágyba. – Indulunk, amilyen korán csak tudunk, Azadeh drágám! – mondta.

– Igen – felelte álmosan az asszony. Örült a kényelmes ágynak, a férje boldogító közelségének. – Amikor akarod. Csak arra kérlek, hogy ne ebéd előtt, különben legdrágább mostohaanyám a lelkét is kisírja, és...

– Azadeh!

Az asszony ezt már nem is hallotta, mélyen aludt, úgyhogy Erkki nem tehetett mást, gondterhelten nagyot sóhajtott, és maga is újból álomba szenderült.

Vasárnap mégsem utaztak el, mint eredetileg tervezte, mert Azadeh apja azt mondta, beszélni akar vele. Hétfőn hajnalban, az általa vezetett reggeli ima és a bőséges reggeli – kávé, kenyér, méz, joghurt és sült tojás – után engedte csak el őket. A hegyet maguk

mögött hagyva rákanyarodtak a Teheránba vezető útra, és hamarosan elérték az első ellenőrző pontot.

– Különös! – morogta Erkki. Mazardi ezredes megígérte, hogy ott várja őket, de az úttorlasz környékén egyetlen ember sem volt.

– Rendőrök! – mondta elégedetlenül, hosszú ásítás kíséretében Azadeh. – Ahol szükség van rájuk, ott soha sincsenek!

Az út fölfelé kanyargott, a hegyeken átvezető hágó irányába. Az ég tiszta kék volt, és a hegycsúcsok már fényben fürödtek, de lent a völgyben még sötét volt. Az idő hideg és nyirkos, az út csúszós, sok helyen behavazva, ami csöppet sem zavarta Erkkit, mert a Range Rover négy kerék meghajtású volt, és hóláncot is vitt magával. A bázisra vezető bekötőúthoz érve tovább hajtott. Tudta, hogy egy lelket sem találna ott, a 212-es pedig biztonságban várja, hogy végre megjavítsák. Mielőtt elhagyták a palotát, megpróbálta felhívni Dajatit, a telepvezetőt, és bár kudarcot vallott, nem nyugtalankodott. Kényelmesen hátradőlt az ülésen, jó érzéssel gondolt a tele tankra és a csomagtartóba berakott hat darab, egyenként ötgallonos benzines karmára, amelyeket Abdalláh saját tárolójából töltöttek fel.

Még ma eljuthatunk Teheránba, latolgatta az esélyeit. Szerdán is ráérünk visszajönni – ha egyáltalán visszajövünk. A Rakoczytól hallott hírek egyáltalán nem voltak biztatóak.

– Kérsz egy kis kávé, drágám? – érdeklődött Azadeh.

– Köszönöm. Próbáld meg, rövidhullámon hátha sikerül behoznod a BBC-t vagy az Amerika Hangját! – Köszönettel elvette a termoszból kitöltött kávé, beállította a műszerfalhoz erősített tartóba, és elégedetlen volt, mert a rádióból recsegés vagy orosz beszéd hallatszott, más semmi. Az iráni adókat, leszámítva a katonaiakat, vagy bezárták, vagy sztrájkolt a személyzetük.

A hétvégén barátok, rokonok, ismerős kereskedők, szolgák a legkülönbözőbb, egymásnak ellentmondó híreket hozták. Szó volt azokban mindenről, amerikai és szovjet invázióról, a fővárosban lezajlott sikeres katonai hatalomátvételről, de arról is, hogy minden tábornok hűséget fogadott Khomeininek, és Bahtjár lemondott, végleg távozott a hatalomból.

– Szamárság! – kiáltotta ingerülten Abdalláh hán, amikor meghallotta a sok fantasztikus szóbeszédet. Hatvan éven felüli, köpcös férfi volt, tömött szakállú, sötét szemű és húsos ajkú, gazdagon felékszerezve, pazar ruhában. – Miért mondana le Bahtjár? Semmit sem nyer vele, úgyhogy bolond volna, ha megtenné.

– És ha Khomeini győz? – kérdezte Erkki.

– Isten majd eldönti, mi legyen. – A hán a díszteremben, süppedő szőnyegeken hevert, fegyveres testőr állt mögötte, Erkki és Azadeh pedig előtte ült. – Khomeini győzelme, még ha be is következik, csak átmeneti lesz. A hadsereg ellene fordul, és előbb-utóbb a mollah-k is. Öregember már, hamarosan meg fog halni, és minél előbb, annál jobb, mert bár Isten akaratát hajtotta végre, és néki köszönhető, hogy megszabadultunk a sahtól, akinek az ideje lejárt, bosszúálló, szűk látókörű és ugyanúgy megszállottja a hatalomnak, mint a sah, vagy tálán még inkább. Ha módja lesz rá, több iránit fog megöletni, mint a sah.

– De hát nem istenes, szent életű ember, amilyennek egy ajatollahnak lennie kell? – kérdezte Erkki óvatosan, mert nem tudta, milyen válaszra számíthat. – Miért öletné halomra az embereket Khomeini?

– Minden zsarnok azt teszi – mondta nevetve a hán, és tört még magának a halvából, kedvenc édességéből.

– És a sah? Mi lesz most nélküle? – Bármennyire nem kedvelte is Erkki a hánt, a véleményére kíváncsi volt. Jelentős részben tőle függött, hogyan élnek Azadehkel Iránban, elhagyni pedig nem akarta az országot.

– Ahogy Isten akarja. Mohammed sah hihetetlenül sokat tett Iránért ugyanúgy, ahogy korábban az apja. Az utóbbi néhány évben azonban önfejű lett, senkit nem volt hajlandó meghallgatni, még a Sáhbanut, Farah császárnét sem, pedig okos asszony, és imádja a férjét. Jobban tette volna, ha lemond a fia, Reza javára, mihelyt a bajok elkezdődtek. A tábornokok felkészíthették volna a fiút, hogy ha eljön az ideje, határozottan kézbe vegye az ország irányítását. Ne felejtse el, hogy Irán csaknem háromezer éven át királyság volt, abszolút uralkodók – egyesek szerint zsarnokok – vezették, és csak a halál mozdíthatta el őket a trónról. – A hán kis szünetet tartva elmosolyodott. – A Kvadzsár sahek, százötven évig uralkodó dinasztiánk tagjai közül mindössze egy, a legutolsó, az unokatestvérem halt meg természetes halállal. Mi, keletiek másként gondolkodunk, mint ti, nyugatiak. Természetes számunkra az erőszak és a szenvedés. Az életet és a halált nálunk nem a ti mércétek alapján ítélik meg. – A hán tekintete pillanatra mintha még sötétebbé vált volna. – Talán Isten akarata, hogy a Kvadzsár sahek visszatérjenek. Az ő uralmuk alatt Irán virágzó birodalom volt.

Én nem ezt hallottam, gondolta Erkki, de nem mondta ki hangosan a véleményét. Nem az én dolgom, hogy megítéljem, mi volt itt, és minek kell jönnie.

A BBC-t és az Amerika Hangját vasárnap egyfolytában zavarták, ami csöppet sem volt meglepő. A Moszkvai Rádió Tbiliszből sugárzott adását azonban – ehhez is hozzászórtak már – tisztán, torzítástól mentesen lehetett venni. A perzsául és angolul is elmondott hírek szerint *„általános felkelés tört ki a megdöntött sah Bahtjár vezette törvénytelen kormánya és a kormány amerikai urai ellen, akiknek élén a hazug, háborús uszító Carter elnök áll. Ma Bahtjár kísérletet tett, hogy elnyerje a tömegek jóindulatát, és ezért felmondott tizenhárom milliárd dollár értékű, Irán érdekei ellen való katonai szerződést, amelyet még a hatalomból eltávolított sah kötött. Uzsorakölcsön fejében nyolcmilliárd dollárért, amerikai fegyvereket vásároltak volna, 2, 3 milliárd dollárért brit gyártmányú Centurion páncélosokat, Franciaországtól két atomreaktort, és Németországtól is egyet, összesen 2, 7 milliárd dollárért. A szerződések felmondása pánikot keltett a nyugati vezetők körében, és megérdemelt válságot fog előidézni a kapitalista pénzpiacokon...”*

– Bocsásson meg, hogy közbeszólok, apám, de szeretném tudni, mit gondol! Beavatkozik a Nyugat? – kérdezte Azadeh.

– Ezúttal nem – válaszolta a hán. Erkkinek feltűnt, milyen komor az arca. – Nem, hacsak a szovjetek úgy nem döntenek, hogy itt a ragyogó alkalom lenyelni azt a nyolcvanmilliárd dollárt, amivel a nyugati bankoknak és néhány keletinek is tartoznak. – Gúnyosan fölnevetett, ujjai a nyakában viselt vastag igazgyöngysort babrálták. – A keleti ember, ha pénzt kölcsönöz, természetesen sokkal okosabb, de legalábbis nem olyan kapzsi, mint a nyugati. Körültekintően ad kölcsönt, megfelelő zálogot követel, és nem hisz az úgynevezett keresztényi könyörület mítoszában. – Köztudott volt, hogy a Gorgon családnak hatalmas, olajban gazdag birtokai vannak Azerbajdzsánban, övé az Iran-Timber nagyobbik része, gyönyörű birtok a Kaszpi-tenger partján, a tebrizi bazárnak is ők az urai, és övék az ott működő legtöbb kereskedelmi bank.

Erkkinek eszébe jutottak a pletykák, amelyeket Abdalláh hán fősvénységéről és könyörtelen üzleti módszereiről hallott, még az idő

tájt, amikor Azadeh kezéért harcolt.

„Gyorsan juthat a paradicsomba vagy a pokolba, aki tartozik egy riállal Kegyetlen Abdalláhnak, nem fizet, a szegénységére hivatkozik, és van olyan bolond, hogy Azerbajdzsánban marad” – mondogatták.

– Apám, megkérdezhetem, hogy ennek a sok szerződésnek a felmondása nem kelt túl nagy vihart? – érdeklődött Azadeh.

– Nem kérdezheted meg! Annyit kérdeztél már, hogy bőven elég egy napra. Az asszony tegyen féket a nyelvére, hallgasson! Elmehetsz!

Azadeh rögtön elnézést kért a viselkedéséért, és engedelmesen távozott. Erkki is felállt, menni akart, de a hán visszatartotta. – Téged még nem bocsátottalak el. Ül le! Hogyan ijedhettél meg egy szál szovjettől?

– Nem tőle félek, hanem a szervezetétől. Az az ember biztosan a KGB-től jött.

– Miért nem ölted meg?

– Nem segített volna, sőt, valószínűleg még nagyobb bajt okozok vele. Magunknak, a bázisnak, az Iran-Timbernek, Azadehnek, talán önnek is. Nem magától jött, mások küldték, és ismer bennünket. Önt is. – Közben beszélt, Erkki pillanatra sem vette le a tekintetét az idős férfiről.

– Én is ismerem őket. Az oroszok, akár a cáriak, akár a szovjetek, mindig meg akarták szerezni Azerbajdzsánt, de jó vásárlóink voltak, és segítettek bennünket a mocskos britekkel szemben. Jobban szeretem őket a briteknél, mert értem a gondolkodásukat, tudom, mire számítsak tőlük. – Abdalláh hán szája pengeéles mosolyra húzódott. – Ettől a Rakoczytól könnyen meg lehet szabadulni.

– Ha olyan könnyű, tegye meg! – biztatta Erkki, és teli torokból nevetett hozzá. – És szabadítson meg bennünket a többiektől is! Az tényleg Istennek tetsző cselekedet lenne.

– Nem értek egyet veled! – válaszolta mogorva hangra váltva a hán. – A sátán örülne inkább neki. Ha a szovjetek nem lennének, az amerikaiak és kutyáik, a britek uralkodnának rajtunk és az egész világon. Egész biztosan bekebeleznék Iránt, ahogy Mohammed sah uralma idején majdnem meg is tették. Ha nem létezne Szovjet-Oroszország, a maga összes hibájával, ki tartaná féken az amerikaiakat, ki törné le a szarvukat, akadályozná meg, hogy mindent leigázzanak rossz modorukkal, elárasszanak utálatos farmereikkel, zenéjükkel, ételeikkal és hamis demokráciájukkal.

Ránk kényszerítenek a nőkkel szembeni undorító viselkedésüket, a jogrendszerüket, mocskos pornográfiájukat, naiv diplomáciájukat és gonosz, igen, ez a helyes kifejezés, gonosz szembenállásukat az iszlámmal.

Erkki nem akart újabb vitába bonyolódni az apósával, de bármennyire igyekezett is uralkodni magán, érezte, hogy megállíthatatlanul benne az indulat, és hamarosan robbanni fog. – A megállapodásunk...

– Úgy igaz minden, ahogy mondtam! – vágott közbe dühösen a hán. – Az utolsó szóig!

– Nem, és ha jól emlékszem, megfogadtuk az ön istene és az én szellemeim színe előtt, hogy nem vitatkozunk politikáról!

– Így van, elismerem! – válaszolta az indulattól eltorzult arccal Abdalláh hán. A keze az övébe tűzött, gyönyörűen megmunkált keleti tört babrálta, és a testőre is úgy helyezkedett, hogy ha kell, beleereszthessen egy sorozatot Erkkibe. – Alláhra! Hazugnak nevezel a saját házámban? – kiabálta felháborodva.

– Csupán emlékeztettelek rá, uram, hogy miben állapotunk meg Alláh színe előtt! – válaszolta nem kisebb dühvel, a fogai között szűrve a szót Erkki. A sötét, vérben forgó szemek ádázul meredtek rá, de állta a pillantásukat. Kész volt a töréért kapni, hogy öljön, vagy meghaljon.

– Igen. Ez is igaz – morogta a hán. A düh, amilyen hirtelen támadt, ugyanolyan gyorsan alább is hagyott benne. A testőrére pillantott, és mérgesen rászólt: – Menj!

A szobában feszült csend támadt. Erkki tudta, hogy a közelben további testőrök, és a falakon kémlelőnyílások vannak. Izzadság gyöngyözött a homlokán, és érezte, ahogy tőre markolata a gerincét nyomja.

Abdalláh hán tudott a törőről, és nem volt kétsége, hogy Erkki habozás nélkül használja, ha kényszerítik. Ő maga engedélyezte neki egyszer s mindenkorra, hogy fegyvert viseljen a jelenlétében. Két éve történt ez, amikor a finn megmentette az életét. Erkki azon a napon kérte meg Azadeh kezét, és gőgös, ellentmondást nem tűró visszautasításban volt része: – Alláhra, nem! Nem akarok hitetlent a családomban! Azonnal hagyd el a házamat! Ne lássalak még egyszer!

Lesújtván, nehéz szívvel állt fel a szőnyegről. Abban a pillanatban dulakodás zaja hallatszott kintről, lövések, majd felpattant az ajtó, és két géppisztolyos merénylő rontott a terembe. Odakint tovább dúlt a

harc. A hán testőrének sikerült lelőnie az egyik támadót, a másik azonban őt kaszálta le egy sorozattal, utána rögtön a szőnyegen ülő, a megdöbbenéstől mozdulni sem tudó Abdalláh ellen fordult. Másodszor azonban már nem tudta meghúzni a ravaszt, meghalt, tör ütötte át a torkát. Ugyanazzal a lendülettel, amellyel leterítette, Erkki a géppisztolyt is kiragadta a kezéből, a törét visszarántotta, de akkor harmadik merénylő rontott be. Erkki a géppisztoly tusával vágott a férfi arcába, hatalmas erejű ütésével majdnem leszakította a fejét a törzsről, és a halottat otthagya kivágtatott a folyosóra. A tűzharcban három merénylő és két testőr halt meg, két támadó pedig menekülni akart, de Erkki lelőtte őket, és rohant tovább, megnézni, nem esett-e baja Azadehnek. Csak miután meggyőződött róla, hogy a lány biztonságban van, hagyott alább a dühe, és vált ismét normális emberré.

Még mindig emlékezett, hogyan hagyta magára, és ment vissza a nagyterembe, a továbbra is a szőnyegen ülő Abdalláh hánhoz.

– Kik voltak ezek?

– Bérgyilkosok, Ellenségek, akárcsak az örök, akik beengedték őket – válaszolta a hán. – Isten akarta, hogy itt légy, és megmentsd az életemet, és ne haljak meg. Ezért feleségül veheted Azadehet, igen, de mivel továbbra sem kedvellek, mindketten megesküszünk Isten és a te szellemeid előtt, hogy nem vitatkozunk a vallásról és a politikáról. Sem a tiétekről, sem a miénkről. Akkor talán nem fogok arra kényszerülni, hogy megöljelek.

És most ugyanaz a kemény, erőszakos szempár szegeződött rá. Abdalláh hán keményen tapsolt, mire rögtön nyílt az ajtó, és egy szolga jelent meg. – Hozz kávé! – A férfi mélyen meghajolt, és elsietett. – Hagyjuk akkor a te világodat, elbeszéljünk más témáról, ami nem tilos számunkra: a lányomról, Azadehről!

A javaslat óvatossá tette Erkkit, nem tudta pontosan megítélni, mekkora hatalma van apósának a felesége fölött, és azt sem, meddig terjednek férji jogai, amíg a jórészt Gorgon-birtoknak számító Azerbajdzsánban vannak. Ha Abdalláh hán ráparancsol Azadehre, hogy térjen vissza a házába, és váljon el tőle, vajon engedelmeskedik-e neki a lánya? Azt hiszem, igen, válaszolta saját, ki nem mondott kérdésére. Félek, hogy igen. Azadeh nem tűrte, hogy akár egy szóval is bírálja az apját, és még az amerikaiak elleni paranoiás gyűlöletét is megértéssel kezelte, próbált igazolást találni rá.

– Náluk járt egyetemre, mert nagyapám úgy akarta – mesélte egyszer az asszony. – Borzalmasan nehéz volt neki Amerikában, Erkki! Meg kellett tanulnia a nyelvet, és közgazdasági diplomát szerezni, mert az apja megmondta, hogy különben nem térhet haza. Apám utálta a többi diákot, akik állandóan gúnyolták, mert nem ismerte a játékaikat, testes volt – Iránban ez a gazdagság jele, de Amerikában nem –, és nehezen ment neki a tanulás. De leginkább azt gyűlölte, hogy tisztátalan dolgokra kényszerítették, disznóhúst kellett ennie, amit tilt a vallásunk, sört, bort, egyéb alkoholt itattak vele, ami szintén tilos. Szörnyű megpróbáltatást kellett kiállnia, miközben becsmérő, durva nevekkel illették. A helyében én is dühös lennék az amerikaiakra. Kérlek, légy türelmes vele! Neked talán nem önti el az agyadat a vér, ha arra gondolsz, mit tettek a szovjetek apáddal, anyáddal, az országoddal?

Légy türelmes, könyörgök! Hát nem egyezett bele végül is a házasságunkba? Légy vele türelmes!

Türelmes voltam, türelmesebb, mint bárkivel, gondolta Erkki, és nagyon szerette volna, ha már vége a beszélgetésnek. – Mi a gond a feleséggel, fenséges uram? – A háznak közvetlen környezete tagjaitól kötelezően kijárt ez a megszólítás, és udvariasságból Erkki is ezt használta.

Abdalláh hán arcán kis mosoly jelent meg. – Gondolom, természetes, hogy érdekel a lányom sorsa. Mi a terved, mit csinálsz, ha visszamentek Teheránba?

– Nincs semmilyen tervem. Egyszerűen úgy gondolom, hogy jobb, ha elviszem néhány napra Tebrizből. Rakoczy azt mondta, szükségük van a szolgálataimra, és ha a KGB ilyet mond Iránban, Finnországban vagy akár Amerikában is, jobb, ha az ember szedi a sátorfáját, és felkészül a legrosszabbra. Ha Azadehet elrabolnák, azt tehetnének velem, amit akarnak.

– Ha valóban az a szándékuk, Teheránban sokkal könnyebben elrabolhatják. Ne felejtse el, ez itt Azerbajdzsán, itt nem Bahtjár parancsol! – A hán gögösen legörbítette a szája szélét.

– Én csak azt tudom – válaszolta kényszeredetten Erkki hogy szerintem mi volna a legjobb. Megfogadtam, hogy az életem árán is megvédelmezem, és tartom is magam ehhez. Amíg Irán jövőjét el nem döntik – ön és más irániak –, addig, azt hiszem, ez a legokosabb, amit tehetek.

– Akkor menjetek! – mondta a hán olyan hirtelenséggel, hogy szinte megijedt tőle. – Ha segítségre van szükséged, üzend azt, hogy... – Kis időre elgondolkodott, majd újabb gúnyos mosollyal az arcán folytatta: – Üzend azt, hogy minden ember egyenlőnek született! Ez is igazság, nem?

– Nem tudom, fenséges úr! – válaszolta óvatosan Erkki. – De akár igaz, akár nem, biztosan Isten akarata szerint való.

A hán erre harsányan fölnevetett, otthagya a díszteremben, Erkin pedig dermedtség lett úrrá, félelem attól az embertől, akinek a gondolkodását képtelen volt kiismerni.

– Nem fázol? – kérdezte Azadeh.

– Dehogy. Egy csöppet sem – válaszolta Erkki, visszakényszerítve magát a múltból a jelenbe. A gépkocsi motorja egyenletesen zúgott, és már magasan jártak, nem messze a heglánc tetejét átszelő hágótól. A forgalom mindkét irányban gyér volt. Az utolsó kanyar után végre napfényre értek, és kis szakaszon az út is egyenes volt. Erkki azonnal visszaváltott, némi gázt adott, és megkezdték a hosszú leereszkedést a túloldalon. Az út – Reza sah parancsára építették, akárcsak a Tebrizbe vezető vasútvonalat – mérnöki mestermunka volt völgyhidakkal, mély bevágásokkal a hegyoldalakban. Néhol szédítő szakadékok peremén haladt, most ráadásul csúszós volt, sok helyen havas. Erkki újból sebességet váltott, és gyorsan, de azért kellő óvatossággal vezetett, örülve annak, hogy nem éjszaka, sötétben kell átvergődnie ezen a vidéken. – Kaphatok még egy kis kávé?

Azadeh boldogan kiszolgálta. – Örülök, hogy végre Teheránba mehetek. Sarazad is ott van, és rengeteg dolgot kell vásárolnom. Egész listát kaptam arról, mi kell a testvéreimnek. A mostohaanyám arckrémét kért...

Erkki nem igazán figyelt arra, amit a felesége mondott, a gondolatai Rakoczy, Teherán és McIver körül örvénylettek.

Az út folyamatosan lejtett, közben éles kanyarokat írt le, és óvatosságból lassított, mert a visszapillantó tükörbe nézve járműveket látott felbukkanni. Elöl személyautó haladt – szokás szerint zsúfolva utasokkal –, a vezetője rendületlenül taposta a gázt, egészen rájuk hajtott, miközben folyamatosan dudált, nem törődve azzal, hogy nincs hová kitérni előle. Erkki becsukta a fülét, nem törődött a türelmetlen sürgetéssel, amit ugyanúgy nem volt képes

megszokni, mint az irániak gondatlan – egyébként Azadehre is jellemző – vezetői stílusát. Újabb, erősen lejtős kanyart vett be, és az egyenes szakaszon szembe jövő, jócskán megpakolt teherautót vett észre, amelyet az ő sávjába áttérő személyautó előzött éppen szabálytalanul. Fékezett, jobbra tekerte a kormányt, hogy kitérjen előle, abban a pillanatban a mögötte haladó kocsit vad dudálással előrelódult. A két jármű frontálisan ütközött, a lendülettől lesodródott az útról, százötven méternyit zuhantak, majd nekicsapódtak egy sziklának, és felrobbantak. Erkki még jobban félrehúzódott a közeledő teherautó útjából, az pedig meg sem állt, elhaladt mellette, mintha mi sem történt volna, ugyanúgy a többi jármű is.

A meredély szélén állt, és a szakadékba bámult. A hegyoldal száznyolcvan-kétszáz méternyire alatta tele volt szanaszét szóródott, lángoló roncsdarabokkal. A két személygépkocsi utasai közül nyilván senki nem maradt életben, és ha mégis, akkor sem lehetett volna kimenteni őket hegyászó felszerelés nélkül. Erkki a fejét szomorúan csóválva ment vissza a kocsijához.

– Insa Alláh, drágám! – szólt nyugodtan Azadeh. – Isten akarata.

– Nem! A leghajmeresztőbb ostobaság!

– Természetesen, drágám! Hajmeresztő ostobaság – helyeselt rögtön, legmegnyugtatóbb hangján az asszony. Láta, milyen dühös, és nem értette, miért. Általában sokszor nem értette, mi mehet végbe a fejében ennek a különös embernek, a férjének. – Tökéletesen igazad van, Erkki. Ostoba felelőtlenség volt, de az már Isten akarata, hogy a vezetők ostobasága miatt ők is és a velük utazók is meghaltak. Isten akarta így, mert különben az út üres lett volna. Tökéletesen igazad volt.

– Valóban? – kérdezte fáradtan a férfi.

– Hát persze, Erkki! Tökéletesen, igazad van.

Továbbmentek. Az út mentén rettenetesen szegény falvak voltak, poros, szűk utcákkal. Vályogtéglából emelt, magas fallal körülvett viskók, elhanyagolt házak álltak bennük, és néhány rossz állapotban lévő, romos mecset. Az üzletek az utcákra települtek, kecskék, juhok és tyúkrok mászkáltak szabadon. Rengeteg volt a légy, ha nem is annyi, mint nyáron, amikor már szinte elviselni sem lehetett őket. Az utcákat és a vízelvezető árkokat régóta gyűlő szemét borította, amelyben kóbor, gyakran veszett kutyák turkáltak. A hó borította táj,

a magas hegyek azonban gyönyörűek voltak, az idő kellemes, hideg, de napos.

A Range Rover belsejét a jól működő fűtés kellemesen meleggé varázsolta. Azadeh bélelt síruhában, égszínkék kasmírpulóverben és rövid csizmában indult el, de egy idő után levetette a síruha felső részét, meleg gyapjúsapkáját is, és dús, természetből fogva hullámos haját szabadon kibontotta. Déltájban megálltak egy kis hegyi folyó partján, elővették elemózsiájukat, és megebédeltek. Kora délután már alma-, körte- és cseresznyefákkal teleültetett, egyelőre kopár gyümölcsöskertek között jártak, nem sokkal később pedig már Kazvin, a nagyjából százötvenezer lakosú, mecsetekben bővelkedő város előtt.

– Hány mecset lehet Iránban, Azadeh? – kérdezte Erkki.

– Egyszer azt hallottam, hogy vagy húszezer – válaszolta álmosan az asszony, és a szemét kinyitva körbepillantott. – Á, már Kazvinban vagyunk? Gyorsan jöttél. – Ásított nagyot, kényelmesen elhelyezkedett, és újból behunyta a szemét. – Húszezer mecset és ötvenezer mollah, azt mondják. Ha így haladunk, pár órán belül akár Teheránig is...

Erkki elmosolyodott azon, ahogy Azadeh, ismét álomba szenderülve, befejezetlenül hagyta a mondatot. Kezdeti aggodalma alábbhagyott, mivel az útnak már több mint a felét maguk mögött hagyták. Kazvinon túl egészen jó, egyenes volt az út, és olyan is maradt egészen Teheránig, ahol Abdalláh háznak sok háza és lakása volt. Többségüket külföldiek bérelték, de maradt néhány, amely a család rendelkezésére állt, és az apósa azt mondta, hogy a körülményekre, a városban uralkodó zűrzavarra tekintettel beköltözhetnek a McIverékhez legközelebbibe.

– Nagyon köszönöm – válaszolta Erkki. Azadeh később megjegyezte, hogy nem érti, miért volt olyan szívélyes az apja. – Anyira... nem jellemző rá! Utál téged, és engem is, bármennyire igyekszem a kedvében járni.

– Téged nem utál, Azadeh!

– Bocsáss meg, hogy vitatkozom veled, de azt kell mondjam; igenis utál! A legidősebb nővérem, Nadzsud fordította ellenem és a bátyám ellen. Ő, és az ocsmány férje. Ne felejtse el, hogy anyám apámnak, a második felesége volt, feleannyi idős, mint Nadzsud anyja, és kétszer olyan szép. Bár anyám meghalt, amikor hétéves voltam, Nadzsud továbbra is ellenünk áskálódik. Persze, nem szemtől szembe, annál

sokkal ravaszabb. Te még nem tudod, Erkki, milyen agyafúrtak, erősek tudnak lenni az iráni asszonyok, milyen bosszúállók a szeretetre méltó, szívélyes külső máz alatt. – Nadzsud rosszabb, mint az édenkert kígyója! Ő az oka minden ellenségeskedésnek a családban. – Azadeh gyönyörű, kékeszöld szeme könnyel telt meg, miközben beszélt. – Amikor még kicsi voltam, apám tényleg szeretett bennünket, Hákimot és engem. Mi voltunk a kedvencei. Több időt töltött a házunkban, mint a palotájában. Aztán, amikor anyám meghalt, a palotába mentünk lakni, de egyetlen féltestvérünk sem szeretett bennünket igazán. Amikor odaköltöztünk, minden megváltozott, és ennek Nadzsud volt az oka.

– Tönkreteszed magadat ezzel a gyűlölettel, Azadeh! Te szenvedsz miatta, nem ő. Felejtsd el! Nincs fölötted hatalma, és újból csak azt mondom, neked sincs bizonyítékod mindarra, amit mondasz.

– Nincs szükségem bizonyítékra. A nélkül is tudom. Soha nem felejttem el, amit ellenünk tett.

Erkki itt abba is hagyta. Nem látta értelmét, hogy reménytelen kísérletet tegyen, hogy feledtesse a feleségével fájdalmas, vad indulatot és könnyeket keltő emlékeit. Úgy gondolta, jobb hagyni, hogy Azadeh időnként kibeszélje magából, mert akkor legalább megkönnyebbül.

Elhagyták a szántóföldeket, a gyümölcsöskerteket, és beértek Kazvinba, amely, mint a legtöbb iráni város, zajos volt, zsúfolt, piszkos és szennyezett levegőjű, az utcáin hömpölygő, áttekinthetetlen forgalommal. Az országút mellett, mint a legtöbb helyen Iránban, *dzsoub*, nyitott kanális húzódott. Itt éppen egy méter mély volt, több szakaszon ki is betonozták, a partfalait latyakos hó és jég borította, és kevés víz áramlott csak az alján. Fák nőttek ki belőle, a városiak gyakran benne mosták a ruháikat, sokszor ivóvizet is onnan merítettek, de közben gondolkodás nélkül belevezették a szennyvizet is. Az árkon túl falak emelkedtek, amelyek elrejtették a külső szemlélő előtt a kerteket és a házakat, kicsiket és nagyokat, gazdagokat és szegényeseket egyaránt. A városi házak rendszerint emeletesek voltak, sárgásszürkék és dobozszerűek, néhány közülük téglából épült, mások vályogból, némelyiket be is vakolták, és szinte mindegyik rejtve volt a külvilág előtt. A legtöbbnek döngölt agyagból készült a padlója, kevésben volt csak folyóvíz, villany, és még kevesebben csatorna.

A forgalom riasztó hirtelenséggel megsűrűsödött körülöttük. Biciklik, motorkerékpárok, autóbuszok, a legkülönbözőbb méretű, öregebbnél öregebb személygépkocsik bukkantak fel egyik pillanatról a másikra. Csaknem mindegyik karosszériája horpadt, rondán összekarcolt volt, néhányat közülük rikító színekkel mázoltak tele, másokat színes lámpák díszítettek. Erkki, az utóbbi néhány évben többször végighajtott ezen az úton, tudta jól, hol számíthat forgalmi dugókra. Megúszeni nem lehetett őket, mert hiányzott a várost elkerülő út, bár évek óta tervezték már, hogy építenek egyet. Bölcs belenyugvással mosolygott hát, megpróbálta becsukni a fülét a zaj elől, és arra gondolt, hiába akarják megépíteni, elkerülő út soha nem lesz, maguk a kazviniak fogják megakadályozni az elkészültét, mert képtelenek elviselni, hogy csöndben, nyugalomban éljenek. A kazviniaknak és a Kaszpi-tenger partján Rast lakóinak országszerte legendás hírük volt, sok iráni vicc született róluk.

Megkerült egy kiégett, összeroncsolódott gépkocsit, aztán berakott egy Beethovenzongoraszonátákat tartalmazó kazettát a magnóba, és jól felhangosította, de hiába, az sem sokat segített.

– Nagyobb a forgalom, mint általában. Hol van a rendőrség? – kérdezte Azadeh. Ő is felriadt, és a szokatlan nyüzsgéstől gyorsan kiröppent szeméből az álom. – Nem vagy szomjas?

– Nem. – Erkki a feleségére nézett, elgyönyörködött telt, feszesen domborodó mellében, dúsan a vállára omló hajában. – Csak éhes, rád.

Azadeh nevetve megszorította, a kezét. – Ne mondj ilyet, mert itt helyben felfallak!

– Az jó. – Ezen a téren teljes volt köztük az összhang.

Az út nagyon rossz állapotban volt. Több helyen fel volt szaggatva – sok helyen kátyúktól, máshol pedig a soha véget nem érő, és szokás szerint se táblával nem jelzett, se korláttal élnem kerített útjavítási munkák miatt. Erkki kikerült egy mély gödröt, és elhajtott egy újabb, hanyagul az útszélen hagyott roncs mellett.

Rozoga tehergépkocsi közeledett észvesztő dudálással; rikító tarkára volt festve, a lökhárítóját drótok tartották, a vezetőfülkének se ajtaja, se ablaka nem volt, a tanksapkát pedig a benzintartály nyílásába dugott, összegyűrt rongydarab helyettesítette. A teherautó rendetlenül feldobált rőzsét szállított, aminek a tetején három utas ült igen bizonytalanul, imbolyogva. A vezető rongyos, foszladozó báránybőr bekecset viselt, és még ketten szorongtak mellette a

fülkében. Amikor elhajtott mellettük, Erkkinek feltűnt, hogy a jármű utasai mennyire megbámulják. Néhány méterrel arrébb rozzant, túlsúfolt busszal találta szembe magát. Óvatosan a *dzsoubhoz* húzódott, hogy elengedje, és félig az árok pereme fölé lógó kerékkel megállt. Újból csak azt látta, hogy a busz sofőrje és az utasok – csadorba burkolózott nők, szakállas, a hideg miatt vastag ruhát viselő fiatal emberek – feltűnően nézik. Egyikük összeszorított öklét is ráemelte, a másik pedig dühös szitkot kiáltott felé.

Eddig nem volt bajunk senkivel, gondolta Erkki, is egyre kényelmetlenebbé váló érzés vett rajta erőt. Bármerre fordult, mindenütt ugyanazokat a dühös arcokat látta. Járókelők és járművek utasai egyaránt ingerülten, heves indulattal néztek vissza rá. Nagyon lassan tudott csak haladni, mert az utcákon motorkerékpárosok, biciklisek cikáztak a személygépkocsik, autóbuszok és teherautók között, amelyeknek a vezetői szintén nem tartottak be semmilyen közlekedési szabályt, csak azt, amit maguk találtak ki. Máskor az úttesten terelt birkák akadályozták az előrehaladást, és a motorosok ilyenkor mérgesen kiabáltak a pásztorral, aki nem hagyta magát, visszaüvöltött nekik. Mindenki dühös, türelmetlen volt, a vezetők vadul túlkölte.

– Átkozott forgalom! Ostoba birkák! – mondta türelmetlenül Azadeh. – Dudálj te is, Erkki!

– Nyugalom! Próbáld aludni! Hiába dudálnék, úgysem tudnék megelőzni senkit – válaszolta az óriási hangzavart túlkiabálva Erkki, továbbra is érezve a rájuk szegeződő ellenséges pillantásokat. – Ne idegeskedj!

A becsatlakozó utcák forgalma tovább lassította a haladást, és félórába telt, míg újabb háromszáz métert meg tudtak tenni. A járművek közé szép számmal keveredtek gyalogosok is. Erkki éppen a busz mögött araszolt, amely a sáv jelentős részét elfoglalta, és a kerekei veszélyesen közel voltak a *dzsoubhoz*. Motorosok furakodtak előre vigyázatlanul a gépkocsik között, többen közülük végig is húzták a Range Rover és más autók oldalát. Dühösen kiabáltak, rugdosással próbálták elhajtani az útjukba kerülő birkákat, és ha nem sikerült, közéjük gázoltak, azt sem bánva, hogy eltapossák őket. Az egyik fékezésnél hátulról kisebb személyautó lökte meg őket, aztán a vezetője dühödten rátenyerelt a kürtre, és közben magából kikelve szidalmak özönét zúdította Erkkire. Csukd be a füled, és ne

idegeskedj!, mondta magának a finn. Úgysem tehetsz semmit. Próbálj meg nyugodt maradni!

Egyre nehezebben tudta azonban fékezni magát. Még félórát araszoltak a birkák mögött, és amikor azok elkanyarodtak egy mellékutcába, a járműfolyam picikét felgyorsult. A következő sarok után azonban dugóba kerültek, mert az úttest teljes szélességében fel volt bontva, és korláttal el sem kerített, legalább három méter átmérőjű, száznyolcvan centiméter mély, vízzel félig telt gödör foglalta el a nagy részét. Nem messze néhány útjavító munkás ücsörgött tétlenül, csak azért hagyva abba néha a fecsegést, hogy viszonzozza a járművezetők dühös szitkait, és visszamutogasson nekik.

Továbbjutni nem lehetett; visszafordulni sem, úgyhogy az egész járműfolyam kénytelen volt bekanyarodni egy keskeny mellékutcába. Ott viszont az elől haladó busznak volt túl szűk a hely, hogy első próbálkozásra bekanyarodjon a sarkon. A sofőrnek manővereznie kellett előre-hátra, tovább dühítve, újabb kiabálásra ingerelve a mögötte haladókat, és amikor Erkki oldalra húzódott, hogy helyet adjon neki, mögötte a rozoga, kék személygépkocsi előrelődött, az ellentétes sávba áttérve előzni akart, és rögtön gyors fékezésre is kényszerített egy szemből jövő autót. Az megcsúszott, az egyik kereke belelógott a *dzsoubba* és mivel képtelen volt továbbmenni, végképp megbénította a forgalmat. – Látva az újabb akadályt; Erkki berántotta a kéziféket, kiugrott a vezetőfülkéből, és hatalmas erejét összeszedve megpróbálta visszalökdösni az útra a kocsit. Senki nem segített neki, mindenki csak ordított, tovább növelve a zűrzavart. Erkki ingerülten a bajt okozó kék gépkocsi sofőrjéhez akart ugrani, hogy a helyéről kirángatva rávegye, segítsen legalább ő, de a busznak addigra már sikerült befordulnia a sarkon, az út szabaddá vált, és az illető obszcén gesztus kíséretében elhúzott mellette.

Erkkinek komoly erőfeszítésébe került, hogy uralkodjon magán, és ne vágjon bele a hátsó szélvédőjébe egy jókora követ. Kiegyenesítette ökölbe zárt ujjait, és a mindkét irányból feltorlódott gépkocsik vad dudálása közepette visszaült a Range Roverbe, hogy tovább hajtson.

– Tessék! – mondta Azadeh, és egy csésze kávé adott neki.

– Köszönöm. – A volánt fél kézzel tartva megitta. A forgalom újból lelassult, de a kék kocsit már nem látta sehol. Amikor ismét képes volt, hogy nyugodtan beszéljen, Erkki odaszólt a feleségének: – Ha elkapom, a tragacsával együtt darabokra tépem a gazembert!

– Igen. Tudom, igazad van Erkki, észrevetted, milyen dühösen, ellenségesen néz ránk mindenki?

– Igen.

– De miért?! Legalább hússzor hajtottunk már keresztül Kazvinon... – Azadeh reflexszerűen lehajolt, mert marék szemét vágódott mellette az ablaknak, aztán védelmet keresve rémülten közelebb csúszott a férjéhez. Erkki dühösen káromkodott, gyorsan feltekerte maga felől az ablakot, és a másik oldalra átnyúlva lenyomta az ajtó rögzítő gombot. A szélvédőn marék trágya kenődött szét.

– *Matyjebájuscije!* Megőrültek ezek? – morogta dühösen. – Úgy viselkednek, mintha amerikai zászló lenne a kocsinkon, és a sah arcképét lobogtatnánk. – Egy kő érkezett valahonnan, és nagyot koppant a Range Rover erős acéllemezén. A busz közben a mellékutca végéhez érve kikanyarodott az egyik mecszet előtti tágas térre, amelyen számos bódé állt, és mindkét irányban két sávban haladt a forgalom. Erkki megkönnyebbült valamelyest, mert nem kellett már kínzó lassúsággal araszolniuk. A forgalom még ott is nagy volt, de ütemesebb: Kettesbe tudott kapcsolni, és úgy haladt a teheráni úrnak a tér túlsó végén lévő torkolata felé. Nem sokáig élvezhette azonban a megváltozott helyzetet, mert a mellékutcákból jövők miatt a járművek újból összetorlódtak, és mind a teheráni út felé próbált előrejutni.

– Soha nem volt még ilyen – morogta. – Mi a fene lehet ez?

– Biztosan újabb baleset – válaszolta nyugtalanul Azadeh. – Vagy az utat javítják. Nem volna jobb visszafordulni, és más utat választani?

– Rengeteg időnk van – igyekezett bátorítani az asszonyt Erkki. – Pár perc, és kijutunk innen. A városon túl biztosan sokkal könnyebb lesz.

Előttük újabb dugó támadt, A két sáv forgalma ismét összetorlódtott, ingerült kiabálás, tülkölés, átkozódás kezdődött, és a forgalom jó, ha óránként tizenöt kilométeres sebességgel haladt csupán az utat szegélyező bódék, az utcai árusok *dzsoub* fölé állított taligái között. Már majdnem sikerült kiérniük a városból, amikor fiatal suhancok bukkantak fel mellettük, dühödt szitkokat kiabáltak, és egyikük ököllel rá is vert az oldalsó ablakra.

– Amerikai kutya...

– Disznó amerikai...

Újabb síhederek csatlakoztak hozzájuk, néhány csadorba burkolt nő is, és egyre több öklöl emelkedett a magasba. A Range Rover be volt szorulva a többi jármű közé, Erkki sem gyorsítani, sem fékezni nem tudott, meg sem fordulhatott, és a tehetetlenség tudata egyre ingerültebbé tette. Néhány férfi a terepjáró oldalát és ablakait kezdte döngetni az öklével, a számuk egyre nőtt. Azok, akik Azadeh felől voltak, trágár mozdulatokat tettek, és megpróbálták felszakítani az ajtót. Egy fiatalember felugrott a motorháztetőre, de megcsúszott, a kocsira elé zuhant. A szerencséjének köszönhetően, hogy Erkki nem gázolt át rajta.

A busz közben megállt, óriási kavarodás, dulakodás támadt körülötte. Míg egyesek leszállni igyekeztek, mások már nyomultak fel rá, és a két szembe igyekvő csoport egymást akadályozta. Erkki meglátott maga előtt egy kis rést, rögtön a gázba taposott – a rándulástól a kocsira kapaszkodó alak a porba zuhant –, és a buszt megkerülve, néhány figyelmetlen gyalogost kis híján elgázolva sikerült bekanyarodnia egy csodálatos módon üres mellékutcába. Sebesen végighajtott rajta, és újabb mellékútra kanyarodott, kicsivel kerülve csak el egy csapat szembe jövő motorost. Tett még egy-két fordulót, és hirtelen azt vette észre, hogy teljesen eltévedt a keskeny utcák kusza szövevényében. Térképe nem volt – Kazvinről ilyen nem is készült soha – úgyhogy a nap állása alapján igyekezett tájékozódni, és hosszas keresgélés után sikerült csak rátalálnia egy szélesebb útra. Nagy ügyel-bajjal besorolt a forgalomba, haladt vele egy darabig, és végül ismét olyan útvonalra ért, amit ismert – ez is egy mecset előtti téren haladt át, hogy aztán beletorkolljon a teheráni országútba.

– Nincs semmi baj, Azadeh! Mocskos huligánok voltak – mondta korábbi támadóikra utalva.

– Igen – válaszolta reszketve az asszony. – Megérdemelnék, hogy jól megkorbácsolják őket.

Erkki a mecset előtt hömpölygő tömeget, az egymás hegyén-hátán tülekedő járművek utasait figyelte, és igyekezett magyarázatot találni a szokatlanul ellenséges magatartásra. Valami megváltozott, gondolta. De mi? Aztán eszébe jutott valami, és a gyomra nyugtalanítóan görcsbe rándult. – Egyetlen katonát sem láttam azóta, hogy elhagytuk Tebrizt – mondta. – Te igen?

– Nem. Eddig nem is gondoltam rá, de most, hogy említéd... – válaszolta tétován Azadeh.

– Valami történt. Valami komoly dolog.

– Hábóru? A szovjetek átlépték a határt? – Azadeh arca hirtelen még sápadtabb lett.

– Nem hiszem... Akkor látnunk kellett volna északra tartó csapatokat, vagy repülőgépeket.

– Erkki aggódva nézte a feleségét. – Nem baj – mondta önmagát is biztatva –, Teheránban remekül fogjuk érezni magunkat. Találkozhatsz Sarazaddal és a többi barátnóddal. Ideje már, hogy kikapcsolódj kicsit! Lehet, hogy kiveszem a maradék szabadságomat, és elmegyünk egy-két hétre Finnországba...

Már elhagyták a belvárost, Kazvin külső részén jártak, falak mögött megbújó alacsony házak között. A teheráni országút itt négysávossá szélesedett, és bár a forgalom változatlanul erős és lassú volt – alig huszonöt kilométeres sebességgel tudtak haladni –, Erkki nem aggódott különösebben. Előttük volt a délnyugati irányba, Abadán és Kermánsáh felé vezető út, amelyről tudta, hogy el fogja szippantani a járművek jelentős részét. Időnként a műszerfalra nézett, mintha fedélzeti műszereket figyelt volna, és – már nem először – azt kívánta, bár helikopteren volnának, nem az országúton, kaotikus zűrzavar kellős közepén. Az üzemanyagszint mutatója már egynegyed alatt állt, és tudta, hamarosan tankolnia kell. Szerencsére bőven vitt magával tartalék benzint.

Fékezett, hogy kikerüljön egy hanyagul a sávjukban leállított, az utcai kereskedőknek árut szállító teherautót, aztán hirtelen újabb adag, rájuk hajított szemét találta el a kocs ablakát.

– Talán jobb volna, ha visszafordulnánk Tebriznek. Megkerülhetnénk Kazvint – ajánlotta Azadeh.

– Nem – Erkkit meglepte, mennyire rémült az általában semmitől meg nem ijedő asszony hangja. – Nem – ismételte meg szelídebb, megnyugtatóbb hangon. – Elmegyünk Teheránba, kiderítjük, mi történt, aztán majd eldöntjük, hogyan tovább.

Azadeh még közelebb csúszott hozzá, és mintha az érintésből próbált volna bátorságot meríteni, a kezét is a térdére tette. – Nagyon megijesztettek azok a huligánok, verje meg őket az Isten! – mondta, és a másik kezével idegesen morzsolgatni kezdte türkiz nyakláncát. A legtöbb iráni nő türkizból, vagy valamilyen kék kőből fűzött gyöngysort, esetleg egyetlen nagy kék követ viselt szemmel verés ellen. – Rühös kutyák! Miért kell így viselkedniük? Ördögök! Isten büntesse meg őket örökre! – A város határában jókora katonai

kiképzőtábor, és mellette légitámaszpont volt. – Miért nincsenek itt katonák?

– Azt én is szeretném tudni – válaszolta nyugtalanul Erkki.

Elérték a kereszteződést, ahol a járművek jelentős része valóban jobbra kanyarodott, Abadán és Kermánsáh irányába. Mindkét országutat szögesdrótkerítés övezte, akárcsak a legtöbb iráni főutat és autópályát. A kerítésre azért volt szükség, hogy távol tartsa a birkákat, kecskéket, egyéb jószágot, kóbor kutyákat – és figyelmetlen gyalogosokat – az utaktól. A baleset ennek ellenére gyakori volt, és sok ember meghalt.

De hát ezt így tartják természetesnek Iránban, gondolta Erkki. „Senki nem törődik semmivel, főleg nem a másik emberrel. Azok a szerencsétlen hülyék is, akik a hegyek között a szakadékba zuhantak és meghaltak, ott maradnak, amíg kóbor kutyák és vadállatok fel nem falják a holttestüket.

A várost elhagyva jobban érezték magukat. A látóhatár ismét kiszélesedett előttük, a *dzsoub* és a szögesdrótkerítés mögött ismét gyümölcsöskerteket láttak, északra az Elburz-hegységet, délre pedig szelíd, lankás tájat. A helyett azonban, hogy a forgalom felgyorsult volna, a két sorban haladó járművek még lassabban kezdtek araszolni. Egy idő után összeszűkült az út, a négy sávból ismét kettő lett, és újból kezdődött a dühös tülekedés, átkozódás, hangzavar. Erkki fáradtan átkozta magában a valahol nyilván előttük szöszmötölő útjavítókat, akik a torlódást okozták, sebességet váltott, a műveletekre oda sem figyelve fékezett és gázt adott, gázt adott és fékezett. Nehézkesen araszolt, a hűtővíz már veszélyesen melegedett, óriási volt körülöttük a zaj, mindenki dühöngött és egyre ingerültebbé vált.

– Nézd! – mondta hirtelen Azadeh, és előremutatott. Körülbelül százméternyire tőlük úttorlasz emelkedett, körülötte hangyákként nyüzsögtek az emberek. Néhánynál fegyver is volt, bár valamennyien szegényesen öltözött civileknek tűntek. A torlasz másik oldalán jelentéktelen kis falu kezdődött, az országút mellett különböző holmikát árusító bódék álltak, számos nőt és gyereket lehetett látni. A nők kivétel nélkül fekete vagy szürke csadort viseltek. A torlasznál minden jármű megállt, és csak az után haladhatott tovább, hogy a bent ülők papírjait ellenőrizték. A kocsik közül néhányat félreállítottak az út melletti mezőre, és kiszállított utasaikat többen is vallatóra fogták. Azok között, akik ezzel foglalatostkodtak, még több

volt a fegyveres, mint magánál az ellenőrzőpontnál. – Nem zöldszalagosok – mondta Erkki.

– Egyetlen mollah-t se látok. Te igen?

– Nem.

– Akkor nem a Tudehtől vannak, és nem is mudzsahedek... vagy fedajinok.

– Készítsd elő az igazolványodat! – mondta Erkki a feleségének, és bátorítóan rámosolygott. – Bújj a dzsekidbe, hogy meg ne fázz, amikor kinyitom az ablakot, és vedd fel a kapucnit is! – Igazából nem a hideg miatt aggódott, Azadehnek a vastag pulóver alatt büszkén ágaskodó, ingerlően domború melle, karcsú dereka, és dúsan a vállára omló, hullámos haja nyugtalanította.

A kocsikésztyűtartójában tokba bújtatott kis *pukoh* lapult; könnyed, mellékesnek tűnő mozdulattal érte nyúlt, és a csizmaszárába dugta. A másik – a hosszú és széles pengéjű tőr – a kabátja alatt maradt, a gerince mellett becsúsztatva a nadrágjába.

Mihelyt az úttorlászhoz értek, komor arcú, szakállas férfiak vették körül a Range Róvert. Néhánynál amerikai gyártmányú puskák voltak, az egyiknél orosz AK-47-es géppisztoly. Néhány nő is csatlakozott hozzájuk – sima arcok a csadortól nem takart kis résben. Ellenséges, utálkozó pillantást vetettek Azadehre. – A papírokat! – mondta perzsául az egyik férfi, és támadóan nyúlt be az ablakon. A lehelete büdös volt, vele együtt mosdatlan testek és ruhák áporodott szaga áradt a kocsiba. Azadeh mereven előrenézett, megpróbált nem törődni a számára tökéletesen idegen, leplezetlenül vetkőztető, durva pillantásokkal, trágár szavakkal, a durva alakok tolakodó közelségével.

Erkki udvariasan átnyújtotta mindkettőjük igazolványait. A férfi beléjük nézett, és tovább adta őket egy fiatalabbnak, aki olvasni is tudott. A többiek közben szótlanul álltak, némán figyelték őket, és néha toporogtak kicsit, hogy felmelegítsék átfagyott lábukat. A hosszúra nyúlt csöndet a fiatalember törte meg éles, pattogó torokhangon: – Külföldi, valami Finnország nevű helyről. Tebrizből jön. Nem amerikai.

– Amerikainak látszik – válaszolta valaki, szintén perzsául.

– Az asszonyt Gorgonnak hívják, a felesége... legalábbis a papírjai szerint.

– A felesége vagyok – szólt közbe kurtán Azadeh. – Meg...

– Kérdeztelek?! – kiáltott rá durván az, aki elvette az igazolványaikat. – Gorgonnak hívnak, mint a Tebriz környéki földek urait, a beszéded és a viselkedésed is gőgös, és látszik rajtad, hogy a nép ellenségé vagy.

– Senkinek sem vagyok az ellensége. Kér...

– Hallgass! Egy asszonynak tudnia kell, hogyan viselkedjen! Takarja el az arcát, és legyen alázatos, még ha szocializmus van, akkor is! – A férfi Erkkihez fordult: Hová mentek?

– Mit mond, Azadeh? – kérdezte a pilóta, úgy téve, mintha a szóváltásból egy szót sem értett volna.

Az asszony lefordította.

– Teheránba – válaszolta nyugodt hangon Erkki. – Azadeh, légy szíves, mondd meg nekik, hogy Teheránba megyünk! – Hat puskát és egy géppisztolyt számolt össze; a gépkocsik összetorlódtak mögöttük, menekülésre nem volt mód. Egyelőre.

Azadeh engedelmesen fordított, és még hozzátette: – A férjem nem tud perzsául.

– És ha hazudsz? Az sem biztos, hogy a felesége vagy – hangzott a kötekedő felelet. – Hol a házassági papírod?

– Nem hordom magamnál. Az, hogy férjnél vagyok, benne van a személyi igazolványomban.

– Ez a sah igazolványa: Nem érvényes. Az újat mutasd!

– Miféle újat? Ki írja alá? – kérdezte dühösen az asszony. – Adjátok vissza az igazolványainkat, és táguljatok innen!

Határozottsága nem volt hatástalan, a férfi érezhetően elbizonytalanodott: – Kérem, értse meg, hogy sok errefelé az ellenség, akiket el kell fognunk...

Erkki érezte, hogy a szíve hevesen ver. Eltompult tekintetek, merev arcok vették körül – mintha a sötétség évszázadaiból maradtak volna ott. Egyre többen csatlakoztak hozzájuk, valaki a terepjáró mögé állt, és dühösen kiabált a feltorlódott gépkocsik vezetőinek, hogy kerüljék ki őket. Senki nem mert tiltakozni, egyetlen zokszó sem hallatszott. Mindenki engedelmesen beállt az úttorlasz előtti sorba.

– Mi történik itt?! – Zömök férfi kelt át a tömegen, határozottan félrelökve az útjába kerülőket. Csehszlovák gyártmányú géppisztoly volt a vállán; a másik férfi magyarázott valamit, és átadta neki Erkkiék iratait. A jövevény külseje elhanyagolt volt, arca borotvátalan, a tekintete vészjósló. Hirtelen lövés dördült, és minden arc, mintegy vezényszóra, az út melletti legelő felé fordult.

Mozdulatlan alak hevert egy kis személygépkocsi mellett, amelyet a fegyveresek állítottak félre az útról. Egyikük, automata puskával a kezében, éppen a test fölé hajolt. A kocsi másik utasa feltartott kézzel a járműnek dőlve állt, de hirtelen előrelendült, átverekedte magát a körülötte állókon, és menekülni próbált. A fegyveres rálőtt, de eltévesztette, úgyhogy másodszor is tüzelt. A menekülő felkiáltott, a földre bukott, és mert a golyó a lábát találta el, a könyökére támaszkodva próbált kínlódva tovább mászni. A férfi nyugodtan odasétált hozzá, beléürítette a fél tárat, aztán közömbösen hátat fordított neki.

– Ahmed! – kiabált neki a zömök. – Miért pazarolod a lőszert, amikor a csizmád is megteszi? Kik ezek?

– SAVAK-osok! – Elégedett moraj futott végig a tömegen, a faluból összegyűltek közül többen lelkes éljenzésbe kezdtek.

– Bolond! Miért kellett őket rögtön megölni? Hozd ide a papírjaikat!

– A mocskos irataiban az áll, hogy teheráni üzletemberek, de megérzem én a szagát minden SAVAK-osnak. Akarod látni a hamis papírokat?

– Nem. Tépd szét őket! – A köpcös Erkkihez és Azadehhez fordult: – Így leplezzük le a nép ellenségeit, és bánunk el velük.

Azadeh hallgatott. Igazolványaik a mocskos, göcsörtös ujjú kezekben voltak, és arra gondolt, mi lesz, ha az illető úgy dönt, hogy azok is hamisak. Insa Alláh!

A köpcös hosszan vizsgálgatta a papírokat, majd Erkkire, és róla az asszonyra nézett. – Szóval azt állítod, hogy Azadeh Gorgon Jok... Jokkonen vagy, a felesége?

– Igen.

– Jól van. – A férfi elrakta az igazolványaikat és hüvelykujjával a háta mögé, a mező irányába bökött. – Szólj a férjednek, hogy húzódjon le az útról! Átvizsgáljuk a kocsit.

– De mi...

– Nem hallottad, mit mondtam?! Gyerünk! – A köpcös fellépett a terepjáró hágcsójára. – Az mi? – kérdezte, és a gépkocsi tetejére fehér alapon felfestett világoskék keresztre mutatott.

– A finn zászló – válaszolta Azadeh. – A férjem finn.

– Miért van ott?

– Szereti. Büszke rá.

A férfi lekicsinylően köpött, és újból a mező felé mutatott. – Gyerünk! Oda! – Miután félreálltak – a tömeg egy része utánuk nyomult leugrott a hágcóról. – Kifelé! Meg akarom nézni a kocsit, hogy nincs-e benne fegyver és csempészáru!

Azadeh megpróbált tiltakozni: – Nincs nálunk sem fegyver, sem csem...

– Kifelé! Tartsd a szád, asszony! – A tömeg felől helyeslő morgás hallatszott, mire a férfi a két mozdulatlan holttestre mutatott, és fenyegető hangon közölte: – Jegyezd meg, hogy a nép gyorsan és megmásíthatatlanul tesz igazságot! – Erkkire bökött. – Mondd el a férjednek, mit hallottál... Ha egyáltalán a férjed!

– Erkki, ez az ember azt mondta, hogy... jegyezzük meg, a nép gyorsan, megmásíthatatlanul tesz igazságot. Légy óvatos, drágám! Ki kell szállnunk... át akarják kutatni a kocsit.

– Rendben. Gyere át erre az oldalra, és maradj szorosan mellettem! – Erkki kiszállt, a körülötte állók fölé magasodott.. Félőn átölelte Azadehet, miközben férfiak, nők, gyerekek fogták szoros gyűrűbe őket, mosdatlan testek szaga áradt feléjük. Az asszony megpróbált határozottnak látszani, de remegése elárulta, mennyire fél. Szorosan összekapaszkodva figyelték, ahogy a zömök és társai bemásztak a kocsiba, sáros csizmáikkal összetaposták az üléseket. Mások a hátsó ajtót tépték fel, turkáltak a holmijukban, mocskos kezükkel átkutatták a zsebeiket, kinyitották mindkettőjük táskáit. Amikor az egyik megtalálta, és a magasba tartotta Azadeh átlátszó, csipkés fehérneműit, hálóingét, a körben állók dühösen pfujolni kezdtek, és néhány durva, szidalmazó megjegyzés is elhangzott. Egy vénasszony előre nyúlt, megérintette Azadeh haját, mire hátrálni akart, de a mögötte állóktól nem tudott. Erkki rögtön segíteni akart, természetét kihasználva próbált helyet csinálni, de a körülöttük lévőek nem tángítottak, csak – megijedve az óriás fenyegető mozdulatától – kiabálni kezdtek, tovább ingerelve, még közelebb csalva a többieket. A kör szorosabbra zárult, a kiabálás fenyegetőbb lett.

Erkkibe villámként hasított a felismerés, hogy bármit tesz is, nem tudja megvédeni Azadehet. Egy tucatot is megölhet, mielőtt elnyomják és végeznek vele, de az kevés lesz, hogy megóvja az asszonyt.

A felismerés váratlan volt, és megrendítő erejű.

Lába szempillantás alatt elgyöngült vált, erős vizelési ingert érzett, és önnön félelmének fojtogató, különös szagát. Az elhatalmasodó

pánikkal küszködve, eltompultan figyelte, hogyan, túrják fel idegen kezek a csomagjukat, szennyezik be a holmijukat. Többen a benzineskannákra vetették magukat, kezdték széthordani őket, pedig nélkülük nem juthattak Teheránba, mivel az út mentén a töltőállomások zárva voltak, sztrájkolt a személyzetük. Megpróbálta mozdítani a lábát, kinyitni a száját, de hiába, egyik sem működött. A tömegből egy vénasszony vadul kiabált valamit Azadehnek, aki rémületen, némán rázta a fejét. Több férfi is – átvette a szidalmakat, lökdösni kezdték őket, egészen hozzápréselődtek, mosdatlan, testük áporodott szagával teljesen elbódították, szapora perzsa beszédük minden egyéb hangot elnyomott.

Erkki karja továbbra is szorosan Azadeh dereka köré simult, látta az asszony arcán a páni rémületét, és azt is, hogy mozog a szája, de nem értette, mit mond. Újból megpróbált több helyet csinálni maguknak, hogy legalább friss levegőhöz jussanak, de hasztalan. Elkecserepedve próbált úrrá lenni vad védekezést sürgető rémületén, mert tudta, hogyha nekitámad a legyőzhetetlen túlerőnek, azzal – még ha meg is menekül – Azadehnek biztosan a pusztulását okozza. Bármennyire igyekezett azonban józan maradni, nem tudott megálljt parancsolni az indulatainak, és vaktában meglódította a vállát. Egy feldühödött, kövér falusi asszony furakodott át az előtte állókon, és vad szitkokat harsogva Azadehhez vágott egy csadort, elterelve a figyelmet az Erkki ütésétől mellen talált, mozdulatlanul a földön fekvő férfiről.

A tömeg vadul üvöltött körülöttük, nyilván azt követelte Azadehtől, hogy vegye fel a csadort, az asszony pedig rémületen, elveszetten tiltakozott: – Nem! Hagyjatok békén! – Soha életében nem bántak így vele, nem vette körül ekkora tömeg, nem kellett ilyen közletről parasztokat, ekkora ádá az indulatot elviselnie; – Vedd fel, szajha!

– Isten nevében, vedd fel a csadort!

– Nem Isten, a nép nevében! – Isten mindenható, engedelmessédj!

– Isten nem számít, a forradalom nevében!

– Takard el a hajadat, ringyó lány, mocsos ringyó! – Kövesd a Próféta utasításait, legyen örökké áldott a neve!

A hangok egyre magasabbra csaptak, lábak taposták a bezúzott mellel a földön haldokló férfit, aztán valaki belekapaszkodott Erkki óvón Azadeh derekára simuló karjába, az asszony pedig, mert érezte,

hogy a másik kéz az elrejtett tőr után nyúl, rémülten felkiáltott: – Ne, Erkki! Megölnék...

Ellökte magától az előtte ágáló parasztasszonyt, lázas sietséggel magára kapta, a csadort, és többször is elkiáltotta magát: – Alláh-u Akbár! Alláh-u Akbár! – Ez valamelyest hatott a közvetlenül mellettük állókra, csökkentette az indulatukat, de a többiek nem hallották. Ágaskodva, hogy jobban lássanak, közelebb nyomultak, és az előttük lévőköt még jobban nekiszorították a Range Rovernek. Az óriási kavarodásban lazult valamelyest a gyűrű, Erkki és Azadeh pár pillanatig szabadabban lélegezhetett, de változatlanul körbe voltak zárva. Az asszony nem nézett Erkkire, csak vadul kapaszkodott belé, és reszketett, mint a halálra rémült kiskutya, hallva a rázúduló, dühödt szidalmakat. Harsány nevetés hallatszott, mert egy férfi maga elé emelte az egyik melltartóját, és nőt imitálva riszálni kezdte magát.

A vad kiabálás, lökdösődés, szitokáradat tovább folytatódott, mígnem Erkki váratlanul azt érezte, hogy valami megváltozott. A zömök férfi és körülötte csoportosuló társai megmerevedtek, Kazvin irányába bámultak, aztán szétoszlottak és néhány másodperc alatt eltűntek, felszívódtak a tömegben. Az úttorlasznál. Örkdök közül többen gépkocsiba vágták magukat, és sebesen Teherán felé hajtottak. A falusiak közül is egyre többen kapták fel a fejüket, a város felé figyeltek, míg végül mindenki elcsendesedett. Az országúton, az összetorlódott járművek között másik csoport közeledett, mollah-k vezetésével. Náluk is, és embereik egy részéiéi is fegyver volt. – Alláh-u Akbár! – kiabálták. – Isten és Khomeini! – Futólépésre váltottak, és megrohmozták az úttorlaszt.

Néhány lövés dördült, a tüzelést a védők is viszonozták, és a két csapat tagjai lécekkal, kövekkel, vasrudakkal egymásnak estek. Mindenki, akit a harc nem érintett közvetlenül, szétfutott. A falusiak a házaikba rohantak, a gépkocsik vezetői és utasai a járművekből kiugorva az árokba bújtak, vagy a földhöz lapultak, hogy elkerüljék a szórványosan eldördülő lövéseket.

A kiabálás, a fegyverdörrenések és a csatazaj kiragadta Erkket tehetetlen bénultságából. A terepjárójuk felé taszította Azadehet, felragadott néhányat szétszórt csomagjaik közül, behajította őket a kocsiba, és becsapta a hátsó ajtót. Néhány falusi megpróbálta ugyan rávetni magát, de félrelódította őket, a vezetőülésre pattant, villámgyorsan hátratólatott, és lekanyarodott az országútról a mezőre.

Nem messze előttük a zömök férfi három társával egy személyautóba akart éppen beszállni, és mivel eszébe jutott, hogy még mindig nála vannak a papírjaik, meg akart állni, de rögtön le is tett róla. Az út mellett húzódó fasor védelmében haladt, a férfi pedig a géppisztolyáért kapott, gyorsan célzott és lőtt. A rövid sorozat szerencsére túl magasra sikerült, a terepjáró fölött süvített el; Erkki beletaposott a gázba; és a kormányt kissé oldalra rántva legázolta az éppen célozni készülő alakot. A vastag, hajlított acélsövekből készült gallytörő mellen találta a férfit, a mögötte lévő kocsinak lódította, azzal együtt összepréselte, miközben a tehetetlenné vált kéz ujjai rászorultak a géppisztoly ravaszára, és a terepjárót lövedékek árasztották el, szétzúzták a szélvédőjét, átlyuggatták az acéllemezből készült kocsiszekrényt. Erkki megvadulva hátratolatott, majd újból nekilódította a kocsit, felborította az alaktalanná tört roncsot, agyonpréselt mindenkit, aki az útjában volt, és ki is akart ugrani, hogy aki még életben van, azt pusztá kézzel ölje meg, de a visszapillantó tükörben rohanó alakokat vett észre, és inkább elszáguldott.

A nehéz terepre szánt, mély bordázatú gumik remekül tapadtak a talajhoz, és sebesen, csúszkálás nélkül vitték előre a Range Rovern. Másodpercek alatt túl voltak a közvetlen veszélyen, és visszakanyarodhattak az országút felé. Erkki sebesen váltott, bekapcsolta mindkét felezőt, és a *dzsoubon* át, a szögesdrótkerítést is legázolva visszatért az útra. A sima betonon kikapcsolta a differenciálművet, sebességet váltott, és nagy erővel a gázba taposott.

Hosszú időbe telt, amíg az indulata alábbhagyott, felszállt a látását elhomályosító köd. A szélvédőbe vágódó, vadul záporozó lövedékekre gondolt, és rémülten pillantott oldalra, az ülés sarkában összekuporodó Azadehre. Az asszony a félelemtől mozdulatlan dermedve, üveges tekintettel meredt az átlyuggatott szélvédőre, de sértetlen volt, még ha Erkki nem is ismerte meg rögtön – először csak csadortól elcsúfított arcot látott, azokhoz hasonlót, amelyek a megvadult tömeget is alkották.

– Jaj, Azadeh! – kiáltott fel, és fél kézzel tartva a volánt, szorosan magához ölelte. Fékezett, az út szélére állította a kocsit, és mindkét karját a zokogó asszony köré fonta. Nem is figyelt arra, hogy az üzemanyagtartály mutatója már majdnem nullán áll, körülöttük a forgalom ismét rohamosan sűrűsödik, az elhaladók dühös, ellenséges

pillantást vetnek rájuk, és a járművek egy része az úttorlasztól menekülő forradalmárokkal telezsúfolva tart Teherán felé.

4. fejezet

KAZVIN KÖRNYÉKÉN, A LEVEGŐBEN, 15.17. Attól a pillanattól fogva, hogy csaknem két órája Rakoczyval – aki Smithként mutatkozott be neki – elhagyta Tebrizt, Charlie Pettikin nyílegyenesen, a földdel párhuzamosan vezette a 206-ost, és abban reménykedett, hogy a monoton repüléstől elalszik a KGB-s, vagy legalábbis csökken az ébersége. Ezért nem akart beszélgetni sem, és hogy még véletlenül se adjon alkalmat, a füléről levéve a nyakába akasztotta a fejhallgatót.

Rakoczy szemmel láthatóan szeretett volna társalogni, de egy idő után felhagyott a reménytelen próbálkozással, és az alattuk elsuhanó tájat figyelte. Ébersége azonban nem lanyhult, géppisztolyát továbbra is a térdén keresztbe fektetve tartotta, és a hüvelykujját pillanatra sem vette le a biztosító reteszről. Pettikin azon gondolkodott, ki lehet, a forradalmároknak melyik csoportjához tartozik. Katona talán, vagy a SAVAK ügynöke? És egyáltalán, miért olyan fontos a számára, hogy minél előbb Teheránba jusson? Az meg sem fordult a fejében, hogy nem iráni, hanem orosz.

Bandar-Pahlaviban, a kínzóan lassú, órákig tartó tankolás közben sem szólalt meg. Kiadta utolsó dollárjait, nézte, amint feltöltik a helikopter tartályát, majd szótlán aláírta az Iran Oilnak benyújtandó számlát. Rakoczy megpróbált néhány szót váltani a repülőtéri munkással, aki kiszolgálta őket, de az csak morgott valamit, és nem volt hajlandó válaszolni. Látszott rajta, hogy kifejezetten fél, mert külföldi helikoptert kell feltöltenie, és talán még jobban az ülésen heverő géppisztolytól..

Amíg fel nem szálltak, Pettikin egyfolytában azt latolgatta, hogyan tudná magához ragadni a fegyvert, de nem adódott rá lehetőség. Koreában bezzeg! És Vietnamban! Jóságos isten, gondolta, mintha millió évvel ezelőtt lett volna.

Bandar-Pahlavi után, háromszáz méter magasságban, a kazvini út vonalát követve délnek tartottak. Keletre jól látszott a tengerpartnak az a szakasza, ahol Pettikin elbúcsúzott Ross századostól és két deszantosától. Mihelyt eszébe jutottak, ismét azon kezdett tanakodni, honnan tudták, hogy Tebrizbe készül, és vajon mi lehet a feladatuk. Adja isten, fohászkodott, hogy végre tudják hajtani, bármi legyen is

az. Biztosan fontos és sürgős. Remélem, találkozom még Ross-szal. Igazán szeretném...

– Min mosolyog, kapitány?

A kérdés a fejhallgatóból jött, amelyet Pettikin felszálláskor automatikusan ismét fölvelt. Rakoczyra pillantott, de nem válaszolt, csak megvonta a vállát, aztán a gép műszereire és a tájra összpontosította a figyelmét. Kazvin után délkeletnek fordult, és némasági fogadalmat tett karthauzi szerzetesként a teheráni országút fölött repült tovább. Türelem, figyelmeztette magát, és abban a pillanatban látta, hogy Rakoczy arca hirtelen megfeszül, kéretlen útitársa egészen odahajol az ablakhoz.

– Kanyarodjon balra... még! – mondta türelmetlenül, és mereven figyelt valamit. Pettikin lágyan megdöntötte a gépet – így Rakoczy került alulra –, széles ívben kanyarodni kezdett. – Elég!

– Mi történt? – kérdezte a pilóta. Szűkített a kanyar ívén, közben a szeme sarkából lázasan figyelte a géppisztolyt, amelyről utasa szemmel láthatóan teljesen megfélemedezett.

– Ott, az országúton! Az a gépkocsi!

Pettikint nem érdekelte a figyelmeztetés, tekintetét a géppisztolyra szögezte, igyekezett pontosan felmérni, mekkora távolságra van tőle. – Hol? Nem látom – mondta, és még meredekebben megdöntötte a helikoptert. – Milyen gépkocsi? Arra...

Bal kezével hirtelen megragadta a csövet, és a tolóablakon keresztül megpróbálta átlökni a géppisztolyt a hátuk mögött lévő utastérbe, miközben jobb kezével jobbra-balra rángatta a botkormányt, vad táncra kényszerítve a helikoptert. Rakoczyt a támadás felkészületlenül érte, feje a pilótafülke oldalának csapódott, és az erős ütés pillanatra elszedítette. Pettikin a bal öklével ügyetlenül állon akarta vágni, hogy elájuljon, de Rakoczy karatén edződött reflexei hibátlanul működtek, és a karját maga elé kapva kivédte a támadást. Még mindig enyhén szédülve megmarkolta Pettikin csuklóját, és – továbbra is ő volt alul – birkózni kezdett vele, miközben a helikopter veszélyesen megdőlvé haladt tovább. Vad káromkodással dulakodtak, küszködtek a mozgásukat akadályozó hevederekkel, és Rakoczy, akinek mindkét keze szabad volt, kezdett felülkerekedni.

Pettikin hirtelen a térde közé szorította a kormányt, és felszabadult jobb öklével ellenfele arcába vágott. Nem tudta ugyan minden erejét beleadni az ütésbe, de a lendület kibillentette egyensúlyából, a térde

elengedte a kormányt, és a talpa a pedálokat. A helikopter azonnal az oldalára fordult, irányítás nélkül süllyedni kezdett, majd, mivel a vad birkózásban valamelyikük a kart még előre is nyomta, sebes zuhanásba ment át.

Pettikin rémülten felhagyott a küzdelemmel. Az irányítókarért kapott, talpa a pedálokat kereste, összeszedte minden tudását, rutinját, hogy korrigálni tudjon. Kétszázhetven métert zuhantak bógó motorokkal mire sikerült egyenesbe hoznia, majd ismét emelkedésbe vinnie a gépet, és távolodni kezdtek a már csak tizenöt méternyire lévő, behavazott talajtól.

Pettikin keze remegett, zihált, közben érezte, hogy kemény tárgy nyomódik az oldalába, és hallotta, hogy Rakoczy vadul káromkodik. Hogy milyen nyelven, arra képtelen volt rájönni, csak abban volt biztos; hogy nem irániul. Oldalra pillantva látta az indulattól eltorzult arcot, azt is, hogy a géppisztoly szürke csöve szorul az oldalához, és átkozta magát, mert a fegyverről megfeledkezett. Dühösen megpróbálta ellökni magától a csövet, de Rakoczy feljebb rántotta, és a nyakához nyomta.

– Maradjon nyugton, különben szétlövöm a fejét, *matyjebájuscij!*
– ordította magából kikelve.

Pettikin újból élesen megdöntötte a helikoptert, de a cső még erősebben nyomódott a nyakához, annyira, hogy már fájt. A kattanást is hallotta, és tudta, hogy a fegyver lövésre kész.

– Utoljára figyelmeztetem!

A föld ismét veszélyesen közel volt, Pettikin pedig belátta, bármit tesz, képtelen felülkerekedni.

– Rendben van... rendben – mondta, és a helikoptert egyenesbe hozva emelkedni, kezdett. A cső nyomása ahelyett, hogy enyhült volna, még erősebbé vált, és a fájdalom is. – Vegye el! Hogy tudjak vezetni, ha...

Rakoczy nem törődött a tiltakozással, ordítva szitkozódott, és még a fejét is hozzácsapta az ajtókerethez.

– Az isten szerelmére! – üvöltött vissza elkeseredve Pettikin, és remegő kézzel megpróbálta a fülére igazítani a harc hevében leesett fejhallgatót. – Hogy vezessem a gépet, ha nem veszi el a nyakamtól azt a rohadt fegyvert?! – A nyomás végre enyhült valamelyest, ő pedig újból egyenesbe rántotta a gépet. – Egyáltalán, kicsoda maga?!

– Smith! – válaszolta dühödten Rakoczy. Tized másodpercnyi késés elég lett volna, hogy odavágjuk magunkat, szétlapuljunk, mint

a tehénszar, gondolta. – Azt gondolta, amatőrrel van dolga?! – Reflexei önállósították magukat, és mielőtt megálljt tudott volna parancsolni magának, visszakézből nagy erővel szájon vágta a pilótát.

Pettikin oldalra dőlt az ütéstől, és a helikopter újból pörögni kezdett, de szerencsére gyorsan visszanyerte fölötte az uralmat. Érezte ugyanakkor, hogyan önti el arcát a forróság, és vészjóslóan, rendíthetetlen elszántsággal kijelentette: – Ha még egyszer ezt meri csinálni, odavágom a gépet!

– Igaza van – felelte hirtelen megszelídülve Rakoczy. – Elnézést ezért... ezért az ostobaságért, kapitány! – Nekidőlt az ajtónak, hátrébb húzta a fegyvert, de továbbra is éberem, lövésre készen tartotta. – Tökéletesen fölösleges volt. Sajnálom.

– Sajnálja? – kérdezte meglepődve Pettikin.

– Igen. Kérem, bocsásson meg! Értelmetlen durvaság volt, amit csináltam. Nem vagyok barbár. – Rakoczy ezt már nyugodtan mondta. – Ha szavát adja, hogy többé nem próbál megtámadni, elteszem a géppisztolyt. Esküszöm rá, hogy teljes biztonságban van, nem akarom bántani.

Pettikin néhány másodpercig gondolkodott, csak aztán szólalt meg újból:

– Rendben. Azzal a feltétellel, hogy megmondja, kicsoda, és mit akar?

– A szavát adja? – Igen.

– Elfogadom, hiszek magának. – Rakoczy bebiztosította és maga mögé rakta a géppisztolyt. – Ali ibn Haszán Karakóz vágyok, kurd. Az otthonom, a falum az Ararát hegy oldalában van, közel a szovjet határhoz. Isten kegyelméből szabadságharcos vagyok, harcolok a sah és mindazok ellen, akik rabszolgasorban akarnak tartani bennünket. Kielégíti a válaszem?

– Igen... azt hiszem, igen. Ezek szerint maga..., – Kérem! Majd később! Előbb azzal törődjünk! – Rakoczy a föld felé mutatott. – Menjünk közelebb!

A Kazvin-Teherán országúttól jobbra, mintegy kétszáznegyven méter magasságban repültek. Nagyjából másfél kilométerre mögöttük falu volt az út mellett. Pettikin a házakból felszálló füstöt is látta.

– Hová? – kérdezte.

– Oda, az út mellé.

Először nem tudta, merre nézzen. Gondolatait túlságosan lefoglalták a kurdokra, a perzsa sahkok elleni sok évszázados küzdelmükre vonatkozó kérdések. Aztán észrevette az út mellett összetorlódott járműveket, és azt is, hogy egész tömeg vesz körül egy gépkocsit, aminek a tetejére fehér alapon világoskék kereszt van festve. – Azokra gondol? – mutatott a különös sokadalom felé. – Arra a terepjáróra, kék kereszttel a tetején?

– Igen.

Pettikin engedelmesen lejjebb ereszkedett a helikopterrel. – Mi olyan érdekes néhány összetorlódott járműben? – kérdezte. Felnézve látta, hogy a mellette ülő férfi enyhén összehúzott szemmel, gyanakvón néz rá. – Most meg mi baj van?

– Maga tényleg nem tudja, mit jelent fehér alapon a világoskék kereszt?

– Nem. Miért kellene tudnom? – A gépkocsi most már elég közel volt, hogy Pettikin megállapíthassa: piros Range Rover. Dühös tömeg vette körül, és egy férfi puskatussal éppen a hátsó ablakát igyekezett bezúzni. – A finn zászló – hallotta a fejhallgatóból a felvilágosítást, és rögtön Erkki jutott eszébe. – Erkkinek Range Roverje van! – kiáltott fel, és rémülten nézte, amint a férfi a puskát visszarántva újabb csapásra készül. – Gondolja, hogy ő az?

– Igen... lehetséges.

Pettikin nagyobb sebességre kapcsol, lejjebb vitte a helikoptert, és már a fájdalmával sem törődött, izgalma azt a természetesként adódó kérdést is elnyomta benne, hogy a kurd szabadságharcos vajon honnan ismeri Erkkit. A gépkocsi körül tömörülők észrevették őket, többen elfutottak, Erkkit azonban még mindig nem sikerült felfedeznie. – Maga látja?

– Nem. Nem látok be a kocsiba.

– Én sem. – Pettikin nagyon izgatott volt. – Ezeknél a mocskoknál fegyver van, és be akarják törni az ablakokat. Maga szerint kicsodák?

– Úgy tűnik, fedajinok. Egyikük az előbb ránk is lőtt. Ha... – Rakoczy elharapta a mondatot, és vadul kapaszkodott, mert a helikopter, hat méterre a talaj fölött, kis ívben száznyolcvan fokos fordulatot írt le, és visszafelé kezdett száguldani. Most már a tömeg rémülten futásnak eredt, lázasan menekülő nők és férfiak taposták egymást. Az országúton mindkét irányban a járművek vagy felgyorsítottak, vagy hirtelen megálltak, két alaposan megpakolt teherautó a váratlan fékezés miatt egymásba is futott. Több gépkocsi

leszaladt az útról, egy pedig belehajtott a dzsoubba, és kis híján felborult.

Mielőtt a Range Roverrel egy vonalba ért volna, Pettikin villámgyorsan kilencvenfokos fordulatot tett a géppel, és egészen alacsonyra szállt – a hó vadul porzott, kavargott alattuk – annyi időre, hogy be tudjon nézni a gépkocsiba és megpillantsa Erkkit, majd újabb fordulóval ismét emelkedni kezdett. – Ó az! Láta a lyukakat a szélvédőn? – kérdezte megdöbbenve. – Most kapja elő azt a géppisztolyt! Egyenesbe hozom a gépet, rárepülünk, és felszedjük. Siessen, mielőtt azoknak a mocskoknak visszatér a bátorságuk!

Rakoczy lecsatolta magáról a hevedereket, átnyúlt a pilótafülke hátsó falán lévő kis ablakon, de nem érte el a padlóra csúszott fegyvert. Küszködve oldalra fordult, átpréselődött a nyíláson, teljesen kiszolgáltatva magát a mozdulattal Pettikinnek. A pilóta tudta, hogy ha fölötte átnyúlva feltépné az ajtót, könnyen ki tudná taszítani. Pofonegyszerű lett volna, de nem tehetette.

– Gyerünk már! – kiáltott rá, és segített neki visszamászni. – Csatolja be a hevedereket! Rakoczy az erőlködéstől lihegve engedelmeskedett, közben áldotta a szerencséjét, hogy Pettikin a finn barátja. Ha a pilóta helyében van, ő pillanatig sem habozott volna, hogy kinyissa-e az ajtót. – Kész! – mondta, miután kibiztosította a fegyvert. Nehezen tudott magához térni, elképesztette Pettikin ostobasága. A britek szentimentális barmok, megérdemlik, hogy veszítsenek, mondta magában. – Mit...

– Gyerünk! – Pettikin maximális sebességgel bukófordulóba vitte a helikoptert, egyenesen a kocsni mellett álló, fegyverét rájuk emelő néhány ember felé. – Megpuhítom őket kicsit, és amikor szólok, hogy tűz, eresszen egy sorozatot a fejük fölé!

Miközben a támadók figyelmét a helikopter kötötte le, a Range Rover feléjük lódult, de hirtelen, mintha a vezetője részeg lett volna, oldalra kanyarodott – szerencsére nem volt ott fa –, és heves fékezés után indult el újból. Pettikin húszméternyire a csoporttól, három méter magasságban hirtelen megállította a helikoptert. – Tűz! – adta ki a parancsot.

Rakoczy hosszú sorozatot eresztett meg a nyitott ablakon át, de nem a levegőbe, hanem az Erkki kocsija mögött, Pettikin látóterén kívül hasaló férfiakra és nőkre. Akik a közelben álltak és látták a jelenetet, mozdulatlanul dermedve hallgatták a helikoptermotorok dübörgésébe vegyülő jajkiáltásokat. Rémült emberek ugráltak ki

fejvesztve az országúton lefékező járművekből, és a havon át a környező mező felé menekültek. Az újabb sorozat még nagyobb pánikot keltett, ennek hallatán már mindenki menekült, a forgalom teljesen leállt. Egy teherautó mögül néhány fegyveres fiatalember ugrott elő, és tüzelni akart, de mielőtt megtehették volna, Rakoczy őket és a körülöttük állókat is golyóval árasztotta el. – Háromszázhatvan fok! – kiabálta.

Pettikin gyorsan megfordította a gépet, de senkit nem látott, aki veszélyt jelenthetett volna számukra, csupán négy, a hóban mozdulatlanul heverő testet. – Azt mondtam, hogy a fejük fölé lőjön, az isten szereimére! – kezdett tiltakozni hevesen, de nem folytatta, mert felpattant a Range Rover ajtaja, és a kocsiból, késsel a kezében, Erkki ugrott ki. Egy-két másodperc múlva csadorba burkolózott nő csatlakozott hozzá. Pettikin a hóra tette a helikoptert, vigyázva, hogy a talpak ne mélyedjenek bele nagyon. – Gyertek! – ordította, és vadul integetett. Azok futni kezdtek, Erkki a hóra alá nyúlva félig cipelte Azadehet, akit Pettikin még mindig nem ismert fel.

Rakoczy kiugrott a helikopterből, felrántotta az utastér ajtaját, és hogy az esetleges támadókat elriassa, újabb sorozatot lőtt az országút felé. Amikor felismerte, Erkki riadtan megtorpant. – Siess! – kiabálta Pettikin, nem értve, mitől bizonytalanodott el hirtelen a barátja. – Gyerünk, Erkki! – Végre Azadehet is megismerte. – Jézusom... – motyogta, aztán újból ordítani kezdett. – Gyerünk, Erkki!

– Gyorsan! Kevés a töltényem! – kiabálta oroszul Rakoczy.

Erkki a karjába kapta Azadehet, úgy futott a helikopter felé, körülöttük lövedékek süvítettek. Rakoczy segített beültetni hátulra az asszonyt, de Erkkit a géppisztoly csövével ellökte az ajtótól. – Dobja el a kését, és szálljon előre! – dörrent rá oroszul. – Gyerünk!

Pettikin a megdöbbenéstől dermedten figyelte, hogyan viaskodik magával az indulattól görcsbe rándult arcú finn.

– Figyelmeztetem, annyi töltényem még bőven van, hogy végezzek mindhármukkal! – mondta élesen Rakoczy. – Beszállni!

Valahonnan az országút felől géppisztolysorozat hallatszott. Erkki eldobta a törét, bepréselte magát az első ülésre, Rakoczy is bepattant Azadeh mellé, Pettikin pedig azonnal indított. A helikopter egy darabig fokozatosan emelkedve repült, mint a riadtan menekülő vadlúd, és csak aztán röppent fel a magasba.

– Mi a fene volt ez? – kérdezte Pettikin, amikor megnyugodott, és képes volt megszólalni. Erkki nem válaszolt, az ülésben kitekeredve figyelte, jól van-e a felesége. Azadeh behunyt szemmel, lihegve dőlt a kabin falának, próbálta legyőzni a rémületét. Rakoczy gondoskodott róla, bekapcsolta a hevedereket, de amikor Erkki hátranyúlt, hogy bátorítóan megérintse az asszonyt, ráfogta a géppisztolyt, jelezve, húzódjon vissza.

– Ígérem, nem lesz semmi baja – továbbra is oroszul beszélt –, feltéve, hogy maga és a barátja rendesen viselkedik. – A táskájába nyúlt, és friss tárat vett elő. – Csak hogy tudja, ellenkező esetben mire számíthatnak. Legyen szíves, forduljon előre!

Erkki az indulatával küszködve teljesítette az utasítást. A fülére illesztette a fejhallgatót – tudta, hogy Rakoczy a motorok zúgása miatt nem hallja a pilótafülkében zajló beszélgetést – és furcsa érzéssel vette tudomásul, hogy bár megmenekültek a biztosnak látszó haláltól, a veszély nem múlt el teljesen, hiszen végeredményben foglyok. – Hogy találtál meg berniünket, Charlie? Ki küldött? – kérdezte még mindig zihálva.

– Senki – válaszolta Pettikin. – Tebrizbe mentem, hogy elhozzalak benneteket Azadehhez, de ez a csirkefogó elkapott, és rám parancsolt, hogy vigyem Teheránba. Isteni szerencse, hogy észrevettük a dzsipeteket. Mi az ördög történt veletek?

– Kifogytunk az üzemanyagból. – Erkki röviden elmesélte kalandjaikat. – Amikor a motor leállt, tudtam, hogy végünk. Mintha mindenki megőrült volna. Egyik pillanatban még semmi baj sem volt, a következőben pedig már szorosan körbevettek bennünket ugyanúgy, ahogy korábban az úttorlasznál. Bereteszeltem az ajtókat, de csak idő kérdése volt, mikor... – Nem fejezte be a mondatot, újból megfordult.

Azadeh már kinyitotta a szemét, a csadort is félrevonta az arcáról. Félénken rámosolygott a férjére, és előrenyúlt, hogy megérintse, de Rakoczy megakadályozta. – Bocsásson meg, úrnő – mondta perzsául –, de várnia kell, amíg leszállunk. Nyugodjon meg, minden a legnagyobb rendben lesz! – Oroszul is elismételte, hogy Erkki megértse, és hozzátette: – Van egy kis vizem. Akarja, hogy megitassam a feleségét?

– Igen. Kérem. – Erkki figyelte, milyen jólesően kortyolja Azadeh a vizet. – Köszönöm.

– Maga is kér?

– Köszönöm, nem – válaszolta udvariasan. Teljesen ki volt ugyan száradva a szája, de nem akart elfogadni semmit az oroszról. Bátorítóan Azadehre mosolygott. – Akár az égi manna, ugye, Azadeh? Charlie-t mintha az ég küldte volna mentőangyalként!

– Igen... igen. Insa Alláh! Már jól vagyok, Erkki, hála istennek! Köszönd meg helyettem is Charlie-nak...

Erkki megpróbálta titkolni Azadeh előtt, mennyire aggódik. A rájuk támadó tömeg nemcsak az asszonyt rémisztette meg, hanem őt is, és megfogadta, ha életben maradnak, soha többé nem indul úgy úrnak gépkocsival, hogy ne legyen nála lőfegyver, sőt néhány kézigránát is. Látva, hogy Rakoczy figyel, enyhén megrázta a fejét, és dühösen előrefordult. – *Matyjebájuscsij!* – morogta, miközben automatikusan, megszokásból ellenőrizte a fedélzeti műszereket.

– Ez örült! Fölösleges volt bárkit megölnie; mondtam neki, hogy a fejük fölé lőjön, de nem hallgatott rám. – Pettikin lehalkította a hangját, mert bár az érintett semmiképpen sem érthette a szavukat, zavarta a tudat, hogy csupán karnyújtásnyira van tőle. – Engem is kis híján megölt. Honnan ismered, Erkki? Mi dolgotok van a kurdokkal?

– Kurdokkal? – Erkki értetlenül nézett a kollégájára. – Arra a *matyjebájuscsijra* gondolsz, ott hátul?

– Igen. Persze, hogy rá, Ali ibn Haszán Karakózra. Az Ararát vidékéről jött. Kurd gerilla.

– A francokat kurd! Szovjet, KGB-s.

– Jézus Mária! Biztos vagy benne? – Pettikin alig jutott szóhoz a megdöbbenéstől.

– Igen. Mohamedánnak mondja ugyan magát, de szerintem ebben is hazudik. Nekem Rakoczyként mutatkozott be, de az biztosan az álneve. Hazudnak ezek mind! Miért is mondanának igazat nekünk, az ellenségeiknek?

– Pedig megesküdött, hogy igazat mond, és én a szavamat adtam, hogy nem támadok rá. – Pettikin dühösen beszámolt Erkkinek a helikopter kabinjában vívott küzdelemről, és a megállapodásról, ami lezárta.

– Bolond vagy, Charlie! Nem olvastad Lenint, Sztálint, Marxot? Azt teszi, amit minden hithű kommunista: felhasznál mindent és mindenkit, hogy szolgálhassa a „szent” ügyet, a világhuralom megszerzését a szovjet kommunista pártnak. Ráadásul úgy intézik a dolgot, hogy magunk rakjuk a kötelet a nyakunkba, megspóroljuk nekik a fáradságot. Jesszusom! De jólesne most egy vodka!

– Inkább egy dupla brandy.

– A kettő együtt! – Erkki az ablakon kinézve a földet tanulmányozta. Simán, könnyedén repültek, a motorok egyenletesen zúgtak, a tartályban elegendő volt az üzemanyag. Feljebb emelte a tekintetét, és Teherán irányába pillantott. – Már közel járunk. Megmondta, hol szállj le?

– Nem.

– Talán akkor lesz rá esélyünk, hogy elkapjuk.

– Remélem – válaszolta feltámadó indulattal Pettikin. – Említettél egy úttorlaszt. Ott mi történt?

Erkki arca elsötétült a kérdéstől. – Megállítottak bennünket. Baloldaliak. El kellett menekülnünk, és a papírjaink – Azadehé is – náluk maradtak. Egy kövér disznó rögtön elvette őket. amikor odaértünk, és nem maradt idő, hogy visszaszerezsem őket. – Kis szünetet tartott, heves remegés futott, végig rajta. – Soha nem féltem még annyira, mint ott, Charlie! Soha! Tehetetlen voltam a tömegben, és majd beszartam a rémülettől, mert tudtam, hogy nem védhetem meg Azadehet. Az a mocskos, kövér disznó minden papíromat elvette – az útlevelet, a személyit, a pilótaigazolványt, mindent.

– Mac majd megszerzi, ami a repüléshez kell, a követségetek pedig kiállítja az új útlevelet.

– Nem a saját papírjaim idegesítenek, hanem az, hogy mi lesz Azadehkel?

– Ő is biztosan megkapja a finn útlevelet, ugyanúgy, ahogy Sarazad megkapta a kanadait. Fölöslegesen nyugtalankodsz – próbálta Erkkit megnyugtatni Pettikin.

– Sarazad még Teheránban van?

– Igen, és valószínűleg Tom is. Tegnap kellett megérkeznie Zagrosból az otthoni postával... – Furcsa, gondolta Pettikin, még most is, hogy már nincs Claire, és senki nem köt oda, azt mondom Angliára, hogy otthon. – Most járt le a szabadsága.

– Én is szívesen kivenném. Már régen esedékes lenne. Remélem, Mac talál valakit, aki helyettesít. – Erkki váratlan jókedvvel oldalba bökte Pettikint. – Mindegy, fölösleges olyasmin rágódni, ami még meg sem történt. De jó, hogy jöttél, Charlie! Amikor megláttalak, először azt hittem, hogy álmodom, vagy már meg is haltam. A finn zászló tűnt fel?

– Nem nekem, hanem Ali... Hogy is hívják? Rekowsky?

– Rakoczy.

– Rakoczy ismerte meg. Ha nincs itt, valószínűleg továbbrepültem volna. Ne haragudj! – Pettikin Erkkire nézett. – Mit akar tőled?

– Nem tudom, de bánni legyen is, a szovjeteknek kedvez. – Erkki hosszan káromkodott. – Szóval neki köszönhetjük az életünket?

Pettikin pillanatnyi gondolkodás után válaszolt: – Igen. – Egyedül biztosan nem tudtalak volna kimenteni benneteket. – Hátrafordult, és látva, hogy Azadeh alszik, Rakoczy viszont tökéletesen éber, odabiccentett. Úgy látom, Azadeh jól van.

– Nem, Charlie! Nincs jól – válaszolta sajtó szívvel Erkki. – Ez a nap borzalmas volt neki. Azt mondja, soha nem volt még ennyire közel falusiakhoz... Szorosan körbevették, annyira, hogy mozdulni sem tudott. Azt hiszem, ma látta meg először Irán, az irániak igazi arcát, és tapasztalta, hogy milyen az, ha valakire rákényszerítik a csadort... – Erkki az emlékek hatása alatt ismét megborzongott. – Olyan volt, mintha... mintha a lelkén tettek volna erőszakot. Azt hiszem, ezentúl semmi nem lesz olyan se neki, se nekem, amilyen eddig volt. Lehet, hogy választania kell: a család vagy én, Irán vagy az emigráció. Nem akarják, hogy itt maradjunk. Ideje, hogy elmenjünk, Charlie! Mindannyian, kivétel nélkül.

– Nincs igazad. A ti esetetek Azadehhez talán más, mint a miénk, de az irániaknak továbbra is szükségük lesz az olajra, az olajkitermeléshez pedig a helikopterekre. Szerintem még van itt pár jó évünk. Most, hogy... – Érezve, hogy hátulról megkocogtatják a vállát, Pettikin félbehagyta a mondatot. Megfordult és látta, hogy már Azadeh is ébren van, és mivel nem hallotta, mit mondott Rakoczy, levette a fejéről a hallgatót. – Tessék!

– Ne használja a rádiót, kapitány és készüljön fel rá, hogy amikor szólok, le kell szállnia a város szélén!

– Leszállási engedély nélkül nem lehet.

– Ne hülyéskedjen! Engedély? Kitől? Senki nem ér rá kiadni, mindenki mással van elfoglalva. A teheráni központi repülőtér ostromzár alatt van, ugyanúgy Doshan Tappeh és Galeg Morghi is. Hallgasson rám, és „miután engem kirakott, válasszon magának valamilyen kisebb repülőteret, mondjuk Rudramát!

– Muszáj bejelentkezem. A katonák ragaszkodnak hozzá; Rakoczy gúnyosan felnevetett. – Katonák? És mit akar jelenteni nekik? Azt, hogy engedély nélkül leszállt Kazvin közelében, részt vett öt vagy hat civil megölésében, és fölvelt két menekülő idegent? Idegeneket, akik a nép elől menekülnek!

Pettikin nem válaszolt, komor arccal a rádió gombjáért nyúlt, de Rakoczy vállon ragadta, és hevesen megrázta. – Ébredjen fel! A hadsereg már nem létezik. A tábornokok behódoltak Khomeininek, megadták magukat!

Mindenki elképedve bámult az oroszra, és a néhány pillanatra ellenőrzés nélkül maradt helikopter véstesen megdőlt, úgyhogy Pettikinnek sietve korigálnia kellett.

– Miről beszél?

– Tegnap késő este a tábornokok visszarendelték a laktanyákba, támaszpontokra a katonákat. Kivétel nélkül mindenkit, az összes fegyvernemet. Átadták a terepet Khomeininek, hogy csinálja szabadon a forradalmát. Nincs hadsereg, rendőrség, csendőrség, semmi, ami akadályozná Khomeinit abban, hogy megszerezze a teljes hatalmat. Győzött a nép!

– Ez lehetetlen – válaszolta Pettikin.

– Nem – tiltakozott rémülten Azadeh is. – Apám biztosan tudott volna róla.

– Á, Nagy Abdalláh? – kérdezte gúnyos vigyorral az arcán Rakoczy. – Most már feltehetően tudja... ha még életben van.

– Nem igaz!

– Szerintem... lehetséges, Azadeh – mondta döbbenten Erkki. – Ez megmagyarázná, miért nem láttunk sehol rendőröket, katonákat... és miért volt olyan ellenséges a tömeg!

– A tábornokok soha nem tesznek ilyet! – tiltakozott még mindig az asszony. – A halálos ítéletüket írják alá vele, és még sok ezer emberét. Alláhra, mondja meg végre az igazat!

A heves kirohanás szemmel láthatóan tetszett Rakoczynak. Mosolygott, örült annak, hogy szavaival rémületet kelthet, elbizonytalaníthatja hallgatóit. – Khomeini, a mollah-k és a forradalmi gárdisták kezében van Irán.

– Hazugság!

– De ha igaz, akkor az azt jelenti, hogy Bahtjáznak vége – szolt közbe Pettikin. – Soha nem fogja...

– Annak a gyöngé; tehetetlen bolondnak kezdettől fogva szemernyi esélye sem volt. – Rakoczy elégedetten fölnevetett. – Khomeini ajatollah halálra ijesztette a tábornokokat, most pedig a torkukat is elvágatja, hogy biztos legyen a dolgában.

– Ezek szerint a háborúnak vége.

– Hábóru – mondta hirtelen elkomorulva Rakoczy. – Valóban az. Egyesek számára.

– Igen – értett egyet Erkki; megpróbálta színvállásra készíteni az orosz. – Ha valóban az történt, amit mond, akkor a maguk számára is befejeződött. Vége a Tudehnek és az összes marxistának. – Khomeini valamennyiüket lemészároltatja.

– Nem, kapitány! Az ajatollah volt ugyan a kard, amely lesújtott a sahra, de ezt a kardot a nép kovácsolta.

– Khomeini, a mollah-jai, és a nép magukat sem fogja kímélni – legalább annyira gyűlöli a kommunistákat, mint az amerikaiakat.

– Jobban tenné, ha várna, és szép csöndben figyelne ahelyett, hogy illúziókba ringatja magát. Bárhogyan beszél is most, Khomeini gyakorlatiasan gondolkodik, és imádja a hatalmat – jelentette ki magabiztosan Rakoczy.

Pettikin látta, hogy Azadeh elsápad, jeges borzongás futott végig rajta is. – És a kurdok?! – kérdezte dühösen. – Velük mi lesz?

Rakoczy különös mosollyal az arcán hajolt előre, és úgy válaszolt:

– Kurd vagyok, bármit hordott is össze finn barátja a szovjetekről, meg a KGB-ről. Tudja bizonyítani, amit mondott? Természetesen nem. Ami a kurdokat illeti, Khomeini, ha lehetősége lesz rá, igyekszik majd eltaposni bennünket az összes törzsi és vallási kisebbséggel, a külföldiekkel, a tőkésekkel, a földbirtokosokkal, bankárokkal, a sah minden támogatójával együtt. Végezni akar mindenkivel – a férfi mosolya itt megváltozott, már-már vicsorgás lett belőle – aki nem fogadja el azt, ahogyan ő a Koránt értelmezi. Rengeteg vért fog ontani Alláh – a saját Alláhja és nem az egyetlen, igaz isten – nevében, feltéve, hogy módja lesz rá. – Kinézett az ablakon, és rövid idő alatt összeszedte magát, visszatért arcára a gúnyos, magabiztos mosoly. – Ez az eretnek Isten Kardja betöltötte a feladatát, és éppen ideje, hogy ekevas legyen belőle – a föld alá kerüljön!

– Meg fogják ölni? – kérdezte Erkki.

– Eltemetik... – újabb gúnyos nevetés – a fenséges nép akaratából.

Azadehnek ez már sok volt. Nem bírta tovább uralkodni magán, és elkeseredetten átkozódva rávetette magát Rakoczyra, megpróbálta összekarmolni az arcát, de a férfi elkapta a csuklóját, és minden különösebb erőfeszítés nélkül távol tartotta magátok Erkki elszürkült arccal nézte, hogyan birkóznak; hogy nem tehet semmit – egyelőre.

– Hagyja, abba! – szólt rá végül erélyesen Rakoczy az asszonyra. – Magának kellene örülnie a legjobban, hogy ez az eretnek elpusztul.

Ha győz, eltapossa Abdalláh hánt, az összes Gorgont, köztük magát is! – Ellökte magától Azadehet. – Viselkedjen normálisan, különben kénytelen leszek bántani! Ha valakinek, magának tényleg azért kellene imádkoznia, hogy eltűnjön a föld színéről. – Felkapta a géppisztolyát, és a két pilótára fogta. – Forduljanak előre!

Szó nélkül engedelmeskedtek, fogukat összeszorítva átkozták a fegyvert és Rakoczyt. Előttük mintegy tizenöt kilométerre már látszottak Teherán külvárosai. A Tebrizből jövő országúttal és vasútvonallal párhuzamosan repültek, nyugatról közelítették meg a várost, balra tőlük az Elburz-hegység csúcsai magasodtak. Fölöttük vastagon felhős volt az ég, a napsugarak nem tudtak áttörni a sűrű takarón.

– Kapitány, látja ott elöl azt a kis folyót és a vasúti hidat?

– Igen – válaszolta Pettikin, és közben azt latolgatta, hogyan tudnának fölébe kerekedni fogva tartójuknak. Erkki nála is konkrétan tervezett: megfordult a fejében, hogy ki kellene ragadni a kezéből a géppisztolyt, de, sajnos, túlságosan távol volt, hogy a siker reményében próbálkozhasson.

– Attól nyolcszáz méterre délre szálljon le! Ott, ahol azok a nagy sziklák vannak. Látja?

A talaj alól kibukkanó szikláktól nem messze gyér forgalmú, keskenyebb út vezetett Teherán felé. – Igen. És aztán?

– Elengedem magukat. Egyelőre. – Rakoczy vidáman felnevetett, és a géppisztoly csövével enyhén meg is bökte Erkki nyakszirtjét. – És köszönöm. Többször ne forduljanak hátra! Nézzenek szépen előre, tartsák bekapcsolva a hevedereiket, és ne felejtsek el, hogy mindkettőjüket figyelem! Miután kiszálltam, azonnal induljanak tovább, és ne kanyarodjanak vissza, mert esetleg megijedek! Tudják, akinél fegyver van, félelmében hajlamos rá, hogy meghúzza a ravaszt. Megértették?

– Meg. – Pettikin a leszállásra kijelölt helyet figyelte, és a mikrofonba beleszólva megkérdezte Erkket: – Szerinted megfelelő a hely?

– Igen, de azért vigyázz a hókupacokra! – Erkki igyekezett normális hangon beszélni, és eltitkolni, mennyire izgul.

A leszállás simán ment, bár a rotor-lapátok kavarta porhó néhány pillanatra mindent eltakart előlük.

– Ne forduljanak hátra! – ismételte meg Rakoczy.

A két pilóta idegei pattanásig feszültek. Hallották, amint nyílik az ajtó érezték a kintről bezúduló hideget, aztán Azadeh rémülten felsikoltott:

– Erkkiii!

A szigorú parancs ellenére mindketten megpördültek, és döbbenet látták, hogy Rakoczy kifelé rángatja az asszonyt a kabinból. Azadeh vadul rugdosott, próbált kapaszkodni az ajtókeretben, de a férfi – géppisztolya a vállán volt – könnyén legyűrte az ellenállását. Erkki feltépte a pilótafülke ajtaját, kiugrott, és a helikopter törzse alatt átbújva rá akarta vetni „magát, de elkésett. A lába elé leadott rövid sorozat állította meg. Rakoczy tízméternyire lehetett tőle, a rotor-lapátok körén túl, fél kézzel könnyedén a géppisztolyt tartva, a másikkal pedig – a csador nyakrészébe markolva – Azadehet. Pillanatra az asszony is megdermedt, de aztán magához tért, újult erővel vetette rá magát, és Erkki is előrelendült.

Rakoczy nagy erővel felé lökte az asszonyt, és miközben ők az ütközéstől a hóba zuhantak, futásnak eredt, és a géppisztolyt lövésre készen tartva megpördült. A ravaszt azonban nem kellett meghúznia, mert Erkki és Azadeh összekapaszkodva, bénultan térdelt a hóban. Pettikin is mozdulatlanul ült mögöttük a kabinban. Hármójuk közül először Erkki tért magához. Hogy védje, gyors mozdulattal maga mögé rántotta a feleségét, és már készült, hogy felugorva a menekülő után vesse magát.

– Állj! – kiáltott rá Rakoczy. – Ha moccanni mer, megölöm. Vissza! – Figyelmeztetésül rövid sorozatot lőtt a hóba. – Szálljanak be! Mind a ketten! – Erkki éberén, gyanakvással telve figyelt. – Menjenek! Szabadok! Menjenek!

Azadeh – még mindig a megrázkódtatás hatása alatt – rémülten mászott vissza a kabinba. Erkki lassan, a testével fedezve követte. Rakoczy biztos kézzel, rezzenéstelenül tartotta a géppisztolyt. Figyelte, amint a finn – arccal még mindig feléje – beszáll hátulra, és a rotorlapátok pörgése felgyorsul. A helikopter megemelkedett, lassan szembe fordult vele, a hátsó ajtó becsukódott. Rakoczy szíve hevesen vert. Vajon mi lesz a sorsotok? Meghaltok, vagy mind életben maradunk, hogy egyszer még folytassuk a harcot, kérdezte magától.

Úgy érezte, mintha a kísértő pillanat egy örökkévalóságig tartana – a helikopter lassan emelkedett, változatlanul remek célpontot

kínálva. Rakoczy ujja enyhén ráfeszült a ravaszra, de nem húzta meg. A gép hirtelen megpördült, és sebesen távolodni kezdett.

Rendben van, gondolta, és pillanatra ólmos fáradtság vett erőt rajta. Jobb lett volna túsul megtartani és elvinni az asszonyt, de így sem rossz. Abdalláh hán lányát bármikor elkaphatjuk. Várhat, és Jokkonen is, vannak fontosabb feladatok. Egy országot kell elfoglalni, tábornokokat, mollah-kat, ajatollah-kat megölni... és mindenkit, aki szembe akar szállni velünk.

KEDD

5. fejezet

A SABALAN-HEGY ÉSZAKI LEJTŐJÉN. 10.00. A tiszta, felhőtlen ég alatt kegyetlenül hideg volt az éjszaka. Szemkápráztatóan fényes csillagok sziporkáztak, a csaknem szabályos tányérrá hízott hold ezüstös derengést varázsolt Ross százados és két gurkhája köré, miközben óvatosan araszoltak előre a szirt alatt a hegyi vezető és Rosemont CIA-ügynök nyomában. A katonák jól felöltöztek, fehér álcázóruhát is húztak az egyenruhájuk fölé. Bundakesztyű és meleg alsó volt rajtuk, de a hideg még így is alaposan megkínozta őket. Körülbelül kétezernégyszáz méter magasságban járhattak, nyolcszáz méternyire a hegyorom másik oldalán lévő célpontjuktól. Fölöttük a rég kialudt vulkán csúcsa majdnem ötezer méter magasra nyúlt.

– Meshgi! Tartsunk pihenőt! – szólt törökül a CIA embere a vezetőjüknek. Mindketten a hegyi törzsek egyszerű, a helyi időjárási körülményeknek leginkább megfelelő ruházatát viselték.

– Ahogy parancsolja, aga! – A vezető letért az ösvényről, és a mély havon átvágva a csapatot kis barlanghoz vezette, amelyet korábban egyikük sem vett észre. Idős ember volt, szikár, göcsörtös, akár a vén olajfa. Kopott elhasználtként látszó öltözéke valamennyiüké közül a legjobban bírta a csaknem két napja tartó menetelést.

– Jól van! – mondta a CIA-s, majd angolra váltva odaszólt a századosnak: – Azt hiszem, egyikünknek sem árt a pihenés.

Ross átemelte a fején gyorstüzelő karabélyát, és sajtó tagokkal, elégedetten megszabadult a csomagjától. – Fáj minden porcikám, pedig állítólag edzett vagyok – mondta elégedetlenül.

– Az hát, száhib! – bizonygatta mosolyogva gurkhaliul Tenzing őrmester. – A legközelebbi eltávozásunkon megmásszuk a Csomolungmát – Csak ha a vállatokon cipeltek! – felelte angolul Ross, és a három katona jóízűen együtt nevetett.

– Kell, hogy fölötte is legyen még valami – jegyezte meg elgondolkozva a CIA-s.

Ross, kissé csodálkozva, a hang irányába kapta a fejét. Az amerikai visszafelé nézett, ahonnan – sok kilométernyi emelkedőt maguk után hagyva érkeztek. Amikor két nappal korábban Bandar-Pahlavi

környékén először meglátta, félig mongolnak, nepálinak, vagy tibetinek gondolta volna, ha nem tudja, kicsoda. Az ügynök sötét hajú volt, sárgás bőrű, a szeme ázsiai metszésű, és olyan öltözetet viselt, mint egy hegyvidéki nomád.

– A CIA-kapcsolatát Rosemontnak hívják, Vien Rosemontnak. Félig vietnami, félig amerikai – mondta az amerikai ezredes a teheráni eligazításon. – Huszonhat éves, egy éve van Iránban, remekül beszél perzsául és törökül. Második generációs CIA-s, feltétel nélkül bízhat benne.

– Más lehetőségem tulajdonképpen nincs is. Nem gondolja? – kérdezte Ross.

– Tessék? Ja, persze! Azt hiszem, igaza van. Bandar-Pahlavitól délre találkoznak, a megbeszél helyen. A part közelében maradvá elhajóznak majdnem a szovjet határig, és csak ott szállnak partra.

– Ő lesz a vezetőnk?

– Nem, de ő ismeri Mekkát. Ez a kódneve a radarállomásnak. Vezetőt neki kell szereznie, de ne aggódjon, megoldja. Ha nem jelenik meg a megbeszél időpontban, a szombat éjszakát töltsék ott! Ha hajnalra sem érkezik meg, az azt jelenti, hogy elkapták, maguknak pedig vissza kell fordulniuk. Rendben?

– Igen. Mi igaz az azerbajdzsáni felkelésről szóló hírekből?

– Információink szerint Tebrizben és a nyugati ország részben vannak ugyan kisebb fegyveres összecsapások, de Ardabil környékén teljes a nyugalom. Rosemont biztosan többet fog tudni. Mi csak annyit hallottunk, hogy a szovjetek csapatösszevonásokat hajtottak végre, és készek átlépni a határt, mihelyt az azerbajdzsániak elzavarják a környékről Bahtjár híveit. Minden a helyi vezetőkön múlik, többek között Abdalláh hánon. Ha bajba kerülnek, nyugodtan forduljanak hozzá! Állandó kapcsolatban állunk vele, támogat bennünket.

– Rendben. Mi van, ha az a pilóta, Charles Pettikin, nem hajlandó elvinni bennünket?

– Beszéljék rá! A módszer magukra van bízva. Az akciót a legfelsőbb szinten hagyták jóvá maguknál és nálunk is, de írásban nincs és nem is lesz nyoma. Jól mondom, Bob?

Az eligazításon részt vevő harmadik személy, Robert Armstrong, akivel Ross szintén akkor találkozott először, egyetértően bólintott. – Igen.

– És az irániak? Beleegyeztek?

– Nemzetbiztonsági kérdéstről van szó... amerikai és brit szempontból is. Őket szintén érinti, de... most mással vannak elfoglalva. Bahtjár... lehet, hogy már nem sokáig húzza.

– Ezek szerint igaz, hogy maguk már csomagolnak?

– Nem tudok róla, százados!

– Egy utolsó kérdés: miért nem a saját embereiket küldik?

Az ezredes helyett Robert Armstrong válaszolt: – Akik amerikai részről szóba jöhetnének azok mind el vannak foglalva, új embereket pedig nem tudunk időben idehozni. Olyanokat semmiképpen sem, akik ugyanolyan felkészültek lennének, mint maguk.

Hát, ami a kiképzésünket illeti, az tényleg nem akármilyen, gondolta Ross, és megmozgatta a nehéz hátizsák hevederétől elgyötört vállát. Tudunk hegyet mászni, ejtőernyővel ugrani, síelni, sőt meredek hegyoldalon szlalomozni is. Képesek vagyunk hosszú ideig víz alatt úszni, hangtalanul, vagy ijesztően nagy zajjal ölni, villámgyorsan megjelenni akárhol, és fölvenni a harcot terroristákkal, mindenkivel, aki zavarni akarja a közrendet, és felrobbantani bármit földön, víz alatt és levegőben. Pizkosul szerencsés vagyok, hiszen megkaptam mindent, amire vágytam. Makkegészségesnek születtem, egyetemem végeztem, aztán jött Sandhurst, a különleges ejtőernyős kiképzés, szolgálat az SAS-nél, és a kedvenc gurkháimtól sem kellett elszakadnom. Rámosolygott két alárendeltjére, és gurkhaliul, vulgáris dialektusban obszcén megjegyzést tett, amitől azok felszabadultan nevettek – hangtalanul. Észrevette, hogy Vien Rosemont és a hegyi vezető is értetlenül néz rájuk. – Elnézést, kegyelmes uraim! – mondta udvariasan, perzsára váltva. – Csak figyelmeztettem a testvéreket, hogy legyenek ésszel.

Meshgi nem válaszolt, elfordult, és mereven a sötétbe bámult.

Rosemont lehúzta a csizmáját, és elégedetten megmasszírozta a lábát, hogy kiűzze belőle a hideget. – Azok a brit tisztek, akikkel eddig találkoztam – mondta – nem barátkoztak úgy a katonáikkal, mint maga.

– Én valószínűleg szerencsésebb vagyok, mint mások. – Miközben beszélt, Ross a szeme sarkából a vezetőjüket figyelte, aki a barlang bejáratánál állt, és mozdulatlanul hallgatózott. Az utóbbi néhány órában az öreg egyre zordabb, mogorvább lett. Meddig bízhatok meg benne, kérdezte magától a százados, és rávillantotta a tekintetét Guengre, a hozzá közelebb ülő gurkhára. Az apró, jelentéktelen

külsejű férfi rögtön vette az üzenetet, és a kívülálló számára észrevehetetlen, apró bólintással vissza is igazolta.

– A százados közénk tartozik, uram – mondta büszkén Rosemontnak Tenzing. – Ahogy az édesapja és a nagyapja is. Mind a ketten Sengihánok voltak.

– Az micsoda?

– Megtisztelő cím a gurkhák között – válaszolta a büszkeségét leplezve Ross. – Azt jelenti, hogy a Hegyek Ura. Katonák között van igazán jelentősége, mások azt sem tudják, hogy mit jelent.

– Három generáció... Gyakran előfordul?

De mennyire, mondta volna a legszívesebben Ross, de nem válaszolt. Nem szerette a személyes jellegű kérdéseket, Vien Rosemont azonban rokonszenves volt neki. Időben megérkezett a hajóval, biztonságosan, gyorsan haladt végig a part mentén, miközben ők a hajófenéken rejtőztek. Alkonyatkor partra szálltak, és simán eljutottak az előre megbeszélte helyre, ahol a hegyi vezető már várt rájuk. Gyorsan beértek a hegyek közé; és Rosemont egyszer sem panaszkodott, bírta az iramot. Ritkán szólalt csak meg, nem árasztotta el fölösleges kérdésekkel, pedig felkészült rá, hogy ez fog történni.

Rosemont észrevette, hogy Rosznak máshol járnak a gondolatai, és türelmesen várt. Kis idő múlva felfigyelt, hogy a vezetőjük kilép a barlangból, bizonytalanul álldogál előtte egy darabig, aztán visszafordul, és a fegyverét a térdén keresztbe fektetve lekuporodik a bejáratnál.

– Mi történt, Meshgi? – kérdezte.

– Semmi, aga! Nyájakat hallottam a völgyben. Kecskéket és juhokat.

– Értem. – Rosemont kényelmesen elhelyezkedve nekitámaszkodott a sziklának. Jó, hogy ráakadtunk erre az üregre, gondolta. Itt nyugodtan kipihenhetjük magunkat. Észrevette, hogy Ross figyel, és kis idő múlva megjegyezte: – Jó érzés, ha egy csapathoz tartozik az ember.

– Mi a további terv? – érdeklődött a százados.

– Ha elérjük a barlang bejáratát, átveszem a vezetést. Maga az embereivel maradjon hátra, amíg nem jelzek, hogy minden rendben! Oké?

– Ahogy gondolja, de azért nem ártana, ha Tenzing őrmestert magával vinné, hogy legyen hátvédje. Guenggel majd fedezzük

magukat.

Némi gondolkodás után Rosemont elfogadta az ajánlatot: – Ésszerűen hangzik. Rendben, őrmester?

– Igen. száhib! Kérem, egyszerűen magyarázza el, mit kíván. Gyengén tudok angolul.

– Semmi gond – válaszolta Rosemont, és közben ügyelt, hogy a hangja nyugodt legyen, ne érződjön az idegessége. Tudta, hogy Ross kritikus szemmel figyeli, igyekszik pontos képet kialakítani róla, ahogy ő is róluk. Nagyon veszélyes volt a küldetés; túl nagy volt a tét, semhogy megbízhatatlan társakkal neki lehetett volna vágni:

– Robbantsa fel Mekkát! – mondta az eligazításon a főnöke. – Kap hozzá segítőköt; nem tudjuk, mennyire jók, csak azt, hogy náluk jobbakat pillanatnyilag nem tudunk szerezni. A vezetőjük John Ross százados, itt a fényképe. Két gurkha lesz vele. Nem tudom, beszélnek-e angolul, de nagyon ajánlották őket. Ross hivatásos tiszt. Mivel nem dolgozott még angolokkal, fogadjon el egy tanácsot! Ne próbáljon haverkodni velük, és maradjon a magázódásnál! Utálják, ha valaki közvetlenül viselkedik, úgymint vigyázzon! Oké?

– Persze.

– Amennyire tudjuk, Mekkát kiürítették. A török határhoz közeli más állomásaink még működnek – igyekszünk megtartani őket, ameddig lehet. Reméljük, hogy a főnökségnek sikerül megállapodnia az új teheráni vezetéssel, Bahtjárral vagy Khomeinivel, amelyik éppen felülkerekedik. De Mekka... A franc essen azokba a csirkefogókba, akik ilyen veszélyes helyzetbe sodortak bennünket!

– Mennyire veszélyesbe?

– Úgy tűnik, összeszarták magukat, és elmenekültek anélkül, hogy bármit széttörtek, megsemmisítettek volna. Volt ott maga is, látta! Mekka úgy meg van tömve különböző titkos ketyerékkel, halló, látó, műholdas jeleket vevő, kódoló és dekódoló akármikkel, számítógépekkel, hogy Andropovot, a KGB főnökét az „Év emberének” választják, ha meg tudja szerezni őket. Gondoljon bele! Azok a szemetek mindent érintetlenül otthagytak!

– Árulás?

– Nem hiszem. Csak ostoba, vérlázító felelőtlenség. Sabalanra még kiürítési terv sem készült. Persze, más állomásokra sem. – Őszintén szólva, nem kizárólag az ottaniak hibája. Senki nem feltételezte közülünk, hogy a sah ilyen hamar bedobja a törülközőt, Khomeininek

pedig néhány nap is elegendő, hogy elkapja Bahtjár tökét. Senki nem jelezte, még a SAVAK sem...

És most nekünk kell összeszednünk, pontosabban megsemmisítenünk, amit mások hátrahagytak, gondolta Vien. Fáradtan az órájára nézett, aztán az üreg bejáratán túl fénylő csillagokra. Jobb, ha maradunk még félórát, döntötte el magában. Fájt a lába, a feje, de látva, hogy Ross figyel, gondolatban megjegyezte: Nem fogom elbaszni, angolkám! Kérdés, ti is bírjátok-e?

– Még egy óra, aztán indulunk – mondta. – Mire várunk?

– Arra, hogy a holdfény erősebb legyen, és könnyebben tudjunk haladni. Időnk van. Pontosan ismerik a feladatot?

– Aláaknázni Mekkában mindent, amit maga megmutat, a bejárattól együtt felrobbantani, aztán meg se állni hazáig.

Rosemont elmosolyodott, kezdte jobban érezni magát. – Magának hol van a haza?

– Igazából nem is tudom. – Rosst váratlanul érte a kérdés. Soha nem gondolkodott még ezen, és tulajdonképpen nem is az amerikaiak, inkább magának válaszolt: – Talán Skóciában, talán Nepálban. Apám és anyám Katmanduban van. Mind a ketten skótok, de 51-ben, amikor apám leszerelt, ott maradtak. Én ott is születtem, bár iskolába Skóciában jártam. – Mindkettő egyformán az otthonom, gondolta, hangosan pedig megkérdezte: – És magának?

– Washingtonban, illetve a virginiai Falls Churchben, ami már egybeépült Washingtonnal. Ott születtem. – Rosemont szeretett volna rágyújtani, de tudta, hogy nem lehet, túl veszélyes volna. – Apám a CIA-nél dolgozott. Már meghalt, de az élete utolsó néhány évét a langleyi központban töltötte, nem messze a házunktól. – Jólesett neki, hogy beszélhet. – Anyám változatlanul Falls Churchben lakik, jó pár éve nem találkoztam már vele. Járt már az Államokban?

– Nem. – A szél kicsit fölerősödött, befújt a sziklaüregbe, és megérezve az arcukon, mindketten felkapták a fejüket.

– Éjfél után majd alábbhagy. – jelentette ki magabiztosan Rosemont.

Ross észrevette, hogy a vezetőjük ismét testhelyzetet változtat, és felöltött benne, vajon nem menekülésre készül-e. – Dolgozott már vele? – kérdezte Rosemonttól.

– Persze. Tavaly végigjártam vele a hegyeket – egy hónapot töltöttem ezen a vidéken. Rutinmunka volt. A másik oldalról sokan

próbálnak beszivárogni ide, mi meg igyekszünk szemmel tartani őket, ahogy ők is minket. – Rosemont a hegyi vezetőre pillantott. – Meshgi rendes ember. A kurdok nem szeretik az irániakat, az irakiakat, a határon túli haverjainkat sem. Persze, igaza van, hogy megkérdezte.

Ross hirtelen gurkhalira váltott, és odaszólt az őrmesterének: – Tenzing, tartsd nyitva a szemed, és ügyelj a vezetőre! Majd később eszel. – A parancsot meghallva a gurkha szótlanul felállt, kilépett az üregből, és eltűnt az éjszakában. – Kiküldtem örködni – magyarázta meg Ross a CIA-snek, – Rendben. – Rosemont figyelte őket menetelés közben, és nagyon mély benyomást tett rá a három ember tökéletes összeszokottsága. Anélkül, hogy egyetlen szó is elhangzott volna közöttük, állandóan váltogatták egymást az élen, egyikük mindig biztosította oldalról a többieket, mindegyik pontosan tudta, mit kell tennie, még a gondolatát is kitalálta a másik kettőnek, és a fegyvereik állandóan ki voltak biztosítva. – Nem veszélyes ez? – kérdezte egyszer, még az út elején.

– De igen, Mr. Rosemont, feltéve, hogy az ember nem tudja, mit csinál – válaszolta a brit anélkül, hogy kihívásnak akár nyoma is lett volna a hangjában. – Amikor minden fa és szikla mögött, bármelyik útkanyarban ellenség rejtőzhet, ilyen apróság is eldöntheti, hogy életben marad-e az ember, vagy meghal.

Vien Rosemontnak eszébe jutott, ahogy a százados természetes hangon közölte: „Mindent megteszünk azért, hogy segítsük, és épségben befejezhesse, amit elkezdett”. A távozásra egyelőre nem is gondolt, megelégedett volna azzal, ha tudja, hogy sikerül bejutniuk a létesítménybe. Mekkát már majdnem egy hete elhagyta a személyzete, és fogalma sem volt senkinek, milyen állapotban találják – épségben, kifosztva, vagy éppen az ellenség kezén. – Tudja, hogy ez az egész vállalkozás örültség?

– Nem a mi dolgunk, hogy megítéljük.

– Hát persze! A miénk csak az, hogy végrehajtsuk a parancsot, és beledögöljünk, ha kell. Azért ez elég szar dolog!

– Szerintem is, ha ez magát megnyugtatja.

Ekkor nevték el magukat először. Utána Rosemont sokkal jobban érezte magát. – Hallgasson ide! Korábban nem mondtam, de örülök, hogy együtt lehetek magukkal..

– Mi is, hmm, örülünk, hogy itt vagyunk. – Ross megpróbálta titkolni a dicséret kiváltotta zavarát. – Aga! – szólt perzsául a

vezetőjüknek. – Jöjjön, ossza meg velünk az ételünket!

– Köszönöm, aga, nem vagyok éhes – hárította el a kínálást az öreg anélkül, hogy elmozdult volna a kis barlang bejáratától.

Rosemont visszahúzta a csizmáját. – Sok különleges egységük van Iránban? – kérdezte.

– Nem. Úgy fél tucát, kiképzőknek jöttünk. Maga szerint Bahtjár hatalmon tud maradni? – A százados marhahúskonzervet vett elő a csomagjából.

– Nem. A hegyi törzsek között az a hír járja, hogy egy héten belül eltűnik, valószínűleg megölik. Ross halkán fütytyentett.

– Ennyire rossz a helyzet?

– Még ennél is rosszabb. Azt mondják, Azerbajdzsán egy éven belül szovjet protektorátussá válik.

– A fenébe!

– Hát igen. Persze, sosem lehet tudni, hogy pontosan mi is fog történni... – Vien enyhén elmosolyodott. – Ettől olyan izgalmas az élet.

Ross odanyújtotta neki a kulacsát. – A legjobb iráni zugpálinka, amit a piacon kapni lehet.

Az amerikai kis grimaszt vágott, óvatosan ivott egy kortyot, és széles mosoly terült szét az arcán. – Jézusom! Igazi skót whisky! – Már készült rá, hogy igyon belőle egy rendeset, de Ross résen volt, és visszavette a kulacsot.

– Csak módjával! Több nincs, ez a vésztartalék, aga!

Rosemont nem haragudott meg, sőt, jókedvűen elvigyorodott. Gyorsan ettek; a barlang barátságos volt, biztonságban érezték magukat. – Járt Vietnamban? – kérdezte. Kedve támadt beszélgetni, és úgy érezte, a körülmények is megfelelőek hozzá.

– Nem. Soha. Egyszer majdnem eljutottam, amikor apámmal Hongkongba utaztunk, de aztán Saigon helyett Bangkokba irányítottak bennünket.

– Már akkor is a gurkhákkal volt?

– Nem. Most már van egy zászlóaljunk Hongkongban, de ez régen történt. Én akkor... – Ross kis időre elgondolkodott – ...hét, vagy nyolcéves lehettem. Apámnak volt egy távoli rokona Hongkongban... Dunross! Igen, így hívták, és valami nagy klán-összejövetelt tartottak. Alig emlékszem valamire Hongkongból. Leginkább egy leprás képe maradt meg bennem, aki a kompikötő környékén

tanyázott. Mindennap... majdnem mindennap mellette kellett elmennem.

– Az én öregem is Hongkongban szolgált, még 63-ban – mesélte büszkén Vien. – A CIA kirendeltség-vezetőjének a helyettese volt. – Fölvett a földről egy kavicsot, és szórakozottan dobálni kezdte. – Tudja, hogy félig vietnami vagyok?

– Igen, mondták.

– Mit meséltek még rólam?

– Csak annyit, hogy nyugodtan magára bízhatom az életemet.

– Bízunk benne, hogy nem tévedtek! – válaszolta halvány mosollyal a szája szögletében Rosemont, majd komoly arccal többször is kipróbálta, hibátlanul működik-e M-16-osának a závarzata. – Mindig szerettem volna eljutni Vietnamba – mondta hosszabb szünet után. – Apám, az igazi apám vietnami volt, gazdálkodó, de megölték azelőtt, hogy én megszülettem volna – akkor még a franciáké volt Indokína. Vietkongosok támadták meg Dien Bien Phu közelében. Anyám... – Szomorúsága szempillantás alatt lefoszlott róla, és szélesen elmosolyodott. – Anyám igazi amerikai, a Big Mac sem igazibb nála, és amikor újból férjhez ment, kikapta az egyik legfantasztikusabb pasast. Az igazi apám sem szerethetett volna jobban...

A mondat megszakadt, mert Gueng éles kattanással csőre töltötte a karabélyát. – Száhib! – Ross és Rosemont is a fegyveréért kapott, de miután a szél füttyüléséhez hasonlító, halk hangot meghallotta, a százados és Gueng megnyugodott. – Tenzing az.

Az őrmester ugyanolyan nesztelenül tért vissza, ahogyan elment, az arca azonban gondterhelt volt. – Sok teherautót láttam az úton, száhib...

– Angolul, Tenzing! – figyelmeztette Ross.

– Igenis, száhib! Sok teherautót láttam – tizenegyet számoltam meg – menetoszlopban lent, a völgy alján...

Az aggasztó hírre Rosemont nagyot káromkodott. – Az az út pontosan Mekkához vezet! Milyen messze vannak?

Az apró termetű katona vállat vont. – A völgy fenekén. Átmentem a gerinc másik oldalára, és találtam egy... – gurkhali szót használt, és Rosznak kellett megmondania az angol megfelelőjét – ... megfigyelőpontot. A völgyben úgy kanyarog fölfelé az út, mint a kígyó. Ha a kígyó farka a völgyben van, a feje pedig ott, ahol az út véget ér, akkor négy teherautó volt még a farka mögött.

Rosemont az előzőnél is cifrábban káromkodott. – Legfeljebb egy óra! Jobb, ha... – Nem fejezte be a mondatot, mert váratlanul dulakodás zaja hallatszott, és amikor a sziklaüreg bejárata felé kapták a fejüket, azt látták, hogy a vezetőjük pánikszerűen elrohan, Gueng pedig utána veti magát.

– Mi az ördög...

– Mindegy, miért, a lényeg az, hogy menekül – vágott a CIA-s szavába Ross. – Felejtse el! Egy óra előnnyel számolva maradt még esélyünk?

– Persze! Nem is kevés. – Villámgyorsan összekapkodták a felszerelésükéi. – Mi lesz Guenggel?

– Ne törődjön vele! Utolér bennünket.

– Lerövidítjük az utat, és nyílegyenesen Mekkához megyünk. Én megyek be először, és ha azt hallják, hogy baj van, maguk abban a pillanatban visszavonulnak.

A hideg szinte áthatolhatatlan fallá sűrűsödött, át kellett verekedniük magukat rajta. Rosemont határozott léptekkel vezette a csapatot, szerencsére a hó sem volt túl mély, a holdfény pedig kifejezetten segítette őket. Hegymászáshoz készült csizmáik jól tapadtak a néhol erősen síkos talajhoz, megtartották őket a veszélyes emelkedőkön is. Hamar túljutottak a hegygerincen, és lépteiket megszorozva, sebesen ereszkedtek le a túloldalon. Ott a hó még jobban, csúszott, a hegyoldal szinte teljesen csupasz volt, mindössze néhány, a hóból küszködve kiágaskodó csenevész bokor nyújtott némi támaszt. Már látták a hegy belsejébe vájt létesítmény bejáratát, és az egyenesen hozzá vezető, a járművek kerekeitől kásás hóval borított utat.

– Lehet, hogy magunk csaltuk ide őket, a nyomunkban indultak el – jegyezte meg természetesen szánt hangon Rosemont. – Hetekkel ezelőtt havazott utoljára. – Intett a többieknek, hogy várjanak, és előrelendült, az állomás bejárata felé futott. Tenzing követte, és bár futás közben a talaj legkisebb egyenetlenségét is felhasználta, hogy fedezékben maradjon, sikerült lépést tartania a CIA-ügynökkel.

Előbb Rosemont, majd az őrmester alakja is beleolvadt a sötétbe, és miután eltűntek a szeme elől, a századoson erősödő nyugtalanság lett úrrá. Nem tudta belátni a kanyargó, meredeken lefelé ereszkedő utat, és az erős holdfény helyett, hogy segített volna, csak még baljóslatúbbá változtatta az előtte elterülő völgyet. Magányosnak érezte magát, már-már olyannak, mintha lemeztelenítették volna.

Utálta a tétlen várakozást, félelemnek ugyanakkor nyoma sem volt benne. – Amíg gurkhákkal vagy, mindig marad esélyed, fiam – mondta egyszer az apja. – Ha vigyázol rájuk, ők is vigyázni fognak rád! És soha ne felejtsd, hogy ha szerencséd van, egyszer még Sengihán is lehetsz! – Ross büszkén elmosolyodott. A nem hivatalos, megtisztelő címmel kevesen dicsekedhettek – csak azok nyerhették el, akik dicsőséget szereztek egy alakulatnak, egyedül megmásztak egy magas, a nepáliak által is tekintélyesként számon tartott hegycsúcsot, mesterien tudták kezelni a *kukrit*, és megmentették egy, szintén a Nagy Rádzsa, vagyis a brit uralkodó szolgálatában álló gurkha életét. A nagyapja, Kirk Ross százados, a Katonai Erdemkereszt kitüntetésre, aki 1915-ben, a Somme melletti csatában halt hősi halált, posztumusz kapta meg a sokak által csak áhított elismerést. Az apja, Gavin Ross alezredes 1943-ban, Burmában érdemelte ki, még azelőtt, hogy feljebbvalói odaítélték volna neki a Kiemelkedő Szolgálatért érdemérmét. És én, kérdezte magától. A hegycsúcson már túl vagyok, megmásztam a K4-et, de egyelőre ennyi. A többi érdem egyelőre várat magára. Nyugalom, bőven van még időm...

Kifinomult érzékei hibátlanul működtek, és az alig észrevehető neszt hallva villámgyorsan elő is rántotta a *kukriját*, aztán megnyugodott, látva, hogy Gueng tért vissza. – Nem volt elég gyors, száhib! – suttogta vidáman a gurkha. – Rég elkaphattam volna. – Széles mosollyal az arcán levágott fejet emelt magasba. – Ajándékot hoztam.

Ross most találkozott először szemtől szembe a hallomásból már ismert trófeával. A hegyi vezető szeme még nyitva volt, arcvonásaira ráfagyott a rémület. Gueng ölte meg, de a parancsot én adtam ki, gondolta, és kis híján erőt vett rajta a rosszullét. Rémült öregember volt csupán, aki szeretett volna minél előbb kikeveredni a bajból, vagy áruló, aki azért rohant el, hogy nyakunkra hozza az ellenséget?

– Mi a baj, száhib? – kérdezte Gueng az aggodalomtól ezer ráncba szaladt homlokkal.

– Semmi. Rakd le!

A gurkha félredobta a fejet, és az gurult néhány méternyit, mielőtt megállt volna a hóban. – Átkutattam, és ezt találtam, száhib. – Gueng amulettet nyújtott oda a századosnak. – A nyakában viselte, ez pedig – apró, bőrszíjas zacskót adott át – rá volt kötve a golyóira.

Az amulett értéktelen, kék színű kő volt, amelyet a hegyvidék lakói az ártó szellemek elleni védekezésésként viseltek, a zacskó viszont műanyag tokba bújtatott kis kártyát rejtett. Mihelyt meglátta, Rosznak pillanatra kihagyott a szívverése, ám nem ért rá foglalkozni vele, mert a szél hangja hirtelen megváltozott, és ők már rohantak is a barlang bejáratához, gondolkodás nélkül engedelmeskedve Tenzingnek, aki azt jelezte, hogy szabad az út, siessenek. Néhány másodpercig áthatolhatatlan sötétség vette körül őket, de aztán halvány fényt láttak – kézzel letakart elemlámpától származott. – Ide, százados! – Bár Rosemont halkán beszélt, a visszhang felerősítette szavait. – Erre! – Beljebb vezette őket a barlangba, és amikor már biztos volt benne, hogy nem láthatják meg kívülről, elvette a kezét az elemlámpa elől, körbevilágított, hogy tájékozódni tudjanak. – Használják nyugodtan az elemlámpájukat! – A barlang hatalmas volt, sok folyosó ágazott szét belőle – természetes, és emberkéz vájta járatok –, és a kupola legalább tizenöt méternyire lehetett a fejük fölött. – Ez az érkezési csarnok – magyarázta. Megfordult, és bevilágított az egyik, félig nyitott, vastag acélajtóban végződő folyosóba. – Zárva kellene lennie – magyarázta. – Nem tudom, hogy így felejtették-e, vagy csapda, de oda kell mennünk.

Ross intett Tenzingnek. A *kukri* villámgyorsan előröppent a tokjából, az őrmester szempillantás alatt eltűnt a járatban, a százados és Gueng pedig automatikusan védekező állásba helyezkedett. Ki ellen, kérdezte magától rossz érzéssel telve a százados. Az alagutak bármelyikében akár ötven ember is elrejtőzhetett, hogy kivárja a kedvező alkalmat, amikor le tud csapni rájuk.

A másodpercek lassan peregtek. Amikor hosszas várakozás után újból felhangzott a süvítő, szélre emlékeztető hang, Ross nekilendült, és vele együtt Gueng és Rosemont is. A CIA-ügynök futás közben a szeme sarkából látta, hogy Tenzing oldalt meglapulva úgy helyezkedett el, hogy fedezni tudja őket. Kinyitotta az ajtót, villanyt gyújtott, és a fény olyan váratlanul érte a többieket, hogy pillanatra a lélegzetük is elállt.

– Hála istennek! – szólt megkönnyebbülve Rosemont. – A főnökség úgy saccolta, hogy ha még működnek a generátorok, akkor van esélyünk. A fény miatt nem kell aggódni, az ajtó tökéletesen zár. – Helyére tolta az erős reteszeket, és visszaakasztotta az övére az elemlámpát.

Az előzőnél jóval kisebb, alaposan átalakított barlangban voltak – a helyiség talaját egyenesre gyalulták, szőnyeget terítettek rá, és a falakat simára csiszolták. Iroda lett, asztalok, telefonok voltak benne, és rengeteg szemét. – Igencsak siethettek a fiúk! Nem maradt idejük a takarításra – jegyezte meg keserűen Rosemont. A termen átvágva végigsietett egy alagúton, át egy másik helyiségbe, ahol még több volt az íróasztal, a szürke és zöld telefon, és néhány radarernyő is akadt.

– A szürkék helyi használatra valók, a zöldekkel pedig a hegyszirten lévő adótornyon és műholdon keresztül Teheránba, a követségre és egyéb helyekre lehet telefonálni. – Rosemont kipróbálta az egyik készüléket, de az süket volt. – Úgy tűnik, a híradósok legalább elvégezték a dolgukat. – A szoba túlsó végében újabb alagút látszott. – Ennek a résznek a generátorterméhez vezet – mutatott felé a CIA-s. – Itt van minden, amit fel kell robbantanunk. A másikoldalon csak a lakóhelyiségek, konyhák, tárgyalók, javítóműhelyek, csupa lényegtelen dolog. Körülbelül nyolcvan ember dolgozott itt szünet nélkül, napi huszonnégy órában.

– Van más kijárat is azon kívül, amelyiken átjöttünk? – érdeklődött Ross a bezártság egyre kellemetlenebb érzésével küszködve.

– Hogyne! Fent, a hegytető közelében. Azon fogunk kimenni.

Rosemont felment a barlang falába vájt lépcsőn, amely egy ajtónál végződött. „Biztonsági terület! Belépés csak különleges engedéllyel!” – hirdette rajta a felirat.

– A francba! – morogta dühösen, amikor látta, hogy nyitva felejtették. Az ajtó mögötti helyiség padlója teljesen sima volt, falait fehérre festették, több tucat számítógép, radarernyő, elektronikus berendezés volt benne, sok asztal, szék, telefon, és nemcsak szürke és zöld telefonok, hanem a középső asztalon két piros is.

– Ezek mire valók?

– Katonai műholdon keresztül Langleyvel vannak összekötve. – Rosemont kipróbálta az egyik készüléket, süket volt, akár a másik. Jegyzetömről letépett kis lapot vett elő, belenézett, és az irányítópulthoz lépve felkattintott néhány kapcsolót. Számítógépek zümmögése töltötte be a termet, három radarernyő életre kelt, a közepéből kiinduló fehér letapogató-sugár körbe fordult. – Gazemberek! Csirkefogók! Hogy hagyhatták itt így ezeket?

– A CIA-ügynök négy egymás mellett sorakozó számítógépre bökött. – Robbantsák fel őket! Azok a legfontosabbak.

– Gueng!

– Igenis, száhib! – A gurkha lekapta a hátáról a csomagját, és kezdte kiszedegetni belőle a kisebb csomagokra szétosztott plasztik robbanószert és a detonátorokat.

– Félórás késleltetés? – kérdezte Rosemont.

– Igen. Annyi elég lesz. – Ross elbűvölve meredt az egyik radarernyőre – északon tisztán látta a Kaukázus hegyvonulatának nagyobbik részét, az egész Kaszpi-tengert, keleten pedig a Fekete-tengerből is feltűnt egy kis darab. – Jókora területet figyeltek – állapította meg elismeréssel.

Rosemont a radar kezelőpultjához lépett, és igazított a készüléken.

Az eredménytől Rosznak a lélegzete is elállt. – Most már értem, miért vagyunk itt – mondta, amikor végre képes volt, hogy a tekintetét elszakítsa a radarernyőtől.

– És ez csak egy része a létesítménynek.

– Jézusom! Akkor jobb, ha sietünk. Mi lesz a barlang bejáratával?

– Nincs rá időnk, hogy igazán alapos munkát végezzünk, és ami az ajtón kívül van, az nem olyan fontos. Berobbantjuk az alagutat, aztán a vészkijáraton át távozunk.

– Az merre van?

Az amerikai egy ajtóhoz lépett, és mert zárva találta, kulcscsomót vett elő, sietve kiválasztotta a megfelelő kulcsot, és kinyitotta. Az ajtó mögött keskeny, sziklába vájt csigalépcső kanyargott fölfelé. – A hegytetőre vezet – mondta.

– Tenzing! Nézd meg, tiszta-e a levegő! – A százados parancsára a gurkha azonnal elindult fölfelé a lépcsőn. – És most?

– A rejtjelező szobával és a széfekkel kezdjük, utána jön a kommunikációs központ, végül a generátorterem. Rendben?

– Igen. – Rosznak egyre jobban tetszett az amerikai határozottsága, szakértelme. – De mielőtt hozzákezdünk, nem ártana, ha megnézné ezt. – Elővette a kis műanyag tokba bújtatott lapot. – Gueng találta a vezetőknel. A ruhája alatt volt, a testére erősítve.

Rosemont arcából kifutott a vér. A lapon ujjenyomatot látott, rövid, cirill betűs szöveget és egy aláírást. – Igazolvány! – kiáltotta dühösen. – Komcsi igazolvány!

– Gondoltam, hogy az lesz – mondta közelebb lépve Gueng. – Pontosan mi áll rajta?

– Nem tudok oroszul, de a fejemet teszem rá, hogy állandó határátlépő. – Rosemontnak görcsbe rándult a gyomra, miközben arra gondolt, hány napot és éjszakát töltött együtt az öreggel, járta vele a magasba nyúló hegyeket. Mellette aludt, és tökéletes biztonságban érezte magát, pedig az ellenség minden lépéséről tudott. A megdöbbenéstől kábán csóválta a fejét. – Ali ibn Haszán Karakóz csapatához tartozott Meshgi, évek óta nekünk dolgozott. Ali gerillavezér, egyike a legjobb kapcsolatainknak a hegyek között. Remek harcos, északon Bakuig terjed a működési területe. Jézusom! Lehet, hogy őt is elárulták! – Az ügynök újból az igazolványra nézett, és megcsóválta a fejét. – Egyszerűen nem értem.

– Azt hiszem, én igen. Csapdába akartak csalni bennünket – válaszolta Ross. – A konvoj is annak a része lehet; nyilván csomó katona van azokon a teherautókon. Jobb, ha sietünk.

Rosemont egyetértően bólintott, elszántan próbálta legyűrni hirtelen támadt félelmét, és ebben komoly segítségére volt a másik férfi nyugalma. – Igaza van – mondta. Megpróbált kinyitni egy kis beszögellésben lévő ajtót, de az is zárva volt. Miközben a megfelelő kulcsot kereste, zavartan mentegetőzött: – Bocsássanak meg! Nem tudom, hogyan néztük... néztem el a dolgot, hogy tudott átjutni a csirkefogó a biztonsági ellenőrzésen, de valahogy sikerült neki. Valószínűleg igaza van, százados, csapdába kerültünk. Tudom, hogy a bocsánatkérés nem sokat segít, de higgye el, őszintén sajnálom!

– Segít – válaszolta mosolyogva Ross, és ettől egy csapásra mindkettőjükben megszűnt a hirtelen támadt félelem. – Maradjunk abban, hogy segít! Rendben?

– Rendben. Köszönöm. Gueng megölte?

– Igen – mondta szárazon Ross – Elhozta nekem a fejét. Rendszerint csak a fület szokták levágni, nem az egész fejet.

– Jézusom! Régen van velük?

– A gurkhákkal? Négy éve.

A kulcs simán belecsúszott a zárba, és könnyedén nyitotta. A rejtjelező szobában tökéletes volt a rend. Telexgépek, nyomtatók, másolók, és kissé távolabb furcsa klaviatúrájú készülék alkotta a berendezést. – Az a dekóder – az ellenség bármit megadna érte. – A berendezés mellett az asztalon tollak és műanyag borítójú spirálfüzetek sorakoztak.

Rosemont fölemelt egyet, belelapozott. – Jóságos ég! – nyögte. Kódfüzetek voltak, és mindegyiknek a tetején ott szerepelt a jelzés:

„Mekka – Egyetlen példány”. – Még jó; hogy a vezérkódot nem hagyták elől! – A falba épített, kombinációs zárral ellátott széfhez ment, és beütötte a kódot. A zöld jelzőfény azonban nem gyulladt ki. – Lehet, hogy elnéztem egy számot. Diktálná? – kérdezte, és Ross kezébe nyomta a zsebéből előhalászott cédulát.

– Persze. – Miközben a százados a hosszú számsort olvasta, Tenzing lépett be hangtalanul a helyiségbe. Egyikük sem vette észre, mikor érkezett, de pár másodperc múlva megéreztek a jelenlétét, és riadtan megpördültek.

A gurkhát nem zavarta az ideges szemrehányás; az arca nyugodt, kifejezéstelen maradt, de igen elégedett volt, mert sikerült meglepnie őket. Hát nem arra kérte a Sengihán, hogy neveljen igazi harcost a fiából, tanítsa meg észrevétlenül lopakodni és villámgyorsan, hangtalanul ölni? Nem esküdött-e meg arra, hogy vigyáz rá, és anélkül, hogy ezt valaha is elárulná, a mestere lesz? „De Tenzing, az isten szerelmére, meg ne tudja a fiam, hogy én kértelek rá! Maradjon ez titok!” Hetek óta nem lehetett meglepni a száhibot, de ma éjjel Guengnek és nekem is sikerült, állapította meg magában örömmel. Inkább mi tegyük, mint az ellenség. Lesz velük gond éppen elég!

– Hetvenöt lépcsőfok vezet fel egy vasajtóhoz – jelentette fegyelmezett, katonás hangon. – Az ajtó berozsdásodott ugyan, de kifeszítettem. Sziklaüreg van mögötte, azon túl csak a sötétség. Jó menekülési útvonal száhib! Az viszont nem jó, hogy láttam a konvoj elejét. – Kis szünetet tartva gondosan mérlegelt, nem akart tévedni. – Talán félóra maradt.

– Menj vissza az első ajtóhoz! Ne nyúlj hozzá, ezen az oldalán helyezd el a tölteteket! Húszperces gyújtózsínórt használj, és szólj Guengnek!

– Értettem, száhib!

Amikor megfordult, Ross látta, hogy Rosemont homlokán verejték csillog. – Folytathatjuk?

– Igen. 103-nál tartottunk.

– Az utolsó két szám 660 és 31. – Miután az amerikai ezeket is beütötte, a vezérlő panelen villogni kezdett a retesz visszahúzódását jelző zöld fény. Rosemont már nyúlt is a fogantyúért, hogy kinyissa az ajtót, de Ross megállította: – Várjon! – Szőke borostája halkán sercegett, miközben letörölte álláról az izzadságot. – Gondolom, arról szó sem lehet, hogy töltetet raktak belé, és nyitásra robban.

Rosemont tágra nyílt szemmel nézett rá, aztán a páncélszekrényre.
– De igen. Nagyon is könnyen!

– Akkor jobb, ha felrobbantjuk, és nem kockáztatunk!

– Muszáj belenézni. Ellenőriznem kell, hogy benne van-e az állomás vezérkódja. Az, és a dekóder a legfontosabb. – Az amerikai tekintete újból a villogó, zöld lámpácskára szegeződött. – Menjen vissza a másik szobába, húzódjanak fedezékbe Guenggel, és kiáltsanak, ha felkészültek! Ez... az én dobásom.

Ross pillanatra elbizonytalanodott ugyan, de aztán bólintott, és a robbanószerrel, detonátorokkal teli csomagokért nyúlt. – Hol van a kommunikációs szoba?

– A következő ajtó.

– A generátorterem fontos?

– Nem. Csak ez, a dekóder, és a négy számítógép, amit mutattam. Bár nem bánám, ha ebből az egész szintből semmi nem maradna. – Rosemont megvárta, hogy Ross távozzon, és csak aztán fordult vissza a páncélszekrényhez. A mellkasában szokatlan, kellemetlen – szorítást érzett. Rohadt Meshgi, átkozódott magában. Tűzbe raktam volna érte a kezem. – Felkészültek?! – kiáltotta türelmetlenül.

– Várjon!

Rosemont gyomra újból görcsbe rándult. Nem hallotta, mikor tért vissza Ross, csak azt látta, hogy vékony, erős hegymászó kötél van nála, és sietve ráhurkolja a széfajtó fogantyújára. – Fordítsa el, amikor szólok, de ne nyissa ki az ajtót! Kívülről rántjuk meg. – Mihelyt az utasítást kiadta, Ross egyből indult is. – Most!

Rosemont mély lélegzetet vett, hogy megfékezze heves szívdobogását, aztán a „Nyitva” jelzésre állította a tárcsát, és lélekszakadva átrohant a másik barlangba, a szorosán a fal mellett álló Rosshoz.

– Elküldtem Guenget, hogy szóljon Tenzingnek – mondta a százados. – Felkészült?

– Igen!

Ross feszesre húzta a zsinórt, aztán erőset rántott rajta, de hiába, nem mozdult. Újból nekiveselkedett, és a kötél mozdult is körülbelül harminc centit, mielőtt megállt. Semmi nem történt. Síri csönd volt a helyiségben, az izgalomtól mindkettőjükéről patakokban ömlött az izzadság. – Na, jó – mondta megkönnyebbülve Ross, és felállt. – Jobb félni, mint megijed... – Fűlsiketítő dőrej vágta el a mondat végét. Por és sebesen repülő fémszilánkok zúdultak át a másik

helyiségből, a robbanás keltette légnyomás összepréselte a – mellkasukat, székeket, asztalokat sodort el. A radarernyők vakító villanással kiégtek, az egyik piros telefon átröpült a szoba másik felébe, és neki vágódott egy számítógép fémdobozának. A por csak fokozatosan ülepedett le, miközben ők a tüdejüket is majdnem kiköhögték a hirtelen támadt sötétségben.

Rosemont tért magához először, és az övéen függő elemlámpáért kapott.

– Száhib?! – Tenzing rontott be rémülten, Gueng is ott volt, szorosán a nyomában.

– Jól... vagyok. Semmi baj – válaszolta még mindig hevesen köhögve Ross. Tenzing az összetört bútorok között talált rá; keskeny vércsík futott végig az arcán, de a sérülés nem volt komoly, csupán üvegszilánk karcolta meg.

– Hála legyen az isteneknek! – mondta halkán a gurkha, miközben talpra segítette.

– Jóságos isten! – Ross gyors pillantást vetett a romhalmazzá vált – berendezésre, és Rosemont után sietett, aki már a rejtjelező szoba ajtajában állt. A széf eltűnt, vele együtt a dekóder, a kézikönyvek, a telefonok is, és a sziklában nagy, frissen keletkezett üreg tátongott. Az elektronikus berendezésekre ráismerni sem lehetett, elgörbült, horpadt fémdobozok és drótok kusza halmaza maradt csak belőlük. A helyiségben több helyen kisebb tüzek lobbantak fel.

– Jézusom! – nyögte halkán Rosemont. Csak arra tudott gondolni, hogy ilyen közel még egyszer sem járt a halálhoz, és egy hang szinte üvöltve követelte benne: fuss, menekülj, amíg tudsz...

– Magasságos isten!

Szeretett volna még valamit mondani, de nem jött-ki több hang a torkán. Rogyadozó lábakkal az egyik sarokba vándorolt, és összegörnyedt, mert hirtelen heves hányinger, vett rajta erőt.

– Jobban tesszük, ha... – Rosznak nehezebbé esett a beszéd, a füle még mindig csörgött az erős robajtól, a feje fáj, vérebe vadul áramlott az adrenalin, és komoly erőfeszítésébe került, hogy legyőzze menekülési vágyát. – Tenzing! Kész... készen vagy?

– Két perc, száhib! – válaszolta az őrmester, és egyből rohant, hogy befejezze, amit elkezdett.

– Gueng?

– Igenis, száhib! Nekem sem kell több – válaszolta a másik gurkha, és ő is elfutott. Miután emberei távoztak, Ross ugyanúgy, öklendezni

kezdezt, mint Rosemont, és ettől valamelyest megkönnyebbült. Reszkető kézzel elővette a kulacsát, alaposan meghúzta, aztán odavánszorgott az amerikaihoz, és megkínálta. – Tessék! – Kivárta, amíg ivott, majd megkérdezte: – Jól van?

– Igen. Persze! – Rosemont változatlanul szédült ugyan, de az agya már kitisztult. Hogy szabaduljon a szájában összegyűlt kellemetlen íztől, köpött egyet a romhalmaz közepébe. Már mindenütt kis tüzek égtek, vadul ugráló árnyékokat vetve a falakra. Az amerikai jólesően újból meghúzta a kulacsot, aztán megjegyezte: – Semmi nem ér annyit, mint az igazi scotch. – Harmadszor is szájához érintette a kulacsot. – Jobb, ha minél előbb eltűnünk innen!

Elemlámpáik fényénél gyorsan átkutatták a romokat, megkeresték a legfontosabb berendezésnek számító dekóder maradványait, átvitték a szomszédos helyiségbe, és a sarokban álló számítógépek alá helyezett robbanótöltet mellé helyezték, hogy biztosan megsemmisüljenek. – Amit nem értek – mondta közben az amerikai –, hogy miért nem robbant fel minden. Annyi robbanóanyagot hoztunk magunkkal, hogy akár a mennybe is röpíthetett volna bennünket.

– ...Amikor elküldtem Guenget, szóltam neki, hogy helyezze biztonságba a tölteteket és a detonátorokat.

– Maga mindig mindenre gondol?

– Szakmai ártalom – válaszolta mosolyogva Ross. – Nekilátunk?

Hamar elhelyezték a tölteteket, és miután végeztek, Rosemont az órájára pillantott. – Nyolc perc maradt a robbanásig. A generátortermet békén hagyjuk. Igazából nem fontos.

– Rendben. Vezess, Tenzing!

Felfutottak a lépcsőn, az ajtó csikorogva nyílt ki előttük. Miután a barlangba jutottak, Ross vette át a vezetést. Az üreg szájához óvakodva kikémlelt az éjszakába – a hold még mindig magasan járt, százméternyire tőlük a konvojt vezető teherautó éppen nekivágott az emelkedő utolsó szakaszának. – Merre, Vien? – kérdezte, alaposan meglepve az amerikaiat a szokatlanul közvetlen megszólítással.

– Fölfelé – válaszolta Rosemont, nem adva hangot külön is az Örömeinek. – Átmászunk a gerincen, és ha üldözőbe vesznek bennünket, akkor Tebriz felé megyünk, nem a tengerpart irányába. Ha nem követnek, akkor teszünk egy kört, és arra indulunk, amerről jöttünk; Tenzing vágott az élre. Úgy mozgott, olyan fürgén és magabiztosan, mint a hegyi kecske, de visszafogta magát, mert tudta,

hogy a nyomában haladó két férfi még mindig érzi a robbanás hatását. A kaptató meredek volt ugyan, de csak vékony hó borította, és az nem akadályozta őket a mozgásban. Alig indultak el, amikor a talaj megremegett a talpuk alatt, és a vastag sziklarétegen keresztül hallották az első robbanás halk moraját, amelyet további rengések és távoli morajlások követtek.

Mindjárt vége, gondolta Ross; örült a fejét kitisztító, csípős hidegnek. Az utolsó detonáció, amely a kommunikációs teremben történt, ahol az összes maradék robbanószerületet hagyták, sokkal nagyobb volt, mint az előzők, és alaposan megrengette lábuk alatt a talajt. Jobbra tőlük a hegyoldalból levált egy darab, és sűrű füst ömlött a szabadba a robbanás ütötte lyukon.

- A mindenit! – morogta Ross.
- Nyilván szellőzőkürtő volt ott.
- Száhib! Nézze!

A konvoj élén haladó teherautó megállt a barlangrendszer bejárata előtt, fürgén mozgó alakok ugráltak le róla, mások az utánuk jövő teherautók reflektorai által megvilágított hegyoldalt figyelték, és mindegyiknél fegyver volt.

Ross és a többiek is gyorsan behúzódtak egy szikla árnyékába. – Átkelünk a gerincen – mondta halkán Rosemont, és kissé balra, a magasba mutatott. – A másik oldalon már nem láthatnak bennünket. Tebrizbe megyünk, majdnem pontosan keletre van innen. Rendben?

- Indulj, Tenzing! – Igenis, száhib!

Sikerült hamar túljutniuk az emelkedőn, és a hegy másik oldalán keletnek fordultak. Egyikük sem beszélt, energiájukat a hátralévő sok-sok kilométer legyőzésére tartogatták; A terep kegyetlenül nehéz volt, sziklás, és itt már a hó is akadályozta őket az előrehaladásban. Kesztyűik hamar elrongyolódtak, kezüket és lábukat több helyen fölsebezték, a lábikrájuk sajgott, de már nem kellett nehéz terhet cipelniük, viszonylag gyorsan haladtak, és a kedvük is jó volt. Örültek, mert sikeresen végrehajtották a feladatot.

Egy hegycsúcsok között kanyargó ösvényen jártak, és valahányszor az út kettévált, mindig a fölfelé tartó ágat választották. A völgyben több falu is volt, azon a magasságon viszont, ahol ők haladtak, szinte egy sem. – Jobb, ha idefent maradunk – jegyezte meg Rosemont –, és reménykedünk, hogy nem akadunk össze senkivel.

– Gondolja, hogy a helybeliek ellenségesen fogadnának bennünket?

– Egész biztosan. Ezen a vidéken nemcsak a sahot gyűlölik, Khomeinit sem szeretik, senkit. – Rosemont zihált a megerőltetéstől. – A falvak többnyire egymással is harcban állnak, és a környéken sok a fegyveres rabló. – Barátságosan intett az elől haladó Tenzingnek; örült, mert éppen ezzel a három emberrel hozta össze a szerencséje.

A gurkha őrmester erős tempót diktált ugyan, de a magas hegyekhez szokott ember nyugodt, egyenletes lépteivel haladt. Egy óra múlva Gueng vette át tőle a vezetést, majd Ross, Rosemont, utána ismét Tenzing vágott az élre. Minden óra leteltekor három percet pihentek, aztán folytatták útjukat.

A holdat felhők takarták; elég messzire jártak már a barlangtól. Mivel lejjebb ereszkedtek kicsit a hegyoldalon, könnyebben tudtak haladni. Az ösvény kanyargós volt ugyan, de egyfolytában keletnek tartott, a sötétben is jól kivehető, lejtős hegyoldal felé. Rosemont jól ismerte a környéket. – Arrafelé, a völgyben van egy mellékút, ami egyenesen Tebrizbe vezet. Ilyenkor télen inkább csak ösvény, de azért járható – magyarázta. – Húzódjunk még lejjebb, utána pihenjünk, és döntsük el, hogyan tovább! Rendben?

Az erdőhatárig ereszkedtek, szaporodni kezdtek körülöttük a fenyők, és a fáradtságtól számottevően lassult a mozgásuk.

Ismét Tenzing haladt az élen, a hó elnyelte lépteinek zaját. Élvezettel, mélyen beszívta a friss, tiszta hegyi levegőt. Egyszer csak megtorpant, mert veszélyt érzett, és ugyanúgy az utána haladó Ross is. Mindenki mozdulatlanul várt néhány másodpercig, aztán a százados óvatosan Tenzing felé lopakodott. A gurkha szoborra merevedve várt, csupán a tekintete pásztázta éberén a felhők között bújócskázó hold keltette különös árnyakat. Mindketten pattanásig feszült idegekkel figyeltek, de nem vettek észre semmit, ami közvetlen veszélyre utalt volna-mozgás nem volt, és idegen szagot sem éreztek. Vártak tovább. Az egyik fenyő ágáról hó hullt alá, de mozgás nem követte, a csönd zavartalan maradt. Később madár röppent fel valahonnan egy ágról; az őrmester intett Rosznak, hogy várjon, és a *kukriját* megmarkolva, hangtalanul előrelépett, beleolvadta sötétbe.

Pár lépést mehetett, amikor körülbelül tizenöt méternyire maga előtt az egyik fa mögött észrevett egy összekuporodva rejtőző alakot. Hangtalanul közelítette meg. Még egy lépés, még egy... Hosszú gyakorlással kialakított, nagy területet átfogni képes perifériális látásának köszönhetően újabb árnyakat fedezett fel, és akkor már

biztos volt a dolgában. – Kelepce! – ordította teli tüdőből, és lebukva rögtön fedezékbe is vonult.

Az első sorozat közel csapódott be hozzá, de még elkerülte, a másodiknak egy része viszont már szitává lyuggatta a bal tüdejét, egész darabot tépett ki a hátából, és nekivágta egy kidőlt fának. Az ösvény másik oldalán is megszólaltak a fegyverek. A keresztűz elöl Ross és a többiek fatörzsek mögött, a talaj mélyedéseiben kerestek menedéket.

Tenzing tehetetlenül hevert a hóban, távolról hallotta a lövéseket, pedig tudta, hogy közel dördülnek el. Néhány másodperc után utolsó, kétségbeesett erőfeszítéssel talpra küzdötte magát, és nekirontott a támadóknak. Láta, amint néhányan közülük visszafordulnak, hallotta a süvítő lövedékeket. Az egyik a vállába csapódott, de nem érezte. Örült, hogy arccal előre, támadás közben hal meg, ahogy harcshoz illik. Rohamban, félelem nélkül. Valóban nem félek, gondolta hűvös nyugalommal. Hindu vagyok, örömmel térek meg Sívához, és ha majd eljön az újjászületésem pillanata, imádkozni fogok Bráhmához, Visnuhoz és Sívához, hogy újból gurkhának születhessek.

A lesben állókat elérve még volt annyi ereje, hogy *kukrijával* lemetssze valakinek a karját, de aztán a lába megroggyant, hatalmas, semmihez nem hasonlítható villanást látott, és fájdalom nélkül átlépett a halálba.

– Tüzet szüntess! – kiáltotta a kezdeti zavarodottság után lélekjelenlétét visszanyerve Ross. Két támadó csoportot tudott megkülönböztetni, de nem látott lehetőséget, hogy bármelyikkel is a siker reményében vehessék fel a harcot. Akik a csapdát kitervelték, jól választották meg a helyet; a keresztűz gyilkos volt, és látta is, amikor Tenzing elesett. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne hozzá rohanjon, hanem azt tegye, ami a kötelessége: irányítsa a harcot, és megvédje a többieket. A lövések vadul visszhangoztak a hegyek között. A százados ledobta a hátizsákját, villámgyorsan kézigránátokat vett elő, és ellenőrizte, hogy a karabélyá sorozatlövésre van-e állítva. Fogalma sem volt, hogyan fognak kijutni a kelepceből. Aztán meglátta, amint Tenzing, ha nehezen is, de talpra vergődik, félelmetes harci kiáltással előrelendül, és néhány pillanatra magára vonja a támadók figyelmét. – Fedezzen! – szólt Rosemontnak, és rögtön kiadta a parancsot Guengnek: – Gyerünk! – Arra a csoportra mutatott; amelyet Tenzing megtámadott.

A gurkha egyetlen szóra kiugrott a fedezékül használt mélyedésből, és rávetette magát a támadóikra, akiknek a figyelmét még mindig Tenzing kötötte le. Amikor látta, hogy bajtársa a földre hanyatlik, mérhetetlen düh vett rajta erőt. Az ellenség sűrűjébe hajította a kézigránátját, és mihelyt robbant, ismét talpra ugrott, és gyilkos erejű sorozattal árasztotta el őket. Látta, amint az egyik elfut, egy másik fejvesztve keres menedéket a bokrok között. A *kukri* egyetlen suhintására a négykézláb araszoló feje lehullott, a társával rövid sorozat végzett. Élettelen teste még el sem dőlt a hóban, Gueng ismét fedezékben lapult, készen a további harcra. Nem tudta, honnan várja az újabb veszélyt, de az út másik oldaláról hallatszó gránátrobbanás eligazította, megmutatta, hol van rá a legnagyobb szükség.

Ross a biztosnak tűnő fedezéket otthagya előremászott, és bár néhány lövedék veszélyesen közel füttyült el hozzá, Rosemontnak rövid sorozataival sikerült elvonnia róla a figyelmet. Sértetlenül jutott el a következő fáig, és gondolkodás nélkül belevetette magát egy hóval teli kisebb mélyedésbe. Néhány másodpercig várt, hogy zihálása valamelyest alábbhagyjon, aztán kúszva indult tovább, arra, amerről a legsűrűbben hallatszottak a lövések. A támadók figyelmét lekötötték a többiek, és viszonylag gyorsan tudott haladni. Amikor meghallotta a gránátrobbanást és a nyomában felharsanó üvöltést, csöndben azért fohászzkodott, hogy Guengnek ne essen haja.

Az ellenség lövései egyre közelebről hallatszottak. Amikor érzékei azt súgták, hogy érkezett a megfelelő pillanat, Ross kirántotta az egyik kézigránátból a biztosítószeget és fölemelkedett. Egyből meglátta a támadókat, de nem ott, ahol számított rájuk. Öten voltak, alig húszméternyire, és bár fegyvereik csöve felé nézett, reflexei gyorsabban működtek, mint az övék. Levetette magát egy fa mögé, négyig számolt, elhajította a gránátot, és amennyire csak tudott, belelapult a hóba. A robbanás ereje így is megemelte, és egy szilánkokra tépett fa forgácsaival, letört ágaival terítette be.

Lent az ösvényen Rosemont szünet nélkül tüzelt abba az irányba, ahol az ellenséget sejtette, és hamarosan ki is ürített egy tárat. Káromkodva, izgatottan újat rakott a helyére, és tovább lőtt.

Az út másik oldalán, a szemközti lejtőn Gueng egy szikla mögé húzódva, éberén várt. Amikor meglátta a gránát tépte fa mellett előregörnyedve menekülő alakot, egyetlen lövéssel leterítette. A durranás erősen visszhangzott, aztán ismét teljes csönd támadt.

Rosemontot hatalmába kerítette a harc izgalma, és nem bírta tovább várni. – Fedezz, Gueng! – kiáltotta, és egy fa felé rohant. Jobbra torkolattűz villant, lövedékek fűtyültek körülötte, de a gurkha is rögtön tüzelni kezdett, és hörgésbe fulladó, elkínzott sikoly után az ellenséges fegyver elhallgatott. Gépkarabélyát lövésre készen tartva Rosemont oda futott, ahonnan sejtése szerint az első lövéseket leadták rájuk. Három gránáttól tépett embert látott, az egyikben pislákolat már csak az élet, a fegyvereik is használhatatlanná váltak, a csövük el volt görbülve. Mindhárman a hegyi törzsek durva anyagból készült ruháját viselték. Míg nézte őket, a sebesült utolsót hördült, és kiadta a lelkét. Rosemont hátat fordított nekik, a következő fához rohant, és a hóval küszködve megpróbált minél előbb odaérni Rosshoz.

A másik lejtőn Gueng csöndben várt valami jelt, amely elárulja, hol kell ölni. A sziklák mögül, ahová a kézigránátot hajította, és ahol a három holttest hevert, motoszkálás hallatszott; először pattanásig feszültek az idegei, de hamar rájött, hogy csak rágcsáló neszez. A dögevők, a férgek és a bogarak gyorsan eltakarítják a holttesteket, és a vidék ugyanolyan békés, érintetlen lesz, mint korábban, gondolta, csodálattal adózva az istenek bölcsességének. Lassan körbehordozta a tekintetét, megnézte a halott Tenzinget, aki egy sziklának dőlve változatlanul a markában szorongatta *kukriját*. Mielőtt tovább megyünk, magamhoz veszem, határozta el magában Gueng. A családja nagy tiszteletben fogja tartani, és a fia ugyanolyan becsülettel viseli majd, mint az apja. Tenzing Sengihán férfihoz méltón élt és halt meg, és újjá fog születni, amikor az istenek úgy döntenek, hogy érkezett az ideje. Karma.

Újból mozgást érzelt, ezúttal előlről, az erdőből, és erősen koncentrált.

Az ösvény másik oldalán Rosemont az útjába kerülő ágakkal viaskodva haladt előre. Amikor nagy nehezen elérte Rosst, pillanatig a szívverése is megállt. A százados, fejét két karja közé szorítva, hason feküdt, a karabélyája mellette hevert, fehér álcázóruhájának a hátán és a havon vérnyomok látszottak. Rosemont izgatottan mellé térdelt, megfordította, és kis híján felkiáltott az örömtől, amikor látta, hogy lélegzik. Rosznak még néhány másodpercig homályos volt a látása, de aztán kitisztult, még ahhoz is volt ereje, hogy felüljön. – Tenzing? Gueng? – kérdezte.

– Tenzing meghalt. Gueng a másik oldalról fedez bennünket.

– Hála istennek! Szegény Tenzing!

– Tud mozogni?

Ross óvatosan kipróbálta a végtagjait, és mindegyik működött. – A fejem rettenetesen fáj ugyan, egyébként rendben vagyok. – Körülnézett, észrevette a halott támadókat. – Kik ezek?

– Hegylakók. Feltehetően banditák – válaszolta Rosemont. Előrenézett, az utat kémlelte, de semmilyen mozgást nem észlelt, az éjszaka nyugodtnak, csöndesnek tűnt. – Jobb, ha eltűnünk innen, mielőtt-más gazembereknek is eszébe jut, hogy ránk támadjanak. Tud járni? – – Igen. Egy perc, és összeszedem magam! – Ross havat dörzsölt az arcára, hogy teljesen magához térjen. – Köszönöm a segítséget.

– Ugyan már! – Rosemont a hegylakókra nézett, oda is ment hozzájuk, és sietve átkutatta a holttesteket, de nem talált semmit. – Valószínűleg rablók. Kegyetlen dolgot képesek művelni azzal, aki élve a kezükbe kerül.

Ross bólintott, de meg is bánta, mert a hirtelen mozdulattól éles fájdalom hasított a fejébe. – Azt hiszem, most már minden rendben. Menjünk! A lövöldözés messzire elhallatszott, és ha maradunk, másoknak is kedvük támadhat rajtunk ütni.

– Várjunk még kicsit! – javasolta Rosemont, mert látta, hogy a százados arca eltorzult a fájdalomtól.

– Nem. Tudok járni. – Ross erőt gyűjtött, és a lejtő felé fordulva gurkhaliul elkiáltotta magát: – Indulunk, Gueng! – Fel akart állni, de hirtelen megérezve a veszélyt, a földre vetette magát. – Hasra! – kiáltotta, és Rosemont felé kapott, hogy lerántsa maga mellé.

Lövés dördült, a golyó pontosan a mellkasa közepén találta el az amerikaiat. A másik lejtőn is megszólalt egy fegyver, éles halálsikoly harsant, majd ismét néma csönd lett.

– Kis idő múlva Gueng odalépett Rosshoz. – Azt hiszem, ez volt az utolsó, száhib! – mondta. – Egyelőre!

Vártak, amíg Vien Rosemont kiszenvedett, és miután elvégezték, amit érte és Tenzingért még meg kellett tenniük, továbbmentek.

6. fejezet

TEHERÁN, SARAZAD LAKÁSA, 19.30. Sarazad – a haját puha törülköző fogta össze, a feje vízhatlan párnán nyugodott behunyt szemmel, nyakig merült a testét lágyan simogató meleg, habos fürdőbe.

– Azadeh drágám! – mondta álmosan, izzadságtól fénylő homlokkal. – Olyan boldog vagyok.

Azadeh vele szemben hevert, élvezte a meleget, a meghitt hangulatot, a fürdővíz édes illatát, a luxust, azt, hogy végre olyan fürdőkádban lehet, amely két embernek is kényelmes. A szeme körül azonban változatlanul karikák sötétlettek, még nem heverte ki mindazt a szörnyűséget, amit előző nap az úttorlasznál. illetve a helikopteren átélt Az elfüggönyözött ablakokon túl, az utcán már sötét volt. A távolból lövöldözés hallatszott, de egyiküket sem érdekelte, nem figyeltek rá.

– Szeretném, ha Erkki már itt lenne – mondta Azadeh.

– Nemsokára jön, és ne aggódj, bőven van időnk, drágám! A vacsora csak kilenckor kezdődik, úgyhogy két teljes óránk maradt a készülődésre. – Sarazad kinyitotta a szemét, és a kezét jóleső érzéssel barátnője bársonyosan sima bőrű, ruganyos combjára rakta. – Ne aggódj, drága Azadeh! Hamarosan megjön a te vörös hajú óriásod. Azt se felejtse el, hogy az éjszakát a szüleimnél töltöm, úgyhogy nyugodtan szaladgálhattok meztelenül a lakásban! Élvezd a fürdőt, légy boldog, és alélj el az örömtől, amikor megérkezik! – Vidáman nevettek ezen a tanácson. – Most már minden rendben lesz. Biztonságban vagy, mi is, és Irán is. Isten segítségével az imám győzött, Irán biztonságos és szabad ország lett.

– Jó volna, ha igaz lenne. Szeretnék ugyanúgy hinni benne, mint te – válaszolta a barátnőjének Azadeh. – El sem tudom mondani; milyen szörnyűek voltak azok az emberek az úttorlasznál. Torkon ragadott, valósággal fojtogatott a gyűlöletük. Miért gyűlölnék bennünket, engem és Erkkit? Mit ártottunk nekik? Semmit, és mégis egész lelkükből gyűlölnék bennünket.

– Ne foglalkozz velük, drágám! – Sarazad nyújtózkodott kicsit, közben elnyomott egy ásítást. – A baloldaliak mind örültek: azt állítják, hogy hívő muszlimok, miközben marxisták. Isten ellenségei. Ha meghalnak, a pokolba jut a lelkük. A falusiak? A falusiak, mint te

is tudod, tanulatlanok és primitívek. Ne aggódj! Elmúlt, és most már minden sokkal jobb lesz. Majd meglátod!

– Bízom benne, nagyon remélem, hogy igazad van. Egyébként nem is akarom, hogy jobb legyen a helyzet, csak olyan, amilyen volt. Normális, mint korábban.

– Az lesz. – Sarazad csodálatosan érezte magát. A víz lágyan simogatta, selymes volt, biztonságos és meghitt, akár az anyaméh.

Már csak három nap, gondolta boldogan. Tommy visszajön, és másnap, a nagy napon biztosan fogom tudni, bár már most is biztos vagyok benne. Mindig szabályosak voltak a ciklusaim! Végre Isten adta ajándékot kap tőlem Tommy, és végtelenül büszke lesz.

– Az imám Isten akaratát teljesítette be. Mi más lehetne a végeredmény, mint jó?

– Nem tudom, Sarazad! – felelte tétován Azadeh. – Az biztos, hogy a történelmünkben nem volt még olyan időszak, amikor bízni lehetett volna a mollah-kban. Élősködők, csak kihasználják a falusiakat.

– De ez most más! – Sarazadnak nem volt kedve komoly dolgokról vitatkozni, de úgy érezte, meg kell védenie az álláspontját. – Végre van igazi vezetőnk! Olyan, aki egész Iránt az ellenőrzése alatt tartja. Hát nem ő a legszentebb ember, az iszlám és a törvények legnagyobb tudósa? Nem Isten parancsát teljesítette, megvalósítva a lehetetlent? Elűzte a sahot és undorító, korrump lakójait, megakadályozta, hogy a tábornokok az amerikaiak segítségével puccsot hajtsanak végre. Apa szerint most nagyobb biztonságban vagyunk, mint eddig bármikor.

– Valóban? – Rakoczyra gondolt Azadeh, arra, amit a helikopteren Khomeiniről és a történelem kerekének visszaforgatásáról mondott. Érezte, hogy az ijesztő idegennek igaza volt nagyon sok mindenben. Körmeit kimeresztve esett neki, gyűlölte, azt akarta, hogy meghaljon, mert ő is azok közül való, akik arra használják fel az egyszerű, tanulatlan mollah-kat, hogy a segítségükkel rabszolgákká tegyenek másokat. – Azt akarod, hogy másfél ezer éves, a Próféta korából származó iszlám törvények szerint éljünk? Csadorban kelljen járnunk, elveszítsük a nehezen megszerzett szavazati jogunkat, a jogot arra, hogy dolgozzunk, egyenlők legyünk a férfiakkal?

– Nem akarok szavazni, dolgozni, nincs szükségem az egyenlőségre. Hogyan is lehetne egyenlő a nő a férfival? Én csak jó felesége akarok lenni Tommynak, és Iránban még jobban is érzem magamat az utcán, ha csador van rajtam. – Sarazad finoman

elnyomott egy ásítást; nem tehetett róla, a meleg fürdő mindig elálmosította. – Insa Alláh, Azadeh drágám! Természetesen minden olyan lesz, mint korábban, sőt, apám szerint még csodálatosabb, mert most már a magunk urai vagyunk. Urai a földünknek, az olajunknak és mindennek, amit a földünk rejt. Az utálatos külföldi tábornokok és politikusok többé nem alázhatnak meg bennünket, és most, hogy az a gonosz sah is távozott, boldogan fogunk élni, te Erkkivel, én Tommyval, és rengeteg gyerekünk lesz. Hogyan is lehetne másképp? Isten az imámmal van, az imám pedig velünk! Olyan szerencsések vagyunk! – Rámosolygott a barátnőjére, és szeretettel átölelte a lábát. – Úgy örülök, hogy velem vagy, Azadeh. Nagyon rég jártál Teheránban!

– Igen. – Évek óta jó a barátnők voltak. Svájcban kezdődött a kapcsolatuk, ahol ugyanabba az előkelő leányiskolába jártak, bár Sarazad csak egy évig, mert nem bírta tovább a családjá és Irán nélkül. A Teheráni Egyetemet is együtt végezték el, és most, jó egy évvel a végzés után, mivel a férjeik – mindkettő külföldi – ugyanannál a vállalatnál dolgoztak, a kapcsolatuk szorosabb volt, mint valaha. Testvérinél is erősebb kapocs fűzte össze őket, segítették egymást, hogy alkalmazkodni tudjanak a külföldiek furcsa, sokszor érthetetlen szokásaihoz, gondolkodásmódjához.

– Néha képtelen vagyok megérteni Tommyt, Azadeh – panaszkodott kezdetben a könnyeivel küszködve Sarazad. – Szeret egyedül lenni. Úgy értem, teljesen egyedül, üres házban, ahol egyetlen szolga sincs! Egyszer még azt is mondta, hogy szereti a teljes egyedüllétet, amikor csak ül és olvasgat, nincs körülötte család, gyerekek, barátok, nincs beszélgetés. Jaj, néha olyan ijesztő tud lenni!

– Akárcsak Erkki – válaszolta Azadeh. – A külföldiek mások, mint mi, egészen furcsák: Én azt szeretem, ha körülöttem vannak a barátaim, a gyerekek, a család, Erkki viszont nem. Jó, hogy napközben leköti őket a munkájuk. Te még szerencsésebb vagy, mert Tommy néha két hétre is elmegy, és azalatt ismét normális életet élhetsz. És még valami! Tudod, hónapokba telt, amíg megszoktam, hogy ágyban aludjak.

– Én soha nem lennék rá képes! – vágott közbe Sarazad. – Magasan a föld fölött, ahonnan bármikor le lehet esni! Ráadásul az ő oldalán mindig nagyobb a mélyedés, úgyhogy az ember nem tud kényelmesen feküdni, és ahelyett, hogy kipihenné magát, fájó háttal

ébred. Az ágy borzalmas találmány. Mennyivel jobb a szép szőnyegre leterített, puha matracon aludni! Olyan kényelmes, civilizált.

– Igen, de Erkki nem hajlandó matracot és szőnyeget használni, ragaszkodik az ágyhoz. Rá nem lehet venni, hogy kipróbálja a matracot Néha kifejezetten örülök, ha elutazik.

– Mi most már normálisan alszunk, Azadeh! Az első hónap után véget vettem ennek a nyugati ostobaságnak, és kidobtam az ágyat.

– Hogy tudtad megcsinálni?

– Ó, nagyon egyszerűen! Egész éjszaka sóhajtoztam, ébren tartottam a drágámat, aztán napközben aludtam, jól kipihentem magam, és másnap este előlről kezdtem. – Sarazad lágy, dallamos, hangon, vidáman nevetett. – Hét éjszaka elég volt, hogy a csillagom összerogyjon az álmoságtól, a következő három éjjel már rendes helyen aludjon, olyan mélyen, akár a csecsemő, és azóta civilizáltan viselkedik, még akkor is, amikor Zagroszban van! Te miért nem próbálsz ki? Garantálom, hogy sikerülni fog, drágám! Panaszkodj, mondd el, hogy az ágytól megfájdul a hátad, és sajnálkozz, mert nem tudsz szerelmeskedni vele, pedig elemészt a vágy!

Azadeh jót nevetett a tanácson. – Az én Erkkim okosabb a te Tommydnál. Amikor – először életében – kipróbálta a szőnyegre terített matracot, ő forgolódott, sóhajtozott egész éjjel, és én nem tudtam aludni. Három éjszaka után olyan fáradt voltam, hogy még élveztem is az ágyat. Amikor egyedül megyek haza a családomhoz, civilizált módon alszom, de ha Erkki velem van a palotában, akkor ágyat használunk. Tudod, drágám, nagyon szeretem a férjemet, de, sajnos, sokszor olyan durván viselkedik, hogy majd belehalok. Ha kérdezek valamit, a legtöbbször igennel vagy nemmel válaszol. Hogy lehet így beszélgetni?

Házasságuk kezdetére visszagondolva Azadeh szelíden elmosolyodott. Igen, nagyon nehéz volt Erkkivel, de nélküle elképzelni sem tudná az életet. Szerelme, vidámsága, hatalmas termete, óriási ereje, szelídsége minden rossz tulajdonságát ellensúlyozza. Bármit megtesz, amit kérek tőle, gondolta, csak, sajnos, túl könnyen, lehetőséget sem hagyva semmilyen asszonyi furfangra. – Olyan szerencsések vagyunk, Sarazad! Nem gondolod?

– De igen, drágám! Tudsz maradni egy-két hétig? Ha Erkki visszamegy is, szépen kérlek, maradj!

– Szeretném. Ha Erkki visszamegy... szólok neki, hátha megengedi, hogy maradjak. Sarazad mocorgott kicsit, telten ágaskodó mellével megmozgatta a habot, és játékosan fújt néhány buborékot, mielőtt folytatta volna. – Mac azt mondta, ha későn végeznek, akkor egyenesen ide jönnek a repülőtérre. Genny otthon van, de csak kilencre lesz itt. Meghívtam Paulát, az olasz lányt is, de nem Nogger, hanem Charlie kedvéért. – Vidáman kuncogott. – Ha csak ránéz, Charlie rögtön elolvad a boldogságtól.

– Charlie Pettikin? De hiszen ez remek! Nagyszerű! Segítenünk kell... olyan sokkal tartozunk Charlie-nak! Jó volna, ha meghódítaná azt a szép lányt.

– Remek! Találjunk ki valamit, hogyan szerezhetjük meg neki Paulát!

– Szerető legyen vagy feleség? – kérdezte Azadeh.

– Szerető. Várj, hadd gondolkodjam! Hány éves is? Legalább huszonhét. Szerinted jó feleség lenne? Charlie-nak feleség kell. Rengeteg lányt mutattunk be neki Tommyval, de mindegyikre csak mosolygott, és a vállát vonogatta. Még a tizenöt éves harmadik unokatestvéremet is bemutatam, hátha tőle elcsábul, de semmi nem lett a dologból. Végre egy érdekes feladvány, amin törhetjük a fejünket! Bőven van még időnk tervezni, és arra is, hogy felöltözzünk... Van egy pár gyönyörű, új ruhám! Majd megmutatom őket, hogy választhass.

– Olyan furcsa érzés, Sarazad, ha az embernek nincs semmije. Se pénze, se papírjai... – Azadeh pillanatra ismét a Range Roverben érezte magát, az úttorlasz közelében, és tisztán látta a kövér arcú mudzsahedet is, aki elvette a papírjaikat. A fegyvere szemkápráztatóan villant, amikor Erkki nekilökte a gépkocsinak, hogy szétroppantsa, mint a svábbbogarat. – Semmije – ismételte meg, elűzve magától a rossz emlékeket: –, még egy rúzs sem.

– Ne szomorkodj, nálam bőven találsz mindent! Tommy boldog lesz, ha itt talál benneteket Erkkivel. Nem szereti, ha egyedül vagyok. Szegény drágám! Ne aggódj! Most már biztonságban vagytok.

Csöppet sem érzem biztonságban magamat, gondolta Azadeh, és annyira utálta a félelmét – az új, soha nem tapasztalt érzés ellentmondott egész neveltetésének –, hogy már a meleg fürdőt sem élvezte igazán. Azóta nem éreztem biztonságban magam, hogy otthagytuk Rakoczyt, és a jó érzés akkor is csak egy pillanatig tartott, gondolta. Akkor volt, amikor az az ördög elment, és mi Erkkivel és

Charlie-val ott maradtunk sértetlenül. Attól sem múlt el a félelmem, hogy a kis repülőtéren találtunk gépkocsit, és benne elegendő benzint. Gyűlölöm a rettegést!

Lejjebb csúszott, és felnyúlva engedett egy kis forró a hűlni kezdő vízhez.

– De finom! – mondta Sarazad, élvezve a dús habot, a testét izgatóan végigsimogató vízáramot. – Úgy örülök, hogy maradtál!

Már besötétedett, mire előző nap Azadeh, Erkki és Charlie eljutott McIverékhez. Náluk nem volt hely, és mivel Azadeh még Erkkivel is félt az apja lakásában maradni, megkérdezte Sarazadot, nem költözhetnének-e hozzá arra az időre, amíg Lochart távol van. Sarazad első szóra, boldogan beleegyezett, örült, hogy társasága akadt. Minden csodálatosan alakult, kezdett megnyugodni, de vacsora közben, a kintről behallatszó géppisztolysorozat hallatán rémülten felugrott az asztaltól.

– Ne ijedj meg, Azadeh! – mondta McIver. – Néhány forrófejű engedi csak ki a gőzt. Biztosan ünnepelnek valamit. Nem hallottátok Khomeini parancsát, hogy mindenkinek be kell szolgáltatnia a fegyverét? – Mindenki egyetértett, hogy ennek már éppen ideje, Sarazad pedig teljes magabiztossággal kijelentette: – Az imámnak engedelmességek fognak. – Mindig imámként emlegette Khomeinit, már-már azonos szintre helyezve a síita vallás tizenkét imámjával, Mohamed próféta félistennek tartott egyenes ági leszármazottaival, ami önmagában is szentségtörésnek számított. – De hát valóságos csoda, amit elért, nem? – kérdezte a maga lefegyverző ártatlanságával, amikor ezt a szemére vetették. – A szabadságunk Isten ajándéka!

Azadeh boldogan feküdt be Erkki mellé az ágyba, de összereszt, megérezve férje rossz kedvét, azt, hogy – csöppet sem jellemző módon – nem figyel rá, a gondolatai egészen máshol kalandoznak. – Mi a baj? Mi bánt?

– Semmi, Azadeh! Semmi. Holnap majd kitalálok valamit. Ma este nem tudtam nyugodtan beszélni Mackel. Aludj, édesem! Holnap majd találunk valamilyen megoldást.

Szörnyű álma volt, éjszaka kétszer is felriadt, és sírva szólította Erkket – Semmi baj, kincsem! Itt vagyok. Biztosan valami butaságot álmodtál. Ne félj, vigyázok rád! Biztonságban vagyunk.

– Nem! Nem érzem biztonságban magam, Erkki! Mi lesz velünk? Menjünk vissza Tebrizbe! El innen, el ezektől a szörnyű emberektől!

– könyörgött a könnyeivel küszködve Azadeh.

Reggel Erkki elment McIverrel, ő pedig tovább aludt, de hiába maradt sokáig az ágyban, nem tudta kipihenni magát. A délelőtt további része azzal telt, hogy meghallgatta Sarazad beszámolóját a Galeg Morghin történeteiről és a legfrissebb szóbeszédét, amellyel a szolgák tértek vissza a városból: újból tábornokokat lőttek agyon, – sok embert letartóztattak, a tömeg pedig erőszakkal behatolt a börtönökbe, és kiszabadította a foglyokat. A nyugati szállodákat felgyújtották vagy bezárták.

A legellentmondóbb híresztelések jutottak el hozzá: Bazargán szilárdan a kezében tartja a kormányrudat, illetve nem, mert délen a mudzsahedek nyílt lázadást kezdtek, északon pedig felkeltek a kurdok, az azerbajdzsánok kikiáltották a függetlenségüket, a nomád kaskajok és bahtijárik le akarják vetni a Teherán által rájuk erőltetett béklyót; mindenki lerakja a fegyvert, pontosabban senki nem akar megválni tőle. Bahtjár miniszterelnököt elfogták és agyonlőtték, amikor a hegyeken át Törökországba akart menekülni, mondták egyesek, de mások rögtön cáfolták: nem Törökországba, hanem Amerikába. Carter elnök invázióra készül – Carter elismeri Khomeini kormányzatát; a határ túloldalán szovjet csapatokat vonnak össze, hogy lerohanják Iránt – Brezsnyev Teheránba készül, hogy gratuláljon Khomeininek a dicső győzelemhez; a sah amerikai csapatokkal megérkezett Kurdisztánba – a sah meghalt száműzetésben. Se vége, se hossza nem volt a hajmeresztő, ellentmondó híreszteléseknek.

Később Sarazaddal elmentek ebédelni a Bakraván-házba a bazár közelében, de a barátnője ragaszkodott, hogy csadort vegyen, pedig tudta, hogy gyűlöli. A hatalmas házban újabb, egymásnak ellentmondó pletykákat hallott, de kellemesen érezte magát, furcsa módon csöppet sem félt. Tudta, hogy akik körülveszik, azokban tökéletesen megbízhat. Bakravánéknál legalább akkora volt a fényűzés, mint az ő tebrizi palotájukban, a szolgák mosolyogtak, kellő alázattal viselkedtek. Adjunk hálát Istennek a győzelemért, mondta Dzsared Bakraván, és kifejtette, hogy miután a bazár ismét kinyitott, a külföldi bankokat pedig bezárták, az üzlet újból nagyszerű lesz, olyan, amilyen a sah istentelen törvényeinek elfogadása előtt volt.

Ebéd után kényelmesen visszasétáltak Sarazad lakásába. Mivel csadort viseltek, biztonságban érezhették magukat, minden férfi közömbösen nézett rájuk. A bazárban rengeteg embert láttak, de

szánalmasan kevés árut, bár minden kereskedő meg volt győződve róla, hogy hamarosan ismét bőség lesz, tömegével érkezik majd az áru gépkocsin, vasúton, hajón. A kikötőket egyelőre zárva tartották, és több száz hajó várt kirakásra. Az utcákon ezrek vonultak fel és alá, mindenki Khomeinit éltette, harsogott az Alláh-u Akbár, és csaknem minden férfinál, fiúnál fegyver volt csak az öregeknél nem. Néhány helyen, ahol korábban rendőrök teljesítettek szolgálatot, zöldszalagosok jelentek meg, amikor éppen kedvük tartotta, ügyetlenül megpróbálták irányítani a forgalmat, de többnyire csak álldogáltak marcona képpel Akadtak azonban olyan helyek is, ahol a rendőrök, mintha mi sem történt volna, nyugodtan végezték megszokott munkájukat. Két tank csörömpölt végig az utcán, rajtuk iszlám gárdisták és civilek, akik lelkesen integettek minden útjukba kerülőnek.

Az öröm vékony, csillogó burka alatt azonban érezni lehetett a feszültséget. Azadeh rossz érzését tovább fokozta, hogy szokatlanul sok, az alakját eltakaró öltözékbe burkolózó nőt látott. Az egyik sarkon fiatalemberek népes, csapatába ütköztek, amely egy nyugati szabású ruhát viselő nőt vett szorosan körül. Kiabáltak rá, pocskondiázták, durva sértéseket vágtak a fejéhez, obszcén mozdulatokat tettek, és olyanok is akadtak, akik kigombolták a sliccüket, és a péniszüket lóbálták előtte. A nő vonzó harmincas volt, karcsú, hosszú combú, dús haját leeresztve hordta, és szoknyát, rövid kabátot és kis kalapot viselt. A tömegben átverekedve magát, egy férfi csatlakozott hozzá, és dühödten kiabálta, hogy angolok, hagyják békén őket, de a fiatalemberek meg sem hallgatták. Félrelökték, és tovább szidalmazták a szerencsétlen, halálra rémült nőt.

Sarazad és Azadeh nem tudta kikerülni a gyorsan növekvő tömeget. Beszorultak az egymást lökdöső emberek közé és nézniük kellett az ijesztő jelenetet. Aztán előkerült valahonnan egy mollah, felszólította az embereket, hogy oszoljanak, a két külföldit pedig pöffeszkedően figyelmeztette, hogy alkalmazkodjanak az iszlám szokásokhoz. Mire hazaértek, mindketten halálosan fáradtak voltak, mocskosnak érezték magukat. Ledobálták a ruháikat, és a matracokra rogytak.

– Örülök, hogy a saját szememmel láttam, mi történik az utcán – mondta némi pihenés után nyugtalanul Azadeh. – A nők jobban tennék, ha összefognának és tiltakoznának, amíg nem késő. Fátyol és csador nélkül kellene felvonulni, hogy megértessük a mollah-kkal:

nem kezelhetnek úgy bennünket, mintha lélektelen tárgyak lennénk, jogaink vannak, és mi döntjük el, nem ők, hogy akarunk-e csadort viselni, vagy sem.

– Igazad van! – értett egyet Sarazad. – Mi is segítettünk kivívni a győzelmet! – Hatalmasat ásított. – Olyan fáradt vagyok.

Az alvás segített, felfrissítette őket.

Azadeh élvezte a forró vizet, a kellemes iratot, a szétpattanó buborékok bizsergetését. Felült, vastag habot tett a vállára, mellére. – Különös, de ma az utcán szinte örültem, hogy csador van rajtam – mondta. – Azok a férfiak olyan ijesztőek voltak.

– A férfiak mindig ijesztőek az utcán, drága Azadeh! – Sarazad kinyitotta a szemét, és csodálattal nézte barátnője selymes fényű, aranybarna bőrét, sötéten ágaskodó bimbójú, formás, ruganyos mellét. – Olyan szép vagy, Azadeh drágám! – mondta őszinte elismeréssel a hangjában.

– Köszönöm. Te is nagyon szép vagy! – Azadeh Sarazad hasára tette a kezét, és enyhén meg is paskolta. – Kismama leszel?

– Nagyon remélem! – Sarazad mély sóhajtással behunyta a szemét, és újból átadta magát a pihentető, meleg víz nyújtotta élvezetnek. – Alig tudom elképzelni magamat anyaként. Még három nap, és biztos leszek benne. Ti mikor akartok gyereket?

– Egy-két év múlva – Azadeh nyugodt, halk hangon ismételte meg a már számtalanszor kimondott hazugságot. Bár titkolta, rettegett attól, hogy meddő. A házasságkötésük pillanatától nem használt fogamzásgátlót, teljes szívből kívánta, hogy teherbe essen, Erkki gyerekét hordhassa a hasában, de hiába. Állandóan kínoztta a gondolat, hogy az abortusza, bármennyire igyekezett is megnyugtatni a német orvos, örökre meddővé tette. Nem volt olyan nap, hogy meg ne kérdezte volna magától: hogy lehettem olyan ostoba?!

Nagyon egyszerűen – szerelmes voltam. Tizenhét éves, és szerelmes. De milyen szerelmes! Persze, nem úgy, mint Erkkibe, akiért az életemet is boldogan odaadnám, válaszolta magának ilyenkor. Erkkivel minden igaz, jó és örökké tartó. Csillagszemű Johnnyval olyan volt, mint az álom.

Hol lehetsz most, mit csinálsz te magas, szőke hajú, kék szemű angol? Kit vettél feleségül? Hány szívet törtél össze úgy, mint az enyémet, kedvesem?

Azután történt, hogy Sarazad otthagya az iskolát. Johnny a szomszéd faluban, Rougemont-ban töltötte a nyarat, franciát tanult,

és Azadeh a Sonnenhofnál látta meg, napozás közben, a völgy mélyén ékszerdobozként csillogó Gstaad fölött. A fiú tizenkilenc éves volt, ő három nap híján tizenhét, és az egész nyarat együtt töltötték – bebarangoltak a felföldet, a sűrű erdőkben andalogtak, élvezték a kristálytisza patakok hűs vizét, játszottak, imádták egymást, és boldogságuk a magasba röpítette őket, a hófehér báránfelhők fölé, a tiszta kék égbe.

Sajnos, nemcsak az égen úsztak felhők, hanem a fejemben is, gondolta Azadeh, beleszédültem az izgató, újfajta érzésbe – megismerni egy férfit, és vele a teljes életet! – és nem számoltam a következményekkel. Ősszel a fiú komoly arccal közölte: – Sajnálom, de vissza kell mennem az egyetemre. Karácsonykor jövök. – Nem tért vissza, ő pedig már jóval karácsony előtt rádöbbsent, mi történt. Boldogságát jeges félelem váltotta fel, rettegés attól, hogy az iskolában is megtudják, és értesítik a szüleit. Mivel Svájcban szülői engedély nélkül nem végeztek abortuszt, át kellett mennie Németországba, és megtalálni azt a kedves, szeretetre méltó orvost, aki egyfolytában csak nyugtatta, vigasztalta. Fájdalmat nem érzett, komplikáció sem volt, és csak az okozott némi nehézséget, hogy előteremtse a műtétéhez szükséges pénzt. Johnnyt még mindig szerette.

A következő nyáron befejezte a középiskolát, visszatért Tebrizbe, és a mostohaanyja valahogy rájött, mi történt. Biztosan Nadzsud, a nővérem árult el, mert csak ő tudta, tőle kellett pénzt kérnem. Aztán apának is megmondták.

Teljes évet töltött rabként, gombostűre tűzött pillangó módjára vergődve, mielőtt elérkezett a megbocsátás, a béke – egyfajta béke. Könyörgött, hogy Teheránba mehessen, egyetemre. – Elengedlek, ha megesküszöl Istenre, hogy nem kezdesz senkivel; engedelmes leszel, és csak ahhoz mégy férjhez, akit én választok – válaszolta a hán.

Évfolyamelsőként végzett, és újabb hosszú könyörgés árán csatlakozhatott a népoktatási csoporthoz – bármi jó lett volna, ami lehetőséget teremt arra, hogy kiszabaduljon a palotából. Rendben van, dolgozhatsz, de csak a mi földjeinken. Éppen elég falunk van, bőven találsz munkát – válaszolta az apja.

Tebrizben sokan voltak, akik feleségül akarták venni, de a hán mindegyiket elutasította, mert szégyenkezett miatta. Aztán megismerte Erkkit.

– És ha ez az idegen, ez... ez az ágrólszakadt, primitív, rossz modorú, szellemeket imádó szörnyeteg, aki egyetlen szót sem tud perzsául vagy törökül, nem ismeri a szokásainkat, a történelmünket, fogalma sincs arról, hogyan kell viselkedni civilizált társaságban, és máshoz sem ért, csak ahhoz, hogy vedelje a vodkát, és helikoptert vezessen, ha ez rájön, hogy már elveszítetted a szüzességedet, romlott vagy, becstelen, és talán örökre meddő, akkor mi tesz?

– Már tudja, apám – válaszolta a könnyeivel küszködve Azadeh. – Azt is, hogy az engedélyed nélkül nem mehetek férjhez.

A palota elleni támadás, amelyben az apját kis híján megölték, valóságos égi csoda volt – Erkki úgy viselkedett, mint az ősi legendák legyőzhetetlen harcosai. Megkapták az engedélyt, újabb csoda. Erkki csodálatos megértése – a harmadik. Hiába vágott rá azonban, és tett meg érte mindent, nem esett teherbe. Dr. Nutt szerint tökéletes vagyok, nincs semmi bajom, és nem kell egyebet tennem, mint türelmesen várni, idézte fel magában Azadeh az S-G öreg orvosának szavait. Isten segítségével hamarosan fiam lesz, és most olyan jó, olyan boldogító érzés Sarazaddal lenni. Gyönyörű az arca, a melle, az öle, a haja akár a selyem, a bőre mint a bársony...

Érezte, ahogy barátnője puha, bársonyos keze hozzáér és simogatni kezdi. Szerencsénk, hogy nőnek születünk, együtt fürödhetünk, együtt alhatunk, megcsókol hatjuk és szerethetjük egymást anélkül, hogy büntudatot kellene éreznünk miatta. – Sarazad! – motyogta halkán, átadva magát a zsongító érzésnek. – Milyen finom az érintésed!

AZ ÓVÁROS, 19.52. Dzsared Bakraván, Sarazad apja az emeleten volt, a pénzkölcsönzők utcájában üzlete belső helyiségében. Az üzlet remek helyen volt, és már öt nemzedék óta biztosított nyugodt megélhetést a családjának. Akárcsak ősei, ő is pénzkölcsönzéssel, mások üzleti vállalkozásainak finanszírozásával foglalkozott. Kényelmesen ült a vastag, süppedő szőnyegen, és régi barátjával, Ali Kiával teázott, akinek sikerült kiharcolnia, hogy bekerüljön a Bazargán vezette kormányba. Ali Kia simára borotválta az arcát, szemüveget viselt, Bakravánnak hófehér szakáll omlott tekintélyt árasztó, domború hasára. Mindketten elmúltak hatvanévesek, és amióta az eszüket tudták, ismerték egymást.

– És hogyan fizetik vissza a kölcsönt, mennyi idő múlva? – kérdezte Bakraván.

– Az olajbevételekből – válaszolta türelmesen Kia –, ahogy a sah is csinálta. A lejárat több mint öt év, a kamat a szokásos havi egy százalékkal növekszik. Mehdi barátom, Mehdi Bazargán azt mondja, hogy a parlament, mielőtt összeül, rögtön kötelezettséget vállal a törlesztésre. – Elmosolyodott, és enyhe túlzásra ragadtatva magát, hozzátette: – Mivel nemcsak a kormánynak, hanem Mehdi belső kabinetjének is tagja vagyok, gondoskodom róla, hogy elfogadják a szükséges törvényt. Te is tudod, milyen fontos ez a kölcsön, a bazárnak legalább annyira, mint a kormánynak.

– Természetesen. – Bakraván nem akart harsányan nevetni, és hogy megússza, szórakozottan húzogatni kezdte a szakállát. Szegény Ali, gondolta, ugyanúgy hazudik, nagyozol, mint kölyökkorában. – Természetesen nem az én tisztem szóba hozni, kedves barátom, de néhányan a bazárból megkértek, hogy kérdezzem meg, mi lesz azokkal a rúdaranyban átadott milliókkal, amelyek a forradalmat segítették. Khomeini ajatollah-t, óvja őt az Isten örökké! – mondta illendően, magában pedig azt gondolta, hogy jobb volna, ha most, miután győzött, Isten gyorsan eltakarítaná Khomeinit az útból, még mielőtt a dühödtt, szemellenzős, másokon élősködő mollah-k túl nagy bajt csinálnak. Ami téged illet, öreg barátom, Ali, te minden igazságot meghamisító, pöffeszkedő hólyag, hiába vagy a legrégebb barátom, nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy akár szemernyit is megbízom benned.

– Természetesen ezt a kölcsönt is törlesztjük, mielőtt lesz pénzünk. Abban a pillanatban! A feltétlenül visszafizetendő belső adósságok közül a teheráni bazárral szembeni áll az első helyen. Mi, a kormány, tisztában vagyunk azzal, milyen sokat segítettek. De Dzsared kegyelmes úr, öreg barátom, mielőtt bármit tehetnénk, újra be kell indítanunk az olajtermelést, és ahhoz, hogy ez megtörténjen, pénzre van szükség. A minisz...

Ali Kia nem tudta befejezni a mondatot, mert vadul kivágódott az ajtó, és Emir Paknuri rontott a szobába. Ő is a hatvanas éveiben járt, magánkívül volt, az öltözéke zilált. – Dzsared! Le akarnak tartóztatni! – kiáltotta rémülten, és az arcán sűrű patakokban ömlöttek a könnyek.

– Kicsoda? Ki akar letartóztatni, és miért? – kérdezte ingerülten Bakraván, rosszállva, hogy háza, birodalma nyugalma feldúlták, arra

készítették a segédeket, könyvelőket, teát felszolgáló inasokat, hogy rémült arccal tolongjanak az ajtóban.

– Az... az iszlám ellen elkövetett bűnökért! – Paknuri meg sem próbált úrrá lenni a zokogásán..

– Ez valami tévedés! Lehetetlen!

– Igen, az, de... félórával ezelőtt bezörgettek hozzám... fel volt írva nekik a nevem...

– Kik? Mondd meg, kik azok. és tönkreteszem még az apjukat is! Kik mentek hozzád?

– Mondtam már! Gárdisták... forradalmi gárdisták... zöldszalagosok. Igen, ők voltak – hebegett Paknuri. észre sem véve. mekkora felfordulást idézett elő. A választól Ali Kia halottsápadt lett, az összesereglett alkalmazottak közül valaki pedig halkán Istenhez fohászzkodott. – Félórával ezelőtt... a nevem fel volt írva egy papírra... az én nevem, Emir Paknurié, az aranyműves céh vezetőjéé, aki sok millió riált adott... Betörték a házamba, mindenfélével vádoltak... Istenre és a prófétára esküszöm, Dzsared – Paknuri térdre vetette magát –, hogy nem követtem el semmilyen bűnt. A bazár vezetői közé tartozom, milliókat adtam... – elharapta a mondatot, mert végre észrevette a vendéget. – Kia! Ali Kia kegyelmes úr! Te pontosan tudod, milyen sokat tettem a forradalomért!

– Természetesen – válaszolta még mindig sápadtan, hevesen dobogó szívvel Kia. – Ez biztosan tévedés.

– Persze! – Bakraván, hogy megnyugtassa, barátságosan átkarolta a szerencsétlent. – Teát! Azonnal! – kiáltotta a szolgáinak.

– Whisky! Whisky, ha lehet – motyogta Paknuri. – Teát majd később. Van whiskyd?

– Itt sajnos nincs, szegény barátom, de természetesen van vodkám. – Alig fejezte be a mondatot a ház ura, az ital már ott is volt, Paknuri pedig egyszerre lehajtotta. Másodszor is kínálták, amit visszautasított, és egy-két perc alatt megnyugodott. Ezúttal már értelmesebben elmondta, mi történt. – A gárdisták vezetője – öten voltak – egy papírt lobogtatott, és követelte, hogy beszélhessen velem. Azt mondta, hogy a papírt Uvari írta alá a forradalmi bizottság nevében... Istenre kérem, áruljátok már el, mi az a forradalmi bizottság? Ki az az Uvari? Ali Kia! Te biztosan tudod!

– Több név is van forgalomban – válaszolta fontoskodó hangon Kia, megpróbálva titkolni a jeges rémületet, amely rögtön erőt vett rajta, valahányszor a Központi Forradalmi Bizottságról hallott.

Ahogy a kormány többi tagja, úgy ő sem tudta, hogy pontosan kikből áll, mikor és hol ülésezik, csak azt, hogy Khomeini visszatértek, alig két hete bukkant fel először a neve, és Bahtjár előző napi távozása óta a titokzatos testület úgy cselekszik, mintha egyedül szabhatná meg a törvényt. Khomeini nevében, az ő tekintélyét kihasználva rendelkezik mindenről, senkivel sem konzultálva bírakká nevez ki olyanokat, akiknek semmiféle jogi végzettségük sincs, letartóztatásokat rendel el, forradalmi vésztörvényszékeket alakít, azonnali kivégzésekre ad parancsot, lábbal tiporva a jogot, megcsúfolva mindenfajta igazságszolgáltatást és az alkotmányt!

– Mehdi barátom éppen ma reggel... – kezdte a beavatottak nyugodt hangján, és mint biztos értesülést adta tovább a ki tudja, hány kézen átmenő pletykát – természetesen a kormánytagok szűkebb köréhez tartozók beleegyezésével felkereste az ajatollah-t, és kilátásba helyezte a lemondását arra az esetre, ha a Forradalmi Bizottság még egyszer a beleegyezése nélkül cselekszik. Ezzel egyszer s mindenkorra a helyükre tette őket.

– Hála istennek! – Paknuri megkönnyebbülve felsóhajtott, hatalmas kő esett le a szívéről. – Nem azért győztünk a forradalomban, hogy a SAVAK terrorját, az idegenek és a sah uralmát újabb jogtalanságok váltsák fel!

– Szegény barátom! – mondta Bakraván. – Szegény barátom, mennyit szenvedhettél! Ne aggódj, most már biztonságban vagy. Maradj itt éjszakára! Ali! Holnap, a reggeli ima után rögtön menj a miniszterelnökhöz és gondoskodj, hogy vége legyen ennek az ostobaságnak, azokat a bolondokat pedig méltón megbüntessék! Mindannyian tudjuk, hogy Emir Paknuri igaz hazafi, a többi aranyművessel együtt hűen támogatta a forradalmat. Döntő szavuk lesz abban, hogy létrejön-e a kölcsön. – Fáradtan becsukta a fülét, hogy véletlenül se hallja azt a sok olcsó, lapos közhelyet, amit Ali Kia ontani kezdett magából. Elfojtott egy feltörni készülő ásítást – valóban fáradt volt és éhes. Lebírhatatlan vágyat érzett, hogy vacsora előtt aludjon egyet. – Elnézésüket kérem, kegyelmes uraim, de sürgős, halaszthatatlan ügyek szólítanak! – fordult a másik két férfihoz. – Paknuri, öreg barátom, boldog vagyok, hogy sikerült elrendeznünk a dolgot. Maradj itt éjszakára! A szolgák hoznak matracot, párnát, és ne aggódj! Ali barátom, kísérv el a bazar kapujáig! Van autód? – kérdezte, bár esküdni mert volna rá, hogy az első, amit egy miniszterhelyettes biztosít magának, az a kizárólagos

használatra szóló hivatali kocsifőrel, és korlátlan mennyiségű benzin.

– Igen. A miniszterelnök ragaszkodott hozzá, hogy legyen hivatali kocsim. Nyilván az általam irányított terület fontossága miatt.

– Insa Alláh – válaszolta Bakraván.

Megnyugodva, elégedetten hagyták ott az emeletet, mentek le a keskeny lépcsőn. Az előlről nyitott üzlethelyiségbe vezető rövid folyosón azonban eltűnt az arcukról a vidám mosoly, a szájukat keserű epe árasztotta el.

Öt zöltszalagost láttak, forradalmi gárdistákat, kényelmesen elhelyezkedve a pultokon és a székeken. Mindegyik keze ügyében amerikai karabély hevert, valamennyien húszas éveik elején jártak. Szakállasak, de legalábbis erősen borostásak voltak, mindegyiknek a ruhája kopott és piszkos, többüknek a lábáról hiányzott a zokni, és akinek volt annak is jókora lyuk tátongott a cipője talpán. Amikor, beléptek, a vezetőjük éppen a fogát piszkálta elmélyülten, a többiek cigarettájukat szívták, és Bakraván felbecsülhetetlen értékű kaskaj szőnyegeire szórták lazán a hamut. Egy szippantás után egyikük csúnyán köhögni kezdett, a lélegzése a roham elmúltával is nehézkes, sípoló maradt.

Bakraván érezte, hogy a térde megroggyan. Alkalmazottai némán, a rémülettől megdermedve az üzlethelyiség falához lapultak, köztük kedvence, a teáját rendszeresen felszolgáló fiú is. Kint az utcán tökéletes volt a csend, egyetlen lelket sem lehetett látni, még a szemközti pénzkölcsönző üzletek tulajdonosai is eltűntek.

– *Szalaam*, aga! Isten áldása rátok! – köszönt udvariasan, önmaga számára is szokatlan, különös hangon. – Miben segíthetek?

A gárdisták vezetője mintha meg sem hallotta volna, rezzenéstelen tekintetét Paknurira szögezte. Az arca kellemes lett volna, ha nem hagy csúnya hegeket rajta a bársonylegyek terjesztette, Iránban tömegesen előforduló betegség. Csillogó fekete szem és fekete haj – a fiatalember nem sokkal lehetett több húszévesnél. Munkától repedezett végű ujjai szórakozottan babrálták a fegyverét. Juszuf Szenvárnak hívták, de az ismerősei csak úgy emlegették, hogy Juszuf, a kőműves.

A csönd egyre feszültebbé, idegesítőbbé vált, míg végül Paknuri nem bírta tovább, pattanásig feszült idegei felmondták a szolgálatot.

– Tévedés! – kiabálta fejvesztetten. – Maguk rettenetesen tévednek.

– Azt hitted, ha menekülsz, elkerülheted Isten büntetését? – Juszuf halkán beszélt, már-már szelíden, bár a hangján kemény, vidékies akcentus érződött, amelyről Bakraván képtelen volt megállapítani, honnan származik.

– Miféle Isten büntetését?! – ordított Paknuri. – Nem csináltam semmi rosszat! Semmit!

– Valóban? Nem dolgoztál éveken keresztül külföldiekkel és külföldieknek, segítve abban, hogy elrabolják népünk kincseit?

– Nem azért tettem! Segítettem munkahelyeket teremteni, fejleszteni a gazdaság...

– Nem szolgáltad éveken keresztül a sátán sahot? – vágott az aranyműves szavába Juszuf.

– Nem! – tiltakozott hevesen Paknuri. – Ellenzékben voltam, mindenki tudja, hogy ellenzékben...

– De közben mégis a sahot szolgáltad, és teljesítetted a parancsait!

Paknuri arca görcsbe rándult, dermesztő rémület kerítette hatalmába. Hiába akart megszólalni, nem jött ki hang a torkán, csak óriási erőfeszítés árán tudta kinyögni: – Mindenki szolgált! Mindenki engedelmeskedett neki, hiszen ő volt a sah, de közben a forradalomért dolgoztunk... Sah volt, mindenki teljesítette a parancsait, amíg övé volt a hatalom...

– Az imám nem! – vágott közbe keményen Juszuf. – Khomeini imám soha nem szolgált a sahot! – Lassan körülnézett, és a jelenlévők némán hallgattak, egyik sem mert megszólalni.

A hosszúra nyúló csöndben Bakraván látta, hogy a férfi rojtos szélű zsebébe nyúl, papírt vesz elő, belenéz, és tudta, hogy ő az egyetlen, aki ennek a szörnyű rémálomnak véget vethet.

– A Forradalmi Bizottság – kezdte olvasni fennhangon a szöveget Juszuf – és Aliallah Uvari nevében Fösvény Paknuri ezennel bíróság elé idéztetik. Haladéktalanul...

– Nem, kegyelmes uram – vágott a szavába határozottan, de udvariasan Bakraván, és közben a szíve olyan hevesen vert, hogy majd kiugrott a helyéről. – Ez itt a bazar! Mindenki tudja, hogy a bazárnak az idők kezdete óta saját törvényei, saját vezetői vannak. Emir Paknuri is közéjük tartozik, nem lehet letartóztatni, akarata ellenére elvinni innen. Sérthetetlen, így írja elő a bazar ősi törvénye. – Határozottan, rezzenéstelen tekintettel nézett a fiatalemberre. Tudta, hogy a sah, a rettegett SAVAK sem merte soha kétségbe vonni

a bazárnak azt a jogát, hogy menedékül szolgáljon mindazoknak, akiket erre méltónak talál.

– A bazár törvényei talán fölötte állnak az isteni törvényeknek, Bakraván pénzkölcsönző?

– Nem... Természetesen nem – válaszolta, és úgy érezte, mintha jeges kéz markolta volna meg a torkát.

– Akkor jó! Én Isten törvényeinek engedelmeskedem, Isten parancsát teljesítem.

– De nem tartóztathatja...

– Isten törvényeinek engedelmeskedem, és Isten parancsát teljesítem! – A tiszta, barna szemek vészjósló nyugalommal néztek Bakravánra a vastag, fekete szemöldök alól. – Nincs szükségem fegyverre, egyikünknek sem kell fegyver, hogy teljesítsük Isten akaratát. Minden erőmmel azon vagyok, hogy Isten mártírja legyek, mert akkor egyenesen a paradicsomba jutok, nem kell ítélőszék elé állnom, minden bűnöm örök megbocsátást nyer, el lesz törölve. Akár ma is bekövetkezhet, és ha igen, áldani fogom annak a nevét, aki megöl, mert tudom, hogy Isten parancsát teljesítve halok meg.

– Isten hatalmas! – mondta az egyik gárdista, és a társai kórusban ismételték szavait.

– Igen, Isten hatalmas! De te, Bakraván pénzkölcsönző, imádkozol-e naponta ötször, ahogyan azt a Próféta megparancsolta? – kérdezte a gárdisták lángoló tekintetű vezetője.

– Természetesen! Hogyne! – Bakraván tudta, hogy hazugsága büntetlen marad, következményei alól felmenti a *takija*, a prófétának az az engedélye, hogy minden mohamedán hazudhat iszlám hitével kapcsolatban, ha úgy érzi, hogy az igazság beismeréséért az életével kell fizetnie.

– Rendben. Várj türelemmel, érted majd később jövök! – Bakraván a rémülettől mozdulatlanra dermedve hallgatta, amit a zöldszalagosok vezetője Paknurinak mondott: – A Forradalmi Bizottság és Aliallah Uvari utasítására felszólítalak téged, Fösvény Paknuri, hogy adj számot isten ellen elkövetett bűneidről!

Paknuri remegő szájjal, küszködve tudott csak megszólalni: – Én... én... maguk nem... itt a bazár...

Ali Kia minden bátorságát összeszedve, óriási erőfeszítéssel megköszörülte a torkát. – Figyeljenek ide! Talán jobb volna, ha ezt az egészet holnapra hagynánk – kezdte, és mindent elkövetett, hogy a

hangja ne remegjen, kellő tekintélyt sugározzon. – Emir Paknuri biztosan nagyon sajnálja, ha elkövetett valamilyen hibát...

– Maga kicsoda?! – A gárdisták vezetőjének a tekintete szigorúan, szúrósan szegeződött rá, mint korábban Paknurira és Bakravánra. – He?!

– Ali Kia miniszterhelyettes – válaszolta Kia, elkeseredett kísérletet téve rá, hogy a fenyegető tekintet súlya alatt is megőrizze a bátorságát. – A pénzügyminiszter helyettese, Bazargán miniszterelnök belső kabinetjének a tagja. Azt tanácsolom...

– Isten nevében mondom, a maga pénzügyminisztériuma, kabinetje, Bazargánja nekem, nekünk semmit sem számít. Mi Uvari mollah utasításait teljesítjük, a Bizottságét, amely az imámnak engedelmeskedik, ő pedig istennek. – A gárdisták vezetője közömbös arccal megvakarta a nyakát, aztán visszafordult Paknurihoz. – Kifelé! – mondta már-már szelíden. – Ha nem megy önként, a lábánál fogva vonszoljuk ki.

A fenyegetést hallva Paknuri rémülten felhördült, a padlóra hanyatlott, és ott is maradt mozdulatlanul. A többiek tehetetlenül nézték, valaki Isten akaratáról suttogott, Bakraván kedvence, a teát felszolgáló, lányos arcú fiú halkán szipogni kezdett.

– Hallgass, kölyök! – szólt rá Juszuf. – Meghalt?

Az egyik alkalmazott Paknurihoz lépett, és fölé hajolt, hogy közelebbről is megnézzze. – Nem. Insa Alláh.

– Insa Alláh. Haszán, vidd a csaphoz, tartsd víz alá a fejét, és ha attól se tér magához, akkor felkapjuk...

– Nem! – vágott közbe bátran Bakraván. – Nem! Itt marad. Beteg, és...

– Süket vagy, öreg? Nem hallottad, mit mondtam? – kérdezte most már éles, fenyegető hangon Juszuf. A jelenlévők mozdulatlaná dermedtek, a gyerek ökölbe szorított kezét tömte a szájába, hogy ne sírja el hangosan magát. Juszuf Bakravánon tartotta a szemét, de közben jelzett a Haszán nevű öles termetű, széles vállú gárdistának, aki könnyedén felkapta Paknurit, és kivitte az üzletből. – Ahogy Isten akarja – mondta Bakravánnak. – He?

– Hová... Kérem, mondja meg, hová viszik!

– Természetesen börtönbe. Hová vihetnénk?

– Melyik... melyik börtönbe, kérem?

A kérdés hallatán az egyik iszlám gárdista harsányan felkacagott. – Mit számít az, hogy melyik börtönbe?

Dzsared Bakraván és a többiek hirtelen áporodottnak, cellaszerűnek érezték az üzletet, bár a levegője mit sem változott, és az eleje nyitott volt, mint mindig.

– Tudni szeretném – mondta reszelős hangon Bakraván, és megpróbálta titkolni, hogy forr benne a gyűlölet. – Kérem.

– Az Evinbe. – Ez volt az egyik leghírhedtebb teheráni börtön. Amint a nevét kimondta, Juszuf érezte a jelenlévők feltámadó rémületét. Mind bűnösök, ha ennyire félnek, gondolta. Hátrapillantott, az öccsére. – A papírt!

A fiú alig tizenöt éves volt, szutykos, csúnyán köhögött. Összehajtott lapokat húzott elő a zsebéből, és hosszan keresgélt közöttük, mielőtt odanyújtotta az egyiket a bátyjának. – Tessék, Juszuf!

A vezér belenézett. – Biztos vagy benne, hogy ez az?

– Igen. – A suhanc piszkos ujjával rábökött a névre, és lassan, szótagolva elolvasta: – Dzsa-red Bak-ra-ván.

– Isten legyen hozzánk irgalmas! – nyögte valaki. A közbeszólás után támadt néma csöndben Juszuf elvette az öccsétől a lapot, és odanyújtotta Bakravánnak. A többiek mozdulatlaná dermedve várták, mi fog történni.

Az idős férfi remegő ujjakkal, nehezen lélegezve átvette az iratot, de hiába próbálta elolvasni, a szeme elhomályosult, és csak bizonytalan körvonalú foltokat látott. Aztán hirtelen kitisztult a látása, megjelent előtte a szöveg: *Dzsared Bakraván, a teheráni bazár kereskedője. A Forradalmi Bizottság és Aliallah Uvari utasítására holnap, rögtön az első ima után jelenj meg az Evin börtönben üléselő forradalmi törvényszék előtt, hogy válaszolj a kérdéseire!* Az idézés alján gyakorlatlan, nehézkes kézírással mindössze egy keresztnév állt: Aliallah.

– Milyen kérdésekre? – kérdezte tompán.

– Insa Alláh. – A gárdisták vezetője felállt, és a vállára csapta a karabélyát. – Reggel találkozunk. Hozza magával a papírjait, és ne késsen!

Megfordult, és határozott léptekkel kiment az üzletből.

AZ AMERIKAI NAGYKÖVETSÉG KÖZELÉBEN, 20.15. Erkki már csak-nem négy órája várt. A barátja, Christian Tollonen első emeleti lakásának ablakából tisztán látta az utca másik oldalán az amerikai

nagykövetség reflektorokkal megvilágított területét, a magas falakat, a hatalmas, vasrácsos kapu környékén fázósan toporgó tengerészgyalogosokat, és mögöttük a követségi épületet is. A forgalom még mindig erős volt, a járművek vadul túlköelve próbáltak előbbre jutni, és a gyalogosok is ugyanolyan türelmetlenek, szabályt nem tisztelőek voltak, mint máskor. A közlekedési lámpák nem működtek, forgalomirányító rendőrnek nyomát sem lehetett látni. Nem mintha különösebb hasznuk lenne, gondolta Erkki. A teherániaknak kisebb gondjuk is nagyobb annál, semhogy a közlekedési szabályokat betartsák. Soha nem törődtek velük, és nem is fognak. Akárcsak azok az őrütek, akiket a hegyek között láttak vad száguldás közben meghalni. Mint a tebriziek, vagy mint a kazviniak.

Ha Kazvinra gondolt, hatalmas keze önkéntelenül ökölbe szorult. Reggel, amikor bement a finn nagykövetségre, már ott volt a jelentés arról, hogy Kazvinban teljes a zűrzavar, a tebrizi azerbajdzsánok ismét fellázadtak, és harcot vívnak a Khomeinihez hű erőekkel. Azerbajdzsán, az olajban gazdag, hadászatiilag rendkívül fontos határtartomány újból kikiáltotta függetlenségét, amelyért évszázadok óta harcolt, élvezve a területre áhítozó Oroszországnak, ősidők óta Irán ellenségének a támogatását, hallgatva felbujtó, békétlenséget szító szavára. Erkkinek önkéntelenül az jutott eszébe, hogy a Rakoczyhoz hasonló ügynökök most valószínűleg csapatostul nyüzsögnek Azerbajdzsánban.

– Az oroszok persze hogy meg akarják szerezni a területünket! – mondta dühösen Abdalláh Gorgon hán a veszekedésük során, amelyre közvetlenül azelőtt került sor, hogy Azadehhez elindultak Teheránba. – Bárhová mégy is a környéken, Rakoczykkal találkozol. Olyan vékony kötélnek kell táncolnunk, mint senkinek a világon, mert nálunk van a Hormuzi-szorosnak, a Nyugat legfontosabb olajszállítási útvonalának a kulcsa. Ha mi, jó törzsi kapcsolatokkal rendelkező Gorgonok néhány kurd szövetségeseinkkel együtt nem állunk a sarkunkra, egész területünk a szovjeteké lenne, már régen összeolvadt volna Azerbajdzsán másik felével, amelyet évtizedekkel ezelőtt elraboltak tőlünk. Ebben is a gálád, csaló britek segítették őket. Ó, hogy utálok a briteket! Jobban, mint az amerikaiakat, akik csak ostoba, nevetlen barbárok. Ez az igazság!

– Nem olyanok, mint leírtad őket, legalábbis azok, akikkel én találkoztam. Az S-G becsületesen, tisztességgel bánik velem.

– Egyelőre. De biztos lehetsz, hogy elárulnak. A britek mindenkit elárulnak, még a saját fajtájukat is, ha az érdekeik úgy diktálják.

– Insa Alláh.

A válasz száraz, gúnyos nevetésre készítette Abdalláh Gorgon hánt.

– Insa Alláh! És Insa Alláh az is, hogy miután a szovjet hadsereg visszahúzódott a határon túlra, eltapostuk a bábjaikat, felszámoltuk az úgynevezett Azerbajdzsáni Demokratikus Köztársaságot és a Kurd Népköztársaságot. Ezzel együtt csodálom a szovjeteket, azt, hogy mindig győzni akarnak, és úgy változtatgatják a szabályokat, hogy azok mindig nekik kedvezzenek. A világháborútok igazi győztese Sztálin volt. Hatalmas, kimagasló személyiség. Nem ért el mindent, amit akart Potsdamban, Jaltában, Teheránban? Nem járt túl Churchill és Roosevelten eszén? Roosevelten még abba is beleegyezett, hogy nála lakjon, a szovjet nagykövetségen! Hogy nevettek rajta az irániak! A nagy elnök önként odaajándékozta Sztálinnak a jövőt, pedig elég ereje lett volna, hogy visszaszorítsa, a határai mögé zárja. Mekkora géniusz volt Sztálin! Hozzá képest a ti szövetségesetek, Hitler csak gyáva, nyúl szívű alak volt! Ahogy Isten akarja. He? – A finnek csak azért támogatták Hitlert, hogy harcolhassanak Sztálin ellen, és visszaszerezzék elrabolt területeiket – vitatkozott az apósával Erkki.

– De veszítettetek. Rossz oldalra álltatok, és vesztesként kerültetek ki a háborúból. Még a bolond is láthatta, hogy Hitler meg fog bukni. Hogy lehetett olyan ostoba Reza sah, hogy őt támogatta?! Komolyan mondom, kapitány, soha nem értettem, miért kegyelmezett meg nektek, finneknek Sztálin. Én az ő helyében, intő példaként, ugyanúgy megtizedeltelek volna benneteket, ahogyan másokkal tette. Miért hagyta meg az életeteket? Azért, mert vakmerőek voltatok, és szembe mertetek szállni vele a Téli Háborútokban?

– Nem tudom. Talán. Azzal mindenesetre egyetértek, hogy a szovjetek soha nem fognak felhagyni a próbálkozással.

– Soha, kapitány! De mi sem! – mondta nem kis nyomatékkal Abdalláh hán. – Mi, azerbajdzsánok, mindig túl fogunk járni az eszükön, és féken tartjuk őket. Úgy, mint 46-ban.

Igen, de akkor a Nyugat erős volt, a szovjetek visszaszorítását célzó Truman-doktrína hatékonyan működött, gondolta komoran Erkki. És most? Amikor Carter a kormányos?

Nehézkesen előrehajolt, újból megtöltötte a poharát; már nagyon szeretett volna visszamenni Azadehhez. A lakásban annyira hideg

volt, hogy vastag bundakabátját le sem vetette – a fűtés régóta nem működött, és az ablakok is erősen húztak, rossz volt a szigetelésük. A szoba azonban tágas volt, kellemesen berendezve. Az öblös bőrfotelek, a falakat díszítő kicsi, de értékes perzsa szőnyegek, réz ötvösmunkák férfiasá tették. Mindenütt, az asztalokon, székeken, polcokon finn, orosz és perzsa könyvek, folyóiratok, napilapok heverték, az egyik sarokban hanyagul odavetett női cipő árválkodott. Erkki élvezettel kortyolt bele a vodkába, örült az ereiben szétáradó kellemes melegnek, aztán újból az amerikai nagykövetség felé nézett, és ki tudja, hányadszor, megkérdezte magától, hogy valóban ki kell-e vándorolniuk Azadehhez az Egyesült Államokba. – A védőbástyák sorra összeomlanak – mondta félhangosan. – Irán többé nem biztonságos, Európa könnyen sebezhető, Finnország a világ végén van...

Nem fejezte be a mondatot, az utcán hirtelen támadt őrült kavarodás ragadta meg a figyelmét. A forgalom leállt, sem a gyalogosok, sem a járművek nem tudtak haladni, mert beszorultak a két irányból tömegével érkező fiatalok közé. Az amerikai nagykövetség a Taht-e-Dzsamsid, és a Teherán főutcájának számító Rooseveltsugárút sarkán állt. A volt Rooseveltsugárúton, helyesbített gondolatban Erkki. Most vajon minek nevezik? Khomeini utcának? Forradalom utcának?

A lakás ajtaja váratlanul szélesre tárult. – Szevasz, Erkki! – köszönt jókedvűen, széles vigyorral az arcán a hazatérő háziga. Christian Tollonen orosz szabású szőrmekucsmát és prémgalléros télikabátot viselt, amelyet még egyetemistaként, egy barátjaival eltöltött részeg hétvégén vásárolt Leningrádban.

– Mi újság?

– Négy órája várok.

– Egészen pontosan három órája és huszonkét perce, és közben megittál fél üveggel a legfinomabb Moszkovszkaja vodkából, amelyet drága pénzen, csempészektól vettem. Különben is, abban maradtunk, hogy három-négy óra múlva jövök. – Christian Tollonen nemrég múlt harmincéves, nőtlen volt, szőke hajú és szürke szemű, a finn nagykövetség kulturális attaséjának helyettese. Évekkel ezelőtt kötött barátságot Erkkivel, rögtön azután, hogy Iránba érkezett. – Tölts nekem is egy kupicával! Rám fér! Már megint tüntetnek, alig tudtam átvergődni a tömegben. – A kabátját le sem vetve, az ablakhoz lépett.

A két irányból érkezők már összetalálkoztak, a tömeg a nagykövetség bezárt kapui előtt hullámozott. Hallgatták a harsány kiáltásokat, és Erkkinek közben feltűnt, hogy a fiatalok között egyetlen mollah-t se látni.

– Vesszen Amerika! Vesszen Carter! – fordította a tüntetők kiáltásait Tollonen. Folyékonyan beszélt perzsául, mert az apja is diplomata volt, és gyerekkorában öt évet töltött Teheránban, ott járt iskolába. – A szokásos baromság: vesszen Carter és az amerikai imperializmus!

– Az Alláh-u Akbár viszont hiányzik – jegyezte meg Erkki. Megborzongott, mert eszébe jutott a Kazvin utáni úttorlasz. – És mollah-k sincsenek.

– Tényleg. Egyet sem látok. – Az utcán egyre magasabbra csaptak az indulatok. – A legtöbbjük egyetemista. Azt hitték, hogy orosz vagyok, és elmondták, hogy harc volt az egyetemnél, baloldaliak csaptak össze zöldszalagosokkal. Húszan, de az is lehet, hogy harmincan sebet kaptak, meghaltak, és a lövöldözés még; mindig tart. – Tollonen látta, hogy odalent egy csapat fiatal nekiesik a rácsos kapunak, és vádul rángatni kezdi; – Vérszomjasak, harcolni akarnak.

– És nincs rendőrség, hogy megállítsa őket. – Erkki odanyújtotta barátjának a poharat.

– Mi lenne velünk vodka nélkül? – kérdezte Tollonen.

– Legfeljebb brandyt innánk – válaszolta nevetve Erkki. – Mindent meg tudtál szerezni?

– Nem, de ami van, az sem rossz. – Tollonen leült az egyik alacsony asztal mellett álló öblös fotelbe, és papírokat halászott elő az aktatáskájából. – Itt van a házasságlevelek és a születési bizonyítványod másolata; hála istennek, maradt nálunk mind a kettőből. Új útlevelel mindkettőtöknek. Találtam valakit Bazargán hivatalában, aki hajlandó volt beütni a tiedbe a három hónapra szóló, ideiglenes lakhatási engedélyt.

– Varázsló vagy!

– Megígérték, hogy kiállítják az új iráni pilótaengedélyt, de hogy mikor, azt nem mondták. Az S-G-s igazolványod és a brit engedélyed fénymásolata szerintük egyelőre elég ahhoz, hogy repülhess. Azadeh útlevele is ideiglenes. – Tollonen a fényképnél kinyitva adta oda Erkkinek az okmányt. – Polaroid kép, nem szabványos, de megteszi, amíg jobbat nem szerzünk, írasd alá vele, amilyen hamar csak lehet! Járt külföldön azóta, hogy összeházasodtatok?

– Nem. Miért?

– Ha finn útlevelemmel hagyja el az országot... nem tudom, hogyan befolyásolja az iráni státusát. Az itteni hatóságok mindig is érzékenyek voltak, különösen a saját állampolgáraikkal kapcsolatban. Úgy tűnik, Khomeini még jobban gyűlöli az idegeneket, tehát a szabályok valószínűleg még szigorúbbak lesznek. Könnyen rásüthetik, hogy meg akarja tagadni a hazáját, és esetleg nem engedik vissza.

Az utcán összesereglett fiatalok kiáltásai kis időre elvonták figyelmüket az útlevelektől. Odakint százak rázták dühösen magasba tartott, összeszorított öklüket, és valaki egy hangszóróból még tovább tüzelte a tömeget.

– Pillanatnyilag ott tartok, hogy csak az érdekel, ki tudom-e vinni biztonságosan az országból. Más nem számít – mondta Erkki, miután megnézték, hogyan áll éppen a tüntetés.

Barátja elgondolkodva nézett rá.

– Nem ártana, ha ő is tisztában lenne a veszéllyel, Erkki! – felelte.

– Nem tudok iráni okmányokat, útlevelet szerezni neki, azok nélkül elutazni viszont nagyon kockázatos. Miért nem kéred meg az apját, hogy intézkedjen? Ő könnyen be tud szerezni minden iratot. Ha jól tudom, Tebriz nagyobbik része az övé.

– Igen, de mielőtt eljöttünk, újból összevesztünk. Ellenzi a házasságunkat.

Tollonen egy darabig hallgatott, és csak aztán vetette fel:– Talán azért, mert még nincs gyereketek. Tudod, milyenek az irániak.

– Ráérünk – válaszolta nehéz szívvel Erkki. Majd ha eljön az ideje, lesz gyerekünk, gondolta. Semmi nem kényszerít rá bennünket, hogy siessünk, és az öreg Nutt doki is azt mondja, Azadeh tökéletesen egészséges. A francba! Nem lesz hajlandó elutazni, ha megtudja, mit mondott Christian az iráni papírjairól. Ha viszont eltitkolom a dolgot, és nem engedik vissza az országba, azt soha nem fogja megbocsátani. Különben is, az apja engedélye nélkül nem lesz hajlandó elutazni. – Ahhoz, hogy az apjával megbeszéljem a dolgot, és el tudja intézni a papírokat, vissza kellene mennünk, amit nem akarok.

– Miért, Erkki? Többnyire alig várod, hogy Tebrizbe mehess.

– Rakoczy miatt. – Erkki részletesen elmondta a barátjának, mi történt velük útközben, csupán a mudzsahed megöléséről hallgatott,

valamint arról, hogy Rakoczy a menekülésük közben másokkal is végzett. Vannak dolgok, amelyeket jobb nem elárulni, gondolta.

Christian Tollonen belekortyolt a vodkájába. – Mi az igazi gond? – kérdezte..

– Rakoczy – tartott ki a korábbi magyaráztatnál a barátja. Tollonen vállat vont, nem feszegette tovább a kérdést. Az üvegért nyúlt, és igazságosan szétosztotta az ital maradékát. – Egészségünkre!

– Egészségünkre! Köszönöm az útleveleket, meg a többi okmányt!

Ismét az utcáról behallatszó kiáltások vonták magukra a figyelmüket. A tömeg fegyelmezettnek látszott ugyan, de egyre hangosabbá vált. Az amerikai nagykövetség területén reflektorok égtek, tisztán lehetett látni az épület ablakaiban állók arcát.

– Úgy tűnik, saját generátoruk van.

– Igen, és külön hőközpontjuk, benzinkútjuk, telefonvonalaiuk, kis híján önellátók. – Tollonen újabb üveget vett elő. – Ez, és a megkülönböztetett bánásmód – nincs szükségük vízumra, rájuk nem érvényesek az iráni törvények – az oka annak, hogy gyűlölik őket.

– Piszok hideg van itt, Christian! Elfogyott a fád?

– Az utolsó szilánkig. Szinte egész télen nem fűtöttek – három hónapja költöztem be, és már akkor is jéghideg volt.

– Talán tudták, hogy fölösleges – mondta Erkki, tekintetével az ottfelejtett női cipőre mutatva. – Van, aki melegítsen.

Tollonen elvigyorodott. – Szó, ami szó, gyakran akad. Elismerem, ami a földi örömeiket illeti, Teherán a világ egyik legcsodálatosabb helye volt... Most viszont... – Árnyék suhant át a fiatal diplomata arcán. – Az a gyanúm, hogy Irán nem lesz olyan paradicsomi ország, mint amilyenben azok a szerencsétlen flótások reménykednek, kint az utcán. A többség, és főleg a nők számára maga lesz a pokol. – Ivott egy kortyot, és a felerősödött kiabálást hallva kinézett az ablakon. Az utcán hullámozó tömeg még izgatottabbá vált; az egyik fiatal, amerikai karabéllyal a vállán, a társai nyakába hágott, és megpróbálta – sikertelenül – elérni a nagykövetséget övező fal tetejét. – Kíváncsi vagyok, mit tennék, ha nekem kellene védenem azt a falat, és látnám, hogy a sok hülye, fegyveresen megpróbál átjutni rajta..

– Jogos önvédelem gyanánt szétlőnéd a fejüket – válaszolta Erkki.

– Csak akkor, ha biztos lennék benne, hogy elviszem szárazon – válaszolta nevetve Tollonen. – Mit akarsz csinálni?

– Egyelőre semmit. Előbb beszélek McIverrel. Ma délelőtt nem lehetett, rengeteg dolga volt. A többiekkel együtt megpróbálták

előkeríteni valahogy az iráni partnereket, utána pedig a brit nagykövetségre mentek... Hogy is hívják? Azt hiszem, egy Talbot nevű pasashoz.

A név szemmel láthatóan felkeltette Tollonen érdeklődését. – George Talbothoz?

– Igen. Ismered?

– Másodtitkár. – Tollonen azt már nem tette hozzá, hogy Talbot évek óta a brit hírszerzés iráni rezidense, egyike a legfontosabb titkosszolgálati megbízottaknak. – Nem tudtam, hogy még mindig Teheránban van. Azt hittem, jó pár napja elutazott. Mit dolga vele McIvernek?.

Erkki közömbösen vállat vont, szórakozottan nézte az amerikai, nagykövetség falán mászó, megszaporodott alakokat, és azon törte a fejét, hogyan szerezhetne megfelelő iratokat Azadehnek.

– Megtudták, amit akartak? – kérdezte Tollonen.

– Fogalmam sincs róla. – Erkki ismét megvonta a vállát. – Később sem találkoztam Mackel. Én... – Elharapta a mondatot, és figyelmesen a barátjára nézett. – Fontos?

– Nem. Dehogy! Nem vagy éhes? Meghívhatlak benneteket Vacsorára?

– Köszönöm, de mára már elígértünk. – Erkki az órájára pillantott. Ideje is, hogy induljak. Még egyszer kösz a segítséget!

– Ugyan már! Említetted McIvert. Lehetséges, hogy ki akarnak vonulni Iránból?

– Nem hiszem. Úgy volt, hogy délután háromkor találkozunk és együtt megyünk a repülőtérre, de fontosabb volt, hogy beszéljek veled, és megkapjam az útleveleket. – Erkki felállt, kezét nyújtott.

– Még egyszer köszönöm.

– Nincs mit. – Tollonen keményen megszorította a barátja kezét.

– A holnapi viszontlátásra!

Az utcán hirtelen gyanús csönd támadt, mire izgatottan az ablakhoz futottak, hogy lássák, mi történt. A tömeg egy emberként az egykor Rooseveltnévű sugárút felé nézett, és kis idő múlva már ők is hallották a számtalan torokból harsogó, egyre erősödő Alláh-u Akbárt. – Van hátsó kijárat? – kérdezte nyugtalanul Erkki.

– Sajnos, nincs.

A frissen érkező tömeg első soraiban mollah-k és iszlám gárdisták haladtak. A legtöbbjükönél fegyver volt, ahogy a mögöttük tolongó fiataloknál is. – Isten hatalmas! Isten hatalmas! – skandálták

ütemesen. Sokkal többen voltak, mint a diákok, és az utóbbiak fegyverei sem tudták ellensúlyozni a nyomasztó számbeli fölényt.

A baloldaliak az úttesten rekedt járművek közé, kapualjakba húzódtak, a gépkocsikból rémült férfiak, nők, gyerekek ugrottak ki, és lázas sietséggel fedezéket kerestek. Az iszlámisták gyorsan közeledtek, elárasztották a járdákat, az úttestet, jelszavaik egyre harsogóbbá váltak, lépteik fenyegetően dobbantak, és már készen álltak az elkerülhetetlennek látszó összecsapásra, amikor megdöbbentő módon a diákok némán hátrálni kezdtek. A zöldszalagosok nem értették, és elbizonytalanodva megtorpantak.

A visszavonulás békés volt, annyira, hogy az újonnan érkezők harci kedve is alábbhagyott. A tüntetők otthagyták a nagykövetséget, a mollah-k és a zöldszalagosok pedig nekiláttak felszámolni az úttesten keletkezett dugót. Azok, akik a diákoktól megrémülve kiugrottak gépkocsijaik volánja mögül, és menedéket kerestek valamelyik kapualjban, fellélegeztek, hálát adtak Istennek a közbeavatkozásért, és lassan visszaszállingóztak a járműveikhez. A motorok felbőgtek, újból zajos lett az utca, a mielőbb távozni akaró autósok és gyalogosok lázas tülekedésbe kezdtek, A nagykövetség rácsos kapui zárva maradtak, csupán egy kis oldalajtó nyílt ki.

– Az életemet tettem volna rá, hogy egymás torkának ugranak – jegyezte meg álmélkodva Tollonen.

Erkki sem értette jobban, amit látott.

– Mintha az egész meg lett volna rendezve... – Elharapta a mondatot, és izgalomtól kipirult arccal az ablakhoz lépett. – Nézd! Ott, annál a kapualjnál. Az Rakoczy!

– Hol? Kicsoda... Arra a repülőkabátos pasasra gondolsz, aki az alacsony fickóval beszélget? – kérdezte Tollonen. A két férfi félig az árnyékban állt, és csak miután kezét ráztak, léptek előrébb, a világosba. Az egyik valóban Rakoczy volt. – Biztos vagy benne...

Erkki nem hallotta a mondat végét, vadul rohant lefelé a lépcsőn. Tollonen utána futott, és az ajtóból látta, hogy előrántja övéből a törét, és a kabátja ujjába rejti. – Erkki! Ne bolondulj meg! – kiabált utána, de a barátja elvágtatott anélkül, hogy akár csak hátranézett volna. Az ablakhoz futott, és még látta, hogy Erkki kivágódik a kapun, és az útjába kerülőket félrelökve továbbszáguld. Rakoczy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Erkki azonban nem tévesztette szem elől, körülbelül százméternyire lehetett tőle. Látta, hogy befordul a Roosevel

sugarúira. A sarokhoz érve ismét felfedezte – szapora, egyenletes léptekkel távolodott. Gyalogosok tömege választotta el őket, az úttestet elfoglaló gépkocsik lassan, szinte folyamatosan tülkölve araszolták előre. Néhány teherautót megkerülve Rakoczy az úttestre lépett, várta, hogy egy öreg, rozoga Volkswagen elhaladjon előtte, közben körbepillantott, és meglátta Erkkit. Szinte lehetetlen volt nem észrevenni, hiszen majdnem harminc centiméterrel kimagaslott a tömegből. Rakoczy pillanatnyi késedelem nélkül rohanni kezdett. Az útjába kerülőket elsodorva egy mellékutca felé rohant, Erkki utána. Lökdösődésük dühös kiabálást, átkozódást váltott ki, egy öregember meg is botlott, és beleesett a sárba, mert Rakoczy erőszakosan megtaszította. A mellékutca keskeny volt, kivilágítatlan, nyitott szennyvízcsatornák szegélyezték, az üzletek, árudák zárva. Csupán néhány árnyalakat lehetett látni, akik hazafelé mentek, sötét kapualjakból nyíló otthonaikba. Az egész környék vizelettől, szeméttől, állati hulladéktól és. elhajított, rothadó zöldségtől bűzlött.

Rakoczynak mintegy negyven méter előnye lehetett. Befordult egy még szűkebb sikátorba, végigrohant a rongyaikba burkolózva az utcán alvók között, dühös kiáltások követték, amerre járt, és betért a következőbe. Már nem törődött az iránnyal, csak futott mellékutcákon, újabb sikátorokon át, és el is tévedt. Amikor lihegve megállt, akkor látta, hogy zsákutcába jutott. Előkapta a revolverét, hogy felkészüljön a védekezésre, de aztán észrevett egy szűk átjárót, és inkább azt választotta.

Az utca olyan keskeny volt, hogy kitért karral mindkét oldalon megérintette volna a házak falát, miközben erősen zihálva egyre beljebb rohant a kanyargós utcácskák, közök, átjárók sűrű szövedékébe. Előtte idős asszony éjjeliedényt borított ki éppen a nyitott kanálisba. Meg sem próbálta kikerülni, egyszerűen fellökte. Erkki már csak húsz méterre lehetett mögötte, dühe megsokszorozta az erejét, és az úton fekvő öregasszonyt átugorva tovább csökkentette a távolságot. Már azt hitte beéri Rakoczyt, de az az egyik sarkon váratlanul megtorpant, elrántotta a fal mellől egy utcai árus öreg, rozoga pultját, és Erkki elé lökte. A finn már nem tudott lefékezni, nekiment, és átesett rajta. Dühösen, az úttestől kissé szédelegve pattant fel, átugrotta az összetört deszkákat, és a kését előhúzáva fordult be a sarkon.

Mivel nem látott senkit, zavartan megtorpant. A melle zihált, egész teste verejtékben úszott, és bár szerencsés adottsága folytán remekül

látott a sötétben, a szeme ezúttal nehezen tudott alkalmazkodni a körülményekhez. Végül csak észrevett egy alacsony boltívet, és a tőrét óvatosan maga előtt tartva átment alatta. Egy házak között meghúzódó, szeméttel és lecsupasztított, rozsdás gépkocsi roncsokkal teli belső udvarra jutott, ahonnan több ajtó is nyílt kamrákba, lakásokba, a környező épületek emeletére vezető lépcsőkre. Csönd vette körül, gyanús csönd. Szinte a bőrén érezte, hogy valakik a sötétből figyelik. Nem messze patkányok motoszkáltak a szeméthalmok között.

Az egyik oldalsó boltív fölött perzsa írásjelekkel írt feliratot látott, amelyet nem volt képes kisilabizálni. A boltív alatt még sűrűbb volt a homály, mindössze a mélyén látott egy nyitott ajtót. Rozsdás volt, meglazult csuklópántú vaskeret tartotta, a mögötte lévő helyiségben gyertya pislákol.

– Mit akar?

A sötétből váratlanul megszólaló férfihangtól Erkki úgy meglepődött, hogy libabőrös lett a háta. A kérdés angolul hangzott el, a hang azonban nem Rakoczyé volt, másfajta akcentus érződött rajta.

– Ki... ki maga? – kérdezte zavartan. Megpróbált tekintetével áthatolni a sötétségen, közben azt latolgatta, hogy nem Rakoczy változtatta-e el megtévesztésül a hangját.

– Mit akar?

– Én... Egy embert keresek – válaszolt, azt sem tudva, hogy pontosan hová, kihez intézi szavait az erősen visszhangzó boltív alatt.

– Akit keres, az nincs itt. Menjen innen!

– Ki maga?

– Nem számít. Menjen!

A gyertyaláng apró pont volt csupán, még sűrűbbé tette maga körül a sötétséget. – Látott valakit... errefelé futni?

A férfi halkán nevetett, mondott valamit perzsául, mire halk nesz, elfojtott nevetés hangzott fel a közelből. Erkki védekezően lóbálni kezdte maga előtt a tőrét. – Ki maga?

A neszek megsaporodtak, úgy tűnt, hogy teljesen körbeveszik. Valahol víz csöpögött a hangból ítélve egy mély kútba. A levegő áporodott, bűdös volt. A távolból fegyverropogás hallatszott, majd újabb, ruhasuhogásra emlékeztető hangok. Erkki megpördült, mert úgy érezte, valaki áll mögötte, de senkit sem látott, csak az alacsony boltívet, és mögötte a halványan derengő udvart. Izzadságtól nedves arcát megtörölve óvatosan az ajtóhoz ment, és mert biztos volt

abban, hogy Rakoczy ott van a közelében, védekezően nekivetette a hátát a falnak. A neszek hirtelen megszűntek, a csönd áthatolhatatlannak tetsző falat vont köré.

– Miért nem válaszol? – kérdezte. – Látott valakit? Halk nevetés.

– Menjen el! – A választ ismét néma csend követte.

– Mitől fél? Ki maga?

– Megmondhatnám, de nem sokat érne vele, félni pedig nincs okom, legfeljebb magának – a hang változatlanul szelíd volt. A férfi mondott valamit perzsául, és a megjegyzés ismét nevetést váltott ki a körülöttük láthatatlanul ólálkodókból.

– Miért szólított meg angolul?

– Azért, mert egy iráni se nappal, se éjjel nem jönne ide. Csak bolondoknak jut ilyesmi az eszükbe.

Erkki a szeme sarkából látta, hogy egy árnyék suhan át közte és a gyertya között, és védekezően maga elé kapta a törét. – Rakoczy?!

– Így hívják azt az embert, akit keres?

– Igen... Itt van?

– Nincs.

– Nem hiszek magának, bárki legyen is!

Csend, és rögtön utána mély sóhaj – Ahogy Isten akarja! – hangzott némi szünet után a felelet. A hangsúlyból ítélve halk utasítás következett perzsául, amit Erkki megint nem értett.

Ahogy a férfi befejezte, gyufák gyulladtak körülötte, gyertyák, olajmécsesek kaptak lángra. Erkki körbefordult, és a megdöbbenéstől a lélegzete is elállt. Koszlott rongycsomókat látott a magas, barlangra hasonlító boltozat alatt Sok százat – férfiakat és nőket vegyesen. Elevenen rothadó, bűzt árasztó emberi maradványokat, lefoszlott húsú arcokat, üregükbe süppedt szemeket, csonkban végződő végtagokat. Pánikszerűen hátrált az ajtó felé, átlépve egy szakadt rongyaiba burkolózva a földön heverő öregasszonyon.

– Leprások vagyunk – mondta a férfi. Egy oszlopnál állt, rongyokba tekerve, arca már nem volt, csupán a szájából maradt valami. Nehézkesen fölemelte hegyes csonkban végződő kezét, és körbemutatott. – Tisztátalanok, kivétel nélkül. Ez a leprások háza. Látja közöttünk azt az embert, akit keres?

– Nem... nem! Én... Nagyon sajnálom – Erkki hangja gyöngye volt, reszketett a félelemtől.

– Sajnálja? – kérdezte ironikusan az élőhalott. – Hát igen. Mi is nagyon sajnáljuk. Insa Alláh. Insa Alláh.

Erkki szeretett volna megfordulni és elrohanni, de lába nem engedelmeskedett az akaratának. Ijesztő, ugatáshoz hasonló köhögést hallott valahonnan a közelből. – Ki... kicsoda maga? – kérdezte.

– Valamikor angoltanár voltam, most tisztátalan, élőhalott. Ahogy Isten akarja! Menjen innen! Köszönje meg Istennek, hogy könnyörületes magához!

A férfi karjának szálnalmas maradékával jelzett a társainak, mire azok sorra eloltották a gyertyákat, mécseseket, közben mindegyik Erkket figyelte halványan csillogó szemmel.

A szabadba érve Erkkinek komoly erőfeszítésébe került, hogy ne kezdjen el fejvesztve rohanni. Mocskosnak, fertőzöttnek érezte magát, szeretne volna ledobálni a ruháit, fürdővízbe merülni, és addig sikálni, dörzsölni a bőrét, amíg teljesen le nem hámlik, és vele együtt a rontás is.

– Állj! – szólt magára határozottan. – Ne légy ostoba, semmi okod arra, hogy pánikba ess!

SZERDA

7. fejezet

TEHERÁN, 16.17. McIver az S-G városi irodájának telexgépét bűvölte a tekintetével, izgatottan várta, hogy kopogni kezdjen. – Gyerünk, az isten szerelmére! – morogta, és idegesen az órájára pillantott, hogy lássa, mennyi az idő.

Pettikin rozoga, öreg karosszékekben ült, és lazán himbálta magát. – Mihelyt Gen megjön, indulunk – mondta.

Ez volt az első olyan nap, amikor a helyi forradalmi bizottság engedélyezte, hogy a külföldiek belépjenek az épületbe. A délelőtt nagy részét takarítással töltötték és azzal, hogy beindítsák a generátort, amelyből terjesen kifogyott az üzemanyag. A telex váratlanul életre kelt. *Sürgős! Erősítsék meg, hogy a gépük működik, és szóljanak Mr. McIvernek, hogy Avisyard üzenete van!* A figyelmeztetés Aberdeenből, az S-G központjából érkezett, az „Avisyard” pedig igen ritkán használatos, vállalaton belüli kód volt. Azt jelentette, hogy nagyon fontos, bizalmas üzenetet akarnak küldeni, amelyet kizárólag McIver láthat, csak ő lehet a telexnél, amikor leadják. A vonal azonban megszakadt, és kínos várakozásnak néztek elébe, mert az előző hívás is csak a negyedik próbálkozásra sikerült.

– Csak nehogy az derüljön ki, hogy elveszítettük valamelyik madarunkat! – fohászzkodott Pettikin.

– Az első gondolatom nekem is az volt. – McIver nagyot nyújtózkodott, megmozgatta elgémberedett vállát.

– Segíthetek valamiben?

– Nem hiszem. Sokat segített, hogy sikerült megszorongatni a két megmaradt partnerünket. – McIvernek sok utánjárással sikerült előkerítenie őket, kipréselni belőlük ötmillió riál készpénzt – valamivel több, mint hatvanezer dollárt, tehát elenyésző összeget a tartozáshoz képest –, és ígéretet arra, hogy a továbbiakban hetente, egyre növekvő összegekben fognak törleszteni. Cserébe neki is meg kellett ígérnie, sőt írásba adni, hogy szükség esetén az országon kívül kárpótolja őket, és a vállalati 125-öst is a rendelkezésükre bocsátja.

– Rendben van, de mi lesz a régóta esedékes bérleti díjon felüli négymillió dolláros tartozással? – kérdezte McIver.

– Ha működnének a bankok, már megkapták volna – válaszolták az irániak. – Nem a mi bűnünk, hogy dögvészes, áruló szövetségesei tönkretették a sahot, és vele egész Iránt. Ne minket hibáztasson a katasztrófáért! Ami konkrétan a pénzt illeti, nem törlesztettük mindig a tartozásunkat?

– De igen – általában hat hónap késéssel. Ezzel együtt igaza van, ha némi utánjárással is, de megkaptuk a részünket. A helyzet azonban alapvetően változott. Ha minden vegyes vállalat működését felfüggesztették, ahogy Tehrani mollah mondta, hogyan fogunk működni a jövőben?

– Néhány közös vállalat tevékenységét, de nem az összesét. Az információi eltűntek és pontatlanok. Bizalmasan szóltak nekünk, hogy amilyen hamar lehet, térjünk vissza a normális működési rendhez. A kötelező idejüket letöltők abban a pillanatban elmehetnek szabadságra, mihelyt megérkezik a váltás. Az olajmezőknek ismét teljes kapacitással kell termelniük. Meglátja, nem lesz semmi gond. De hogy minden eshetőségre bebiztosítsuk magunkat, kibővítjük a vezetők körét. Tiszteletre méltó unokatestvérem, Ali Kia pénzügyminiszter holnap belép az igazgatótanácsba, és...

– Állj! – vágott határozottan az iráni szavába McIver. – Az igazgatótanács összetételét csak az én előzetes beleegyezésemmel lehet megváltoztatni!

– Eddig valóban így volt, de az igazgatótanács változtatott a működési rendben. Ha nem ért egyet a határozattal, a következő londoni ülésen kifejtheti a véleményét, de addig az új szabály érvényes. Kia miniszterhelyettes úr biztosított bennünket, hogy kivétel leszünk az általános szabályok alól. Természetesen Kia miniszterhelyettes tiszteletdíját és részesedését a maguk nyereségéből vonjuk le...

McIver próbálta elszakítani tekintetét a telextől, és lázasan gondolkodott, igyekezett kiutat találni a nehéz helyzetből. – Egyik pillanatban az ember még azt hiszi, hogy minden a legnagyobb rendben van, aztán hirtelen kiderül, hogy már megint megette a fene az egészet!

– Igen. A mai napra Talbot tette fel a koronát – válaszolta Pettikin.

Kora délelőtt rövid időre találkoztak. – Igen, öregfiú, valóban úgy néz ki, hogy a vegyes vállalatoknak befellegzett. Sajnálom – mondta

szárazon a diplomata. – „Odafent” úgy döntöttek, hogy a működésüket további rendelkezésig felfüggesztik, de hogy pontosan milyen rendelkezést akarnak hozni, és kitől fog származni, azt nem árulták el. Azt sem, hogy mit jelent az „odafent”. Feltételezzük, hogy ezt az olimposzi döntést a Forradalmi Bizottság hozta, bárkiből álljon is a jeles testület. Másrészt, öregfiú, az ajatollah és Bazargán miniszterelnök azt mondta, hogy az összes külföldi kölcsönt visszafizetik. Természetesen Khomeini bármikor felülbíráhatja Bazargánt, az övével ellentétes utasításokat adhat ki, és ugyanezt a Forradalmi Bizottság is megteheti. A helyi bizottságok – enyhén szólva – szintén hajlamosak, hogy a szájuk íze szerint értelmezzék a törvényt, újat alkossanak, ha ahhoz van kedvük, és még egyetlen handabandázó csirkefogó sem szolgáltatotta be a fegyverét. A börtönök szépen telnek, fejek gurulnak mindenfelé, és nagyon úgy néz ki, hogy ennek az örülségnek egyelőre nem lesz vége. Sőt!

– Komolyan mondja?

– Azt tanácsoljuk, hogy a családtagok és azok az alkalmazottak, akikre nincs feltétlenül szükség, azonnal utazzanak el, mihelyt a repülőteret megnyitják, amit szombatira ígérték ugyan, de csak a jó isten tudja, mikor fog bekövetkezni. A British Airwayszel megállapodtunk, hogy küld egy Boeing-747-est. Készüljenek fel, hogy az első figyelmeztetésre indulhassanak!

– De mi lesz a gépeinkkel, hangárainkkal, pótalkatrészeinkkel? Hatalmas értékű eszközeink vannak itt lekötve, amelyeket nem lehet csak úgy zsebre rakni!

– Ez már a maguk gondja, öregfiú – válaszolta Talbot. – Ami a híres-nevezetes Ali Kiát illeti, beosztott tisztviselő, nincs semmilyen hatalma, és mindig annak az oldalára áll, aki az erősebb. Aproó! Nemrég kaptuk a hírt, hogy az Egyesült Államok kabuli nagykövetét kommunistaellenes, fundamentalista síita mudzsahedek elrabolták, és cserébe érte az egyik vezetőjüket követelték a szovjetbarát kormánytól. A szabadítási akció sikertelen volt, a lövöldözésben a nagykövet is meghalt. Kezdenek szépen alakulni a dolgok...

A telex mintha életre kelt volna, de hiába figyelték mindketten feszülten, némi zúgás után ismét kikapcsolt. Dühödten káromkodtak.

McIver ajtónyitást hallott, és csodálkozva látta, hogy Erkki lép be – úgy volt, hogy csak vacsoránál találkoznak. A pilóta arcán most is széles mosoly, de a tekintete fénytelen volt, hiányzott belőle az ismerős tűz.

– Szevasz, Erkki! Mi történt? – kérdezte kíváncsian McIver.

– Apró változás a programban. Mi... arról van szó... Vissza kell mennünk Azadehhez Tebrizbe.

Előző este McIver felvetette, hogy a házaspár amilyen hamar csak lehet, hagyja el Iránt. – Találunk helyettest, a miatt ne aggódj! – nyugtatta Erkket. – Már holnap indulhattok. A 125-ös megkapta a leszállási engedélyt, és valószínűleg engedélyezik, hogy ingajáratban átszállítson Sargazba mindenkit, akire nincs feltétlenül szükség. Üzenek Londonba, szerzek iratokat Azadehnek.

– Miért? – kérdezte most a pilótától. – Azadeh meggondolta magát? Nem akar iráni papírok nélkül elutazni?

– Nem. Egy órája üzenetet kaptunk... kaptam az apjától. Tessék!

– Erkki odaadta a kézírásos üzenetet McIvernek. Az egész egy mondat volt: *Abdalláh hántol Jokkonen kapitánynak: Engedélyezze, hogy a lányom azonnal hazautazzon! Aláírás: Abdalláh hán.* Az üzenet a papír másik oldalán perzsául is megismétlődött.

– Biztos, hogy az ő kézírása?

– Azadeh szerint igen. Ismeri azt is, aki hozta – válaszolta Erkki.

– Az illető semmi egyebet nem mondott azon kívül, hogy komoly harcok vannak arrafelé.

– Gépkocsival semmiképpen sem mehettek. – McIver Pettikinhez fordult: – Tehrani mollah talán hajlandó lesz felszállási engedélyt adni Erkkinek. Nogger szerint annyira örült a délelőtti kirándulásnak, hogy majd kiugrott a bőréből. A 206-osodra fel tudunk szerelni egy akkora tartályt, hogy meg lehessen járni vele az utat, és Nogger, vagy valaki más velük mehet, hogy visszahozza a gépet.

– Erkki, ugye tudod, mekkora kockázatot vállalasz? – kérdezte Pettikin.

– Igen.

– Alaposan átgondoltad? Rakoczy, ami az úttorlasznál történt, Azadeh... Egyedül is hazaküldhetjük, te elmégy a holnapi 125-ös-sel, ő pedig a szombati járattal – ajánlotta McIver.

– Ugyan már, főnök! A helyemben te se csinálnád... Nem hagyhatom magára.

– Persze, de azért meg kellett próbálnom. Szereltesd fel a nagyobb tartályokat, mi pedig megpróbáljuk elintézni az engedélyt! Azt ajánlom, amilyen hamar csak lehet, gyertek vissza Teheránba, és szombaton utazzatok el a 125-össel. Mind a ketten. Az sem ártana, ha

Sargazból rögtön továbbmennétek, mondjuk Ausztráliába, Szingapúrba, esetleg Aberdeenbe, bár az valószínűleg túl hűvös lenne Azadehnek. Ha eldöntöttetek, szólj, hogy intézkedni tudjak! – McIver mosolyogva kezét nyújtott. – Mondjam azt, hogy kellemes utat?

– Köszönöm. – Erkin látszott, hogy erősen foglalkoztatja még valami. Egy-két másodperc múlva meg is kérdezte: – Van valami hír Tom Lochartról?

– Egyelőre semmi... Sem Koviszt, sem Bandar-Deilamot nem lehet elérni. Sarazad ideges?

– Még ha csak az lenne! Az apját bevitték az Evinbe, és...

– Jézusom! – kiáltott fel elszörnyedve McIver, és Pettikin is elsápadt, mivel hallotta már a letartóztatásokról és a kivégzésekről szóló híreket. – Miért?

– Állítólag kihallgatásra – az egyik bizottság idézte be –, de senki nem tudja, mivel kapcsolatban, és azt sem, hogy meddig lesz bent.

– Ha csak kihallgatásra... Pontosan hogyan történt?

– Sarazad fél órája zokogva jött haza – mesélte Erkki. – Tegnap este, amikor vacsora után visszament a szüleihez, óriási felfordulást talált, mindenki magánkívül volt. Zöldszalagosok jártak a bázárban, Emir Paknurit, az apja egyik barátját letartóztatták „az iszlám ellen elkövetett bűnei” miatt, Bakravánt pedig ma hajnalra berendelték kihallgatásra. Hogy miért, azt nem mondták. – Erkki lélegzetvételnél szünetet tartott. – Reggel az egész család – Sarazad, az anyja, a húgai és a bátyja – elkísérte a börtönhöz. Napkelte után értek oda, és miután bement, ők nem jöttek el, vártak egészen délután kettőig. Még mindig ott lennének, ha a kapunál őrökös iszlám gárdisták el nem zavarják őket.

A szobára döbrent csend telepedett, amelyet végül Erkki tört meg: – Mac, próbáld felhívni Koviszt! Szólj az ottaniaknak, hogy lépjenek kapcsolatba Bandar-Deilammal... Tomnak tudnia kell, mi történt Sarazad apjával. Megyek. Elnézést, hogy ilyen rossz hírt hoztam. – Halvány mosolyt erőltetett az arcára. – Sarazad nagyon rossz állapotban van. Viszlát Sargazban!

– Minél előbb ott lesztek, annál jobb. Figyelj! Ha bármilyen gond adódik, azonnal menjetek át Törökországba!

– Úgy lesz. Ne aggódj!

– Rohadt időket élünk – a helikopterek és a pilóták aranyánál is értékesebbek a forradalmároknak – folytatta McIver. – Ha azt üzenem, hogy „Lelépni”, azonnal hagyj ott mindent, kapd fel

Azadehet, és meneküljétek át a határon, mert akkor már tényleg nagy baj van! Egy pillanatot se várjatok!

– Rendben. Ne aggódj!

– Ha összefutsz Gennel, ne szólj arról, mi történt Sarazad apjával!

– Persze! – Ígérte meg Erkki, és utána rögtön ment is.

Távozása után a két férfi hosszan hallgatott, végül McIver megjegyezte: – Bakraván fontosabb személyiség annál, semhogy csak úgy, nyomós indok nélkül letartóztassák.

– Igaz. – Pettikin témát váltott: – Nagyon remélem, Erkki nem fog belesétálni semmilyen csapdába. Nekem valahogy gyanús volt az az üzenet. Nagyon gyanús.

Egyszerre pattantak fel, meghallva a telex kopogását, és soronként, ahogy a gépből kijött, olvasták a szöveget:

„Duncan, bizalmas külügyminisztériumi értesülés szerint öt-hat napon belül valamennyi Iránban lévő gépünket lefoglalják, és a pilóták csak új, különleges engedéllyel hagyhatják el az országot.

Sargazba megyek. Sajnálom, de mielőbb evakuálnotok kell. „Az üzenetet Andy Gavallan, az S-G Helicopters elnöke küldte.

McIver érezte, hogy zakatol a szíve. Bekövetkezett, gondolta. Húsz év munkájának eredménye, minden, amiért Andyvel, Génnel dolgoztunk, szempillantás alatt szertefoszlik. Végünk van...

– Duncan!

Felpillantva a feleségét és Pettikint látta az ajtóban, mindketten őt figyelték mereven.

– Szevasz, Genny! Ne haragudj! Kicsit elkalandoztak a gondolataim – mondta, és nehézkesen felállt. – Azt hiszem, az Avisyard juttatta őket az eszembe.

– Avisyard telexet kaptatok? – kérdezte riadtan az asszony. – Csak nem egy madár zuhant le?

– Nem, hála istennek!

– Hála istennek! – ismételte meg megkönnyebbülve Genny. Meleg kabát volt rajta, elegáns kalap. – Elolvashatom? – kérdezte; Átfutotta az üzenetet, és már csöppet sem csodálkozott azon, hogy a férje halottsápadt. – Főzök egy teát – mondta, lerakva az asztalra a papírt.

A két férfi megpróbálta sorra venni a lehetőségeket, és mindig ugyanannál a gondolatnál lyukadtak ki, hogy nem tehetnek mást,

bízniuk kell abban, hogy a helyzet normalizálódni fog, a bankok ismét kinyírnak, megkapják a pénzt, amivel tartoznak nekik, vegyes vállalatuk pedig kivétel lesz, nem foglalják le, és a londoni külügyminisztérium téved.

Genny feszülten hallgatta őket, nagyon aggódott. Nyilvánvaló, gondolta, hogy itt nincs számunkra jövő. Őszintén szólva boldogan elmennék, ha Duncan is jönne velem... De akkor sem menekülhetünk el csak úgy gyáván, mint a farkát a lábai közé húzó kutya! Nem hagyhatjuk, hogy Duncan minden munkája, az összes megtakarított pénzünk odavesszen! Ez ugyanúgy megölné, mintha főbe lőnék. Huhh! Bár lett volna annyi esze, hogy hallgat az okos szóra. Tavaly nyugdíjba kellett volna mennie, amikor a sah még a helyén volt. Férfiak! Ostobák mind, kivétel nélkül. Magasságos isten! Makacsok, akár az öszvér.

Genny elkezdte kitölteni a teát, közben feszült csönd telepedett rájuk. Az asszony figyelte férje néma viaskodását, és lassan egy könnycsepp gördült végig az arcán. Kondenzált tejet töltött a teába, kiszolgálta Pettikint, majd McIvert is.

– Köszönöm, Gen! – A férfi gyöngéden letörölte a kövér könnycseppet. Szombaton elmegy a 125-össel. Ígérem, én is csak addig maradok, amíg rendbe tesszük ezt a... Neked viszont most már tényleg menned kell.

Genny beleegyezően bólintott. McIver ivott egy korty teát, aztán rámosolygott. – Átkozottul jó teát tudsz főzni, Gen – mondta, de nem sikerült megvigasztalnia az asszonyt, elterelni gondolatait az értelmetlen gyilkolásról, a sok tragédiáról, feledtetni vele, mennyit ártanak ezek a férjének. Ha így megy tovább, bele fog pusztulni, gondolta indulatosan, majd hirtelen úgy érezte, megtalálta a választ, tudja, mit kell tennie.

– Duncan, ha nem akarod, hogy ezek a gazemberek elrabolják a jövőnket, miért nem megyünk el, és viszünk magunkkal mindent? – kérdezte halkán.

– Tessék?

– Helikoptereket; alkatrészeket, mindenkit.

– Nem tehetjük, Gen! Milliószer megbeszéltük már, hogy nem.

– De igen! Ha akarjuk, és jó a tervezés, akkor meg tudjuk csinálni!

– Genny olyan határozottan, annyi meggyőződéssel mondta ezt, hogy McIver nem tudta kivonni magát a hatása alól. – Andy segíteni fog. Sargazban lesz, megtervezi a dolgot, te pedig irányítod a végrehajtást.

Ha nem akarják, hogy itt maradjunk, hát legyen! Elmegyünk, de a helikopterekkel, az alkatrészekkel együtt, megaláztatás nélkül. Titokban, de meg lehet csinálni. Biztos vagyok benne, hogy igen!

MÁSODIK KÖNYV

SZOMBAT

8. fejezet

Tebriz közelében, 11.49. Erkki Jokkonen a várost övező hegyek fölött repült a Bell-206-ossal. Nogger Lane ült mellette, Azadeh pedig a háta mögött. Az asszony síruhát viselt, fölötte vastag, téli repülőszék, de a kézitáskájában csador is lapult. A biztonság kedvéért – mondta, mielőtt elindultak volna. Fejhallgatót is kapott, így tisztán hallott minden, a helikopter fedélzetén elhangzó szót.

– Tebriz-Egy! Hallotok? – mondta éppen, sokadszor ismételve meg a hívást Erkki. Várt, de választ nem kapott, pedig már jócskán belül voltak a telep rádiójának hatósugarán. – Lehet, hogy senki sincs ott, de az is, hogy csapdát akarnak állítani, mint Charlie-nak.. Az ég tiszta volt fölöttük, a hőmérséklet jóval fagypont alatt és a hegyeket vastag hó borította. A teheráni irányítók intézkedésének köszönhetően gond nélkül meg tudtak tankolni az átkeresztelt, a sah nevétől megfosztott Bandar-Pahlaviban. – Khomeini gyorsan intézkedett. Az irányítók barátságosak, készségesek, a repülőtér ismét üzemel, mintha mi sem történt volna – mondta vidáman Erkki, hogy csökkentse valamelyest a rájuk telepedő rossz hangulatot.

Azadeh még mindig nem tért magához a megrázkódtatásból, hogy Emir Paknurit az iszlám elleni bűnei miatt kivégezték, és ugyanez lett a sorsa Sarazad apjának is, – Ez közönséges gyilkosság! – kiáltott fel elszörnyedve, amikor meghallotta, mi történt. – Miféle bűnököt követhetett el éppen ő, aki időtlen idők óta támogatta Khomeinit és a mollah-kat?

A kérdésre senki sem tudta a választ – a hozzátartozóknak mindössze annyit mondtak, hogy elvihetik a holttestet. Az egész háznép mélyen gyászolt, Sarazadon is lebírhatatlan bánat lett úrrá, olyan erős, hogy még a barátnőjével sem kívánt találkozni.

Hogy a közelében maradhasson, Azadeh nem akart elutazni Teheránból, de Erkki újabb, az előzővel azonos tartalmú üzenetet kapott a hántól: *Kapitány, követelem, hogy a lányom sürgősen jöjjön Tebrizbe!*

Már nem sok hiányzott, hogy otthon legyenek.

Valamikor valóban otthon volt, gondolta Erkki, de hogy most is az-e, abban nem vagyok biztos.

Kazvin közelében látták azt a helyet, ahol a Range Roverből kifogyott a benzin, és Pettikin és Rakoczy megmentette őket a csőcseléktől. Hiába keresték a tekintetükkel, a terepjáró már nem volt ott. Átröpültek a nyomorúságos falu felett is, amelyiknél csak úgy tudtak megmenekülni, hogy Erkki nekiment az okmányait elszedő, kövér képű mudzsahednek.

– Macnek igaza van! – mondta könyörgő hangon Azadeh. – Utazz el Sargázba! Nogger elvisz Tebrizbe, vissza is hoz, és a következő járással utánad megyek. Bármit mond is apám, csatlakozom hozzád Sargazban.

– Én viszlek haza, és hozlak vissza – válaszolta a feleségének. – Ne vitatkozzunk róla többet!

Doshan Tappehről szálltak fel pirkadatkor. A támaszpont csaknem néptelen volt, sok épület és hangár rommá lett, a légiőerő használhatatlanná vált, sérült gépei, teherautói mindenfelé, és egy szétroncsolódott, kiégett páncélos, oldalán a Halhatatlanok alakulati jelzésével. A romok eltakarításával senki nem törődött, öröket sem lehetett látni sehol. Fosztogatók ellenben szép számmal járhattak ott, és elvittek mindent, ami éghető – fűtőolajat és élelmiszert még mindig alig lehetett kapni a városban. Továbbra is gyakoriak voltak az iszlám gárdisták és a baloldaliak közötti éjszakai összecsapások.

Az S-G hangárját és szerelőműhelyét csodával határos módon nem érte különösebb kár. A falakon sok golyó ütötte lyuk volt ugyan, de egyelőre nem loptak el belőlük semmit, és a megmaradt néhány szerelő és irodai alkalmazott el tudta végezni azt a kevés munkát, ami még maradt. Sikerült ott tartani őket, hála annak a pénznek, amit McIver a partnerekből kipréselt, és amiből futotta arra, hogy elmaradt bérüket kifizesse. Erkkinek is adott annyit, amennyi elég volt a Tebriz-Egyen dolgozók fizetésére. – Kezdj el imádkozni! – mondta neki búcsúzóul. – Ma megbeszélésre megyek a minisztériumba, tárgyalni a pénzügyeinkről, a tartozásainkról, és megújítani a működési engedélyünket. Talbot beszélte meg a találkozót. Szerinte Bazargán és Khomeini szilárdan kézben tudja tartani a helyzetet, és képesek lefegyverezni a balosokat. Bízunk abban, hogy nem téved! Könnyű neki, gondolta akkor Erkki.

A hágón túljutva meredek süllyedésbe vitte a gépet. – Ott a telep! – Mind a két pilóta feszülten figyelt, de csupán a szélzsákokat látták

lengedezni, életnek semmilyen jelét sem tapasztalták. Járművek nem voltak, füst sem szállt fel egyetlen ház és lakókocsi kéményéből sem. – Legalább füstnek lennie kellene! – Kétszáz méter magasságban tettek egy kis sugarú kört, de senki sem került elő, hogy üdvözölje őket. – Lejjebb megyek, hogy jobban lássunk.

Hiába, a telep közléről is ugyanolyan kihalt volt, és Erkki újból háromszáz méter magasságba emelte a gépet. – Azadeh! – szólt a feleségének némi gondolkodás után. – Közvetlenül a palota előtt szállunk le.

Az asszony a fejét rázva tiltakozott: – Ne, Erkki! Tudod, milyen idegesek az örök, és ő is mennyire haragszik, ha valaki csak úgy, hívatlanul háborgatja.

– Minket viszont hívott, legalábbis téged. Egészen pontosan magához rendelt. Odarepülünk, teszünk egy kört, és ha úgy látjuk, hogy minden rendben, akkor leszállunk.

– Leszállhatnánk távolabb is, aztán gyalog...

– Sétáról szó sem lehet! Fegyver nélkül semmiképp sem. – Erkki hiába próbálkozott, Teheránban képtelen volt lőfegyvert szerezni. Az utolsó csirkefogónak is annyi van, amennyit akar, háborgott magában, és szilárdan elhatározta, hogy bárhonnán is, de kerít egyet. Többé nem érezte biztonságban magát fegyvertelenül. – Megyünk, körülnézünk, aztán eldöntöm, mi legyen – mondta, és a tebrizi irányítótorony frekvenciájára kapcsolva bejelentkezett, de választ nem kapott. Kis idő múlva újból hívta az irányítókat, és mert erre sem felelt senki, a próbálkozással felhagyva a város felé indult. Abu Mard falu fölött lefelé mutatott, és Azadeh rögtön észre is vette a csöpp kis iskolát, amelyikben olyan sok boldog órát töltött. Nem messze volt a tisztás és a kis patak, amelynek a partján először megpillantotta Erkkit. Erdei óriásnak hitte, első látásra belészeretett, amikor váratlanul fejbukkant, hogy csodát tegyen, megmentse az életen át tartó szenvedéstől. Előrehajolt, és az utastér és a pilótafülke közötti kis ablakon átnyúlva megérintette a férfi vállát.

Erkki mosolyogva hátrafordult. – Jól vagy? Nem fázol?

– Nem. Szerencsét hozott nekünk ez a falu, ugye? – Azadeh a férje vállán tartotta a kezét, az érintés mindkettőjüknek jólesett, meghitt hangulatot varázsolt köréjük.

Kis idő múlva megpillantották a repülőteret és az északra, a néhány kilométernyire lévő szovjet Azerbajdzsánba, azon keresztül pedig Moszkvába vezető vasútvonalat, amelynek a másik végpontja

ötszázharminc kilométernyire délkeletre, Teheránban volt. A város szélesen terült el alattuk, látták a fellegvárat, a Kék Mecsetet, a levegőt erősen szennyező acélgyárakat, a hatszázezer lakos házeit és viskóit.

– Nézzétek! – A pályaudvar fölött sűrű, fekete füst gomolygott, a fellegvár közelében is tűz égett, a tebrizi irányítótorony pedig nem válaszolt. A repülőtér kihaltak látszott, bár a főépület előtti betonon állt néhány kisebb gép. A katonai támaszponton annál nagyobb volt a nyüzsgés – teherautók és személygépkocsik száguldoztak, de amennyire fentről meg lehetett ítélni, lövöldözés, harc nem volt sehol, tömegek sem lepték el az utcát, és a mecset környéke szokatlanul kihalt volt. – Nem akarok túl alacsonyra szállni – mondta a többieknek Erkki –, nehogy valamelyik örültnék eszébe jusson rajtunk bemutatni a célzó tudományát.

– Szereted Tebrizt, Erkki? – érdeklődött Nogger, megpróbálva beszéddel leplezni a nyugtalanságát. Ő egyszer sem járt még a városban.

– Nagyszerű város, öreg és bölcs, nyitott és szabad – a legkozmopolitább hely egész Iránban. Többször is remekül éreztem itt magam, a világ összes étele és itala megkapható, ráadásul olcsón – kaviár és orosz vodka, skót füstölt lazac, a régi szép időkben pedig az Air France egyik járata hetente friss francia kenyeret és sajtot is hozott. Török és kaukázusi árukat, britet, amerikai, japánt – bármit lehet kapni, amit csak akar az ember. Csodálatosak a szőnyegek, Nogger, a lányok pedig olyan szépek... – Erkki elnevette magát, mert a felesége rosszállón megrángatta a fülcimpáját. – Úgy igaz, ahogy mondom, Azadeh! Te talán nem tebrizi vagy? Egyszóval, remek város! A perzsának olyan nyelvjárását beszélnek errefelé, ami inkább hasonlít a törökre. Évszázadokon keresztül nagy kereskedelmi központ volt, részben iráni, részben orosz, török, kurd, örmény, és mindig lázadó, függetlenségre vágyó. A cároknak mindig erősen fájt rá a foguk, akárcsak most a szovjeteknek.

Elég alacsonyan repültek már, hogy észrevegyék, odalent az emberek felkapják a fejüket, és mozdulatlanul merevedve figyelik őket. – Látsz valakinél fegyvert, Nogger?

– Majdnem mindenkinél, de senki sem céloz ránk. Egyelőre. Erkki óvatosan megkerülte a várost, a peremén maradva, és kelet felé repült, ahol a magas hegyek lábánál, hosszan elnyúló dombháton a Gorgonok nagy kiterjedésű, fallal övezett palotája állt. A hozzá vezető

úton nem volt forgalom. A falak sokhektáros birtokot vettek körül, zöldséges és gyümölcsöskerteket, egy szőnyegszövő műhelyt, húsz gépkocsi befogadására alkalmas garázst, juhok átteleltetésére szolgáló istállókat, több száz szolgának és őrnek otthont adó kis házakat, és magát az ötvenszobás, mecsettel és minarettel is megtoldott, kupolával díszített palotát. A főbejárat előtt több gépkocsi is parkolt.

– Ezt nevezem! – bukott ki Nogger Lane-ből az elismerés, miközben Erkki kétszáz méter magasságban kört írt le a helikopterrel.

– A Romanov cárok parancsára Szergejev herceg építtette a dédapámnak, *piskes* gyanánt – magyarázta az ablakon kipillantva Azadeh. – 1890-ben történt, az után, hogy a cárok elrabolták a kaukázusi tartományainkat. El akarták szakítani Azerbajdzsánt Irántól, és szükségük lett volna a Gorgon hánok segítségére. A családunk azonban hűséges maradt Iránhoz, bár közben Moszkvától és Teherántól is igyekezett kellő távolságot tartani, – Az asszony a palotát figyelte, amely körül szolgák és fegyveres őrök látszottak. – A mecsetet 1907-ben építették, annak tiszteletére, hogy aláírták az Irán megosztásáról szóló új orosz-brit szerződést, amely kijelölte a befolyási öveze... Nézd, Erkki! Nem Nadzsud az ott, Fazuljával és Zadival... Nézd! A bátyám, Hákim! Mit keres itt?!

– Hol? Ja, igen! Már látom. Nem tudom...

– Talán... Lehet, hogy Abdalláh hán megbocsátott neki – vágott izgatottan a férje szavába Azadeh. – Bár úgy lenne!

Erkki egyszer, az esküvőjükön találkozott csak Azadeh bátyjával, és rögtön megkedvelte. Abdalláh hán arra az egy étlen napra felfüggesztette Hákim büntetését, de utána rögtön visszaküldte Hvojba, Azerbajdzsán északi részén, a török határ közelében, ahol komoly bányáérdekeltségei voltak. – Amióta az eszemet tudom, Hákim arra vágyik, hogy Párizsba mehessen, és zongoraművész legyen – mesélte Azadeh-, de apám meghallgatni sem volt hajlandó, dühösen szidta, összeesküvéssel vádolta, és eltiltotta a zongorázástól.

– Nem Hákim az – állapította meg Erkki, aki élesebben látott Azadehnél. – Ó! – Az asszony erősen könnyezett a hideg szélről, de kitartott az ablaknál. – Ó! – mondta még egyszer rettenetesen csalódottan. – Igazad van. Tényleg nem ő.

– Ott van Abdalláh hán! – A tiszteletet parancsoló külsejű, testes, hosszú szakállú férfit, aki két fegyveres testőr kíséretében lépett ki a

nagy ház bejáratához vezető lépcsőre, nem lehetett nem észrevenni. A háznéphez nem tartozó két férfi is volt vele. Mindannyian vastag téli öltözéket viseltek, védekezésül a hideg ellen. – Kik ezek?

– Idegenek – válaszolta Azadeh, megpróbálva túltenni magát a csalódáson. – Nincs náluk fegyver, úgyhogy nem zöldszalagosok, és nem is mollah-k.

– Európaiak – mondta Nogger. – Van távcsöved, Erkki?

– Nincs. – Erkki abbahagyta a körözést, leereszkedett százötven méterig, és a helikoptert lebegtetve figyelte Abdalláh hánt. Láta, hogy feléjük mutatva mond valamit a két férfinak, aztán ismét feléjük néz. Azadeh lánytestvérei, a család egyéb nőtagjai bukkantak fel, mindannyian csadorban, és jó néhány szolga. Erkki még harminc méterrel lejjebb ereszkedett, levette a sötét napszemüveget, a fejhallgatót, és kinyitotta a pilótafülke oldalsó ablakát. Felszisszent, amikor a jeges szél az arcába vágott, de kidugta a fejét, hogy lássák az odalent állók, és integetni kezdett. Minden szem a hánra szegeződött; Abdalláh. kivárt, aztán visszaintegetett, de kimért mozdulatokkal, örömmel a legkisebb jelét sem adva.

– Azadeh! Vedd le a fejhallgatót, és te is integess! Az asszony engedelmeskedett, és néhányan a testvérei közül – miközben izgatottan beszélgettek egymással – lelkesen viszonzták is a köszöntést. Abdalláh hán azonban úgy tett, mintha nem ismerte volna meg – mozdulatlanul állt, és nézett felé. *Matyjebájuscij*, gondolta Erkki. Újból kihajolt az ablakon, és a palota melletti befagyott tavacska mögötti, tágas térségre mutatott, engedélyt kérve a leszállásra. A hán bólintott, jelzett is a kezével, és miután mondott valamit a testőreinek, sarkon fordult, és visszament a házba. A férfiak többsége követte, csupán egy ór maradt odakint, az viszont lement a lépcsőn, a leszállásra kiszemelt hely felé indult, és menet közben kipróbálta, megfelelően működik-e gépfegyverének a závarzata.

– Nem állítom, hogy különösebben barátságos a fogadtatás – morogta a bajsza alatt Nogger.

– Ne aggódjon, Nogger! – bátorította a pilótát ideges nevetéssel Azadeh. – Először én szállok ki, Erkki! Az a biztonságosabb.

Mihelyt a gép talpa a földhöz ért, az asszony azonnal kiugrott, szaladt üdvözölni a testvéreit és a mostohaanyját, apja harmadik feleségét, aki fiatalabb volt nála. Az első feleség, a *hananam* az apjával egyidős volt, de beteg, és soha nem hagyta el a szobáját. A második, Azadeh édesanyja, évekkorábban meghalt.

Az őr megállította ugyan Azadehet, de a gesztusaiból ítélve udvariasan, tisztelettel bánt vele, és ettől Erkki valamelyest megnyugodott. Hogy mit mondott, azt nem hallotta, mert túl messze voltak, és különben is, sem ő, sem Nogger nem tudott se perzsául, se törökül. Az őr a helikopterre mutatott, mire Azadeh bólintott, majd intett nekik, hogy menjenek. Erkki és Nogger rögtön hozzálátott a helikopter teljes leállításához, közben a fegyverest figyelte, aki komoly arccal nézett vissza rájuk.

– Te is úgy utálod a fegyvereket, mint én, Erkki? – kérdezte Nogger.

– Jobban. Ez az ember legalább tudja, hogyan bánjon vele; igazából az amatőröktől félek. – Erkki lekapcsolta az áramot, és zsebre rakta az indítókulcsot.

A nők felé indultak, de az őr az útjukat állta. Azadeh magyarázta meg a helyzetet: – A hán azt akarja, hogy egyből a fogadóterembe menjünk. Gyertek utánam!

Nogger maradt utolsónak. Azadeh egyik szép húga hosszan rajta felejtette a tekintetét, amitől elmosolyodott, és a fokokat kettesével véve futott fel a lépcsőn.

A fogadóterem hatalmas volt, hideg, huzatos és nyirkos, nehéz viktoriánus bútorokkal, süppedő szőnyegekkel, heverőkkel berendezve. Mihelyt beléptek, Azadeh az egyik tükör elé lépett, és megigazította a haját. Síruhája elegáns volt és divatos; Abdalláh soha nem követelte meg asszonyaitól, lányaitól, cselédeitől, hogy csadort viseljenek, és ha valakinek mégis eszébe jutott, azt rögtön szóvá tette. Miért visel akkor mégis csadort Nadzsud, kérdezte magától feltámadó izgalommal Azadeh. Egy szolga teát vitt nekik, megitták, de még utána is félórát kellett várakozniuk. Végül megjelent egy őr, mondott valamit Azadehnek, az asszony pedig mély lélegzetet vett, úgy adta tovább az utasítást: – Nogger, maga maradjon itt! Erkki, nekünk mennünk kell.

A férfi feszültén követte, bár bízott abban, hogy a kölcsönös gyanakváson alapuló béke, amely közte és Abdalláh hán között létrejött, változatlanul érvényes. A *pukoh* érintése a derekán tovább erősítette az önbizalmát. Az őr szélesre tárta előttük a folyosó végén az ajtót, és intett, hogy lépjenek beljebb.

Abdalláh hán az ajtóval szemben, a szőnyegre rakott párnáknak dőlve hevert, mögötte fegyveres őrök álltak. Ez a szoba is viktoriánus stílusú bútorokkal volt berendezve, túlzott gazdagságával dekadens

hangulatot árasztott. A két férfi, akit korábban a ház előtt láttak, a lábát keresztbe téve a hán mellett foglalt helyet. Az egyik európai volt, magas, a korához képest-hatvanas évei végén járhatott jó erőben, széles válla, és barátságos arca, mosolygó, szlávos szeme. A másik harminc év körülnek tűnt, vonásai és bőre színe ázsiai eredetre utalt. Mindketten vastag téli öltözéket viseltek, Erkki, mihelyt megpillantotta őket, éberebbé és óvatosabbá vált, az ajtó mellett maradt, miközben Azadeh az apjához ment, térdet hajtott előtte, megcsókolta húsos, értékes gyűrűkkel teli kezét és Isten áldását kérte rá. A hán ingerülten fogadta a köszöntést, intett, hogy húzódjon félre, és sötét szemét Erkkire szögezte, aki udvariasan meghajolt ugyan, de az ajtónál maradt, nem ment közelebb. Azadeh anélkül, hogy az elutasítás miatti szégyenének és félelmének bármilyen jelét adta volna, letérdelt a szőnyegre, és a férje felé fordult. A két idegen az asszony láttán elismerően összevillantotta a tekintetét, és Erkki ettől még idegesebb lett. A teremben megsűrűsödött a csönd, A hán mellett halvával, török csemegével megrakott tálca feküdt. Abdalláh nagyon szerette az édességet, és gyakran vett is belőle. – Szóval válogatás nélkül ölsz is, mint valami veszett kutya? – kérdezte Erkkitől éles, számon kérő hangon.

Erkkinek összeszűkülte a szeme, de nem válaszolt.

– Nna?!

– Ha ölök, akkor sem veszett kutyaként. Ki az, akit állítólag megöltem?

– Egy öregembert Kazvin mellett. Tanúk vannak rá, hogy nekimentél a válladdal, és összetörted a mellkasát. – Aztán három embert egy gépkocsiban, és egy ismert szabadságharcost, aki az autó mellett állt. Ezt még többen látták. Tovább az úton öt halott, számos sebesült maradt a helikopteres menekülések után, ezt is nagyon sokan látták. – Újból csend telepedett a szobára; Azadeh nem mozdult, az arca halottsápadt volt. – Nna?

– Ha tényleg vannak tanúk, akkor nyilván azt is elmondták, hogy békésen, fegyvertelenül utaztunk Teherán felé, amikor a csőcselék megállított bennünket, és ha nincs Charlie Pettikin és Rakoczy, akkor... – Erkki pillanatra elhallgatott, látva, hogy a két idegen gyors tekintetét vált. A korábinál is óvatosabban folytatta: – Fegyvertelenek voltunk – Rakoczy nem – és nem mi lőttünk először.

Abdalláh hán is észrevette a mellette ülők arcán a változást. – Rakoczy? – kérdezte elgondolkodva Erkkitől. – Ugyanaz, aki az

iszlám-marxista mollah-val és az embereivel megtámadta a telepeteket? A szovjet muszlim?

– Igen. – Erkki komor pillantást vetett a két idegenre. – A KGB-ügynök, aki azt állította, hogy Grúziából, Tbiliszből érkezett.

– KGB-s? – kérdezte halvány mosollyal az arcán a hán. – Honnan tudod, hogy az?

– Eleget láttam belőlük, hogy rájuk ismerjek. – A két ismeretlen megfejthetetlen arckifejezéssel nézett rá; az idősebb barátságosnak látszó mosollyal, amitől Erkkinek kellemetlen borzongás futott végig.

– Ez a Rakoczy hogy került a helikopterre?

– Múlt vasárnap a telepünkön foglyul ejtette Charlie Pettikint – Pettikin az egyik pilótánk, és azért jött Tebrizbe, hogy elvigyen engem és Azadehet. A követségünkről szólták, hogy be kell mennem, ellenőriztetni az útleveletem. Azon a napon volt ez, amikor a legtöbb külföldi kormány, az enyém is, hazahívta azokat az állampolgárait, akiknek nem létfontosságú az itt tartózkodása. – Erkkinek magát is meglepte, milyen könnyen tud hazudni. – Hétfőn, amikor elindultunk, Rakoczy fegyverrel kényszerítette Pettikint, hogy vigye Teheránba. – Röviden elmesélte a hámnak és két vendégének, mi történt velük útközben. – Ha nem veszik észre a kocsim tetejére festett finn zászlót, akkor most halottak lennénk.

Az ázsiai vonású halkan fölnevetett; – Az igazán nagy veszteség lenne, Jokkonen kapitány – mondta oroszul.

A szlávos szemű, idősebb férfi kifogástalan angolsággal kérdezte: – Hol van most ez a Rakoczy?

– Nem tudom. Valahol Teheránban. Megkérdezhetem, kik maguk?

– Erkki nem számított válaszra, csupán időt akart nyerni, hogy megállapíthassa, Rakoczy a barátja, vagy ellensége-e a két, nyilvánvalóan, a határ túloldaláról, a KGB-től, vagy a GRU-tól, a szovjet hadsereg felderítő szolgálatától érkezett férfinak.

– Meg tudná mondani, mi a keresztneve? – kérdezett vissza udvariasan az idősebb.

– Fjodor, mint a magyar forradalmáré. – Erkki nem tapasztalta, hogy a válasz bármilyen különösebb reakciót váltott volna ki a férfiből, és akár folytathatta is volna, de okosabb volt annál, semhogy önként bármiféle információval szolgáljon egy KGB-snek, vagy GRU-snak. Azadeh a sarkára ereszkedve, egyenes háttal, mozdulatlanul ült a szőnyegen, kezét az ölében nyugtatva, sápadt arccal. A férje hirtelen

nagyon kezdte féltetni. Nem tudta pontosan, mitől, csak azt érezte, hogy komoly oka van rá.

– Elismered, hogy megölted azokat az embereket? – kérdezte a hán, újabb falat csemegét majszolva.

– Elismerem, hogy nagyjából egy éve embereket öltem, hogy megmentsem az életedet, fenséges úr...

– És a magadét! – vágott közben dühösen Abdalláh. – A merénylők téged is megölték volna. Isten akarata volt, hogy mind a ketten életben maradjunk.

– Nem kerestem, és nem is akartam azt a harcot – Erkki megpróbált a lehető legokosabban, legkörültekintőbben válaszolni, de egyáltalán nem volt biztos abban, hogy sikerül, – Ha megöltem azokat az embereket, akkor sem kedvtelésből tettem, hanem hogy megvédjem a lányodat, a feleségemet. Életveszélyben voltunk, – Á! Szóval úgy gondolod, jogodban áll ölni, valahányszor, veszélyben érzed magad?! Erkki látta, hogy a hán arca elvörösödik az indulattól, a két szovjet pedig feszülten figyel, és eszébe jutott a saját öröksége, nagyapja történetei az északi földek régi napjairól, amikor még éltek óriások, a törpék, gonosz manók sem csupán a mesékben fordultak elő, és a föld tiszta volt, az élet egyszerű, mert a rosszról mindenki tudta, hogy rossz, a jóról azt, hogy jó, és a gonoszság nem rejtőzhetett megtévesztő álarc mögé.

– Ha Azadeh élete és az enyém veszélybe kerül, hajlandó vagyok bárkit megölni – válaszolta nyugodt, éppen ezért ijesztő hangon. A három férfinak hideg futott végig a hátán, Azadeh összerezett a szavaiból érződő fenyegetéstől, a testőrök pedig, bár se oroszul, se angolul nem tudtak, szintén megéreztek a veszélyt, és idegesen megmerevedtek.

Abdalláh homlokán hevesen lüktetett egy ér, miközben azt mondta: – Elmégy ezekkel az emberekkel, és végrehajtod az utasításukat!

Erkki az ázsiaira pillantott. – Mit akarnak tőlem?

– Csak a helikoptervezetői tudására és a Bell-212-esre van szükségünk – válaszolta csöppet sem barátságosan hangon, oroszul a férfi.

– Sajnálom, a gépen most az ezeröttszáz óra repülés utáni karbantartást végzik, én pedig az S-- G és az Iran-Timber alkalmazásában állok.

– A 212-es készen van, már a földi próbát is elvégezték a szerelőik, az Iran-Timber pedig átengedte magát nekem.

– Milyen célból?

– Azért, hogy repüljön! – válaszolta most már ingerülten a férfi. – Rossz a hallása?

– Nem, de úgy veszem észre, a magáé igen.

Az ázsiai külsejű dühösen fujt egyet, az idősebb férfi arcán pedig nehezen kiismerhető, furcsa mosoly jelent meg. Abdalláh hán Azadehhez fordult, ő pedig kis híján felugrott rémületében. – Menj, tedd tiszteletedet a *hananamnál!*

– Igenis... apám – rebegette ijedten az asszony, és felállt. Erkki egy lépést tett felé, de az örök résen voltak, egyikük fenyegetően ráemelte a fegyverét, és sírással küszködve Azadeh is azt mondta: – Ne, Erkki... Mennem kell! – Mielőtt a férje meg tudta volna állítani, kisetett a szobából.

Távozása után a csendet az ázsiai arcú törte meg: – Nincs mitől tartania. Kizárólag pilótaként van magára szükségünk.

Erkki Jokkonen nem válaszolt; Biztos volt abban, hogy Azadehhez nagy bajba kerültek. Ha nincsenek ott a fegyveres örök, biztosan támadt volna, gondolkodás nélkül megöli Abdalláh hánt, és talán a másik kettőt is. Efelől a három férfinak sem volt a legcsekélyebb kétsége.

– Miért akartad, hogy a feleségem hazajöjjön, fenséges úr? – kérdezte nyugodt hangon. – Két üzenetet is küldtél.

– Számomra teljesen értéktelen – válaszolta dühösen a hán-, a barátainak viszont nem. Jó arra, hogy téged féken lehessen tartani. – És Istenre mondom, engedelmeskedni is fogsz! Azt teszed, amire ezek az emberek utasítanak!

Az egyik testőr igazított kicsit rövid csövű géppisztolyán, és bár apró neszszel járt, amit csinált, a hang riasztóan erősnek hallatszott a síri csöndben. Az ázsiai arcvonású szovjet felállt. – Először is, legyen szíves, adja ide a törét! – szólt Erkkinek.

– Jöjjön, és vegye el, ha valóban akarja!

A férfi elbizonytalanodott, Abdalláh hán pedig erőszakosan, éles hangon fölnevetett, amire mindhárman felkapták a fejüket. – Hagyja csak! Ha nála van, izgalmasabb lesz az életük – mondta a szovjetnek, majd rögtön Erkkihez fordult: – Bölcsen teszed, ha engedelmeskedsz, és tisztességesen viselkedsz.

– Inkább az lesz a bölcs dolog, ha békében elengednek bennünket.

– Akarod, hogy most rögtön a hüvelykujjánál fogva fellógattassam a társadat? – Erkki megmerevedett, váratlanul érte a fenyegető kérdés. Az idősebb szovjet súgott valamit a hátnak, aki pillanatra sem vette le a tekintetét a vejéről, miközben az ujjai törének drágakövekkel kirakott markolatát babrálták. – Figyelmeztess a másodpilótádat, hogy amíg Tebrizben van, ő is viselkedjen tisztességesen! Elküldjük a telepetekre, de a helikopteretek itt marad. Egyelőre. – Kézmozdulattal jelezte az ázsainak, hogy befejezte, és akár mehetnek is.

– Cimtarga a nevem, kapitány – mutatkozott be végre a férfi. Magasságban meg sem közelítette Erkkit, de széles vállú volt, izmos. – Először...

– Cimtargának a Szamarkandtól keletre lévő hegyet hívják. Mi az igazi neve? És a rangja? A férfi vállat vont, csöppet sem hozta zavarba a kérdés. – Az őseim Timur Lenk, a mongol kíséretéhez tartoztak, aki szeretett levágott fejekből hegyeket emeltetni. Először a telepükre megyünk, gépkocsival. – Kinyitotta az ajtót, Erkki azonban nem mozdult, mereven a hánt nézte.

– Este találkozni akarok a feleséggel! – mondta némi várakozás után.

– Akkor fogsz találkozni vele, ha... – Abdalláh bán elhallgatott, mert az idősebb férfi ismét hozzá hajolt, és súgott valamit. – Rendben van. Találkozhatok vele, kapitány, és később is, minden második este. Feltéve... – szándékosan nem fejezte be, baljósan függőben hagyta a mondatot. Erkki sarkon fordult, és szó nélkül kiment a szobából.

Mihelyt az ajtó becsukódott mögötte, a feszültség egyik pillanatról a másikra megszűnt odabent. – Tökéletes volt, amit csinált, fenséges úr – állapította meg nevetve az idősebb férfi.

– Tökéletes, mint mindig.

Abdalláh hán óvatosan megmozgatta ízületi gyulladástól megkínzott, fájó bal vállát. – Engedelmeskedni fog, Pjotr – felelte –, de csak addig, amíg önfejjű, hálátlan lányom a kezemben van.

– A lányokkal mindig sok a gond – jegyezte meg Pjotr Olegovics Mzsitrik, aki északról, a határ másik oldaláról, Tbilisziből érkezett.

– Nem feltétlenül, Pjotr! A többiek engedelmesek, nincs velük semmi gondom, de ez... Úgy fel tud dühíteni, hogy arra nincs szó.

– Zavarja el, ha a finn megcsinálta, amit kell! Zavarja el mindkettőjüket! – A szláv metszésű szemek összébb húzódtak, és a kellemes arcú férfi könnyed hangon megjegyezte: – Ha harminc évvel fiatalabb volnék, ő pedig szabad, szívesen megszabadítanám tőle.

– Ha kérte volna, mielőtt ez az örült vadember felbukkant, megkapta volna az áldásomat – válaszolta savanyúan a hán. Észrevette ugyan a vendége szavaiból kicsendülő, óvatos reményt, de nem mutatta meglepődését, csak elraktározta magában a váratlan, későbbi megfontolásra érdemesnek tartott információt. – Sajnálom, hogy odaadtam neki – azt hiszem, a lányom őt is teljesen megőrjítette –, és azt is, hogy Isten előtt megesküdtem rá, hogy életben hagyom. Pillanatnyi gyöngeség volt.

– Talán mégsem. Időnként jó, ha nagylelkű az ember. Végül is megmentette a maga életét.

– Insa Alláh. Isten akarta, és őt csak eszközként szolgálta.

– Természetesen – válaszolta simulékonyan Mzsitrik. – Természetesen.

– Ez az ember ördög, vérszomjas, istentagadó gonosz. Ha nincsenek itt a testőreim, biztosan az életünkre tör.

– Nem, addig semmiképp, amíg a lánya a maga kezében van, és azt tehet vele, amit akar...

– Mzsitrik arcán különös mosoly suhant át.

– Ha Isten is akarja, hamarosan mind a ketten a pokolban lesznek – válaszolta a hán, akit nagyon feldühített, hogy Pjotr Olegovics Mzsitrik kedvéért meg kell védenie Erkkit pedig odaadhatná a baloldali mudzsahedeknek, és azzal örökre megszabadulhatna tőle. Mahmud mollah, az Iran-Timber telepét megtámadó iszlám-marxista fegyveresek egyik tebrizi vezetője két nappal korábban felkereste, és elmesélte, mi történt az úttorlasznál. – Bizonyítékként itt vannak a papírjaik! – mondta dühösen. – A külföldi, aki biztosan a CIA embere, és a hölgyé, a maga lányáé is. Mihelyt az az ember visszatér Tebrizbe, azonnal felelősségre vonjuk, elítéljük, és Kazvinba vitetjük, hogy kivégezzék.

– A Próféta, nem! Csak akkor, ha megengedem! – válaszolta ellentmondást nem tűrő hangon a hán, átvéve a papírokat. – Az a veszett kutya idegen a lányom férje, nem CIA-ügynök, és amíg le nem veszem róla a kezem, addig a védelmem alatt áll. Ha csak egy haja szála is meggörbül, vagy támadás éri a telepüket a beleegyezésem

nélkül, igénybe veszem minden kapcsolatomat, és semmi nem fogja tudni megakadályozni a zöldszalagosokat, hogy kikergessék Tebrizből a baloldaliakat! Akkor kapják meg, ha én jónak látom! – A mollah dühösen, dolgavégezetlenül távozott, a hán pedig az ő nevét is fölvette azoknak a listájára, akikkel feltétlenül le akart számolni. Amikor átnézte az iratokat, és megtalálta köztük Azadeh útlevelét, személyazonossági igazolványát és más fontos iratait, örült, mert amíg ezeket a kezében tartotta, még nagyobb hatalma volt a lánya és a veje fölött.

Igen, gondolta a szovjetre pillantva, mostantól bármit megtesz, amit parancsolok neki.

– Ahogy Isten akarja. Még az is lehetséges, hogy hamarosan özvegy lesz – mondta.

– Bízunk benne, hogy nem túl hamar! – Mzsitrik nevetése kellemesen, jókedvre csábítóan hangzott. – Addig semmiképp, amíg a férje el nem végzi a feladatát.

Abdalláh hán örült a férfi jelenlétének, okos tanácsainak, és annak, hogy Mzsitrik megteszi, amit vár tőle. Még ügyesebben kell azonban mozgatnom a szálakat, gondolta, ha magamat és Azerbajdzsánt is meg akarom védeni.

Az egész tartományban, így Tebrizben is bonyolult, nehezen átlátható volt a helyzet. Különböző irányzatok fegyveresei harcoltak egymással, a másik oldalon, a határ közvetlen közelében pedig több tízezer szovjet katona és rengeteg harckocsi állt készenlétben, hogy az első adandó alkalommal előrenyomuljon a Perzsa-öböl felé. És senki sincs, aki meg tudná állítani őket, talán csak én, gondolta a hán. Számtalanszor bebizonyosodott már, hogy Teherán az elhelyezkedése miatt nehezen, vagy egyáltalán nem védhető, és ha a szovjetek elfoglalják Azerbajdzsánt, akkor – ahogy Hruscsov fogalmazott valamikor – egész Irán érett almaként pottyán az ölükbe. Iránnal együtt pedig a Perzsa-öböl, a világ olajkészleteinek nagyobbik része, és a fő szállítási útvonal, a Hormuzi-szoros.

Abdalláh a legszívesebben üvöltött volna dühében. Isten büntesse meg a sahot, aki nem hallgatott a megfontolt tanácsra! Nem volt annyi esze, hogy alig húsz évvel ezelőtt szétzúzza azt a jelentéktelen, mollah-k vezette lázadást, és örökre leszámoljon Khomeinivel. A bizonytalankodásával, határozatlanságával veszélybe sodort mindannyiunkat. Megfosztott bennünket a lehetőségtől, hogy

markunkban tartsuk az Oroszországon – cári, szovjet, mindegy –, igazi, legveszedelmesebb ellenségünkön kívüli világot.

– Pedig milyen-közei jártunk a célhoz! Az Egyesült Államok a tenyerünkől evett, a kegyeinket, kereste, legkorszerűbb fegyvereivel látott el, és könyörgött, hogy legyünk a Perzsa-öböl térségének csendőre, fékezzük meg a vad arabokat, tegyük rá a kezünket az olajukra, és változtassuk vazallussá eretnek szunnita sejkéseiket, Szaúd országától egészen Ománig. Egyetlen nap alatt le tudtuk volna rohanni Kuvaitot, Irak elfoglalása sem tartott volna tovább egy hétnél, Szaúd-Arábia és az emirátusok sejkjei pedig kegyelemért könyörögve visszamenekültek volna sivatagjaik legmélyére! Megkaphattunk volna bármilyen technológiát, akárhány hadihajót, repülőgépet, páncélost, még a Bombát is! Csak a technológiát kellett volna megszerezni, a németek által épített reaktoraink elég alapanyagot tudnak termelni.

Milyen közel jártunk ahhoz, hogy teljesítsük Isten akaratát... mi, Irán síitái, a magasabb rendű intelligenciánkkal, ősi történelmünkkel, olajunkkal, a Hormuzi-szoros kézben tartásával, aminek köszönhetően előbb-utóbb engedelmességre kényszerítettünk volna mindenkit. Közel jártunk, hogy miénk legyen Jeruzsálem és Mekka, a szent városok legszentebbike.

Kevés hiányzott, hogy – miként az meg is illet bennünket – elsőként legyünk a földön, de most mindez súlyos veszélyben forog. Előlről kell kezdenünk a harcot, újból túljárni az északi, gonosz barbárok eszén. Egyetlen ember miatt!

Insa Alláh mondta ki magában a megszokott szentenciát a hán, és ettől valamelyest megnyugodott. Ennek ellenére, ha Mzsitrik nincs ott, csapkodott, ordított volna dühében, és valakit biztosan agyba-főbe ver. A vendég azonban ott volt, foglalkoznia kellett vele, és megoldást találnia Azerbajdzsán problémáira. Abdalláh hán legyűrte hát az indulatát, és azon kezdte törni a fejét, mi legyen a következő lépése. Hogy jobban működjön az agya, az utolsó darab halváért nyúlt, és elégedetten bekapta.

– Szeretné feleségül venni Azadehet, Pjotr?

– Elfogadna vejének egy magánál idősebb embert? – kérdezett vissza nevetve, rosszállóan a vendég.

– Ha Isten akarja – válaszolta őszintének szánt hangon a hán, és örömmel nyugtázta, hogy a barátja szemében, ha csak egy pillanatra is, de elégedettség villant fel. Szóval elég volt egyszer meglátnod,

hogy felpeszsdüljön a véred, gondolta, és rögtön meg is kérdezte magától: mit nyerhetek vele, ha neked adom, miután a férjétől sikerült megszabadulnom? Elég sokat! Gazdag vagy, befolyásos, politikailag tehát előnyös lesz, és te legalább észhez téríted. Keményen fogsz bánni vele, nem így, mint a finn, aki mindenben enged neki. Te leszel a bosszúm, eszköze. Igen, számos előnye lenne...

Pjotr Olegovics Mzsitrik három évvel korábban – miután a Gorgonokkai szintén közeli barátságban lévő apja meghalt – foglalta el a hatalmas dácsát, és kapta meg a földeket Tbiliszi környékén, ahol a Gorgon családnak már több nemzedék óta komoly üzleti érdekeltségei voltak. Ez alatt a három év alatt Abdalláh hán igen jó kapcsolatot alakított ki vele, üzleti útjai során többször időzött nála a dácsán. Pjotr Olegovicsot ugyanolyan titkolózásra hajlamosnak, nehezen kitárulkozóknak ismerte meg, mint a többi orosz, ugyanakkor barátságos, segítőkész volt, és nagyobb hatalommal bírt, mint bárki a honfitársai közül, akit a hán ismert. Özvegy volt, a lánya férjhez ment, a fia a haditengerészetnél szolgált, unokái voltak, és különös, egyéni szokásai. Családtagok nélkül, egyedül élt a hatalmas dácsán, csupán a szolgálival és egy rendkívül szép, rendkívül lobbánékony természetű orosz nővel. Vertyinszkajának hívták az asszonyt, harmincas évei második felében járt, és a három év alatt Mzsitrik kétszer is elvitte vendégségbe a hánhoz, és úgy mutatta be neki, mint valami különleges kincset. Nehéz volt pontosan megállapítani, milyen viszony van közöttük – úgy bánt a nővel, mintha a rabszolgája, foglya, ivócimborája, szajhája, kínozója és elkényeztetett vadmacskája lett volna egy személyben, – Miért nem öli meg, hogy ne legyen vele több gond? – kérdezte a hán egy különösen heves veszekedésük után, amelynek a végén Mzsitrik korbáccsal kergette ki a szobából Vertyinszkaját, aki vadul átkozódott, ütött, karmolt, de úgy, hogy a szolgálakat kellett segítségül hívni, vonszolják már el.

– Nem... még nem – válaszolta remegő hangon Pjotr Olegovics. – Ahhoz... túl értékes. Értem – mondta Abdalláh hán, és rögtön arra gondolt, hogy valami hasonlót érez ő is Azadeh iránt. Szerette volna megtörni a lánya akaratát, engedelmességre, feltétlen behódolásra kényszeríteni. Irigyelte Mzsitriket, akinek Vertyinszkaja csak a szeretője volt, nem a lánya, ezért szabadabb folyást engedhetett vele szemben az indulatainak.

Isten verje meg Azadehet, átkozódott magában. Büntesse meg, mert pontosan úgy néz ki, mint az anyja, akiben annyi örömet leltem, és állandóan a veszteségre emlékeztet! Ő is, meg az átkozott bátyja.

Mindketten anyjuk arcát örökölték, az ő mozdulatait, de nem a természetét. Olyan volt, mint egy huri Isten édenkertjéből. Azt hittem, mindkét gyerekem szeret és tisztel, de mihelyt Naftala meghalt, megmutatták az igazi arcukat. Tudom, hogy Azadeh a bátyjával az életemre tört – meggyőző bizonyítékom van rá. Bárcsak úgy megverhetném, mint Pjotr az asszonyát! De nem lehet, mert valahányszor kezet emelek rá, elveszített kincsemet látom magam előtt. Isten álljon bosszút Azadehen, küldje pokolra. – Nyugodjon meg! – szólt rá a hánra komoly arccal Mzsitrik.

– Tessék?

– Nagyon feldúltnak látszik, barátom! Ne aggódjon, minden rendben lesz! Meg fogja találni a módját, hogy kiűzze belőle az ördögöt.

– Túlságosan jól ismer, hogy ne fogadjam el a véleményét – mondta a hán, és valamelyest megnyugodva bólintott. Egy szolgálóval teát hozatott, Mzsitriknek pedig – az egyetlen embernek, akinek a társaságában nem feszélyezte semmi – vodkát.

Érdekelne, hogy valójában ki vagy, gondolta, miközben a szeme sarkából méregette. Régen, amikor az apád még élt, és összeakadtunk a dácsán, mindig azt mondtad, szabadságra érkeztél, de hogy honnan, azt soha nem említetted, és nem is tudtam kideríteni, bármennyire akartam. Először azt hittem, hogy harckocsizó, mert egyszer, amikor lerészegedtél, azt mesélted, hogy a második világháborúban Szevasztopolnál egy tank parancsnoka voltál, és eljutottál egészen Berlinig. Később viszont gyanússá vált, hogy apád és te is a KGB-nél, vagy a GRU-nál szolgáltok. Lehetetlen, hogy a Szovjetunióban bárkinek olyan dácsája és földjei legyenek, mint a tietek, pláne Grúziában, a birodalom legszebb részén, hacsak az illető nem ismer nagyon fontos titkokat, és nem rendelkezik rendkívüli befolyással. Azt mondtad, hogy nyugdíjba vonultál. Kérdés, honnan?

Ismeretségük kezdetén, kísérletképpen, hogy megtudja, mekkora hatalommal bír Mzsitrik, Abdalláh hán megemlítette, hogy a kommunista Tudehnek egy tebrizi sejtje meg akarja őt gyilkolni, és szeretné, ha felszámolnák a szervezetet. Állítása hazugság volt – a

valódi indokot az szolgáltatotta ehhez a lépéshez, hogy annak az embernek a fia, akit titokban gyűlölt, de nyíltan nem támadhatott, szintén a csoporthoz tartozott. Egy héttel az után, hogy említette a dolgot Mzsitriknek, a szervezet valamennyi tagjának a feje karóba húzva ott volt a mecset közelében, a következő felirat kíséretében: „Így bűnhődik Isten minden ellensége”. Az, hogy Pjotr Mzsitrik még a saját titkos szervezetüket is felszámolhatta, jelezte, hogy valóban nagy hatalommal bír, valamint azt – Abdalláh hán ezzel is tisztában volt – hogy fontosnak tekintik őt.

A vendégéhez fordult: – Meddig lesz szükség a finnre?

– Néhány hétig.

– Mi van, ha a zöldszalagosok elfogják?

– Bízunk benne, hogy addigra elvégzi a feladatát – felelte vállvonogatva a szovjet: – Nem hiszem, hogy akár ő, akár Cimtarga élve megússza, ha a kezükbe kerül.

– Egyetértek. Térjünk vissza oda, ahol azelőtt tartottunk, hogy megzavartak bennünket! Azt mondta, ugye, hogy a Tudeh mindaddig nem kap jelentősebb méretű támogatást, amíg az amerikaiak nem avatkoznak be Iránban, és Khomeini nem rendez pogromot ellenük?

– Azerbajdzsán mindig is az érdeklődési körünkhöz tartozott. Szeretnénk, ha független állam lenne. Megvan mindene, ami ehhez szükséges: pénze, hatalma, ásványkincsei, olaja és... – Mzsitrik mosolyogva kis szünetet tartott – felvilágosult vezetői. Kibonthatná a zászlót, Abdalláh! Biztos vagyok, hogy megkapná az elnökké választáshoz szükséges támogatást, és természetesen az azonnali elismerést is részünkről.

Másnap pedig megölnének, miközben a páncélosok átgördülnek – a határon, gondolta a hán minden különösebb indulat nélkül. Nem, drága barátom, az Öböl túlságosan nagy kísértést jelent még számodra is! – Ragyogó ötlet – válaszolta őszintén –, de alaposan meg kell fontolni. Addig is, számíthatok rá, hogy a Tudeh a népfelkelést hirdetőik ellen fordul?

Pjotr Mzsitrik arcán ott maradt a mosoly, de a tekintete megváltozott. – Érdekés volna – válaszolta – ha a Tudeh a saját féltestvérei ellen fordulna. Sok muszlim értelmiségi hisz az iszlám-marxizmusban, és úgy tudom, még ön is támogatja.

– Egyetértek azzal, hogy Azerbajdzsánban egyensúlynak kell lennie. De ki mondta a baloldaliaknak, hogy támadják meg a repülőteret? Ki parancsolta nekik, hogy foglalják el, és égessék porig

a vasúti pályaudvarunkat? Ki mondott olyat, hogy föl kell robbantani az olajvezetéket? Nyilvánvaló, hogy senki, akinek csöpp esze van. Úgy hallottam, hogy Mahmud, a Hadzsaszra mecset mollah-ja adta ki az utasítást. – A hán éberem figyelte Mzsitrik reakcióját. – Ő is magukhoz tartozik.

– Most hallom először a nevét.

– Ó! – Abdalláh csupán tettette, hogy elégedett, valójában nem hitt Mzsitriknek. – Ennek igazán örülök, Pjotr! Mahmud hamis mollah, még csak nem is igazi iszlám-marxista. Bajkeverő, ő támadta meg az Iran-Timber telepét is, ahol Jokkonen dolgozik. Sajnos, legalább ötszáz, hozzá hasonlóan fegyelmezetlen harcos áll mögötte. Pénzt is kap valahonnan, és olyanok támogatják, mint Fjodor Rakoczy. Mond valamit magának ez a név?

– Nem sokat – vágta rá mosolyogva, teljesen természetes hangon a szovjet. Okosabb volt annál, semhogy mereven cáfolt volna. – Olajvezetékek működtetésével foglalkozó mérnök Astarából, a határ mellől. Egyike a mohamedán nacionalistáinknak, és állítólag mindenfajta engedély, jóváhagyás nélkül „szabadságharcosnak” állt, csatlakozott a mudzsahedekhez.

Mzsitrik arca, miközben beszélt, nyugodt maradt, bár dühös volt, annyira, hogy ordítani szeretett volna. A fiam elárult bennünket? Azért küldtek át, hogy épülj be a mudzsahedek közé, és küldj róluk jelentést. Ennyi volt a feladatod, nem több. Legutóbb azt a parancsot kaptad, hogy próbáld meg beszervezni a finnt, aztán utazz Teheránba, irányítsd az egyetemistákat, de azt senki nem mondta, hogy csatlakozz valami örült mollah-hoz, repülőtereket támadj meg, és a csőcselékre lövöldözz az országút mentén. Elment az eszed? Mi lett volna, te agyalágyult bolond, ha megsebesítenek, vagy elfognak? Hányszor figyelmeztettelek, hogy csak idő kérdése, bárkit meg tudnak törni – ugyanúgy, mint mi-, képesek rá, hogy kiszedjék az emberből a legmélyebben eltemetett titkait is? Ostoba vagy, hogy ekkora kockázatot vállaltál! A finn átmenetileg fontos ugyan, de nem annyira, hogy megtagadd miatta a parancsot, kockáztasd ne csak a magad jövőjét, hanem a bátyádét, és az enyémet is!

Ha ugyanis a fiú gyanús, akkor az apa is az. Ha az apa megbízhatatlan, annak számít az egész család. Hányszor figyelmeztettelek, hogy a KGB-ben vasfegyelem érvényesül, és a szervezet tönkreteszi azokat, akik nem tartják be a szabályokat,

önfejűek, fölösleges kockázatokat vállalnak, és nem hajtják végre maradéktalanul az utasításokat?

– Ez a Rakoczy jelentéktelen figura – mondta. Közben nyugalomra intette magát, és érvekkel is szolgált hozzá: nincs miért aggódnod. Túl sokat tudsz, hogy bárki hozzád merjen nyúlni, és ugyanúgy a fiad is. Ügyes, érti a dolgát, ha van ellene bármilyen kifogás, az nyilván valamilyen félreértésből fakad. Számos alkalommal kipróbáltad te is, és más szakértők is. Erős vagy, egészséges, képes arra, hogy engedelmességre kényszerítsd, magadévá tedd a szépséges kis Azadehet, és ha kedved tartja, rögtön utána Vertyinszkáját is. – Az a lényeg, hogy egész Azerbajdzsán magára figyel, barátom – folytatta nyugodt, meggyőző hangon. – Megkap minden szükséges támogatást, és az iszlám-marxistákkal kapcsolatos véleménye el fog jutni a megfelelő helyekre. Létrejön az egyensúly, amelyet olyan fontosnak, elengedhetetlennek tart.

– Rendben van. Számítok rá – válaszolta a hán.

– Addig is, van itt még egy probléma – kanyarodott vissza Mzsitrik váratlan utazásának valódi céljához. – Az angol százados. Tud segíteni nekünk?

Két nappal korábban szigorúan titkos, „Rendkívül sürgős!” jelzéssel ellátott telex érkezett a központból Tbiliszi melletti otthonába. Az állt benne, hogy a CIA titkos radarállomását a Sabalan-hegy északi lejtőjén szabotőrök felrobbantották, mielőtt a már úton lévő egység odaért volna, hogy összeszedje az összes rejtjelkönyvet, rejtjelező és számítógépet. *Haladéktalanul, személyesen beszéljen Ivanovval* – hangzott tovább az Abdalláh hán kódnevét tartalmazó utasítás. *Közölje vele, hogy a szabotőrök britek voltak – egy százados és két gurkha, valamint egy Rosemont nevű (a kódneve Abu Kurd) CIA-ügynök. A csapat hegyi vezetőjét, beépített emberünket megölték, mielőtt az előre felállított csapdába vezethette volna őket. Menekülésük közben egy katona és a CIA-ügynök meghalt, a két túlélő pedig feltehetően Ivanov területe felé tart. Vegye rá az együttműködésre! 16/a. Visszaigazolást kérünk!* A 16 azt jelentette: az üzenetben említett személyek rendkívül veszélyes ellenségek, akiket feltétlenül el kell fogni, és kihallgatásra előállítani. Az a. kiegészítés: amennyiben ez nem lehetséges, a szóban forgó személyek likvidálandók.

Mzsitrik a hán válaszát várva ivott egy korty vodkát. – Nagyra értékelnénk a közreműködését – jegyezte meg.

– Mindig számíthat a segítségemre – válaszolta Abdalláh – de megtalálni Azerbajdzsánban két kiválóan felkészült szabotórt, akik mostanra már biztosan jól el is rejtőztek, egyenlő a lehetetlennel. Nyilván vannak biztos házaik, ahová visszavonulhatnak – Tebrizben brit konzulátus működik, az közvetlen segítséget tud nyújtani nekik-, és a hegyekben tucatnyi menekülési útvonal közül választhatnak, amelyek mind elkerülnek bennünket. – Felállt, és az ablakhoz lépett, ahonnan jól látta az épület előtt várakozó fegyveres örök felügyeletére bízott helikoptert. Az idő változatlanul szép volt, egyetlen felhő sem takarta az eget. – Ha én volnék a vezetőjük, úgy tennék, mintha Tebriz felé venném az utat, de visszafordulnék, és a Kaszpi-tengeren át menekülnék. Honnan érkeztek?

– A Kaszpi felől. Megbízottaink a nyomukra bukkantak, és megállapították, hogy erre jönnek. Két holttestet hátrahagytak, két ember nyoma pedig Tebriz felé mutattak.

A Sabalan-hegyi művelet kudarcra nagy fiaskó volt, dühödt reagálást váltott ki felsőbb helyeken. Az, hogy közel a határhoz nagy mennyiségű, a CIA által telepített korszerű felderítő berendezés van, már évekkorábban magától értetődővé tette, hogy be kell jutni az állomásra, és megszerezni róla minden információt. Az utóbbi két hétben kapott értesülés, miszerint az állomást – a határ másik oldaláról is szított pánikhangulat miatt – sietve kiürítették, de nem rombolták le, felébresztette a moszkvai héjában a vágyat, hogy azonnal, erővel bevonuljanak, és elfoglalják. Mzsitrik – a térség ügyeiben illetékes szakértő – ugyanakkor óvatosságra intett, azt tanácsolta, hogy helyiekkel végeztessék el a feladatot, és ne vessenek be szovjet alakulatot, mert az akció könnyen ellenük fordíthatja rendkívül fontos kapcsolatát és ügynökét, Abdalláh hánt, és azt is kockáztatják vele, hogy az eset nemzetközi botrányá dagad.

– Tökéletesen fölösleges és értelmetlen lépés lenne megkockáztatni a konfrontációt – mondta a működési szabályokhoz és saját tervéhez tartva magát. – Mit nyernénk az azonnali beavatkozással – feltéve, hogy nem dezinformációról van szó, és nem állítottak csapdát a Sabalanon, ami egyáltalán nincs kizárva? Néhány rejtjelkönyvet, amelyeknek egy része talán már a birtokunkban is van. Ami a korszerű számítógépeket illeti, azoknak a megszerzéséhez tökéletesen elegendő a Zatopek-művelet.

Ez igen sokat vitatott, újszerű KGB-akció volt, amely még 1965-ben kezdődött – nem véletlenül nevezték el a többszörös olimpiai bajnok

cseh hosszútávfutóról. Induláskor tízmillió dollárt szántak rá a mindig rendkívül szűkös valutakeretből, és azt a célt szolgálta, hogy ne a hagyományos és nagyon költséges módszerekkel, lopással és kémkedéssel, hanem fantom vállalatok hálózatán keresztül szerezzék be a legkorszerűbb és legjobb minőségű nyugati technikát és technológiákat.

A költségek eltörpülnek a nyereség mellett, állapította meg első, szigorúan titkos jelentésében Mzsitrik, miután 1964-ben visszatért a Távol-Keletről. Tízezrével lehet találni olyan korrump tisztviselőket és szimpatizánsokat, akik megfelelő díjazás fejében készek eladni a legjobb és legkorszerűbb holmikat. Az egyén számára hatalmas összegek számunkra jelentéktelenek, mivel lehetővé teszik, hogy milliárdokkal csökkentsük kutatási és fejlesztési költségeinket, és a megtakarítást haditengerészetünk, légierőnk és szárazföldi hadseregünk fejlesztésére költsük. Nem kevésbé fontos, hogy sokévnnyi fáradságos, kudarcokkal tarkított munkától mentesülünk, és végeredményben minimális ráfordítás árán lépést tudunk tartani az ellenséggel. Néhány megfelelő kezekbe csúsztatott dollárért megszerezhetjük a legféltettebb kincset.

Pjotr Mzsitriket büszkeség töltötte el, valahányszor felidézte magában, hogyan fogadták az ötletét, amelyet a fölöttesei természetesen a sajátjukként adtak tovább, mint ahogy ő is az egyik hongkongi francia ügynökétől szerezte, Jacques de Ville-től, aki a Struan család hatalmas konglomerátumának egyik magas beosztású alkalmazottja volt. Ő mondta egy beszélgetésük során: – Az amerikai törvények nem tiltják a technológia eladását Franciaországnak, Németországnak, és még vagy tucatnyi egyéb államnak. Ugyanúgy azok is megengedik a vállalataiknak, hogy a külföldről beszerzett technikát, technológiát harmadik országnak adják tovább. Az üzlet az üzlet, Grigorij, a világot egyértelműen a pénz mozgatja. Csak a mi vállalatainkon keresztül olyan berendezések tömegét szerezhetik meg, amelyek közvetlen eladását a Szovjetunióknak tiltják az amerikai törvények. Ha Kínát kiszolgáljuk, magukkal miért ne tehetnének ugyanazt? Azt kell mondjam, nem nagyon értenek maguk az üzlethez...

Mzsitrik, elmosolyodott, ahogy arra a beszélgetésre visszagondolt. Abban az időben Grigorij Szuszlov néven működött, Vlagyivosztok és Hongkong között ingázó kis teherhajó kapitánya volt, és ez a fedőfoglalkozás nagyszerű lehetőséget teremtett arra, hogy

nyugodtan végezze a KGB Egyes Főigazgatósága ázsiai területi főnökének helyetteseként rá háruló feladatokat.

Azóta, hogy 64-ben fölvettem az ötletet, gondolta büszkén, a Zatopek-művelet nyolcvanötmillió dollár ráfordítás ellenében milliárdokat hozott Oroszország Anyácskának. Folyamatosan, egyre nagyobb mennyiségben áramlanak hozzánk a NASA, a japánok és az európaiak által kifejlesztett technikai bigyók, elektronikai akármik, számítógépes hardverek, szoftverek, robotok, chipek, és a jóisten tudja, miféle csodák, hogy ha kell, kényelmesen lemásolhassuk és gyártsuk őket az ugyancsak az ellenség által kifejlesztett gépeken, amelyeket a tőlük kapott, soha vissza nem fizetendő kölcsönökből vásárolunk. Milyen elképesztően ostobák!

Elégedettségében kis híján hangosan fölnevetett. A Zatopek, gondolta, ráadásul szabad kezet biztosít, lehetővé teszi, hogy belátásom szerint működjek a körzetben, folytassam a nagy játszmat, amelynek az irányítását a hülye britek hagyták kicsúszni a kezükből.

Az ablaknál álló Abdalláh hánt figyelte, és várta, milyen szívességet kér cserébe a szabotőrök elfogásáért. Gyerünk már, Dagadt!, gondolta, a hánra általa ragasztott, de hangosan soha ki nem mondott gúnynevet használva. Mind a ketten tudjuk, hogy ha akarod, képes vagy elfogatni azokat a mocskokat – feltéve, hogy még mindig Azerbajdzsánban vannak.

– Meglátom, mit tehetek – válaszolta a hán. Mzsitrik elégedetten elmosolyodott. – Ha sikerül kézre keríteni őket, mi legyen velük?

– Szóljon Cimtargának! Ő majd intézkedik.

– Rendben. – Abdalláh a témát lezárva bólintott, és az ablaktól ellépve visszaült a szőnyegre. – Ebben meg is állapotunk.

– Köszönöm. – Mzsitrik nagyon elégedett volt. Ismerte annyira a hánt, hogy tudja, ha ilyen egyértelműen nyilatkozik, akkor valóban elszánta magát, és gyors eredményre lehet számítani.

– Ez a Mahmud mollah, akiről az előbb beszéltünk, nagyon veszélyes – kanyarodott vissza a korábbi témához Abdalláh. – A bandája úgyszintén. Azt hiszem, mindenkire veszélyt jelentenek. A Tudehet úgy kellene irányítani, hogy leszámoljon velük. Természetesen titokban.

Mzsitriket nagyon érdekelte volna, mennyit tud Abdalláh arról a titkos támogatásról, amelyet Mahmudnak, egyik legértékesebb, legfanatikusabb „megtértjüknek” nyújtanak. Vigyáznunk kell a Tudehre, és azokra is, akik közel állnak hozzá – válaszolta, és rögtön

látta a hán arcán a nem titkolt elégedetlenséget. – Az illetőt talán át lehetne irányítani máshová; a szakadás, a belső harc kizárólag az ellenségnek kedvezne.

– Az az ember nem igazi mollah, és nem igazi hívő. – Akkor mennie kell! Mégpedig gyorsan. – Pjotr Mzsitrik elmosolyodott.

Abdalláh hán arca komor maradt. – Nagyon gyorsan, Pjotr! És örökre! A csoportját is fel kell számolni – mondta nyomatékosan.

Az ár meglehetősen nagy volt, de a 16/a. parancs felhatalmazta Mzsitriket, hogy megadja.

– Miért is ne! Továbbítom a javaslatát, barátom! – Elmosolyodott, és ezúttal már a hán is.

– Örülök, hogy egyetértünk, Pjotr! Át kellene térnie a hitünkre; hogy megmentse a lelkét. Az ajánlat nevetésre készítette Mzsitriket. – Majd, idővel. Mi volna, ha addig, a földi örömök kedvéért, ön lenne kommunista?

Abdalláh jókedvűen nyugtázta a viccet, előrehajolt, és újból megtöltötte Mzsitrik poharát.

– Nem tudom rábeszélni, hogy maradjon itt néhány napig?

– Köszönöm, de sajnós nem lehet. Nemsokára indulnom kell. – A KGB-s mosolya még szélesebbé vált. – Nagyon sok a munkám.

A hán elégedett volt. A mollah és bandája el van intézve, sikerült megszabadulnom egy újabb fájós fogtól, gondolta. Kíváncsi vagyok, mit csinálna Pjotr, ha tudná, hogy a szabotőr százados és katonája a birtok másik végén rejtőzik, várja, mikor mehet tovább. A kérdés csak az, hogy hová? Teheránba vagy az oroszokhoz? Majd meglátjuk, nem döntöttem még el.

Biztos voltam, hogy eljön, és a segítségemet kéri. Különben miért adtam volna menedéket nekik, miért találkoztam volna velük két napja titokban, és hoztam volna ide őket? Talán odaadom őket. Kár, hogy Vien Rosemont meghalt – hasznos ember volt Az információ és a figyelmeztetés, amit a századossal küldött, kapóra jött. Kár érte, nehéz lesz pótolni.

Ha az ember szívességet kér, azt viszonzni kell, váltott hirtelen gondolatot a hán. A csengőért nyúlt, majd ráparancsolt a belépő szolgára: – Szólj a lányomnak, hogy velünk ebédel!

9. fejezet

TEHERÁN, 16.17. Jean-Luc Sessonne odaütötte McIver lakásának ajtajához a vörösréz kopogtatót. Szajada Bertollinnal érkezett, és mivel nem látta őket senki, megfogta a nő mellét, és sietve megcsókolta. – Ígérem, nem maradunk sokáig, rohanunk vissza az ágyba., – Remek!

– Foglaltál asztalt a francia klubban?

– Természetesen. De még rengeteg időnk van!

– Így igaz, *chérie!* – A férfi elegáns, bélelt esőkabátot viselt, és alatta pilótaöltözéket. Nehéz útja volt Zagroszból, gyakori hívásaira egyetlen irányítóállomástól sem kapott választ. Bármelyik frekvenciára állította is a fedélzeti rádiót, mindenhol csak izgatott perzsa beszédet hallott, amiből egyetlen szót sem értett.

Az előírás szerinti magasságon és útvonalon közelítette meg a teheráni nemzetközi repülőteret, amelyet szintén hiába hívott, nem válaszolt. A szélzsák állásán látta, hogy erős oldalszél fúj; a terminál előtti betonon négy óriás utasszállító vesztegelt, és néhány kisebb gép, közülük az egyik teljesen kiégve, használhatatlan roncs. Az egyik utasszállítóra már elkezdődött a beszállás, férfiak, nők, gyerekek vették körül rendezetlen tömegben. Az utastér elülső és hátsó ajtajához vezető lépcsőkön veszélyesen sokan tolongtak. Mindenütt szétszórt, rendszertelenül lerakott csomagokat, bőröndöket lehetett látni. Rendőr, forgalomirányító nem volt sem a repülőtér betonján, sem a terminál város felőli oldalán, ahol az összes bevezető úton hatalmas kocsisorok torlódtak fel, és a járdák is tömve voltak emberekkel.

Jean-Luc hálát adott a sorsnak, hogy neki nem kell ott tülekednie.

– Minden gond nélkül leszállt a közeli Galeg Morghi támaszponton, elhelyezte az S-G hangárjában a 206-ost, és rögtön talált valakit, aki tíz dollár ellenében hajlandó volt bevinni a városba. Először a Schlumberger képviselőjére ment, megbeszélte, pontosan mikor induljanak vissza, hajnalban Zagroszba, aztán rohant Szajadához. Otthon találta, és türelmetlenül, kiéhezve, szenvedéllyel egymásnak estek, mint mindig, amikor hosszabb szünet után találkoztak.

Teheránban ismerkedtek össze egy karácsonyi fogadáson, egy éve, két hónapja és három napja. Jean-Luc azóta is pontosan emlékezett annak az estének minden mozzanatára. A szoba tömve volt

emberekkel, de attól a pillanattól, hogy megérkezett, csak Szájadat látta, a többiek megszűntek létezni a számára. A sima, hófehér ruhás nő egy sarokban állt egyedül, és az italát kortyolgatta.

– *Vous parlez français, madame?* – kérdezte. Olyan elbűvölően szép volt, hogy amikor megpillantotta, földbe gyökerezett a lába.

– Sajnálom, *m'sieur*, csak egészen kicsit. Inkább angolul.

– Akkor legyen angol! Végtelenül örülök, hogy találkoztunk, de van egy problémám.

– Igen? Éspedig?

– Most rögtön szeretkezni akarok magával.

– Tessék?!

– Olyan, mint a megtestesült álom... – Mennyivel szebben hangzana ez franciául, gondolta Jean-Luc. Na, mindegy! – Egész életemben csak magát kerestem, és azt akarom, hogy az enyém legyen. Gyönyörű! Ellenállhatatlanul kívánatos!

– De... de hát... itt a férjem! Asszony vagyok.

– Ez csupán kiegészítő körülmény, *madame*, nem akadály.

A nő vidáman felkacagott, és a hang alapján Jean-Luc biztos volt benne, hogy az övé lesz: – Egyetlen dolog hiányzott, hogy minden tökéletes legyen.

– Tud főzni?

– Igen – hangzott a magabiztos válasz, amely végleg meggyőzte a pilótát arról, hogy valódi kincset talált. Biztos volt abban, hogy az ágyban csodálatos lesz, és amit esetleg nem tud, azt készséggel megtanulja, Milyen szerencsés, hogy éppen velem találkozott, gondolta elégedetten, és újból bekopogott.

Charlie Pettikin nyitott ajtót. – Jóságos isten, Jean-Luc, mit keresel te itt?! Szervusz, Szajada! Hogyan csinálod, hogy egyre gyönyörűbb vagy? Gyertek! – Kezet fogott Jean-Luckel, Szájadat pedig a jó ismerősnek kijáró közvetlenséggel arcon csókolta, közben érezte a nő ellenállhatatlan vonzerejét.

A hosszú, vastag kabát és a kapucni elrejtette az illetéktelen, kíváncsi tekintetek elől az asszonyt. Szajada tudta, milyen veszélyeket tartogat Teherán, és ennek megfelelően öltözködött. – Sok gondtól megkímélheti így magát az ember, Jean-Luc – mondta a szeretőjének. – Tudom, hogy a csador ostoba, ósdi viselet, de nem akarom, hogy a nyílt utcán nekem támadjanak, leköpdössenek, valami perverz állat a péniszét mutogassa, maszturbáljon az orrom előtt. Irán nem Franciaország, és soha nem is lesz olyan! Tudom,

hihetetlenül hangzik, de tény, hogy csadort kell viselnem, ha biztonságban akarom érezni magam Teheránban. Egy hónappal ezelőtt ilyesmiről még szó sem volt. Bármit mondasz is, chérie, a régi, kellemes Teheránnak örökre vége...

Kár érte, gondolta a lakásba lépve. Meg lehetett találni benne mindazt, ami Nyugatban és Keletben a legjobb. Na meg azt is, ami – a legrosszabb... Sajnálom az irániakat, különösen a nőket. Miért olyan szűklátókörűek egyes mohamedánok, különösen a síiták, hogy a modern öltözködéstől is eltiltják az asszonyaikat? A szexmániájuk miatt? Azért, mert félnek, hogy valaki netán megkívánja őket? Miért nem képesek felvilágosultan gondolkodni, mint mi, palesztinok, vagy az egyiptomiak, sargaziak, dubaiak, indonézok, pakisztániak, és még rengetegen rajtuk kívül? Talán azért, mert impotensek? Mindegy, semmi nem akadályozhat meg abban, hogy részt vegyek a nők tiltakozó menetében! Hogy merészel Khomeini: elárulni bennünket, nőket, akik ott voltunk a barikádokon, és küzdöttünk érte?!

A lakásban hideg volt, a villanymelegítő csupán fél teljesítménnyel működött, úgyhogy Szajada nem vette le a kabátot, csak kigombolta, hogy kényelmesebben tudjon ülni a kereveten. A ruhája párizsi modell volt, meleg, a combjáig felhasítva, amin mind a két férfinak rögtön meg is akadt a szeme. Szajada többször megfordult már a lakásban, és sivárnak, kényelmetlennek találta, McIver feleségét azonban nagyon szerette.

– Hol van Genny? – kérdezte most is rögtön, mihelyt kényelmesen elhelyezkedett.

– Reggel elutazott Sargazba a 125-össel – válaszolta Pettikin.

– Mac is? – érdeklődött rögtön Jean-Luc. – Nem, csak Genny. Mac kint van...

– El sem tudom hinni! – álmélkodott a francia. – Megesküdött rá, hogy Duncan nélkül tapodtat sem megy.

– Én sem akartam elhinni – válaszolta nevetve Pettikin –, de tény, hogy veszekedés nélkül felszállt a gépre. – Ráérek még elmondani Jean-Lucnek a valódi okot, amely miatt Genny elment, gondolta.

– Annyira rossz a helyzet?

– Igen, és egyre rosszabb lesz. A kivégzéseket nem állították le, sőt!

– Pettikin úgy döntött, jobb, ha Szajada előtt nem említi, mi történt Sarazad apjával. Nem akarta megrémíteni az asszonyt. – Kértek teát? Az előbb főztem, még meleg. Hallottátok, mi történt ma a Kasr börtönnél?

– Micsoda?

– A tömeg megrohmozta – mesélte Pettikin a konyhába menet. – Betörték a kapuját, és szabadon eresztették a rabok többségét, persze, előbb néhány SAVAK-ost és rendőrt felakasztottak. Állítólag a zöldszalagosok fészkeltek be magukat, rögtönítelő bíróságokat alakítottak, sorra megtöltik a cellákat, aztán a kivégzőosztagaik gyorsan ki is ürítik őket. Mac korán kiment Gennyvel a repülőtérre, onnan pedig a minisztériumba. Hamarosan meg kell jönnie. Milyen a forgalom a repülőtér környékén, Jean-Luc?

– Kilométereken át be van dugulva.

– Az öreg néhány hétre áthelyezte Sargazba a 125-öst, hogy elvigye innen az összes emberünket, és ahová kell, váltást hozzon.

– Nagyon helyes. Scot Gavallannek már régen esedékes a szabadsága, és több szerelőnek is. El lehet intézni, hogy a 125-ös Sirázban is leszálljon?

– A jövő héten megpróbáljuk. Khomeini és Bazargán azt akarja, hogy minél előbb teljes gőzzel folytatódjon az olajkitermelés, úgyhogy talán hajlandók lesznek megadni az engedélyt. Bízunk benne! Mit keresel itt, és egyáltalán, mi a helyzet Zagroszban? – érdeklődött Pettikin.

– Remélem, maradtok vacsorára. Ma este én főzök.

Jean-Luc erőt vett magán, és eltitkolta rémületét – Sajnálom, *mon vieux*, ma este lehetetlen – válaszolta őszintének tűnő sajnálkozással.

– Ami Zagroszt illeti, minden a legnagyobb rendben, mint mindig. Végül is francia szektor. Schlumbergerék emberéért jöttem. Hajnalban indulunk, és két nap múlva hozom vissza. Kicsit sok lesz ugyan a folyamatos repülésből, de nem utasíthattam vissza a lehetőséget. – Szajadára mosolygott, és az asszony is rá.

A fal melletti szekrényen a nagyfrekvenciájú adó-vevő zúgni kezdett. Pettikin a készülékhez ugrott, és felerősítette. – Teheráni központ. Vétel! – szólt bele a mikrofonba.

– Itt Ayre kapitány Koviszból. Sürgős üzenetem van McIver kapitánynak. – Az adás gyöngye volt, és erősen sercegett.

– Itt Pettikin kapitány. McIver kapitány nincs itt. Kettő az ötből. – A megjegyzés az adás tisztaságára vonatkozott, amelyet egytől ötig pontoztak. – Segíthetek valamiben?

– Kis türelmet! Később jelentkezem.

– Mi a fene ütött belétek? – kérdezte csodálkozva Jean-Luc, miután az adás megszakadt. – Miért kapitányozzátok egymást?

– Egyfajta kód – válaszolta, tekintetét a készülékre szögezve. Pettikin. Szajadának arcizma sem rándult, de éber lett, feszülten figyelt. – Akkor szólítjuk kapitánynak a másikat, ha olyasvalaki van a közelben, és hallgatja a beszélgetést, akinek nem kellene.

– Ügyes! – jegyezte meg könnyedén az asszony. – Sok ilyen titkos jelzések van, Charlie?

– Nem, de kezdem azt kívánni, hogy bár lenne. Rohadt érzés, ha az ember nem tudja pontosan, mi történik körülötte. Nincs személyes kapcsolat, posta, telefon, a telexekben pedig annyi a hiba, hogy szinte olvashatatlanok. Aki leadja őket, az képtelen odafigyelni, mert biztosan áll a háta mögött egy fegyveres őrült. Miért nem tudjak beszolgáltatni a stukkereiket, és hagyni, hogy végezzük rendben a dolgunkat?

A rádió halkán, egyenletesen zúgott. Odakint szürke, borús idő volt, a vastag felhők újabb havazást ígértek. Egyikük sem szólt, türelmetlenül várták, hogy megismétlődjön a hívás.

– Itt Ayre kapitány Kovichól... – A statikus zörejek ezúttal is elnyomták a hangot, nagyon kellett figyelniük, hogy bármit értsenek. – ...először egy üzenet, amely pár perce jött Zagrosz-Háromról, Gavallan kapitánytól. – Jean-Luc mozdulatlanra merevedett. – Szó szerint így hangzik: *Pan pan pan!* – A nemzetközi légi közlekedési szakzsargonban ez a sürgősségi jelzés közvetlenül a Mayday után következett. – *A helyi bizottság közölte, hogy a továbbiakban nemkívánatos személyek vagyunk Zagroszban, és negyvennyolc órán belül minden külföldinek el kell hagynia a fűrésok színhelyét. Azonnali utasítást kérek arra vonatkozóan, hogy mit tegyek.* Ennyi az üzenet. Sikerült leírni?

– Igen – válaszolta Pettikin, befejezve a jegyzetelést.

– Ez minden, amit mondott. Nagyon izgatott volt a hangja.

– Tájékoztatom McIver kapitányt, és visszahívom, amilyen hamar csak lehet.

Jean-Luc átvette Pettikintől a mikrofont. – Freddy, itt Jean-Luc. Légy szíves, szólj Scotnak, hogy holnap déltájban érkezem, ahogyan megbeszéltük! Kösz. Örülök, hogy hallottam a hangod. Átadom Charlie-nak. – A korábbi jókedvnek már nyoma sem volt az arcán, amikor visszaadta Pettikinnek a mikrofont.

– Meglesz, Sessonne kapitány! Örülök, hogy beszéltünk. Más: a 125-ös fölvette Mrs. Stárket és a távozó embereinket. Köztük van

John Tyrer kapitány is, aki megsebesült a Bandar-Deilam elleni sikertelén baloldali támadás során...

– Miféle támadás? – kérdezte motyogva Jean-Luc.

– Most hallok róla először – válaszolta idegesen Pettikin.

– ...és a terveknek megfelelően pár napon belül meghozza a váltást. Más: Starke kapitányt... – Ayre hangja nyugtalan volt, érezték, hogy nem spontánul beszél, hanem előre megírt szöveget olvas. – ...Starke kapitányt Koviszba vitték, hogy egy forradalmi bizottság kihallgassa. – Szóhoz sem tudtak jutni a megdöbbenéstől. – Tisztázni akarják, hogyan tudott elmenekülni a légierő sahhoz hű tisztjeinek egy csoportja 13-án, kedden Iszfahánból. Gyanítják, hogy a helikopterüket egy európai vezette. Más: az új vezetés szigorú és hatékony felügyelete mellett kevesebb a fennakadás a munkánkban. Mr. Eszfandijár, az Iran Oil új körzeti megbízottja azt akarja, hogy vegyük át az összes munkát, amit eddig a Guerney végzett. Ahhoz, hogy ezt megtehessük, még három 212-esre és egy 206-osra van szükségünk. Utasítást kérek. A HBN, HKJ és HGX számára alkatrészek kellene, és pénz is, hogy kifizethessük az elmaradt béreket. Egyelőre ennyi.

Pettikin mechanikusan jegyzetelt, az agya ellenben alig működött, annyira megdöbbsent azon, amit hallott. – Mindent felírtam, és mihelyt megjön, azonnal tájékoztatom McIver kapitányt – válaszolta. – Bandar-Deilam elleni támadást említett. Számoljon be róla részletesen!

Pár másodpercig csak sercegés hallatszott a készülékből. – Csak annyit tudok, hogy Khomeini ajatollah ellenségei támadást indítottak, amelyet Starke és Lutz kapitány segített leverni – szólt aztán újból Ayre. – Starke kapitány ide hozta a sebesülteket, hogy ellássák őket. A mi embereink sértetlenek maradtak, leszámítva Tyrert. Ez minden.

Pettikin tenyere lucskos lett az izzadságtól, miközben végigsimította az arcát. – Mi... mi történt Tyrerrel?

Hosszabb szünet után kapott csak választ: – Könnyű fejsérülése van. Dr. Nutt szerint tökéletesen rendbe fog jönni.

– Charlie, kérdezd meg, mi történt Iszfahánban! – mondta Jean-Luc. Pettikin kábán nyomta még az adásgombot – Mi történt Iszfahánban?

Újabb hosszú csönd következett, aztán kurta válasz: – Nincs egyéb információm azon kívül, amit már elmondtam!

– Valaki ott áll mellette, és sűg – morogta Jean-Luc.

Pettikin ismét a gombért nyúlt, és bár eredetileg folytatni akarta a beszélgetést, hirtelen meggondolta magát. Csupa olyan kérdést akart fölteni, amelyre Ayre biztosan nem mert volna válaszolni. – Köszönjük, kapitány! – mondta, és örült, mert legalább a hangja nem remegett. – Kérem, szóljon Nyüzsinek, hogy írásban rendelje meg az új helikoptereket! Közölje, milyen időtartamra akarnak szerződést kötni, és azt is, milyen ütemezést kérnek a bérleti díjra! A megrendelést küldje el a 125-össel! Folyamatosan... folyamatosan tájékoztasson bennünket a Starke kapitánnyal kapcsolatos fejleményekről! McIver, mihelyt teheti, azonnal visszahívja.

– Értettem. Vége.

Ayre rögtön szétkapcsolt, már csak sercegés hallatszott a készülékből, de Pettikin ujjai változatlanul a gombokat babrálták, miközben némán bámulták egymást Jean-Luckel. Mindketten úgy elmerültek a gondolataikban, hogy egészen megfeledkeztek Szajadáról, aki csöndben ült a kereveten, nem mulasztva el egyetlen szót sem. – Szigorú felügyelet? – utalt vissza az új koviszi vezetésről hallottakra Pettikin. – Elég idegesítően hangzik, nem gondolod?

– De igen. Valószínűleg azt jelenti, hogy fegyveres zöldszalagos kíséretében repülhetnek csak. – Jean-Luc dühösen elkáromkodta magát. Aggódott, nem tudta, hogyan boldogul nélküle Zagroszban a fiatal, nem elég tapasztalt Scot Gavallan. – *Merde!* Amikor reggel elindultam, még minden rendben volt, a sirázi légiirányítók pedig olyan udvariasak, mint a svájci szállodások holszezonban. *Merde! Mon Dieu!* Stárket se irigylem! Ezek a bizottságok olyan gyorsan szaporodnak, akár a tetű, Khomeini és Bazargán jobban teszi, ha leszámol velük, mielőtt őket is felfalják. – Jean-Luc idegesen felállt, és ahogy megfordult, észrevette a kereveten maga alá húzott lábbal kuporgó, rá mosolygó Szajadát.

Az asszony egyetlen pillantása elég volt, hogy visszatérjen szokásos jókedve, könnyedsége. Pillanatnyilag semmit nem tehetek Scotért, Szajadáért viszont annál többet, gondolta. – Ne haragudj, *chérie!* – mondta sugárzó mosollyal. – Láthatod, ha csak egy pillanatra is kiteszem a lábamat Zagroszból, rögtön csőstül jönnek a gondok. Elmegyünk, Charlie, rá kell néznem a lakásra, de vacsora előtt visszajövünk. Mondjuk nyolckor. Gondolom, addigra Mac is itt lesz.

– Igen. Nem akarsz inni valamit? Borral, sajnos, nem tudlak kínálni, az már elfogyott, de van még egy kis whisky. – Pettikin

félszívvel ajánlotta csak az italt, mivel az utolsó üvegnél tartottak, és annak is hiányzott már a negyede.

– Köszönöm, *mon vieux*, nem – hátrította el az ajánlatot Jean-Luc. Fölvette a kabátját, a tükörben ellenőrizte, hogy ugyanolyan ellenállhatatlanul vonzó-e, mint általában, és csöndben dicsérte magát, mert volt olyan előrelátó, hogy szólt a feleségének, halmozzon fel jó néhány karton bort, és dobozos sajtot, mielőtt hazautazik. – *A bientôt*, hozok nektek egy kis bort.

– Bahtjár állítólag Párizsba menekült – jegyezte meg Pettikin.

– Nem tudom elhinni, Charlie! – tiltakozott Szajada.

– Én igen – vitatkozott Jean-Luc. – Ha gazdag iráni lennék, már hónapokkal ezelőtt leléptem volna az összes kincsemmel. Már akkor nyilvánvaló volt, hogy a sah többé nem ura a helyzetnek. Most itt a nagy francia forradalom és a terror, csak éppen a mi stílusunk, szellemességünk, civilizáltságunk nélkül. – Utálkozva megrázta a fejét. – Milyen kár! Ha belegondol az ember, mennyi pénzt, energiát áldoztunk mi, franciák évszázadokon keresztül arra, hogy segítsünk kilábalni ezeknek az embereknek az elmaradottságból! És mit tanultak? Még normális kenyeret sem tudnak sütni!

Szajada elnevette magát, és lábujjhegyre állva megcsókolta. – Jaj, Jean-Luc, imádlak, és a magabiztosságodat is. Most viszont, *mon vieux*, mennünk kell. Sok a bepótolnivalód.

Miután távoztak, Pettikin az ablakhoz lépett, és szórakozottan a környező háztetőket bámulta. Időnként a már megszokott fegyverropogást hallotta, és látta, hogy Dzsaleh környékén füst száll az égre, de az enyhe szélről hamar szét is oszlik. Az ablaktáblák dermesztő hideget sugároztak, a párkányt hó és jég borította. Az utcán iszlám gárdisták vonultak gyalogosan, vagy vágattak valahová teherautókon. A minaretekből délutáni imára hívó müezzinek hangja körbefolyta, valósággal burokba zárta Pettikint.

Mozdulatlanul állt, hallgatta a dallamos, énekre hasonlító kiáltásokat, és hirtelen azon kapta magát, hogy nagyon fél.

REPÜLÉSÜGYI MINISZTERIUM, 17.04. Duncan McIver fáradtan ült a miniszterhelyettes zsúfolt előszobájának sarkában egy kemény, párnázatlan széken. Fázott, éhes volt, és nagyon ingerült. Már majdnem három órája várakozott.

Rajta kívül legalább tucatnyian voltak a szobában – irániak, néhány francia, amerikai, brit és egy galabiját – hosszú, bő leplet – és burnuszt viselő kuvaiti. Pár percre az európaiak udvariasan abbahagyták a beszélgetést, mivel a müezzinek hívásának engedelmességre a mohamedánok arccal Mekka felé letérdeltek, és elmondták a kötelező délutáni imát. Rövid volt, utána rögtön folytatódott a felületes társalgás. Mindenki tisztában volt azzal, hogy fontos dolgokat kormányhivatalban nem tanácsos megbeszélni, és különösen nem ezekben a zaklatott időkben. A helyiség huzatos volt, hideg. Szorosán összefogták magukon a kabadjukat, egyformán fáradtak, elcsigázottak voltak. Egyesek sztoikus nyugalommal viselték az eseménytelen várakozást, mások viszont, – akiknek egyéb sürgős dolguk is lett volna, dühöngtek. McIver ez utóbbiak közé tartozott.

– Insa Alláh – mondta magában halkán, de az sem segített.

Kis szerencsével Gen már Sargazban lehet, gondolta. Nagyon örülök, hogy sikerült épségben kijutnia, és annak is, hogy maga találta meg hozzá az indokot.

– Négyszemközt kell elmondanom a dolgot Andynek. Nem írhatod meg – mondta az asszony.

– Igaz – válaszolta McIver, és vonakodva, mert továbbra is meglehetősen erős kételyei voltak, hozzátette: – Talán kitalál valamit, ami megvalósítható. Bízom abban, hogy mégsem kerül rá sor. Átkozottul veszélyes, túl sok embert és gépet kellene összeszedni túl sok helyről. Átkozottul veszélyes! Gen, elfelejted, hogy egy háború kellős közepén ülünk ugyan, de nem veszünk részt benne.

– Ez igaz, Duncan, de mit veszíthetünk, ha megpróbáljuk?

– Embereket és helikoptereket.

– Úgyis csak akkor vágunk bele, ha azt látjuk, hogy megvalósítható, nem?

Gen valóban a legjobb közvetítő, akit el lehet képzelni – ha egyáltalán szükség van rá. Igaza van, veszélyes volna az ötletet levélbe foglalni. *Andy, ezt a balhét csak úgy úszhatjuk meg, ha kitaláljuk, hogyan menekítsük ki az összes helikopterünket – és minden alkatrészünket – amelyek gyakorlatilag egy iráni vállalat, az IHC birtokában vannak...*

Jézusom! Mi ez, ha nem a partner szándékos becsapása, szándékos szerződészegés?!

A távozás nem jelent megoldást. Maradnunk kell, dolgozni, és megszerezni a pénzünket, ha kinyitnak a bankok. Valahogy rá kell vennem a partnereket, hogy segítsenek... még az is lehet, hogy a miniszter hajlandó lesz mellénk állni. Ha segít, akármilyen áron, akkor ki tudjuk várni, amíg lecsöndesül a vihar. Bármilyen kormányzat kerül hatalomra a végén, szüksége lesz az olajra, a belőle származó milliárdokra. Helikopterek kellene a termeléshez, mi pedig megkaphatjuk a pénzünket...

Látta, hogy nyílik a belső iroda ajtaja, és hallotta, hogy egy tisztviselő beszélget az egyik várakozót. Név szerint. Megpróbálta ugyan, de nem volt képes felfedezni semmilyen logikát a hívások sorrendjében. Igaz, a sah idejében sem érvényesült soha az az elv, hogy aki korábban érkezik, azé az elsőség. Akkor a befolyás volt a meghatározó. Vagy a pénz.

Talbot megszervezte, hogy találkozhasson a miniszterelnök-helyettessel, és ajánlólevelet is adott. – Sajnálom, öregfiú, a kormányfőhöz még én sem tudok közeli férközni, de a helyettese, Antazam rendes pasas, és angolul is jól beszél – mondta. – Más, mint azok a hülye forradalmárok. Biztosan segít magának!

McIver ebéd előtt ért vissza a repülőtérre, és igyekezett minél közelebb jutni kocsival a kormányhivatalokhoz, hogy ne kelljen sokat gyalogolnia a veszélyessé vált utcákon. Hosszas keresgélés, ide-oda küldözgetés után találta csak meg a keresett épületet, a megfelelő bejáratot, de még azután is sok irodát végig kellett járnia, hogy végül, egy órával a megbeszélte időpont után eljusson a miniszterelnök-helyettes előszobájáig.

Nagy megkönnyebbülésére a látogatókat fogadó fiatal tisztviselő barátságosan, jó angolsággal közölte vele, hogy nem késelt el, bőven van ideje. – Fáradjon be oda, legyen szíves, és foglaljon helyet! – mondta egy ajtóra mutatva, miután elolvasta a követség ajánlólevelét. – Kia miniszterhelyettes, amilyen hamar csak lehet, fogadja.

– Nem hozzá jöttem! – tiltakozott dühösen McIver. – Antazam miniszterelnök-helyettessel van találkozóm.

– Antazam miniszterelnök-helyettessel... Értem. Ő azonban már nem tagja Bazargán miniszterelnök úr kormányának. Insa Alláh – válaszolta kedvesen a fiatalember. – Kia miniszterhelyettes foglalkozik a külföldiekkel...

– Ragaszkodom hozzá, hogy... – McIver hirtelen félbehagyta a mondatot, mert eszébe jutott mindaz, amit Talbottól hallott, és az is, hogy az IHC-partnerek ezt az embert vetették fel – hatalmas tiszteletdíjjal – a vállalat igazgatótanácsába. – Ali Kia úrról beszél?

– Igen, aga! Ali Kia miniszterhelyettes fogadja majd, amilyen hamar csak lehetséges. – A fiatal tisztviselő kellemes modorú volt, jólöltözött, sötét öltönyt, fehér inget viselt sötétkék nyakkendővel, úgy, ahogy a régi szép időkben illett. McIver – szintén a régi szép idők gyakorlatát követve – nem felejtett el berakni egy borítékba ötezer riált, és a *piskés* annak rendje és módja szerint gyorsan el is tűnt a sötét öltöny zsebében.

Az élet talán mégis visszazökken a normális kerékvágásba, gondolta, és a másik szobába átmenve helyet foglalt az egyik sarokban. A zsebében volt még egy köteg pénz, és azon morfondírozott, ne csúsztassa-e azt is borítékba, az ajánlólevél és a kérvény mellé. Miért ne? Iránban vagyunk, mindenki pénzre – elnézést, *piskésre* – vár, az alacsonyabb beosztású hivatalnokok kevesebbre, a magas beosztásúak többre. Úgyelve, hogy senki ne lássa, nagy címletű bankjegyeket rakott a borítékba, majd némi gondolkodás után a biztonság kedvéért még hozzátett néhányat. Talán ez az alak tényleg hajlandó lesz segíteni rajtunk, biztatta magát. A partnerek értették, hogyan kenjék meg a sah udvartartásának fontos tagjait, és nyilván ugyanezt csinálják Bazargán embereivel is.

Időnként fontoskodó arcú hivatalnokok bukkantak fel iratokkal a kezükben, eltűntek a belső irodában, majd hosszabb-rövidebb idő elteltével távoztak. Udvarias hangon a várakozók közül is többeket szólítottak már, de kivétel nélkül mind rövid ideig maradt bent, és utána – vérmérséklettől függően – merev vagy dühtől kivörösödött arccal, de szemmel láthatóan dolgavégezetlenül távozott. Az idő kínos lassúsággal vánszorgott.

– McIver aga! – szólt ki, hosszú várakozás után, egy hivatalnok, Ali Kia üres, iratok nélküli, hatalmas íróasztal mögött ült. Mosolygott ugyan, de apró szeme jéghidegen szegeződött a belépőre. McIver vizsgyogott tőle, még mielőtt egyetlen szót váltottak volna.

– Nagyon kedves öntől, miniszterhelyettes úr, hogy fogadott! – kezdte erőltetett szívélyességgel, és kezét nyújtott. Ali Kia udvarias mosollyal, de ernyedten, tessék-lássék viszonzta a kézfogást.

– Foglaljon helyet, Mr. McIver! Köszönöm, hogy meglátogatott. Ugye, jól tudom, hogy ajánlólevelet is hozott? – Kia jól beszélt angolul, kiejtésén érződött, hogy a sah jóvoltából a második világháború előtt beiratkozhatott az oxfordi egyetemre, és ott is maradt egészen a háború végéig. Enerváltan intett az ajtó mellett várakozó hivatalnoknak, mire az diszkréten távozott.

– Igen... A levelet tulajdonképpen Antazam miniszterelnök-helyettesnek címezték, de mint megtudtam, önnek kell átadnom. – Kia elővette a levelet, szakértő pillantással felmérte a bankjegyek mennyiségét, és lazán az asztalra hajította a borítékot, mintegy jelezve, hogy többre számított. Figyelmesen elolvasta a kézzel írt üzenetet, és azt is maga elé rakta.

– Mr. Talbot, bár ellenséges kormány képviselője, elismert barátja Iránnak – mondta sima hangon. – Miben segíthetek e tiszteletre méltó személy barátjának?

– Három dologban is, miniszterhelyettes úr! Előbb azonban hadd mondjam meg, mennyire örülünk, annak, hogy hajlandó volt csatlakozni igazgatótanácsunkhoz, és rendelkezésünkre bocsátani értékes tapasztalatait!

– Bármennyire tiltakoztam is, unokatestvérem ragaszkodott hozzá, hogy fogadjam el a felkérést. Nem vagyok biztos benne, hogy sok hasznomat fogják venni, de hát, ahogy Isten akarja.

– Insa Alláh – ismételte meg McIver. Még csak az ismerkedésnél tartottak, de Kia máris nagyon ellenszenves volt neki. – Először is hadd kérdezzem meg, igaz-e, hogy minden vegyes vállalat működését felfüggesztik addig, amíg a Forradalmi Bizottság meghozza a rájuk vonatkozó végleges döntést.

– A kormány döntéséig. – javította ki Kia. – És?

– Mennyiben érinti ez a mi vállalatunkat, az IHC-t?

– Nem hiszem, hogy érintené, Mr. McIver! Iránnak szüksége van szállítóeszközökre az olajkitermeléshez. A többi helikoptertársaság kivonult, és ez vállalatunk szempontjából biztatóbbá teszi a jövőt.

– Hónapok óta nem kapjuk meg azonban az Iránnak végzett munkánk ellenértékét – folytatta óvatosan McIver. – Mi fizetjük Aberdeennek a helikopterek bérleti díját, és jóval több gépet tartunk itt, mint amennyit a pillanatnyi feladataink indokoltá tesznek.

– Holnap a Központi Bank a miniszterelnök, és természetesen az ajatollah utasítására ismét kinyit. Biztos vagyok, hogy a tartozás egy részének kifizetésére számíthatnak.

– Megmondaná, hogy körülbelül mennyire? – kérdezte feltámadó reménnyel McIver.

– Többre, mint... mint amennyi a folyamatos működéshez feltétlenül szükséges. Már intézkedtem, hogy a váltás megérkezése után hazatérhessenek azok, akik letöltötték a munkaszerződésben megszabott idejüket. – Ali Kia vékony dossziét vett elő az íróasztal fiókjából, és kiemelt belőle egy lapot. A teheráni, abadáni és sirázi repülőtereknek szóló utasítás volt, és az állt benne, hogy az IHC pilótáit és a műszaki személyzetéhez tartozókat – egy az egyhez alapon – engedjék ki az országból, amennyiben megérkezett a váltásuk. A hibásan, de olvashatóan, perzsául és angolul is legévelt utasítást az Iran Oilt felügyelő bizottság adta ki előző nap, de McIver még nem hallott róla.

– Köszönöm. A jóváhagyását szeretném kérni ahhoz is, hogy a következő néhány hétben – csak addig, amíg a szokásos nemzetközi légi forgalom ismét beindul – a vállalatunk 125-öse hetente legalább háromszor fordulhasson. Nagyon fontos lenne, hogy megkapjuk a szükséges alkatrészeket, felszerelést, megérkezzenek az új alkalmazottak, és – McIver ügyelt, hogy természetes maradjon a hangja – távozhassanak a régiek.

– Azt hiszem, ennek nem lesz különösebb akadályja.

McIver átnyújtotta az előre elkészített papírokat. – Vettem magamnak a bátorságot – mondta –, hogy mindezt leírjam, megkímélendő önt a fáradságtól. Csatoltam hozzá a kishi, koviszi, sirázi, abadáni és teheráni légi irányítóknak szóló másolatokat is.

Kia figyelmesen elolvasta a legfelső, perzsa és angol szöveget egyaránt tartalmazó, egyszerű szavakkal, egyértelműen megfogalmazott iratot. Enyhén remegtek az ujjai, miközben azon gondolkodott, mit tegyen. Tisztában volt azzal, hogy ha aláírja, azzal messze túllépi a hatáskörét, de azzal is, hogy miután a területért felelős miniszterelnök-helyettest és közvetlen főnökét, a minisztert is menesztették – feltehetően a továbbra is rejtélyes, ismeretlen összetételű Forradalmi Bizottság – a kormányban egyre nagyobb a zűrzavar, és kénytelen lesz vállalnia kockázatot. Úgy gondolta, mindenképpen megéri, mivel neki, a családjának és a barátainak is feltétlenül szükségük van, hogy szabadon rendelkezésükre álljon egy – lehetőség szerint sugárhajtású – magánrepülőgép.

Ha bárki megkérdezi, miért írtam alá, nyugodtan mondhatom, hogy a fölötteseim utasítására, gondolta, megpróbálva eltitkolni a

látogatója elől idegességét. A 125-ös Isten ajándéka – arra az esetre, ha bárki hazugságokat terjesztene rólam. Átkozott Dzsared Bakraván! Ahhoz a bazári kutyához fűződő barátságom kis híján állam elleni összeesküvés vádját hozta rám, pedig soha életemben nem foglalkoztam pénzkölcsönzéssel, nem szóttam összeesküvést külföldiekkel, és nem támogattam a sahot.

Hogy McIvert zavarba hozza, Kia már-már dühösen az ajánlólevél mellé dobta a papírokat. – Lehet szó erről is. A leszállási illeték alkalmanként ötszáz dollár lesz. Ez minden, amit akart, Mr. McIver? – kérdezte, de biztos volt benne, hogy nem. Ravasz brit kutya! Azt hiszed, bolonddá tudsz tenni?

– Még egy dolgot, kegyelmes uram! – McIver átadta a találkozóra előkészített utolsó lapot is. – Három gépünk feltétlenül alapos átvizsgálásra és javításra szorul. Szeretném megkapni az engedélyt, hogy elküldhessem őket Sargazba. – A mondatot befejezve visszafojtott lélegzettel várta a választ.

– Fölösleges ezeket az értékes gépeket külföldre küldeni, Mr. McIver. Javíttassa meg itt őket!

– Azt tenném, kegyelmes uram, ha lenne rá mód, de, sajnos, nincs. Hiányoznak a megfelelő alkatrészek és a műszaki személyzet is. Ugyanakkor mindennap, amit ezek a gépek kihasználatlanul töltenek, vagyonba kerül a partnereknek. Egész vagyonba – mondta nyomatékkal McIver.

– Elég, ha az alkatrészt és a személyzetet idehozzák Sargazból.

– A helikopterek kihasználatlanságából adódó veszteséghez társul a személyzet fenntartásának költsége is, ami szintén igen számottevő. Ha megengedi, emlékeztetném rá, hogy szerződésünk szerint az iráni partnerek feladata beszerezni a szükséges kilépési engedélyeket – folytatta az alkudozást McIver. – Összes gépünknek kifogástalan állapotban kell lennie, hogy teljesíthessük a Guerneytől átvett feladatokat, és eleget tegyünk az ajatol... az olajtermelés újraindítására vonatkozó kormányrendeletnek. Megfelelő eszközök híján... – nem fejezte be a mondatot, lélegzetét visszafojtva várt, és közben imádkozott, hogy beváljon a számítása.

Kia gondterhelten ráncolta a homlokát; az járt a fejében, hogy ha az iráni partnereket kár éri, az most már az ő zsebére is megy. – Mennyi idő kell, hogy megjavítsák őket, és visszajöjjenek?

– Ha néhány napon belül el tudnak indulni, akkor nagyjából két hét. Lehet, hogy valamivel több, de az is, hogy kevesebb.

Kia még mindig bizonytalan volt. A Guerneytől átvett szerződések, társítva az IHC eredeti megbízásaival, a helikopterekkel, tartalék alkatrészekkel és egyéb felszereléssel, sok millió dollárt értek, amelyből neki egy hatod rész jutott. Tisztes jövedelem, és egyetlen riál befektetést sem kíván. Ahhoz azonban, hogy a pénzt zsebre tehesse, a külföldieknek dolgozniuk kell. Kiviteli engedély három helikopter számára? Cartier gyártmányú, drágakövekkel díszített karórájára pillantott, amelyet két hete, *piskesként* kapott egy bankártól, mert lehetővé tette, hogy tanúk nélkül félórát töltsön egy működőképes telexnél. Pár perc volt még hátra a légi irányítás főnökével megbeszélte találkozójáig...

– Hát jó – mondta, büszkén arra, hogy nagy hatalma van, köztisztviselői tekintélye egyre nő, tevékenyen részt vesz a kormány olaj-kitermelési politikájának megvalósításában, és közben pénzt is megtakarít a partnereknek. – Rendben van, de a kilépési engedély csak két hétig lesz érvényes, gépenként... – kicsit elgondolkodott – ötezer dollárba kerül, indulás előtt fizetendő, és a helikopternek két héten belül vissza kell térnie.

– Ennyi pénzt képtelen leszek időben előteremteni. Elismervényt tudok adni, vagy svájci bankban beváltható csekket – helikopterenként kétezer dollárról – válaszolta McIver.

Vitatkoztak még egy darabig, végül háromezer-egyszáz dollárban állapodtak meg. – Köszönöm, McIver aga – mondta udvariasan Ali Kia. – Arra kérem, leverten távozzon, ne bátorítsa fel a kint várakozó csirkefogókat.

A kocsiában McIver újból megnézte az aláírással, hivatalos pecséttel ellátott iratokat. – Túl szép ahhoz, hogy igaz legyen – mondta hangosan. A 125-ös engedéllyel fog közlekedni, Kia szerint a vegyes vállalatok tevékenységének felfüggesztése ránk nem vonatkozik, és kivihetünk három 212-est, amelyre Nigériában nagy szükség van. Kilencezer dollár nem nagy ár az összesen hárommilliót érő madarakért! Nem hittem, hogy sikerülni fog. – McIver! – szólította meg magát boldogan. – Megérdemelsz egy whiskyt! Egy jó nagy adag whiskyt!

VASÁRNAP

10. fejezet

A HÁN PALOTÁJA, TEBRIZ, 3.13. A sötét szobában Ross százados kivette bőrtokjából az óráját, és megnézte a világító mutatókat. – Készen vagy, Gueng? – suttogta gurkhaliul.

– Igen, száhib! – A gurkha örült, hogy vége a tétlenségnek.

Leszálltak a döngölt agyagpadlóra terített szalmazsákjukról; öltözködéssel nem kellett vesződniük, mivel mindketten magukon hagyták a ruhát. Ross egyből a szoba kis ablakához osont, és óvatosan kikémlelt. Az ór az ajtó mellett ülve mélyen aludt, puskája keresztben feküdt a térdén. Kétszáz méternyire, a hó borította gyümölcsösön és a melléképületeken túl Gorgon hán háromemeletes palotája emelkedett. Az éjszaka sötét volt, hideg, a fényes udvarú hold csak néha bukkant elő a felhők közül.

Újból havazni fog, állapította meg magában a százados, mielőtt óvatosan kinyitotta az ajtót. Nem léptek ki azonnal a szabadba, megálltak, és minden érzékszervükkel figyeltek. Miután meggyőződött, hogy nincs közvetlen veszély, Ross az őrhöz osont, és megrázta, de az nem ébredt fel. Az altatónak, amit csokoládéban adott be neki, még legalább két óráig hatnia kellett. A százados türelmesen várta, hogy a hold ismét a felhők mögé bújjon, közben megvakart egy erősen viszkető poloskacsipést. A *kukrija* volt csak nála; és egy kézigránát. – Ha megállítanak bennünket, Gueng, akkor csak levegőzni akartunk – mondta korábban a gurkhának. – A fegyvereink itt maradtak, a *kukri* és a kézigránát is csak azért van nálunk, mert ezt követeli a gurkha hagyomány – az ezredünkre hoznánk szégyent, ha teljesen fegyvertelenek lennénk.

– Legszívesebben a teljes felszerelést vinném, visszahúzódnék a hegyek közé, és elindulnék dél felé, száhib!

– Ha nem sikerül, amit tervezek, akkor úgy lesz, de nagyon kevés az esély, hogy át tudjuk verekedni magunkat – válaszolta Ross.

– Nyílt terepen biztosan elkapnak bennünket. Egészen biztos, hogy még mindig vadásznak ránk, és addig nem hagyják abba, amíg kézre nem kerítenek. Ne felejtse el, hogy a biztos házig is alig tudtunk eljutni! A ruháknak köszönhetjük, hogy megmenekültünk. – Miután

végeztek támadóikkal, kettőt levetkőztettek, és álcázásként magukra kapták a hegyvidéki törzsek viseletéhez tartozó köntösüket. Rossnak eszébe jutott, hogy jobb volna, ha teljesen átöltöznének, megszabadulnának az egyenruhájuktól, de meggondolta magát. – Ha elkapnak bennünket, akkor kész, vége.

– Ezért volna jobb, ha hinduvá válna – válaszolta vigyorogva Gueng. – Akkor, ha megölik is, nem hal meg végleg, hanem újjászületik.

– Taníts meg rá, hogyan csináljam! – mondta a százados, de Gueng erre már csak a vállát vonogatta.

Egymás mellé fektették a halott Vien Rosemontot és Tenzinget, és a Magas Föld szokásaival összhangban otthagyták őket a hóban. Az újjászülető szellemnek nem lesz szüksége erre a testre, ezért itt marad az állatoknak és a madaraknak, mert azok is szellemek, és karmájukkal küzdve ők is a Nirvánába, a mennyei béke otthonába kíváncsiak.

Másnap reggel megpillantották üldözőiket, és amikor a hegyeket maguk mögött hagyva elérték Tebrizt, már csak alig nyolcszáz méter választotta el őket egymástól. Az álcázásnak, a rabló törzs tagjaitól elvett köntösöknek köszönhetően, hogy elvegyülhettek a tömegben, ahol szép számmal lehetett látni a századoshoz hasonlóan magas és kék szemű, jól felfegyverkezett, különböző hegyi törzsekhez tartozó férfiakat! Később is szerencsésük volt, hamar megtalálták a koszos gépkocsiszerelő-műhely hátsó ajtaját, és Vien Rosemont neve hallatán a tulajdonos rögtön elbújtatta őket. Este Abdalláh hán a testőrei kíséretében érkezett, és igencsak dühös és gyanakvó volt.

– Ki ajánlotta, hogy hozzám forduljanak?!

– Vien Rosemont. Ő magyarázta el azt is, hogyan jutunk ide.

– Ki az a Rosemont? Hol van?

Ross elmesélte, hogyan állítottak nekik csapdát a rablók, és közben feltűnt neki, hogy a hán tekinteté, bár ellenséges maradt, valamennyire megváltozott.

– Honnan tudjam, hogy igazat mond? Ki maga?

– Mielőtt meghalt – válaszolta Ross –, Vien megkért, hogy adjak át egy üzenetet. Félig önkívületi állapotban volt már, kínok között szenvedett ki, de háromszor elismételtette velem, hogy biztos lehessen benne, tényleg jól megjegyeztem. Azt mondta: *„Figyelmeztesse Abdalláh hánt, hogy Peter a Gorgonokfejét akarja, és Peter fia még az apjánál is rosszabb. A fiú a kurdokkal játszik, de*

ugyanazt csinálja az apja is. A Medúzát használja fel arra, hogy végezzen a Gorgonokkal.” – A százados figyelmét nem kerülte el, hogy a hán tekintete komoran megvillan, – Érti az üzenetet?

– Igen. Vien tehát meghalt. Insa Alláh, de akkor is kár érte. Jó ember volt, nagyon jó ember. És hazafi! Maguk kicsodák? Miért küldték magukat? Mit kerestek a hegyeink között?

Ross kissé elbizonytalanodott – Armstrong az eligazításon külön felhívta rá a figyelmét, hogy ne bízson meg túlságosan Abdalláh hánban. Ugyanakkor arra is pontosan emlékezett, mit mondott neki haláltusája közben Rosemont, akiben viszont maradéktalanul hitt: *„Az életét is rábízhatja a vén csirkeforgóra. Én többször megtettem, és egyszer sem hagyott cserben. Keressék meg, ő majdó segít...”*

– Bízhat bennem – mondta Abdalláh hán, és a mosolya legalább annyira ijesztő, vad volt, mint a tekintete. – Azt hiszem, muszáj is bíznia.

– Igen – válaszolta Ross, de gondolatban hozzátette: persze, nem nagyon. – A sabalani állomást kellett felszámolnunk – mondta, és részletesen elmesélte, hogyan zajlott le az akció.

– Istennek hála! Értesítem Wessont és Talbotot.

– Kit?

– Nem lényeges. Lejuttatom magukat délre. Jöjjenek velem! Itt nincsenek biztonságban! Már mindenki magukat keresi, vérdíjat tűztek ki „két angol szabotőr, az iszlám két ellensége” fejére. Mi a nevük?:

– Ross. Ross százados és Gueng őrmester. Kik üldöznek bennünket? Irániak vagy szovjetek? Esetleg irániak, szovjet vezetéssel?

– A szovjetek nyíltan nincsenek jelen Azerbajdzsánban – egyelőre.

– A hán szája nehezen meghatározható mosolyra görbült. – A műhely előtt áll egy furgon, gyorsan másszanak be, és hasaljanak le a hátuljában! Elbújtom magukat, és ha már biztonságos lesz, visszamennek Teheránba. Ahhoz azonban, hogy sikerüljön, pontosan végre kell hajtaniuk az utasításaimat. Vitatkozás, ellenvetés nélkül.

Ez két napja történt, és azóta – a szovjetek és a helikopter érkezésének köszönhetően – minden alaposan megváltozott. Ross megvárta, amíg egy felhő úszik a hold elé, aztán enyhén ráütött Gueng vállára. Az alacsony termetű gurkha eltűnt a gyümölcsösben, és amikor jelzett, hogy tiszta a levegő, a százados is követte. Váltakozva vezették egymást, így jutottak el a palota északi

szárnyának a sarkához. Sem őr, sem kutya nem állta útjukat, bár Gueng látott néhány nyugtalanul fülelő, láncra kötött dobermannt.

A tartóoszlopokon könnyen feljutottak az első emeleti teraszra, ahol ismét az őrmester vette át a vezetést. Végigfutott a bezárt ablakok sora előtt, nesztelenül fellopakodott a következő teraszra, és bevárta Rosst. Gueng a saroktól számítva a második szoba ablakaira mutatott, és a *kukkijáért* nyúlt, a százados azonban tagadóan megrázta a fejét, és az árnyékban meghúzódó oldalbejárat felé indult. Óvatosan nyomta le a kilincset, de az ajtó hangosan megnyikordult. Néhány, a gyümölcsösben alvó madár felébredt, és hangosan szólongatni kezdte egymást. Ross és Gueng rögtön feléjük fordult, számítva, hogy a zajra ott teremnek az őrök, de szerencsére senki sem figyelt fel a madarak rikácsolására. Vártak néhány másodpercet, csak az után léptek be a házba, hogy megbizonyosodtak, egyelőre nincs veszély.

A folyosó hosszú volt, sok ajtóval és néhány délfelé néző ablakkal. A második ajtónál Ross megállt, és óvatosan kipróbálta a zárat. Halkan engedett, beosontak; Gueng készenlétben tartotta a kukrit és a kézigránátot is, hogy ha kell, bármelyiket azonnal tudja használni. Előszobában találták magukat – szőnyegek, párnák, kerevetek és néhány régimódi, viktoriánus bútor alkotta a berendezését. Két ajtó nyílt belőle, és Ross – csöndben fohászkodva, hogy választása helyesnek bizonyuljon – az épület sarkához közelebbin nyitott be. A függönyök nem voltak egészen behúzva, a holdfényben jól látták a vastag takaró alatt alvó férfit és nőt. Ross megtorpant – a férfi az volt, akit keresett, de a nőre nem számított. Bizonytalansága azonban csak egy pillanatig tartott; miután Gueng halkan becsukta az ajtót, az ágyhoz léptek, a százados a férfi, a gurkha pedig a nő oldalán. Egyszerre nyomták az alvók szájára a csomóvá gyúrt zsebkendőket, olyan erővel, hogy kiáltani ne tudjanak, de szabadon lélegezhessenek.

– Barátok vagyunk, pilóta! Ne kiabáljon! – suttogta Erkki fülébe Ross. Nem tudta a nevét, sem azt, hogy kicsoda a mellette fekvő nő, csak azt, hogy ő vezette a délelőtt érkezett helikoptert. Láta a férfi tekintetén, hogy a hirtelen ébredés félelmét és bizonytalanságát izzó düh váltja fel. Idejében félrekapta a fejét, hogy elkerülje a nyaka után lendülő kezét. Kissé fokozta a nyomást, hogy féken tartsa Erkket. – Elengedem, ha megígéri, hogy nem fog kiabálni – mondta. – Barátok vagyunk, britek. Brit katonák. Bólintson, ha teljesen felébredt, és érti, amit mondok! – Várt kicsit, és aztán inkább érezte, mintsem látta,

hogy a férfi, továbbra is veszedelmesen villogó tekintettel, bólint. – Tartsd a nőt, Gueng, amíg szót értek veled! – utasította halkán, gurkhalikul az őrmestert, és újból figyelmeztette Erkki: – Ne féljen, pilóta! Barátok vagyunk.

Enyhített a nyomáson, és gyorsan félrehúzódott, úgyhogy Erkki hiába kapott utána, nem érte el. A kudarcától dühösen rögtön Gueng ellen fordult, de félbehagyta a mozdulatot, és megmerevedett, amikor meglátta a felesége torkának szögezett görbe pengéjű, fényesen csillogó tört. Azadeh rémült pillantással, mozdulatlanul dermedve meredt a *kukrira*.

– Ne bánts! – szólalt meg Erkki oroszul, mivel keleties vágású szemét látva azt hitte, hogy a gurkha Cimtarga valamelyik embere. Kába volt még a mély alvástól, fájt a feje, nagyon kimerült, mert a Teherán-Tebriz út nagy részét – rosszak voltak a látási viszonyok – műszeres repüléssel tették meg. – Mit akarnak?

– Beszéljen nyugodtan angolul! Ugye angol?

– Nem. Finn vagyok. – Erkki a gyér fényben elmosódva látta csupán a századost. – Mi az ördögöt akarnak?!

– Elnézést a durva ébresztésért, pilóta! – kért bocsánatot Ross, és közelebb lépett az ágyhoz. – Szeretnék négyszemközt beszélni magával Nagyon fontos.

– Szóljon ennek a gazembernek, hogy hagyja békén a feleségemet!

– A feleségét? Hát persze... elnézést! Nem fog sikoltani? Kérem, figyelmeztesse, hogy maradjon csendben! – Ross éberén figyelte, ahogy a hatalmas termetű férfi a betömött szájjal, mozdulatlanul fekvő nőhöz hajolt, és egyik szemét a *kukrin* tartva mondott valamit. A hangja szelíd, bátorító volt, de nem angolul, és nem is perzsául beszélt, hanem valamilyen más nyelven. A hanglejtés leginkább az oroszra hasonlított, és Ross ettől még jobban elbizonytalanodott. Természetesnek vette, hogy az S-G helikopterét brit pilóta vezeti, nem számított rá, hogy az illető finn, orosz feleséggel, és félt, hogy akaratán kívül csapdába vezette Guenget. A hatalmas termetű férfi tekintete ismét rászégeződött, és ha lehet, több volt benne a fenyegetés, mint korábban.

– Szóljon neki, hogy engedje el a feleségemet! – mondta Erkki angolul. – Nem fog sikoltani.

– Mit mondott neki? Oroszul beszélt?

– Igen, oroszul, és azt mondtam, hogy ez a gazember rögtön elengedi. Figyelmeztettem, hogy ne sikoltson, csak húzódjon mögém,

és maradjon nyugton, amíg elkapom magát, de aztán harcoljon az életéért.

– Maga orosz?

– Mondtam már, hogy finn vagyok, és utálok azokat, akik éjszaka tőrrel támadnak rám, legyenek britek, oroszok vagy akár finnek.

– Az S-G pilótája?

– Igen. Gyorsan szóljon ennek a csirkefogónak, hogy engedje el, különben nem tudom, mit csinállok!

– Orosz? – A százados Azadeh felé bökött; nem tudta legyőzni magában a hirtelen támadt félelmet.

– A feleségem iráni, és mind a ketten tudunk oroszul – válaszolta Erkki, közben óvatosan oldalra mozdult, hogy kikerüljön az ágyra vetődő, keskeny fénysávból. – Álljon úgy, hogy lássam magát, és – utoljára mondom – szóljon ennek a gazembernek, hogy engedje el a feleségemet. Mondja meg, mit akar, aztán tűnjenek innen!

– Ne haragudjon! Gueng, engedd el!

Bár tisztán hallotta a parancsot, az őrmester nem mozdult, a kukrit is Azadeh torkánál hagyta. Gurkhaliul válaszolt: – Mindjárt, száhib! Csak előbb vegye ki a tőrt a férfi párnája alól.

– Ha csak érte nyúl, testvér, megölöm, te pedig intézd el a nőt! – válaszolta ugyancsak gurkhaliul a százados, majd angolra váltva figyelmeztette Erkket: – Tudom, hogy tőr van a párnája alatt, pilóta! Ne akarja használni, mert... Legyen kicsit türelmes, várja meg, hogy elmondjam, mit akarok! Engedd el a feleségét, Gueng! – Tekintetét a férfira szögezte. Csak a szeme sarkából látta a bizonytalan körvonalú arcot, a kócosan előrebukó, hosszú haját. A nő gyorsan a férje mögé bújt, és összehúzta magán meleg téli hálóingét. – Ne haragudjon, hogy így magukra törtünk! Elnézést! – mondta a nőnek, és mivel az nem válaszolt, perzsául is megismételte a bocsánatkérést, de arra sem kapott feleletet. – Kérem, mondja meg a feleségének, hogy nagyon sajnálom, bocsásson meg nekünk!

– Pontosan értette, amit mondott, jól beszél angolul. Mi az ördögöt akarnak? – Erkki valamivel jobban érezte magát, mivel Azadeh már nem volt közvetlen életveszélyben, de továbbra is idegesítette a görbe tőrt markoló férfi közelsége.

– A hán vendégei, vagy inkább a foglyai vagyunk, pilóta! Azért jöttem, hogy figyelmeztessem magát, és a segítségét kérjem.

– Figyelmeztessen? Mire?

– Pár napja segítettem az egyik kollégájának, Charles Pettikinnek.
– Ross látta, hogy a név említésére Erkki összerezett, és megnyugodott valamelyest. Röviden elmondta, mi történt Doshan Tappehen, beszámolt a SAVAK-osok támadásáról, a menekülésükről, és hogy semmilyen kétséget se hagyjon a történet valóságára felől, pontosan leírta Pettikint.

– Charlie mesélt magukról – válaszolta csodálkozva, már félelem nélkül Erkki, de azt nem mondta, hogy Bandar-Pahlavinál tette ki magukat. Csak annyit, hogy brit ejtőernyősök mentették meg a SAVAK-osoktól, akik kis híján szétlőtték a fejét.

– Megkértem, hogy felejtse el a nevemet. Éppen... munka közben találkoztunk.

– Szerencséje volt Charlie-nak, hogy... – Ross látta, hogy az asszony a férjéhez hajol, és súg valamit. A pilóta bólintott, és újból óvatos hangon megjegyezte: – Maga lát engem, de én nem látom magát. Álljon a fénybe! Ami Abdalláhot illeti, ha valóban a foglyai lennének, láncon tartaná magukat, vagy valamilyen veremben, és nem engedné, hogy szabadon mászkáljanak a palotában.

– Azzal indultunk el, hogy a hán segít, ha bajba kerülünk, és azt mondta, hogy elbújtat bennünket, amíg olyan nem lesz a helyzet, hogy vissza tud juttatni Teheránba. Kis házban voltunk eddig, a birtok másik végén, és fegyveres őr vigyázott ránk.

– Elrejtette magukat? Miért?

– Titkos feladatot kaptunk, és üldöztek bennünket, menekülnünk...

– Miféle titkos feladatot? – vágott a százados szavába Erkki. – Még mindig nem látom! Álljon a fénybe!

Ross arrébb mozdult, de csak kicsit. – Egy amerikai radarállomást kellett felrobbantanunk, nehogy a szovjetek vagy az itteni támogatóik rátegyék a kezüket. Utána...

– A Sabalanon? – kérdezett közbe Erkki.

– Honnan tudja?

– Arra kényszerítene, hogy egy szovjetet és néhány baloldali fuvarozzák. A határ közelében, a radarállomásokat járjuk végig, összeszedjük a berendezéseket, és átvisszük őket a határ másik oldalára, Astarába. Hallottam, hogy az egyiket, a Sabalan északi oldalán, valakik teljesen tönkretették, és hiába túrták fel, még egyetlen ép berendezést sem találtak. Folytassa! Mire akart figyelmeztetni?

– Kényszerítik? – kérdezett vissza Ross.

– A feleségem a hán és a szovjetek túsza. Engedelmeskednem kell, ha azt akarom, hogy ne bántsák – felelte nyugodtan Erkki.

– Jézusom! – Ross agya lázasan működött. – Láttam a helikopteren az S-G jelzését, amikor leszállt, és figyelmeztetni akartam, hogy itt szovjetek vannak. Hajnalban érkeztek, és a hán segítségével el akarják magát rabolni. Úgy tűnik, Abdalláh két vasat tart a tűzben, hogy bárki győz is, neki ne essék baja. – Látva Erkki megdöbbenését, Ross hozzátette: – A mieinknek minél előbb meg kell tudniuk.

– Miért akarnának engem elrabolni?

– Nem tudom pontosan. Miután megérkezett, elküldtem Guenget, hogy nézzen körül. A ház hátsó ablakán sikerült kimászni... Meséld el, Gueng, mit hallottál!

– Azután volt, száhib, hogy a hán és a szovjet megebédelt. Odakint álltak, a szovjet kocsijánál, az már éppen indulni akart, én pedig a közelükben, a bokrok között rejtőztem, és tisztán hallottam minden szavukat. Angolul beszéltek, és a szovjet azt mondta: „Köszönöm a híreket és az ajánlatot.” Mire a hán: „Vegyem úgy, hogy megállapodtunk? Mindenben, Patar?” A szovjet azt felelte: „Igen, javasolni fogom, hogy teljesítsék minden kérését. Gondoskodom arról, hogy a pilótával ne legyen több gondja. Ha megcsinálta, amit akarunk, északra visszük...” – Gueng félbehagyta a mondatot, mert hallotta, hogy Azadeh ijedten felszisszen. – Tessék, memszáhib! – fordult hozzá, az indiaiak jellegzetes, előkelő hölgyek számára kitalált kifejezését használva.

– Semmi. Folytassa!

– A gurkha erősen koncentrált, igyekezett szó szerint felidézni a hallottakat. – Tehát a szovjet azt mondta: „Gondoskodom róla, hogy a pilótával ne legyen több gondja. Ha megcsinálta, amit akarunk, északra visszük, és ott is marad örökre.” Aztán... – Gueng rövid szünetet tartott, és erősen koncentrált. – Igen! Utána valamilyen mollah-ról beszélt, arról, hogy többé ő sem fogja zavarni a hánt, aki cserébe a kezére adja a brit szabotőröket. Külön a lelkére kötötte, hogy élve fogja el őket. „Úgy lesz, Patar – felelte a hán. – Akarja...”

– Pjotr! – Azadeh szakította félbe Guenget. – Pjotr Mzsitriknek hívják.

– A fenébe! – szisszent fel Ross.

– Tessék? – fordult felé rögtön Erkki.

– Majd később elmondom. Fejezd be, Gueng!

– Igenis, száhib! A hán azt mondta: „Elfogom őket, Patar – folytatta a név kiigazításával mit sem törődve a gurkha –, és ha lehet, élve. Mit kapok cserébe, ha sikerül?” A szovjet erre elnevette magát, és azt felelte, hogy bármit, a józanész határain belül. Utána ő is megkérdezte, hogy mire számíthat még, a hán pedig azt mondta, hogy amikor legközelebb meglátogatja, visz neki egy nőt. A nevét nem említette. Ennyi volt, száhib! A szovjet beszállt a kocsijába, és elhajtott.

A történet befejezését hallva Azadeh összerezzent.

– Mi a baj? – kérdezte rögtön Erkki.

– Énrám gondolt – válaszolta halkán, félősen az asszony.

– Nem értem. – Ross tekintete zavartan ugrott a férfiről a nőre.

Erkki nem válaszolt rögtön, a halántéka hevesen lüktetett. Azadeh elmondta neki, hogy az apja magához rendelte, együtt kellett ebédelnie vele és a vendégével, és Pjotr Mzsitrik meghívta Tbiliszibe. „...és a férjét is. természetesen, amennyiben az ideje engedi. Nagyon szeretném megmutatni a környéket...” Arról is beszámolt, milyen feltűnően figyelmes volt hozzá a szovjet. – Magánügy... nem fontos – válaszolta a századosnak. – Úgy tűnik, komoly szívességet tett nekem. Mivel viszonzozhatnám? – Fáradt mosollyal nyújtott kezét. – Jokkonen vagyok. Erkki Jokkonen, ő pedig a feleségem, Az...

– Száhib! – szisszent fel Gueng.

A százados összerezzent, észrevette Erkki párna alá csúsztatott kezét. – Ne mozduljon! – kiáltotta, és előrántotta a kukriját. Erkki komolyan vette a figyelmeztetést, rögtön engedelmeskedett, Ross pedig félrerántotta a párnát. Látva, hogy a finn közel sem járt a törhöz, fölvette a fegyvert, nézegette egy darabig, aztán a hegyénél fogva odanyújtotta Erkkinek. – Elnézést, nem árt az óvatosság. – A kinyújtott kezét megfogva rögtön érezte rendkívüli erejét. Elmosolyodott, közben kissé oldalra fordult, úgy, hogy – először, amióta belépett – a holdfény megvilágítsa az arcát. – Ross. John Ross százados, ő pedig Gueng...

A név hallatán az asszony halkán felsikoltott, kiegyenesedve sóbálvánnyá merevedett, és Ross végre tisztán látta az arcát. Döbbenten meredt rá. Azadeh volt, Azadeh Gorden, ahogy – tíz évvel korábban – megismerte, csak még gyönyörűbb, még igézőbb szemű. – Jézusom! Azadeh! Nem ismertelek meg...

– Én se téged, Johnny!

– Azadeh... Jóságos isten! – Ross alig bírt szóhoz jutni. Sugárzott az arca – az asszonyé ugyanúgy. Erkki, kezében a hosszú tőrrel, komoran nézte a jelenetet. A tekintetétől félelem suhant át a századoson és Azadehen is.

– Maga Johnny, a csillagszemű – szólalt meg elsőként, üresen kongó hangon Erkki.

– Igen... Évekkel, sok évvel ezelőtt voltam olyan szerencsés, hogy megismerhettem a feleségét... Jóságos isten! Azadeh! De örülök, hogy látlak!

– Én is neked... – Azadeh keze változatlanul a férje vállán nyugodott.

Erkkit szinte égette a könnyű érintés, de nem mozdult, tekintetét szilárdan az előtte álló férfira szögezte. Azadeh már régen elmesélte a John Ross-szal együtt töltött nyarat, mi lett az eredménye, és azt is, hogy a fiú nem tudott a majdnem megszületett gyermekről, ő pedig nem kereste, nem akarta, hogy valaha is tudomást szerezzen róla. – Az én hibám volt, Erkki – mondta egyszerű, természetes hangon. – Szerelmes voltam, néhány nap híján tizenhét éves, és ő is csak tizenkilenc. Csillagszemű Johnnynak hívtam; megigézett a tekintete. Azóta sem találkoztam senkivel, akinek olyan gyönyörűen csillogó, kék szeme van, mint neki. Nagyon szerettük egymást, de csak egynyári szerelem volt, nem olyan, mint a miénk, mert az örökre szól. Mindig szeretni foglak, és feleségül megyek hozzád, ha apám megengedi – bár úgy lenne! –, de csak akkor, ha elfogadod, hogy egyszer, valamikor régen terhes voltam. Meg kell ígéred, meg kell esküdnöd rá, hogy nem szomorkodsz ezért, boldog férfi, férj leszel, mert lehet, hogy egyszer, véletlenül találkozunk vele. Örülni fogok, ha látom, mosolygok is rá, de a lelkem, a testem, az életem, mindenem akkor is a tiéd marad.

Megesküdött arra, amit Azadeh kért, és boldogan söpörte félre a lány minden aggodalmát. Modern volt, megértő, finn. A finnek mindig is híresek voltak a toleranciájukról – az új-zélandiak után, a világon másodikként, ők biztosítottak választójogot a nőknek... Nem aggódott csöppet sem, csak a lányt sajnálta, mert nem vigyázott eléggé, és el kellett szenvednie az apja haragját, bár Abdalláhot is meg tudta érteni.

Most pedig, egészen váratlanul, ott állt előtte az a férfi, fiatalon és vonzón, korban és természetben is sokkal közelebb Azadehhez, mint ő... Erkkit hirtelen kínzó féltékenység kerítette hatalmába.

Ross minden erejével azon volt, hogy szabaduljon az asszony hatása alól. Elfordult, megpróbálta agya legtávolabbi zugába úzni feltoluló emlékeit, és Erkkire koncentrált, akinek a tekintete pontosan elárulta, mire gondol. – Valamikor régen, még Svájcban ismertem meg a feleségét... Egy ideig ott jártam iskolába.

– Tudom – válaszolta Erkki. – Azadeh mesélt magáról. Ez... ez... elég meglepő találkozás. – Fölkelt, kiegyenesedve Ross fölé tornyosult, közben a tört, amelyről egyikük sem feledkezett el egy pillanatra se, mereven maga előtt tartotta. Gueng – kezében a *kukrival* – ugrásra készen megmerevedett az ágy másik oldalán. – Hát, százados... Még egyszer köszönöm, hogy figyelmeztetett.

– Az előbb azt mondta, kényszerítik rá, hogy a szovjeteket szállítsa.

– Azadeh a tús, vele tartanak sakkban.

Ross elgondolkodva bólintott. – A hán ellen nem sokat tehet. Jézusom, micsoda helyzet! Arra gondoltam, hogy mivel maga is veszélyben van, menekülni fog, és elvisz bennünket.

– Megtenném, ha lehetne, de... Amikor úton vagyok, legalább hús fegyveres vigyáz rám, és Azadeh... Itt is szünet nélkül figyelnek mindkettőnket. Egy másik szovjet, Cimtarga, úgy jár a nyomomban, mintha az árnyékom lenne, Abdalláh hán pedig... nagyon óvatos. – Erkki nem döntötte még el magában, mit csináljon Ross-szal, Azadehre pillantott, és úgy látta, hogy a mosolya ugyanolyan őszinte, mint a vállára tett kezének érintése, és a százados nem több neki régi barátnál. Mégis, mindez kevés volt, hogy megnyugodjon. Óriási erőfeszítésébe került az is, hogy mosolyogva, többé-kevésbé természetes hangon szóljon a feleségéhez: – Óvatosaknak kell lennünk, Azadeh!

– Nagyon. – Az asszony érezte, hogy megfeszült Erkki válla, amikor a Csillagszemű Johnny nevet kimondta, és tisztában volt azzal, hogy hármuk közül neki kell megszüntetni a váratlanul felbukkant, újfajta veszély. Bizsergést érzett Erkki minden erővel titkolni akart féltékenysége, és a régen elveszített szerelme tekintetéből sugárzó csodálat egyaránt felizgatta. Igen, Csillagszemű Johnny, gondolta, karcsúbb, izmosabb vagy, mint valaha, vonzóbb is, izgalmasabb a görbe töröddel, borostás arcoddal, piszkos ruhádban, férfias szagot árasztva... Hogy lehet, hogy nem ismertelek meg rögtön? Pár perccel ezelőtt, amikor kijavítottam a katonádat, megmondtam, hogy nem Patarnak, hanem Pjotrnak hívják azt az embert, láttam rajtad, hogy a név jelent neked valamit. Mit, Johnny?

– Kódolt üzenetet kellett átadnom a hánnak – szólalt meg nehezen Ross. Zavarban volt, az asszony tekintete varázserővel hatott rá, kibillentette az egyensúlyából. – Figyelmeztetnem kellett; hogy Peter – Gueng Patarja, vagy Pjotr, ahogy maguk mondták –, a Gorgonok fejét akarja, és a fia még nála is veszélyesebb. A fiú összeszűri a levelet a kurdokkal, és az apja is. A Medúzát használja fel arra, hogy végezzen a Gorgonokkal.

– Ez elég egyértelmű – jelentette ki Azadeh. – Erkki?!

– Szerintem is... – válaszolta elgondolkodva a férfi. – Nem igazán értem a kurdokat...

– Megpróbálom lefordítani – mondta feltámadó izgalommal az asszony. – Mondja meg Abdalláh hánnak, hogy Pjotr Mzsitrik a KGB-től az életére tör, és Mzsitrik fia – tegyük fel, hogy ő is KGB-s – az apjánál is veszedelmesebb. A fiú összeszűri a levelet a kurdokkal... Nyilván azt jelenti, hogy felkelést szít a kurdok között, veszélyezteti Abdalláh hán hatalmát Azerbajdzsánban, és lehet, hogy az egész mögött a KGB áll. A Medúza... – Azadeh pár másodpercre elgondolkodott. – Lehetséges, hogy egy nő is benne van az összeesküvésben, segít tönkretenni apámat.

– A hán... – Ross meg sem próbálta titkolni a csodálkozását. – A hán az apád?

– Igen. – A családnevem Gorgon, nem Gorden, de az igazgatónő már az első nap figyelmeztetett Château d’Orban, hogy változtassak nevet, különben halálra fognak szekálni, mindenki csak gorgónak, szörnynek hív majd. Ezért lettem Azadeh Gorden. Tetszett az új név, az igazgatónő pedig azt mondta, jobb, ha nem tudják, hogy az apám hán.

A választ követő, hosszú nyúló csöndet Erkki törte meg: – Ha igaz az üzenet, akkor a hán többé nem fog bízni azokban a mocskokban!

– Már most sem bízunk bennük – felelte Azadeh. – Senkiben az égardta világon. Ha pedig valóban kettős játékot űz, ahogy Johnny mondja, akkor teljesen kiszámíthatatlan, hogyan fog reagálni. Ki küldte az üzenetet, Johnny?

– Egy CIA-ügynök, aki szerint akár az életemet is rábízhatom apádra.

– Mindig tudtam, hogy a CIA-sek őrültek – jegyezte meg komoran Erkki.

– Ó nem! – Ross válasza keményebbre sikerült, mint amilyennek szánta. Erkki elvörösödött, Azadeh arcáról pedig szempillantás alatt lehervadt a mosoly.

A szoba elsötétült, a holdat felhő takarta el, és ettől még komorabb, vészterhesebb lett a hangulat. Gueng is érezte, hogy az idegek pattanásig feszültek, és magában azért imádkozott az istenekhez, hogy mentsék meg őket Medúzától, a barbár, kígyóhajú istennőtől, akiről még Nepálban, misszionáriusoktól hallott, iskolás korában. Nem sokáig gondolkodott azonban rajta, mert kifinomult érzékei közeledő, veszélyre figyelmeztették. Halk szisszenéssel figyelmeztette Rosst, és már ugrott is az ablakhoz. Óvatosan kilesett, és a szoba előtti teraszra vezető lépcsőn két fegyveres őrt látott közeledni, egy pórázon vezetett dobermannal.

A többiek ugyancsak mozdulatlanra merevedtek, ők is hallották a lépteket, a kutya morgását, amint a pórázt rángatta. Ajtónyikorgás jelezte, hogy beléptek a házba.

A közeledő, tompa hangokat hallva Ross és Gueng fedezékbe vonult. A *kukrijukat* készenlétben tartották, hogy ha belép valaki, azonnal rávessék magukat. Az örök szerencsére csak végimentek a folyosón, és nem találva semmi gyanúsat, visszatértek a teraszra. Azadehet ez sem nyugtatta meg. – Nem szoktak belépni a palotába. Soha! – mondta idegesen – Talán észrevettek bennünket – súgta ugyancsak izgatottan Ross. – Máris megyünk! Ha lövéseket hallanak, és bárki érdeklődik, nem találkoztunk! Ha este még szabadok leszünk, eljöhötünk, mondjuk éjfél után? Közösen talán ki tudunk eszelni valamit.

– Igen – válaszolta Erkki –, de jöjjenek korábban. Cimtarga figyelmeztetett, hogy holnap hajnalban; indulunk. Tizenegy körül legyenek itt! Addig is törjék a fejüket, találjanak ki több variációt! Nagyon nehéz lesz innen megszökni.

– Meddig kell még fuvaroznia őket?

– Nem tudom. Három, esetleg négy napig.

– Értem. Ha addig nem jelentkezünk... felejtssenek el bennünket! Rendben?

– Isten óvjon, Johnny! – mondta érzelemmel teli hangon Azadeh.

– Ne bízz apámban! Ne engeddd, hogy akár ő, akár az oroszok elfogjanak!

Ross mosolya fénnel árasztotta el a szobát, és még Erkki sem tudta kivonni magát a hatása alól. – Nem lesz semmi baj... Sok

szerencsét mindnyájunknak! – „Ördög bánja”-mozdulattal tisztelgett, a kilincsért nyúlt, és amilyen halkán érkezett, ugyanolyan nesztelenül távozott, Guenggel szorosan a sarkában. Erkki az ablakból figyelte őket, de csak két hangtalanul suhanó árnyat látott a terasz lépcsőjén. Feltűnt neki, milyen magabiztosan, otthonosan mozognak a sötétben, cinkosukká téve az éjszakát, és őszintén irigyelte Rosst a könnyedségéért, elegáns, sima mozgásáért.

Azadeh – a feje csak a válláig ért – szorosan mellette állt, karját a dereka köré fonta, és Erkki természetes mozdulattal átkarolta. Várták, nem hallatszik-e kiáltás vagy lövés, de az éjszaka nyugodt, csöndes volt. A hold ismét előbújt a felhők mögül, de halvány fényében semmi mozgás sem látszott. A férfi órájának világító mutatói hajnali fél ötöt jeleztek.

Még nem is derengett, hajnalpírnak nyoma sem látszott az ég alján, de Erkki tudta, hogy nemsokára indulnia kell, ezúttal nem a Sabalan északi oldalára, hanem tovább nyugatra, távolabbi radarállomásokhoz. Cimtargától hallotta, hogy a CIA-nek több létesítménye is van arrafelé, de Khomeini kormánya a legfrissebb rendeletével bezáratta őket, és az amerikaiak elvonultak, a berendezéseket pedig hátrahagyták. – Nem hiszem – válaszolta erre Erkki. – Ilyet soha nem tennének.

– Majd meglátjuk – válaszolta nevetve Cimtarga. – Mihelyt megérkezik az utasítás odavisz bennünket a „törzsi harcosaimmal”, és körülnézünk kicsit...

Szemét, gondolta Erkki, és szemét Csillagszemű Johnny is, hogy csak úgy beállít, felforgatja az életünket Ezzel együtt, hála legyen az isteneknek azért, hogy figyelmeztetett. Mit forgat a fejében Abdalláh? Mit akar csinálni Azadehhez? Meg kellene ölnöm a vén disznót, hogy ne követhessen el több gonoszságot, de, sajnos, nem tehetem. Megesküdtem az ősi isteneknek, hogy nem bántom, és az eskümet meg kell tartanom. Ő is megesküdött a maga egyetlen istenére, hogy békén hagy bennünket, de biztosan megtalálja a módját, hogyan bújjon ki a fogadalma alól. Megtehetem ugyanazt, amit ő? Nem. Az eskü az eskü – örök időkre szól. Akárcsak a másik fogadalmad, amit Azadehnek tettél, figyelmeztette magát. Megígérted, hogy boldog leszel vele, és hiába tudsz róla, nem törődsz azzal a másikkal. Mindezt végiggondolva Erkki örült, hogy a szobában sötét van, és nem lehet látni az arcát.

Szóval a KGB el akar rabolni, fűzte tovább a gondolatot. Ha valóban így van, komolyan eldöntötték, akkor nekem végem. És Azadeh? Mit tervez vele Abdalláh? És itt ez a Johnny is, hogy tovább nehezítse a dolgot... Nem gondoltam, hogy ilyen jóképű, kemény és veszedelmes, ennyire jól bánik azzal a gyilkos törrel...

– Gyere, feküdj vissza! – hívta az asszony. – Hideg van.

Erkki szótlánul bólintott, és kínzó gondolataival küszködve visszabújt mellé az ágyba. Azadeh hozzásimult – nem olyan szorosan, hogy vágyat ébresszen benne, annyira, hogy a férfi érezze, semmi, sem változott attól, ami néhány perccel korábban történt. – Milyen furcsa, hogy éppen ő... John Ross! Ha az utcán szembe jött volna, biztos, hogy nem ismerem meg. Olyan régen volt, már el is felejtettem. Boldog vagyok – mondta nyugodt, őszinte hangon, és közben biztos volt, hogy a férje azon a rég elmúlt, távoli emlékként megmaradt szerelmen rágódik. – Melletted mindig biztonságban érzem magam... Ha nem vagy itt, meghalok a félelemtől. – Olyan hangsúllyal mondta ezt, mintha választ várt volna, pedig nem. Ne is válaszolj, szerelmem!, gondolta, és sóhajtott egyet.

Erkki hallotta a sóhajtást, próbálta megfejteni az okát, és érezve az asszonyból áradó melegséget, utálta magát, mert engedte, hogy ostoba, dühös indulatai magukkal ragadják. Azért sóhajtott akkorát Azadeh, mert sajnálja, hogy úgy mosolygott egykori szeretőjére, ahogy? – kérdezte magától. Esetleg dühös rám – biztosan észrevette, milyen féltékeny vagyok. Az is lehet, hogy szomorú, mert megfeledkeztem az eskümről. Utál, mert gyűlöltem azt az embert? Esküszöm, hogy el fogom feledtetni vele...

Jaj, Csillagszemű Johnny, gondolta az asszony, de csodálatos volt a karodban, már a legelső alkalommal is! Azt mondják, az kínnal jár, de én nem éreztem kínt, csak csöpp fájdalmat. Perzselő tűz jött utána, meghaltam és újjászülettem boldogan! Erkkivel pedig...

A puha takaró alatt meleg volt, nyugalom, biztonság. Azadeh finoman Erkki ágyékára tette a kezét, és érezve, hogy a férfi megmozdul, elégedetten elmosolyodott. Érintése felébresztette Erkkiben a vágyat, és nem sok kellett volna, hogy ellenállhatatlanná fokozza, de nem akarta megtenni. Nem, mert tudta, hogy nem szerelemmel érne hozzá, ahogy mindig, csak elvenné, ami jár neki, és közben egyfolytában Johnnyra gondolna, rajta akarna, bosszút állni, sőt, talán azt hinné, hogy lelkiismeret-furdalása van, és ki akarja

engesztelni. Nem, szerelmem, nem vagyok már buta, semmit sem értő gyermek, mondta magában. Te vagy a bűnös, nem én.

Tudom, hogy a szokottnál is erősebb, hatalmasabb lennél – milyen boldoggá tenne, ha mások lennének a körülmények –, de mégis ellenállnék, mert nálad is jobban tudom, hogy közöttünk állna az a másik, régi kedves. Úgyhogy, szerelmem, tízezerszer jobb, ha várunk. Csak hajnalig – addigra be fogod látni, hogy nem kell gyűlölnöd. Fölöslegesen vagy féltékeny miatta, és ismét a régi Erkkim leszel. Ha mégsem, akkor újra próbálkozom. Tízezer módja van, hogy meggyógyítsalak, elűzzek tőled minden gondot. – Szeretlek, Erkki – súgta halkán. A takarón át megcsókolta a férfi mellét, hátat fordítva szorosán hozzásimult, és mosolyogva elaludt.

KEDD

11. fejezet

TEBRIZ, 5.12. A hán palotakertjének legtávolabbi végén, a kis házban alvó Ross felriadt Mozdulatlanul feküdt, egyenletesen lélegzett, mintha aludna, közben minden idegszálával koncentrált. Nem hallott semmi szokatlan zajt, csupán néhány rovar neszezését. A kis szoba fojtogatóan telepedett rá, de ez sem jelentett újdonságot. Szemben vele, a fái mellett Gueng összegömbölyödve, egyenletesen lélegzett a szalmazsákján. A hideg miatt mindketten ruhástul feküdtek le. Ross óvatosan fölkelt, az ablakhoz lépett, kinézett a sötétbeborult palotakertre, de nem látott semmi feltűnőt. Még akkor is ott állt, amikor – közvetlen közélről – meghallotta Gueng halk hangját: – Mi történt, száhib?

– Semmi. Valószínűleg képzelődtem, vagy rosszat álmodtam.

A gurkha nem válaszolt, viszont enyhén oldalba bökte, és kifelé mutatott – a verandáról, a bejárat előtt eltűnt az ór.

– Talán könnyítenie kellett magán. – Legalább egy ember mindig volt ott, éjjel és nappal is. Előző éjjel például kettő; Ross úgy rendezte el az ágyát, mintha aludna benne valaki, és Guenget hátrahagyta, hogy lekösse a figyelmüket. Óvatosan kimászott a hátsó ablakon, és egyedül ment el Erkkihez és Azadehhez. Visszatérőben kis híján belebotlott egy őrzőbe, de a fegyverek álmosak voltak, figyelmetlenek, és sikerült elosonnia mellettük anélkül, hogy észrevették volna.

– Nézz ki a hátsó ablakon! – súgta a gurkhának, és az nesztelenül teljesítette a parancsot. Némán vártak, de minden csendes volt, mozdulatlan. Egy óra múlva pirkad, gondolta Ross, és megpróbált éber maradni.

– Biztosan hegyi szellem volt, száhib – mondta kis idő múlva az őrmester. A Himalájában, a „világ tetején” elterjedt hit szerint éjszakánként szellemek látogatják meg – jó vagy rossz szándékkal – az alvót, és az álom tulajdonképpen nem más, mint az általuk elsuttogott történet.

Az apró termetű hegylakó – látása és hallása sokkal kifinomultabb volt bármelyik európaiénál – éberén figyelt egy darabig, majd

közölte: – Megyek, utána nézek annak a szellemnek. – Hangtalanul visszaosont ágyához, csizmát húzott, a lefekvéskor a párnája alá tett talizmánt becsúsztatta egyenruhája zsebébe, és fölvette a támadóiktól szerzett köntöst, turbánt. Sietve ellenőrizte a kézigránátjait, puskáját, belenézett a hátizsákjába, amelyben a lőszer, a tartalék kézigránátok, víz és némi élelem volt. A *kukriját* nem kellett keresnie, az állandóan a keze ügyében volt, lefekvés előtt mindig fényesre törölte és beolajozta.

Ross is készen állt, bár maga sem tudta, mire. Alig öt perce ébredtél fel, és a fegyvered kibiztosítva, a *kukri* tokja nyitva, de miért? – kérdezte magától. Ha Abdalláh hán a veszteteket akarná, már régen elvette volna a fegyvereiteket, vagy legalábbis megpróbálta volna.

Előző nap délután hallották, hogy a 206-os felszáll, is nem sokkal később a hán meglátogatta őket. – Ne haragudjon, hogy így elhanyagoltam, százados, de nagyobb a felfordulás, mint bármikor. Szovjet barátaink jókora vérdíjat tűztek ki a maguk fejére – mondta jókedvűen, joviálisán. – Akkorát, hogy akár még engem is kísértésbe hozhatna.

– Bízunk benne, hogy nem, uram! Meddig kell még várnunk?

– Néhány napig, nem tovább. Úgy tűnik, a szovjetek nagyon szeretnék elfogni magukat. Újabb küldöttséget menesztettek hozzám azzal a kéréssel, hogy segítsek. Az első nem sokkal azelőtt járt itt, hogy maguk megérkeztek. De ne aggódjon, tudom, mi az érdeke Iránnak, és mi nem!

Amit a hán a vérdíjról mondott, azt este Erkki is megerősítette: – A Sabalan közelében jártam, egy újabb radarállomáson. Az egyik helybéli – sokan tudnak oroszul errefelé – azt hitte, hogy orosz vagyok, és elmondta, hogy remélik, sikerül elfogniuk az angol szabotőrt és a társát. A vérdíj öt ló, öt teve és ötven birka. Egész vagyon, és biztosak lehetnek benne, hogy ha odafent északon is tudnak magukról, akkor a környéken még többen.

– Voltak magával oroszok?

– Csak Cimtarga, de nem törődtek vele. A helyieket csak én érdekelttem, és a helikopter. Állandóan azt kérdezgették – mondom, oroszoknak néztek –, hogy mikor vonulunk már be.

– Jézusom! Hallottak esetleg valami konkrétumot? – kérdezte izgatottan Ross.

– Nem hiszem. Valószínűleg szándékosan terjesztett rémhírek jutottak el hozzájuk. Azt válaszoltam, hogy soha, de egyikük vitatkozni kezdett velem, és azt állította, ő tudja, rengeteg tank, katona áll készenlétben, látta is őket. Nem tudok perzsául, úgyhogy akár a KGB egyik álruhás ügynöke is lehetett az illető.

– A felszerelés, amelyet szállít... Van közte valami fontos?

– Ezt sem tudom. Számítógépek, egyéb berendezés és papírok – igyekeznek távol tartani tőlük, de azt láttam, hogy nem szakemberek végzik a szerelést. Egyszerűen kirántják a kábeleket a falból, elvágják a zsinórokat, és nem ügyelnek rájuk. Az élelmiszer és a cigaretta sokkal jobban érdekli őket.

Beszéltek a menekülésről is, és abban maradtak, hogy lehetetlen előre tervezni, mert túl sok a bizonytalansági tényező. – Nem tudom, meddig kell még fuvaroznom őket – mondta Erkki. – Ez a Cimtarga nevű csirkefogó azt állítja, hogy Bazargán miniszterelnök bezáratta a jenkik két utolsó radarállomását is, keleten, a török határ közelében. Azonnal távozniuk kell, a berendezéseket pedig épen, sértetlenül hátrahagyni. Holnap megyünk oda.

– Ma is maga szállította őket?

– Nem. Nogger Lane, az egyik kollégám. Velünk jött, hogy visszavigye Teheránba a 206-ost. McIver nagyon ideges lesz, ha Nogger nem ér vissza időben, és biztosan kerestetni fog bennünket. Ez is egy lehetőség. Magukkal mi van?

– Ki tudunk szökni, ha akarunk – válaszolta a százados. Kezd az agyamra menni az a viskó. Ha sikerül meglépnünk, esetleg a maguk bázisára megyünk, és ott rejtőzünk el, az erdőben. Jelentkezünk, ha tudunk, de ne számítsanak rá! Rendben?

– Igen. Ne bízzanak senkiben a bázison, kivéve a két szerelőnket, Dibble-t és Arberryt!

– Segíthetek valamiben?

– Itt hagyna egy kézigránátot? – kérdezett vissza Erkki.

– Természetesen. Használta már?

– Nem, de tudom, hogyan működik.

– Húzza ki a biztosítószeget – magyarázta a fegyvert átnyújtva Ross –, számoljon háromig – véletlenül, se négyig – és hajítsa el! Revolvert nem akar?

– Köszönöm, nem. Megteszi a töröm; a kézigránátot is csak a biztonság kedvéért kértem.

– Legyen vele óvatos! Kellemetlen meglepetést tud okozni, ha helytelenül kezelik. Miközben beszélt, Ross a szeme sarkából Azadehet figyelte, gyönyörködött benne, és belesajdult a szíve a gondolatba, hogy a kapcsolatuk elmúlt, ott maradt örökre a Bernifelföldet övező, csillagos égbe nyúló svájci hegyek között. Hiába írt, a lány egyetlen levelére sem válaszolt, és amikor az iskolában érdeklődött, azt a választ kapta, hogy hazautazott. Utolsó, együtt töltött napjukon Azadeh azt mondta: – Ami velünk történt, megismételhetetlen, Csillagszeműm!

– Tudom. Ha többé soha nem lesz részem benne, akkor is boldogan halok meg, mert már tudom, milyen az Igazi szerelem. Szeretlek, Azadeh!

Az utolsó csók után rohanás a vonathoz, integetés, amíg végképp szem elől nem veszítette. Örökre. Talán mindketten tudtuk már akkor, hogy az a búcsú örökre szól, gondolta a sötét, hideg szobában várakozva. Bizonytalan volt, nem tudta eldönteni, mit tegyen – maradjon fent és figyeljen, aludjon még, vagy azonnal induljanak, próbáljanak megszökni? Lehet, hogy a hán igazat mondott, és biztonságban vagyunk, legalábbis egyelőre. Nincs rá okunk, hogy ne bízzunk benne. Vien Rosemont okos volt, megfontolt, és azt mondta, hogy nyugodtan rábízhatjuk az életünket...

– Száhib!

Ross is hallotta a halk, lopakodó lépteket. Anélkül, hogy egyetlen szót váltottak volna, nesztelenül védekező állásba helyezkedtek, fedezték egymást, és egyformán örültek, hogy vége az idegőrlő várakozásnak, a tétlenségnek, végre cselekedhetnek. Az ajtó csöndben kinyílt, és elmosódott alak, ijesztő hegyi szellem lépett a kis házba. Ross megdöbbenéssel ismerté fel benne a csadort viselő, sírástól puffadt arcú Azadehet.

– Johnny! – suttogta izgatottan az asszony.

Ross nem válaszolt rögtön, mozdulatlanul várt néhány másodpercig, és csak akkor felelt, amikor meggyőződött arról, hogy nincs a közelben ellenség: – Itt vagyok, Azadeh! Az ajtó mellett.

– Gyertek velem! Gyorsan! Veszélyben vagytok. Siessetek! – Választ nem is várva, az asszony kirohant a házból.

A százados a fejét rázó Guengre nézett, pillanatra elbizonytalanodott, de aztán döntött: – Megyünk! – Azadeh után vetette magát, a gurkha pedig szó nélkül követte, úgy haladt mögötte, kissé oldalt, hogy ha támadás éri őket, fedezni tudja. Az asszony,

néhány gazdasági épületet megkerülve, határozottan haladt át a gyümölcsökertén. A hó tompította ugyan lépteik zaját, de a nyomaikat – Ross ezt nagyon jól tudta – megőrizte. Mintegy tíz lépés távolságból követte Azadehet, és azon törte a fejét, milyen veszélyről beszélt, miért sírt, és hol lehet Erkki.

Az égen szaladó felhők többnyire eltakarták a holdat, és amikor mégis előbukkant, Azadeh rögtön megállt, ideges kézmozdulattal jelezte, hogy várjanak. Csak miután sötétség borult rájuk, indult el újból, minden árnyékot, apró fedezéket ügyesen kihasználva. Ross eleinte csodálkozott, nem értette, hogyan tanult meg ilyen ügyesen, vadász módjára lopakodni, de aztán eszébe jutott Erkki, és Finnország, megszámlálhatatlanul sok tavával, vadban gazdag, végtelen erdőségeivel. Arra figyelj, amit csinálsz, te bolond; figyelmeztette magát mérgesen. Álmodozni ráérsz akkor, ha túl leszte a veszélyen, és nem sodorsz bajba másokat a figyelmetlenséggeddel. Koncentrálj!

Pillantása szünet nélkül ide-oda cikázott, várta, kívánta is a harcot, amely egyelőre elmaradt. A birtokot övező, legalább három méter magas, faragott kövekből rakott falhoz értek, és mielőtt kiléptek volna a közte és a gyümölcsös fái között húzódó, lecsupaszított sávra, Azadeh egy mozdulattal megálljt parancsolt.

Előrement, megkeresni azt a helyet, amelyet korábban nyilván kinézett magának. Könnyen megtalálta, intett, hogy kövessék, és már mászott is ügyesen, kihasználva a kövek természetes és mesterséges, éppen a feljutás megkönnyítése érdekében készített bemélyedéseit. Amikor Ross utána indult, a hold éppen kibukkant egy felhő mögül, és a falat megvilágítva olyan érzést keltett benne, mintha meztelen lenne. Mire a fal tetejére ért, Azadeh a másik oldalon már lefelé ereszkedett. Ross is átlendült a peremen, de csak lehúzódtott mögé, a lábát megvetette egy bemélyedésben, és addig nem indult tovább, amíg meg nem győződött, hogy a veszélyesen nyílt terepen átsuhanva Gueng is eljutott a falig.

Lefelé már nehezebb volt kapaszkodni, Ross meg is csúszott, és két méter magasból leesett. Mire káromkodva feltápáskodott, Azadeh már a birtok körül futó út másik oldalán volt, és a körülbelül kétszáz méternyire lévő, a hegyoldalból kiálló szikla felé igyekezett. Alattuk, kissé balra Tebriz egy része látszott; a város peremén, a repülőtér környékén, több helyen is tűz lángolt, fegyverropogást lehetett hallani.

Gueng hamar beérte a századost, és mosolyogva intett, hogy mehetnek, de a sziklához érve hiába forgolódtak, Azadehet nem látták.

– Johnny!Ide!

Ha az asszony nem szólítja, Ross nem vette volna észre a sziklafalon a hasadékat – olyan keskeny volt, hogy egy ember éppen csak átbújhatott rajta. A százados bevárta Guenget, csak aztán lépett előre. Azadeh a kezét tartva átsegítette őket a résen, aztán lezárta egy vastag függönnyel, és gyertyát gyújtott. A halvány, imbolygó fényben az üreg tágasnak látszott, száraz és viszonylag meleg volt. Takarók, régi szőnyegek tették otthonossá, voltak benne edények, csuprok, az egyik fal mentén húzódó, természetes polcot alkotó peremen pedig könyvek sorakoztak, és néhány játék. Gyerekkuckó, búvóhely, ahová el lehet vonulni az ijesztő felnőttektől, gondolta Ross, és Azadehre pillantott. Az asszony még mindig a földön térdelt, Háttal neki, a gyertyát igyekezett rögzíteni, de már levette fejéről a csadort, és amikor megfordult, ismét a régi, ismerős, arcot látta.

– Tessék!

Elfogadta a kulacsot, mohón ivott, közben vigyázott, hogy a tekintetük véletlenül se találkozzon. Rápillantott Guengre, és kitalálta a gondolatát. – Eloltanád a gyertyát? – kérdezte Azadehet. – Láttuk, hol vagyunk, és akkor legalább elhúzhatnánk a függönnyt, hogy lássuk, és könnyebben meg is halljuk, ha közeledik valaki. Van nálam elemlámpa, ha kell.

– Persze... Természetesen... – Azadeh már nyúlt is, hogy eloltsa a gyertyát, de félbehagyta a mozdulatot. – Egy pillanat... Elnézést! – Tükröt vett le a polcra, belenézett, és sírástól bedagadt szemét, izzadságtól fénylő arcát meglátva megrázta a fejét. Sietve letörölte az álláról egy foltot, ujjával a hajába túrva megfésülködött, és csak aztán oltotta el a gyertyát. – Elnézést! – mondta bocsánatkérően.

Gueng elhúzta a függönnyt, és kimászott a barlangból, hogy körülnézzon. A város felől a fegyverroport valamilyen erősebben, a repülőtér egyetlen kifutópályája mögött házak égtek.

Tebriiz utcáin nem volt világítás, csupán a gépkocsik reflektorai látszottak. A hán palotája is sötét volt, csendes. Gueng visszamászott a barlangba, gurkhaliul beszámolt a századosnak a látottakról, majd hozzátette:

– Biztonságosabb, ha kint maradok, száhib! Kevés az időnk.

– Rendben. – Ross érezte Gueng hangján a nyugtalanságot, és az okát is tudta. – Jól vagy, Azadeh? – kérdezte halkán.

– Most már igen. Sötétben jobb... Elnézést, hogy ilyen szörnyen nézek ki! Jobban érzem magam, ha nem látszik.

– Mi történt... Hol a férjed?! – Ross szándékosan fogalmazott így ahelyett, hogy a keresztnevét használta volna. Hallotta, hogy az asszony nyugtalanul megmozdult.

– Este, miután elmentél, Cimtarga jött be egy őrrrel, és szólt Erkkinek, hogy öltözzön, azonnal indulniuk kell. Nem mondta, miért, csak annyit, hogy változott a program. Már egyedül voltam, amikor apám magához rendelt, és mielőtt beléptem a szobájába, hallottam, amint parancsot adott, hogy hajnalban fegyverezzenek le, és kötözzenek meg benneteket. – Azadeh hangja megremegett az izgalomtól. – Úgy tervezte, hogy magához rendel titeket, megbeszélni a holnapi indulásokat, de az emberei az istállók környékén rátok rontanak, megkötöznek, és teherautón északra visznek.

– Északra? Hová?

– Tbiliszibe. – Izgalomtól remegő hangon folytatta: – Fogalmam sem volt, mit tegyek, nem tudtalak figyelmeztetni benneteket – engem is állandóan szemmel tartanak, ellenőrzik, kivel állok szóba. Amikor bementem hozzá, apám közölte, hogy Erkki néhány napig távol lesz, ő reggel üzleti útra Tbiliszibe megy, és... el kell kísérenem. Azt mondta... két-három napig leszünk ott, mire visszajövünk, Erkki is megérkezik, és akkor elenged minket Teheránba. – Azadeh hangján érezni lehetett, hogy hajszál választja el a sírástól.

– Úgy félek! Rettegek, hogy Erkkivel valami szörnyűség történt!

– Nyugodj meg! Nem lesz semmi baj! – próbálta vigasztalni Ross. Nem értette, hogyan kerül a képbe Tbiliszi, és lázas igyekezettel próbálta eldönteni, mit gondoljon a hánról, mire számítson. Vien figyelmeztetése, hogy ne higgyen a hazugságoknak, nyugodtan bízta rá az életét Abdalláhra, tisztán csengett még a fülében, de attól, amit Azadeh mondott, elbizonytalanodott. Az asszony felé fordult, és utálta a sötétséget. Szerette volna látni az arcát, a tekintetét, hátha abból ki tud olvasni valamit. Bárcsak a falon belül, még a kis háznál elmondta volna mindezt, fohászzkodott csöndben, majd idegesen összerándult, mert nyugtalanító emlék ötlött fel benne. – Jézusom! Az ör! Azadeh, nem tudod, mi történt az őrrrel?!

– De igen... Megvesztegettem. Fél órára elküldtem... Jobbat nem tudtam kitalálni...

– Jóságos isten! – mondta csak magának Ross. – Megbízható?

– Igen. Ali... nagyon régen szolgál apámnál. Hétéves korom óta ismerem. *Piskest* adtam neki, ékszereket, amelyeknek az árából a családja évekig megél. De Erkki... Johnny, úgy félek!

– Fölösleges. Nem mondta, hogy a török határra kell mennie? – Ross szerette volna megnyugtatni az asszonyt, azt akarta, hogy minél előbb térjen vissza a palotába. – Köszönöm, hogy figyelmeztettél. Gyere! Visszakísérünk, aztán...

– Jaj, ne! Nem lehet! – tiltakozott hevesen Azadeh. – Hát nem érted?! Apám északra akar vinni, ahonnan soha nem szabadulok. Soha! Gyűlöl, és azt tervezi, hogy odaad Mzsitriknek... Tudom, hogy megteszi! Tudom!

– És Erkki? – kérdezte döbbsen Ross. Nem hagyhatod itt!

– De igen! Muszáj, Johnny! Hidd el, hogy muszáj! Nem merek itt maradni, rettegek, hogy Tbiliszibe visznek... Erkkinek is jobb, ha eltűnők. Szabadabb lesz!

– Miről beszélsz?! Nem vághatsz vakon a világnak! Ez örültség! Mi lesz, ha Erkki hazajön, és nem tudja, hol vagy, mi történt veled?

– Hagytam üzenetet. Megbeszéltük, hová teszem, ha valami váratlan, előre nem látható dolog történik. Felkészültünk minden eshetőségre, gyanítottuk, hogy amíg távol van, apám valamilyen gonosszággal próbálkozik. Ne aggódj, Erkki tudni fogja, mi történt! – Azadeh lélegzetvételnymi szünetet tartott, aztán folytatta: – Apám dél körül a repülőtérre megy, találkozik valakivel, aki Teheránból érkezik. Nem tudom, ki az, mit akar, de arra gondoltam... talán járnak más repülőgépek is... esetleg rá tudnál beszélni valakit, vigyen el bennünket Teheránba. Vagy fellopakodnánk egy gépre... kényszeríthetnél valakit, hogy...

– Elment az eszed! – szolt most már mérgesen az asszonyra Ross.

– Bolondságot beszélsz, Azadeh! Nem szökhetsz el, nem hagyhatod itt Erkkit... Mi van, ha apád éppen ezt akarja? Azt mondod, gyűlöl téged; ha elmenekülsz, azzal csak a kezére játszol, még nagyobb veszélybe sodrod Erkkit!

– Hogy lehetsz ennyire vak?! – kiáltott fel elkeseredve Azadeh. – Hát nem érted, hogy amíg itt vagyok, Erkki tehetetlen, szemernyi esélye sincs? Ha elmegyek, akkor legalább miattam nem kell aggódnia, megteheti, hogy csak magával törődjön. Ha Tbiliszibe visznek, utánam jön, és örökre vége. Hát nem érted?! Engem

használnak csalétekként! Az isten szerelmére, Johnny, ébredj fel! Könyörgöm, higgy nekem, és segíts!

Az asszony halk, keserves sírásra fakadt, és Rossnak ez rosszabbul esett, mintha hangosan zokogott, jajgatott volna. Nem vihetjük magunkkal, gondolta. Esélye sem lenne, hogy életben maradjon! Ha igaz, amit a hánról mondott, akkor néhány órán belül elkezdődik a hajtóvadászat, és szerencsések leszünk, ha megérjük az estét. Légy észnél, ne álmodozz! figyelmeztette magát. A hajtóvadászat már rég megkezdődött! Jó, ha hajszálnyi esély van a menekülésre!

– Vissza kell menned. Hidd el, az lesz a legjobb! – mondta.

– Insa Alláh – válaszolta megváltozott, nyugodt hangon az asszony. – Ahogy akarod; Johnny! Ti is induljatok! Nincs sok időtök! Merre mentek?

– Nem is tudom... – Ross örült, hogy a sötétség elrejtje az arcát. Magasságos isten! Miért éppen Azadeh?! – kiáltotta némán. – Gyere, visszakísérlek!

– Fölösleges. Maradok... még egy kicsit.

A százados érezte, hogy nem mond igazat, és ettől még nyugtalanabb, idegesebb lett. – Menj vissza! Muszáj!

– Nem! – Azadeh hangja nyugodt, de eltökélt volt. – Vége, soha nem mehetek vissza. Maradok, itt nem fog megtalálni. Már korábban is rejtőztem ebben a barlangban. Egyszer két teljes napig. Biztonságban leszek, ne aggódj! Menj nyugodtan! Siessetek!

Ross, ha nem is könnyen, de uralkodott magán, sikerült legyőznie a vágyat, hogy talpra rángassa Azadehet, és visszahurcolja a palotába. Mély lélegzetet vett, és a hátát a barlang falának vetve leült mellé. Nem hagyhatom itt, és magammal sem vihetem, gondolta elkeseredve. Hogyne vihetné magaddal, csak az a kérdés, hogy meddig. Ha elfogják, senki sem mossa le róla, hogy szabótöröknek segített, és talán olyasmivel is megvádolják, amiért errefelé halálra szokták kövezni az asszonyokat.

– Ha rájönnek, hogy megszöktünk, és nem vagy otthon, a hán egyből rájön, hogy te figyelmeztettél bennünket. Itt előbb-utóbb megtalálnak, és neked is, és a férjednek is rosszabb lesz. Hidd el, az a legokosabb, ha vissza mégy!

– Nem, Johnny! Isten kezében vagyok, nem félek.

– Gondolkodj, Azadeh!

– Azt teszem – válaszolta az asszony. – Te is tudod, hogy Isten kezében vagyunk. Nem beszéltünk erről éppen eleget ott, a hegyek

között? Egy csöppet sem félek. Elég, ha itt hagysz egy kézigránátot. Isten kezében biztonságban leszek. Kérlek, menj!

Valamikor tényleg sokat beszélgettek Istenről, de ott, a végtelen nyugalmat, biztonságot árasztó svájci hegyek között ez egészen más volt, mint a sötét, a veszély közelsége miatt fojtogatóan szűknek tűnő barlangban.

– Insa Alláh – mondta határozottan Ross. – Visszamegyünk, Guenget pedig továbbküldöm. – Felállt, és indulni akart, de Azadeh megállította.

– Várj! – Ross halk neszt hallott, és érezte az asszony leheletét. – Nem, drágám! – mondta a karját megfogva nyugodt, régről ismerős hangján Azadeh. – Nem. Erkki halálos ítéletét íránk alá vele, és tiéteket is. Hát nem érted?! Amíg a kezükben vagyok, azt tesznek velem, amit akarnak. Ha nem kell törődnie velem, vigyáznia rám, lesz esélye, és nektek is, amíg kívül vagytok apám palotájának a falain. Ha találkozol Erkkivel... mondd meg neki!

Mit mondjak? kérdezte magától Ross. Azadeh kezéért nyúlt, és a meleg, puha érintés visszaröpítette az időben. Újból a széles, nagy ágyban voltak, nyári zivatar verdeste az ablakot, és összefonódva számolták, mennyi idő telik el a komor égbe hasító villámok, és a völgyet őrző hegyoldalokról visszaverődő, mély morajlások között. Tíz másodperc, öt, már csak kettő, egy...”Jaj, Johnny, itt van, a fejünk fölött! Insa Alláh, ha belénk csap! Nem bánom, együtt vagyunk, szorítjuk egymás kezét...” Igen, de ne így, gondolta szomorúan, és a szájához emelve megcsókolta Azadeh kezét. – Mondd el neki te! – felelte. – Megpróbáljuk... együtt. Felkészültél?

– Úgy érted... Magaddal viszel?!

– Igen.

Azadeh kis szünetet tartott, mielőtt újból megszólalt volna: – Beszélj meg Guenggel!

– Azt teszi, amit mondok neki.

– Persze! Azért csak kérdezd meg! Légy szíves!

Ross a barlang szájához ment, de nem volt ideje megszólalni, Gueng megelőzte. – Nincs veszély, száhí... idekint – mondta halkan gurkhaliul.

– Szóval hallottad?

– Igen, száhí!

– És?

– Lényegtelen, hogy én mit gondolok, száhib – válaszolta nyugodtan a hegyi ember. – Karma. Azt teszem, amit mond.

TEBRIZI REPÜLŐTÉR, 12.40. A repülőtér melletti erdő peremén, a fák között álltak, Ross távcsővel a szemén. A terminál néhány katonát leszámítva üres volt, előtte a betonon néhány kiégett személyszállító gép.

– Semmi remény – mondta lehangoltan a százados. – Menjünk Erkkiék bázisára! Ott talán elbújhatunk, amíg jön egy helikopter. – A keskeny, rosszul kitaposott ösvényen beljebb vezette a többieket a fák közé.

Az erdőnek ezen a végén behavazott, nyáron bő termést adó szántóföldek terültek el, amelyeknek nagy része – a sah földreformja ellenére – még mindig néhány dúsgazdag birtokos kezében volt. A szántóföldeken túl, Tebriz peremén a nyomornegyedek látszottak, fölöttük pedig a Kék Mecset karcsú minaretjei. Több helyen tüzek égtek, és a szél szétterítette a füstöt.

– Meg tudjuk kerülni a várost, Azadeh?

– Igen, de... az jókora út.

A két férfi érezte a tétova válasz mögött a félelmet. Azadeh, fürgén, energikusan mozgott, nem volt kolonc a nyakukon, és egyetlen szóval sem panaszkodott, de a puszta jelenléte is növelte a veszélyt. Ross és Gueng álruhaként a hegyi törzsekhez tartozók jellegzetes köntösét viselte az egyenruhája fölött, Azadeh pedig csadort. Ross képtelen volt megszokni, idegennek, taszítónak találta a ruhát. Az asszony magán érezte a tekintetét, és halványan elmosolyodott. Tudta, hogy utálja az öltözékét, és azt is, hogy terhet jelent a számukra.

– Vágjunk át a városon! – ajánlotta. – Maradhatunk a mellékutcákon, nem kell forgalmas helyre mennünk. Hoztam egy kis pénzt, vehetünk élelmet. Johnny, te kaukázusi leszel, mondjuk Astarából, én pedig a feleséged. Gueng, ha bárki megszólítja, nyugodtan válaszoljon gurkhaliul, vagy egyéb idegen nyelven, és viselkedjen harciasan! Azt fogják hinni, hogy északról jött, türkmén. Esetleg vehetek egy darab zöld szövetet, és csinálunk magából zöldszalagost... Egyéb ötletem nincs.

– Ennyi is elég, Azadeh! Talán jó volna, ha nem látszana rajtunk, hogy összetartozunk. Gueng, maradj le egy kicsit!

– És én is. Iránban, ha kilépnek az utcára, az asszonyok mindig a férjük mögött mennek – figyelmeztette a századost Azadeh.

– Jó elgondolás, memszáhib – jelentette ki Gueng. – Nagyon jó! Vezessen csak, mondja meg, mit csináljunk!

Azadeh hálás mosollyal köszönte meg a biztatást, és nem sokkal később már az egyik piacon, valamelyik előváros sikátorainak útvesztőjében jártak. Egy férfi figyelmetlenül meglökte Guenget, mire a gurkha a tenyere élével rögtön a torkára csapott, és gurkhaliul vadul szidni kezdte az ájultan az út melletti nyitott szennyvízelvezetőbe hanyatló embert. A szitokáradatra a körülöttük lévő is felfigyeltek, néhány pillanatra csönd támadt, de aztán mindenki folytatta nyugodtan, amit félbehagyott, csupán a legközelebb állók húzódtak félre óvatosan, és a legbabonásabbja ördögűző mozdulatot tett, hogy távol tartsa a démonokat, amelyek – ezt mindenki tudta – ott lakoznak minden vad északiban, az Egyetlen Istent nem ismerő, kegyetlen ázsiai hordák leszármazottaiban.

Azadeh az utcai árusoktól ennivalót vett – téglakemencében sütött friss kenyeret, parázson készült kebabot, babos és zöldséges *horishtot*. Az egyik útszéli kőpadra ülve megebédeltek, majd mentek tovább. Senki nem törődött velük, az árusok szólították csak meg őket néha, kínálták a portékájukat, de az asszony mindig résen volt. Magához ragadta a szót, és a helyi, törökös dialektusra váltva megóvta a két férfit attól, hogy szólania kelljen. Amikor felharsant a müezzinek délutáni imára hívó kiáltása, Azadeh riadtan megtorpant. Körülöttük mindenki, férfiak és nők egyaránt, ima-szőnyegért, egy darab vászonért, vagy ha az sem volt a kezük ügyében, akkor újságpapírért nyúltak, és rátérdelve imádkozni kezdtek. Ross kis ideig tétovázott, de aztán Azadeh könyörgő pillantásának engedve ő is úgy tett, mintha imádkozna. Az utcán mindössze négy-öt ember maradt talpon, köztük Gueng, aki lazán egy falnak támasztotta a hátát. Senki nem ütközött meg azon, hogy vannak, akik kimaradnak a közös imából – Tebriz nagy olvasztótégely, sok különböző néphez tartozó, eltérő vallást követő embernek adott otthont.

Az ima után délkeleti irányba folytatták útjukat, és baj nélkül elérték a düledező viskókból álló külvárost, amelyen túl újabb szántóföldek és gyümölcsösök húzódtak, mögöttük pedig erdők, és a hegyek közé vezető, kanyargós teheráni út. Annak egy kis leágazása vitt aztán Erkkiék Tebriz-Egy nevű bázisára. Hogy mit fognak csinálni, ha odaérnek, arról Rossnak fogalma sem volt. Azadeh azzal

biztatta, számos barlangot ismer a közelben, és valamelyikben meghúzhatják magukat, amíg arra nem vetődik egy helikopter.

Az utolsó nyomornegyedtet is elhagyva kiértek a hóbuckáktól övezett egyenetlen, fagyott szamár- és öszvérürüléktől göröngyös útra, és elvegyültek az utazók tarka, ezerszínű tömegében. Voltak, akik teherrel megrakott öszvéreket vezettek, mások nehéz csomagok súlya alatt görnyedtek, vagy éppen – férfiak, nők, gyerekek vegyesen az út mellett guggolva, marék hóval a kezükben könnyítettek magukon, mielőtt folytatták volna útjukat. Hegyi törzsek tagjai, nomádok, városiak alkottak tarka, ezernyelvű sokaságot, csak a szegénységük és nyomorúságukban is megőrzött büszkeségük volt bennük közös.

Azadeh nagyon elfáradt, kimerítette az átkelés a városon. Félt, hogy elárulja magát, valaki felismeri, rettenetesen aggódott Erkkiért és azért, hogy eljutnak-e a bázisra, és ha igen, mi lesz aztán? Insa Alláh, Insa Alláh, ismételte magában szinte mániákusan. Isten vigyázni fog rád, Erkkire, és Johnnyra is!

Már az útelágazás közelében jártak, amikor hevenyészett ellenőrzőpontot vettek észre, és fegyvereseket, akik minden járművet és gyalogost alaposan megvizsgáltak. Az útról letérni, kikerülni őket nem lehetett.

– Menj előre, Azadeh – súgta Ross –, és ha átjutottál, várj meg! Ha feltartóztatnak bennünket, ne avatkozz közbe! Menj egyenesen a bázisra, ott találkozunk! – Bátorítóan elmosolyodott. – Ne aggódj!

Azadeh a félelemtől sápadtan bólíntott, és szótlánul tovább indult, enyhén meggörnyedve a százados hátizsákjának súlya alatt. A városból kifelé jövet ő maga erősködött, hogy átvehesse: – Nézd meg bármelyik asszonyt, Johnny! – mondta. – Feltűnő lesz, ha nem cipelek valamit.

A két férfi várt egy darabig, és amikor már elég messze volt tőlük, kiállt az út szélére vizelni. Az elhaladók közül többen is hangosan szidták őket, ugyanis Mekka felé fordulva végezték a dolgukat, olyasmit követve el, amit istenfélő mohamedán soha nem tesz.

– Ha átjutott, te következel, Gueng! Én tíz perccel utánad indulok – figyelmeztette a gurkhat Ross.

– Jobb volna, ha maga menne másodikként – súgta vissza Gueng. – Türkmén vagyok, nem hiszem, hogy bármi hajóm eshetne.

– Rendben, de ha megállítanak, ne foglalkozz velem! Csússz át, és siess utána! Vigyázz, nehogy baja essen!

Az apró ember jókedvűen elmosolyodott, kivillantotta hibátlan, hófehér fogait. – Maga vigyázzon, száhib! Sokat kell még tennie azért, hogy a Hegyek Ura lehessen. – A százméternyire előttük álló útakadály felé pillantott, és látta, hogy éppen Azadeh kerül sorra. Az utazókat ellenőrző zöldszalagosok közül az egyik mondott valamit, amire az asszony lesütött szemmel válaszolt, és a fegyveres rögtön intett, hogy mehet tovább. – Ne várjon meg az úton, száhib! Lehet, hogy a mezőn át megyek. Ne aggódjon, utolérem magukat! – figyelmeztette a századost Gueng. – Átverekedte magát az ellenőrző ponthoz igyekvők tömegén, beállt a visszafelé, Tebrizbe tartók közé, és vagy száz méterrel arrébb leült az út szélén heverő faládára, hogy fájdalmas arccal – mintha feltörte volna a lábát – lehúzza a csizmáját. A zoknija rongyokban lógott ugyan, de ez csöppet sem zavarta, mivel a talpán olyan kemény volt a bőr, akár az acél. Úgy tett, mintha rendbe hozná a lábbelijét, matatott egy darabig, közben élvezte a játékot, hogy türkménnek adja ki magát.

Az úttorlasz előtt Ross beállt a Tebrizből érkezők közé. Az ellenőrzést zöldszalagosok és rendőrök együtt végezték, és mindenki ingerült volt miatta. A szabadsághoz szokott hegyvidékiek gyűlöltek mindenfajta hatóságot, felháborodtak azon, ha valaki korlátozni merészelte őket a szabad helyváltoztatás jogának gyakorlásában. Többen hangosan is kifejezést adtak nemtetszésüknek, és akadtak olyanok, akiket csak hajszal választott el, hogy felháborodva rátámadjanak a fegyveresekre.

– Maga! – szólt az egyik zöldszalagos a századosnak. – Mutassa a papírjait!

Ross dühös pillantás kíséretében köpött egy hatalmasat. – Papírokat?! Rühes, baloldali kutyák felgyújtották a házamat, a feleségem, a gyerekeim odavesztek, nem maradt semmim, csak ez a puska, és némi töltény. Insa Alláh, ahelyett, hogy becsületes, ártatlan embereket zaklattok, inkább azokat az istenteleneket üldöznétek – Becsületes emberek vagyunk mi is! – kiabált vissza dühösen a fegyveres. – Isten parancsát teljesítjük! Honnan jössz?

– Astarából! A tenger mellől! – Ross most már üvöltött; felmérte a sorban várakozók hangulatát, és szándékosan szabadjára engedte az indulatait. – És te? Honnan keveredtél ide, hogy zaklass bennünket?

A mögötte álló vadul káromkodni kezdett, átkozta a zöldszalagost, és követelte, hogy engedje őket tovább, ne kelljen ott toporogniuk a hidegben. Hamarosan mások is csatlakoztak hozzá, Ross pedig, látva,

hogy egy rendőr indul felé, úgy döntött, nem vár tovább, megkockáztatja az átkelést. Dühös káromkodások közepette otthagya az iszlám gárdistát, és többekkel a nyomában, felháborodottan tovább csörtetett. A zöldszalagos válogatott szidalmakat kiabált utána egy darabig, de aztán abbahagyta, és folytatta a sorokra várók papírjainak ellenőrzését.

Ross feszülten, a lélegzetét visszafojtva lépkedett, és jó néhány métert megtett, mielőtt rászánta magát, hogy megkönnyebbülve kifújja a levegőt. Nyugalmat erőltetett magára, egyenletesen haladt, és bármilyen erős is volt a kísértés, nem nézett vissza, mereven előre figyelt. Azadehet sehol sem látta; személygépkocsik, teherautók húztak el mellette vad dudálással, szétugrasztva az útakadály felől érkező, vagy oda tartó embereket. Fogytakozni kezdett körülötte a tömeg, az utazók többsége a Tebriz utáni erdőségben megbújó falvakhoz vezető mellékutakra tért le. Ross egy idő után azt vette észre, hogy csupán az a férfi van mellette, aki az ellenőrző pontnál közvetlenül mögötte állt. Középkorú, ráncoktól barázdált arcú ember volt, elnyűtt ruhában, és régi, de remekül karbantartott, fényesen csillogó Enfield karabéllyal a vállán.

– Atkozott kutya az a zöldszalagos! – szólította meg minden különösebb bevezetés nélkül a századost. – Igaza volt, aga! Isten parancsolatát kellene teljesíteniük, az imámét, nem pedig Abdalláh hánét!

– Tessék?! – Rosst éberré, óvatossá tette a megjegyzés.

– Astarai vagyok, rögtön éreztem a beszédén, hogy maga nem oda való, aga! Az astaraiak soha nem vizelnének Mekka felé, és hátat sem fordítanak neki. Csupa istenfélő muzulmán lakik arra. Maga, a külseje alapján, akár az a szabotőr is lehet, akinek a fejére a hán vérdíjat tűzött ki. – Az idegen meglepően barátságos hangon beszélt, nyugodtan fogta a vállára vetett karabély szíját.

Ross nagyot nyelt, de nem válaszolt, és a léptei ritmusán sem változtatva ment tovább.

– Igen, a hán nagy jutalmat ígért annak, aki elfogja, és átadja neki. Sok lovat, egész juhnyáját, és tíz vagy még annál is több tevét. Nagyúrhoz méltó ajánlat. Ha élve keríti kézre, még jobban jár – több lovat, birkát és tevét kap, annyit, hogy élete végéig gazdag lesz. De hol van az asszony, Azadeh? A hán lánya, akit a társával elraboltak.

Ross nem bírta tovább, ijedten a férfira pillantott, mire az elégedetten fölnevetett. – Nagyon fáradt lehet, hogy ilyen könnyen

elárulja magát – mondta. Elkomorult arccal revolvert rántott elő köntöse zsebéből, Ross oldalához nyomta, és határozottan rászólt: – Egy lépéssel előttem menjen, és ne próbáljon elfutni, vagy rám támadni, mert szétlövöm a gerincét! Hol a nő? Érte külön jutalmat ígértek.

Még be sem tudta fejezni a mondatot, amikor hangos túlkölés hallatszott – a meredek lejtőn a hegyek felől érkező teherautó sofőrje ügyetlenül vette a kanyart, a jármű átsodródott az ellentétes forgalmi sávba, és egyenesen feléjük száguldott. Az útjába kerülők rémülten menekültek. Ross reflexe, bármennyire rémült volt, remekül működött – villámgyorsan oldalra lépett, és a vállával meglódítva a jármű elé lökte a férfit. A teherautó valamennyi kerekével átgázolt rajta, mielőtt – vagy száz méterrel arrébb – megállt volna.

– Isten kegyelmezzen nekünk! – kiáltott fel valaki, elszörnyedve a balesettől. – Láttátok?! A kerekek alá esett a szerencsétlen!

Ross az út szélére húzta a holttestet, a revolver eltűnt a hó alatt.

– Az apád volt, aga? – kérdezte őszinte részvétellel egy idős asszony.

– Nem... dehogyan – válaszolta nehézkesen, igazából fel sem ocsúdva a százados. – Én... idegen volt, nem is ismertem...

– A Prófétára mondom, szörnyen figyelmetlenek a gyalogosok. Csak mennek vakon, bele a nagyvilágba! Meghalt?! – kiabálta messziről a teherautó sofőrje. Durva arcvonású, szakállas, barna bőrű férfi volt. – Isten a tanúm rá, ő ugrott elé, hiába próbáltam már nem lehetett kikerülni. Maga... – fordult Rosshoz – maga mellette állt, láthatta, mi történt.

– Igen... tényleg úgy volt, ahogy mondja. Mögötte álltam.

– Insa Alláh! – A sofőr örült, hogy van tanú, aki igazolja az ártatlanságát, és ezzel a dolog – korrekten – elintézettnek tekinthető.

– Az aga is látta. Insa Alláh!

Ross átfurakodott a körülötte állókon, és normális ütemben, sem túl gyors, sem túl lassú léptekkel, folytatta az útját hegynek fölfelé. Egyszer sem nézett vissza, és csak amikor a kanyarhoz ért, amelyikből a tragédiát okozó tehergépkocsi kivágódott, kezdte megszorozni a lépteit. Indokolt volt-e, hogy olyan gyorsan, gondolkodás nélkül cselekedett, tette fel magának a kérdést, és rögtön igennel válaszolt. Az a férfi kész lett volna eladni Azadehet és őket is. Meg kellett szabadulni tőle – a karma az karma. Hiába jutott túl egy újabb kanyaron, az asszonyt még mindig nem látta, és egyre nyugtalanabb lett.

Az út kanyargós lett, meredeken emelkedett. Kétoldalt, az erdő fái között nyomorúságos viskók látszottak, és sovány, koszlott szőrű, a házak közötti szemétben turkáló kutya, Bátorralanul meg akarták közelíteni, de elzavarta őket. Tudta, hogy Iránban nagyon elterjedt a veszettség, és nem akarta megkockáztatni, hogy valamelyikük belemarjon. Szakadt róla az izzadság, de nem lassított az iramon, és a következő kanyar után végre meglátta Azadehet, amint más nők társaságában – fekete varjúk a fehér hóban – az út szélén guggolt, pihent a fárasztó gyaloglás közben.

Az asszony is rögtön észrevette, figyelmeztetően bólintott, és továbbindult. Ross visszafogta a lépteit, és mintegy húsz méter távolságból követte. Amikor a lövéseket meghallották, a többiekhez hasonlóan ők is megtorpantak, és visszaneztek, de semmit nem láttak. Az ellenőrző pontot már jócskán elhagyták, éles kanyarok választották el őket tőle, és még abban sem lehettek biztosak, hogy valóban onnan hallatszanak a dörrenések. A lövöldözés nem tartott soká, és senki nem tett rá megjegyzést, legfeljebb abból lehetett volna következtetni, hogy történt valami, hogy az újból elindulok megszorították a lépteiket.

Az út kátyús, nehezen járható volt, és állandóan ki kellett térniük a szembe jövő forgalom elől. Néha egy-egy autóbusz is elhaladt mellettük, de mindegyik tele volt, és eszébe sem jutott senkinek, hogy megpróbálja leinteni őket. Mindenki tudta, hogy még a kötelező megállóknál is sokszor napokat kell várni, amíg olyan jármű érkezik, amelyikre fel lehet férni. Akinek volt pénze, az jobban tette, ha teherautókkal próbálkozott, azoknak a sofőrje ugyanis – megfelelő fizetség ellenében – hajlandó volt utasokat fölvenni.

Azadehet is utolérte a nehézkesen pöfögő, fekete füstöt okádó tragacsok közül egy, és a sofőr lelassítva odakiáltotta az asszonynak: – Miért jár gyalog az, aki gyorsabban is haladhatna Kürosz – az a nevem – és Isten segítségével? – könyökével sokatmondón oldalba bökte szakállas, vele nagyjából azonos korú útitársát. Élvezettel legeltették szemüket az asszonyon, bámulták csípője domborulatát, amelyet még a csador sem tudott elrejteni. – Miért fagyoskodik a hidegben Isten virágszála, amikor megmelegedhetne egy kocsiban, vagy egy férfi szőnyegén?

Azadeh a durva ajánlaton felháborodva dühös átkokat szórt a sofőrre, majd megfordult, és hátrakiabált Rosznak: – Uram! Hallottad, mit mondott ez a leprás szuka kölyke?! – A százados

szempillantás alatt mellette termett, és a sofőr föl sem ocsúdott, már kibiztosított, fenyegetően rá meredő revolverrel nézett szembe. – Kegyelmes úr... – dadogta rémülten – én csak azt akartam megkérdezni... nem volna-e kedvük felszállni. Hátul bőven van hely... ha a kegyelmes úr megtisztelné a kocsimat...

A teherautó platója a magasan felhalmozott, rozsdás vashulladék ellenére is sokkal csábítóbb volt, mint a hosszú, kimerítő gyaloglás. – Az életedre, sofőr, mondd meg, hová igyekszel?! – dörrent rá Ross fenyegetően a rémült férfitra.

– Kazvinba, kegyelmes úr! Kazvinba. Megtisztelnék bennünket? A teherautó lépésben haladt, Ross könnyedén át tudta segíteni Azadehet a hátsó palánkon. Amennyire csak tudtak, lekuporodtak, hogy kevésbé érje őket a szél. Mivel az asszony – részben a hidegtől, részben a félelemtől – erősen remegett, Ross átkarolta, vigasztalón magához húzta.

– Jaj, Johnny! Hanem lettél volna...

– Nyugodj meg! Már nincs mitől félned – válaszolta. A testével melegítette, közben a sofőrtől hallott városnév dobolt a fülében: Kazvin! Nem félúton van Tebriz és Teherán között? De igen! Elvitetjük magunkat odáig, aztán keresünk egy másik teherautót, vagy buszt, esetleg ellopunk egy gépkocsit, gondolta felbátorodva.

– Négy-öt kilométer, és a bekötőútnál leszünk – szólalt meg reszketve Azadeh. – A bázis jobbra van.

Bázis? Hát persze! Az Iran-Timber telepe – ott kellene találkozniuk Erkkivel. Igen. Mi történhetett Guenggel? Hová tűnt? Gondolkozz! Szedd össze magad, és próbálj meg nyugodtan gondolkodni!, biztatta magát Ross.

– Milyen... milyen a környék? Nyílt, lapos vagy hegyek veszik körül? – kérdezte.

– Elég sima. Hamarosan elérjük a falunkat, Abu Mardot, és utána vége lesz az emelkedőnek. Mintha fennsíkon lennénk, olyan lapos lesz a vidék, csak a bázisra vezető elágazás után kezd ismét emelkedni a hágó felé.

Ross előrenézett, de a meredeken emelkedő hegyoldalban csak szakadozott, görbe útszakaszokat látott. – A falu másik végén, a lapos rész előtt leszállunk, megkerüljük az erdőt, és úgy megyünk a telepre. Lehet? – kérdezte.

– Igen. Jól ismerem a vidéket. A falusi iskolában tanítottam, és gyakran jártam kirándulni a gyerekekkel. A környéken az összes

ösvényt felderítettük. – Azadeh hiába igyekezett, nem tudott úrrá lenni a remegésén.

– Húzódj lejjebb! Úgy nem ér annyira a szél.

Az öreg, rozzant teherautó nehezen, lépésben tudott csak araszolni az emelkedőn, de még mindig jobb volt, mintha gyalog mentek volna. Ross szorosan magához ölelte az asszonyt, megpróbálta fölmelegíteni, közben a mögéjük érő személygépkocsit, és a szorosan a nyomában haladó zöld furgont figyelte. A gépkocsi sofőrje folyamatosan dudált, előzni szeretett volna, de hiába, nem volt annyi hely, hogy a teherautó félrehúzódjon. Egy idő után az illető elunta a lassú vánszorgást, és egy kanyar előtt kikerülte, átment a másik sávba, kockáztatva, hogy összeütközik a szembejövővel.

Remélem, mielőbb felkenődtök egy fára, gondolta Ross, dühösen az erőszakos túlköléstől és az öngyilkos manővertől. Látta, hogy a kocsit zsúfolva van fegyveresekkel, és ugyanúgy a furgon is. Az utóbbi platójára mellmagasságig érő korlátokat szereltek, az utasok azokba kapaszkodtak, közöttük a százados egy tehetetlenül ide-oda rázódozó testet látott. Egy pillanatig azt hitte, hogy az őket feladni akaró, idős férfi az, de hamar rájött, hogy tévedett. Gueng volt – egyenruhájának tépett maradéka, és az egyik fegyveres övébe dugott *kukri* semmilyen kétséget sem hagyott.

– Mi a baj, Johnny?

Ross az asszonyra pillantott, és bár továbbra is szorosan tartotta, nem érezte a közelségét, nem érzett semmit, csupán azt, hogy rövid időn belül a második társát is elveszítette. Megpróbált erős maradni, de nem sikerült, a szeme megtelt könnyel.

– Mi történt?! – kérdezte újból Azadeh.

– Semmi. Zavar a szél. – Megtörölte a szemét, és előrefordulva a kanyargós, hol eltűnő, hol ismét felbukkanó utat figyelte. Már látta a falut, és azon túl az egyenletes, lapos útszakaszt, amelyről az asszony korábban beszélt. Apró, de erős nagyítású távcsövet vett elő, és a messze előttük járó, két gépkocsira irányította. Azok lassítás nélkül átszáguldottak a falun, és az egyenes útszakaszhoz érve a személyautó elkanyarodott, nyilván a bázis felé. A furgon nem követte azonnal, előbb megállt a kereszteződésnél, Vagy fél tucat fegyveres ugrott le róla, és úgy helyezkedett el, hogy az utánuk jövőket útakadály híján is lassításra készítse.

A teherautójuk teljesen lelassult, ziháló motorral, nehezen vágott neki az újabb, meredek emelkedőnek. Előttük keskeny, elhagyott

ösvény ágazott le az országútból, még gyalogosok sem jártak rajta. – Az hová vezet, Azadeh?

Az asszony feltérdelt, hogy jobban lássa, merre mutat Ross. – A falunk, Abu Mard felé – felelte. – Ott véget is ér.

– Készülj... úgy láttam, újabb ellenőrző pont következik!

A megfelelő pillanatot kivárva a százados leugrott a tehergépkocsi platójáról, és Azadehet is lesegítette. A sofőr nem törődött velük, valószínűleg észre sem vette, hogy megszabadult kényszerűségből szerzett utasaitól. Egymás kezét fogva, sietős léptekkel indultak el, és^Aaz ösvényen gyorsan behúzódtak az erdőbe.

12. fejezet

A TEHERÁNI REPÜLŐTÉR, 18.40. McIver az iroda ablakából figyelte Talbotot és Andrew Gavallant. Gavallan magas, impozáns termetű férfi volt; az S-G 125-ösével repült át Sargazból, fontos megbeszélésre. Talbot kis idő múlva beült a kocsijába, elhajtott, Gavallan pedig visszasétált az irodába, ahol a korábbi napokhoz képest számottevően megszorodott a személyzet. A normális létszámot még nem érték el, de közel jártak hozzá; bejött a rádiós és a telexkezelő, az irodafőnök, a raktárosok, lényegében az összes alkalmazottjuk, leszámítva a nőket. Azokból egy sem akadt.

– Gyere, Mac, járjunk egyet! – ajánlotta Gavallan.

– Máris. – McIver érezte főnöke hangjában a sürgetést. Mióta Andy megérkezett, nem volt lehetőségük nyugodtan szót váltani.

A raktárépület elé mentek, éppen akkor léptek ki az épületből, amikor a JAL, a japán nemzeti légitársaság egyik Boeing-747-ese a magasba emelkedett.

– Azt mondják, az Iran-Todánál még mindig van vagy ezer japán – jegyezte meg az óriás gép után pillantva McIver.

– Alaposan rájár a rúd szerencsétlenekre. A mai Financial Times-ban olvastam, hogy már vagy félmilliárd dollárral túllépték a tervezett költségeiket, idén semmiképp sem tudják befejezni a beruházást, és ki sem vonulhatnak. Ha hozzászámoljuk, hogy a tengeri teherszállítás területén túlkínálat van... Hát, nem irigylem a Todát. – Gavallan sietve körbepillantott, hogy lássa, nincs-e valaki a közelükben. – Még szerencse, hogy a mi befektetésünk nincs helyhez kötve, viszonylag könnyen mozgatható, legalábbis a nagy része.

McIver a markáns arcra, a busa, őszes szemöldök alatt fénylő barna szempárba nézett. – Ez a témája a „fontos tanácskozásnak”? – kérdezte.

– Az egyik. Talbot mesélte, hogy új igazgatótanácsi tagunk, a tiszteletre méltó Ali Kia tanácsára minden külföldi érdekeltségű légitársaságot államosítani akarnak, és az elsők között a miénket. Sokat veszítünk, hacsak nem teszünk ellene valamit. Te is tudod, hogy Gennynek igaza van. Lépnünk kell minél előbb, ha nem akarjuk, hogy a nyakunkra tegyék a kést!

– Nem hiszem, hogy sikerül. Elmondta, mit talált ki?

– Igen, és szerintem meg lehet valósítani – válaszolta Gavallan. – Vegyük úgy, hogy ma elkezdődött a visszaszámlálás! Mindenki, akinek nem kell feltétlenül Iránban maradnia, áthelyezés vagy szabadság ürügyén villámgyorsan távozik, és az alkatrészeket is elszállítjuk – vagy a 125-ösön, vagy menetrend szerinti járatokon, ha lesznek – mint fölösleges, javításra szoruló holmit, esetleg kézipoggyászként. Zagrosz-Háromról Koviszba vonjuk vissza az embereinket, Tebriz „átmenetileg” bezár, Erkki a 212-esével Sargazba repül, és onnan Nigériába. Tom Lochart is csatlakozik hozzá Zagroszból, és még egy 212-es Koviszból. Te bezárod a teheráni irodát, és át még Sargazba azzal a jelszóval, hogy onnan könnyebben tudod irányítani Lengehet, Koviszt és Bandar-Deilamot. Végül is, a kormányunk utasítása, hogy evakuálni kell mindenkit, akire nincs feltétlenül szükség, ránk is érvényes.

– Igen, de... – próbált közbevágni McIver, Gavallan azonban nem engedte.

– Hadd fejezzem be! Harminc nap alatt végezhetünk az előkészületekkel, a harmincegyedikén pedig, vagy a harminckettediken – az időjárástól és a jó isten tudja, még mitől függhet – leadjuk a kódolt indulási parancsot Sargazból. Az összes maradék gépünk egyszerre indul, Sargazban leszereljük a rotorokat, a géptesteket berakjuk egy 747-esbe – majd kitalálom, honnan vegyem –, és irány Aberdeen! Kész, vége, nyájas házigazdáink csinálhatnak, amit akarnak – Gavallan elégedetten, szélesen mosolygott.

McIver döbbenten nézett rá. – Te megőrültél! Elment az eszed, Chinaboy! – fakadt ki dühösen. – Olyan ez a terv, mint egy ementáli! Annyi a lyuk benne...

– Egyet mondj!

– Akár ötvenet is...

– Egyszerre csak egyet, haver, és ne feledkezz meg a vérnyomásodról! Aproó, hogy érzed magad? Genny a lelkemre kötötte, hogy ne felejtsem el megkérdezni.

– Remekül, és ne akard elterelni a figyelmemet! – válaszolta indulatosan McIver. – Példát akarsz? Hát legyen! Azt mondtad, a gépek egyszerre indulnak. Különböző helyekről szállnak fel távolságban, következésképp a repülési idejükben is nagy a szóródás. A kovisziaknak utántöltésre lesz szükségük, egy tankkal nem repülnek át az öblöt.

– Tudom. Ezért dolgozunk ki külön részterveket mind a három bázis számára. Mindegyik parancsnok maga dönti el, milyen menekülési útvonalat választ, a mi dolgunk az, hogy érkezés után biztonságba helyezzük őket. Scrag könnyedén átrepülheti az öblöt Lengehből, és Rudi is Bandar-Deilamból...

– Nem! – vágott Gavallan szavába McIver. – Sem Rudi, sem Starke nem éri el Koviszból egy feltöltéssel Sargazt, még akkor sem, ha nem üldözi őket senki, és akadálytalanul átkelhetnek az öblön. Kuvaiton, Szaúd-Arábián és az Emirátusokon át kell repülniük, és a jó isten tudja, nem fogják-e földre kényszeríteni, börtönbe csukni őket. A sargaziak ugyanúgy; miért lennének elnézőbbek?! Lemondóan megcsóválta a fejét. – A sejkiségek megkövetelik a szabályos iráni engedélyt – minden okuk megvan rettegni attól, hogy Khomeini forradalma hozzájuk is átterjed. Jelentős síita kisebbség van mindegyikben, és ha összefognak, akkor sem képesek szembeszállni sem az iráni haditengerészettel, sem a légierővel.

– Vegyük szépen sorra a dolgokat! – válaszolta nyugodtan Gavallan. – Ami Rudi és Starke gépeit illeti, tökéletesen egyetértek. De mi van akkor, ha mindenhol megkapják a szabályos átrepülési engedélyt?

– Tessék?

– Felhívtam az öböl mentén az összes légiirányító állomást, és mindegyik megerősítette, hogy az S-G helikopterei tranzitjáratban nyugodtan átrepülhetnek a légterükön.

– Igen, de...

– Csak szép sorjában, öreg! – mondta felháborító nyugalommal Gavallan. – Tegyük fel, hogy a gépek brit nyilvántartásba kerülnek: a mieink, mi fizetjük az üzemeltetési költségüket, és akármit tesznek is a partnerek ezen nem tudnak változtatni. Nincs szükségük iráni engedélyre ahhoz; hogy repülhessenek.

Ha kijutottak az országból, akkor igen, de az irániakat nem tudod rábeszélni, hogy engedélyezzék a távozásukat. A nélkül pedig odahaza nem fogják lajstromba venni őket.

– És ha mégis el tudom intézni a brit bejegyzést?

– Hogyan?!

– Úgy, hogy írsz egy szabályos kérvényt, amelyre a londoniak rábólintanak. Tulajdonképpen, mielőtt ide elindultam, már el is intéztem a dolgot. „Nagy zűr van Iránban” – mondtam nekik. Mire ők: „Hát, eléggé mocskos a helyzet.” „Szeretném, ha átmenetileg

ismét hazai lajstromba kerülnének a gépeim. Lehet, hogy ki kell hoznom őket egy darab időre, amíg a helyzet nem normalizálódik... Tulajdonképpen semmi gondom az új iráni hatalommal, de egyelőre minden a feje tetején áll, és képtelenség bárkivel bármit úgy aláíratni, hogy az érvényes legyen” – panaszkodtam. „Hát természetesen, öregfiú” – mondták készségesen. – ”Ugyanaz a helyzet itthon is. A kormányhivatalnokok már csak ilyenek. Szokatlan ugyan, amit kérsz, de végül is a mi gépeinkről van szó, úgyhogy meg lehet csinálni, nem hiszem, hogy bármi gond lenne vele. Jössz sörözni?”

McIver mozdulatlanul megállt, és hitetlenül nézett a barátjára. – Megcsinálták?

– Még nem, de egyetértettek. A következő kérdés?

– Száz is van, de... – McIver fázott, és hogy fölmelegítse magát, továbbindult.

– De?!

– De ha egyenként teszem fel őket, mindegyikre lesz egy lehetséges megoldásod, és mégsem áll össze belőlük semmi.

– Gennynek tökéletesen igaza van, hogy lépnünk kell – érvelt Gavallan.

– Lehet, de csak akkor, ha van alaposan átgondolt, megvalósítható tervünk. Három 212-esre már kaptunk szabályos kiviteli engedélyt, és lehet, hogy a többire is tudunk szerezni.

– Az a három sem ment még el, Mac! A partnerek, a Polgári Repülésügyi Hatóságról már nem is beszélve, nem engednek ki bennünket a markukból. Nézd meg, mit csináltak a Guerneyyel! Az összes gépüket visszatartották. Negyvennyolcat, köztük valamennyi 212-est. Legalább harmincmillió dollárjuk rohad itt, mert a legszükségesebb karbantartást sem tudják elvégezni. – A leszállópályára éppen a brit légierő egyik Herculese ereszkedett le, és Gavallan kis szünetet tartott, amíg figyelte. – Talbot szerint hétvégére az összes brit katonai kiképző és karbantartó távozik, és a követségen is csak hárman maradnak. Emlékszel arra a tüntetésre az amerikai nagykövetségnél? A nagy kavarodást kihasználva valaki állítólag beosont, felrobbantotta a nagykövet széfjét, és ellopta a kódokat...

– Még mindig tartanak maguknál titkos iratokat?! – kérdezte csodálkozva McIver.

– Úgy látszik. Talbot szerint attól, ami az amerikaiaknál történt, az összes diplomatának – nyugatinak, szovjetnek, arabnak egyaránt – görcsbe rándult a gyomra. Mindegyik nagykövetség bezárásra készül. Az arabok a legidegesebbek. Egyetlen sejk sem akarja, hogy az az örület, amit Khomeini terjeszt, az öböl túlsó partján is megjelenjen, és az olajdollárjaikat is készséggel feláldozzák, hogy megakadályozzák. Ahogy Talbot mondta: ötven fontot egy rozsdás kalaptűért, hogy Irak már megkapta a maga korlátlan fedezetű csekkönyvét, de ugyanúgy a kurdok is, és mindenki, aki arab, szunnita és Khomeini-ellenes. A Perzsa-öböl térsége bármelyik pillanatban felrobbanhat.

– Igen, de...

– Talbot már közel sem veszi annyira félvállról a dolgokat, mint pár napja – folytatta lendületesen Gavallan –, és egy csöppet sem biztos abban, hogy Khomeini békésen visszavonul Komba. „A középkort hozza vissza, öregfiú, a mollah-jaival együtt” – mondta. – „Itt most jó ideig khomeinizmus lesz, hacsak a baloldaliak ki nem nyuvasztják, és mindent, ami az utóbbi pár évtizedben történt, lapátra tesznek, vele minket is.” – Hogy helyreálljon a vérkeringése, Gavallan összecsapkodta kesztyűs kezét. – Kezdek megfagyni. Mac! Akárhogyan nézzük, itt nekünk befellegzett. Ideje, hogy gondoskodjunk magunkról.

– Átkozottul nagy a kockázat. Néhány madarat biztosan el fogunk veszíteni visszavonulás közben.

– Csak akkor, ha végleg elhagy bennünket a szerencse.

– Átkozottul sokat vársz a szerencsétől, Andy! – mondta indulatosan McIver. – Emlékszel arra a két szerelőre, akit Nigériában tizennégy év börtönre ítélték azért, mert felkészítették az útra a 125-öst, amely engedély nélkül szállt fel?

– Az Nigériában volt, és meg sem fordult a fejünkben, hogy mi fog történni, otthagytuk a szerelőket. Még egyszer nem követjük el ugyanazt a hibát.

– Ha csak egyetlen külföldi is itt marad, börtönbe csukják, túszként használják fel, hogy visszakényszerítsenek bennünket és a gépeket, és ha visszajövünk, igencsak morcosak lesznek. Gondoltál már arra, mi lesz az iráni alkalmazottainkkal?

– Ha nem áll mellénk a szerencse, akkor mindenképpen bekövetkezik a katasztrófa, bármit teszünk – tartott ki makacsul az álláspontja mellett Gavallan. – Szerintem ki kell dolgoznunk egy

részletes menekülési tervet. Hetekbe telik, amíg elkészülünk vele, és nagyon kell vigyáznunk, nehogy bárki megneszelje. Az lesz a legjobb, ha csak mi ketten tudunk róla.

McIver határozottan megrázta a fejét. – Ha komolyan vesszük a dolgot, akkor meg kell beszélnünk Rudival, Scraggerrel, Locharttal, Erkkivel és Starkeval.

Gavallan nagyot nyújtózkodott, megmozgatta fájós hátát. – Ahogy gondolod. Ha jó a terv... A megvalósítással várhatunk akár az utolsó pillanatig.

Szótlanul mentek tovább, talpuk alatt hangosan ropogott a lefagyott hó. Már a beton szélén jártak, amikor McIver újból megszólalt: – Átkozottul sokat kérünk a fiúktól.

Gavallan közvetve reagált csak a megjegyzésre: – Nem nézhetjük ölbe tett kézzel, hogyan vész el tizenöt év munkájának az eredménye, a megtakarításaink – az enyém, a tiéd, Scragé – mondta elgondolkodva. – A mi Iránunknak befellegzett. Akikkel az évek során együtt dolgoztunk, azok elmenekültek, bujkálnak, meghaltak, vagy éppen – ki saját akaratából, ki kényszer hatására – ellenünk vannak. Munka alig akad. A huszonhat helikopterünkől csak kilenc repül rendszeresen, de azokért sem fizetnek, az elmaradt bérleti díjról már nem is beszélve. Azt hiszem, azokat végképp elkönnyvelhetjük veszteségként.

– Nem olyan vészes a helyzet, mint gondolod – próbálta védeni a maga igazát McIver. – A partnerek...

– Mac! Az isten szerelmére, értsd meg, ha az eddigi veszteségeinken túl elveszítjük a helikoptereinket és az alkatrészeinket is, tovább nem maradhatunk talpon! Egyszerűen nem! A tizenhárom Bell-212-es tizenhárommillió dollárt ér, a kilenc 206-os egymillió háromszázezret, a három Alouette is másfél milliót, az alkatrészek pedig hármat. Ez durván húszmillió. Ekkora veszteséget nem tudok leírni. Lehetetlen!

– Akkor is piszkosul sokat kérsz a fiúktól, Chinaboy – tartott ki a véleménye mellett McIver.

– És tőled, Mac! Magadról se feledkezz meg! Csapatmunkára van szükség, nemcsak miattam, hanem miattuk is – ha itt befürdünk, nekik is végük.

– A fiúk többsége gond nélkül el tud helyezkedni. Tapasztalt, olajtermelő helyek kiszolgálásában járatos pilótákat mindenhol szívesen fogadnak.

– Na és? Fogadok, hogy mindegyik szívesebben marad nálunk – törődünk velük, jó pénzt fizetünk, a mi biztonsági előírásaink a legszigorúbbak. Ebben a szakmában az S-G a legjobb a világon, és ezzel ők is tisztában vannak. Te meg én azt is tudjuk, hogy része vagyunk a Nemes Háznak, és az sem akármilyen. – Gavallan tekintete hamiskásan felvillant. – Nem akármilyen húzás lenne, ha megcsinálnánk! Ha itt lesz az ideje, beszélünk a fiúkkal, de addig is lássunk neki a tervezésnek!

– Rendben – válaszolta nem nagy meggyőződéssel McIver. – Tervezni lehet.

– Túl jól ismerlek, Mac! – Gavallan tekintete már-már gyöngéd volt, miközben ezt mondta. – Hamarosan te fogsz sürgetni, hogy kezdjük, és én próbállak féken tartani, felhívni a figyelmedet a nehézségekre...

McIver ezt már nem is hallotta, gondolatai a menekülés körüljártak. Lehetetlen, mondta magában, hacsak a brit regisztrálás... Jelent az számottevő különbséget?

– Andy! Nem ártana, ha kitalálnánk valamilyen kódnevet a tervnek – mondta kis idő múlva Gavallanek.

– Genny azt javasolta, legyen Forgószél. Igaza van, végül is olyan, mintha az kapott volna el bennünket.

CSÜTÖRTÖK

13. fejezet

Tebriztől északnyugatra, 11.20. A magas hegytetőn álló Bell-212-es pilótafülkéjének lépcsőjén ülve Erkki mélyen belátott szovjet területre. Messze alatta az Aras ezüstös csíkja kanyargott keletnek, a Kaszpi-tenger felé jókora darabon kijelölve az iráni-szovjet határt. Balra Törökországot, az Ararát ötezer-százhatvanöt méter magas, hófödte csúcsát látta, nem messze pedig annak a barlangnak a száját, amelyben korábban a titkos amerikai megfigyelőállomás működött. Igen, csak működött, gondolta komoran Erkki. Előző nap, amikor leszállt – a magasságmérő akkor is kétezer-ötszázhetven métert mutatott a baloldali fedajinok vele tartó, szedett-vedett csapata rögtön megrohmozta a barlangot, de nem talált ott egyetlen amerikait sem. Cimtarga alaposan körülnézett, és dühösen állapította meg, hogy az összes fontos berendezést tönkretették, a rejtjelkódokat elvitték. Minden jel arra utalt, hogy sietve távoztak, de nem hagytak maguk után semmi értékeset. – Azért kipucoljuk – mondta az embereinek Cimtarga. – Szedjete össze mindent! – Erkkihez fordult, és megkérdezte: – Le tud ott szállni? – A hegytetőn a radar árbocokra mutatott – Le akarom szerelni őket.

– Nem tudom – válaszolta Erkki. Cimtarga és az emberei nem motozták meg, úgyhogy a Rosstól kapott kézigránát változatlanul ott lapult a hóna alatt, sebtapasszal a törzsére ragasztva, tőre pedig a gerincéhez simuló tokban. – Megyek, megnézem.

– Megnézzük, kapitány! Elkísérem – nevetett az orosz –, nehogy kísértésbe essen, és szökéssel próbálkozzon.

Erkki felvitte a hegytetőre. A radarárbcok az északi oldalon mélyen bele voltak süllyesztve a sziklákba, előttük apró helikopter-leszállót alakítottak ki. – Ilyen időben nincs gond, de erős szélben igen. Nem tudnám lerakni a gépet, legfeljebb lebegtetni, és csörlőn felhúzni magukat – magyarázta kaján vigyorral.

– Köszönöm, de inkább nem – nevetett jókedvűen Cimtarga. – Nem akarok túl korán meghalni.

– Ahhoz képest, hogy szovjet, ráadásul KGB-s, maga egészen rendes ember.

– Maga is... ahhoz képest, hogy finn.

Erkki vasárnap kezdte fuvarozni Cimtargát és az embereit, és tulajdonképpen megkedvelte az orosz, bár továbbra sem bízott benne. Hogyan is bízhatott volna egy KGB-sben? Az orosz udvariasan viselkedett, korrekt volt, tisztességes részt adott az ellátmányukból. Előző este kettesben megittak egy üveg vodkát, és Erkki kapta a legjobb hálóhelyet. Húsz kilométerrel délebbre, kis faluban éjszakáztak, döngölt agyagpadlóra terített szőnyegeken. Cimtarga azt is elárulta, hogy bár többségében kurdok által lakott területen vannak, a falu lakosai titokban a fedajinokat támogatják, és náluk biztonságban érezhetik magukat.

– Ha így van, miért őriznek mégis?

– Mi vagyunk teljes biztonságban, kapitány... nem maga.

Két napja Cimtarga és a testőrök nem sokkal az után kopogtak be hozzájuk a hán palotájában, hogy Ross elment. Egyenesen a repülőtérre vitték, és még sötétben – a Nemzetközi Polgári Repülésügyi Szervezet előírásait megsértve – Hvojtól északra, a hegyek között megbúvó kis faluba kellett repülnie. Hajnalban vagy fél tucat fegyveres szállt még fel a helikopterre, és a közeli két amerikai radarállomás egyikéhez mentek. A berendezést összetörve találták, és egyetlen lélek sem volt ott, ugyanúgy, ahogy ezen az állomáson sem. – Valaki biztosan figyelmeztette őket, hogy jövünk! – dühöngött Cimtarga. – *Matyjebájuscsije* kémek!; Később elmésélte, hogy a falusiak szerint az amerikaiak két napja menekültek el jelzés nélküli, nagy helikoptereken.

– De jó lett volna, ha kémkedés közben tetten érjük őket. Nagyon jó! Állítólag ezeröttszáz kilométerre is belátnak hozzánk a piszkok.

– Szerencsénk van, hogy már elmentek. Ha itt találják őket, könnyen összecsapás lehetett volna belőle, abból pedig nemzetközi botrány. – – Mi közünk lenne hozzá? – kérdezte nevetve Cimtarga. – Mindenki tudná, hogy a kurdok műve. Mocskos, tolvajbanda, nem? Ők képesek ilyesmire. Végül is, a holttestek kurd területen lennének. Ez még Cartert és a CIA-t is meggyőzné.

Az acéllépcső olyan hideg volt, hogy még a vastag, bélelt nadrágon keresztül is süttött, és Erkki egy idő után kénytelen volt helyet változtatni. Fáradt volt és rosszkedvű. Előző éjjel ismét rosszul aludt – rémlátomásai voltak Azadehhez kapcsolatban. Azóta nem, volt nyugodt az álma, hogy a százados felbukkant a közelükben.

Ostoba vagy, szidta magát vagy ezredszer. Tudom, de nem bírok változtatni rajta. Bármennyire igyekszem, semmi nem segít. Talán túlhajtottad magad. Rossz időben, messze a megszabott óraszám felül repültél, gyakran éjszaka. Lehetséges, de akkor is! Ha kipihent lennék, akkor is bőven volna okom, hogy aggódjak – Nogger, Rakoczy, a dühöngő erőszak, Rossz miatt. És főleg Azadehéért! Vajon biztonságban van?

A Csillagszemű Johnnyjával lezajlott első találkozásuk utáni reggelen megpróbált békét kötni vele: – Elismerem, ostobaság volt, hogy féltékeny lettem. Esküszöm az őseim isteneire, el tudom fogadni, hogy együtt élsz az emlékével. Elfogadom! – mondta, de hiába, nem könnyebbült meg. – Csak... nem gondoltam, hogy ennyire-határozott és... veszélyes. Az a kukri felért volna a törömmel.

– Soha, drágám! Soha. Olyan boldog vagyok veled! Mondd, hogy tudnánk innen szabadulni?

– Együtt és egyszerre semmiképpen sem – válaszolta őszintén a feleségének. – A katonák jobban tennék, ha megszöknének, mihelyt lehet Noggerrel, velük, amíg te is itt vagy... Nem tudom, Azadeh! Egyelőre fogalmam sincs róla. Várjunk! Talán lesz rá lehetőség, hogy átszökjünk Törökországba...

A török határ felé nézett, amely közel volt ugyan, és mégis nagyon távol, hogy Azadeh Tebrizben maradt – helikopterrel is legalább félóránnyira tőle. Mikor?! Ha átjutnánk Törökországba, ha nem fognának el bennünket, ha engednék, hogy megtankoljunk, akkor kerülő úton eljuthatnánk Sargazba. Ha! Ha! Ha! Őseim istenei, segítsetek!

Előző este, vodkázás közben is hallgatag, nagyon gondterhelt volt, de azért csak kiürítették Cimtargával az üveget. – Holnap estére is van egy, kapitány – mondta lefekvés előtt búcsúzóul az orosz.

– Nagyszerű. Meddig kellek még maguknak?

– Két-három napra való munkánk maradt, aztán visszamegyünk Tebrizbe.

– És utána?

– Majd ott meglátjuk.

Közösen megivott vodka ide vagy oda; őszintén a pokolba kívánta az orosz. Felállt, a rakodó irániakat figyelte egy darabig, majd – órével szorosan a nyomában – sétált kicsit a keményre fagyott, léptei nyomán hangosan ropogó hóban. Menekülésre semmi esélye sem volt; az öt nap alatt egyszer sem kínálkozott rá halvány lehetőség se.

Élvezzük a társaságát – mondta egyszer keleti vágású szemét, hamiskásan összehúzva Cimtarga, mintha csak olvasott volna a gondolataiban.

Fölösleges időpocsékolás; gondolta, amikor látta, hogy néhányan a radarállványokat kezdik leszerelni. Még én is tudom, hogy semmire sem mennek velük, nem maradt itt egyetlen fontos berendezés sem. – Nem érdekes, kapitány! – mondta az orosz egy korábbi leszálláskor. – A főnököm a mennyiségre megy. Figyelmeztetett, hogy szedjünk össze mindent, amit csak lehet. Minél több holmit szállítunk el, annál jobb, függetlenül attól, hogy mennyit ér. Magának meg végképp nincs, miért aggódnia, órabérben fizetik. – A megjegyzést jókedvű, csöppet sem bántó nevetés zárta.

Hogy megmozgassa elmerevedett nyakát, Erkki mélyen előrehajolt, megérintette a lábujja hegyét, és egy ideig – karját és fejét lazán lelógatva – úgy maradt. Utána lazán, anélkül, hogy izmait megfeszítette volna, széles testkörzést végzett, megnyújtotta a csigolyáit, elmerevedett ízületeit. – Ez mire való? – kérdezte érdeklődve Cimtarga.

– Fellazítja az elmerevedett nyakizmokat. – Erkki, hogy a vakítóan fehér hó ne bántsa annyira a szemét, visszavette a napszemüvegét. – Ha naponta kétszer megcsinálja, soha nem gémberedik el a nyaka.

– Magának is szokott fájni? Engem szinte állandóan kínoz. Évente legalább háromszor hátgerinckezelésre kell járnom. Azt mondja, ... ezek a gyakorlatok segítenek?

– Garantáltan. Egy pincérnőtől tanultam őket – egész nap merev tartásban, tálcákkal rohangálnak, náluk ugyanúgy foglalkozási ártalom a nyak- és gerincfájás, mint a pilótáknál. Próbálja ki! – Cimtarga mélyen előrehajolt, és megpróbálta utánózni Erkkit. – Nem jó! Lazán lógassa a fejét és a karját! Ne feszüljenek az izmai!

A második próbálkozás jobban sikerült – az orosz érezte nyakában az enyhe pattanást, és amikor felállt, elégedetten mondta: – Ez tényleg csodálatos! Lekoötelezett, kapitány!

– Tekintse viszonzásnak, a vodkáért!

– Többet ér, mint egy üveg vod...

Cimtarga nem tudta befejezni a mondatot, mellén gyorsan növekvő vérfolt jelent meg. Az első durranást vad fegyverropogás követte, a sziklák nyújtotta fedezékből törzsi harcosok özönlöttek elő vad „Alláh-u Akbár!” kiáltással. A támadás rövid ideig tartott, Cimtarga embereinek szemernyi esélyük sem volt, hogy visszaverjék. Erkki óre

– egyike azon keveseknek, akinél fegyver is volt – megpróbált ugyan tüzet nyitni az ellenségre, de gyorsan leterítették. A hóba zuhant, és egy bozontos szakállú harcos puskatussal fejezte be azt, amit a golyó elkezdett. Társai berohantak a barlangba, pár lövés hallatszott, aztán csend lett odabent.

Erkkit ketten rohanták le – tehetetlenül magasba emelte a kezét, közben úgy érezte magát, mintha meztelen lenne. Az egyik fegyveres megfordította a földön fekvő Cimtargát, és hogy egészen biztos legyen a dolgában, közvetlen közletről még egy golyót eresztett belé. Társa eközben benézett a helikopterbe, ellenőrizte, hogy nem bújt-e el benne valaki. Az, amelyik belelőtt Cimtargába – alacsony, barna bőrű, szakállas, durva szövetből készült ruhát viselő férfi – zihálva megállt Erkki előtt.

– Leteheti a kezét! – mondta erős akcentussal, angolul. – Bajázid sejk vagyok. Szükségünk lesz magára és a helikopterére is.

– Mit akarnak tőlem?

A sejk harcosai végigjárták, megölték a sebesülteket, és mindent, ami egy kis értéket is képviselt, lerángatták a halottakról. – Sürgős mentéshez – válaszolta Bajázid, és elmosolyodott, látva Erkki csodálkozását a nem várt szakkifejezés miatt, – Sokan dolgoznak közülünk fúrásokon, olajkutaknál – mondta magyarázatképpen. – Ki ez a kutya? – Csizmája orrával lekicsinylően megbökte a halott oroszt.

– Cimtargának nevezte magát. Szovjet volt, és azt hiszem, KGB-s.

– Szovjet! – mordult fel dühösen a férfi. – Persze, hogy KGB-s! Iránban az összes szovjet az. Mutassa a papírjait! – Erkki odaadta, a támadók főnöke beléjük lapozott, kurtán bólogatott hozzá, és Erkki legnagyobb meglepődésére visszaadta őket. – Miért szállít szovjet kutyákat? – Figyelmesen meghallgatta, hogyan ejtette csapdába Erkkit a hán, aztán megjegyezte: – Nem tanácsos ujjat húzni vele. Kegyetlen Abdalláhnak messzire ér a keze, még a kurdok földjére is.

– Maguk kurdok?

– Igen – hazudta Bajázid. Lehajolt, alaposan átkutatta Cimtarga zsebeit, de igazolványt nem talált, csupán némi aprópénzt, amelyet laza mozdulattal elrakott, a tokjában maradt revolvert és a tartalék lőszert szintén magához vette. – Fel van töltve a helikopter?

– Háromnegyedig lehet a tank.

– Harminc kilométerre délre megyünk – majd mutatom az utat –, fölveszünk valakit, és elvisszük Rezáijébe, a kórházba.

– Miért nem Tebrizbe? Sokkal közelebb van.

– Rezáije viszont Kurdisztánban van. Ott a kurdoknak általában sokkal biztonságosabb. Tebrizben irániak vannak, az ellenségeink, függetlenül attól, hogy a sah vagy Khomeini parancsol nekik. Rezáijébe megyünk.

– Rendben. A Külföldi Kórház lenne a legjobb. Jártam ott, tudom, hogy jó helikopterleszállója van, és hozzászoktak a sürgős esetekhez. Náluk meg is tankolhatunk, van üzemanyaguk, legalábbis volt... a régi időkben.

– Legyen hát a Külföldi Kórház! – mondta némi gondolkodás után Bajázid. – Máris indulunk!

– És ha végeztünk? Rezáije után mi lesz?

– Utána? Ha biztonságban elvisz bennünket, talán elengedjük, hogy kiszabadítsa a feleségét a hán fogságából. – A sejk megfordult, és szólt az embereinek, hogy siessenek, szálljanak fel gyorsan a helikopterre. – Indítsa be!

– Vele mi lesz? – kérdezte Cimtargára mutatva Erkki. – És a többiekkel?

– A dögevők és a madarak hamar eltakarítják őket. – felelte a sejk. Erkki új reménnyel eltelve gyorsan indult, és hamarosan el is érték a magashegyek között meghúzódó kis falut. A sürgősen kórházba szállítandó beteg idős nő volt. – A törzsfőnk – mondta Bajázid.

– Nem tudtam, hogy nők is lehetnek törzsfők.

– Miért ne, ha elég bölcsek, erősek, ravaszak, és megfelelő családból származnak? Szunniták vagyunk, nem baloldaliak, vagy eretnek síiták, akik mollah-kat állítanak isten és ember közé. Isten az Isten. Nincs szüksége közvetítőkre. Menjünk!

– Tud angolul? – érdeklődött Erkki.

– Nem.

– Nagyon betegnek látszik. Lehet, hogy meghal útközben.

– Insa Alláh.

Az idős asszony élve átvészelte az egyórás, utazást. A Külföldi Kórházat olajtársaságok építették és szerelték fel a legkorszerűbb berendezéssel. Erkki alacsonyan repült, gondosan elkerülve Tebrizt és a katonai repülőtereket. Bajázid mellette ült, hat harcosa pedig hátul, az utastérben. A törzsfőt hordágyon tették be a helikopterbe, egész úton mozdulatlanul feküdt, és bár gyaníthatóan nagy fájdalmai voltak, egyszer sem panaszkodott.. A helikopter talpa még szinte a betonhoz sem ért, már ott volt egy csapat ápoló, és egy fehér

köpenyén nagy vörös keresztet viselő, harmincas éveiben járó amerikai orvos, aki már jó ideje talpon lehetett, mint azt karikás, vérekes szeme jelezte. Az idős asszonyhoz hajolt, hogy megvizsgálja, az pedig fájdalmasan felnyögött, mihelyt a hasához ért. Az orvos, erősen törve ugyan a nyelvet, megnyugtató hangon törökül szólt hozzá, mire a nő halványan elmosolyodott, és köszönetfélét motyogott. A férfi intett az ápolóknak, azok kiemelték a hordágyat az utastérből, és elvitték a beteget. Bajázid intésére két fegyveres is velük tartott. – – Kegyelmes úr – fordult hozzá az orvos –, szükségem volna a nevére, a korára, és ismernem kellene a beteg... – kis szünetet tartva kereste a legmegfelelőbb, érthető kifejezést – ... kórtörténetét.

– Beszéljen nyugodtan angolul!

– Köszönöm, aga – az orvos szemmel láthatóan megkönnyebbült.

– Doktor Newbegg vagyok. Tartok tőle, hogy a beteg állapota nagyon súlyos – a pulzusát alig érezni. Idős, és azt hiszem, súlyos belső vérzése van. Nem esett el mostanában?

– Kérem, beszéljen lassabban! Hogy elesett-e? Igen. Két nappal ezelőtt. Megcsúszott a hóban, és egy sziklának vágódott.

– Azt hiszem, megpattantak az erei. Mindent el fogunk követni érte, de... Sajnos, semmi biztosat nem ígérhetek.

– Insa Alláh.

– Maguk kurdok?

– Igen. – A közeli fegyverropogást hallva mindenki a hang irányába kapta a fejét. – Kik lőnek?!

– Nem tudom. Állandóan ölik egymást – válaszolta idegesen az orvos. – Zöldszalagosok a baloldaliakat, baloldaliak a zöldszalagosokat, kurdokat... Össze sem lehet már számolni a különböző csoportokat, annyian vannak, és mindegyiknél fegyver van. – Kis szünetet tartott, a fáradtságtól elgyötörve megtörölte a szemét. – Mindent elkövetek a betegért, amit lehet. Jó volna, ha velem jönne. Biztosan lesznek még kérdéseim. – Megfordult, és az épület felé sietett.

– Doktor! Van még üzemanyaguk? – kiáltott utána Erkki.

Az orvos megtorpant, és úgy nézett a pilótára, mintha idegen bolygóról odacsöppent fura lény lett volna. – Üzemanyag? Ááá! Helikopterhez való? Nem tudom. Nézze meg, az épület mögött van a tartály! – Megfordult, és felsietett a főbejárathoz vezető lépcsőn.

– Kapitány! Itt várjon meg! – parancsolt Erkkire Bajázid.

– De hát az üzemanyag!, Muszáj...

– Itt várjon! Itt! – Bajázid az orvos után rohant, két embere követte, kettő pedig a helikopternél maradt.

Hogy elüsse valamivel a várakozás idejét, Erkki alaposan ellenőrizte a helikoptert – a tank szinte teljesen üres volt. Időnként személygépkocsik, teherautók érkeztek száguldva a városból, és mindegyik sürgős ellátásra szoruló sebesülteket hozott. Az érkezők közül sokan megbámulták a helikoptert, de – erről a két ór gondoskodott – senki nem mert a közelébe menni.

Útközben Bajázid elmondott magukról egyet és mást Erkkinek: – Mi kurdok évszázadok óta harcolunk a függetlenségünkért. Önálló nép vagyunk, saját nyelvvel és szokásokkal. Legalább hatmillió kurd él Azerbajdzsánban, Kurdisztánban, a Szovjetunió legdélebbi területein, Irak felénk eső részén, és Törökországban. – Miközben beszélt, a hangja egyre dühösebbé vált, ingerültén köpdöste magából a szavakat. – Évszázadok óta harcolunk az ellenségeinkkel, egyenként, vagy külön-külön. A hegyvidék a miénk – kiváló harcosok vagyunk. Szaláhaddin is kurd volt. Hallott már róla? Szaláhaddin – Szaladin – volt Oroszlánszívű Richárd lovagias ellenfele a tizenkettedik században, a keresztes háborúk idején. Meghódította Egyiptomot és Szíriát, erős birodalom szultánja lett, és 1187-ben, megtörve az egyesített keresztes hadak ellenállását, elfoglalta a Jeruzsálemi Királyságot. – Hallottam róla.

– Ma is vannak közöttünk Szaláhaddinok. Előbb-utóbb eljön a nap, amikor visszaszerezünk az uralmat a szent helyek fölött – miután Khomeinit, az iszlám árulóját a kanálisba vetettük.

– A helikopterért ölték meg Cimtargát és a többieket? – kérdezte Erkki.

– Persze! Ellenségek voltak, a maga ellenségei is. – Bajázid szája sarkában baljós mosoly jelent meg. – A hegyeink között semmi nem történhet anélkül, hogy ne tudnánk róla. A törzsfőnk megbetegedett, maguk pedig ott voltak, a közelben. Láttuk, hogy az amerikaiak elmentek, azt is, hogy a hullarablók nem sokkal később megérkeztek, és magát rögtön megismertük.

– Engem?! Hogyan? – kérdezte elképedten Erkki.

– Vöröshajú Kés. A hitetlen, aki hidegvérrel merénylőket ölt meg, és a Gorgonok lányát kapta jutalmul. A híres pilóta! – A fekete szemek már-már jókedvűen csillogtak, miközben a sejk Erkki ismertetőjegyeit sorolta. – Igen, kapitány, jól ismerik magát a

környéken. Sokan vannak közülünk fakitermelésen, olajkutaknál... az embereknek dolgozniuk kell, hogy megéljenek. Örültünk, hogy nem szovjet és nem iráni vezeti a helikoptert.

– Ha túl leszünk ezen a dolgon, segítenek nekem Gorgon hánnal szemben?

A kérdés hallatán Bajázid harsányan felnevetett. – Nem akarunk beleavatkozni a családi viszályukba. Magukra tartozik, nem ránk. Abdalláh hán most éppen mellettünk áll. Nem támadjuk hátba. Hogy mit csinál vele, a maga dolga. Isten majd eldönti, hogy sikerül-e, vagy sem.

Hideg volt a kórház előtti leszállóhelyen, a ruha alá beférkőző szél még kellemetlenebbé tette az amúgy sem túl barátságos helyet.

Erkki fel-alá járkált, hogy ne gémberedjenek el teljesen a tagjai. Vissza kell jutnom Tebrizbe, mondogatta magában. Valahogy muszáj visszajutnom, hogy kiszabadítsam Azadehet, és örökre elvigyem innen.

A közelből váratlanul felhangzó fegyverropogás őt is és az öröket is megriasztotta. Látták, hogy a kórház kerítésén túl, az úttesten lelassult a forgalom, a gépkocsivezetők előbb csak türelmetlenül dudáltak, de hamarosan vadul ordítani kezdtek. Rémült gyalogosok igyekeztek futva menedéket találni, és ahogy a lövöldözés zaja közelebb ért, a gépkocsik utasai is kiugráltak a járművekből, és lázas sietséggel fedezék után néztek. A kórház kertje tágas volt, a helikopter-leszálló körül jócskán maradt még szabad térség.

A fegyverropogás vészesen közeledett, majd váratlanul heves csörömpölés hallatszott – egy sorozat a legfelső emelet ablakait találta el, és üvegcserepek záporoztak alá. A két ór a helikopter mögött kuporgott, Erkki pedig dühös volt, mert a gépe ott állt védtelenül, és nem tudta, merre fusson, mit tegyen. Felszállásra már nem maradt ideje, különben is, az üzemanyaga kevés volt, hogy bárhová – biztonságosabb helyre – eljusson. Nem tehetett mást, ő is lehasalt, fedezékbe vonult a kórház környékén dúló szabályos ütközet elől. A fegyverropogás, amilyen váratlanul elkezdődött, ugyanolyan hirtelen abbamaradt. Földhöz lapuló emberek emelték fel a fejüket, néztek szét tétován, aztán a gépkocsik dudái is megszólaltak, és egy-két percen belül helyreállt a normális forgalom, a mindenki által utált, de legalább ismerős káosz.

– Insa Alláh – mondta a sejk egyik embere, és a fegyverét csőre töltve, büszkén kihúzott derékkal ismét odaállt a helikopter mellé. Az

épület háta mögül kis tartálykocsi bukkant fel, hangos tülköléssel feléjük tartott, Erkki pedig elé ment.

– Hello, kapitány! – köszönt erős New York-i akcentussal a fiatal sofőr. – Üzemanyagot hoztam hős vezérük, Bajázid sejk parancsára. – A két őrt török dialektusban üdvözölte, és azok ettől rögtön meg is nyugodtak. – Csordultig töltjük a masinát, kapitány! Van tartalék tankja?

– Nincs. Erkki Jokkonen vagyok.

– Tudom. Vöröshajú Kés. – A fiatalember kedvesen elmosolyodott. – Legendás híre van errefelé. Egyszer, úgy egy évvel ezelőtt, már töltöttem a gépét. – Megtörölte a nadrágjába, és üdvözlésre nyújtotta a kezét. – Benzines Ali vagyok – Ali Reza.

Kezet ráztak, és miközben tovább beszélgettek, a gépkocsivezető fürgén hozzálátott a tartályok feltöltéséhez.

– Amerikai iskolába járt? – kérdezte Erkki.

– Dehogya! A kórház fogadott örökbe régen, gyerekkoromban, jóval azelőtt, hogy ez az épület elkészült. Akkor még az Arany gettóban működött, a város szélén... Tudja, kapitány, csupa amerikai, ExTexlerakat. – A fiatalember mosolyogva rátekerte a tankra a zárókupakot, és rögtön elkezdte tölteni a következő tartályt. – Abe Weissnek hívták a dokit, aki befogadott. Remek fickó volt. Nagyszerű. Fizetést adott, megtanított szappant, kanalat, angolvécét használni, zoknit hordani, csupa olyan dologra, amelyről a hozzám hasonló utcai patkányoknak – család, lakás, név és minden nélkül – fogalmuk sincs. Azt mondta, én vagyok a hobbija, és még nevet is adott. Aztán haza kellett mennie.

Erkki látta a fiatalember tekintetén, hogy fáj neki a veszteség, de minden erővel igyekszik titkolni.

– Templeton dokihoz kerültem, aki ugyanolyan rendes volt. Időnként már magam sem tudom, ki is vagyok valójában. Kurd, de nem teljesen, egyszerre jenki, iráni, zsidó, mohamedán, és egyik sem. – Ali vállat vont. – Összekeveredtek a dolgok, kapitány! A világ, minden... Nincs igazam?

– De igen. – Erkki a kórház felé pillantott, látta, hogy Bajázid, két harcosával és a hordágyat cipelő betegszállítókkal a nyomában felé tart. Az idős nőnek csak a körvonalai látszottak, már az arca is le volt takarva.

– Ha végeztek, azonnal indulunk – mondta kurtán a sejk, amikor odaértek.

– Sajnálom – válaszolta Erkki.

– Insa Alláh.

A betegszállítók berakták a hordágyat a kabinba, Bajázid megköszönte a segítséget, és távoztak. Hamarosan a feltöltés is befejeződött.

– Köszönöm, Mr., Reza! – Erkki kezét nyújtott Alinak, A fiatalember döbbenten nézett. – Soha, senki nem szólított még így, kapitány! – mondta remegő hangon, és lelkesen megrázta Erkki kezét. – Köszönöm... Ha bármikor üzemanyagra lesz szüksége, csak szóljon!

Bajázid felmászott a pilótafülkébe, beszíjazta magát, és a fejére rakta a mikrofonnal kiegészített fejhallgatót. – Visszamegyünk a falunkba! – mondta Erkkinek a motorok dübörgését túlharsogva.

– És aztán?

– Megkérdezem az új törzsfőt – válaszolta a sejk, de közben arra gondolt, hogy a pilótaért és a helikopterért komoly váltságdíjat lehetne kapni akár a hántól, akár a szovjetektől, akár a vöröshajú főnökeiktől. A népemnek minden riálra szüksége van, mondta magában.

TEBRIZ-EGY KÖZELÉBEN – ABU MARD FALUBAN, 14.16. Azadeh megfogta a rizzsel és a *horishttal* teli edényeket, megköszönte az ételt a falufőnök feleségének, és a szemetes, hulladékkal teleszórt havat taposva visszament a falu végén, félreeső helyen álló viskóhoz. Az arca piros volt, és elég erősen köhögött, miközben a fejét lehajtva belépett az alacsony ajtón.

– Hello, Johnny! – köszönt. – Hogy érzed magad? Jobban vagy?

– Remekül! – felelte a férfi, pedig változatlanul cudarul érezte magát.

Az éjszakát a falutól nem messze, egy barlangban töltöttek, és hiába kapaszkodtak össze szorosán, nem tudták fölmelegíteni egymást, végig reszkettek a hidegtől.

– Nem maradhatunk itt, Azadeh – jelentette ki hajnaltájt határozottan Ross. – Megfagyunk. El kell jutnunk a bázisra. – A vastag hóban nagy nehezen sikerült eljutniuk a telepig, és fogvacogva, rejtekhelyről figyelték egy darabig. Látták a két szerelőt, időnként Nogger Lane-t és a 206-ost is, de nem mehettek közelebb,

mert a bázis tele volt fegyveresekkel. Dajati, a telepvezető a feleségével és a gyerekeivel beköltözött Azadeh és Erkki házába.

– Atkozott kuttyák! – sziszegte dühösen az asszony, amikor észrevette, hogy Dajati felesége az ő csizmáját hordja. – Bemehetnék a szerelőkhöz. Ők biztosan elbújtatnának.

– Minden lépésüket figyelik, fegyveresek járnak a nyomukban. Valószínűleg éjszaka is őrzik őket. De kik? Zöldszalagosok, a hán emberei? Kicsodák?

– Egyik sem ismerős.

– Minket keresnek – mondta halkán, leverten Ross. Még mindig nem tudta túltenni magát Gueng halálán. Azóta, hogy beállt a hadseregbe, együtt szolgált vele és Tenzinggel. Rosemontot ugyancsak megkedvelte, elkeserítette a halála, és Azadeh miatt is nagyon aggódott. – Még egy éjszaka kint, a szabadban, és mindketten halálra fagyunk.

– Menjünk a falunkba, Johnny! Abu Mardba. Több mint száz éve a családjunké. Ismerem az ottaniakat, tudom, hogy hűségeselek. Náluk biztonságban leszünk egy-két napig.

– Úgy is, hogy vérdíjat tűztek ki a fejemre? És a tiédre! Ha odamegyünk, egész biztosan értesítik apádat – vitatkozott az asszonnyal Ross.

– Megkérem őket, hogy ne tegyék. Majd azt mondom, hogy a szovjetek megpróbálták elrabolni, és te mentettél meg tőlük. Ez egyébként igaz. Megkérem őket, hogy bújtsanak el, amíg a férjem megérkezik. Erkkit nagyon szeretik, sokat megmentett közülük azzal, hogy gyorsan kórházba vitte őket.

A százados Azadehre nézett; száz okot tudott volna, felsorolni, amely az ötlet ellen szólt. – A falu közvetlenül az út mellett van, és...

– Igen, tökéletesen igaz, és azt tesszük, amit mondasz, de a falu vége benyúlik az erdőbe. Ott biztonságban elrejtőzhetünk, senkinek nem jut eszébe, hogy ott keressen bennünket.

Ross látta Azadehen, hogy rettenetesen fáradt. – Hogy érzed magad? Maradt még erőd? – Nem sok, de azért bírom egy darabig.

– Behúzódhatunk az erdőbe, és kikerülhetjük az úttorlaszt. Sokkal biztonságosabb, mint megkockáztatni a falut. Mit szólsz hozzá?

– Én... Inkább ne! Megpróbálhatom... – Azadeh bizonytalanul félbehagyta a mondatot. – Ma inkább ne! Te menj tovább nyugodtan, én várok! Erkki még ma megjöhet.

– És ha nem?

– Akkor nem tudom, mi lesz. Menj!

Ross visszanezett a bázisra. Viperafészek, gondolta. Öngyilkosság volna odamenni. A hegyoldalban, magas búvóhelyükről ellátott egészen az országútig. Az úttorlasznál sokan őrködtek – gyanította, hogy zöldszalagosok és rendőrök vegyesen –, és hosszú gépkocsisor torlódott fel, várva, hogy tovább mehessen. Senki nem vesz fel bennünket, gondolta, hacsak nem a busás jutalom reményében. – Menj a faluba, én itt maradok! – mondta az asszonynak.

– Ha nem vagy velem, biztosan visszaadnak apámnak. Ismerem őket, Johnny! – tiltakozott hevesen Azadeh.

– Attól, hogy együtt vagyunk, ugyanúgy elárulhatnak.

– Insa Alláh. De legalább ehetünk, megmelegedhetünk egy kicsit, és talán lesz egy nyugodt éjszakánk. Hajnalban tovább megyünk. Talán sikerül ellopunk egy kocsit, teherautót... A kalandárnak van egy öreg Fordja. – Azadeh sikerült elfojtania kiobbanni akaró tüsszentését. A fegyveresek közel voltak, és az erdőben is több őrző lehetett; a faluhoz közeledve egyszer vissza kellett fordulniuk, hogy elkerüljék az egyiket. Órültség bemenni a faluba, gondolta Ross. Ahhoz viszont, hogy az ellenőrző pontot megkerüljük, nappal is órák kellene, éjszaka pedig;.. Még egy éjszakát biztosan nem bírunk ki a szabad ég alatt!

– Menjünk! – határozta el magát hirtelen.

Ez előző nap történt. Musztafa, a kalandár figyelmesen végighallgatta Azadeh történetét, közben vigyázott, hogy véletlenül se pillantson Rossra. Érkezésük híre szájról szájra járt, pillanatokon belül az egész falu tudott róla, és arról is, hogy a szabotőr, a hán lányának elrablója fejére jókora vérdíjat tűztek ki. A kalandár üresen álló, egyszobás kunyhót adott Rossnak – döngölt agyagból készült padlóját penészes, elrongyolódott szőnyegek borították.

Távol volt az úttól, a falu másik végén, és a falufőnök figyelmét nem kerülte el a százados elszánt tekintete. Alaposan megnézte borostás arcát, gépkarabélyát, semmi jót nem ígérő *kukriját* és degeszre tömött lőszertáskáját. Azadehet meghívta magukhoz, egy kétszobás viskóba, amelyben sem áram, sem folyó víz nem volt, és a nyitott kanális jelentette a mellékhelyiséget.

Alkonyatkor egy öregasszony meleg ételt és egy üveg vizet vitt Rossnak.

– Köszönöm – mondta zúgó fejjel, lázzal küszködve a százados. – Hol van őfensége? – Az öregasszony vállat vont. Ráncos volt,

himlőhelyes, néhány megmaradt foga erősen bebarnult. – Kérem, szóljon neki, hogy beszélni szeretnék vele!

Ross nem kapott választ, de egy idő után érte küldtek. A falufőnök házának egyik szobájában a gazda, a felesége, a családtagjai, és néhány falubeli öreg jelenlétében óvatosan üdvözölte Azadehet – úgy, ahogy egy idegennek kellett az előkelőt. Az asszony természetesen csadort viselt, és törökülésben, arccal az ajtó felé kuporgott a padlóra terített szőnyegeken. Az arca egészségtelenül sárgásnak tűnt, de azt akár a mennyezetről lógó olajmécses halvány fénye is okozhatta.

– *Szalaam*, fenség! Hogy szolgál az egészsége? – kérdezte udvariasan Ross.

– *Szalaam*, aga! Köszönöm, jól. A magáé?

Azt hiszem, kicsit felszökött a lázam. – A százados figyelmét nem kerülte el az ijedt tekintet. – Van nálam gyógyszer. Adjak önnek is?

– Nem. Köszönöm, nincs rá szükségem. Annyi illetéktelen tekintet kereszttüzeiben, annyi idegen fül hallatára Ross képtelen volt elmondani, amit akart.

– Ha megengedi, holnap újból felkeresem – mondta zavartan. – Béke önnel, úrnőm!

– Magával is!

Este mindkettő sokáig hánykolódott, mire elaludt. Hajnalban a falu szinte egyszerre ébredt, a házak kéményeiből frissen rakott tűz füstje szállt fel, a kecskéket megfejték, a zöldséges horishtot felrakták főni. Kevés volt benne a tápérték, némi avas csirke-, birka-, vagy kecskehús került csak belé, ahhoz kevés, hogy jól lehessen lakni vele, de adott némi ízt. Még hogy hús! A rizs is szánalmasan kevés volt, mint mindig. A falubeliek, még akkor is, ha jól ment a soruk, napjában csak kétszer ettek – reggel és alkonyatkor. Azadehnek azonban volt pénze, fizetett az ételért, és ez nem maradt észrevétlen. Reggel megkérte a háziakat, hogy ha lehet, főzzenek meg egy egész tyúkot, osszák el az ételt igazságosan, és a háziak ezt szintén megjegyezték.

Nem sokkal a sötétség beállta előtt azt mondta: – Adják csak ide az ételt! Majd én elviszem neki.

– De fenség! Nem helyes, hogy maga szolgálja ki – tiltakozott a kalandár felesége. – Majd én. Mehetünk együtt, ha akarja.

– Nem. Jobb, ha én...

– Irgalmas isten! Egyedül?! Egy idegen férfihoz, fenség? Az illetlenség! Nagyon helytelen! Jöjjön csak, majd én viszem az ételt!

– Rendben van. Insa Alláh. Köszönöm. Tegnap este panaszkodott, hogy láza van. Még az is lehet, hogy pestises. Tudom, a hitetlenek sokszor a legszörnyűbb betegségeket hordozzák magukban, és meg akartam védeni tőle. Köszönöm, hogy ennyire vigyáz rám.

Előző este valamennyi jelenlévő látta a hitetlen arcán fénylő izzadságcseppeket. Mindenki tudta, milyen hitványak a hitetlenek – a többségük sátánimádó, boszorkány. Bár nem mondták ki, a falu lakói szinte kivétel nélkül meg voltak győződve arról, hogy Azadehet is megbabonázták, először az Óriás Kés, aztán a szabotór. A főnök felesége sem vitatkozott hát, némán odaadta az asszonynak a két étellel teli edényt, és hagyta, hogy egyedül vigye el őket a férfinak.

Azadeh némán állt a sötét, ablak nélküli viskóban, amely fényt csupán egy rongyos vászondarabbal letakart lyukon keresztül kapott, és Rosst figyelte. Néha fintorogni volt kénytelen, érezve a ház előtti kanálisból jövő ürülék-, és szemétszagot.

– Edd meg, amíg meleg! Nem maradhatok sokáig!

– Jól vagy? – kérdezte Ross. Egy szál vékony takaró alatt, felöltözve feküdt az ágyban, és szunyókált, de meghallotta a neszt, és azonnal felült, amikor Azadeh a kunyhóba lépett. A felszereléséhez tartozó gyógyszerekkel sikerült ugyan lenyomnia a lázát, de a gyomra változatlanul háborgott, és gyenge volt. – Nem nézel ki valami fényesen.

– Te sem – válaszolta mosolyogva az asszonyi – Ne törődj velem! Egyél!

A százados mohón nekiesett az ételnek – nagyon éhes volt. A levest hígra főzték ugyan, de legalább nem fenyegette a veszély, hogy megterheli a gyomrát. Hányingere támadt, de legyúrte. – Mit gondolsz, el tudunk szökni? – kérdezte két falat között, igyekezett lassan enni.

– Te igen, én nem.

Ross az egész napot szendergéssel töltötte, és közben megpróbált kidolgozni valamilyen tervet. Egyszer még arra is rászánta magát, hogy fölkeljen, és a helybéliek tekinteteinek kereszttüzeiben elmenjen egészen a falu széléig. Ott visszafordult, de előtte alaposan megnézte az erdő szélén húzódó, keskeny ösvényt.

– Hová vezet az ösvény?

– Megkérdeztem a főnököt, és azt mondta, hogy már rég nem használják. Hogy hazudott-e, vagy sem, azt nem tudom megítélni.

– Nem maradhatunk sokáig. Bármelyik pillanatban erre jöhet egy őrjárat, vagy valakinek eszébe jut értesíteni apádat. Az egyetlen lehetőség, hogy továbbmegyünk.

– Vagy eljutunk Noggerhez és a 206-oshoz – mondta Azadeh.

– Át a sok fegyveresen?

– Az egyik gyerek mesélte, hogy már visszamentek Tebrizbe.

– Egészen biztos?

– Nem, Johnny! – Azadehet újból erős nyugtalanság kerítette hatalmába. – A gyereknek azonban semmi oka sem volt, hogy hazudjon. Tanítottam valamikor, mielőtt férjhez mentem... Én voltam a környéken az egyetlen tanító, utánam nem is jött más, és tudom, hogy szerettek. A gyerek szerint csak egy vagy két fegyveres maradt. – Újból megborzongott a félelemtől, végtagjai elgyengültek. Mennyi hazugsággal, bajjal találkoztam az utóbbi néhány hétben, gondolta. Valóban csak hetek teltek volna el azóta, hogy ez a rémálom elkezdődött? A szörnyűségek egymást követik azóta, hogy Erkkivel kiléptünk a szaunából, és Rakoczy és a mollah ránk tört! Reménytelen a helyzet. Hol vagy, Erkki, akarta sikoltani. Hol?!

Ross megette a levest, és már a rizsnek is a végén tartott. Közben egyfolytában törte a fejét, próbált választani a lehetőségek közül.

Az asszony előtte térdelt, figyelte csapzott haját, kimerültségtől nyüzött arcát, és nagyon sajnálta. – Szegény Johnny – mondta halkán, és óvatosan megérintette. – Csak bajt hoztam rád, ugye?

– Ne butáskodj! Nem a te hibád, hogy így alakult. – A férfi határozottan megrázta a fejét. – Eszedbe ne jusson szemrehányást tenni magadnak! Figyelj ide, elmondom, mit csinálunk! Az éjszakát még itt töltjük, de hajnalban, mihelyt világosodni kezd, elindulunk. Megpróbálunk bejutni a bázisra, és ha nem sikerül, továbbmegyünk. Próbáld meg rávenni a falufőnököt és a feleségét is, hogy tartsák a szájukat. Ha sikerül meggyőznöd őket, a többiek is hallgatni fognak, legalábbis egy darabig. Mondd, hogy busásan megjutalmazod őket, ha az élet visszaáll a normális kerékvágásba, és addig is... – Zsákja titkos zsebéből Ross gyorsan előkereste az aranyrúpiáit, mind a tízet. – Adj nekik ötöt, a többit tartsd meg végszükség esetére!

– De... Neked mi marad?! – kérdezte feltámadó reménnyel az asszony. Örült a váratlan lehetőségnek, hogy bőkezű piskessel megvásárolhatja a falusiak hallgatását.

– Maradt még tíz – hazudta könnyedén Ross. – Vésztartalék, őfelsége kormányának a jóvoltából.

– Jaj, Johnny! Kezdem hinni, hogy mégis van remény... Errefelé ez egész nagyon!

A halk suhogásra egyszerre fordultak az ablak felé. Azadeh felállt, megpróbálta helyére igazítani a széltől félrefujt, tépett rongydarabot, de bármennyire igyekezett, teljesen nem tudta betakarni a falba vágott rést.

– Nem érdekes. Gyere, ülj le! – Engedelmesen visszaült elé, közelebb, mint első alkalommal. – Tessék! Hátha szükséged lesz rá. – A százados odanyújtotta a kézigránátot. – Ha használnod kell, szorítsd le a nyelvet, húzd ki a biztosító szöveget, számolj háromig, és hajítsd el! Csak háromig, véletlenül se négyig!

Azadeh bólintott, és csadorja szegélyét fölemelve síruhája zsebébe rejtette a kézigránátot.: -Köszönöm. Nagyobb biztonságban érzem magam tőle. – Önkéntelenül a férfi arcához nyúlt, és rögtön azt kívánta, bár ne tette volna, mert úgy érezte, hogy a rég kihunyt tűz ismét felparázslík. – Én... Mennem kell. Mihelyt megpírkad, hozok reggelit, aztán indulunk.

Ross felállt, kinyitotta az ajtót. Odakint sötét volt, egyikük sem látta az ablaktól nesztelenül elosonó alakot, de érezték a figyelő tekinteteket.

– És Gueng? Megtalál bennünket?

– Ügyel ránk, bárhol legyen is – mondta görcsbe ránduló gyomorral Ross. – Jó éjszakát! Szép álmokat!

– Szép álmokat!

Valamikor régen mindig így búcsúztak el egymástól. Tekintetük összekapcsolódott, és szinte egyszerre rohanták meg őket a régi emlékek. Mozdulatlanul nézték egymást pár másodpercig, aztán Azadeh megfordult, és fekete csadorjában pillanatok alatt beleolvadt a sötétbe. Ross hiába meresztette a szemét, nem látta, csak azt, hogy nyílik, és rögtön be is csukódik a falufőnök házának ajtaja. Az országút felől teherautó motorjának nehéz zihálását hallotta – az erős bűgásból ítélve gépkocsi húzhatott el mellette – aztán ismét csönd támadt. Hányinger vett rajta erőt, ezúttal annyira erős, hogy nem tudta legyűrni. Csak kevés étel jött ki belőle, de örült, hogy Azadeh nincs ott, nem látja, mi történt. Egy marék hóval megmosta az arcát, közben-egyfolytában érezte a mindenfelől rámeredő tekinteteket. Gazemberek, gondolta dühösen, és hátátfordított nekik,

a viskóba lépve visszaült az elhasznált, több helyen lyukas szalmazsákra.:

Várt egy kicsit, aztán a *kukrijáért* nyúlt, hogy beolajozza. Élesíténi nem kellett, azt már korábban megtette, a penge a gyér fényben is csillogott. Úgy feküdt le, hogy nem dugta vissza a tokjába.

A HÁN PALOTÁJA, 23.19. Az orvos a hán csuklójáért nyúlt, és újból ellenőrizte a pulzusát. – Sokat kell pihennie, fenség! – mondta aggodva és háromóránként bevennie egyet ezekből a tablettákból.

– Háromóránként... igen. – Abdalláh hán hangja gyöngye volt, a légzése szaggatott, nehéz. Süppedő szőnyegekre vetett ágyon feküdt, párnákkal feltámasztva. Az ágy mellett Nadzsud, a legidősebb, harmincöt éves lánya térdelt, és Aisha, a harmadik felesége, aki még csak tizenhét éves volt – mindketten halottsápadt, rémült arccal. Az ajtónál két testőr állt, és Ahmed is ott volt, közvetlenül az orvos mellett. – Hagyjatok... magamra!

– Hajnalban visszajövök a mentőkkel, és...

– Nem kell mentő! Itthon maradok! – A hán arca elvörösödött, újabb fájdalom markolt a mellébe. A jelenlévők lélegzet visszafojtva figyelték. – Itthon... maradok – ismételte meg, mihelyt újból szóhoz tudott jutni.

– De fenség! Egy szívrohamon már átesett! Istennek hála, nem volt végzetes – az orvos hangja erősen remegett –, de nem lehet tudni, mikor jön a következő... Nincsenek meg a szükséges eszközeim. Azonnali kezelésre, folyamatos megfigyelésre van szüksége, – Megkap mindent... ami kell. Ahmed, gondoskodj róla!

– Igenis, fenség! – Ahmed csupán a tekintetével jelezte az orvosnak, hogy mehetnek.

A doktor régimódi táskájába süllyesztette sztetoszkópját és vérnyomásmérőjét, az ajtónál visszabújt a cipőjébe, és távozott. Nadzsud és Ahmed követte, Aisha azonban – kissé elbizonytalanodva – maradt. Alacsony volt, kecses, mindössze két éve a hán asszonya, de már egy fiút és egy lányt szült Abdalláhnak. A férfi arca aggasztóan kivörösödött, lélegzetvétele reszelőssé vált. Aisha a kezéért nyúlt, de Abdalláh elrántotta, a mellkasát kezdte masszírozni, és közben ingerült szavakkal szidta, még jobban kétségbe ejtve az asszonyt.

Az előszobában az orvos megtorpant; az arca öreg, ráncos volt, öregebb a koránál, a haja pedig hófehér. – Hercegnő – fordult Nadzsudhoz. – Mielőbb kórházba kell vinni, de nem Tebrizbe, hanem Teheránba. Ott tudják csak megfelelően ellátni. Igaz, hogy a szállítás veszélyes... Teherán akkor is sokkal jobb lenne. – A vérnyomása évek óta nagyon magas, de... Insa Alláh.

– Mondja meg, mire van szüksége, és előteremttem – válaszolta Ahmed.

– Bolond! – vágta az arcába dühösen az orvos. – Nem varázsolhat ide jól felszerelt szívsebészeti műtőt, utókezelőt, csíráatlanított környezetet, hogy a fertőzésnek még a lehetőségét is kizárjuk.

– Meghal? – kérdezte rémülettől tágra nyílt szemmel Nadzsud.

– Ha Isten is akarja. Csak ha Isten akarja. A vérnyomása nagyon magas... Nem vagyok varázsló, és nincsenek meg a szükséges eszközeim sem. Tudják, mi okozta a rohamot? Volt veszekedés, történt valami, ami erősen felizgatta?

– Veszekedés nem, de Azadeh nagyon feldühítette! Már megint miatta van a baj! – Nadzsud szenvedő arccal tördelte a kezét. – Tegnap hajnalban megszökött a szabotőrrel...

– Milyen szabotőrrel?! – vágott a szavába értetlenül az orvos.

– Azzal, akit mindenki halálra keres. Irán ellenségével. Biztos vagyok benne, hogy az az ember nem kényszerítette, hogy vele menjen, hanem önszántából követte. Hogy tudta volna elrabolni a palotából? Azadeh az oka annak, hogy a fenség annyira magánkívül volt... Tegnap reggel óta mindannyian csak rettegünk.

Ostoba néember, gondolta Ahmed. Az örülettel határos dühkitörést az okozta, hogy Hasemi Fazir, a titkosszolgálat főnöke iderepült Teheránból, és olyasmit követelt az uramtól, amit nem akart, mégis kénytelen volt beleegyezni. Fazir egy szovjetet akart, aki barátoknak tettei ugyan magát, de valójában ellenség. Az uram okos, mindent remekül elintézett: holnapután az a disznó átjön a határon, belesétál, a hálóba, és ugyanúgy a teheráni ellenségek is. Az uram eldönti, mi legyen velük, én pedig végrehajtom az ítéletet. Azadeh és a szabotőr egyelőre jó helyen van a faluban, ahonnan – szintén az uram parancsára – egy lépést sem tehetnek. A falufőnök rögtön értesítette, mihelyt megérkeztek. Kevés olyan ember akad a földön, aki ravaszságban vetekedhet Abdalláh hánnal. Isten, csak ő fogja eldönteni, mikor hal meg, nem ez az ostoba, semmihez nem értő

orvos. – Menjünk! – mondta. – Bocsásson meg, hercegnő, ápolónőt és gyógyszereket kell szereznünk minél előbb. Siessünk, doktor!

A hátuk mögött halkán nyílt az ajtó; Aisha arca, amikor kidugta a résen, ha lehet, még sápadtabb volt, mint amikor utoljára látták. – Ahmed! A fenség beszélni akar magával.

Miután kettesben maradtak, Nadzsud megmarkolta az orvos zakója ujját, és erőszakosan suttogva megkérdezte: – Mennyire súlyos a fenség állapota, doktor? Mondja meg az igazságot! Tudnom kell!

– Nem tudom. Igazán nem – az orvos tehetetlenül széttárta a karját. – Tulajdonképpen rosszabbra számítottam... már legalább egy éve. A roham viszonylag enyhe volt, a következő lehet ugyanilyen, vagy erősebb, és ugyanúgy bekövetkezhet egy órán belül, mint egy év, vagy évek múlva. Nem tudom.

Azóta, hogy a hán néhány órája összeesett, Nadzsud szörnyű pánikban volt, mert arra gondolt, hogy ha az apja meghal, akkor Hákim, Azadeh bátyja lesz a törvényes örökös – az édesbátyjai még gyerekkorukban meghaltak. Aisha fia az egy évet sem töltötte még be, és a hánnak nem voltak fiútestvérei, úgyhogy örökösként egyedül Hákim jöhetett szóba. Hákim azonban kegyvesztett, apja kizárta az örökségéből, úgyhogy elvben akár vagyongormányzó, régens is léphet Abdalláh örökébe addig, amíg az Aisha fia elég nagy lesz, latolgatta lázas izgalommal a lehetőségeket. A legidősebb vő Mahmud, az ő férje, a tisztség őt illeti meg, feltéve, hogy a hán másként nem rendelkezik.

De miért rendelkezne másként, tette fel magának a kérdést ki tudja, hányadszor, izgalomtól görcsbe ránduló gyomorral. A hán nagyon jól tudja, hogy képes vagyok irányítani a férjemet, és megvédem azt, ami a miénk. Aisha fia... Bahh! Vézna kis kölyök, gyöngé, akár az anyja. Insa Alláh, kisgyerekekkel gyakran előfordul, hogy hirtelen betegség végez velük. Ő nem jelent veszélyt, de Hákim... Hákim igen.

Eszébe jutott, hogyan ment be a hánhoz nem sokkal azután, hogy Azadeh visszatért a svájci iskolából. – Rossz hírt hozok, apám, de muszáj megtudnod az igazságot. Hallottam Hákim és Azadeh beszélgetését, fenség. Azadeh elmondta a bátyjának, hogy gyereke lett volna, de egy orvos segítségével sikerült megszabadulnia tőle.

– Micsoda?!

– Igen... a saját fülemmel hallottam.

– Azadeh nem... Ó ilyen soha nem tenne!

– Kérdezd ki! Könyörgök, ne áruld el, kitől tudsz a dolgról, de esked meg, faggasd ki, vizsgáld meg orvossal is, ha kételkedsz a szavaimban! És ez még nem mindén! Hákim akaratom ellenére továbbra is zongoraművész akar lenni. Elárulta, hogy meg akar szökni, és kérdezte Azadehet, nem megy-e vele Párizsba. Akkor feleségül mehetnél a szerelmedhez, mondta, mire Azadeh azt felelte: „Apánk erőszakkal visszahozat mindkettőnket. Soha nem fog beleegyezni abba, hogy az előzetes engedélye nélkül bárhova menjünk.” Erre Hákim: „Én akkor is elmegyek. Nem akarok itt maradni, és haszontalanul elfecsérelni az életemet. Megyek!” Azadeh azt mondta; „Apa soha nem engedi meg. Soha!” Hákim: „Akkor már az is jobb, ha meghal!” És Azadeh ezzel egyetértett.

– Nem... Én... Ez nem igaz!

Nadzsud jól emlékezett még a szederjessé vált arcra, arra, hogy mennyire megrémült. – Istenre esküszöm – folytatta –, hogy tisztán hallottam minden szavukat. Istenre, fenség! Utána arról beszéltek, hogy valamilyen tervet kellene kidolgozniuk... – Rémülten felsikoltott, amikor a hán ráüvöltött, és vadul követelte, hogy szó szerint ismétljen meg mindent, amit hallott.

– Hákim azt mondta: „A halvajába, vagy az italába könnyen be lehetne csempészni a mérget. Megvesztegetjük valamelyik szolgát vagy az egyik testőrt, hogy ölje meg. A kapukat is nyitva hagyhatjuk éjszakára, hogy be tudjanak jönni a merénylők. Száz módja van annak, hogy végezzünk vele. Ezernyi az ellensége, mindenki gyűlöli. Gondoljuk át alaposan a dolgot, és várjuk ki a legkedvezőbb...”

Annyira belemelegedett a hazudozásba, olyan kitartóan szötte gyűlöletből, számításból a hálóját, hogy a végén maga is elhitte, amit mondott.

Isten meg fog bocsátani, biztatta magát, ki tudja, hányadszor. Isten megbocsát. Azadeh és Hákim mindig gyűlölt bennünket, a család többi tagját. Az életünkre törtek, ki akartak forgatni az örökségünkből. Boszorkány anyjkkal megbabonázták apánkat, elfordították tőlünk. Nyolc évig tartott a varázs... Azadeh így Azadeh úgy, Hákim így, Hákim úgy! Nyolc évig nem törődött velünk és anyánkkal, az első feleségével. Rólam tudomást sem vett, tönkretette az életemet azzal, hogy gondolkodás nélkül hozzáadott Mahmudhoz, ehhez a nyamvadt, bűzös leheletű, örökké horkoló senkihez, aki most már impotens is. Remélem, hamar elpusztul, férgek rágják szét a

testét, de előbb még hán lesz, hogy utána a fiam örökölhessen a rangot.

Apának, mielőtt meghal, végleg le kell számolnia Hákimmal. Isten tartsa életben addig, amíg ezt el tudja végezni! Muszáj megtennie... Azadehet porig kell aláznia, kitagadnia, megsemmisítenie... De nem! Még jobb, ha házasságtörésen kapják a szabotőrrel. Igen. Akkor végre teljes lehet a bosszúm!

PÉNTEK

14. fejezet

TEBRIZ-EGY KÖZELÉBEN, ABU MARD FALU, 6.17. A gyér hajnali fény különösen félelmetessé tette a másik Mahmud, az iszlám-marxista mollah gyilkos indulattól eltorzult arcát. – Együtt háltál vele?! – üvöltötte magából kikelve. – Isten nevében kérdezem, együtt háltál vele?!

Azadeh rémülten térdelt előtte, nagy erőfeszítésébe került még az is, hogy megpróbáljon tiltakozni: – Nincs joga betörni...

– Együtt háltál vele?!

– Én hűséges... vagyok... a férjemhez – válaszolta elakadó lélegzettel az asszony. Percekkel korábban még a viskóban ültek, Ross sietve dobálta magába az ételt jói érezték magukat, felkészültek rá, hogy evés után azonnal induljanak. A falufőnök hálásan elfogadta a piskest – Azadeh négy aranyrúpiát adott neki, egyet pedig titokban odacsúsztatott a feleségének –, azt tanácsolta, hogy mihelyt megreggeliztek, az erdő felőli oldalon osonjanak ki a faluból, és Isten segítségét kérte. Aztán kivágódott az ajtó, idegenek rontottak be, a századost legyűrve mindkettőjüket kirángatták a viskóból, őt durván odalökték Mahmud elé, Rosst pedig addig ütötték, amíg mozdulni bírt. – Hűséges vagyok, esküszöm! Igazhívó...

– Igazhívó?! Akkor miért nem viselsz csadort?! – üvöltött rá a mollah; az összesereglett falusiak némák voltak, látszott rajtuk, hogy nagyon félnek.

Körülöttük fél tucat fegyveres támaszkodott közömbös arccal a fegyverére, kettő pedig fenyegetően Ross fölött állt, aki ájultan, arcra bukva hevert a hóban, és a homlokából szivárgott a vér.

– Én... Csador volt rajtam, csak... levettem arra az időre, amíg ettem...

– Levetted a csadorodat a csukott ajtó mögött, egy idegen jelenlétében? Mit vetettél még le?

– Semmit. Semmit! – kiáltotta növekvő rémülettel Azadeh, és önkéntelenül feljebb húzta vastag sí-kabátján a cipzárt. – Csak ettem... és nem idegen, hanem régi ismerősöm... a férjem barátja – javította ki magát sietve, de elkésett vele. A mollah tekintete

megvillant, jelezve, hogy felfigyelt a véletlen elszólásra. – Abdalláh hán az apám, és maguknak nincs joga.

– Régi barát? Ha nem követtél el bűnt, nincs mitől félned. Isten nevében, valld be, lefeküdtél-e vele! Esküdj!

– Kalandár! Üzenj apámnak! Hívd ide azonnal!

A falu főnöke mintha nem hallotta volna a kérést, meg sem mozdult. A néma tekintetek keresztüzében Azadeh rémülten nézte a havat pirosra festő vért, hallgatta lassan magához térő Johnnyja halk, elkínzott nyögését.

– Esküszöm Istenre, hogy hű vagyok a férjemhez! – A sikoly olyan hangos, elkeseredett volt, hogy Ross tudatához is eljutott, és eszméletre térítette a férfit.

– Felelj a kérdésekre, asszony! Igen vagy nem? Isten nevében követelem, valld be, hogy vele háltál-e vagy sem! – A mollah mint fenyegetően károgó, vészt hozó varjú állt fölötte, a falusiak pedig csak nézték némán, és vártak. Mindenki várt, a fák, a szél, talán még Isten is...

Insa Alláh. A félelme megszűnt, a helyét izzó gyűlölet vette át. Azadeh felállt, és dacosan, haragtól villámló tekintettel a Mahmudnak nevezett férfi szemébe nézett. – Isten nevében esküszöm, hogy mindig is hűséges voltam a férjemhez – mondta. – Isten nevében! Igen, szerettem ezt a férfit, régen, évekkel ezelőtt.

A kijelentés mindenkit váratlanul ért, többen szörnyülködve felkapták a fejüket, és Ross is összerezsent, nem értette, miért ismerte be a kapcsolatukat az asszony.

– Szajha! Szemérmetlen ringyó! Annyira arcátlan vagy, hogy nyíltan beismered a bűnödöt? Méltó büntetést fogsz...

– Nem! – kiabálta túl a mollah-t Ross. Nagy erőfeszítéssel a térdére emelkedett, és bár a két mudzsahed a fegyverével rögtön célba vette, nem törődött velük. – Nem a hercegnő bűne! Az enyém, csak az enyém! Ő nem tehet róla. Egyedül én vagyok bűnös!

– Megkapod a büntetésedet, hitetlen, a miatt ne aggódj! – válaszolta Mahmud, majd a falusiakhoz fordult: – Hallottátok mind, hogy a szajha beismerte paráznaságát. Hallottátok azt is, hogy a hitetlen bevallotta. A ringyó számára csak egy büntetés létezik. Mi legyen a hitetlennel?

A falusiak tétován, hallgattak. A mollah nem az ő mollah-juk volt, sőt nem is igazi mollah, hanem iszlám-marxista. Hívatlanul érkezett hozzájuk, nem tudták, milyen céllal, csak azt, hogy hirtelen bukkant

fel, Isten bosszúálló angyalaként tört rájuk, baloldali fegyveresek kíséretében, akik szintén idegenek voltak. Nem igaz síták, csak örültek. Nem mondta-e meg számtalanszor az imám, hogy az ilyenek mind örültek, szavakban dicsérik ugyan Istent, de valójában a sátán Marx-Lenint imádják?

– Nos? Kapja meg ő is ugyanazt a büntetést?

Senki nem válaszolt; a mollah-nál és az embereinél fegyver volt.

Azadeh érezte a fürkésző tekinteteket. Már nem volt képes mozogni, megszólalni sem; csak állt remegő térdrel, és hallgatta a távolinak tetsző hangokat.

– Nincs joguk ahhoz, hogy bármit tegyenek velünk! Visszaélnek Isten nevével! – kiabálta Ross, de az egyik fegyveres durván a hóba lökte, és csizmás lábával a nyakára lépett, hogy ne tudjon felállni.

– Ki kell herélni, és kész! – mondta, de egyik társa rögtön vitatkozni kezdett: – Az asszony a fő bűnös, ő kísértette meg! Magam láttam, hogy este, a konyhóban felhúzta előtte a csadorját. Nézzétek meg, nekünk is hogy kelletti magát. Kapjon száz korbácsütést a hitetlen!

– Rátette a kezét. Veszítse el mindkettőt, legyen az a büntetés! – javasolta valaki más.

– Rendben van. Előbb kézlevágás, aztán korbács – fogadta el mind a két indítványt Mahmud.

Azadeh sikoltva akart tiltakozni a szörnyűség ellen, de nem jött ki hang a torkán. A gyomra felkavarodott, a halántékán vadul lüktettek az erek, és csak figyelte zavarodottan, már-már az örület határán, amint a védekezni próbáló Johnnyt felrángatják, a konyhához vonszolják, és odakötözik a tető alól kinyúló szarufákhoz. A gyerekkora jutott eszébe, amikor egyszer játék közben Hákim – hogy mutassa, milyen nagyfiú – kővel erősen megdobott egy macskát, és úgy találta el, hogy a szerencsétlen állat lesántult. Nagyon fájdalmas lehetett a sebesülése, mert egyfolytában nyávogott, mígnem az egyik testőr megunt a dolgot, és lelőtte, megszabadítva a további kínoktól. A macskának szerencséje volt, de neki? Biztosan nem lesz, aki megszanja, és fegyvert vesz elő... Sikoltva, a körmeit meresztve rá akarta vetni magát a mollah-ra, de kevés volt az ereje, a lába összerogyott, és a földre bukott.

Mahmud utálkozva nézett le rá. – Vigyétek a falhoz – szólt az embereinek –, és hozzátok a csadorját! – A falusiakhoz fordult úgy kérdezte: Ki nálatok a mészáros? Ki a falu mészárosa?

– Mivel senki sem válaszolt, megemelte a hangját, és villámló tekintettel a falufőnököknek szögezte a kérdést: – Kalandár, ki a mészárosotok?

A főnök egy kopott ruhájú, a tömegben elbújni igyekvő, alacsony férfira mutatott. – Ábrim. Ábrim a mészárosunk.

– Menj, és hozd a legélesebb késedet! – parancsolt rá a férfira Mahmud. – A többiek gyűjtsenek köveket!

Ábrim elindult, hogy végrehajtsa az utasítást, a falubeliek pedig, néhány kötelezően elmondott Insa Alláh után izgatott beszélgetésbe kezdtek. – Láttatok már megkövezést? – kérdezte valaki. Egy nagyon idős asszony válaszolt: – Én igen. Még kislánykoromban, Tebrizben. – A hangja, talán az emlékek hatására, megremegett. Gazdag kereskedő felesége volt a házasságtörő. Egy másik bazárral csalta meg a férjét. A szeretőjét lefejezték a mecset előtt, aztán a férfiak agyonkövezték az asszonyt. Nők is dobálhatták volna, ha akarják, de nem láttam, hogy egy is követ hajított volna rá. Sokáig tartott a megkövezés, és még évek múlva is hallottam annak az asszonynak a jajveszékelését.

– A házasságtörés nagy bűn, és bárki követi el – még ha a hercegnő is –, annak bűnhődnie kell. A Korán száz korbácsütést ír elő a férfinak. A mollah mondja meg, mi a törvény, nem mi – magyarázta a kalandár.

– De hát nem igazi mollah, és az imám figyelmeztetett az ilyenek gonoszságára..

– A mollah az mollah, a törvény az törvény – zárta le az igazából el sem kezdődött vitát zord arccal a falufőnök. Titokban már régen azt kívánta, hogy a hán hatalma szűnjön meg, és vesszen az asszony, aki új, gondolkodásukat megzavaró dolgokra tanította a gyerekeit. – Szedjete köveket!

Mahmud kissé félrehúzódva állt, gondolataiba mélyedve.

Hajnalban, amikor megérkezett, hogy birtokba vegye a bázist, megtudta, hogy az asszony a faluban van. Az asszony, akit a szaunánál láttam, gondolta hevesen feltámadó dühvel. Az, aki csábítóan mutogatta magát, az átkozott hán büszke lánya, a háné, aki pártfogónknak tettei magát, de közben elárul bennünket, elárul engem! Tegnap este is, az utolsó ima után meg akart öletni a mecset előtt, de a géppisztolysorozat másokat talált el. Ellenem támadt, ellenem, aki annak a szent igazságnak a hirdetője vagyok, hogy a

marxizmus-leninizmussal párosult iszlám mentheti csak meg, teheti jobbá a világot.

A nőt nézte, figyelte világoskék sínadrágba bújtatott hosszú combját, kibontott, dús, fekete haját, a kék-fehér síruha alatt feszülő, telt mellét. Szajha, gondolta, és gyűlölte Azadehet, mert kísértésbe hozta, ellenállhatatlan vágyat ébresztett benne. Egyik embere rádobta az előkerített csadort az asszonyra, mire az nyögdecselet kicsit, de nem tért magához félig önkívületi, az örülettel határos állapotából.

– Készen vagyok – jelentette a mészáros, hüvelykujjával még egyszer ellenőrizve, hogy elég éles-e a kése.

– Először a jobb kezét! – parancsolta embereinek a mollah. – Kössétek el a csuklóját!

A fegyveresek egyből ugrottak, és a nyakukat kíváncsian nyújtogató falusiak tekintetének kereszttüzében csíkokat hasítottak le az ablakról letépett zsákdarabból. Rossnak minden erejét össze kellett szednie, hogy ura maradhasson a gondolatainak, ne engedje elhatalmasodni magán a rémületet. A görbe pengéhez közel hajoló, himlőhelyes arcot figyelte, a tépett bajuszt és szakállt, a kifejezéstelen tekintetű szemeket, a kés élet próbálgató hüvelykujját. Aztán Azadehre pillantott, látta, hogy kezd magához térni önkívületi állapotából, és eszébe jutott valami, amitől visszatért belé a remény.

– A gránátot! – üvöltötte. – Azadeh! A kézigránátot!

Az asszony tisztán hallotta a figyelmeztetést, és lázasan kutatott a zsebében, miközben Ross tovább ordított, hogy elterelje róla a figyelmet. A mészáros megriasztotta a kiabálás, szitkozódva előrelépett, és megfogta a százados karját. Főlemelte, vizsgálgatta, mintha nem tudná eldönteni, hol választhatja le a legkönnyebben a kezét, és ezzel időt biztosított Azadehnek, hogy hozzáugorva a hóba lökje, kirepítse a kezéből a kést. Az asszony Mahmud felé fordulva kirántotta a kézigránátból a biztosítószeget, és indulattól remegő hangon elkiáltotta magát: – Takarodjatok! Félre mindenki!

A mollah nem mozdult, de a közelben állók egymást taposva menekültek, igyekeztek minél előbb fedezéket találni.

– Gyorsan, Azadeh! – kiáltotta Ross. – Azadeh! – A második próbálkozásra hangja áthatolt az asszony agyát elborító ködön, és visszahátrált, de pillanatra sem vette le a szemét Mahmudról. A százados is őt figyelte, látta, hogy a mollah határozott léptekkel odamegy az egyik emberéhez, és tisztában volt vele, mi fog

következni. – Siess, szabadíts ki! Vágd el a kötelet! – kiáltott rá újból az asszonyra. – Vigyázz a gránátra, ne engedd fel a kart! Én majd figyelek helyetted.

Azadeh háta mögött a mollah kivette a fegyveres kezéből a puskát, felhúzta és feléjük fordult. Az asszony a kötelekkel bajlódott, Ross pedig tudta, hogy a golyó megöli, de legalábbis megsebesíti, el fogja engedni a kézigránátot, és négy másodperc múlva mindennek vége – gyorsan, tisztán fejezik be, nem kell elviselniük mindazt a szörnyűséget, amelyet fanatikus fogva tartóik nekik szántak. – Mindig szerettelek, Azadeh – súgta mosolyogva, és az asszony, bár először meglepődött, visszamosolygott rá.

Ross hallotta a dörrenést, a szívverése is megállt, majd újabb lövéseket, de egyik sem Mahmud fegyverétől származott, hanem mögüle, az erdőből. A mollah már üvöltve a hóban fetrengett. – Alláh-u Akbár! – hangzott fel a lövések között egy dühös kiáltás. – Halál Isten ellenségeire! Halál az összes baloldalira, az imám ellenségeire!

Az egyik mudzsahed az erdő felé lódult, de pár lépés után holtan zuhant a hóba, társai pedig rémülten, egymást lökdösve menekültek. Másodperceken belül a falusi tér üres és csöndes volt, csupán az esés közben turbánját vesztett, fájdalmas sebtől fetregő Mahmud nyögése hallatszott. A pirkadat óta a nyomában járó négytagú Tudeh kivégzőosztag vezetője rövid géppisztolysorozattal elhallgattatta a mollah-t, majd ugyanolyan csöndben, ahogyan érkeztek, eltűnt az embereivel az erdőben.

Ross és Azadeh kábán nézett körül, még nem volt idejük, hogy felocsúdjanak. – Ez nem... nem lehet... – motyogta az asszony, a kiürült teret bámulva.

– Ne engedd el a kart! – szólt rá a lélekjelenlétét visszanyerve Ross. – Ne engedd el! Szabadíts ki! Gyorsan!

A kés nagyon éles volt, Azadeh keze pedig remegett, és bár óvatos akart lenni, egyszer megvágta. Mihelyt a keze kiszabadult, a százados rögtön elvette tőle a gránátot, és csak miután a biztonsági kart jól leszorította, kezdett újból szabadabban lélegezni. Visszaszaladt a viskóba, megkereste a dulakodásban elveszített kukriját, és felkapta a karabélyát. Sürgetően rákiáltott az asszonyra: Vedd fel a csadort, fogd a csomagodat és. gyere! – Mivel Azadeh értetlenül nézett rá, határozottan megismételte: – Gyorsan! Igyekezz!

Az asszony gépként engedelmeskedett, Ross pedig – jobb kezében a kézigránátot, baljában a karabélyt szorítva – kivezette a faluból, mélyen be az erdőbe. Legalább negyedórán át egyenletes, gyors iramot diktált, és csak aztán állt meg hallgatózni. Lépteket nem hallott, csupán Azadeh lihegését – úgy látszott, senki sem követte őket. Az asszony, bár a csomagját magával vitte, a csadorról megfeledkezett. Kék síruhája élesen vált ki a fehér háttérből, messziről észre lehetett venni, de Ross nem tette szóvá, nehogy még jobban megrémítse. Gyors léptekkel indult tovább, és Azadeh szótlánul, a vastag hóban nehézkesen bukdácsolva követte.

Újabb száz métert tettek meg baj nélkül, de Ross érezte, hogy egyelőre korai lenne megállni. Az oldalába hasító fájdalommal és felerősödött hányingerével küszködve csökkentette valamelyest az iramot, de Azadeh még így is jócskán lemaradt. Megtalálták az Iran-Timber telepére vezető utat, és még mindig nem üldözték őket. Az emelkedő alján, Erkki háza mögött Ross megállt, hogy bevárja Azadehet, de mielőtt az asszony odaért volna, a gyomra nem bírta tovább – megtántorodott, térdre esett, és görcsösen öklendezve hányt. Miután elmúlt a roham, gyöngén, reszkető inakkal felállt, és elindult meredek emelkedőn. Az asszony is rettenetesen kimerült, amikor utolérte, lihegve rogyott le mellé a dombtetőn a hóba.

A magasból Ross jól látta a hangár mellett a Bell-206-ost – az egyik szerelő éppen mosta a helikoptert. Remek, gondolta, talán fel is van készítve repülésre. Az egyik közeli lakókocsi szélvédett verandáján három fegyveres forradalmár állt és cigarettázott, de más mozgás nem volt a bázison. Erkkiék és a szerelők házának, valamint a konyhaépületnek a kéményéből azonban füst szállt fel, jelezve, hogy odabent emberek tartózkodnak. Tisztán el lehetett látni az útig, ahol megvolt még a torlasz, továbbra is fegyveresek őrizték, és állt előtte néhány teherautó és személygépkocsi.

Ross tekintete újból a verandán pihenő fegyveresekre siklott, és Gueng jutott eszébe, az, ahogy a holtteste odavetve hanyódott a kis teherautó mocskos platóján, talán éppen ezeknek az embereknek a sáros csizmái alatt. Az emlék heves indulatot keltett benne, agya lüktetni kezdett, és pillanatig azt hitte, hogy dühe szétrepeszti a koponyáját. Azadehre pillantott, aki még mindig félig sokkos állapotban volt. Üveges tekintettel meredt a semmibe, szája sarkán habos nyál csordult ki, hányadék nyoma szennyezte be az állát. Ross a zubbonya ujjával óvatosan letörölte. – Nincs semmi baj – biztatta.

– Pihenj kicsit, aztán megyünk! – Azadeh bólintott, és hálásan a védőn köréje fonódó karért, visszasüppedt saját külön világába, Ross érezte, hogy jobb, ha egyelőre békén hagyja, és újból a bázist kezdte figyelni.

Tíz perc telt el anélkül, hogy bármi lényeges történt volna. Az eget sötét, vastag felhők borították, bármelyik pillanatban eleredhetett a hó. Két fegyveres bement az irodául szolgáló lakókocsiba – az ablakon át időnként látni lehetett őket – a harmadik pedig lustán támasztotta odakint a falat, és csak néha nézett a 206-osra. A konyhából szakács lépett ki, a hóba vizelt, és visszament. Eseménytelenül múltak a percek. Az irodából M-16-osával a vállán kijött az egyik őr, és átvágott a havon a szerelők lakókocsijához. Belépett, de kis idő múlva jött is vissza, mellette egy pilótaöltözéket viselő magas európai, és még egy férfi, Ross felismerte Nogger Lane-t, társában pedig az egyik szerelőt. Az illető mondott valamit Lane-nek, búcsút intett, és visszament a lakókocsiba, a pilóta és a fegyveres pedig a 206-oshoz indult.

Ross nehézkesen – a kibiztosított kézigránát akadályozta a mozgásban – ellenőrizte, működik-e karabélyának a závarzata, csőre töltötte a fegyvert, és a zsákjából elővett két tartalék tárat a másik kézigránáttal együtt zsebre rakta. Hirtelen félelem kerítette a hátalmába, futni akart, elrejtőzni, sírva hazarohanni, ahol biztonságban érezheti magát, vagy bárhová, csak el onnan, minél messzebb a szörnyűségektől...

– Azadeh! – suttogta az asszonynak, miután erőt vett magán. – Lemegyek, te készülj fel, és ha kiáltok, vagy intek, azonnal rohanj a helikopterhez! Rendben? – Látta a bólintást, a némán igent formáló száj mozgását, de nem tudhatta, hogy szavai eljutottak Azadeh tudatáig, ezért elismételte a figyelmeztetést, és meg is toldotta egy bátorító mosollyal. – Ne félj! Nem lesz semmi baj. – Erre is csak néma bólintás volt a válasz.

Ross kikapcsolta a kukri tokját, és nesztelenül elindult a lejtőn..

Erkki faháza mögé osont, pár pillanatra meglapult a szauna falánál; gyerekzsivaj és asszonyi beszéd szűrődött ki halkán bentről. Izgalomtól kiszáradt szájjal, a gránátot a markában szorítva fedezéktől fedezékig lopakodott, hordók, halomba rakott csövek, gépek mögé lapulva közelítette meg az irodát. A fegyveres és a pilóta már a hangár közelében járt, a verandán maradt őr mozdulatlanul bámult utánuk. Kis idő múlva csatlakozott hozzá az egyik társa, és

egy idősebb, magas, simára borotvált arcú, európainak tűnő férfi is megjelent a verandán. Ruházata összehasonlíthatatlanul jobb volt, mint a három iránié, Sten puskát tartott a kezében, a derekára csatolt széles övről pedig tokba bújtatott *kukri* lógott alá.

Ross elengedte a biztosítókart. – Egy, kettő, három! – Fedezékéből előlépve a negyvenméternyire lévő verandán állók felé hajította a gránátot, visszaugrott a biztonságot nyújtó acéltartály mögé, és rögtön nyúlt is a következő gránátért.

A fegyveresek észrevették, a meglepődéstől egy pillanatra mozdulatlaná meredtek, és bár gyorsan ocsúdva megpróbáltak fedezéket találni, már nem maradt idejük. A robbanás szétvetette a verandát, a föléje nyúló tetőt, egyiküket rögtön megölte, a másodikat elkábította, a harmadikat pedig olyan súlyosan megsebesítette, hogy harcképtelenné vált. A robaj még el sem ült, Ross már kint volt a fedezékéből-jobbjában kézigránát, bal keze mutatójja a karabély ravaszán. A veranda körül nem észlelt mozgást.

Távolabb, a hangárnál a pilóta és a szerelő a hóba vetette magát, védekezésül rémulten összekulcsolta a kezét a fején, az őr pedig befelé rohant, és kis időre tisztán odakínálta magát Rosznak, aki lőtt is, de elhibázta. Másodszor nem próbálkozott, az őr után vetette magát. Menet közben gyorsan irányt változtatott, mert észrevett egy hátsó ajtót. Halkan kinyitotta, és lábujjhegyen ment tovább. A fegyveres a bejárat felé fordulva, egy kiszerelt helikoptermotor mögött guggolt, várta a támadást Ross szétlőtte a fejét, és a hangár elejébe rohant. A szerelő és Nogger Lane a 206-os mellett, változatlanul a hóban hasalt. Ross nem lépett ki a szabadba, csak odakialtotta: – Hány fegyveres van még?! – Választ nem kapott. – Az isten szerelmére, feleljenek!

Nogger Lane halott sápadtan emelte fel az arcát. – Ne lőjön! Civilek vagyunk, angolok. Ne lőjön!

– Hány fegyveres van?

– Öten... öten voltak... ez itt, a többiek pedig az irodában... azt hiszem.

Ross visszaroht a hangár hátsó ajtajához, a padlóra vetette magát, és óvatosan kikémlelt, mozgást azonban nem látott. Az irodabarakk mintegy ötvenméternyire volt, nyílt terepen; többkevesebb biztonsággal megközelíteni csak oldalra kerülve lehetett, kihasználva az egyik teherautó kínálta fedezéket. Felpattant, és inat repesztő iramban a jármű mögé futott. Hallotta az acélt átlukasztó

golyók éles koppanását, és azt is látta, hogy az irodabarakk egyik kitört ablakából lőttek rá.

Az autó mögött nyitott, lapos terület volt, amelyen árok futott keresztül, Rosstól néhány karnyújtásnyira. Ha fedezékben maradnak, elkapom őket, gondolta, de ha kijönnek, márpedig az a legvalószínűbb, hiszen tudják, hogy egyedül vagyok, akkor nekik áll a jelző.

Hasra vágódott, és kúszni kezdett. Néma csönd vette körül – elült a szél, hallgattak a madarak és az ellenség is. Minden és mindenki várt. Elérte az árkot. Lassan, figyelmeztette magát. Óvatosan közelítsd meg az épületet! Hangok hallatszottak, ajtónyikorgás, majd újból csönd. Újabb méter, aztán még egy. Most! A térdét megfeszítve megtámaszkodott a lábfejevel, kirántotta a biztosítószeget, háromig számolt, felszökött, és a mozdulatlanul rá célzó fegyveres feje mellett behajította a kézigránátot a kitört ablakon, hogy ugyanazzal a lendülettel vissza is zuhanjon a hóba. A robbanás elnyomta a rövid sorozat zaját, kis híján beszakította az ő dobhártyáját is, de nem törődött vele, már újból talpon volt, és vadul tüzelve előrelendült. Átugrott egy holttesten, gyilkos, szűnni nem akaró sorozattal árasztotta el a lakókocsit. Amikor kifogyott a lőszer, pillanatra megmerevedett, a gyomra görcsbe rándult, de reflexei nem hagyták cserben – új tárat lökött a kiürült helyére, lelőtte a teraszon rémülten kuporgó fegyverest, és csak aztán állt meg.

Kis ideig síri csönd volt, aztán elkínzott kiáltás harsant fel a közelben. Ross félrerúgta a lépcső alját lezáró, kiszakadt ajtót, és óvatosan felment a verandára. A segítségért kiáltónak nem volt lába, a sebesülés okozta fájdalomtól elborult az agya, de még élt. Dereka körül tisztán látszott a széles bőröv, és rajta a *kukri*, amely valamikor Guengé volt. A százados indulattól elhomályosult aggyal kirántotta a tőrt a tokjából. – Az úttorlasznál szerezte?! – üvöltötte perzsául.

– Segítsen-segítsen-segítsen! – Az összemosódó jajkiáltást idegen nyelven elhadart, érthetetlen szavak követték, majd:... ki maga, ki... segítsen... – Újabb artikulálatlan üvöltés, és néhány értelmesen hangzó szó:... segítsen-segítsen-segítsen... igen megöltem a szabotőrt... segítsen...

Ross vérfagyasztó kiáltással meglódította a kezét... Órület kerítette hatalmába, és amikor a látása kitisztult, a levágott, magasra emelt fejből rámeredő, üvegessé vált szemekbe nézett. Rosszulléttel küszködve dobta félre a levágott fejet, és elfordult a holttesttől. Azt

sem tudta, hol van, de aztán megérezte a vér, az elégett robbanószer szagát, az agya rögzítette, hogy az irodahelyiség romjai között áll, és körülnézett.

A telepen csönd volt, semmi nem mozdult, odalent, az országúton azonban az úttorlasz felől rohanó, apró alakokat lehetett látni. A helikopter mellett Lane és a szerelő még mindig a hóban feküdt, és Ross – vigyázva, hogy közben fedezékben maradjon – feléjük rohant.

Nogger Lane és Arberry, a szerelő látta, hogy közeledik, és mozdulatlanra dermedt – jeges rémületet keltett bennük a borostás arcú, csapzott hajú, örülten villogó tekintetű mudzsahed, vagy fedajin, aki tökéletesen beszélt angolul, a ruhája és a keze csurom vér volt a fejtől, amelyet dobhártyaszakasztó üvöltés kíséretében a szemük előtt szelt le egyetlen csapással áldozata testéről, és egyik kezében a vértől csöpögő tört tartva, a másikban karabéllyal vágatott feléjük. Halálra válva emelkedtek fel, és tartották magasba a kezüket.

– Ne bántson bennünket... Barátok vagyunk, civilek, ne öljön meg...

– Pofa be! Készüljenek fel az indulásra! Gyorsan!

– Tessék?! – Nogger Lane addig sem sokat értett az egymást viharos gyorsasággal követő eseményekből, most azonban már semmit.

– Az isten szerelmére, siessenek! – Rosst dühítette az értetlen, rémült tekintet, nem is gondolt arra, milyen ijesztő látványt nyújt. – Maga! – bökött. Gueng *kukrijával* a szerelőre. – Látja azt a dombot?!

– Igen... uram – dadogta Arberry. – Rohanjon, ahogy csak tud; talál odafent egy nőt. Hozza ide... – A futva feléjük tartó Azadehet meglátva a százados elharapta a mondat végét. – Nem kell! Menjen, kerítse elő a társát! Siessen, az isten szerelmére! Azok a gazemberek bármelyik pillanatban itt lehetnek az úttorlasztól! Gyerünk!

Arberry – Rosstól, de még inkább az országút felől közeledők látványától megrémülve – elrohant, a százados pedig rákiabált Nogger Lane-re: – Mondtam, hogy indítsa be a helikoptert!

– Igen... igen. Uram... az a nő... nem Azadeh... Erkki Jokkonen...

– De igen. Mondtam, hogy indítson!

Nogger soha nem kapcsolta be olyan sebesen a 206-ost, és a szerelő sem futott gyorsabban, mint akkor. Azadeh még mindig legalább száz méterre volt tőlük, az úttorlasztól érkező fegyveresek pedig már nyugtalanítóan közel jártak, úgyhogy Ross a pörgő rotorlapátok alá hasalt, és rájuk ürítette gépkarabélyá tárát. A támadók

hasra vágódtak, szétszóródtak, és csak akkor emelték fel újból a fejüket, amikor a hosszú sorozat véget ért. A következő tárral a százados már takarékosabban bánt, csak akkor lőtt, amikor feltétlenül muszáj volt. Azadeh futása egyre lassult, de ha nehezen is, sikerült elvergődnie a gépig, és a két szerelő berántotta az utastérbe. Ross hátrálva leadott még egy sorozatot, beugrott a pilótafülkébe, és a helikopter rögtön a magasba emelkedett.

15. fejezet

Teheráni nemzetközi repülőtér, 11.58. A 125-ös utastérének ajtaja bezáródott. A pilótafülkéből John Hogg kimerevített hüvelykujját mutatva jelezte a betonon álló Gavallannek és McIvernek, hogy felszállásra kész, és rögtön el is indította a gépet a felszállópálya felé. Gavallan pár perce érkezett csak Sargazból, és most volt először lehetősége arra, hogy tanúk nélkül, nyugodtan szót váltson McIverrel.

– Mi újság, Mac? – kérdezte, a hideg szél, a kavargó hó elleni védekezésül szoroson összefogva magán a kabátját.

– Baj van, Andy!

– Hallottam, csak még azt nem tudom, pontosan mi. Gyorsan meséld el!

Bár senki nem volt a közelükben, és a távolodó gép hajtóművei is hangosan bömböltek, McIver közelebb hajolt, nehogy bárki meghallja, amit mond.

– Nemrég szóltak, hogy alig egy hetünk maradt. Utána leparancsolnak bennünket a földre, előjátékként az államosításnak.

– Tessék?! – Gavallan torka elszorult, és úgy érezte, hogy egy hang nem sok, annyit sem tud kinyögni. – Talbot figyelmeztetett?

– Igen... – McIver arca összerándult, annyira ideges volt, hogy a szava is el-elakadt. – Felhívott a gazember, és a maga mézesmázos, tenyérbe mászó modorában közölte: „A maga helyében tíz napnál tovább nem maradnék – egy hét lenne a legbiztonságosabb –, és ne felejtse el, Mr. McIver, csukott szájba nem repül be a légy!”

– Jézusom! Csak nem arra akart célzott, hogy tudja, tervezünk valamit?! – kérdezte ijedten Gavallan. Egy hirtelen támadt szélroham tetőtől talpig beszórta őket hóval, úgyhogy sürgősen beültek McIver kocsjába.

– Nem tudom. Fogalmam sincs róla, Andy!

McIver maximális teljesítményre kapcsolta a ventilátort – a hőfokszabályzóval már korábban megtette-, belökött a magnóba egy kazettát, és mivel túl hangos volt, káromkodva lehalkította.

– Van egyéb újság, Mac? – kérdezte letörve Gavallan.

– De mennyire! – robbant ki McIverből a válasz. – Erkkit elrabolták a szovjetek, valószínűleg a KGB-sek, és valahol a török határ környékén van a 212-esével. Csak a jó isten tudja, mit csinál! Nogger szerint segítenie kell összeszedni azokat a berendezéseket,

amelyeket az amerikaiak a titkos radarállomásaikon hátrahagytak. Nogger, Azadeh, két szerelőnk és egy brit százados alig tudott elmenekülni Tebrizből; tegnap érkeztek meg, és most nálam vannak, legalábbis ott voltak, amikor reggel eljöttem hazulról. Jézusom! Andy, látnod kellett volna, milyen állapotban voltak, amikor megérkeztek. A százados ugyanaz, aki megmentette Charlie-t Doshan Tappehen, és elvitette magát Bandar-Pahlaviba...

– Mit keres itt?

– Valami titkos megbízatást teljesít. Gurkhák parancsnoka, és Rosznak hívják, John Rosznak. Azadehkel teljesen összefüggéstelenül beszéltek, amikor kérdeztem őket, de Nogger sem volt sokkal jobb állapotban. Az a fontos, hogy végre biztonságban vannak. – McIver hangja hirtelen lehalkult, erőtlenné vált. – Zagroszban meghalt egy szerelőnk – Baszdmeg Jordon. Lelőtték.

– Atyaúristen! Az öreg Baszdmeg...!

– Igen... és a fiad is megsebesült, de szerencsére nincs nagy baj... – Gavallan halott sápadtan hallgatta az izgatóan – hadaró McIvert. – Scot jól van, és...

– Milyen súlyos a sebe?

– A bal vállát találták el, de csontot nem ért a golyó, izomban állt meg... Jean-Luc azt mondja, van penicillinjük, és felcserük is. Kitisztította a sebet, be fog gyógyulni. Arról persze jó darabig szó sem lehet, hogy Scot repüljön, holnap nem tudja átvinni a 212-esünket Sargazba – magyarázta McIver. – Megkértem Jean-Lucöt, vezessen ő, vigye magával Scotot, aztán a 125-össel jöjjön vissza Teheránba, és innen Koviszba.

– Biztos, hogy Scotnak nem súlyos a sebe? – aggódott tovább a fiáért Gavallan.

– Igen, Andy! Biztos.

– Hogy az ördögbe történt?!

– Nem tudom pontosan. Jean-Luc Starket hívta fel, ő adta tovább az üzenetet ma reggel. Annyit tudtam kivenni belőle, hogy a Zagrosz-hegységben terroristák vannak, valószínűleg ugyanazok, akik a Bellissimát és a Rosát megtámadták. Úgy tűnik, körbevették a táborot, és lesben állnak, várják, hogy valaki besétáljon a csapdába. Baszdmeg Jordon és Scot hajnalban alkatrészeket pakolt éppen a 212-esre, amikor tüzet nyitottak rájuk. Szegény Baszdmeg kapta a nagyobbik részt, Scotot csak egy golyó találta el... – McIver látta, milyen arcot vág Gavallan, és sietve hozzátette: – Jean-Luc megesküdött rá, hogy

Scotnak nincs komolyabb baja. Hidd el, Andy! Úgy igaz, ahogy mondom!

– Nemcsak Scotra gondoltam – válaszolta az indulataival küszködve Gavallan. Baszdmeg csaknem azóta volt velünk, hogy elkezdtek... Ugye, három gyereke van?

– Igen. Szörnyű! – McIver felengedte a kuplungot, és a kocsi lassan gurulni kezdett az irodaépület felé. – Azt hiszem, még mind a három iskolás.

– Mihelyt hazaérek, megnézem, hogyan tudok segíteni nekik. – Gavallan nehezen tért magához. Mennyi megválaszolatlan kérdés, miközben itt és odahaza is a teljes összeomlás fenyeget, gondolta! Valóban már csak egy hét, aztán beköszönt a végítélet napja? Hála istennek, Scot... szegény öreg Baszdmeg... Jóságos isten, Scotot meglőtték! Komoran bámult ki a kocsi ablakán a gyorsan közeledő rakodótérre. – Állj meg, Mac! Beszéljük meg négyszemközt a dolgokat!

– Hát persze. Ne haragudj! Kicsit összezavarodtam.

– Valami baj van? Úgy értem, egészségileg.

– Á, dehogy! Csak ettől az átkozott köhögéstől nehéz szabadulni... Nem ez a baj, hanem... Egyszerűen félek – válaszolta természetes hangon McIver, de a beismerés így is szíven ütötte Gavallant. – Úgy érzem, kezdenek összecsapni a fejem fölött a hullámok. Egy embert már elveszítettem, Erkki veszélyben van... Mindannyian veszélyben vagyunk, az S-G és minden, amiért dolgoztunk. – McIver szaggatottan, idegesen dobolt a kormányon. – Gen jól van?

– Igen. Remekül – felelte türelmesen Gavallan. A rövid idő alatt, amióta együtt voltak, már másodszor hallotta a kérdést – McIver rögtön ezzel kezdte, mihelyt lejött a 125-ös lépcsőjén. – Genny jól van, Mac! Levelet is küldött. Beszélte Hamish-sel és Sarah-val, náluk is minden rendben, és a kis Angusnek kibújt az első foga. Otthon mindenki remekül érzi magát, Gen küldött egy üveg Loch Wayt. Vissza akart jönni, és miután nemet mondtam, megpróbálta befűzni Johnny Hoggot, hogy engedje fel a gépre. A vécében akart elbújni. – Gavallan örült, mert – először a találkozásuk pillanata óta – McIver végre elmosolyodott.

– Gen átkozottul makacs tud lenni, az biztos. Örülök, hogy elment, csak... Nagyon hiányzik. – McIver kis ideig némán nézett maga elé. – Köszönöm, Andy!

– Ugyan már! – Gavallan pár másodpercig elgondolkodott, – Van annyi időnk, hogy beugorjunk a városba? – kérdezte, és az órájára nézett, amely 12.25-öt mutatott.

– Hogyne. Sok az „elfekvő, fölösleges” készletünk, amit föl kell pakolni.

– Remek! Szeretnék találkozni Azadehhez, Noggerrel, azzal a katonával, Ross-szal, és különösen Talbottal. Bakravánékhoz is elugorhatunk. Mit szólsz hozzá?

– Jó ötlet. Örülök, hogy itt vagy, Andy! Nagyon örülök! – McIver erős gázt adott, és a kocsik csikorgó kerekekkel nekiódult.

– Én is, Mac! Az az igazság, hogy ilyen mocsok hangulatban még sosem voltam. – Gavallan nem tudta tovább visszatartani a kérdést: – Hogy állunk a „Forgószéllal?”

– Hogy hét nap, vagy hetven... – McIver – már sokadszor – gyors kormányozdulatot tett, hogy elkerülje a karambolt, természetes mozdulattal viszonzta a másik vezető obszcén gesztusát, és mint aki már hozzászokott, hogy gépkocsiban ülni állandó életveszélyt jelent, nyugodtan továbbhajtott – Induljunk ki abból, hogy mindenki benne lesz, és a kijelölt időpontban, hét nap múlva... De nem! Talbot szerint legfeljebb egy hetünk maradt, mostantól számítva hat nap! Az éppen péntekre esik.

– Igen. Már én is gondoltam, hogy a szent napjukon kellene csinálni.

– Charlie-val megbeszéltük, hogy mostantól kezdve igyekszünk minél több embert és felszerelést elszállítani a 125-ösön, teherautóval Irakba, Törökországba, esetleg a British Airways járatain – folytatta McIver. – Ráveszem Bill Shoemith-t, hogy biztosítson nekünk több helyet, és kapjunk elsőbbséget a teheráru-feladásnál. Két 212-esünket már elküldtük „nagyjavításra”, a zagroszi pedig holnap indul. Öt gép marad Teheránban – egy 212-es, két 206-os és két Alouette. A 212-est és az Alouette-eket Koviszba küldjük, ha bárki kérdezi, azért, mert Nyüzsinek feltétlenül szüksége van rájuk. Remélem, az már senkit nem fog érdekelni, miért. Duke szerint az ott lévő gépeket sem használják ki eléggé. A 206-osokat itt hagyjuk, hogy ne legyen olyan feltűnő a dolog.

– Fel akarod áldozni őket? – kérdezte Gavallan.

– Akárhogy csináljuk, az összes helikopterünket nem tudjuk kivinni, Andy – válaszolta McIver. – Két nappal az indulás előtt, vagyis jövő szerdán Charlie, Nogger, a még itt lévő pilóták, szerelők

és én elhúzzunk a 125-össeI Sargazba. Ne felejtse, hogy csak cserére van engedélyünk, elvben annyian mehetnek el, ahányan jönnek, úgyhogy akárhány helyet kapunk is Shoemith-től, biztosan maradnak itt jó néhányan...!

– A kilépési engedélyek?! – vágott McIver szavába „Gavallan. – Megpróbálok üres úrlapokat szerezni Ali Kiától. Szükségem lesz hozzá egy svájci banknak szóló biankó csekkre. Még nem tudom, fel lehet-e használni – kapzsi a fickó, de agyafúrt, helyén van az esze, és kétszer is meggondolja, mielőtt vásárra viszi a bőrét. Ha vele nem tudok szót érteni, akkor jön a szokásos megvesztegetés. A partnereknek, Kiának és bárkinek, ha észreveszik, hogy egyszerre mind eltűnünk, azt mondjuk, hogy sürgős munkaértekezletet hívtál össze Sargazba. Elég gyöngé indok, de kitart egy ideig. Ez lenne az akció első szakasza. Ha mégsem tudunk elmenni, akkor a Forgószélnek befellegzett – őrizetbe vesznek és túszként tartanak bennünket mindaddig, amíg az összes helikopter vissza nem tér, azt pedig tudom, hogy feláldozni nem vagy hajlandó bennünket. A második...

– Mi lesz a személyes holmitokkal? – vágott McIver szavába Gavallan. – És azokkal, akiknek lakásuk vagy házuk van Teheránban?

– A cégnek kell kárpótolnia őket. Ez is hozzátartozik a Forgószél költségeihez. Elfogadod?

– Mekkora összeg lehet?

– Nem rokkannunk bele. Más megoldás nincs, muszáj kifizetni a kárpótlást.

– Igazad van – zárta le a kérdést Gavallan.

– A második szakasz; tábort ütünk Sargazban. Addigra néhány dolgon már túl kell lennünk: te a helikopterek érkezése előtti napra megrendeled a Boeing-747-es szállítógépeket; Starkenak sikerült elrejtene a parton annyi tartalék üzemanyagot, hogy átrepülhessék az öblöt, és a szaúdi partok közelében, valamelyik félreeső kis szigeten is lesz kerozin. Starkenak szüksége lehet rá, Rudinak és a bandar-deilamiaknak pedig biztosan. Scragnek szerencsére nem okoz gondot, hogy átjusson egy tankkal. Elintézed az „exportra” szánt gépeinknek a brit bejegyzést, és megszerzed a kuvaitiaktól, a szaúdiaktól és az Emirátusoktól a tranzitengedélyt. Az akciót közvetlenül én irányítom. Az indulás napjának hajnalán szólsz, hogy minden rendben van-e, belevághatunk-e, vagy sem! Ha nem, akkor

kész, vége, de ha azt mondod, hogy igen, akkor, még mindig eldönthetem, hogy megadjam-e a végső jelet. Elfogadod?

– Két feltétellel, Mac! Mielőtt végleg lefújnád az akciót, megbeszéled velem, és ha a kijelölt napon nem megy, akkor rá egy vagy két napra ismét megpróbáljuk.

– Rendben. – McIver jókora lélegzetet vett. – A harmadik szakasz: a kijelölt napon – szerintem maximum három napig próbálkozhatunk – jelt adunk az indulásra, az összes gépünk felszáll, és elindul Sargazba. Ha minden jól megy, négy óra különbség lesz Scragék és az utolsóként beérkezők – valószínűleg Starkeék lesznek azok – között. Mihelyt bárhol Iránon kívül leszállnak, az iráni jelzést lecserélik britre, hogy azzal is javítsák az esélyeiket. Sargazban rögtön föltesszük őket a 747-esekre, és elhúzzunk, amilyen gyorsan lehet. – McIver hatalmasat sóhajtott. – Pofonegyszerű!

Gavallan nem válaszolt rögtön – a tervet átgondolva látta a benne tátongó lyukakat, a rengeteg veszélyt. – Nagyon jó, Mac – válaszolta pár másodpercnyi, hallgatás után. – – Egy csöppet sem, Andy, de jobb nem jut eszembe!

MCIVER LAKÁSA, 16.20. – Nem tudom, Mr. Gavallan – mondta Ross. – Kevés dologra emlékszem attól a pillanattól, hogy Azadehet fent hagytam a lejtő tetején, egészen addig, hogy megérkeztünk ide.

A százados Pettikin egyik egyen ingét viselte, hozzá fekete pulóvert, nadrágot és cipőt. Megborotválkozott, tetőtől talpig rendbe hozta magát, de látszott az arcán, hogy rettenetesen kimerült. – Előtte viszont minden... úgy történt, ahogy elmondtam.

– Borzalmas! – tört ki Gavallanból az őszinte indulat. – Köszönjük, amit tett, százados! Maga nélkül mind meghaltak volna. Igyunk valamit, hátha felmelegszünk egy kicsit! Azt hiszem, akad még némi whiskynk. – Pettikin felé fordult. – Charlie?

– Máris, Andy! – Pettikin a bárszekrény felé indult. – – Köszönöm, Mr. McIver, én nem kérek – mondta Ross.

– Én igen. Nem érdekel, hogy még nincs este – jelentette ki McIver.

– Én is – csatlakozott hozzá Gavallan. Nem sokkal korábban érkeztek, és nagyon aggódtak, mert hiába zörgettek Sarazadéknál, senki nem nyitott kaput. Az egyik kanapén szunyókáló Ross

felpattant, amikor meghallotta az ajtónyitást, és fenyegetően maga elé tartotta a *kukriját*.

– Elnézést! – mondta kimerülten, miután látta, hogy kik érkeztek.

– Semmi baj – felelte nyugodtan Gavallan, bár igencsak meg volt ijedve. – Andrew Gavallan vagyok. Hello, Charlie! Hol van Azadeh?

– A vendégszobában alszik – válaszolta Pettikin.

– Elnézést, hogy felébresztettük! – fordult ismét Rosshoz Gavallan.

– Mi történt Tebrizben, százados?

Ross összefüggéstelenül, helyszínek és időpontok között ugrálva ugyan, de lényegében mindenről beszámolt. A mély alvás utáni hirtelen ébredés még megviseltebbé tette. A feje fájt, minden porcikája sajgott, de örült, hogy végre elmondhatja, mi történt, rekonstruálhatja az eseményeket, kitöltheti az emlékezetében maradt hézagokat, és helyükre rakhatja a szétszórt mozaikokat. Azadehhez kapcsolatos bizonytalansága azonban nem szűnt meg. Hogy őt hol helyezzem el, arról egyelőre fogalmam sincs, állapította meg magában.

Reggel, ébredés után minden össze volt keveredve benne. Rotorlapátok dübörgésére, lövésekre, kövekre, robbanásokra és hidegre emlékezett, eltompult aggyal bámulta a kezét, megpróbálta: helyükre rakni az emléktöredékeket, és eldönteni, mennyi belőlük a valóság, és mennyi az álom. Aztán a tekintetét fölemelve meglátott egy férfit, aki némán figyelte, és ijedten felordított: – Hol van Azadeh?!

– Még alszik, Ross százados! A folyosó végén, a vendégszobában – válaszolta csöndes, megnyugtató hangon Pettikin. – Emlékszik még rám? Charles Pettikin... Doshan Tappeh.

Lázasan kutatott az emlékezetében, csupa ijesztő dolgot talált, és jókora üres foltokat. Doshan Tappeh? Mi történt Doshan Tappehen? Azért ment oda, hogy szerezzen egy helikoptert, és... – Á! Igen! Hogy van, kapitány? Örülök... hogy látom. Szóval alszik?

– Mélyen, akár egy csecsemő.

– Jó. Az kell neki – mondta tompán; az agya még mindig nem működött rendesen.

– Fürödjön meg, borotválkozzon, én közben keresek magának ruhát. Ahogy elnézem, nem lesz nehéz, nagyjából egyforma a méretünk. Nem éhes? Kenyérrel és tojással tudok szolgálni, sajnos, a kenyér kicsit már szikkadt.

– Köszönöm, csöppet sem vagyok éhes... Igazán kedves.

– Ez a legkevesebb, amit megtehetek. Sokkal tartozom magának. Hallgasson ide! Nagyon szeretném ugyan tudni, mi történt... McIver kiugrott a repülőtérré a főnökünkért, Andy Gavallanért. Hamarosan megérkeznek, és nekik úgyis el kell mesélnie mindent, úgyhogy majd megtudom. Addig nem háborgatom, biztosan nagyon fáradt.

– Igen... még mindig elég kuszák az emlékeim... Arra tisztán emlékszem, hogy Azadehet a lejtőn hagytam, de utána... Összefüggéstelen képek rémlenek csak... Mennyit aludtam? – kérdezte tétován Ross.

– Majdnem tizenhat órát. Noggerrel és a két szerelőnkkel betámogattuk magukat, aztán szinte elájultak. Mackel lehúztuk magukról a ruhát, a sár nagy részét lemostuk, ágyba dugtuk magukat – bevallom, nem túl finoman, elég sok rángatás árán –, de egyikük sem ébredt fel, aludtak, mint a bunda.

– Azadeh jól van?

– Igen. Nemrég néztem meg, még mindig mélyen alszik. Mit... – ... Elnézést! Megígértem, hogy nem faggatom. Fürödjön meg, borotválkozzon! Sajnos, a víz csak langyos, de bekapcsoltam a fürdőszobában a villanymelegítőt, úgyhogy ki lehet bírni...

Ross szótlánul figyelte Pettikint, amint kitöltötte az italokat, és odanyújtotta őket McIvernek és Gavallanek..

– Tényleg nem kér, százados?

– Nem. Köszönöm. – Ross szórakozottan megdörzsölte a csuklóját. Rövid ideje volt csak fent, de rettenetesen fáradtnak érezte magát.

Gavallan is látta, mennyire elcsigázott, és igyekezett kihasználni a rendelkezésére álló kevés időt. – Nem emlékszik még valamire, amiből kitalálhatnánk, hol van Erkki? – kérdezte.

– Mindent elmondtam, amit tudok. Azadehnek talán eszébe jut valami... A szovjetet, akivel Erkki a határkörzetet járja, mintha Certagának hívnák... Azadehet használták fel arra, hogy sakkban tartsák, és volt valamilyen gond az apjával, terveztek egy utat kettesben... Elnézést, nem emlékszem pontosan! A másik férfit, Abdalláh hán barátját Mzsitriknek hívták. Pjotr Olegovicsnak.. – A névről Rosznak eszébe jutott, mit üzent Vien Rosemont a hánnak, de úgy érezte, ez már nem tartozik Gavallanékra, ahogy az sem, hogy kik és hogyan haltak meg, hogyan lökte azt a férfit egy teherautó kerekei alá a hegyek között. Ahhoz sincsen közük, hogy megfogadta, egyszer még visszamegy a faluba, levágja a fejét a mézárósnak és a kalandárnak, akik – ha Isten vagy a hegyek szellemei nem

avatkoznak közbe – képesek lettek volna halálra kövezni Azadehet, őt pedig megcsónkítani. Az után fogja ezt megtenni, hogy találkozott Talbottal, vagy az amerikai ezredessel, és beszámolt nekik a küldetéséről. Azzal fogja kezdeni, hogy megkérdezi tőlük, ki árulta el a Mekka-akciót. Mert valaki elárulta, az egészen biztos. Eszébe jutott Rosemont, Tenzing, Gueng, és néhány másodpercre elhomályosult a tekintete. Felindultságát legyűrve, a kandallópárkányon álló órára tévedt a tekintete. – A brit követségre kell mennem. Messze van? – kérdezte.

– Nincs. Elvihetjük, ha akarja. – Gavallan McIverre pillantott. – Menjünk, Mac! Talán sikerül elkapnom Talbotot. Utána még lesz annyi időnk, hogy visszajöjjünk megnézni Azadehet, és találkozzunk Noggerrel is, feltéve, hogy ide jön.

– Rendben.

– Indulhatnánk rögtön? – kérdezte Ross. – Attól félek, ha ismét elalszom, sokáig nem fogok felébredni.

Gavallan a télikabátjáért indult.

– Adok kabátot és kesztyűt – mondta Rosznak Pettikin, és látva, hogy a százados a folyosó vége felé pillant, megkérdezte: – Felkeltsem Azadehet?

– Ne! Csak... benézek hozzá egy pillanatra.

– A második ajtó balra.

A százados nesztelen macskaléptekkel végigment a folyosón, halkán benyitott, de pár pillanat múlva ugyanolyan csöndesen be is csukta az ajtót. A többiekhez visszatérve elővette a csomagjából a revolverét, és a két *kukrit* – a sajátját és Guengét. Néhány másodpercig szótlanul nézte őket, aztán a sajátját a kandalló párkányára helyezte.

– Ha nem jönnek vissza – mondta –, adják oda Erkkinek. Ajándék neki és Azadehnek.

A HÁN PALOTÁJÁBAN, 17.19. Abu Mard kalandárja alázatosan térdelt, halálra volt rémülve. – Nem, fenség! Nem! Esküszöm, Mahmud mollah akarta, hogy...

– Nem igazi mollah, te rühes kutya! Ezt mindenki tudja! Istenre! Meg akartad... meg akartátok kövezni a lányomat?! – üvöltötte eltorzult arccal, zihálva, a felháborodástól magánkívül a hán. – – Ezt akartad? Igen?! Megkövezni a lányomat?

– Ő akarta, fenséges úr – felelte rémulten suttogva a kalandár. – A mollah döntött így, miután kikérdezte, és ő bevallotta, hogy házasságtörést követett el a szabotőrrel...

– Te rühes szuka kölyke! Te segítetted, és bujtogattad azt a hamis mollah-t... Hazudsz! Ahmed pontosan elmondta, mi történt. – A hán a háta mögé tett párnákra hanyatlott. Egy testőr állt mellette, a – többiek pedig Ahmeddel az előtte térdelő falufőnököt vették körbe. Legidősebb lánya, Nadzsud, és fiatal felesége, Aisha a fekhelye mellett térdelt; elkeseredve próbálták titkolni, mennyire rettegnek a dühétől, attól, hogy az indulata ellenük fordul. Az ajtó mellett, utazástól elpiszkolódott ruhában, és majdnem olyan rémulten, mint a nők, Hákim, Azadeh bátyja térdelt. A hán hívására, szigorú őrizet alatt tért haza, és felháborodva hallgatta végig Ahmed beszámolóját a faluban történekről.

– Te kutya! – kiáltotta újból a hán; a heves indulattól nyál csordult végig az állán. – Hagytad... hagytad, hogy az a veszett dög, a szabotőr elmeneküljön... magával vigye a lányomat... Menedéket adtál neki, és... és volt merszed ítéletet mondani a családom, az én. családom egyik tagja fölött... megköveztétek volna a nélkül... hogy az engedélyemet kéritek!

– A mollah akarta! – ismételte meg már sokadszor védekezését a kalandár.

– Elég!

Ahmed hatalmas pofonnal elhallgattatta a falufőnököt, durván térdre rántotta az ütéstől eldőlt embert, és az arcába sziszegte: – Ha még egy szót merészelsz szólni, kivágom a nyelved.

A hán nehezen, küszködve lélegzett. – Aisha... adj... gyógyszert! – Az asszony alázatosan mellé csúszott, a szájába tett egy tablettát, amelyet Abdalláh a nyelve alá szorított, ahogy az orvos tanácsolta. Pár másodperc múlva enyhült a mellkasát összeszorító görcs, fülében megszűnt a dobolás, és a szoba falai sem hullámoztak tovább körülötte. Vérekes szemét ismét a reszkető kalandárra szögezte. – Te mocskos kutya! Meg akartad marni urad kezét? Ibrim! – fordult egyik testőréhez a hán. – Vigyétek vissza Abu Mardba, köveztesd halálra a falusiakkal, köveztesd halálra, aztán vágjátok le a mészáros kezét!

Ibrim és egy másik testőr felrángatta a padlóról a rémulten üvöltő férfit, erős ütéssel elhallgattatták és már éppen ki akarták vonszolni, amikor Hákim szava megállította őket: – Égessétek porig a falut!

A hán összehúzott szemmel fordult a fia felé. – Igen. Égessétek porig! – mondta ő is, közben nem vette le a tekintetét Hákimről, aki igyekezett bátor maradni, nyugodtan a szemébe nézni. Az ajtócsukódás után a szobában megsűrűsödött a csönd, amelyet Abdalláh zihálása tört meg csupán. – Nadzsud, Aisha menjete! – mondta hosszúra nyúlt szünet után a hán.

Nadzsudot bizonytalanná tette a felszólítás; maradni szeretett volna, hogy hallja, amikor apja kimondja Hákimra az ítéletet. Boldog volt, amikor megtudta, hogy Azadeh házasságtörést követett el, mert ez azt jelentette, hogy ha elfogják, rögtön elnyeri méltó büntetését. Nagyszerű! Nagyszerű! Ha Azadeh meghal, Hákimnak és a Vöröshajú Késnek is vége. – Itt maradok a közelben, fenség! Csak szólítson, ha bármire szüksége van! – válaszolta az apjának.

– Menj csak vissza a lakosztályodba! Aisha! Te várj a folyosó végén! – A két asszony távozott, és Ahmed elégedetten csukta be utánuk az ajtót – egyelőre minden a tervek szerint zajlott. A másik két testőr némán állt a helyén.

A hán fájdalmas arccal megmozdult, új testhelyzetet vett föl, hogy kényelmesebben feküdjön, és odaszólt nekik: – Várjatok odakint! Ahmed, te maradj! – Amikor már csak hárman voltak a nagy, hideg szobában, Hákimhoz fordult: – Azt mondtad, gyújtsák fel a falut. Jó ötlet, de ez sem menti az árulásodat, és a húgodét.

– Semmi nem lehet mentség arra, hogy valaki elárulja az apját, fenség! De sem Azadeh, sem én nem árultunk el, és nem szóttunk ellened összeesküvést.

– Hazudsz! Hallottad Ahmedet! Azadeh bevallotta, hogy odaadta magát a szabotőrnek. Bevallotta!

– Azt vallotta be, fenség, hogy évekkal ezelőtt szerette. Megesküdött Isten színe előtt arra, hogy nem követett el házasságtörést, nem volt hűtlen a férjéhez. Soha! A rühes kutyák, a hamis mollah előtt mit mondhatott volna a hán lánya? Nem a te nevedet, méltóságodat védelmezte-e az alantas csürhével szemben?

– Még mindig játszani próbálsz a szavakkal, véded azt a szajhát?!

A durva kirohanástól Hákim arca hamuszürke lett. – Azadeh szerelmes volt, ahogy anyánk is. Ha ő szajha, akkor anyánkat is azzá tetted.

– Hogy merészelsz ilyet mondani?! – kiáltotta dühösen, vörös arccal a hán.

– Ez az igazság. Együtt háltál vele, mielőtt feleségül vetted volna. Mivel szeretett, titokban beengedett a hálószobájába, kockáztatva, hogy ha rájönnek, az életével lakol. A halálos veszélyt is vállalta, amiért szeretett, és mert erre kérted. Nem anyánk beszélte rá az apját, hogy elfogadjon vejeinek, és apádat, hogy hozzád mehessen, ne a bátyádhoz, aki második feleségének akarta? – Hákim hangja elcsuklott, anyja haldoklásának fájdalmas emlékei rohanták meg. Hétéves volt, Azadeh pedig hat, és nem sokat értettek abból, ami körülöttük zajlik. Csak azt tudták, hogy az édesanyjuknak szörnyű fájdalmai vannak, valami tumornak nevezett baj kínozza, az apjuk pedig a fájdalomba belerokkanva ül kint az udvaron, és bámul maga elé. – Nem állt-e mindig melléd apáddal és a bátyáddal szemben, és miután a bátyádat megölték, és te lettél az örökös, nem segített-e abban, hogy megbékéljete apáddal?

– Te... te erről nem tudhatsz, még... túl fiatal voltál! – próbált tiltakozni a hán.

– Az öreg Fátémeh, a dadánk, halála előtt mindent elmondott, amire emlékezett... Abdalláh a válasza már oda sem figyelt. Ő is emlékezett, elsősorban a bátyja vadászbalesetére, amelyet olyan ügyesen megszervezett... Ha az öreg dada tudta, mi történt valójában, akkor Hákim és Azadeh is tudja, és ez újabb ok arra, hogy elhallgattassa őket. Emlékezett azokra a csodálatos időkre is, amelyeket Naftalával töltött a házasságkötésük előtt és után, egészen addig, amíg el nem kezdődtek a szörnyű fájdalmak. Egy éve sem voltak házasok, amikor Hákim megszületett, két évvel az esküvőjük után pedig Azadeh. Naftala még csak tizenhat éves volt, apró termetű, karcsú, alakra pontosan olyan, mint Aisha, de ezerszer szebb, olvasztott aranyra emlékeztető, dús, hosszú hajával. Még öt csodálatos évet töltöttek együtt, és bár több gyerekük nem született, csöppet sem bánta, mert végre erős, jól fejlett fiút kapott – az első feleségétől született három fia beteges volt, gyöngé, hamar meg is haltak, négy lánya pedig csúnya és utálatos természetű. Különben is, a felesége még mindig csak huszonkét éves volt, erős, egészséges, akár a két gyerek. Bőven maradt ideje arra, hogy újabb fiúkat szüljön neki.

Aztán váratlanul elkezdődtek a fájdalmak, a szörnyű szenvedés, amelyre a legjobb teheráni orvosok sem találtak gyógyszert. „Insa Alláh”, mondták.

Enyhülést csupán a kábítószeres nyújtottak, később már azok sem, Isten adjon neki megnyugvást a paradicsomban, és engedje, hogy ha odakerülök, rátaláljak, gondolta Abdalláh. Nézte az anyjára és hűgára megszólalásig hasonlító Hákimot, hallgatta szenvedélyesen feltörő szavait: – Azadeh nem követett el bűnt, csak szerelmes lett, fenség! Nem tudod megbocsátani neki? Hiszen még csak tizenhat éves volt, amikor száműzted egy svájci iskolába, ahogy később engem is száműztél Hvojba.

– Mert mindketten álnokok voltatok, áskálódók és hálátlanok! – kiáltotta a hán, és a feltámadó indulattól ismét kízóan lüktetni kezdett a halántéka. – Takarodj a szíнем elől! Őrizet... alatt maradsz, külön a többiektől, amíg érteд nem küldök. Ahmed! Intézkedj, aztán gyere vissza!

Hákim a könnyeivel küszködve felállt, és rogyadozó lábbal tántorgott ki a szobából. Biztos volt a sorsában, tudta, mi vár rá, de nem maradt ereje, hogy bármit tegyen ellené. Ahmed eligazította a folyosón várakozó testőröket, megmondta, mit csináljanak, és visszatért a hánhoz, aki behunyt szemmel, szürkén, nehezen zihálva feküdt a vastag, puha derékaljon. Istenem, ne engedd még meghalni!, imádkozott csöndben, miközben várta, hogy ura magához térjen.

A hán percek múlva nyitotta csak ki a szemét. – El kell döntenem, mi legyen. Hákimmal, Ahmed! Minél előbb – mondta bizalmas testőrére nézve.

– Igen, fenség – válaszolta az, gondosan megválogatva a szavait.

– Csak két fiad van, Hákim és a csecsemő. Ha Hákim meghal, vagy – Ahmed arcán különös mosoly jelent meg – netán megvakul, nyomorékká válik, akkor Mahmud, Nadzsud hercegnő férje lesz a családfő mindaddig...

– Az a bolond?! Egy év sem kell hozzá, és elveszíti minden birtokunkat, összes hatalmunkat! – Abdalláh arcán vörös foltok jelentek meg, és nagy erőfeszítéssel tudta csak megőrizni gondolatai tisztaságát. – Gyógyszert!

Ahmed adott neki egy tablettát, megitatta, és igyekezett meg is nyugtatni. – Isten vigyáz rád, meg fogsz gyógyulni. Ne aggódj!

– Ne aggódjak – ismételte meg halkán, a mellébe markoló fájdalomtól gyöngye hangon a hán. – Isten akaratából a mollah időben meghalt... Pjotr Olegovics megtartotta a szavát. Csak... túl gyors volt a halála... túl gyors.

– Igen, fenség!

A görcs enyhült, Abdalláh ismét könnyebben tudott beszélni: – Mit... tanácsolsz? Mi legyen Hákimmal?

Ahmed úgy tett, mintha elgondolkodott volna, pedig készen volt a válasszal. – Hákim fiad jó mohamedán, és okos, nevelhető. Hvojban becsülettel intézte a dolgaidat, nem szökött meg, bár valószínűleg megtehetette volna. Nem erőszakos... Leszámítva azt, amikor a húgát védi. De ez nem baj, sőt! A húgán keresztül kézben lehet tartani. – Közelebb hajolt a hánhoz, és hogy véletlenül se hallja meg senki, még jobban lehalkította a hangját. – Nevezd ki örökösöddé, fenség...

– Soha!

– Szabj neki feltételt! Esküdjön meg Istenre, hogy védelmezni fogja az öccsét ugyanúgy, ahogy a húgát, és a húga, saját akaratából, azonnal térjen vissza Tebrizbe. Az igazság az, fenség, hogy valójában nem tudod, mit követett el, ha egyáltalán elkövetett valamit, csupán szóbeszédet hallottál. Bízd rám, hogy kiderítsem az igazságot! Mihelyt megtudom, azonnal jelentem, csak neked.

A hán – bár nehezebbre esett – figyelmesen végighallgatta, és alaposan át is gondolta, amit a testőr mondott. – Vagyis Hákim lesz a tús, akivel visszakényszerítjük Azadehet. Ahogy korábban vele tartottuk itt a férjét!

– Egymást fogják túszként itt tartani! Igen fenség, te ezt már biztosan átgondoltad, mielőtt említést tettem volna róla. Cserébe azért, hogy visszafogadod kegyeidbe a bátyját, a hercegnőnek meg kell esküdnie Istenre, hogy itt marad, és segíteni fog neki.

– Megteszi. Igen! Hákim kedvéért meg fogja tenni!

– Akkor mindketten a kezekben lesznek, azt csinálhatsz velük, amihez kedved van, adhatsz nekik és elvehetsz tőlük mindent, függetlenül attól, hogy bűnösök-e vagy sem.

– Bűnösök! – ismételte meg makacsul a hán.

– Ha bűnösök, és én ezt engedelmeddel hamar kiderítem, akkor Isten akarata, hogy lassú halált haljanak, és Fazulja férjét nevezd ki örökösödnek – nem sokkal, de valamivel azért mégis jobb, mint Mahmud. Ha nem bűnösök, hadd legyen Hákim az örökösöd, feltéve, hogy a húga is itt marad. És ha Isten akaratából megözvegyül, akkor – hogy Hákimnak baja ne essen, megmaradjon az örökösödnek – férjhez kell mennie ahhoz, akit te választasz.

Abdalláh hán kis időre elmerült a gondolataiban, és közben rettenetes fáradtság tört rá.

– Alszom egyet – mondta Ahmednek. – Küldd vissza az őrt, vacsora után pedig rendeld ide „szerető” családomat, és elintézzük, amit mondtál! – Cinikusan elmosolyodott. – Bölcs dolog, ha az embernek nincsenek illúziói.

– Igen, fenség – válaszolta Ahmed. Felállt, Abdalláh pedig a mozdulatot látva irigyelte ruganyos, erős testéért, – Várj! Valamit még akartam mondani... – a hánnak már a gondolkodás is neheze esett. – Ja, igen! Hol van a Vöröshajú Kés?

– Cimtargával, valahol a határ közelében, fenség. Cimtarga azt mondta, valószínűleg több napig lesznek távol. Kedden éjjel indultak.

– Kedden? Ma milyen nap van?

– Szombat, fenség – válaszolta Ahmed. Nem mutatta, mennyire aggódik amiatt, hogy Abdalláh már a napokat sem képes számon tartani.

– Hát persze! Szombat. – A hánt újabb fáradtság hullám öntötte el. Furcsán bizsergett az arca, és meg is akarta dörzsölni, de letett a mozdulatról, mert túl fárasztónak találta. – Derítsd ki, hol vannak! Ha bármi történne... ha újabb rohamom lenne... gondoskodj róla, hogy azonnal Teheránba, a Nemzetközi Kórházba szállítsanak! Azonnal! Megértetted?

– Igen, fenség!

– Derítsd ki, hol vannak, és tartsd a közelben... akkor is, ha Cimtarga mást akar. Tartsd itt a Kést!

– Igenis, fenség!

– Találd meg a Kést, és a következő pár napban tartsd itt! Ne törődj Cimtargával! Az a lényeg, hogy a Vöröshajú Kés itt legyen.

– Értettem, fenség!

Mihelyt a testőr kilépett a szobából, a hán behunyta a szemét, és tisztán érezte, hogyan süpped álomba, – Nincs más isten, csak Isten... – motyogta, és közben rettenetesen félt.

Az északi határ közelében, Dzsulfától keletre, 18.05. A nap már nagyon alacsonyan járt. Erkki Bell-212-ese hevenyészett fészkerben pihent, amelynek ferde tetejét legalább harminc centiméter vastagon belepte már a hó, és Erkki pontosan tudta, hogy még egy éjszaka a jóval nulla fok alatti hidegben elég lesz ahhoz, hogy a fúrge madár tönkremenjen, többé ne legyen képes felszállni. – Nincs itt valami ponyva, vagy akár szalma, hogy melegen tartsam? – kérdezte Bajázid sejktől rögtön az után, hogy két nappal korábban megérkeztek

Rezáijéből az öregasszony, a volt törzsfő holttestével. – Árt neki a hideg.

– Az embereket sem tudjuk megvédeni tőle – hangzott a kurta felelet.

– Ha megdermed az olaj, nem képes felszállni – folytatta ingerülten Erkki. Dühítette, hogy a sejk nem engedte vissza rögtön az alig száz kilométerre lévő Tebrizbe, rettenetesen aggódott Azadehéért, és nagyon szeretne volna tudni, mi történt Ross-szal és Guenggel. – Hogy jutunk ki innen, a magas hegyek közül, ha nem indul be?

Addig vitatkozott, amíg a sejk – dühös morgás kíséretében – szólt az embereinek, hogy ácsoljanak gyorsan egy tetőt, és adott néhány kecske- és juhbőrt is, amelyeket ráteríthetett a gép legérzékenyebb alkatrészeire. Reggel, rögtön pirkadat után megpróbálta otthagyni a falut, de Bajázid közölte, hogy nem lehet, tekintse magát túsznak.

– Türelem, kapitány! Választhat, hogy egy nyugodt ór kíséretében szabadon mászkál a falunkban, szerelgeti a helikopterét, vagy dühöng, és akkor megkötöttem, ketrecbe záratom, mint a vadállatot – mondta komor, elutasító hangon. – Nem akarok gondot, veszekedést, csak a váltságdíjat, amelyet Abdalláh hántol kértem.

– De hát mondtam, hogy gyűlöl – próbált vitatkozni Erkki. – Esze ágában sincs segíteni rajtam, váltságdíjat fizetni...

– Ha nemet mond, akkor legfeljebb máshoz fordulunk. A teheráni vállalatához, a kormányához... esetleg szovjet munkaadóihoz. Addig is, a vendégünk lesz, eszi, amit mi eszünk, a fedelünk alatt hál, megosztja velünk, amink van. Ha nem tetszik, dühöngjön, csapjon, lármát, és gúzsba köttetem, egy falatot sem kap. Akárhogyan is, addig itt marad, amíg a váltságdíj meg nem jön.

– Esetleg hónapokba is beletelik, hogy...

– Insa Alláh!

Erkki az előző napot és a fél éjszakát azzal töltötte, hogy valamilyen kiutat találjon. A kézigránátját elvették, és bár a tőre nála maradt, állandóan őrizték, rabtartói pillanatra sem vesztették szem elől. Amilyen mély volt a hó, az öngyilkossággal határos lett volna elindulni a vékony talpú pilótacsizmában, meleg ruha nélkül. A völgy is ellenséges terület volt, az sem sokat segített volna, ha oda lejut. Tebriz helikopterrel alig harmincpercnyire volt, de gyalog...

– Éjjel megint havazni fog, kapitány!

Erkki riadtan megpördült – Bajázid alig kétlépésnyire volt tőle, és nem is hallotta, amikor mögé osont. – Igen. Még egy-két nap a

szabadban, és a madaram nem tud felszállni – válaszolta, miután nagy nehezen összeszedte magát. – A telepek kezdenek lemerülni, a műszerek is működésképtelenné válnak. Be kell indítanom, hogy fölmelegedjen, különben ócskavas lesz belőle. Ki fog váltságdíjat fizetni a hegyek között rozsdásodó roncsért?

Bajázid elgondolkodott a hallottakon, majd megkérdezte: – Meddig kell járatni a motorokat?

– Naponta tíz percig – minimum!

– Rendben van. Sötétedés után mindennap megteheti, de előtte engedélyt kér tőlem. Segítünk kivontatni a tető alól... Miért nőnemű szó a helikopter?

A kérdés váratlanul érte Erkkit, gondterhelten ráncolta a homlokát. – Nem tudom. Nyilván azért, mert a hajó is nőnemű. Gyakran mondják, hogy a helikopter a levegő hajója – felelte.

– Értem. Segítjük kivontatni, maga beindítja, és amíg a motorok járnak, öt fegyveres fogja őrizni, nehogy kísértésbe essen – közölte Bajázid.

Erkki elnevette magát. – Nyugodt lehet. Biztos, hogy nem esem kísértésbe.

– Nagyszerű – Bajázid is elmosolyodott. Kellemes arcú férfi volt, rossz fogai rontottak csupán a megjelenésén.

– Mikor üzen a hánnak?

– Már üzentem. Ilyen hóban több napba is beletelik, mire a futár lóháton leér az országútig, de onnan hamar eljut Tebrizbe. Ha a hán egyből válaszol, akkor holnap, vagy holnapután – attól függ, lesz-e újabb havazás – megtudjuk, hogyan döntött.

– Az is lehet, hogy soha. Meddig vár a válaszra?

– Az északiak mind ilyen türelmetlenek? – kérdezett vissza Bajázid. Erkki újból dühös lett, arcizmai megfeszültek, miközben válaszolt: – Ősi isteneink is azok voltak, ha fogva tartották őket! Tőlük örököltük a szokást. Rossz, ha az emberre bárki megpróbálja rákényszeríteni az akaratát. Nagyon rossz!

– S zegények vagyunk, és háborúban állunk. Erőszakkal kell megszereznünk mindent, amit Isten enged. A váltságdíj-szedés errefelé ősi szokás – A sejk halványan elmosolyodott. – Szaláhaddintól megtanultuk, hogy lovagiasan bánjunk a túszokkal, nem úgy, mint a keresztények. Ők nem a lovagiasságukról híresek. Úgy viselkednek... – A sejk hallása élesebb volt, mint Erkkié, és a látása is. – Ott, a völgyben!

Erkki is hallotta már a zúgást, és néhány másodperc múlva meglátta az északról közeledő, álcázó színekkel lefestett helikoptert.
– Ka-16-os. Gyalogsági műveletek támogatásához használt szovjet csatahelikopter... mit keres ez itt?

– Dzsulfa felé tart. – A sejk dühösen köpött egyet a hóba. – Úgy röpködnek errefelé a kutyák, ahogy nekik tetszik.

– Gyakran berepülnek?

– Nem túl gyakran, de ha egy jön, az is sok.

VASÁRNAP

16. fejezet

TEHERÁN ÉSZAKI KÜLVÁROSÁBAN, 21.14. Azadeh gyorsan hajtott végig a több helyütt csúnyán behorpadt kis kocsival az elegáns villáktól és bérházaktól – a legtöbbjük sötét volt, jó néhányat közülük kifosztottak – övezett utcán. Az országúti fényszórót gondatlanul bekapcsolva hagyta, elvakítva vele a szembejövőket, és szinte szünet nélkül dudált. Célhoz érve vadul fékezett, gyors és veszélyes manőverrel átkanyarodott a szemközti sávba, hajszál híján összeütközött a szembejövő gépkocsival, és nagy kerékcsikorgás közepette behajtott az egyik épület garázsába.

Mivel odabent koromsötét volt, Azadeh elemlámpát gyújtott, úgy zárta be a kocsit. Elegáns szabású, meleg kabátot, szoknyát, csizmát, prémekkel bélelt, ujjatlan félkesztyűt és kalapot viselt, leeresztett haja beterítette a vállát. A garázs végében lépcső volt, és villanykapcsoló, de amikor felkattintotta, a hozzá legközelebbi égő pukkant egyet, és, kivágta a biztosítékot. Nehézkesen ment fel a lépcsőn; a ház minden emeletén négy lakás volt. Amelyet az apjától kölcsönbe kaptak, a harmadikon, az utca felőli fronton helyezkedett el. – Nem lesz semmi baj, Mac! – bizonygatta, amikor McIver megpróbálta rábeszélni, hogy költözzön hozzájuk, – Ha apám azt akarja, hogy visszamenjek Tebrizbe, akkor hiába lakom nálatok, az sem segít. Van telefon, mindössze nyolcszáz méterre leszek, és gyalog is könnyen át tudok menni, ha kell. Vannak ruháim, és egy szolga is, aki el tud látni. Mindennap bemegyek az irodába, és várok. Mászt úgysem tehetek.

Azt már nem vallotta be, hogy tőle és Pettikintől is távol akar lenni. Mind a kettőjüket nagyon szeretem, gondolta, de nem olyanok, mint Erkki. Vagy Johnny. Jaj, Johnny! Okos voltál, hogy eljöttél Mactól, de még mindig nagyon közel vagy, a követségeinken! Mi lesz? Merek-e még találkozni veled?

A harmadik emeleten sötét volt, de az elemlámpával könnyen megtalálta a zárat. Éppen csak beleillesztette a kulcsot, nem fordította el, amikor megérezte a hátába fúródó tekintetet, és ijedten megpördült.

A sarokban meghúzódó borostás, csavargó külsejű férfi nyitott sliccel, merev péniszét lóbálva indult felé. – Vártalak, szajhák hercegnője. Nekem mindegy hogy előlről, hátulról, vagy oldalt... – Ontotta magából a trágárságot, megrémítve az asszonyt.

Az ajtónak ütközve Azadeh lázasan elfordította a kulcsot, beugrott az előszobába, a férfi pedig megmerevedett, meglátva a fölfelé álló fülekkel, ugrásra készen a hátsó lábain ülő hatalmas dobermannt.

Az állat mordult egyet, és rögtön támadásba lendült. A férfi rémülten felordított, a kutya felé csapott, és látva, hogy nem bír vele, lélekszakadva menekült. A dobermann üldözte, a lábához kapdosott, jókora darabokat szakított ki a ruhájából, és többször is belemélyesztette a fogát.

– Most mutogasd, ha van merszed! – kiáltott utána Azadeh.

– Jaj, úrnő! Nem hallottam, hogy megérkezett! Mi történt? – kérdezte a konyhából elősiető öreg háziszolga.

Azadeh dühösen letörölte arcáról a verítéket, és nekitámadt: – Isten verjen meg, Ali! Hányszor a lelkedre kötöttem, hogy a lépcső alján várj, a kutyával?! Soha nem késem, mindig a megbeszélte időben jövök. Annyi eszed sincs, hogy ezt megjegyezd?

Az idős férfi mentegetőzni akart, de Azadeh háta mögül egy határozott hang belefojtotta a szót: – Menj, és hívd vissza a kutyát! – Az asszony megpördült, és meglátva a hang gazdáját, a gyomra görcsberándult.

– Jó estét, hercegnő! – A hálószoza ajtajában Ahmed Dursak állt. Insa Alláh, gondolta Azadeh. A várakozásnak vége, és minden kezdődik előlről. – Jó estét, Ahmed – viszonzotta az üdvözlést.

– Bocsásson meg, hercegnő! Ha tudom, hogy a teherániak ilyenek, magam vártam volna a lépcső alján. Ali! Hozd vissza a kutyát!

Az öreg szolga rémülten, sűrű bocsánatkérések közepette indult lefelé a lépcsőn. Ahmed becsukta utána az ajtót, és némán figyelte, amint Azadeh a csizmahúzó segítségével megszabadul meleg lábbelijétől, és felkunkorodó orrú, török papucsba dugja apró lábát. A testőr mellett elhaladva az asszony a kényelmes, nyugati stílusú nappaliba ment, és hevesen dobogó szívvel leült. A kandallóban tűz lobogott, a padlót kézi szövésű, vagyont érő szőnyegek borították, a falakra is jutott belőlük bőven. Azadeh mellett, intarziás, finom mívű kis asztalon a Ross által hátrahagyott kukri feküdt.

– Hírt hoztál apámról és a férjemről? – kérdezte az asszony Ahmedet.

- Igen, hercegnő! Őfensége, a hán beteg. Nagyon beteg...
- Mi a baja?! – Azadeh hangja őszinte volt, valóban aggódott.
- Szívroham.
- Istenem! Mikor történt?
- Múlt csütörtökön. – Ahmed olvasott az asszony gondolataiban. – Azon a napon, amikor... a szabotőrrel Abu Mardban voltak. Jól tudom?
- Azt hiszem. Az utóbbi néhány napban sűrűn követték egymást az események – válaszolta fagyosan Azadeh. – Hogy van apám?
- A csütörtöki roham, Istennek hála, enyhe volt. Szombaton, pontosan éjfél előtt azonban újabb követte. Sokkal súlyosabb. – A testőr éberem figyelte az asszonyt.
- Mennyivel súlyosabb? Kérlek, ne játssz velem! Azonnal mondd el mindent!
- Bocsásson meg, hercegnő! Nem akartam bizonytalanságban tartani. – Ahmed udvariasan válaszolt, és uralkodott magán, kibírta, hogy ne szögezze a tekintetét Azadeh lábára, de közben csodálta a temperamentumát, nagyon szeretett volna eljátszozni vele. – Az orvos azt mondta, hogy szélütés, és most a fenség egyik oldala részben béna, beszélni csak nehezen tud, de az elméje ugyanolyan éles, tiszta, mint volt. Az orvos szerint Teheránban sokkal gyorsabban meg tudnák gyógyítani, mint odahaza, de egyelőre nem utazhat.
- Rendbe jön?
- Nem tudom, hercegnő! Insa Alláh. Nekem úgy tűnik, hogy nagyon beteg. Az orvos, nem sokra tartom, csak annyit mondott, hogy a fenségnek sokkal jobbak volnának az esélyei, ha Teheránban lenne.
- Akkor hozzátok ide, amilyen hamar csak lehet!
- Úgy lesz, hercegnő, ne aggódjon! – Ígérte Ahmed. – De addig is, át kell adnom egy üzenetet. Az édesapja lelkemre kötötte, hogy szó szerint ismétljem meg: *„Látni akarlak! Azonnal gyere haza! Nem tudom, meddig élek még, és bizonyos dolgokat feltétlenül el kell intéznem. A bátyád, Hákim már itt van, és megtettem örökösömmé. Bizonyos feltételekkel, amelyeket neked...”*
- Isten óvja! – robbant ki Azadehből az őszinte fohász. – Apám kibékült Hákimmal?
- Utódjává nevezte ki, de...

– Ez nagyszerű! – vágott a testőr szavába az asszony. – Csodálatos! Hála az Úrnak! De ho...

– Kérem! – Ezúttal Ahmed szakította félbe Azadehet. – Hadd mondjam végig az üzenetet! *„A bátyád, Hákim már itt van, és megtettem örökösömmé. Bizonyos feltételekkel, amelyeket neked és neki is el kell fogadnia.* – Pillanatra elhallgatott, az asszonyt pedig csak a büszkesége, rangjának tudata tartotta vissza, hogy közbeszóljon. – *Ezért olyan fontos, hogy azonnal visszatérj Ahmeddel.*” Ennyi az üzenet, hercegnő!

Nyílt a bejárati ajtó, Ali jött vissza, leoldotta a dobermannról a pórázt, mire az egyből a nappaliba vágatott, és Azadeh ölébe fektette a fejét. – Jól van, Reza! Jól! – mondta az asszony. Megsimogatta, és közben hálás volt a kis közjátékért, amely lehetőséget adott neki, hogy a váratlan hír után összeszedje magát. – Ül! Nem hallottad? Azt mondtam, hogy ül! – A kutya boldogan engedelmeskedett, majd lefeküdt a lábához, és hol az ajtót, hol a másik kerevet előtt álló Ahmedet figyelte. Azadeh anélkül, hogy igazán odafigyelt volna, a kukri markolatával játszott. Ahmed látta, mit csinál, és tisztában volt azzal, hogy az önkéntelen mozdulat mit jelent. – Megesküszöl Istenre, hogy az igazat mondtad?

– Igen, hercegnő! Esküszöm!.

– Akkor máris indulhatunk – mondta Azadeh, és felállt. – Kocsival jöttél?

– Igen, hercegnő! Sofőr hozott, a limuzinnal. Van azonban még valami – részben jó, részben rossz. Ófensége vasárnap üzenetet kapott. A kegyelmés urat, a férjét hegyi rablók fogták el, váltságdíjat követelnek érte, és... – Azadeh nagyon akart uralkodni magán, de érezte, hogy a lába cserbenhagyja, vadul remeg. – Valahol a szovjet határ közelében őrzik, a helikopterével együtt. A banditák azt állítják magukról, hogy kurdok, de a hán nem hisz nekik. Csapdát állítottak Cimtargának és az embereinek, megölték őket, a kegyelmes urat pedig – ők azt állítják, hogy csütörtök reggel – elfogták. Rezáijébe repültek, ahol látták is épen, sértetlenül, mielőtt továbbmentek volna.

– Hála legyen Istennek! – Azadeh büszkesége nem engedte, hogy jobban kimutassa az érzéseit – Kifizették a váltságdíjat?

– Az üzenet szombaton, késő este érkezett, közvetítőkön keresztül. Tegnap, mihelyt magához tért, a fenség hívatott, és megparancsolta, hogy azonnal vigyem hozzá.

Az asszony figyelmét nem kerülte el a kétértelmű megfogalmazás, de Ahmed udvarias hangja arra ösztönözte, hogy uralkodjon magán. – Őfensége, Hákim úr megkért, hogy adjam át önnek – mondta a testőr, és borítékot nyújtott felé. Azonnal feltépte, az éles hanggal felriasztva szunyókálásából a kutyát. Azadeh az első pillantásra megismerte a bátyja kézírását *„Drágám, őfensége az örökösének nevezett ki, és mindkettőnket visszafogadott, olyan feltételekkel, amelyeknek könnyű lesz eleget tenni. Siess haza! Nagyon beteg, és addig nem foglalkozik a váltságdíjjal, amíg nem találkozott veled. Szalaam* „– hangzott a rövid üzenet.

Azadeh boldogan pattant fel a kerevetről, villámgyorsan összepakolta a holmiját, egy jegyzetömről letépett lapra üzenetet firkantott McIvernek, és a lelkére kötötte Alinak, hogy másnap vigye él. A kukri csupán véletlenül jutott az eszébe; felkapta, és a ruhájába rejtette, Ahmed pedig, bár látta a mozdulatot, nem tett rá megjegyzést, szó nélkül követte.

KEDD

17. fejezet

TEBRIZ, A HÁN PALOTÁJA, 10.50. Azadeh belépett a nyugati stílusú bútorokkal berendezett szobába, Ahmedet szorosán követve a baldachinos ágyhoz ment, közben érezte, hogyan kúszik belé a félelem. Az ágy mellett, keményített, hófehér egyenruhában ápolónő ült, nyitott könyvvel az ölében, és a szemüvege pereme fölött kíváncsian nézett rájuk. Vastag brokátfüggönyök takarták az ablakokat – a huzat ellen –, a lámpák alig pislákolnak, és nehéz szag ült meg a szobát.

A hán szeme csukva volt, arca pergamenszerű, lélegzése szagatott. Infúzió bekötéséhez használt vastag tűk álltak ki a karjából, átlátszó műanyag csövek hálózták be a testét. Nem messze tőle egy karosszékből Aisha szendergett, a haja borzas volt, arca könnytől maszatos. Azadeh röpke mosolyt küldött gyereklány mostohaanyja felé – őszintén sajnálta a hirtelen rázúdult, korához képest túl nagy teherért –, és halkán megkérdezte az ápolónőt:

– Hogy van a fenséges úr?

– Kielégítő az állapota. De nem szabad zavarni, felizgatni! – válaszolta halkán a nővér. A bizonytalan török beszédet hallva Azadeh alaposabban is megnézte, és rájött, hogy európai. Ötvenes éveiben járt, festett barna haja volt, és hevenyészve felvarrt vörös keresztet viselt a blúzáján.

– Ön angol? Netán francia?

– Skót – felelte angolul, jól érezhető megkönnyebbüléssel az ápolónő. Fegyelmezetten, halkán beszélt, a szeme sarkából aggódva figyelte a hánt. – Bain nővér vagyok a tebrizi kórházból. A beteg, ahhoz képest, hogy nem hajlandó betartani az orvosi előírásokat, jól van. Ön kicsoda?

– A lánya. Azadeh. Most érkeztem Teheránból... üzent értem. Egész éjszaka úton voltunk.

– Hát persze! – Az ápolónő nem mondta, de látni lehetett, mennyire meglepte, hogy olyan utálatos embernek, mint a hán, ilyen gyönyörű lánya van. – Ha megengedi, azt javaslom, kedves,

hogy egyelőre ne háborgassa. Mihelyt felébred, szólok neki, hogy megérkezett, és üzenek magáért. Minél többet alszik, annál jobb.

– Hol van őfensége testőre? – kérdezte idegesen Ahmed.

– Betegszobában semmi keresnivalójuk fegyvereseknek! – válaszolta határozottan az ápolónő... – Elküldtem.

– A testőrnek állandóan itt kell lennie, hacsak a hán el nem küldi, vagy én vissza nem rendelem! – Ahmed sarkon fordult, és dühösen kicsörtetett.

Azadeh, hogy enyhítse a hirtelen beállt feszültséget, szelíden megjegyezte: – Nálunk ez a szokás, nővér!

– Értem... Remekül meg tudnánk lenni nélküle! – jelentette ki határozottan az ápolónő. Azadeh az apjára nézett, és alaposan össze kellett szednie magát, hogy le tudja gyűrni az ijesztő, idegenné vált arc láttán feltámadó rémületét. Még ilyen állapotban is képes rá, hogy tönkretegyen bennünket, Hákimot és engem, gondolta. Ahmed, a hűséges eb csak egy intésre vár, hogy nekünk ugorjon. – Kérem, mondja meg őszintén, mik az esélyei!

– Mindent elkövetünk, ami emberileg lehetséges – válaszolta az ápolónő, és az arcán elmélyültek a ráncok.

– Nem kellene Teheránba vinni?

– De igen. Ha újabb rohama lesz, feltétlenül! – Bain nővér, miközben beszélt, ellenőrizte a hán pulzusát. – Mégsem javasolnám a szállítást. Egyelőre... – följegyzett valamit a keze ügyében tartott beteglapra, majd Aishára villantotta a tekintetét. – Megmondhatná az úrnőnek, hogy nem kell itt maradnia – fordult Azadehhez. – Gyerek szegényke! Ráférne a pihenés.

– Sajnálom, de ebbe nem szólhatok bele. Ez is egy szokás – mentegetőzött az asszony.

– Lehet, hogy újabb rohama lesz?

– Sosem tudhatjuk, kedves! Mindnyájan Isten kezében vagyunk. Reméljük a legjobbakat! Az ajtónyitásra egyszerre fordultak meg, és Azadeh a mosolygó Hákimot megpillantva örömtől csillogó szemmel figyelmeztette a nővért: – Kérem, azonnal értesítsen, ha a fenséges úr magához tér! – Kirohant a folyosóra, és az ajtót becsukva boldogan a bátyja nyakába vetette magát. – Hákim! Drágám! Végre visszajöttél! – hadarta lelkesen. – Ez igaz? Tényleg te vagy? Nem csak álmodom?!

– Igen, én, de te hogyan... – A közeledő lépteket hallva Hákim félbehagyta a mondatot. Néhány másodperccel később Ahmed és egy testőr bukkant elő a folyosó sarka mögül, és ment egyenesen

hozzájuk. – Örülök, hogy szerencsésen visszatért, Ahmed! – mondta udvariasan a fiatalember. – Őfensége szintén elégedett lesz.

– Köszönöm, fenség! Történt valami említésre méltó a távollétemben?

– Hasemi Fazir ezredes járt itt kora reggel. Apámmal akart beszélni. A hír hallatán jeges borzongás futott végig Ahmeden. – Beengedték?

– Nem. Maga adta ki az utasítást, hogy őfensége személyes engedélye nélkül senkit se bocsássonak be. Eppen aludt, amikor az ezredes megérkezett. Óránként ellenőrzöm, és a nővér azt mondja, hogy egyelőre nem romlik az állapota.

– Nagyszerű. Köszönöm. Hagyott valamilyen üzenetet az ezredes?

– Nem. A kék szalonban leszünk, legyen szíves, szóljon, mihelyt apánk felébred. Ahmed elgondolkodva nézett a kart karba öltve távozó testvérek után. A férfi magas volt, délceg, a húga karcsú, kívánatos. Árulók? – tette fel magának a kérdést. Nincs sok idő megbizonyosodni róla, gondolta. Bement a betegszobába, nézte a hán pergamen sárga arcát, és közben az orra hevesen tiltakozott az elmúlás nehéz, émelyítő szaga ellen. Az ápolónő rosszálló pillantásáról tudomást sem véve törökülésbe helyezkedett, és bár gazdája még élt, elkezdte a halottvirrasztást.

Mit akarhatott az a rühes kutya Fazir, kérdezte magát Ahmed. Szombaton este titkos futár érkezett Pjotr Mzsitriktől. – Üzenetet hoztam őfenségének – mondta a szovjet. Beengedték a hánhoz, akivel közölte: – Négyszemközt kell átadnom, fenség! – Adja csak ide nyugodtan! Ahmed a legbizalmasabb tanácsadóm. Hol az a levél?! – A férfi ha vonakodva is, de engedelmeskedett, Ahmed pedig látta, hogy a hán elvörösödik az indulattól, mihelyt belenéz az üzenetbe.

– Van válasz? – kérdezte erőszakos, támadó hangon a szovjet.

Abdalláh a dühtől fuldokolva csak a fejét rázta, gyors kézmozdulattal elbocsátotta, és miután kiment, odanyújtotta Ahmednek a levelet, amely a következőképpen hangzott:

„Kedves barátom! Megdöbbenéssel értesültem a betegségéről, és szívem szerint azonnal rohantam is volna önhöz, ha sürgős ügyek maradásra nem kényszerítenek. Sajnos, rossz híreket kell közölnöm: lehetséges, hogy kémhálózatával együtt leleplezte a belső elhárítás vagy a SAVAMA. Tudta, hogy a köpönyegforgató Abrim Pahmudi vezeti a SAVAK-nak ezt az új

változatát? Ha bebizonyosodik, hogy elárulták Pahmudinak, azonnal meneküljön, különben hamar megtudja, milyen belülről egy kínzókamra. Riadóztattam az embereinket, hogy álljanak készenlétben, és segítsenek, ha szükséges. Meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok. Amennyiben biztonságosnak tűnik, kedden alkonyatkor érkezem. Sok szerencsét!”

Alig végzett a testőr az olvasással, Fazir rendőrfőnök már ott is volt, hogy miután elárulta, le is tartóztassa a hánt. Abdalláhnak nem volt más választása, meg kellett mutatnia neki a levelet. – Igaz, amit Pahmudiról ír?!

– Igen. Régi barátja, ugye? – kérdezett vissza Fazir, élvezve, hogy megforgathatja Abdalláh sebében a tört.

– Nem... nem a barátom! Takarodjon!

– Természetesen, fenség! Figyelmeztetem azonban, hogy a palota állandó megfigyelés alatt áll, és nincs értelme a menekülésnek. Kérem, ne figyelmeztesse Mzsitriket, hadd érkezzon csak meg kedden, és ne szítson újabb lázadást Azerbajdzsánban. Ami Pahmudit és a SAVAMA-t illeti, semmit nem tehetnek itt a beleegyezésem nélkül. Tebrizben most én szabom meg a törvényt. Ha engedelmeskedik, megvédem magát, de ha ellenem szegül, piscesként odalököm neki.

Miután távozott, Abdalláhon olyan dühroham vett erőt, amelyet Ahmed még sosem látott. A fékevesztett tombolást görcsök követték, végül a hán mozdulatlanul elterült a padlón. A testőr először azt hitte, hogy meghalt, de nem. Csupán az ajka vált szederjessé, és a lélegzése halkult el egészen.

– Insa Alláh – mondta halkán Ahmed, már a puszta gondolatától is irtózva annak, hogy még egyszer átéljen egy olyan éjszakát.

A KÉK SZALONBAN, 11.15. Miután kettesben maradtak, Hákim a karjába kapta hűgát. – Csodálatos... csodálatos, hogy újra itt vagy! – lelkesedett boldogan Azadeh, mire Hákim rögtön rászólt:

– Halkabban! Itt még a falnak is füle van, valaki biztosan kihallgat bennünket, és szándékosan félremagyarázza, amit mondunk.

– Nadzsudra gondolsz? Legyen átkozott örökre...

– Hallgass, kedves! Többé nem árthat nekünk. Én vagyok apánk hivatalosan megnevezett örököse.

– Meséld el, hogy mi történt! Mindent mondj el, semmit ne hagyj ki!

Leültek a kényelmes, puha kerevetre, és Hákim lázas sietséggel beszélni kezdett: – Először is, amit Erkkiről tudok – tízmillió riál váltságdíjat kérnek érte és a 212-esért...

– Apánk le fogja alkudni, kifizeti, aztán felkutatja, és darabokra tépi őket!

– Persze. Előttem mondta Ahmednek, hogy mihelyt megérkeztél, azonnal intézkedik. Azzal a feltétellel tett meg az örökösének, hogy ugyanúgy fogom óvni és gyámolítani a kis Haszánt, mint téged, amit én boldogan meg is fogadtam. Azt mondta, neked is meg kell esküdnöd, hogy vigyázol az öcsénkre, utána pedig mindkettőnknek arra, hogy Tebrizben maradunk, én eltanulom tőle a kormányzást, te pedig mellettem leszel, segítesz. Olyan boldogok leszünk...

– Ez minden, amit kért?! – csodálkozott Azadeh, kihasználva, hogy Hákim kifulladt, és kénytelen volt kis szünetet tartani.

– Igen, igen! Ez minden! Az egész család színe előtt örökösének nyilvánított. Olyan arcot vágtak, hogy azt hittem, ott helyben megüti őket a guta, de nem számít, apánk előttük is elsorolta a feltételeit, és én mindet elfogadtam, ahogy te is elfogadod majd. Miért is ne?

– Természetesen... bármit! Isten kegyes hozzánk! – Azadeh újból a bátyja nyakába csimpszkodott, belefúrta a fejét a vállgödrébe, és szabadjára engedte örömkönnyeit. Teheránból hazafelé jövet borzalmasan érezte magát – Ahmed szófukar volt, komor, ezért csak találgatni tudta, mik is lehetnek azok a feltételek, amelyeket apja üzenete említett. De most?! – Ez szinte hihetetlen, Hákim! Valóságos csoda! Természetes, hogy védeni fogjuk a kis Haszánt, és őt vagy a gyereket teszed meg örökösödnek attól függően, hogy apánk hogyan kívánja. Isten óvjon bennünket, apánkat, és Erkkit! Erkki végre annyit repülhet, amennyit akar. Miért is ne?! Csodálatos lesz! – Gyorsan letörölte a könnyeit. – Borzalmasan nézhetek ki.

– Csodálatosan! Most te mesélj! Mi történt veled? Csak annyit tudok, hogy egy faluban elfogtak benneteket... a brit szabotőrrel, aztán valahogy mégis sikerült megmenekülnötök.

– Valóságos csoda volt! Istennek köszönhetjük. Borzalmasan féltem, Hákim! Az a gonosz mollah... Nem emlékszem semmire a menekülésből, csak azt tudom, amit... Johnny később elmesélt. Csillagszemű Johnny, Hákim!

A férfi szeme elkerekült a csodálkozástól. – Az, akit Svájcban ismertél meg?

– Igen. Ő volt az a brit tiszt.

– De hát... Ez hihetetlen... – Hákim kereste a szavakat.

– Megmentette az életemet! Jaj, annyi mindent szeretnék elmesélni!

– Amikor apánk megtudta, mi történt a faluban... Ugye tudod, hogy a mollah-t agyonlőtték a zöldszalagosok?

– Nem emlékszem rá, de Johnny mesélte.

– Amikor apánk megtudta, mi történt a faluban, Ahmeddel idehozatta a kalandárt, kikérdezte, aztán visszazavarta és halálra köveztette. A mézárosnak lecsapatta a kezét, a falut pedig felgyújtatta. Ezt én tanácsoltam neki... Mocskos kutyák!

Azadeh mélységesen megdöbbsent azon, amit hallott – a falu porrá égetését kegyetlen bosszúnak tartotta. Hákim csöppet sem, és a lelkesedése nem ismert határt.

– Azadeh! Apánk felszabadított a házi őrizet alól, és oda mehetek, ahová akarok! Ma például kocsiba ültem, és beugrottam Tebrizbe. Egyedül! – mesélte boldogan. – Mindenki tisztelettel bánik velem, hivatalos örökösként kezel az egész család, még Nadzsud is, bár tudom, hogy feni ránk a fogát, és nagyon óvatosnak kell lennünk vele. Ez... ez jóval több, mint amire legmerészebb álmaimban gondolni mertem. – Bevallotta, hogy nem akarta otthagyni Hvojt, csaknem erőszakkal kellett hazarángatni, mert biztos volt, hogy megölik vagy megcsonkítják. – Emlékszel, amikor kitagadott, megátkozott, és Abbász sahot emlegette, azt, hogy ő aztán tudta, hogyan kell bánni az áruló fiúkkal?

Azadeh megremegett, felidézve magában a borzalmas átkot, a dühkitörést, amelyre ráadásul nem is szolgáltatott okot, mivel mindketten ártatlanok voltak. – Mitől változott meg? Miért bánik most hirtelen másképp velünk, mint korábban? – kérdezte.

– Isten akarata. Alláh felnyitotta a szemét! Biztosan úgy érzi, hogy hamarosan meg fog halni, és el akarja rendezni... A háznak végül is kötelessége... – válaszolta kapkodva, bizonytalanul Hákim. – Talán fél, és jóvá akarja tenni... Végül is nem követtünk el ellene semmit. De mit számít az indok?! Engem nem érdekel. Az a lényeg, hogy feloldozott bennünket a büntetés alól. Végre szabadok vagyunk!

A BETEGSZOBÁBAN, 23.16. A hán kinyitotta a szemét, és anélkül, hogy fejét megmozdította volna, körbehordozta a tekintetét. Ahmedet látta, Aishát és egy testőrt, az ápolónőt viszont nem. Várt egy darabig, aztán megkérdezte a padlón ülő Ahmedét: – Elhoztad? – Érezni lehetett a hangján, hogy ennek az egyetlen szónak a kimondása is komoly erőfeszítésébe került.

– Igen, fenség! Pár perce érkeztünk.

Abdalláh mozgást észlelt, az ápolónő jelent meg a látóterében. – Hogy érzi magát, kegyelmes úr? – kérdezte angolul, mivel a hán figyelmeztette, hogy törökül szánalmasan beszél, és jobban teszi, ha nem próbálkozik vele.

– Ugyanúgy.

– Hadd igazítsam meg! – A nővér nagyon elővigyázatosan – nem kis testi erőről tanúbizonyságot téve – felültette a hánt, és szorosan mögé tette a párnát, hogy kegyelmesen üljön. – Adhatom a kacsát, kegyelmés úr?

– Igen – válaszolta a hán némi gondolkodás után. Már nem érezte annyira megalázónak, hogy ilyen dolgokban hitetlen nő segítségére szorul. Megtanulta tisztelni a nővért, aki tökéletes szakértelemmel végezte a munkáját – Ahmed ügyelt rá, hogy Tebriz legjobb ápolónője kerüljön mellé tapasztalt volt, ügyes és megértő; össze sem lehetett hasonlítani a bajban tökéletesen hasznavehetetlenné vált Aishával. A hán látta, hogy az asszony félénken, hatalmas, csillogó fekete szemét tágra nyitva rámosolyog. Kíváncsi vagyok, képes leszek-e még valaha keményen, tövig benyomni neki, morfondírozott magában. Úgy, mint amikor először vonaglott alattam, a könnyei még izgatóbbá tették...

– Kegyelmes úr!

A hán engedelmesen bevette az orvosságot, hagyta, hogy az ápolónő megittassa, és örült, hogy kellemesen hűvös a keze. Ahmedre nézett, rá is mosolygott, jólesett neki, hogy meghitt bizalmasa ismét mellette van. – Sima volt az út? – kérdezte.

– Igen, fenség!

– Önként jött, vagy kényszeríteni kellett?

– Ahogy fenséges uram tervezte – válaszolta mosolyogva Ahmed – önként. Pontosan a tervnek megfelelően.

– Nem volna szabad ennyit beszélnie, kegyelmes úr – szólt közbe az ápolónő.

– Menjen innen! – mordult rá ingerülten a hán.

A nővér nem vett tudomást a rendreutasító hangról. Szelíden Abdalláh vállára tette a kezét, és megkérdezte: – Akar enni? Esetleg egy kis *horishtot* – Halvát.

– Az orvos megtiltotta az édességet.

– Halvát!

Bain nővér megadóan felsóhajtott. Az orvos valóban eltiltotta a hánt az édességtől, de rögtön hozzá is tette: „Egyébként, ha ragaszkodik hozzá, nyugodtan adjon neki, amennyit akar. Mit számít már? Insa Alláh.”

Elővette hát a dobozt, a hán szájába tett egy falatot a csemegéből, és rögtön le is törölte álláról a kicsordult nyálat. Abdalláh boldogan rágta a ragadós, de menneieien édes finomságot.

– Megérkezett a lánya Teheránból, kegyelmes úr! – újságolta az ápolónő. – Kérte, hogy azonnal szóljak, mihelyt felébred.

Abdalláh számára furcsa, különös dologgá vált a beszéd. Kerek, összefüggő mondatokat akart mondani, de a szája nem nyílt ki, amikor kellett volna, és szavai hosszú időre az agyában rekedtek.

Ha mégis sikerült valamilyen egyszerű dolgot közölnie, rosszul artikulált, beszéde nem olyan volt, amilyennek szánta. De miért, tette fel magának értetlenül a kérdést. Mindent ugyanúgy csinállok, mint azelőtt. Mi előtt? Nem tudom... Csak az áthatolhatatlan, mindent beborító feketeségre emlékszem, arra, hogy a vér vadul lüktet az ereimben, vörösre izzított, forró tűk szurkálják a testem, és nem tudok lélegezni.

Most már tudok, állapította meg elégedetten. Tökéletesen hallok és látok, az agyam is hibátlanul működik, tele van jobbnál jobb tervekkel, csak el kell mondanom őket. – Hoggy...

– Parancsol, kegyelmes úr?

Tisztán hallotta a kérdést, de hogy válaszolni tudjon, várnia kellett. – Mikorr... beszélnek...

– Ó! – az ápolónő rögtön értette, mit akar. – Ne aggódjon! Most még kicsit nehezen megy, de fokozatosan javulni fog az állapota, és megszűnnek ezek a gondok. Nagyon fontos, hogy minél többet pihenjen. Pihenés, megfelelő gyógyszerek, sok-sok türelem, és tökéletesen meg fog gyógyulni. Rendben?

– Igen.

– Hívjam a lányát? Alig várja, hogy láthassa önt. Gyönyörű teremtés!

Újabb várakozás következett, pedig a szavak már ott dörömböltek azon a különös, bezárt kapun. – Kééé... sbbb! Mjddd... késs-bbb! Menjenek, minddd... Ahmmddd nne!

Bain nővér kissé elbizonytalanodott, de gyorsan összeszedte magát, és kedvesen megveregette a hán kezét. – Tíz percet adok... ha megígéri, hogy utána pihenni fog. Rendben?

– Igen...

Miután magukra maradtak, Ahmed közelebb lépett a bánhoz. – Parancsol, fenség?

– Menny... ziddő?

Ahmed kedvenc – aranyházas, vésett díszítésekkel teli – karórájára pillantott. – Már kedd van, majdnem hajnali fél kettő.

– Pppjottr?

– Nem tudom, fenség! – Ahmed elmondta, amit Hákimtól megtudott. – Ha ma jön, Fazir várni fogja Dzsulfánál.

– Insss... Alláh. Azzzdeh?

– Nagyon aggódott önért, és azonnal beleegyezett, hogy velem jöjjön. Most éppen a bátyjával van. Azt hiszem, bármire hajlandó, hogy megvédje, és ugyanúgy Hákim is. – Ahmed tömören fogalmazott, szándékosan kerülte a hosszú, cirkalmas mondatokat, nehogy kifárasza a hánt. – Mit óhajt, fenség? Mit tegyek?

– Minnn... dent. – Mindent, amit megbeszéltünk, sőt annál kicsivel többet, gondolta feltámadó izgalommal a hán. Most, hogy már Azadeh is itt van, nyugodtan elvághatod a torkát a váltságdíj miatt ideszalajtott küldöncnek, hogy a megbízói dühükben ugyanazt tegyék a pilótával. Derítsd ki, mindegy, milyen módszerrel, hogy azok ketten valóban árulók-e! Ha bebizonyosodik, hogy azok, Hákimot vakítsd meg, a hűgát pedig küldd északra, csináljon vele Pjotr, amit akar! Ha viszont ártatlanok, akkor gondoskodj róla, hogy Nadzsud halála lassú, embertelen kínokkal teli legyen, őket pedig tartsd itt, amíg a pilóta – bármilyen módon – el nem pusztul, és utána küldd a feleségét északra! És Pahmudi! Akkora vérdíjat tűzök ki a fejére, hogy attól maga a sátán is kísértésbe jön. Először Fazirnak ajánld fel, és figyelmeztess, hogy bosszút akarok, Pahmudi kínhalálát, azt, hogy fájdalmasan ölő mérget adjanak neki, élve feldarabolják, megcsonkítsák, kasztrálják...

A hán szíve hevesen, egyenetlenül vert, és hiába akarta megdörzsölni a mellkasát, a keze nem engedelmeskedett. Attól sem mozdult, hogy határozottan rászögezte a tekintetét, és megpróbálta

szuggerálni. Erőlködött, de hiába, nem is érezte a végtagjait. Sem a kezét, sem a karját. Félelem futott rajta keresztül.

Az ápolónő azt mondta, nincs mitől félnem, emlékeztette magát, küszködve az elviselhetetlen fülzúgással. Az orvos megállapította, hogy nem volt súlyos a szívroham, és különben is, sokan esnek át szerencsésen szívrohamon. Az öreg Komarginak is volt egy évvel ezelőtt, és vidáman él, tevékeny, dicsekszik, hogy ugyanúgy tud hálni fiatal feleségével, mint korábban. A mai gyógyszerek, kezelés mellett... Jó mohamedán vagy, a paradicsomba fogsz jutni, úgyhogy nincs mitől félned, nincs mitől félned... Nem kell félnem, mert ha meghalok, akkor is a paradicsomba jutok...

Nem akarok meghalni, üvöltötte elkeseredetten. Nem akarok meghalni, üvöltötte újból, de csak gondolatban, mivel hang nem jött ki a torkán.

– Mi a baj, fenséges úr?

Látta Ahmed arcán, mennyire aggódik, és ettől megnyugodott valamelyest. Hála legyen Alláhnak, mert Ahmed mellettem van! Ahmedben megbízhatok, állapította meg magában, miközben patakokban ömlött róla a verejték. Mit is akartam mondani neki? – Család minddd... később. Elősz... ször Azadeh, Hákkk... kim, Nadzs... zsud. Érrr... ted?

– Igen, fenség! Az utódlás megerősítése miatt?

– Igen.

– Felhatalmaz rá, hogy kikérdezzem az úrnőt?

Abdalláh hán csak bólintott, a szemhéját ólomsúly húzta le, és szerette volna, ha legalább kicsit enyhül a mellkasában a fájdalom. Úgy érezte, mintha ezer tű böködné a lábát, és hogy elmúljon, szerette volna megmozgatni. Hiába erőlködött, elsőre nem sikerült, csak másodikra, és akkor is óriási erőfeszítés árán. Ettől ismét nagyon megijedt, és a félelem arra készítette, hogy változtasson korábbi tervén: – Fizz... zesd ki rögtön a váltss... ságdíjat, és hozzd vissz... sza a pilótát! Vigyen Teher... ránba. Érr... ted? – Ahmed némán bólintott. – Gyorrr... san! – Abdalláh inteni akart, hogy siessen, de a bal keze még mindig nem akart mozogni. Rémulten a jobbal próbálkozott, és az engedelmeskedett. Ha nem is könnyen, de meg tudta mozdítani, és ettől valamelyest alábbhagyott a rémülete. – Válttság... díjat rögg... tön! Titok..., ban. Hívd a nnő... vért!

AZ IRÁNI-SZOVJET HATÁR KÖZELÉBEN, 23.05. A rosszul összetákolt kis viskóban hanyatt fekvé Erkki úgy tett, mintha aludna. A szobában nem volt teljesen sötét – a sarokban olajmécses pislákol, és a tűzrakó helyen is parázslott még néhány fahasáb. Mivel semmilyen gyanús hangot sem hallott, óvatosan kinyitotta a szemét, körülnézett, és miután meggyőződött róla, hogy egyedül van, csöndesen kimászott a kopott pokróc és az állatbőrök alól. Öltöznie nem kellett, a ruhája rajta volt, csupán csizmát húzott, ellenőrizte, hogy a tűre a helyén van-e, és halkán kinyitotta az ajtót.

Néhány másodpercre mozdulatlaná merevedett, és a fejét oldalra hajtva várt, fülelt. Vastag felhők takarták el a holdat, csak a legvékonyabb fenyőágakat megmozgató, enyhe szél fúj, és a falu békésen aludt a vastag hótakaró alatt, Órszemnek nyoma sem látszott, és nem volt mozgás a Bell-212-esnek száralmas menedéket nyújtó, sebtében összetákolt fészker körül sem. Erkki; nesztelenül, ahogyan vadász cserkészi be a vadat, a házakat megkerülve osont a helikopterhez.

A gép ajtajai zárva voltak, legérzékenyebb részei úgy-ahogy betakarva ponyvával és állatbőrrel. Az egyik ablakon bepillantva Erkki látta, hogy takarói alatt összekucorodva két ember alszik az utastérben, fegyvereik a kezük ügyében hevernek. A pilótafülkéhez óvakodott, amelyből az ór puskáját térde között szorongatva, éberén bámult ki. a sötétbe, de őt nem vette észre. Halk léptek közeledtek, kecske, birka, és rossz dohány szagának keveréke csapta még Erkki orrát.

– Mi baj van, pilóta? – kérdezte Bajázid sejk.

– Nem tudom.

Az ór meghallotta a halk beszélgetést, kinézett a pilótafülkéből, üdvözölte parancsnokát, és nyugtalanul megkérdezte, történt-e valami?

– Semmi – nyugtatta meg Bajázid. Intett, hogy húzódjon vissza, és fürkészőn körbehordozta a tekintetét.

A néhány napban, amióta a falujukban volt, megkedvelte, férfiként és vadászként egyaránt tisztelni kezdte az idegent. Ezen a napon az erdőbe is kivitte magával; hogy próbára tegye, és további próbaként, kíváncsiságból, fegyvert is adott neki. Erkki az első lövésével olyan pontosan talált el egy elég messze, kellemetlen szögben álló hegyi kecskét, hogy ő sem csinálhatta volna jobban. Bajázidnak kellemes izgalmat okozott, hogy puskát adott neki, és találgathatta, mit fog

tenni? Bolond fejjel rászánja-e magát, hogy nekitámadjon, vagy még bolondabbul megpróbál menekülni, és izgalmas üldözés végén megölhetik? A Vöröshajú Kés azonban úgy tett, mintha csak a vadászat érdekelné, és egyetlen szóval sem árulta el, mire gondol, bár a dühös indulat csak úgy sugárzott belőle.

– Veszélyt érzel? – kérdezte Bajázid.

– Nem tudom. – Erkki körbenézett; csak a szél nyöszörgését, éjszakai állatok neszeit hallotta, semmi szokatlant, de nyugtalansága mégsem múlt el. – Nem érkezett újabb hír?

– Nem. Semmi.

Délután az egyik küldönc visszatért. – A hán nagyon beteg, közel van a halála – mondta. – Megígérte, hogy hamarosan válaszolni fog.

Bajázid becsületesen, szó szerint elismételte Erkkinek. – Légy türelmes, pilóta! – figyelmeztette, mert nem akart fölösleges gondot magának.

– Mi baja a hánnak?

– Beteg... A küldöncnek csak annyit mondtak, hogy nagyon beteg.

– És ha meghal?

– Az utóda majd fizet... vagy nem. Insa Alláh. – Hogy ne nyomja annyira a vállát, a sejk megigazította a puskáját. – Húzódjunk arrébb! Hideg a szél. – A kunyhó falához mentek, ahonnan tisztán be lehetett látni a völgyet. A táj nyugodt volt, békés, csupán messze alattuk, az országúton villant fel néha egy gépkocsi reflektorának fénye.

Alig harminc percre vagyok a palotától, Azadehtől, és mégsem juthatok el hozzá, gondolta elkeseredve Erkki.

Valahányszor megpörgette a motort, hogy feltöltse a helikopter akkumulátorait, és keringtesse kicsit az olajat a vezetékekben, rögtön legalább öt puska meredt rá fenyegetően. A leghetlenebb időpontokban indult el – például ma is –, hogy megkíséreljen gyalog menekülni, de egyszer sem volt érdemes megkockáztatni, az őrei mindig éberek voltak. A vadászat közben is, bár tudta, hogy Bajázid játszik vele, szinte lebírhatatlan kísértést érzett, hogy megkísérelje a lehetetlent.

– Feküdj le, pilóta! – biztatta a sejk. – Holnap talán jó híreket kapunk. Insa Alláh.

Erkki nem felelt, a sötétséget fürkészte, és képtelen volt szabadulni bizonytalan, rossz érzésétől. Talán Azadeh van veszélyben, vagy... Semmi, csupán a várakozás ment az agyamra! Sikerült Rosznak és a

katonájának megszöknie? És mi lehet Pjotr *Matyebájuscij* Mzsitrikkel? Mire készül Abdalláh? – Insa Alláh, igen, de én menni akarok! – szakadt fel belőle a tiltakozás. – Képtelen vagyok tovább várni!

A sejk, hiányos fogsorát kivillantva, elmosolyodott. – Ha így van, meg kell, hogy kötöztesselek.

Erkki humortalanul viszonzta a mosolyt. – Holnap és holnap éjjel még maradok, de a rá következő hajnalban indulok.

– Nem.

– Nektek is jobb lesz, és nekem is. Együtt mehetünk a palotába az embereiddel, le tudok...

– Nem. Maradunk és várunk – ismételte meg határozottan a sejk.

– Leszállok veletek a belső udvaron, beszélek a hánnal, és megkapod a váltságdíjat.

– Nem. Várunk. Itt várunk. Ott nem biztonságos.

– Akkor elindulok egyedül! – jelentette ki eltökélten Erkki. Bajázid vállat vont. – Figyelmeztettelek, pilóta!

A HÁN PALOTÁJÁBAN, 23.38. Ahmed, ahogy a jószágot szokták, úgy terelte végig a folyosón Nadzsudot és a férjét, Mahmudot. Mindkettő borzas volt, hálóinget viselt – felöltözni sem hagyta őket, és halálosan rettegett. Nadzsud szeméből patakzott a könny, szorosán a nyomukban két fegyveres ór haladt, és Ahmednek a kezében volt meztelen tőre.

Félórával korábban rontott be a szobájukba, kirángatta őket baldachinos ágyukból, és zordan közölte, hogy a hán végre rájött, milyen aljas összeesküvést terveltek ki, hogyan hazudtak Hákimről és Azadehről. Az egyik szolga, mondta, beismerte, hogy hallotta a testvéreknek ugyanazt a beszélgetését, amelyre ők hivatkoztak, és abban semmi olyasmi sem hangzott el, ami a hánt sértette volna..

– Hazugság! – tiltakozott az ágyhoz szorítva Nadzsud. Kétségbeesve pislogott, mert az egyik testőr szándékosan a szemébe világított elemlámpájával, miközben a társa Mahmud halántékához szorította géppisztolyának csövét. – Hazugság minden...

Ahmed előrántotta borotvaéles törét, és a hegyét a hán legidősebb lányának bal szeme alá illesztette. – Nem hazugság, úrnő! Isten előtt hamisan esküdött a hánnak, és azért jöttem, hogy a parancsára megvakítsam. – Óvatosan megmozdította a pengét, Nadzsud pedig a

szúrást érezve rémülten sikoltozni kezdett: – Ne! Kérem! Könyörgöm, ne... Várjon! Várjon még...

– Beismeri, hogy hazudott?

– Nem! Sosem hazudtam neki! Hadd beszéljek apámmal! Nem adhatott ilyen parancsot anélkül, hogy előbb ne hallgatott volna...

– Többé nem fogja látni. Miért fogadná? Hazudott, és most is hazudni akar.

– Én soha... nem hazudtam, nem hazudtam...

Ahmed szája gúnyos mosolyra görbült. Évek óta tudta, hogy Nadzsud hazudott, de nem törődött vele, nem érdekelté. Most viszont igen.

– Alláhra esküdött, és közben hazudott. – A penge hegye megkarcolta a bőrt, mire az asszony rémülten fel akart sikoltani, de Ahmed nem engedte, a másik kezével befogta a száját. Komoly kísértést érzett, hogy bélé szúrja a tört, és a szúrást a másik oldalon is megismételve visszavonhatatlanná tegye az ítéletet. – Hazug!

– Kegyelem! – esdekelt Nadzsud. – Istenre kérem, kegyelmezzen!

Ahmed szorítása lazult valamelyest a markolaton, de a pengét nem húzta vissza. – Tőlem ne várjon kegyelmet! Istentől kérje! A hán kimondta az ítéletet.

– Várjon... Várjon! – Az asszony érezte, ahogy a döfésre készülők izmok ismét megfeszültek. – Kérem... hadd menjek a hához... hadd kérjek kegyelmet! A lánya vagyok...

– Beismeri, hogy hazudott?

Nadzsud nem tudta, mit válaszoljon, a szíve vadul zakatolt, és csak akkor gondolta meg magát, amikor a tőr hegye ismét a húsába nyomódott. – Beismerem... Beismerem, hogy túloztam...

– Isten nevére kérdem, hazudott vagy sem! – vágott a szavába könyörtelenül Ahmed.

– Igen... igen... hazudtam... kérem, hadd beszéljek apámmal... kérem... – Nadzsud szavai zokogásba fulladtak. Ahmed várt, úgy tett, mintha elbizonytalanodott volna, és némi gondolkodás után odaszólt a tehetetlen, rémülten reszkető férjnek: – Maga is bűnös!

– Én semmit nem tudok! Semmit! – tiltakozott hevesen Mahmud.
– Soha nem hazudtam a háznak, soha, fogalmám sincs...

Az örök kitárták az ajtót, Ahmed pedig jókorát taszított rajtuk; a sietve odarendelt Azadeh, Hákim és Aisha volt a beteg mellett, mindhárman rémülten, hálóruhában, ahogy az ápolónő is. Abdalláh ébren volt, komoran nézett maga elé fáradt, vérekes szemével.

Nadzsud meg sem várta, hogy bármit kérdezzon, térdre vetette magát, és lázasan bizonygatni kezdte, hogy csak kis túlzás volt abban, amit Hákimről és Azadehről mondott, de mihelyt látta, hogy Ahmed fenyegetően felé lép, rögtön észhez tért, és rémülten bevallotta, hogy hazudott. – Kérlek, bocsáss meg! Bocsáss meg, apám... kegyelmezz... kegyelmezz! – ismételte már-már önkívületben. Mahmud is nyögött, jajgatott, bizonygatta, hogy semmit nem tudott felesége ármánykodásáról, különben megmondta volna az igazat. Persze, hogy megmondta volna! természetesen! Istenre esküszik, hogy igen! Nem hagyta volna, hogy a hánt megtévesszék, állította, és kegyelemért esdekelt, bár a többiekhez hasonlóan ő is tudta, hogy kegyelemre sem ő, sem Nadzsud nem számíthat.

A heves szóáradatnak Abdalláh torokköszörülése vetett véget, amely után síri csönd támadt. Minden tekintet a hánra szegeződött, akinek megmozdult ugyan a szája, de a hangját nem lehetett hallani. Az ápolónő és Ahmed közelebb hajolt, hogy értsék, amit mond.

– Ahh... med maradjon, és Há... kim, Azad... deh... A többi... menjen! Foglyok.

– Fenség! – szólt szelíden a nővér. – Nem várhatna holnapig? Nagyon elfáradt. Kérem, pihenje ki magát, aludjon, és holnap intézkedjen!

– Nnn... nem! – Abdalláh eltökélten megrázta a fejét.

– Nem vállalom semmilyen felelősséget a következményekért, Ahmed kegyelmes úr! – mondta elcsigázva az ápolónő. – Kérem, fogják olyan rövidre a dolgot, amennyire lehet! – Felállt, és nehézkes léptekkel kifelé indult. Két testőr talpra rángatta Nadzsudot és a férjét, kivonszolták őket, és a rémülettől megnémult Aisha is távozott. Miután becsukódott mögöttük az ajtó, a hán behunyta a szemét, próbált erőt gyűjteni. A szobában csönd volt, csupán a beteg nehéz, szagotartó lélegzése hallatszott. Ahmed, Azadeh és Hákim is szótlánul várt legalább húsz percig. A hán nem érzékelte az idő múlását. Amikor felnyitotta a szemét, azt hitte, csupán néhány másodpercig feküdt mozdulatlanul.

– Fffiam... Bízz... Ahh... medben! Legyen az... elssső tanács... adód!

– Igen apám!

– Ess... küdjetek! Mindketten!

Abdalláh feszülten figyelt, egyetlen szót sem akart elmulasztani az esküből: – Esküszöm Istenre, hogy megbízom Ahmedben, ő lesz a legfőbb tanácsadóm. – Azadeh és Hákim korábban tett már

fogadalmat: a családtagok jelenlétében vállalták, hogy teljesítik minden követelését. Megesküdtek rá, hogy mindketten óvni, gyámolítani fogják a kis Haszánt, Hákim őt teszi meg örökösének, Tebrizben maradnak, és Azadeh még legalább két évig nem hagyja el Iránt.

– Így legalább – magyarázta az eskü előtt Ahmed –, semmilyen káros külső hatás, a férjéé sem veheti rá arra, hogy elmenjen, mielőtt északra küldenénk, akár bűnös, akár nem.

Igaz, gondolta Abdalláh. Dühös volt Hákimra és Azadehre, mert hagyták, hogy Nadzsud álnoksága éveken át büntetlen maradjon, és megvetette Nadzsudot és Mahmudot, mert gyengék. Hiányzik belőlük a bátorság, az erő. Hákim azonban nevelhető, és a húga is meg fogja tanulni, hol a helye! Csak lenne több időm...

– Aza... deh!

– Tessék, apám!

– Nad... zsud. Milyen... bünte... tés...

A kérdéstől Azadeh elbizonytalanodott, és félt is, mert tudta, hogyan gondolkodik az apja, megérezte a rejtett csapdát. – Száműzetés – mondta némi gondolkodás után. – Küldd száműzetésbe a férjével, egész családjával!

Ostoba! – gondolta dühösen Abdalláh. Soha nem fogsz igazi Gorgon hánt szülni és nevelni, amíg így gondolkodsz! Túl fáradt volt ahhoz, hogy ezt ki is mondja, inkább bólintott, és gyöngé kézmozdulattal jelezte az asszonynak, hogy távozhat. Azadeh az ágyhoz lépett, lehajolt, és megcsókolta a kezét. – Kérlek, légy kegyes, apám! – mondta. Mosolyt erőltetett az arcára, finoman megsimogatta az idős férfi kezét, és kiment.

– Há... kim? – kérdezte a fián, megvárva, hogy a lánya becsukja maga mögött az ajtót.

A fiatalember is csapdában érezte magát. Nem akart csalódást okozni az apjának, vágyott is a bosszúra, de nem arra a kegyetlen ítéletre, amelyre Abdalláhtól számítani lehetett. – Legyen örök belső száműzetés! – mondta. – Foszd meg őket mindenüktől, hogy maguknak kelljen megkeresniük a napi betevő falatjukat, és tagadd ki őket nemzetségünkéből!

Valamivel jobb, mint amit a húga mondott, állapította meg magában Abdalláh. Szörnyű büntetés, ha valakit kizárnak a családból, de nem elég, ha hán vagy, és tudod, hogy állandó veszélyt jelentenek számodra. Indulatosnak szánt, gyöngé, elbocsátó

mozdulatot tett, mire Hákim a hűgához hasonlóan kezét csókolt, jó éjszakát kívánt, és távozott.

– Ahh... med?! – szólította bizalmas testőrét Abdalláh, miután magukra maradtak.

– Holnap szigorú őrizet alatt vitesd őket Meshedtől északra, a senki földjére! – állt elő rögtön a megfelelő tanáccsal Ahmed. – Ne legyen semmijük, vegyél el tőlük mindent! Egy év és egy nap múlva, amikor már biztosak abban, hogy megúszták, képesek valamilyen munkával fenntartani magukat, házat, vagy kunyhót építettek, ölessed meg őket... és a három gyereket is!

– Nagy... szerű. Rád bízom! – válaszolta mosolyogva a hán.

– Igenis, fenség! – Ahmed elégedetten visszamosolygott urára. – Aludni... akarok...

– Aludj jól, fenség! – Ahmed látta, hogy az elnehezült szemhéjak becsukódnak, az addig fegyelmezett arc izmai megereszkednek. Egy perc sem kellett, és Abdalláh mély álomba sülyedt, nehézkesen hortyogni kezdett.

Ahmed tisztában volt azzal, hogy nagyon óvatosnak kell lennie. Lassan kinyitotta az ajtót, és a folyosón várakozó Hákimra, Azadehre és az ápolónőre nézett. Bain nővér azonnal besietett, az ágyhoz lépve a hán csuklójáért nyúlt, ellenőrizte a pulzusát, és hogy jobban meg tudja ítélni az állapotát, figyelmesen fölé is hajolt.

– Rendszerben van? – kérdezte aggodalmasan, az ajtónál megállva Azadeh.

– Bízunk benne, kedves! Nagyon elfáradt. Jobb, ha magára hagyjuk, hadd pihenjen.

– Hogyan döntött? – fordult idegesen Ahmedhez Hákim.

– Holnap, mihelyt megvirrad, Meshedtől északra mennek, a senki földjére, minden nélkül, és örökre kizáratnak a nemzetségből. Ha kialudta magát, elmondja önnek, fenség! – válaszolta a hűséges, testőr és legbelső bizalmas.

– Insa Alláh! – Azadeh megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy az apjuk mégsem adta ki a legszörnyűbb parancsot, amelytől annyira rettegett.

Hákim is elégedett volt, mert a hán megfogadta a tanácsát.

– A hűgom és én... – kezdte bizonytalanul – köszönjük a segítségedet, Ahmed, azt, hogy kiderítetted az igazságot.

– Csupán uram parancsát teljesítettem, fenség! Ha elérkezik az ideje, ugyanolyan hűségesen fogom szolgálni önt is, mint az

édesapját. Megesküdtem rá, és be is tartom. Jó éjszakát! – Ahmed magában mosolyogva becsukta a betegszoba ajtaját, és visszament az ágyhoz. – Hogy van?

– Nem jól, aga! – válaszolta gondterhelten az ápolónő. A háta erősen sajgott a sok görnyedéstől, és rettentően fáradt volt. – Holnap szereznem kell még egy nővért, és kiségitőt is. Sajnálom, egyedül nem tudom úgy ápolni, ahogyan kell.

– Bármit kérhet, csak maradjon! – mondta Ahmed. – Ófensége nagyon elégedett magával. Ha gondolja, mellette maradok néhány órára. A szomszéd szobában van egy kerevet, arra lefekhet. Ha bármi történik, azonnal szólok, – Nagyon kedves. Köszönöm. Valóban jólesne kis pihenés! Ha bármi történik, azonnal ébresszen fel, de ha nem, két óra múlva akkor is!

Ahmed átkísérte Bain nővért a másik szobába, az ajtóban őrködő testőrt elbocsátotta azzal, hogy három, óra múlva váltsa fel, és csöndben leült a beteg mellé. Félóra múlva benézett a nővérhez, meggyőződött róla, hogy mélyen alszik, és a betegszobába visszatérve, kulcsra zárta a folyosóra vezető ajtót. Mély lélegzetet vett, az élethűség kedvéért még a haját is összeborzolta, és a beteghez ugorva megrázta a vállát. – Fenség! – kiáltotta elfúló hangon. – Ébredjen!

A hán álom ittasan nyitotta ki a szemét, nem tudta, mi történt, sőt, azt sem igazán, hogy ébren van-e, vagy még álmodik. – Mi... Tessék?! – Lassan kitisztult a látása, észrevette Ahmed arcán a rémületet, és ez annyira szokatlan volt, hogy beleborzongott. – Mmmi. – akarta kérdezni, de a testőr nem hagyta, hogy befejezze a nehezen elkezdett mondatot.

– Gyorsan! Keljen fel fenség! Pahmudi van itt, Abrim Pahmudi, a SAVAMA hóhéraival! Önért jöttek! – Ahmed magából kikelve, izgatottan hadart. – Valaki kinyitotta a kaput, elárulták, fenség! Hasemi Fazir piskesként odalökte Pahmudinak és a SAVAMA-nak. Gyorsan! Keljen föl! Megölték az öröket, és mindjárt itt lesznek, hogy elvigyék... – Látta, hogy a hán szája tágra nyílik a rémülettől, szeme kidülled. Elégedett volt az eredménnyel, de nem állt meg, folytatta ugyanolyan zaklatott, ideges hangon, ahogy elkezdte: – Nem tudjuk feltartóztatni őket! Gyorsan! Meneküljön!

Kikapcsolta az infúziót, lázas sietséggel félrehajtotta a takarót, és a hóna alá nyúlva felrángatta a beteg, erőtlen embert, de csak azért, hogy rögtön vissza is lökje a párnájára, és tágra nyílt, rémült szemmel az ajtóra meredjen. – Már késő! – kiáltotta. – Hallja, fenséges úr?! Jönnek, már itt is vannak! Pahmudi vezeti őket. Mindjárt berontanak...

A hánnak úgy tetszett, hallja a lépcsőn dobbanó, nehéz lépteket, látja Pahmudit, kaján vigyorba merevedett, sovány arcát, és a kínozszerszámokat a mögötte nyomulók kezében.

Nem számíthatsz tőlük irgalomra, gondolta, még arra is ügyelnek, hogy ne halj meg rögtön, maradj életben és szenvedj, ameddig bírsz.

Gyorsan, segíts, még ki tudunk mászni az ablakon!, akarta kiáltani Ahmednek, de hiába erőlködött, hang nem jött ki a torkán. Újból megpróbálta, ám a szája ezúttal se engedelmeskedett az agyától kapott utasításnak, és hiába feszítette meg a nyakát, erőltette pattanásig a hangszálait, néma maradt.

El nem hangzott kiáltások visszhangoztak benne, tágra nyílt szemmel figyelte Ahmedét, aki nem segített, csak állt, figyelte az ajtót, és közben hallotta a vészesen közeledő lépteket. – Se... gíts! – szakadt fel belőle végre, nagy nehezen egy elhaló hörgés, és megpróbált fölkelni, de a takaró – nem hajtotta félre Ahmed – túl nehéz volt, visszanyomta, elviselhetetlen súllyal nehezedett ziháló mellkasára, és hiába próbálkozott, nem tudott szabadulni tőle.

– Késő! Már itt vannak! Muszáj beengednem őket.

Sűrű ködfátyolon át látta, hogy Ahmed az ajtó felé indul, és rá akart kiáltani, hogy álljon meg, de csak elhaló hörgésre futotta az erejéből. Agyát mintha vasmarok szorította volna össze, testén kegyetlen fájdalom cikázott végig, és mintha megszakadt volna benne valami. Elektromos kisülés szikrái száguldottak végig az idegpályáin, nyomukban kellemes üresség támad, megszűnt minden hang. Látta, hogy Ahmed mosolyog, hallotta a folyosó, az éjszakai nyugalomba süllyedt palota csöndjét, és tudta, hogy valóban elárulták. Utolsó, maradék energiáját felemésztő erőfeszítéssel megpróbálta rávetni magát leghűségesebb emberére, de a mozdulat félbeszakadt, mert lekötötte figyelmét az előtte tátongó, sötét alagút végén felvillanó, vakító fény. Tűzvörös, forró sugárnyaláb burkolta be lágyan, simogatón, és amikor ellobbant, áthatolhatatlan feketeség...

Ahmed ellenőrizte, hogy a hán valóban meghalt-e; őszintén örült, hogy nem kellett, a párnához folyamodva, neki megfojtania. Újból

beindította az infúziót, elrendezte az ágyat, és alaposan körülnézett, meggyőződött róla, hogy nem hagyott semmilyen áruló jelet. Várt, hogy a tüdeje megnyugodjon, elmúljon a zihálás, csak azután nyitotta ki óvatosan a folyosóra vezető ajtót. Nesztelenül visszaosont az ágyhoz, és elgondolkodva figyelte egy darabig a holttestet. Abdalláh orrából és szája sarkából keskeny vércsík indult a párna felé, jelezve a belső vérzést.

– Fenség! – kiáltotta szívet tépő, őszinte rémületet sugárzó hangon Ahmed. – Fenség! – Vállon ragadta a hánt, elkeseredve megrázta, majd lélekszakadva rohant a szomszéd szobába. – Nővér! – Meg sem várta, hogy az ápolónő felébredjen, átvonszolta a hánhoz.

– Édes istenem! – suttogta Bain nővér; örült, hogy a halál nem akkor állt be, amikor ő volt a beteggel. Hála istennek, megmenekült attól, hogy a törrel hadonászó, ordító vademberek gondatlansággal vádolják, megbüntessék azért, amiről nem tehet. Enyhe szédüléssel küszködve igazgatta alvástól összeborzolódtott haját, és bár rosszul volt, már-már meztelennek érezte magát a fityulája nélkül, lelkiismeretesen teljesítette a kötelességét: szelíd mozdulattal lezárta a halott szemét.

Ahmed elkeseredetten, mélységes gyászban jajveszékelt.

– Elkerülhetetlen volt, aga! – mondta Bain nővér, hogy megnyugtassa. – Bármikor számítani lehetett rá. Borzalmas fájdalmak lehettek... Jobb neki, hogy meghalt, nem szenved tovább.

– Igen... Biztosan... – Ahmed szeméből igazi könnyek patakzottak, a megkönnyebbülés könnyei. – Insa Alláh. Insa Alláh.

– Hogyan történt?

– Elaludtam pár percre... és arra ébredtem, hogy feljajdul... patakzik a vér az orrából és a szájából – Ahmed elcsukló hangon beszélt, és a szemét törölgette. – Elkaptam, mert ki akart zuhanni az ágyból, és... nem tudom, mi történt... hátrahanyatlott... aztán rohantam magáért...

– Ne legyen lelki furdalása, aga! – biztatta a testőrt és legfőbb belső tanácsost a nővér. – Senki nem tehetett volna érte semmit. Néha gyorsan, máskor lassan következik be a vég. Az a szerencsés, aki hamar átlépi a küszöböt, és nem kell fölöslegesen szenvednie. – Nagy sóhajjal fölegyenesedett, és megigazította az egyenruháját. Őszintén örült, hogy a munkájának vége, és távozhat a palotából. – Rendbe kell hozni... mielőtt a többiek meglátják. – Igen – értett egyet azonnal Ahmed. – Hadd segítsék! Kérem!

Megmosdatták a halottat, méltóságteljes pózba igazították, közben Ahmed agya – az arca fájdalmas tehetetlenségről tanúskodott – lázas sietséggel dolgozott. Nadzsud és Mahmud reggel száműzetésbe vonul, egy év és egy nap múlva beteljesül a büntetésük, gondolta. Mielőbb meg akarta tudni, sikerült-e Fazirnak elfognia Pjotr Olegovicsot, és gondoskodnia arról, hogy a váltságdíj miatt küldött követ torkát elvágják, ahogy azt – a hán nevében – már meg is parancsolta.

Bolond, mondta némán a mozdulatlan holttestnek. Azt hitted, kifizettetem a váltságdíjat csak azért, hogy a pilóta visszajöjjön, és elvigyen Teheránba, ahol esetleg megmentenek? Mi értelme lett volna annak, hogy néhány nappal, vagy akár egy hónappal is meghosszabbítsák az életedet? Veszélyes dolog betegnek, gyámoltalannak lenni, tehetetlennek, mint te. Igen, az orvos megmondta, mire számíthatok. Figyelmeztetett rá, hogy a betegség az agyadat is elhomályosítja, egyre gyanakvóbb és erőszakosabb leszel, kiszámíthatatlan, és még az is lehet, hogy ellenem fordulsz! Így viszont, hogy az utódlás dolgát elintéztük, biztonságban érezhetem magam. Képes leszek kezemben tartani a kölyköt, és ha Alláh segít, feleségül veszem Azadehet. Vagy ha nem, hát elküldöm északra, az ő öle sem más, mint a többié.

A nővér a szeme sarkából figyelte, milyen odaadással dolgozik Ahmed, és most először nem félt tőle, sőt, örült, hogy ott van a közelében. Nézte, hogyan fésüli meg nagy gonddal halott ura szakállát, és eszébe jutott, milyen különösek is az emberek. Ki hitte volna, hogy ez a kegyetlennek, érzéketlennek tűnő férfi ennyire szerette gonosz, erőszakos gazdáját.

SZERDA

18. fejezet

TEHERÁN, 6.55. McIver a nagy pánccélszekrényből elővett iratokat szortírozta, megpróbálta kiválasztani közülük a legfontosabbakat. – Fél hatkor látott neki, kegyetlenül fájt tőle a feje, a háta, a táskája pedig már majdnem megtelt. Sokat el kellene még raknom, gondolta, és megpróbált nagyobb sebességre kapcsolni, mert már csak egy óra, vagy annál is kevesebb volt hátra az iráni alkalmazottak érkezéséig.

A fene egye meg őket, szitkozódott magában. Nem voltak itt, amikor kellett, most viszont, az utóbbi néhány napban képtelenség megszabadulni tőlük. Olyanok, mint a tapadókagyló, levakarni sem lehet őket: „Nagyon kérem, kegyelmes úr, engedje, hogy én zárjak be! Tegye meg nekem ezt a kegyet!” Vagy: „Jaj, dehogy, kegyelmes úr! Majd én megyek, kinyitom az irodát! Önnek ilyesmivel nem szabad fárasztania magát!” Lehet, hogy kezdődő üldözési mánia, gondolta, de mintha megparancsolták volna nekik, hogy egy pillanatra se veszítsenek szem elől. A partnerek is gyanakvóbbak, több dologba ütik bele az orrukát, mint eddig bármikor. Mintha valaki sejténé, mire készülünk.

Mégis – ezt nem árt lekopogni –, egyelőre minden úgy zajlik, ahogy elterveztük. Délben vagy kicsivel később elindulunk. Rudi az alkatrészekkel elindult Bandar-Deilamból, és pénteken megérkezik Abadánba, ahol a British Air Tridentje – brit olajbányászokat kell evakuálnia – megkapta a leszállási engedélyt, Starke Koviszban már biztosan bespájzolta az üzemanyagot, a srácai megkapták a távozási engedélyt, és holnap a 125-össel – ezt sem árt lekopogni – elutaznak. Három teherautónyi alkatrész úton van Bushirba, ahonnan hajón átviszik Sargazba. Scragnek Lengehben nem lesz gondja, sok hajó jár arra, bármelyikkel átküldheti Sargazba az alkatrészeit, és ha ezzel is megvagyunk, nincs egyéb dolgunk, mint várni az indulási jelet.

Egy gond azért van, és nem is akármilyen, gondolta McIver. Azadeh! És Erkki! Miért nem szólt, hogy elmegy megkeresni – a jó isten tudja, hol – a férjét? Meg sem fordult a fejében, hogy se szó, se beszéd, fogja magát, és nekivág a vakvilágnak! Figyelmeztethettem volna a Forgószelelre! Jézusom! Egy szál ruhában, minden holmi

nélkül elszökik Tebrizből, aztán gondol egyet, és haza megy, visszadugja a gyönyörű kis fejét a csapdába! Asszonyok! Eszement mind! Váltásdíj? Egy frászt! Szerintem ez is csapda, amelyet az apja, az a vén csirkefogó állított!

McIver gyomra görcsbe rándult az izgalomtól. Hogyan lehetne biztonságos helyre juttatni őket? – tette fel magának már sokadszor a kérdést. Ki kell találnom valamit! Van még két napunk, az alatt talán...

A halk neszre – észre sem vette az ajtónyitást – riadtan megpördült. Gorani állt a küszöbön – magas, erősen kopaszodó férfi, mélyen vallásos síita, és csendes, szelíd ember, aki már évek óta dolgozott náluk. – *Szalaam*, aga! – köszönt udvariasan.

– *Szalaam*. Korán jött. – McIver látta, hogy a felfordulás láttán Gorani szeme elkerekedik a csodálkozástól – megszokta, hogy főnöke mindig kínosan ügyel a rendre –, és úgy érezte magát, mint a kisgyerek, akit édességlopáson kaptak.

– Insa Alláh, aga! Az imám azt akarja, hogy az élet térjen vissza a normális kerékvágásba. Mindenki köteles keményen dolgozni a forradalom sikeréért. Segíthetek?

– Nem, köszönöm, már éppen indulni akartam – szabadkozott McIver. – Rengeteg dolgom lesz ma. A követségen kezdek. – Érezte, hogy gyanúsan bőbeszédű, de nem volt képes megálljt parancsolni magának. – Egész nap megbeszéléseim lesznek, és délben ki kell mennem a repülőtérre is. A Doshan Tappeh-i forradalmi bizottság megkért, hogy nézzek utána valaminek. A repülőtérrel már nem jövök vissza, úgyhogy korán bezárhat – tulajdonképpen szabadnapot is kivehetne.

– Köszönöm, aga, de az irodának működnie kell akkor is, ha...

– Mára kivételesen bezárunk! – vágott közbe határozottan McIver.

– Mihelyt elintéztem a dolgaimat, egyenesen hazamegyek, el tudnak érni. Kérem, jöjjön vissza tíz perc múlva! Szeretnék elküldeni néhány telexet.

– Értettem, aga! Természetesen – mondta az iráni, és csöndben behúzta maga mögött az ajtót.

McIver tiszta szívből utálta, hogy hazudni volt kénytelen. Mi lesz Goranival és a többiekkel, szerte Iránban? – tette fel magának a kérdést. Mi történik velük és a családjukkal?

Nyugtalanító gondolatokkal küszködve fejezte be a pakolást. Több százezer riál készpénz volt a házi kasszában... Üzeneteket hagyott,

bezárta a páncélszekrényt, és a látszat kedvéért elküldött néhány fölösleges telexet. Azt az egyet, amelyik igazán fontos volt, már fél hatkor leadta Sargaznak: „Az öt láda alkatrész a tervek szerint indul Sargazba” A kódolt üzenet azt jelentette, hogy Nogger, Pettikin, ő és a Teheránban maradt két szerelő aznap elmegy a 125-össel, és egyelőre minden az ütemterv szerint zajlik. – Milyen ládák ezek, aga? – kérdezte Gorani, megtalálva a telex másolatát.

– Kovisziak. A 125-össel küldjük el őket a jövő héten.

– Értem. Majd utánanézek, gondoskodom róla, hogy minden rendben legyen. Megkérdezhetem, mikor jön vissza a 212-es? Az, amelyiket kölcsön adtunk Kovisznak.

– A jövő héten. Miért?

– Ali Kia kegyelmes úr érdeklődött felőle, aga!

– Igen?! – McIver megmerevedett a válasz hallatán. – Miért?

– Nyilván szüksége van rá. A titkára járt itt tegnap este, miután ön elment, és ő kérdezte. Azt is mondta, hogy Kia miniszterhelyettes még ma jelentést szeretne kapni a három nagyjavításra küldött 212-esüinkről. Megígértem neki... Délelőtt jön érte, úgyhogy meg kell várnom, nem zárhatom be az irodát.

Korábban egyszer sem esett szó közöttük a javítás ürügyén elküldött gépekről, és a teherautón, személygépkocsin, vagy személyi poggyászként – több teherárut egyetlen külföldre induló repülőgép sem tudott fölvenni – elvitt, szokatlanul sok alkatrészről. Gorani valószínűleg tudja, hogy a három 212-esnek nincs szüksége nagyjavításra, gondolta McIver. Vállat vont, és bízva a szerencséjében, azt mondta: – A tervezett időre készen lesznek. Zárja csak be nyugodtan az irodát, és tűzze az üzenetet az ajtóra!

– Megbocsáthatatlan udvariatlanság lenne! – tiltakozott az iráni. – Személyesen adom át. A titkár úr azt mondta, még a déli ima előtt itt lesz, és külön kérte, hogy beszélhessen önnel. Kia miniszterhelyettes személyes üzenetét szeretné átadni.

– A követségre kell mennem... – McIver lázasan latolgatta az esélyeket –, de igyekszem. Remélem, hamar végzek. – Idegesen felkapta az aktatáskáját, az irodát otthagyva leszáguldott a lépcsőn, és közben ezerszer elátkozta magában Ali Kiát. És Ali Babát is!

Ali Baba – McIver azért ragasztotta rá a nevet, mert a negyven rablót juttatta eszébe – a náluk lakó háztartási alkalmazott házaspár ravaszabbik fele volt. Két évig éltek viszonylagos békeességben, de amikor a zavargások elkezdődtek, a pár szó nélkül eltűnt. Ali Baba

előző este visszatért, és úgy tett, mintha nem kis híján öt hónapra, hanem csak hétvégére távozott volna, és ragaszkodott hozzá, hogy visszaköltözzön árván maradt szobájába, – Tökéletes rendnek kell lennie, aga, mire az úrnő visszatér! – bizonygatta lelkesen. – A jövő héten a feleségem is megjön, gyönyörűen kitakarít, de addig is, én elkészítem a teáját és a pirítósát, pontosan úgy, ahogyan szereti. Ma reggel is alkudoztam a bazárban, ahogy csak tudtam, hogy friss tejet és kenyeret hozhassak, de azok a rablók a tavalyi ár ötszörösét kérték. Méltóztasson ideadni az árát, és gondolom, ha a bank kinyit, azt a nevetségesen kicsi, elmaradt béremet is megkaphatom...

Átkozott Ali Baba! A forradalom jöttányit sem változtatott rajta. Még hogy „nevetségesen kicsi!” Lop, ahol csak tud! McIver ezzel együtt örült, hogy ismét az ágyba kapja reggeli teáját és pirítósát. Csak ne egy nap választotta volna el őket a tervezett meneküléstől! Hogy a fenébe tudjuk úgy kicsempészni Charlie-val a bőröndjeinket, hogy az a csirkefogó ne fogjon gyanút?

– tette fel magának a kérdést.

– Lulu, öreglány – mondta az alagsori garázsban álló kocsijához lépve – rettenetesen sajnálom, de le kell lépnünk. Még nem tudom, pontosan hogyan, de nem hagylak itt csak úgy, valamelyik iráni kénye-kedvére.

BRIT NAGYKÖVETSÉG, 9.30. Talbot tágas, elegánsan berendezett irodájában fogadta. – Kedves Mr. McIver! – üdvözölte túláradó szívélyességgel. – Köszönöm, hogy hajlandó volt ilyen korán idefáradni. Hallottam az ifjú Ross kalandjáról. Őszintén mondhatom, mindannyian igen szerencsések vagyunk. Nem gondolja?

– De igen. Persze. Hogy van a százados?

– Kezdi kiheverni a – fáradalmakat. Remek ember, fantasztikus munkát végzett. Együtt ebédelek vele, és még ma elküldjük a British Air járatával. Tudja, nem árt az óvatosság. Apropos, tudnak valamit Erkkiről? A finn nagykövetség megkeresett bennünket, és kérte, hogy segítsünk.

McIver beszámolt az Azadehtől kapott üzenetről. – Nevetséges! – tette hozzá dühösen az elmondottakhoz.

– Nem túl biztató, hogy váltságdíjat követelnek. – Talbot elgondolkodva megtámasztotta az állát kimerevített ujjával. – Azt beszélnek... a hán állítólag súlyos beteg – mondta óvatosan.

– Ha minden igaz, szívrohama volt.

McIvert nagyon meglepte a hír.

– Jó ez Azadehnek és Erkkinek vagy rossz? – kérdezte.

– Nem tudom. Ha meghal, attól egy időre biztosan megváltoznak Azerbajdzsánban az erőviszonyok. Előfordulhat, hogy északi barátaink felbátorodnak, elkezdenek szabadabban mozgolódni, amitől Carter és csapata is kötelességének tartja majd, hogy fignjon egy nagyot, hadd látsszon úgy, mintha csinálnának valamit.

– Mi az ördöggel vannak úgy elfoglalva, hogy errefelé nem is tudnak figyelni? – kérdezte ingerülten McIver.

– Semmivel, öregfiú! Ez a legnagyobb gond. Jimmy bácsi szétosztogatta a földimogyoróit, és felszívódott. Mintha nem is lenne.

– Tud valami újat a tervezett államosításról?

– Lehetséges, hogy pillanatokon belül elveszik maguktól a gépeik fölötti rendelkezési jogot. Talán nem is az állam, hanem az üzletben érdekelt magánszemélyek fogják korlátozni a lehetőségeiket – Talbot szándékosan használta a ködös diplomáciai bikkfanyelvet, McIver azonban rögtön megértette, mire céloz.

– Ali Kia és a partnerek?

A diplomata – mintha csökkenteni akarta volna az információ jelentőségét – könnyedén vállat vont. – Nem a mi feladatunk, hogy találgassuk, ki mit, miért tesz. Igazam van?

– Vehetem hivatalos figyelmeztetésnek, amit mondott?

– Jézusom! Dehogy! – Talbot őszintén megdöbben az ötlettől. – Baráti információ volt, semmi több! Egyébként segíthetek valamiben?

– Nem hivatalosan. Andy Gavallan személyes kérésére. Rendben?

– Maradjunk inkább a hivatalos csatornáknál!

McIver elégedetten tapasztalta, hogy sikerült aggodalmat keltenie a mindig nyugodt, sima modorú diplomatában. – Nem lehet, Mr. Talbot – válaszolta. – Nem az én ötletem, hanem Andy határozott kívánsága, hogy mindenről tájékoztassam.

A diplomata súlyos gondok terhe alatt nyögő ember benyomását keltve megeresztett egy jól begyakorolt, hosszú sóhajt. – Hát jó! Mondja akkor nem hivatalosan!

– Még a mai nap folyamán áthelyezzük a központunkat Sargazba.

– Remek. És?

– Az összes külföldi alkalmazottunk elmegy a vállalati géppel.

– Bölcsen teszik.

– Beszűntetjűk a tevűkenységűnkűt Irűnban. Pűnteken.

Talbot aprű, tűrelmetlen kűzmozdulatot tett. – Ha nincs szeműlyzet, akkor ez, hogy űgy mondjam, egűssen terműszetes.

McIver hirtelen nehűznek talűlta, hogy kimondja az utolsó mondatot. – Pűnteken elvisszűk a gűpeinkűt is. Most pűnteken – kűzűlte, miután sikerűlt erűt vennie magűn.

– Uram, ne hagyj el! – kiűltott fel őszinte elismerűssel a diplomata.

– Gratulűlok! Hogy tudta rűvenni azt a csirkefogű Kiűt, hogy hozzűjűrűljűn? Csak nem igrűt neki életre szűlű ingyen belűpűt az ascoti kirűlyi pűholyba?

– Nem, dehogy! Mi... Szűval űgy dűntűttűnk, hogy nem kűrűnk engedűlyt... Fűlűsleges idűpocsűkolűs lenne – jelentette ki McIver, ės rűgtűn fel is állt, indulni akart. – A vizsontlűtűs., .

– Nem kűrűnk engedűlyt?! – Talbot arcűn műr nyoma sem volt a megszokott mosolynak.

– Nem. Maga is tudja, hogy a gűpeinkűt el akarjűk venni. Nevezzűk államosítűsűnak, vagy a valűdi nevűn, kűzűnsűges rablűsűnak, a lűnyeg az, hogy semmikűppen sem engedűk ki őket, űgyhogy űsszepakolunk, ės megyűnk. Pűnteken vűgleg bezűrűjuk a boltot.

Talbot idegesen babrűlt egy dossziűt, ės csak amikor a szűnet műr kűnyelmetlenül hosszűra nyűlt, akkor szűlűlt meg: – Nem okos megoldűs. Nagyon nem okos.

– Nincs műs vűlasztűsűnk, Hűt, Mr. Talbot, ennyit akartam csak mondani. Minden jűt! Andy ragaszkodott hozzű, hogy szűljűk, legyen... ideje megtenni, amit esetleg szűksűgesnek tart.

– Ezt meg hogy őrűsem?! – Talbot tovűbb nem volt kűpes uralkodni magűn.

– Fogalmam sincs! – vűlaszolta ugyancsak ingerűlten McIver. – Ha jűl tudom, az a kűtelessűge, hogy megvűdje a honfitűrsait.

– De hűt...

– Nem akarom, hogy tűnkretegyenek. Errűl van szű, semmi tűbbrűl!

Talbot idegesen dobott ujjűival az asztalon. – Azt hiszem, jűlesne egy csűsze tea. – Megnyomta az írűasztalűn állű hűvűkűszűlűk gombjűt, ės kiszűlt a titkűrnűjűnek: – Celia, hozzűn kűt csűszűvel a legfinomabbűl, ės rendesen tűltsűn bele kis rumot is!

– Igenis, Mr. Talbot – vűlaszolta tűsztelettűdűn, nűthűs hangon a titkűrnű, ės hatalmasat tűsszentett.

– Egészségére! – mondta gépiesen Talbot. Abbahagyta a dobolást, McIverre mosolygott, és szívélyesen megjegyezte: – Nagyon örülök, hogy nem avatott be a terveikbe, öregfiú!

– Én is. Tudna szólni a tebrizi emberüknek, hogy juttasson el Erkkinek egy üzenetet? – kérdezte McIver. – Az összes telefonvonalunk rossz.

– Hogy az ördögbe csinálja?

– Nem tudom – válaszolta türelmesen McIver. – Azadehnek biztosan el tudja juttatni, és majd ő továbbítja. Kérem! Nagyon fontos.

– Rendben van! A rádiókapcsolat nem működik ugyan, de azt ígérték, hogy holnapra vagy holnaputánra helyreállítják. Szólok az emberüknek... feltéve, hogy olyan az üzenet – mondta óvatosan a diplomata.

– Csak annyit mondjon Erkkinek vagy Azadehnek, hogy azt üzenem: Lelépni!

– Ez elég egyértelmű – állapította meg enyhén libabőrös háttal Talbot. – Remélem, nem lesz semmi... Ha mégis, őfelsége hű köztisztviselőjeként mindent megteszek azért, hogy kihúzzam magukat a saját keverésű szarból. – Talbot, bármennyire igyekezett is könnyed maradni, nem tudta tovább leplezni izgatottságát. – Minősített lopás! Jézusom! – A homlokához kapott. – De azért sok szerencsét! Erkki miatt pedig ne aggódjon! Valahogy eljuttatom az üzenetet.

MCIVER LAKÁSÁN, 11.50. Pettikin bőrönddel a kezében lépett a szobába, és igencsak elcsodálkozott, meglátva az éppen szekrényt törölgető Ali Babát. – Nem hallottam, hogy bejött. Úgy emlékszem, abban maradtunk, hogy ma szabadnapos lesz – mondta ingerülten, miután lerakta a bőröndöt.

– Igen, aga, de rengeteg a munka! Minden csupa kosz, a konyha egyenesen... – A férfi függőben hagyta a mondatot, és sokatmondóan az égre fordította a tekintetét – Tudom, persze! Igaza van, de holnap is elkezdheti a takarítást. – Pettikin káromkodott magában egy nagyot, amikor látta, hogy a szolga pillantása a bőröndre szegeződik. Reggeli után azzal küldte el Ali Babát, hogy éjjelre menjen vissza. Arra számított, hogy a háziszolga ezt az utasítást is a maga sajátos

módján fogja értelmezni, és másnap reggelig távol lesz. – Na, gyerünk! Induljon!

– Igenis, aga! Szabadságra utazik, vagy csak kirándul valahová? – érdeklődött Ali Baba. – – Nem. Az egyik kollégámnál töltök néhány napot, úgyhogy holnap rendbe teheti a szobámat. Ja, igen! Adja ide a kulcsát! Valahol elhagytam a magamét. – Pettikin csöndben átkozta magát, mert korábban nem gondolt erre. Kinyújtotta a kezét, Ali Baba pedig furcsán vonakodva tette bele a kulcsot. – McIver kapitány nem szeretné, ha háborgatnák. Sok a dolga, egyedül akar maradni. Menjen! A viszontlátásra!

– De aga...

– Induljon! – Pettikin kis híján kilökte a lakásból Ali Babát, bezárta az ajtót, és idegesen az órájára pillantott. Már majdnem dél volt. McIver még mindig nem érkezett meg, pedig úgy tervezték, hogy ilyenkor már a repülőtéren lesznek. Visszament a hálósobába, a fali szekrényből elővette a másik, szintén bepakolt bőröndöt, és odatette az első mellé, a bejárathoz.

Két kis bőrönd és egy nagyobb utazótáska, gondolta. Ahhoz képest, hogy hány évet töltöttem Iránban, igazán nem sok. Lényegtelen; szeretek kényelmesen, kevés csomaggal utazni. Végre talán szerencsém lesz, több pénzt kereshetek, esetleg a repülés mellett belevágok valamilyen üzletbe, és ott van Paula is. Hogy engedhetném meg magamnak, hogy újból megnősüljek?! Házasság? Te megőrültél! Legfeljebb rövid viszonyban reménykedhetsz. Igen, de szeretném feleségül venni, és...

A telefoncsörgés annyira váratlanul érte, hogy kis híján ugrott egyet tőle. Izgatottan dobogó szívvel kapta fel a kagylót. – Tessék!

– Charlie? Én vagyok az, Mac! Hála istennek, kivételesen működik az átkozott! Nem bíztam benne, de gondoltam, megpróbálom. Késni fogok.

– Baj van?

– Nem tudom. El kell mennem Ali Kiához... A titkárát és egy zöldszalagost küldött értem a szemét azzal, hogy feltétlenül látni akar.

– Mi az ördögöt forgathat a fejében? – kérdezte aggódva Pettikin. A bezárt ablakokon át is hallotta, hogy szerte a városban a müezzinek déli imára hívják az igazhitűeket.

– Fogalmam sincs. Fél óra múlva már okosabb leszek. Menj ki a repülőtérre, én is igyekszem, amennyire lehet. Szólj Johnny

Hoggnak, hogy feltétlenül várjon meg!

– Rendben, Mac! Mi van a holmiddal? Bevitted az irodába?

– Hajnalban, amíg Ali Baba aludt, sikerült kicsempésznem, és beraktam a csomagtartóba. Charlie! Találsz a konyhában egy hímzett falvédőt, az van ráírva, hogy „Le a marhahúspástétommal!” Hozd el, légy szíves! – kérte McIver. – Genny készítette, és megöl, ha elvész. Ha lesz időm, még hazaugrom megnézni, minden rendben van-e.

– Kapcsoljam ki a gázt, a villanyt?

– Nem is tudom... Hagyd... – válaszolta tétován McIver.

– Rendben. Tényleg nem akarod, hogy maradjak? – Pettikint rettenetesen idegesítette a müezzinek mikrofonból harsogó hangja. – Nem gond, Mac! Még jobb is lenne, ha...

– Nem. Indulj csak el nyugodtan! Én is hamarosan megyek. Viszlát!

– Viszlát! – Pettikin lenyomta a telefon villáját, megvárta a bűgást, és a repülőtéri irodájukat hívta. Legnagyobb megdöbbenésére a kapcsolat azonnal létrejött.

– Iran Helicopters. Tessék!

Rögtön megismerte az árukezelők főnökének hangját, – Jó napot, Adváni! Pettikin vagyok. Mi a helyzet a 125-össel? – kérdezte, – Á! Jó napot, kapitány! Megkapta az engedélyt, bármelyik pillanatban leszállhat.

– Lane kapitány ott van?

– Igen. Egy pillanat...

Pettikin idegesen várt, egyfolytában Kia körül jártak a gondolatai.

– Szevasz, Charlie! Itt Nogger! Mi van, befolyásos barátokat szerezte?

– Nem. Magától kezdett működni a telefon. Egyedül vagy, beszélhetünk nyugodtan?

– Á, dehogy! – válaszolta lazán, könnyű fecsegéshez illő hangon Lane. – Mi újság arrafelé?

– Még mindig a lakásban vagyok. Mac késik... el kellett mennie Ali Kiához. Mindjárt indulok, ő egyenesen a minisztériumból jön a repülőtérré. Összekészítettétek a holmit?

– Igen. A javításra szoruló motorok bepakolva, utasítás szerint.

– Remek. A két szerelő megérkezett?

– Igen.

– Rendben. Valami probléma? – Egyelőre semmi, öreg!

– Viszlát! – A kagylót lerakva Pettikin körbehordozta tekintetét a lakáson, és furcsa szomorúságot érzett. Jó és rossz napokat egyaránt megélt benne, a legjobbakat akkor, amikor Paula is ott volt. Az ablakhoz ment, nézte a Dzsáleh fölött szálló füstöt, és mivel a müezzinek már befejezték kántálásukat, hallotta az időnként felhangzó, már megszokottá vált fegyverropogást is. – A francba velük! – mordult fel mérgesen. Felkapta a bőröndjét, kiment, és gondosan bezárta maga mögött az ajtót. A garázsból kihajtva látta, hogy Ali Baba a másik oldalon, egy kapualjban lázasan tárgyal két ismeretlennel. Mit forgat a fejében az a csirkefogó? – kérdezte magától nyugtalanul.

A KÖZLEKEDÉSI MINISZTERIUMBAN, 13.07. A tágas irodában csontig hatoló hideg volt, pedig a kandallót is begyújtották. Ali Kia drága perzsabundában, prémsapkában ült az íróasztala mögött, és rettenetesen dühös volt. – Ismétlem, holnap feltétlenül Koviszba kell mennem, és azt akarom, hogy elkísérjen! – mondta indulatosan.

– Sajnálom, holnap nem lehet. – McIver nagy erőfeszítés árán tudta csak megőrizni a nyugalmát. – A jövő héten szívesen elkísérem. Mondjuk hétfőn...

– Ez felháborító! Azok után, hogy annyit „segítettem”, még vitatkoznom is kell! Holnap, kapitány, vagy... vagy leállítom a 125-ösök berepüléseit. Sőt, már ma sem szállhat fel, itt marad, amíg be nem fejezzük a vizsgálatot!

McIver szorosán összezárt öklét a hatalmas íróasztalra támasztotta, és fenyegetően a faragásokkal díszített, tiszteletet parancsoló karosszékben kuporgó nyeszlett Kia fölé tornyosult. – Nem utazhatna el ma, kegyelmes úr? Egy Alouette-ünket át kell vinnünk Koviszba. Lochart kapitány szívesen...

– Holnap. Ma nem alkalmas! – vágott ingerülten McIver szavába a miniszterhelyettes. – Az igazgatótanács tagjaként a leghatározottabban megparancsolom, hogy kísérjen el! Reggel tízkor indulunk. Megértette?

McIver némán bólintott, lázasan törte a fejét, hogyan szabadulhat a csapdából, és támadt is egy kósza ötlete. – Hol akarja, hogy találkozzunk?

– Hol a helikopter?

– Doshan Tappehen. A felszállási engedélyt még meg kell szerezni. Sajnos, az új parancsnok, Delami őrnagy, nagyon szigorú. Egy mollah is van mellette... nehéz lesz meggyőzni őket, hogy engedélyezzék a felszállást.

Kia arca, ha lehet, még komorabb lett. – A miniszterelnök legfrissebb utasítása éppen erre vonatkozik, a mollah-k jogtalan beavatkozására a kormány munkájába. Az imám is tökéletesen egyetért azzal, hogy ennek véget kell vetni. Jobban teszik, ha meghúzzák magukat, és normálisan viselkednek. Délelőtt tízkor ott leszek, és...

A mondatot hatalmas robbanás szakította félbe. McIver és Kia az ablakhoz rohant, látták, amint sűrű füst gomolyog a sarok mögül az ég felé. – Újabb, gépkocsiba rejtett bomba! – mondta utálkozva McIver. Az elmúlt néhány napban sok gépkocsit felrobbantottak a baloldali szélsőségesek, elsősorban a kormányban helyet foglaló, ismert, és fontos tisztségeket betöltő ajatollah-két.

– Mocskos terroristák! Az isten verje meg őket! – szitkozódott Kia, de látni lehetett rajta, hogy nagyon megijedt.

– A hírnév ára, miniszterhelyettes úr – mondta gondterhelten McIver. Elégedett volt, hogy leplezetlenül rettegni látja a csirkefogót. – A magas tisztséget betöltő, fontos emberek, mint ön, ki vannak téve ilyen támadásoknak.

– Igen... igen... Tudjuk. Mocskos terroristák...

McIver mosolyogva ment vissza a kocsijához. Szóval Kia Koviszba akar repülni, gondolta. Gondoskodom róla, hogy sikerüljön, és a Forgósziel is folytatódjon, ahogyan elterveztük.

A sarkon túl a széles úttestet szétszóródott roncsdarabok borították, egy gépkocsi még mindig lángolt, több összetört járműből pedig sűrű, fekete füst szállt fel. A járdaszegélynél, ahol a gépkocsiba rejtett pokolgép működésbe lépett, nagy lyuk tátongott, egy étterem és a mellette lévő külföldi bank portálja romokban hevert. Holtak, haldoklók, sebesültek heverték szanaszét a kövezeten. Pánik kerített hatalmába mindenkit, aki a környéken tartózkodott, a levegőben égett gumi és megperzselt emberi hús émelyítő szaga terjengett.

A forgalom mindkét irányba leállt, és McIver sem tehetett mást, kénytelen volt várni. Félóra múlva végre felbukkant egy mentőautó, és néhány zöldszalagos, aki egy mollah utasításait követve, elkezdte irányítani a járműveket, felszámolni a közlekedési dugót. Amikor rá

került a sor, olyan dühösen integettek McIvernek és kiabáltak rá, mintha szándékosan állt volna meg, feltartani a forgalmat.

Sietve kapcsolt hát, tovább hajtott a csatatérre változott úttesten, észre sem véve Talbot üvegcserepekkel borított, fej nélküli holttestét. Rosst sem látta, aki egy ház falának dőlve, tépett civil ruhában, ájultan hevert a kövezeten, orrából és füléből is szivárgott a vér.

TEHERÁNI REPÜLŐTÉR, 18.05. Johnny Hogg, Pettikin és Nogger egyaránt elképedve bámult McIverre. – Maradsz? Nem jössz velünk? – kérdezte Pettikin, akinek elsőként sikerült összeszednie magát.

– Persze, hogy nem! – válaszolta erőltetetten vidám hangon McIver. – Holnap muszáj elkísérnem Kiát Koviszba. – A kocsija mellett álltak, távol az idegen fülektől. A 125-ös a közelben várakozott, a rakodómunkások – zöldszalagosok és egy mollah éber tekinteteinek kereszttüzébe – már az utolsó ládákat pakolták fel.

– Ezt a fekete lebernyegest még nem láttam – jegyezte meg Nogger. Akárcsak a többiek, ő is megpróbált közömbös arcot vágni, palástolni az idegességét.

– Mindenki itt van?

– Igen, kivéve Jean-Lucöt. Nem volna jobb, ha velünk jönnél, és hagynád a fenébe Kiát? – kérdezte McIvertől Pettikin.

– Az, lenne a legnagyobb baromság, Charlie! Ne izgulj! Beszéljetek meg mindent Andyvel! Holnap én is Sargazban leszek, a többiekkel megyek Koviszból.

– Az isten szerelmére, ők megkapták a távozási engedélyt, te viszont nem!

– Ne hülyéskedj, Nogger! Ha tudnák, hogy nem jövünk vissza, egyikünket sem engednék el – válaszolta nevetve McIver. – A kovisziak is csak akkor lesznek biztonságban, ha kijutnak az iráni légtérből. Nyugalom! Intézzünk el mindent szép sorjában! Most az a legfontosabb, hogy ez a szállítmány minél előbb elmenjen. – A tőlük nem messze csikorogva fékező taxira pillantott, amelyből Jean-Luc szállt ki. A francia a sofőr kezébe nyomta a kialkudott viteldíj másik felét, és bőrönddel a kezében vidáman indult feléjük.

– *Alors, mes amis* – mondta elégedett mosollyal. – *Ca marche?*

– Okos ötlet, volt mindenkinek elmondani, hogy szabadságra mégy, Jean-Luc – válaszolta rövid sóhaj kíséretében McIver.

– Tessék?

– Nem érdekes. Ne is törődj vele! – McIver szerette Jean-Lucöt, becsülte a képességeit, a szakácstudományát, azt, hogy nyíltan vállalja csapodárságát. Amikor Gavallan elmondta, mit terveznek, gondolkodás nélkül rávágta: – Elviszem Koviszból az egyik 212-est, ha szerdán felmehetek Teheránba, és ott tölthetek pár órát.

– Mi a fenének?

– *Mon Dieu! Anglais!* – kiáltott fel szörnyülködve Jean-Luc. – *Adieu*-t mondani az imámnak!

– Hogy érzed magad? – érdeklődött cinkos mosollyal a szája sarkában McIver.

– *Magnifique!* – Jean-Luc is elvigyorodott, és arra gondolt, hogy évek óta nem látta ilyen fiatalosnak, vidámnak a főnökét. Ki lehet a hölgy? – tette fel magának a kérdést – *Et toi, mon vieux?*

– Remekül. – McIver a francia mellett elnézve Jonest, a másodpilótát figyelte, amint a lépcsőfokokat kettesével véve lesietett a gépről. A betonon már egyetlen láda sem volt, irániakból álló földi személyzetük tagjai elindultak vissza az irodába. – Minden kész?

– Igen, kapitány! Csak az utasok hiányoznak – válaszolta Jones. – A légiirányítók egyre idegesebbek, azt mondják, bőségesen túlléptük az engedélyezett időt. Szálljanak fel gyorsan!

– A koviszi leszállási engedély változatlanul érvényes?

– Igen. Nem mondták, hogy bárkinek eszébe jutott volna visszavonni!

– Akkor gyerünk! – adta ki a parancsot mély lélegzetvétel után McIver. – A papírokat, Johnny! – szólt Hognak, és Jonesszal a közelben álló mollah-hoz indult, remélve, hogy sikerül eléggé lekötnie a figyelmét. A két szerelő – kihasználva a rakodás nyüzsgését – már elbújt a gépen.

– Jó napot, aga! – köszönt McIver. Határozottan a mollah orra alá dugta az útvonalengedélyt; úgy helyezkedett el a két pilótával, hogy takarják a lépcsőt. Nogger, Pettikin és Jean-Luc villámgyorsan felosont, és eltűnt a gép belsejében.

A mollah – látszott rajta, hogy nem sok útvonalengedélyt és szállítólevelét látott még – belelapozott az iratokba. – Rendben. Átvizsgál repülő! – közölte tört angolsággal – Fölösleges, aga, minden a legnagyobb... – McIver nem fejezte be a mondatot, mivel a mollah és két ór már a lépcső felé tartott. – Azonnal indítsd be a

gépet, Johnny! – figyelmeztette halkán Hoggot, és az irániak után sietett.

Az utastérben a kiszedett ülések helyén ládák sorakoztak, az utasok becsatolták öveiket. Nagyon vigyáztak, hogy véletlenül se nézzenek a tekintetét gyanakvóan rajtuk legeltető mollah-ra.

– Kik emberek?

– Lecserélt alkalmazottak – válaszolta készségesen McIver. Hallotta, hogy a hajtóművek beindulnak, és találmra Jean-Lucre mutatott. – Ő például Koviszba megy – mondta, majd sürgető hangon hozzátette: – A torony bizottságától szóltak, hogy a gépnek indulnia kell. Siessen kicsit, aga! Rendben?

– Mi van ládák? – kérdezte a figyelmeztetésről tudomást sem véve a mollah, és a csaknem tökéletes perzsa nyelven közbeszóló Johnny Hogg felé fordult.

– Elnézést, hogy megzavarom, kegyelmes úr – mondta árnyalatnyi akcentussal a pilóta –, de a toronyból szigorúan ránk parancsoltak, hogy azonnal szálljunk fel! Ugye megengedi?

– Hogyne, kegyelmes úr! – válaszolta mosolyogva a mollah. – Kiválóan beszél perzsául, kegyelmes úr!

– Köszönöm az elismerést, kegyelmes úr! Isten tartsa meg kegyeiben az idők végezetéig, és ontsa áldását szünet nélkül az imámra!

– Köszönöm, pilóta kegyelmes úr! Isten óvja! – viszonzta a jókívánságot a mollah, és elégedetten, a remekül elvégzett munka tudatával távozott.

A kijárat felé menet McIver megállt egy pillanatra a pilótafülkénél. – Mi volt ez, Johnny? – kérdezte. – Nem tudtam, hogy beszélsz perzsául.

– Dehogy! – válaszolta a pilóta, és gyorsan megismételte, amit a mollah-nak mondott. – Ezt a pár mondatot tanultam meg. Eddig bevált, mindenki bevette.

– Gratulálok! – McIver sietve lehalkította a hangját. – Mihelyt Koviszba értek, szólj Duke-nak, intézze el Nyüzsínél, hogy holnap a srácok a lehető leghamarabb elmehessenek! Nem akarom, hogy ott legyenek, amikor Kia megérkezik. Rendben?

– Persze! Látod, erre nem is gondoltam. Jó, hogy szóltál. Viszlát!

– Jó utat! Sargazban találkozunk! – McIver fürgén leszaladt a lépcsőn, és a hüvelykujját feltartva, még egyszer elbúcsúzott a távozóktól.

– Sikerült! Megcsináltuk! – kiáltotta boldogan Nogger, miután a gép fölemelkedett. A többiek lelkesen visszhangozták szavait, kivéve Jean-Lucót, aki gondterhelten megjegyezte: – Merde! Ne hamarkodd el, Nogger! Koviszban akár le is szállíthatnak. Pénteken ünnepelj, ha már túl leszünk az egészen!

– Igazad van, Jean-Luc – értett egyet a franciával Pettikin. Az egyik ablaknál ült, és a rohamosan zsugorodó repülőteret figyelte. – Mac jó formában van. Hónapok óta nem láttam ilyen vidámnak, pedig reggel még annyi baja volt, hogy csak, na! Érdekes, milyen gyorsan tud változni az ember hangulata.

– Igen. A helyében én is dühös lettem volna. Rohadt érzés az utolsó pillanatban megtudni, hogy nem úgy alakulnak a dolgok, ahogyan az ember eltervezte. Jean-Luc kényelmesen hátradöntötte az ülést, és Szajadára, édesbús emlékeket hagyó elválásukra gondolt. Látva, hogy Pettikin erősen ráncolja a homlokát, megkérdezte: – Mi a baj?

– Azon töröm a fejem, hogyan fog Mac eljutni Koviszba.

– Helikopterrel. Két 206-os és az Alouette közül választhat.

– Tom ma reggel elvitte az Alouette-et Koviszba, és egyetlen pilóta sem maradt Teheránban.

– Akkor gépkocsival. Miért?

– Ugye szerinted sem olyan örült, hogy maga repüljön Kiával?

– Ugyan már! Hogy jut...? – Jean-Luc elharapta a mondatot, és hirtelen az ő homloka is ezer ráncba szaladt – *Merde!* Van olyan örült!

CSÜTÖRTÖK

19. fejezet

AZ ÉSZAKI HATÁRHOZ KÖZELI FALUBAN, 5.30. Alig kezdett pirkadni, Erkki rögtön felhúzta a csizmáját, és a tőrét a pilótakabátja ujjába rejtve óvatosan kinyitotta a kunyhó ajtaját. A falu békésen pihent vastag hóleple alatt, öröket sem látott sehol. A fészker körül teljesnek tűnt a nyugalom, de tudta, hogy a helikoptert változatlanul őrzik.

Különböző időpontokban – nappal és éjszaka is – próbára tette a falusiak éberségét, de valahányszor a géphez osont, a pilótafülkében és az utastérben öröket talált. Lehetőségeit számba véve, úgy döntött, hogy nem képes ártalmatlanná tenni őket, és felszállni, mielőtt a többiek észbe kapnak. Egyet tehetett csak – gyalog kellett elindulnia –, és egyfolytában ezt tervezte azóta, hogy két nappal korábban megívta újabb szópárbaját Bajázid sejjel.

Minden idegszálával a sötétséget kutatta, nem leselkedik-e rá valahol veszély. A csillagokat vékony felhőréteg takarta, és még alig derengett. Most! Erkki határozottan kilépett az ajtón, a közelben sötét tömböt alkotó erdő felé indult, és amikor a háló váratlanul, szinte a semmiből ráborult, vadul hadonászni: kezdett, elkéseredetten küzdött az életéért.

A hegyi vadkecskék befogására használt erős hálót négy ember tartotta. Ügyesen, gyakorlott mozdulatokkal Erkki köré tekerték, minél jobban kapálózott, annál szorosabbra vonták, és hiába harcolt, rendkívüli erejével hiába tépett szét néhány szemet, hamarosan legyűrték, tehetetlenül a hóra kényszerítették. Néhány pillanatig zihálva, megadóan feküdt, aztán ismét szabadulni próbált, és dühében, mert nem sikerült, üvöltött, mint a sebzett medve.

Minél eszeveszettebbül harcolt, a háló annál szorosabban fonódott köré, végül nem tehetett mást, ziháló tüdővel kénytelen volt feladni a harcot. Akkor már egész kis tömeg vette körül. Az egész falu talpon volt, mindenki felöltözve, fegyverrel – biztosak voltak, hogy megkísérli a szökést, és felkészültek rá. Végignézve rajtuk, Erkket olyan erős gyűlölet szállta meg, amelyet azelőtt sosem érzett.

Öt ember kellett, hogy fölemelje, és félig vonszolva, félig lökdösve bevigye a gyűlésházba. Durván a döngölt agyagpadlóra lökték, Bajázid sejk elé, aki keresztbe tett lábbal, állatbőrökön ült nyugodtan a tűzhöz legközelebb, a díszhelyen. A kormos falú helyiség tágas volt, de szinte mozdulni se lehetett benne, mert megtöltötték a törzs beözönlő tagjai.

– Hát így állunk! – szólalt meg több perces, komor várakozás után a sejk. – Hiába figyelmeztettelek, megszegted a parancsodat.

Erkki nem válaszolt, mozdulatlanul feküdt, erőt gyűjtött, és néma maradt. Mit tudott volna mondani?

– Éjjel visszajött az egyik emberem, akit a hánhoz küldtem – folytatta dühtől remegő hangon Bajázid. – Tegnap délután, a hán parancsára, a becsület minden szabályát lábbal tiporva elvágták a másik követem torkát, Erre mit mondasz?! Úgy végeztek vele, ahogy a koszos kutyával szokás! Igen, a kutyával!

– Én... Nem hiszem, hogy a hán parancsára – válaszolta döbbenetben Erkki. – Ez lehetetlen!

– Alláh összes nevére, elvágták a torkát! Szégyenbe került az egész törzs! Én is! Szégyenbe, miattad!

– Tudom, hogy a hán gonosz. Sajnálom, ami történt, de... – próbált tiltakozni Erkki, a sejk azonban nem hagyta.

– Tisztelettel bántunk a hánnal, és veled is. Hadizsákmányként ragadtunk el Abdalláh ellenségeitől. A lánya férje vagy, és ő nagyon gazdag, több arannyal tömött zsákja van, mint szőrszála a kecskének! Mit számít neki tízmillió riál? Kecskeszár! És mégis, ahelyett, hogy kifizette volna, képes volt a becsületünkbe gázolni, megszégyeníteni bennünket. Halál reá!

Izgatott moraj futott végig a tömegben. A körben állók nem értettek ugyan angolul, de vezérük izgatott hanghordozása nem kerülte el a figyelmüket, érezték a szavaiból sugárzó indulatot.

– Insa Alláh! – sziszegte a sejk. – Elengedünk, ahogy akartad, és vadászni fogunk rád. Nem puskával, de a napnyugtát sem éred meg, és a fejedet elküldjük a hármak ajándékba. – A törzs nyelvén is megismételte az ítéletet, intett, és parancsoló kézmozdulatának engedelmességre marcona férfiak ugrottak elő.

– Várjatok! Várjatok! – r kiáltotta Erkki. A rémület kitisztította az agyát, adott egy ötletet.

– Kegyelemért könyörögsz? – kérdezte megvetően a sejk. – Azt hittem, férfi vagy – ezért nem vágattam el álmodban a torkodat.

– Nem kegyelmet, bosszút követelek! – harsogta Erkki. – Bosszút!
– Szavait döbönt csend fogadta. – Nektek, és magamnak! Nem illetve meg benneteket a bosszú azért, amit veletek tettem?

A váratlan ajánlat szemmel láthatóan gondolkodóba ejtette a törzsfőnököt. – Miféle csapda ez? – kérdezte kissé zavartan.

– Csak én tudlak segíteni benneteket abban, hogy visszaszerezzétek a becsületeteket. Egyedül én! Dúljuk fel a hán palotáját, és vegyünk elégtételt rajta! – ajánlotta Erkki, közben szünet nélkül fohászzkodott ősi isteneihez, hogy szavai megtegyék a hatásukat.

– Megőrültél?

– A hán nekem nagyobb ellenségem, mint nektek. Miért szégyenített meg mindkettőnket, ha nem azért, hogy téged ellenem fordítson? Ismerem a palotát. Tizenöt fegyvereseddel pillanatok alatt be tudlak juttatni az előudvarba...

– Őrülség! – vágott közbe dühösen a sejk. – Azt akarod, hogy esztelenül, hasistól kába barmok módjára eldobjuk magunktól az életünket? A hánnak rengeteg testőre van.

– Ötvenhárom a falakon belül, de egyszerre legfeljebb négy-öt teljesít szolgálatot. Olyan gyöngék a harcosaid, hogy nem tudnak végezni ötvenhárom emberrel? Segítségünkre lesz a meglepetés is. A levegőből érkező, váratlan támadás meghozza számodra a bosszút, amelyet annyira áhítasz. Bejuttatlak, és ki is hozlak benneteket pillanatok alatt. Abdalláh hán beteg, nagyon beteg, a testőrei nem számítanak támadásra, és mások sem. Senki az egész háznépből. Ismerem a palota belsejét, tudom, hol alszik... Mindent!

Erkki már-már közömbös kívülállóként hallgatta, amint hangja az izgatottságtól a magasba szárnyal, és biztos volt, hogy sikerülni fog, amit eltervezett. Rajtaütésszerűen le tud szállni az udvaron, felrohanhat az emeletre, végig a folyosón, elsöpörheti az útból Ahmedet, és mindenkit, aki szembe mer szállni vele, hogy aztán a hán szobájához érve, otthagyja Bajázidot az embereivel, tegyék, amit akarnak, és elrohanjon az északi szárnyba Azadehéért. Ha nem lesz ott, ölni fog, a hánt, az őreit, a törzs harcra éhes tagjait, mindenkit...

A terv magával ragadta, egészen a hatalmába kerítette.

– Nem fognak-e ezer évig emlékezni rád, pusztán a bátorságod miatt? Bajázid sejkre, aki becsülete védelmében szembeszállt a hánnal, az összes Gorgonok urával, és saját barlangjában támadta meg, hogy elégtételt vegyen a becsületén esett foltért. Nem zengik-e

dicsőségedet a regösök a kurdok tábortüzeinél? Nem ugyanezt tenné-e helyedben Szaladdin is, a legnagyobb kurd hős?

A vidáman lobogó tűz fényénél látta, hogy másképp csillognak a rászegeződő szemek, mint korábban. Bajázid elbizonytalanodott, hagyta, hogy még jobban megsűrűsödjön a csönd, és amikor az már szinte fojtogatóvá vált, suttogva váltott néhány szót embereivel. Aztán valaki fölnevetett, elkiáltotta magát, a többiek pedig átvették a szavát, és egyöntetűen beleegyezést harsogtak.

Serény, izgatott kezek oldozták ki Erkki kötelékét, mialatt mások azon veszekedtek, hogy ki kerülhessen a támadásra induló csapatba. Erkki ujjai még akkor is remegtek, amikor megnyomta a helikopter indítógombját, és az első hajtómű vad zúgással életre kelt.

A HÁN PALOTÁJÁBAN, 6.35. Hákim rosszat álmodhatott, mert hevesen ült fel, megriasztva az ajtó közelében vigyázó testőrt.

– Mi történt, fenség?!

– Semmi, Isztahr! Semmi. – A fiatal hán megnyugodva, jóleső érzéssel visszadőlt puha fekhelyén, és kellemes, bizsergető izgalmat érezve találgatta, mit hoz az új nap. – Kávét! Ha megfürödtem, jöhet a reggeli... Szólj a hűgornak, hogy csatlakozzon hozzám!

– Igenis fenség! Azonnal.

A testőr távozása után Hákim még nagyobb nyújtózott. A tágas helyiség, a hán hálóterme túldíszített volt, hideg és huzatos. A kandallóban tűz lobogott, az őr egész éjjel táplálta, és más nem is nyúlhatott hozzá. Hákim személyesen választotta ki ezt az embert a palota ötvenhárom fős őrségéből, későbbre halasztva a döntést a többiek sorsa felől. Hol találok igazán megbízható embereket, kérdezte magától. Fölkelt, szorosra húzta magán a vastag brokát köntöst – egyikét annak a legalább félszáznak, amelyet a gardróbban talált –, aztán Mekka felé fordult, kinyitotta a díszes állványon nyugvó Koránt, letérdelt, és elmondta a nap első imáját. Miután befejezte, nem hagyta ott az állványt, hanem a régi, ékkövekkel kirakott borítójú, kézzel írt könyvet nézte, a Gorgon hánok felbecsülhetetlen értékű Koránját, az Ő Koránját.

Sokszor kell még hálát adnom Istennek, gondolta. Sokat kell tanulnom, rengeteget tennem, de a kezdet akkor is csodálatos!

Nem sokkal éjfél után az egybegyűlt családtagok színe előtt lehúzta apja jobb keze mutatóujjáról a háni hatalmat jelképező, hatalmas,

véselt smaragddal díszített aranygyűrűt, és fölvette. Nem volt könnyű, mivel Abdalláh ujját vastag zsírpárna borította, és a helyiséget megülő hullaszag is facsarta az orrát. Hányingerét ugyanakkor feledtette a tudat, hogy most már valóban ő a hán. A család minden tagja letérdelt előtte, megcsókolta gyűrűvel ékesített kezét, és örök hűséget, engedelmességet fogadott neki. Azadeh volt az első, büszkén, boldogan lépett elé, majd Aisha, félve és remegve, és utána a többiek. Nadzsud és Mahmud külsőre komor volt, magában hálálkodott Alláhnak a körülmények szerencsés alakulásáért, a halálbüntetés elkerüléséért.

Hákim a nagyteremben; Azadehhez az oldalán fogadta Ahmed és a testőrök hűségesküjét – a népes család távolabbi tagjai későbbre maradtak, ugyanúgy a törzsi vezetők és a hatalmas háznéphez tartozók. Parancsot adott a temetésre, majd megérezve, hogy mondani szeremé valamit, kegyesen Nadzsudra emelte a tekintetét. – Tessék!

– Fenség! – kezdte legkenetteljesebb hangján az asszony. – Isten színe előtt a legtisztább szívvel gratulálunk, és esküszünk, hogy szolgálni fogjuk, amennyire csak erőnkől telik.

Köszönöm, Nadzsud! – válaszolta Hákim. – Köszönöm. Ahmed, milyen ítéletet szabott ki halála előtt a hán nővéremre és a családjára? – A kérdés nyomán a nagyteremben feszült csönd támadt.

– Száműzetést a Meshedtől északra lévő senki földjére, nincstelenül, fenség! Őrizet alatt akarta elküldeni őket, azonnal.

– Sajnálom, Nadzsud! Hajnalban elindultok, ahogy apám parancsolta.

Még mindig tisztán látta maga előtt nővére és Mahmud hamuszürkévé vált arcát. – De fenség! – jajdult fel a meglepődésből elsőként magához térő Nadzsud. – Most már te vagy a hán, a te szavad jelenti a törvényt, és nem gondoltuk... Te vagy a hán!

– Apánk így rendelkezett, és amíg élt, az ő szava volt a törvény. Helytelen volna felülbírálnom az ítéletét.

– Most te vagy a törvény! – próbált vitatkozni tovább rémült mosollyal az arcán Nadzsud. – Azt kell tenned, amit a leghelyesebbnek tartasz.

– Isten segítségével éppen erre törekszem, Nadzsud! Nem változtathatom meg azt, amit apánk a halálos ágyán kimondott.

– De fenség... – Nadzsud izgatottan közelebb lépett Hákimhoz. – Kérlek! Nem... nem beszélhetnénk ezt meg négy szemközt?

– Jobb, ha a család színe előtt tárgyalunk róla. Mit akarsz mondani?

A nővére bizonytalanul várt kicsit, még közelebb lépett, Hákim pedig látta, hogy Ahmed megmerevedik, és minden eshetőségre felkészülve töre markolatára kulcsolja a kezét. – Csak azért, mert Ahmed azt állítja, még nem feltétlenül igaz, hogy a hán valóban ilyen parancsot adott. Nadzsud halkán beszélt, de szavait tökéletesen lehetett hallani a várakozással teli síri csöndben.

– A pokol tüzén égjek örökké, ha hazudtam! – tiltakozott Ahmed.

– Tudom, hogy igazat mondtál – válaszolta szomorúan Hákim. – Nem voltam-e ott magam is, amikor a hán döntött? Ott voltam, Nadzsud, és ott volt az úrnő, a húgom is. Igazán sajnálom...

– De te kegyelmet adhatsz! – kiáltotta az asszony. – Kérlek! Könyörgök, légy hozzánk kegyes!

– Az vagyok, Nadzsud! Megbocsátok, de a büntetéseket nem törölhetem el. Azt azért kaptátok, mert Istenre esküdve hazudtatok – mondta komoran az új hán – és nem azért, mert hazugságot állítottatok a húgomról, rólam, évekig tartó szenvedést okoztatok nekünk, elvettétek tőlünk apánk szeretetét. Mi ezt, természetesen, mind megbocsátjuk. Ugye, Azadeh?

– Igen.

– Megbocsátjuk, itt, mindenki színe előtt. De hogy Alláh nevét a szátokra véve hazudtatok! A hán döntött, és én nem másíthatom meg az akaratát.

A nagyteremben tartózkodók vegyes érzéssel figyelték, hogyan alázkodik meg, esdekel kegyelemért Nadzsud és a férje. Volt, aki gyűlölte őket, de akadt olyan is, aki megvetést érzett irántuk, mert gyöngének bizonyultak, nem használták ki az erejüket, amikor még megvolt. – Hajnalban, Mahmud – közölte a sógorával Hákim –, a családdal együtt elhagyod a palotát. Nincstelenül, fegyveres kísérettel mentek... bármennyire fájlalom. Ami a válást illeti, azt nálunk szigorú, ősi törvények tiltják. Hogy Meshedtől északra mit csinálsz... Insa Alláh. Ott maradtok... akárhogy is fáj ez neked.

Tökéletesen csináltad, dicsérte meg magát, miután kimondta a végső ítéletet. Mindenki szemében ez volt az első igazi próbád, és becsülettel kiálltad. Egyszer sem vesztetted el a nyugalmadat, nem mutattad ki igazi szándékodat, nem kiabáltál. Nyugodtan viselkedtél,

szelíd voltál és szomorú, mintha valóban bántana apád szigorú ítélete, de nem lenne rá lehetőség, hogy megváltoztasd. És a remek, kimondatlan ígéretet hordozó kiegészítés, hogy ez mennyire fáj! Ugyan! Örülök, hogy örökre eltűntök a palotából, és ha meghallom, hogy bármit forraltok ellenem, eltaposlak benneteket, mint a férget. Istenre és a Prófétára mondom, legyen örökre áldott a neve, úgy fogok uralkodni, hogy apám szelleme – szenvedjen a pokolban, mert képes volt elhinni az aljas hazugságot – büszke lesz a Gorgonok új hánjára.

Igazán van miért hálát adnom Istennek, gondolta Hákim a Korán borítóján szikrázó ékkövek csodálatában elmerülve. Az éveken át tartó kítaszítottság nem tanított-e meg arra, hogy leplezzem mások előtt a gondolataimat, legyenek türelmes, és tudjak csalni, ha kell? Rengeteg munka vár rám. A hatalmamot meg kell szilárdítanom, Azerbajdzsánt megvédenem, egész kis világot le kell igáznom, feleségeket kell találnom, fiaikat kell nemzenem, biztosítanom családunk fönnyaradását. Nadzsud és az övéi pedig pusztuljanak!

Hajnalban, „nem szívesen vállalt kötelességből” csatlakozott Ahmedhez, és jelen volt az elindulásuknál. Kikötötte ugyanakkor, hogy a családból senki más ne legyen ott. – Minek növelni a bánatukat és az enyémet is? – kérdezte. Szótlanul figyelte, amint Ahmed és a testőrök – a kifejezett utasítására – átnézik a csomagokat, elvesznek Nadzsudéktól mindent, ami csöppnyi értéket is képvisel, és végül fejenként egy kis bőröndöt hagynak meg a házaspárnak és a három gyereknek.

– Az ékszereidet, asszony! – szólt fenyegetően Nadzsudra Ahmed, miután a csomagokkal végeztek.

– Már mindent elvettetek! Mindent! Könyörgöm, Hákim... Fenség! – jajgatott Nadzsud. Ékszeres zacskója, amely egyik bőröndje zsebében volt, már odakerült a többi felhalmozott érték mellé, de Ahmed gyanakvása ettől nem múlt el. Gyors mozdulattal letépte az asszony fülönfüggőit, és szétrántotta Nadzsud nyakán a ruhát. Tucatnyi arany nyaklánc volt alatta, egyik vastagabb, értékesebb, mint a másik, gyémántokkal, rubinokkal, türkizzel és smaragddal kirakva.

– Honnan szerezted őket? – kérdezte a kincsek láttán megdöbbenéssel Hákim.

– Ezek... Anyámtól örököltem... vettem... – Ahmed hegyes tőre láttán Nadzsud rémülten elharapta a mondatot; – Jól van... jól van...

– Lázás sietséggel, levette a nyakláncokat – amelyikkel nem boldogult könnyen, azt egyszerűen letépte –, és odaadta a testőrnek.
– Tessék! Most már valóban semmim se maradt...!

– A gyűrűket!

– Fenség! Legalább ezeket hagyd... – Nadzsud rémülten felsikoltott, mert Ahmed – készen arra, hogy gyűrűstől levágja – megmarkolta az egyik ujját. Elrántotta a kezét, és a gyűrűket a ruhaujj alól előkerült karkötőkkel együtt dühödten a padlóra vágta. – Nesztek! Más már tényleg nincs!

– Összeszeded, és térden állva, kellő tisztelettel átadod őket a fenségnek! – sziszegte Ahmed. Mivel az asszony nem engedelmeskedett rögtön, a hajába markolt, és az ifjú hán lába elé lökte, ahol már csak arra maradt ereje, hogy vonagló testtel, jajveszékelve kegyelemért könyörögjön.

Micsoda elégtétel, gondolta Hákim, újból átélve megaláztatásuk, egyben saját diadala minden pillanatát. Haláluk után pokolra jutnak, ott fog égni a lelkük az idők végezetéig.

Még egyszer meghajolt a szent könyv előtt – ezzel a következő, imáig letudta Isten iránti kötelességét – és energiától duzzadva, tettere készen felpattant. Egy szobalány térden állva kitöltötte a kávéját, és Hákimnak tetszett, hogy rémületet lát a tekintetében.

Tisztában volt azzal, hogy nem elég a háni cím, a hatalmat gyakorolni is kell. Előző nap szemlét tartott a palotában, és mivel a konyhát nem találta elég tisztának, eszméletlenül verette, kidobta a főszakácsot, és a helyettesét nevezte ki helyére. Négy testőrt száműzött, mert elaludtak, nem jelentkeztek időben szolgálatra, és két szobalányt hanyagságért megkorbácsoltatott.

– De Hákim kedves! Biztos, hogy szükség volt erre? – kérdezte Azadeh, amikor kettesben maradtak.

– Egy-két nap múlva már nem lesz – válaszolta. – Addigra megszokják, mit és hogyan kívánok.

– Természetesen igazad van. Te tudod, mit kell tenned. Mi lesz a váltságdíjjal?

– Persze! A váltságdíj! Máris intézkedem – kapott észbe Hákim, és rögtön Ahmedért küldött.

– Végtelenül sajnálom, fenség, de édesapja, a hán tegnap délután megparancsolta, hogy vágják el az üzenetet hozó torkát.

Mindketten mélységesen fel voltak háborodva. – Borzalom! – kiáltott föl Azadeh. – Most mi lesz?! – kérdezte sírással küszködve.

– Megpróbálok kapcsolatba lépni a törzssel – felelte Ahmed. – Talán most, hogy az édesapjuk meghalt... hajlandók lesznek új egyezséget ajánlani. Mindenesetre megpróbálom.

A hán helyén ülve Hákim érezte Ahmed behízelt modorral palástolt magabiztosságát, felismerte a csapdát, amelybe került, és félelem vett erőt rajta. Szórakozottan játszott egy darabig a gyűrűjébe foglalt hatalmas smaragddal, majd megkérte Azadehet: – Légy szíves, gyere vissza egy félóra múlva!

– Természetesen – válaszolta engedelmesen a húga, és rögtön távozott.

Miután kettesben maradtak, Hákim megkérdezte Ahmedtől: – Milyen fegyvert hordasz?

– Egy tört és egy automata revolvert, fenség! – Add ide őket!

Élénken emlékezett még rá, milyen hevesen vert a szíve, hogy kiszáradt a szája az izgalomtól, miközben megtette azt, amire feltétlenül szükség volt. Ahmed a felszólítás után bizonytalanul várt egy darabig – nem tetszett neki, hogy megfosztják fegyvereitől –, de végül engedelmeskedett. Hákim persze úgy tett, mintha személyi testőrének, „legbensőbb bizalmasának” a viselkedése nem tűnt volna fel neki. Szórakozottan megvizsgálta a revolver závarzatát, és csőre is töltötte a fegyvert.

– Jól figyelj rám, tanácsos! – mondta vészjósló nyugalommal. – Nem „megpróbálsz” kapcsolatba lépni a törzssel, hanem cselekszel, gyorsan, hatékonyan, és gondoskodsz róla, hogy a húgom férje épen, egészségesen, a lehető leghamarabb visszatérjen. Istenre és a Prófétára mondom, a fejeddel felelsz érte!

– Én... Természetesen, fenség! – Ahmednek nem kis erőfeszítésébe került legyűrnie indulatát, és eltitkolni, mennyire dühös.

Hákim lustán, mintha csak játszana, unalmában a célzást gyakorolná, Ahmed homlokára irányította a revolver csövét. – Megfogadtam Istennek, hogy első tanácsosomként foglak kezelni, és be is tartom a szavam. Az leszel – életed végéig. – Mosolya hirtelen baljóssá vált. – Még akkor is, ha nyomorékká tennének, netán kiherélnének, vagy megvakítanának az ellenségeid. Vannak ellenségei Ahmed Dursaknak, a türkménnek?

Ahmed megkönnyebbülve elnevette magát. Örült, tetszett neki, hogy új ura igazi hán, és nem tehetetlen kölyök, amilyennek hitte. Mennyivel könnyebb szót érteni az igazi férfival, gondolta feltámadó magabiztossággal. – Sokan, fenség! Sokan – felelte. – Nem

ellenségeinek ereje alapján szokták-e megítélni a férfit? Insa Alláh! Nem tudtam, hogy ért a fegyverekhez.

– Sok mindent nem tudsz még rólam, Ahmed! – Hákim elégedett volt, tudta, hogy fontos győzelmet aratott. Visszaadta a tőrt, a revolvert azonban magánál tartotta. – Nálam marad, piscesként – mondta. – Egy évig és egy napig ne jelenj meg előttem fegyveresen!

– Hogy tudlak akkor megvédeni, fenség?

– Használd az eszedet! – Hákim úgy döntött, megmutat egy keveset a lelkében évek alatt felgyülemlett haragból, feszültségből. – Még bizonyítanod kell! Nekem és egyedül csak nekem! Nem biztos, hogy ami apámnak tetszett, azzal én is elégedett leszek. Új korszak kezdődött, újak a lehetőségek és a veszélyek is. Ne felejtse el, hogy apám vére folyik az ereimben!

A nap hátralévő részében, és még este is Tebriz és egész Azerbajdzsán legfontosabb személyiségeit fogadta, alaposan kikérdezte őket a felkelésről, a baloldaliakról, a mudzsahedek, a fedajinok és más lázadó csoportok tevékenységéről. Felkeresték a bazár kereskedőit, mollah-k és két ajatollah, a hadsereg helyi parancsnokait, és természetesen unokatestvéré, a rendőrfőnök, akit megerősített tisztségében. Egyikük sem mulasztotta el, hogy a rangjához méltó piskest vigyen.

Próbálták volna meg az ellenkezőjét, gondolta elégedetten, felidézve magában, milyen lekezelően bántak vele, amikor szerencsecsillaga kihunyott, és hvoji száműzetése köztudottá vált. Nem szándékozott megkönnyíteni a dolgukat, éppen ellenkezőleg, keményen akarta büntetni őket akkori viselkedésükért.

– Kész a fürdővíze, fenség! Ahmed megérkezett, odakint vár.

– Engedd be, Ishtar, és maradj!

– *Szalaam*, fenség! – köszönt tisztelettel a hangjában Ahmed. Szemmel láthatóan fáradt, elcsigázott volt.

– Mi van a váltságdíjjal?

– Tegnap késő este megtaláltam a törzs tagjait. Kettőjükkel tárgyaltam, elmondtam, hogy Abdalláh hán meghalt, és az új hán megparancsolta, hogy jóindulata jeléül fizessem ki a váltságdíj felét. Megígértem, hogy a maradékot is hiánytalanul megkapják, mihelyt a pilóta épségben visszatér. Gépkocsin, megbízható sofőrrel küldtem őket haza, és titokban másik autót is utánuk menesztettem.

– Tudod már, kicsodák, és hol a falujuk?

– Az egyik Ismud, a másik Alilah néven mutatkozott be. Azt állították, hogy kurdok, a főnöküket al-Drahnak hívják, a falujukat Törött Ágnak, és Hvojtól északra van, a hegyek között. Egészen biztos, hogy hazudtak, fenség! Semmi közük a kurdokhoz. Valamelyik vad hegyi törzshöz tartoznak, közönséges banditák.

– Rendben van! Honnan szereztél pénzt, hogy kifizesd őket?

– Az ön édesapja húszmillió riált adott, hogy használjam, ha a szükség úgy hozza.

– Értem. Napnyugta előtt kérem az elszámolást és a maradékot!

– Igenis, fenség!

– Van nálad fegyver?

Ahmedet váratlanul érte a kérdés, szemmel láthatóan megriadt tőle. – Csak a töröm, fenség!

– Add ide! – dörrent rá Hákim. Nem mutatta ugyan, de elégedett volt, mert sikerült Csapdába csalnia Ahmedet. A kést átvéve, a markolatánál fogta meg. – Nem figyelmeztettelek, hogy egy évig és egy napig ne gyere elém fegyverrel?

– Pe... visszaadtad a törömet, uram, és azt gondoltam... azt hittem, szabad... – Ahmed elhallgatott, tágra nyílt szemmel meredt az egyenes derékkal, büszkén álló, a törét keményen markoló, és az apjára hirtelen a megszólalásig hasonlító fiatalemberre. A jelenet annyira lenyűgöző volt, hogy Ishtar, a testőr is csak bámult tátott szájjal. – Bocsáss meg, fenség! Azt hittem, megadtad rá az engedélyt! – Ahmed hangján most már valódi félelem érződött.

Hákim szótlanul nézte, tört markoló keze is mozdulatlan maradt egy darabig, aztán villámgyorsan fölfelé lendült – a penge hegye átlukasztotta Ahmed ruhájának a szövetét, hozzáért a testéhez, de ott meg is állt. Hákim úgy tartotta, mintha végső, halálos dőfésre készülne, de nem szánta rá magát. Szívesen látott volna ugyan vért, Ahmed Dursak vérét, de úgy érezte, nem érkezett még el az ideje. Egyelőre szüksége volt a türkménre.

– Visszaadom... a testedet! Épen, most az egyszer – alaposan átgondolta a szavait, mindazt, amit kimondatlanul jeleztek, és a hatás nem is maradt el.

– Értettem, fenség! Köszönöm – motyogta Ahmed. Meglepte, hogy még mindig életben van, és lassan térdre ereszkedett. – Ígérem... Többé ilyesmi nem fordul elő.

– Rendben van. Maradj! Ishtar, menj ki a folyosóra! – Hákim hán visszaült trónusul szolgáló párnájára, játszadozni kezdett a törrel,

várta, hogy az adrenalin kitisztuljon a véréből, és felidézte magában a régi mondást: a bosszú az az étel, amely igazából hidegen jó. – Mondj el mindent, amit a szovjetről, Mzsitrikről tudsz! Mivel tartotta a markában apámat, és apámnak milyen hatalma volt fölötte?

Ahmed engedelmeskedett a felszólításnak. Elmondott mindent, amit évek során, részletekben a hán mondott el neki. Leírta a Tbiliszi melletti dácsát, amelyben többször járt, felidézte, hogyan lépett kapcsolatba a hán Mzsitrikkal, mik voltak a titkos jelszavaik, mivel fenyegetőzött Hasemi Fazir ezredes, mi állt Mzsitrik levelében, és azt is, amit az utóbbi néhány napban látott és hallott.

A beszámoló végeztével Hákim hosszan, hangosan rajta ki tüdejéből a levegőt. – Apám azt akarta, hogy a húgom... Magával akarta vinni a dácsára, és odaadni Mzsitriknek?

– Igen, fenség! Nekem is megparancsolta, hogy küldjem északra, ha... ha neki esetleg Teheránba kell mennie, kórházba.

– Hívd ide Mzsitriket! Azonnal. Egy percet se várj!

– Értettem, fenség! – Ahmed megremegett, érezve a fiatalember szavaiból sugárzó erőt. – Jó volna, ha emlékeztetné Abdalláh hánnak tett ígéreteire, és közölné vele, hogy változatlanul érvényben lévőknek tekinti őket.

– Nagyon jó! Elmondtál mindent?

– Mindent, amire emlékszem – válaszolta őszintén Ahmed. – Idővel talán más is eszembe jut, és azt is elmondom, Gorgonok hánja. Isten színe előtt fogadom, hogy hűségesen foglak szolgálni. – Mindent elmondok, gondolta lázas izgalommal a türkmén, kivéve azt, hogyan halt meg a hán, és arról sem szólok, hogy Azadehet akarom feleségül, jobban, mint valaha. Még nem tudom, hogyan, de megnyerem a beleegyezésedet, mivel ő lehet számomra az egyedüli biztos védelem veled szemben, te sátánfajzat!

TEBRIZ MELLETT, 7.20. Erkki a Bell-212-essel végig nagyon alacsonyan, erdők fölött repült, gondosan elkerülve az országutakat, repülőtereket, városokat és falvakat. Kizárólag Azadeh és az Abdalláh hán elleni bosszú járt az eszében, minden másról megfeledkezett, de mihelyt a gyorsan közeledő várost megpillantotta, hirtelen rossz érzés kerítette hatalmába.

– Hol van a palota, pilóta?! – kérdezte vidáman Bajázid sejk. – Hol?!

– A hegy másik oldalán, aga – válaszolta Erkki, és a legszívesebben hozzátette volna, hogy gondolják át még egyszer a dolgot, mérlegeljék, okos dolog-e a támadás. Másik hang ugyanakkor azt üvöltötte benne, hogy nem változtathatja meg a tervet, mert ez az utolsó esélye. De hogyan fogod kimenteni Azadehet a palotából, és hogyan szabadulsz meg ezektől az örültektől, tette fel magának a kérdést. – Szóljon az embereinek, hogy csatolják be az öveket, és csak akkor kapcsolják ki, ha földet értünk! Két ember maradjon a helikopternél, és védje meg, akár az élete árán is! Visszafelé fogok számolni tíztől, hogy tudják, mikor lesz a földetérés. Én... megyek elől.

– Hol a palota? Nem látom.

– Mondtam, hogy a hegyháton túl. Egy perc, és ott leszünk. Szóljon nekik! – Erkki az emelkedő sebesen közeledő tetejére szögezte a tekintetét, és olyan izgalom vett erőt rajta, hogy kis híján rosszul lett tőle. – Adjanak egy fegyvert!

– Addig nem, amíg a palotát el nem foglaltuk! – válaszolta elutasítóan Bajázid.

– Akkor már minek?! – Erkki dühösen káromkodott. – Muszáj, hogy...

– Megbízhat, és muszáj is megbíznia bennem. Hol a Gorgonok palotája?

– Ott! – Erkki a fölöttük húzódó gerincre mutatott. – Tíz... kilenc... nyolc...

Keletről, az erdő nyújtotta takarást kihasználva közelítette meg a palotát. Már csak ötven méter volt hátra, gyomra összerándult az izgalomtól.

A sziklák ijesztő sebességgel közeledtek. Erkki inkább érezte, mintsem hallotta és látta Bajázid ijedt kiáltását, az önkéntelen mozdulatot; amellyel a sejk védeni akarta magát a becsapódástól. Tökéletesen uralta a gépet: időben fölrántotta, kis híján súrolva őket, átvitte a sziklák fölött, aztán vészleszállásnál megszokott módon teljesen lecsökkentette a motorok teljesítményét, hagyta, hogy a helikopter majdnem szabadon zuhanjon, és csak a talaj közvetlen közelében fogta vissza. Mihelyt a talpak heves zökkenéssel talajt értek, megrántotta az árammegszakítót, kikapcsolta a biztonsági övét, és elsőként kiugorva rohant a palota főbejáratához. Bajázid sejk szorosan a nyomában volt, és emberei sem várták meg, hogy a rotorlapátok leálljanak, egymást lökdösve tódultak ki a helikopter ajtaján.

Szolgák és egy értetlen arcot vágó őr futott a bejárathoz, hogy megnézzék, mi okozta a szokatlan, hangos dübörgést. Erkki kirántotta a testőr kezéből a géppisztolyt, és egyetlen ütéssel leterítette a férfit. A szolgák – néhány közülük felismerte – riadtan szétfutottak, és a folyosó hirtelen üres lett előttük, – Utánam! – kiáltotta. Bajáziddal és néhány fegyveresével végigrohant a folyosón, fel az emeletre. A lépcsőkorlát fölött egy testőr dugta ki a fejét, de golyóktól találva rögtön hátra is hanyatlott. Erkki átugrotta a holttestet, és továbbszáguldott az emeleti folyosón.

Kivágódott egy ajtó, újabb testőr ugrott elő, és rögtön tüzelt. Erkki érezte, hogy néhány lövedék átlukasztja vastag pilótadzsekijét, de nem sebesült meg. Bajázid leterítette az őrt, és akadálytalanul száguldhatták tovább a hán szobája felé. Odaérve Erkki vadul berúgta az ajtót. A bentről leadott lövések őt és Bajázidot is elkerülték, de a sejk egyik előretörő harcosát pontosan mellbe találták. A többiek sietve fedezékbe vonultak, a sebesült azonban, ha támolyogva is, továbbhaladt. Újabb sorozatok lyuggatták át, de csak lassan végeztek vele, ő pedig folyamatosan tüzelt, ujja görcsösen ráfeszült a géppisztoly ravaszára még halálában is.

Amikor a fegyvere elhallgatott, egy-két másodperc feszült csönd állt be, aztán Bajázid – Erkki megdöbbenésére – kézigránátot vett elő, és behajította a szobába. Hatalmas robaj hallatszott, a helyiségből gomolygó sűrű füst elárasztotta a folyosót, a sejk pedig berontott, szorosan a nyomában Erkki is.

A szoba romokban hevert, az ablakai kitörtek, a függönyök tépetten lógtak alá, a szőnyegekben csak rongydarabok maradtak, az őr véres, a felismerhetetlenségig összeroncsolódott maradványai a fal mellett heverték. A tágas helyiség ajtóval szemközi végében, egy oldalról benyúló falakkal leválasztott alkóvban asztal állt, mellette rémült szolga jajgatott, és a padlón, az összetört tányérok, szétszórt evőeszközök között két mozdulatlan test hevert. Erkkinek a szívverése is elállt, mert egyikükben felismerte Azadehet. Rémülten ugrott a feleségéhez, lesöpörte róla a cserepeket – mellette Hákim feküdt –, a karjába kapta, és a szoba közepére vitte, ahol világos volt. Addig nem tért magához, a lélegzetét is visszafojtotta, amíg meg nem győződött róla, hogy az asszony elájult ugyan – Isten volt csak a megmondhatója, milyen sérülést szenvedett –, de él. Hosszú, kék kasmír köntös volt rajta, amely betakarta ugyan, de rafináltan mégis sejtetni engedte az alakját. A szobába özönlő törzsi harcosok is

megtorpantak, amikor észrevették, és tágra nyílt szemmel csodálták szépségét. Erkki tudomást sem vett róluk; kétségbeesésében, mivel más nem jutott az eszébe, lekapta a dzsekijét, és a feleségére terítette. – Azadeh! Azadeh! – szölongatta reménytelenül.

– Ki ez, pilóta?

Erkki felnézett, és látta, hogy Bajázid a másik, mozdulatlan test fölött áll. – Hákim, a feleségem bátyja. Meghalt?

– Nem. – Bajázid dühösen hordozta körül a tekintetét a romokon. Zavarban volt, nem értette, hol rejtőzhetett el a hán. Dühödten szidta az ajtó körül csoportosuló embereit, egy részüknek megparancsolta, hogy a folyosó mindkét végén foglaljanak el védekező állást, másokat pedig a tágas, belső udvarra küldött. Miután befejezte az eligazítást, Erkki mellé lépett, és elgondolkodva nézte Azadeh halottsápadt arcát, a vékony kasmírszövet alatt kirajzolódó mellét, combját. – A feleséged?

– Igen.

– Nem halt meg.

– Nem, de csak Isten tudja, milyen súlyos a sebesülése. Orvost kell...

– Majd később! – vágott Erkki szavába a sejk. – Előbb...

– Nem! Addigra meghalhat!

– Insa Alláh, pilóta – válaszolta Bajázid, és hirtelen hangot váltva indulatosan felkiáltott: – Azt mondtad, ismered a palotát, akár a tenyeredet, pontosan tudod, hol van a hán!

– Ez a lakosztálya, aga! Csak ő lakik benne, más itt nem alhat, még a felesége is csak akkor léphet be, ha magához... – Erkki befejezetlenül hagyta a mondatot, mert kintről vad fegyverropogás hallatszott. – Ha Azadeh és Hákim itt van, akkor neki is itt kell lennie!

– Hol? Hová bújhatott?

Erkki zavartan körbepillantott, óvatosan a padlóra eresztette Azadehet, és az ablakokhoz futott – mindegyiken erős rács volt, a hán arra semmiképp sem menekülhetett. A lakosztályt a palota legjobban védhető részére helyezték, ablakából nem látszott az elülső udvar és a helikopter, csupán a nagy épület mögött délre nyúló kertek, és a külső falon túl a város házai. Őr sehol, abból az irányból tehát nem fenyegette őket támadás. Ahogy elfordult az ablaktól, Erkki mozgást észlelt, és fegyver csövét látta feléjük meredni az alkóvból. Villámgyorsan ellökte a gyilkos golyó útjából Bajázidot, és mielőtt a

törzsi harcosok magukhoz tértek volna a meglepődéstől, rávetődött a romok között fekvő Hákimra: Visszanyomta a padlóra, és hogy biztosan értse, a fülébe kiáltotta: – Én vagyok az, Hákim! Erkki! Azért jöttünk, hogy megmentünk benneteket Azadehhel!

– Megmenteni engem... Mitől? – Sógora elködösült tekintettel nézett rá, még mindig kába volt, a homlokán lévő kis sebből vér szivárgott. – Megmenteni?

– A hántol és... – Erkki észrevette Hákim tekintetében a rémületet, megpördült, és még idejében ütötte félre Bajázid fegyverének a csövét. – Várj, aga! Várj! Nem tudta, mit csinál, még egészen kába... Várj! Énrám célzott, nem rád. Segíteni fog. Várj!

– Hol van Abdalláh hán?! – ordította Bajázid. Emberei szorosan ott voltak mellette, ádáz pillantással markolták fegyvereiket, készen arra, hogy rögtön végezzenek mindenkivel, aki megpróbál a vezérükre támadni. – Azonnal mondd meg, különben mind a ketten meghaltok!

Mivel Hákim nem válaszolt rögtön, Erkki rádördült: – Az isten szerelmére, Hákim, mondd meg! Mondd meg, különben végünk!

– Abdalláh hán meghalt, halott... tegnap este... nem... tegnapelőtt... éjfél tájt... – Hákim csak suttogni tudott, nagy erőfeszítés árán kimondott szavait hitetlen csönd fogadta. Nehezen tért magához, még mindig nem értette, miért fekszik a padlón fájdalomtól lüktető fejjel, mozdulni nem akaró lábbal, és hogyan foghatja le Erkki, aki egy vad hegyi törzs foglya. Éppen reggeliztek Azadehhel, amikor váratlanul fegyverropogás kezdődött. Sietve fedezékbe húzódtak, a testőrök viszonozták a tüzet, aztán robbanás következett...

Gondolatai hirtelen kitisztultak. – Isten szent nevére! – kiáltotta, és megpróbált felállni, de gyöngye volt még, visszahanyatlott. – Isten szent nevére, hogyan támadhattál ránk, Erkki?! A váltságdíjad felét kifizettük... Miért?!

– Nem volt váltságdíj! – válaszolta dühösen, a padlóról felpattanva Erkki. – A követ nyakát elvágták. Abdalláh hán úgy ölette meg, mint a rühes kutyát!

– De a váltságdíj... a felét odaadták. Ahmed fizette ki tegnap este!

– Kinek?! – kérdezte dühösen vicsorogva Bajázid. – Miféle hazugság ez?

– Nem hazugság! Tegnap este a felét kifizették, az új hán... hogy bizonyítsa a jóindulatát, hogy... sajnálja, ami a követtel történt...

Isten színe előtt esküszöm rá, hogy így történt! A váltságdíj felét kifizették!

– Hazugság! – ismételte meg Bajázid, és felháborodva újból célba vette Hákimot. – Hol van a hán?

– Nem hazugság! Hogy hazudnék Isten színe előtt? Esküszöm a nevére, hogy igazat mondtam! Hívják ide Ahmedet! Ő adta oda a pénzt.

Az egyik törzsi harcos dühösen kiáltott valamit, amitől Hákim elsápadt, majd törökre váltva megismételte, amit korábban mondott: – Isten névére, a váltságdíj felét kifizették! Abdalláh hán meghalt! Halott, a váltságdíj pedig ki lett fizetve! – Szavait a harcosok izgatott morgása fogadta. – Küldjenek Ahmedért! Ő majd tanúsítja, hogy ez az igazság. Miért harcolnak, ölnek, amikor nincs rá okuk?!

Erkki segíteni akart a sógorának, és lázasan magyarázni kezdte Bajázidnak: – Ha Abdalláh hán meghalt, aga, a váltságdíj felét kifizették, a másik felére pedig ígéretet tettek, akkor elmúlt a szégyen. Kérlek, aga, tedd, amit Hákim mond! Hozasd ide Ahmedet, mondja el, kinek, hogyan adta oda a pénzt!

A szobában szinte tapintható volt a félelemmel határos nyugtalanság. Bajázid és az emberei gyűlöltek a bezártságot, nyílt terepre vágytak, megszokott hegyeik közé, minél messzebb a palotától, a palota gonosz, csalárd lakóitól, és úgy érezték, hogy elárulták, törbe csalták őket. De ha Abdalláh valóban meghalt, és a váltságdíj felét tényleg kifizették...

– Pilóta! Menj, és kerítsd elő azt az Ahmedet! – parancsolt rá Erkkire Bajázid. – Ne felejtse el, ha megpróbálsz becsapni, orr nélkül kapod vissza a feleségedet! – Gyors mozdulattal magához ragadta Erkki fegyverét. – Menj, és hozd ide!

– Igen. Máris. – Erkki indulni akart, de megtorpant, mert a sógora utána szólt.

– Várj... Segíts felállni! – Hákim hangja gyöngé, bizonytalan volt még. Erkki mellé lépett, talpra segítette, és az alacsony kerevetre ültette Azadeh mellé. Az asszony arca változatlanul halottsápadt volt, de mellkasa egyenletes ütemben emelkedett és süllyedt, jelezve, hogy nyugodtan lélegzik. – Köszönet Istennek! – mondta halkán Hákim.

Erkki kilépett a folyosóra, és a lépcső felé menet folyamatosan kiabált Ahmednek, hogy ne lőjön. – Ahmed! Beszélnem, kell magával! Egyedül vagyok...

Már a lépcső alján járt, és bár nem lőttek rá, eléje sem ment senki. Tovább hívta Ahmedet, de nem kapott választ, és hiába járta végig a földszinti szobákat, senkit nem talált – a testőrök, a palota lakói vagy elmenekültek, vagy rémülten bujkáltak valahol. Váratlanul fegyver csöve nyomódott az arcához, és a hátához is. Ahmed tartotta az egyik puskát, egy testőr a másikat, és mindketten rettentően idegesek voltak.

– Ahmed, gyorsan! – szakadt fel a kiáltás Erkkiből. – Igaz, hogy Abdalláh meghalt, új hán van, és a váltságdíj felét kifizették?

Ahmed nem válaszolt, csak nézett rá megkövülten, szótlanul.

– Az isten szerelmére, igaz?! – dörrent rá újból Erkki.

– Igen, igaz. De...

– Siessen, és mondja el nekik! – A pilótán megkönnyebbülés lett úrrá; félig hitte csak el, amit Hákim mondott. – Gyorsan, különben megölik, és Azadehet is! Jöjjön!

– Akkor hát... nem haltak meg?

– Nem! Dehogy! Siessünk!

– Várjon! Mit mondott pontosan... a fenség?.

– Mit számít most, hogy... – a tiltakozásnak a pilóta arcába nyomódó fegyvercső vetett véget.

– Szó szerint ismétlje meg, amit mondott!

Erkki megpróbálta pontosan felidézni, elismételni Hákim szavait, aztán újból felcsattant: – Siessen már, az isten szerelmére!

Ahmed számára megállt az idő. Arra gondolt, ha követi a hitetlent, akkor valószínűleg meghal, ugyanúgy Hákim és a húga is, a hitetlen pedig, aki mindezért felelős, valószínűleg elmenekül vad törzsi harcosaival. Ugyanakkor viszont, gondolta, ha rá tudom beszélni őket, hogy élve elengedjék a hánt és a hűgát, és hagyják el, a palotát, örökre belophatom magamat mindkettőjük kegyeibe. Később módom lesz megölni a pilótát. Vagy megölhetem most, elmenekülhetek és élhetek – de csak mint száműzött, földönfutó, akit mindenki megvet, mert elárulta az urát. Insa Alláh!

Ahmed arcáról leolvadt a komor, baljós kifejezés, helyét barátságos mosoly vette át. – Ahogy Isten akarja – mondta. Odaadta a törét és revolverét a még mindig halott sápadtan álló őrnek, és elindult – Várjon! – szólt utána Erkki. – Mondja meg az őrnek, hogy hívjon orvost! Gyorsan! Hákim és a feleségem... lehet, hogy megsebesültek.

Ahmed kiadta a parancsot a fegyveresnek, és a folyosón végigsietve az emeletre indult. A lépcső tetején Bajázid harcosai szigorúan

megmotozták, ellenőrizték, nem rejteget-e magánál fegyvert, aztán szorosán mögé állva betaszigálták a hán tágas hálótermébe. Erkki torkához kést szorítottak, és az ajtónál tartották. Ahmed, amikor látta, hogy a hán valóban él, a még mindig ájult Azadeh mellett ül a kereveten, boldogan felnyögött: – Istennek hála! – Megkönnyebbülve, mosolygó arccal folytatta: – Elküldtem orvosért, fenség! – Bajázidot is észrevette, és felé fordult.

– Ahmed Dursak vagyok, a türkmén – mondta törökül, méltóságteljes hangsúllyal. – Isten nevére mondom; igaz, hogy Abdalláh hán meghalt, és igaz, hogy a váltságdíj felét, ötmillió riált, tegnap este az új hán parancsára kifizettem két követnek, akiket al-Drah, Törött Ág falu főnöke küldött. Jó szándékkal tettem, hogy enyhítsem azt az igazságtalanságot, amelyet a halott Abdalláh hán követett el, amikor megölette az első küldöncötöket. A két követet Ismudnak és Alilahnak hívták, és gépkocsival küldtem haza őket. – A fegyveresek felmorajlottak. Tévedés nem lehetett-mindannyian ismerték a hamis neveket, azért találták ki őket, hogy védjék a falut és a törzset. – Az új hán nevében megmondtam, hogy a váltságdíj másik felét azonnal megkapjátok, ha a pilóta és a helikopter épen, sértetlenül visszatér.

– Hol ez az új hán, ha egyáltalán létezik? – kérdezte ingerülten Bajázid. – Hadd beszéljek velem!

– Én vagyok a Gorgonok hánja! – Hákim szavait döbbent csend követte. – Hákim hán, Abdalláh hán legidősebb fia.

Valamennyi fegyveres Bajázidot nézte, akinek a figyelmét nem kerülte el, hogy Erkki a bejelentés hallatán egészen elsápadt. – Azért, mert ezt állítod, még nem biztos, hogy...

– Hazugnak nevezel a házamban? – vágott Bajázid szavába Hákim.

– Ennek az embernek mondtam – válaszolta a sejk, hüvelykujjával Ahmed felé bökve. – Azért, mert azt állítja, hogy a váltságdíj felét kifizette, még nem biztos, hogy később nem csalta törbe, és nem ölte meg a két követet úgy, ahogy az elsőt.

– Isten színe előtt mondtam, és mondom újból, hogy sértetlenül küldtem vissza őket északra a pénzzel! – válaszolta a gyanúsításon felháborodva Ahmed. – Adj egy tört, te is fogj egyet, és megmutatom, hogyan felel egy türkmén annak, aki hazugnak meri nevezni!

– A törzsi harcosok elszörnyedtek azon, milyen kellemetlen, méltatlan helyzetbe hozta magát a főnökük. – Hazugnak nevezted, és hazugnak merted nevezni uramat?

A kérdés nyomán támadt csöndet Azadeh nyöszörgése törte meg, és jótékonyan elterelte a jelenlévők figyelmét a parázs vitáról. Erkki azonnal a feleségéhez akart rohanni, de kénytelen volt uralkodni magán, mert a nyakához tett tőr megrezzent, gazdája, az egyik törzsi harcos pedig dühösen felmordult. Az újabb nyöszörgésszerű sóhaj kis híján az eszét vette, és csak az nyugtatta meg valamelyest, hogy látta, Hákim közelebb húzódik a hűgához, és megfogja a kezét.

Hákim félt, fizikai fájdalmat okozott neki, hogy tudta, mindketten védtelenek, Azadehnek sürgős orvosi segítségre lenne szüksége, Ahmedet fegyverek tartják sakkban, Erkki pedig teljesen tehetetlen. Az élete veszélyben forgott, háni hatalma romokban hevert, de maradt benne erő, hogy összeszedje magát. Nem azért győztem le Abdalláh hánt, Nadzsudot és Ahmedet, hogy ezek a kutyák megfosszanak a diadaltól, mondta magában. Zordan Bajázidra emelte a tekintetét.

– Nos? Azt állítod, hogy Ahmed hazudik? Igen vagy nem? – kérdezte törökül, harsányan, hogy mindenki hallja. Ahmed őszintén csodálta a bátorságát. – Ha férfi vagy, válaszolj! Hazugnak nevezed?

Minden tekintet Bajázidra szegeződött.

– Nem – mondta néhány feszültséggel teli másodperc után a sejk. – Igazat mondott, elfogadom a szavait.

– Insa Alláh! – sóhajtott fel valaki. A fegyvert markoló kezek szorítása enyhült valamelyest, de a légkör változatlanul feszült volt.

– Ahogy Isten akarja – szólt Hákim is. Nem árulta el, mennyire megkönnyebbült; sietve folytatta, amit elkezdett, és minden szóval egyre határozottabbá vált: – További harcnak nincs értelme, nem értek el vele semmit. A váltságdíj felét már megkaptátok, és ígéretet arra, hogy a másik fele is a tiétek lesz, mihelyt a pilótát elengeditek. A... – Megállt, mert szédülés fogta el, de legyőzte, könnyebben, mint az előzőt. – A pilóta itt van, a gépe is, úgyhogy rögtön kifizetem a maradékot!

Látta a fegyveresek szemében a kapzsiságot, és magában megfogadta, hogy le fog számolni velük. – Ahmed, valahol itt kell lennie Nadzsud erszényének. Keresd elő! – Hákim figyelte, ahogy Ahmed a körülötte álló fegyvereseket félrelökve nekilát átkutatni a romhalmazt, hogy megtalálja a puha bőrszényt, amelyet közvetlenül a robbanás előtt mutatott Azadehnek. Örömmel újságolta el, hogy a drágakövek a családi örökség részét képezik,

Nadsud beismerte, hogy lopta őket, és bűnbánóan maga tette a kincset a kezébe.

– Örülök, hogy nem engedted el a büntetést, Hákim! Nagyon örülök – válaszolta a húga. – Soha nem lettél volna biztonságban, ha a közeledben maradnak.

Soha többé nem leszek biztonságban, mondta magában félelem nélkül Hákim, miközben a türkmént figyelte. Örülök, hogy életben hagytam Ahmedet, és annak is, hogy elég okosak voltunk Azadehhez, mihelyt meghallottuk a lövéseket, behúzódtunk az alkóvba. Ha itt maradunk, a szoba közepén... Insa Alláh. Keze a húga csuklójára fonódott, és örömmel tapasztalta, hogy meleg a bőre, a lélegzése továbbra is egyenletes. – Köszönet érte Istennek – mondta halkán. Fenyegetően rábökött az Erkkit törével sakkban tartó fegyveresre. – Azonnal engedd el a pilótát! – harsogta. A szakállas, zord hegyi harcost nagyon meglepte a felszólítás – elképedve nézett Bajázidra. Látva, hogy az bólint, engedelmeskedett. Erkki azonnal Azadehhez rohant – menet közben lerángatta magáról vastag pulóverét, hogy könnyebben hozzá tudjon férni a hátul, a gerince mellett az övébe dugott töréhez –, letérdelt, megfogta az asszony kezét, és úgy helyezkedett, hogy őt is és Hákimot is védje a testével.

– Parancsoljon, fenség! – Ahmed átadta az erszényt Hákimnak. A hán sietség nélkül; már-már lustán kinyitotta, és a tenyerébe öntötte a kincseket. Smaragdok, gyémántok és zafírok csillogtak, ékköves nyakláncok, arany karkötők, vagyont érő függők látványa némította el a jelenlévőket. Hákim némi gondolkodás után kiválasztott egy tíz-tizenötmillió riált érő, rubinnal díszített nyakláncot, közben úgy tett, mintha észre sem vette volna, hogy minden tekintet mereven rászegeződik, és a termet elárasztja a kapzsiság orrfacsaró bűze. Játszadozott egy darabig az ékszerrel, visszarakta a markába, és egy két-háromszor annyit érőt emelt fel.

– Tessék – mondta, továbbra is a töröknél maradva. – Itt a teljes fizetség. – Bajázid felé nyújtotta a gyémántfüggőt, a sejk pedig, mintegy megbabonázva az egyetlen nagy, gyönyörűen csiszolt kő csillogásától, előretartott kézzel lépett előre. Mielőtt átvehette volna az ékszert, Hákim gyorsan összezárta a markát. – Isten színe előtt kijelentem, hogy elfogadod teljes fizetségként?

– Igen... Teljes fizetségként. Istenre mondom – motyogta Bajázid. Nem remélte, hogy Isten ilyen mérhetetlen gazdagsághoz juttatja – a függő árán nyájakat vehetett, puskákat és kézigránátokat

számolatlanul, selymet, meleg ruhákat... Kinyújtotta a kezét, és megismételte:

– Isten színe előtt fogadom!

– És békével távozol?!

Bajázid igyekezett erőt venni magán, legalább kis ideig nem gondolni a hirtelen rázúdult gazdagságra. – Ahhoz, hogy visszajussunk a falunkba, aga, szükségünk van a helikopterre és a pilótára – mondta.

– Nem. A váltságdíjat a gépért és a pilótáért kapjátok – válaszolta határozottan Hákim. Kinyitotta a markát, és odatartotta Bajázid elé, a sejk pedig hiába erőlködött, másra már nem tudott koncentrálni, csak a gyémántra. – Nos? Fogadod-e Istenre, hogy békével elmentek?

Bajázid és az emberei megbabonázva meredtek a rezzenéstelen kéz tartotta, szemkápráztatóan csillogó kőre. – Mi... mi akadályozhat meg abban, hogy mindent elvegyek? – kérdezte izgalomtól reszelős hangon a sejk. – Megölhetlek, a palotádat felgyújtom, a húgodat pedig túszként magammal viszem, engedelmességre kényszerítve a pilótát. Mi akadályozhat meg benne?!

– Semmi. Kivéve a becsületet. A kurdok talán becstelének? – Hákim szinte élvezte a veszélyes, egész embert kívánó szituációt. Ha nyerek, életem lesz a jutalom, a vereség pedig maga a halál, gondolta. – Ez a gyémánt többet ér, mint a teljes váltságdíj.

– Isten színe előtt... elfogadom teljes fizetségként a pilótáért és... a repülőgépet. – Bajázid komoly erőfeszítés árán elszakította tekintetét a drágakőtől. – A pilótáért és a repülőgépet. De érted és az asszonyért... – Verejték csordult végig az arcán. Micsoda mérhetetlen gazdagság, és milyen könnyű lenne elvenni, harsogta agyában egy hang. Milyen könnyű... ha nem létezne a becsület! – Érted és az asszonyért is tisztességes váltságdíjat kérek.

Induló gépkocsi motorjának zúgása törte meg a termet betöltő csöndet. Többen a törött ablakokhoz ugrottak, és látták, amint egy személyautó a kapun kikanyarodva a város felé vágat.

– Gyorsan! – sürgette Hákimot Bajázid. – Válaszolj!

– Az asszony értéktelen – hazudta a hán. Félt, tudta, hogy keményen, határozottan kell alkudoznia, különben elvesztek. Kiválasztott egy rubinokkal ékes karkötőt, és a sejknek nyújtotta. – Megfelel?

– Lehet, hogy számodra értéktelen, de a pilótának nem. A karkötő és a nyaklánc mellé jár érte az a zöld köves karkötő is.

– Isten nevére, ez már sok! – csattant fel Hákim. – A karkötő is bővén elég. Többet ér, mint a pilóta és a repülőgép!

– Pokol tüzeiben égő apa átkozott fia! A karkötőt, a nyakláncot és a másik karkötőt add, a zöld köveset! – tajtékzott a sejk.

Mindenki feszülten figyelte a vitatkozókat, kivéve Erkkit, aki csak Azadehhez törődött, és nem érdekelte egyéb azon kívül, hogy hol az orvos, mikor jön megvizsgálni, ha kell, ellátni a feleségét és Hákimot. Remegő kézzel simogatta Azadeh haját, idegei pattanásig feszültek az egyre hangosabb veszekedéstől. A vitának hirtelen lett vége – Hákim úgy ítélte meg, hogy elérkezett a megfelelő pillanat, és az alkudozás szabályai által megkövetelt módon, elkeseredetten felkiáltott: – Túl ravasz vagy ahhoz, hogy legyőzzelek! Koldussá teszel, ha folytatom. Tessék, az utolsó ajánlatom! – – Összeszedte, és maga elé, a szőnyegre rakta a gyémántfüggőt, a zafíros nyakláncok közül a kisebbet, és a nehéz aranykarkötőt. – Elfogadod?

Tisztességes váltságdíj volt. Nem akkora, mint amekkorát Bajázid szeretett volna, de jóval több, mint amire számított. – Igen – válaszolta. Felmarkolta a kincseket, és a teremben abban a pillanatban alábbhagyott a feszültség. – Megesküszöl Istenre, hogy nem üldözöl, nem támadsz meg bennünket?

– Igen. Istenre esküszöm.

– Rendben. Pilóta – váltott angolra Bajázid –, haza kellene. hogy vigyél bennünket... – Látva, hogyan torzul el Hákim arca az indulattól, sietve hozzátette: – Nem parancsolok, csak kérek, aga! – Erkki felé nyújtotta az arany karkötőt. – A szolgálatodért cserébe... – félbehagyta a mondatot, mert a belső udvarban őrködő emberei közül az egyik izgatottan a terembe rontott.

– Gépkocsi közeledik a városból! – kiáltotta.

Bajázid homlokán az addigiaknál is kövérebb izzadságcseppek jelentek meg. – Pilóta, esküszöm Istenre, hogy nem esik bántódásod.

– Nincs elég üzemanyag.

– Az is elég, ha félútig viszel. Csak félútig...

– Nem elég az üzemanyag – ismételte meg makacsul a kijelentést Erkki.

– A hegyek közé vigyél be bennünket, kicsit távolabb innen! Kérlek, nem parancsolok-mondta Bajázid, és hirtelen csavarral

hozzátette: – A Prófétára mondom, tisztességesen bántam veled, a sógoroddal, és... a feleségedet sem bántotta senki. Kérlek!

Mindenki fenyegetést vélt fölfedezni a hangjában, de hogy valóban az volt-e, azt senki nem tudta biztosra megállapítani, kivéve Erkkit. Neki pillanatnyi kétsége sem volt afelől, hogy a becsületre hivatkozás és Istenre tett eskü gyöngye szappanbuborékja rögtön szétpattan, mielőtt eldörren az első lövés. Kötelességének érezte, hogy helyrehozza a hibát, amelyet forró fejjel, a támadást kigondolva és vezetve elkövetett – a halott hánt üldözték, félig már kifizetett váltságdíjat akartak erőszakosan megszerezni, és az eredmény az lett, hogy Azadeh ájultan, ki tudja, milyen sebesüléssel feküdt előtte, Hákim pedig kis híján meghalt. Komoran megérintette a felesége arcát, ránézett a hánra, bólíntott – részben önmagát biztatta –, és villámgyors mozdulattal kiragadta az egyik törzsi harcos kezéből a Sten puskát. – Elfogadom az esküdet – válaszolta a sejknek –, és megöllek, ha be akarsz csapni. A várostól északra, a hegyek között teszek ki benneteket. Szólj az embereidnek, hogy igyekezzenek, szálljanak fel!

Bajázid utálta még a gondolatát is annak, hogy fegyver legyen a kizárólag önmaga bajával elfoglalt, bosszúért lihegő óriás kezében. Láta, amint eldobtam a kézigránátot, amely meg is ölhetne volna a huriját, gondolta. Insa Alláh! Sietve kiadta a visszavonulási parancsot az embereinek, és azok, halott társukat magukkal cipelve, rögtön indultak. – Mi együtt megyünk, pilóta – mondta Erkkinek; – Köszönöm, Hákim hán aga! Isten óvjon! – A sejk megtévesztően lazán tartott fegyverrel az ajtó felé hátrált. – Gyere!

Erkki búcsút intett Hákimnak. – Sajnálom... – mondta megbánástól remegő hangon.

– Isten óvjon, Erkki. Térj vissza épen, egészségesen! – válaszolta sógora, és ettől rögtön jobban érezte magát. – Kísérd el, Ahmed! Nem tud egyszerre helikoptert vezetni, és lőni. Gondoskodj arról, hogy biztonságban visszatérjen! – Igen. Gyere vissza, aztán majd számolunk a palotám elleni támadásért, gondolta hidegen izzó indulattal Hákim.

– Értettem, fenség! – Ahmed átvette Erkkitől a fegyvert, ellenőrizte a závarzatot, a tárat, és baljósan rávigyorgott Bajázidra. – Istenre és a Prófétára mondom, legyen áldott a neve, vigyázz az embereidre, nehogy valamelyiknek eszébe jusson ránk támadni! – Kifelé menet szorosán Erkki mögé állt, a sort Bajázid sejk zárta.

A PALOTA ALATT, A HEGY LÁBÁNÁL, 11.05. A rendőrautó – más gépkocsikból, és egy katonákkal tömött teherautóból álló kisebb konvoj előtt – nagy sebességgel száguldott a kanyargós úton a palota felé. Hasemi Fazir ült benne, lassítás nélkül hajtott át a nyitott kapun, és csikorogva fékezett a palota előtt parkoló mentőautó és egyéb járművek mellett. Hákim hán a palota épen maradt dísztermében fogadta az ezredest – sápadtan, kimerülten, de uralkodói tartással, testőröktől körülvéve, – Fenség! Köszönet Istennek, hogy nem esett bántódása. Nemrég értesültünk csak a támadásról. Engedje meg, hogy bemutatkozzam! Hasemi Fazir ezredes vagyok, a belső elhárítástól. Elmondaná pontosan, mi történt?

Hákim röviden beszámolt a támadásról.

– Mennyi ideje távozott a pilóta, fenség?

– Mintegy két és fél órája – válaszolta az órára pillantva Hákim.

– Megmondta, pontosan mennyi üzemanyaga van?

– Nem, csak annyit mondott, hogy nem tudja messzire elvinni őket..

Hasemi a süppedő szőnyeggel és vastag díszpárnákkal borított emelvény előtt állt. Hákim hán a rangjához illő brokátselyem öltözéket viselt, nyakában igazgyöngysor lógott, és rajta négyszer akkora csiszolt gyémánt, mint amekkoráért az életüket megvásárolta. – Nem kurdok voltak, bár azt állították, hanem közönséges banditák. Elrabolták Erkkit, és arra kényszerítették, hogy a hán, apám ellen vezesse őket. – Hákim a homlokát ráncolva kis szünetet tartott, majd határozottan kijelentette: – Apám, a hán rosszul tette, hogy megölette a küldöncüket. Le kellett volna alkudnia a váltságdíjat, kifizetni... és aztán végezni velük, büntetésként az arcátlanságukért.

– Gondoskodom róla, hogy minddel végezzenek.

– És visszakapjam, ami az enyém.

– Természetesen – értett egyet Hákimmal az ezredes. – Tehetünk még valamit, bármit önért, akár én, akár a szervezetem? – Éberon figyelte a fiatalembert, és zavarba jött, mert látta – legalábbis úgy érezte, látja –, hogy Hákim gúnyosan elmosolyodik. Nem ért rá azonban gondolkodni a dolgon, mert nyílt a terem ajtaja, és Azadeh lépett be.

Az asszony nyugati stílusú ruhát viselt, zöldesszürkét, amely jól illett a szeme színéhez, nylonharisnyát és puha bőrcipőt. Az arca nagyon sápadt volt, és csak leheletnyi sminket használt. Lassan lépkedett, mintha fájdalmat okozna neki a járás, de azért mosolyogva hajtott térdet a bátyja előtt. – Ne haragudj, hogy megzavarlak fenség, de az orvos megkért, emlékeztesselek rá, hogy pihened kell! Hamarosan indul. Akarsz még találkozni vele? – kérdezte.

– Nem, köszönöm. Te hogy vagy?

– Jól. – Azadeh újabb mosolyt erőltetett az arcára. – Szerinte sincs semmi bajom.

– Hadd mutassam be Hasemi Fazir ezredest! A húgom, Azadeh úrnő.

– Nagyon örülök, hogy mindketten sértetlenek – mondta az ezredes.

– Köszönöm. – Azadehnek még mindig zúgott a füle, fájt a feje, és a háta is gyakran nyilallott. „Néhány napig várunk kell, hogy kiderüljön, nincs-e komolyabb baja, fenség!” – mondta az orvos, miután megvizsgálta. – „Természetesen amilyen hamar csak lehet, mindkettőjüket meg kell röntgenezni. A legjobb volna, ha Teheránba mennének, mert ott korszerűbbek a berendezések. Olyan robbanás, mint amilyen itt történt... Sosem lehet tudni, fenség! Jobb volna, ha elutaznának, és alaposan kivizsgáltatnák magukat. Semmiképpen sem szeretném, ha később azzal vádolnának, hogy nem kellő...”

Azadeh felsóhajtott. – Még egyszer elnézést, hogy megzavartam... – Félbehagyta a mondatot, és a fejét kissé oldalra hajtva hallgatózott. A hán és az ezredes is azt tette, de csak a szél fütyülését, és a távolban elhaladó gépkocsi zúgását hallották.

– Még nem ő az – mondta kedvesen a húgának Hákim.

– Insa Alláh – válaszolta halkán Azadeh, és megpróbált mosolyogni. Megfordult, és magukra hagyta a férfiakat.

A távozását követő rövid csöndet Hasemi törte meg: – Nem zavarjuk tovább, fenség! – mondta tiszteletteljesen perzsául. – Megengedi, hogy holnap visszajöjjünk? – Feszülten figyelte, amint a fiatal hán az ajtótól elfordulva rászögezte komoly tekintetét. Hákim arca nyugodt volt, ujjai szórakozottan játszottak az övébe tűzött, ékköves markolatú törrel. Kötélből vannak az idegei, gondolta az ezredes, udvariasan várva, hogy elbocsássak.

Hákim hán azonban nem őt bocsátotta el, hanem a testőrét, kivéve azt az egyet, aki az ajtónál, hallótávolságon kívül állt. –

Beszéljünk angolul! – mondta. – Valójában miért jött? Mit akar tőlem?

Hasemi röviden sóhajtott; erősen gyanította, hogy a hán már tudja jövedele célját, abban pedig tökéletesen biztos volt, hogy Hákim ellenfélnek és szövetségesnek is komoly lesz. Hogy melyik, az a körülményektől függ. – Két dologban szeretném a segítségét kérni, fenség!

– kezdte. – Azerbajdzsánban élvezett befolyása döntően hozzájárulhat ahhoz, hogy az ellenséges erőket visszarettentsük az állammal szembeni lázadástól.

– Mi a másik?

Az ezredesnek jólesett, hogy kiérezte a fiatalember hangjából a türelmetlenséget. – A másik ügy még kényesebb – felelte. – Pjotr Olegovics Mzsitrikről van szó. Az édesapja barátja, évek óta rendszeresen jár ide, ahogyan Abdalláh hán is többször meglátogatta őt Tbiliszi közelében, a dácsáján. Abdalláh hán és Azerbajdzsán barátjának adja ki magát Mzsitrik, de valójában a KGB magas beosztású tisztje, és elszánt ellenség.

– Száz Iránba látogató szovjet közül kilencvennyolc biztosan a KGB embere, vagyis ellenség, a maradék kettő pedig a GRU-nak, a katonai hírszerzésnek dolgozik, tehát szintén az. Hánként apám kénytelen volt ellenséggel – Hákim szája szögletében ismét megjelent a Hasemi által korábban észrevett gúnyos kis mosoly –, baráttal, és a kettő közé besorolható, legkülönbébb emberekkel szóba állni. Tehát?

– Nagyon szeretnénk kihallgatni az illetőt. – Az ezredes valamilyen reakciót várt, de az elmaradt, és ettől még jobban becsülte a fiatalembert. – Mielőtt meghalt, Abdalláh hán megígérte, hogy segít. Rajta keresztül tudtuk meg, hogy az az ember múlt hét szombatján, majd most kedden is titokban át akart jönni hozzánk, de aztán egyik alkalommal sem bukkant fel.

– Hogyan szokott utazni?

Hasemi elmondta, és mivel nem volt biztos benne; mennyit tud Hákim hán, óvatosabbá vált. – Úgy gondoljuk, hogy megpróbál kapcsolatba lépni önnel. Ha igen, megtenné, hogy értesít bennünket? Titokban, magáncsatornán keresztül.

A kérés hallatán Hákim hán úgy döntött, elérkezett az ideje annak, hogy a teheráni ellenséget a helyére rakja. Azt hiszed, te koszos eb,

olyan naiv vagyok, hogy nem tudom, mire megy ki a játék?, háborgott magában. – Cserébe mit kapok? – kérdezte.

Hasemi hasonló nyíltsággal visszadobta a kérdést: – Mit kíván?

– Először: a SAVAK és a rendőrség Azerbajdzsánban működő összes magas rangú tisztjét függeszték fel a beosztásából, és csak azután folytassák a tevékenységüket, ha én hozzájárultam. Ami a jövőbeni kinevezéseket illeti, azokra csak előzetes jóváhagyással kerülhet sor.

Hasemi elvörösödött, arra gondolt, hogy ilyen követeléssel még Abdalláh hán se mert volna előállni. – És másodszor? – kérdezte szárazon.

– Nagyon jó, aga! – Hákim hán elnevette magát. – A második követeléssel várok holnapig, vagy holnap utánig, ugyanúgy a harmadikkal, és talán a negyedikkel is. Ami az első kérését illeti, holnap délelőtt tízre konkrétan, pontokba szedve kérem, mit tegyek, hogy a harcok megszűnjenek Azerbajdzsánban, és azt is, hogy maga, ha módjában áll, hogyan... – kis szünetet tartott, mielőtt befejezte volna a mondatot – szándékozik megvédeni bennünket a külső és belső ellenségektől. Milyen információt kapok még Mzsitrikről?

– Amilyet óhajt, fenség! – válaszolta Hasemi. – Amilyet csak óhajt. Újabb rövid szünet következett.

– Megfontolom... – Hákim hán félbehagyta a mondatot. Ezúttal tisztán hallották a helikopter dübörgését, és mindketten az ablakhoz indultak. – Várjon! – szólt az ezredes után Hákim. – Segítsen, legyen szíves!

Hasemi csodálkozva nyújtotta oda a kezét. – Köszönöm – mondta fájdalmas arccal a hán. – így már jobb. Tudja, a hátam. A robbanástól valami megroppanhatott benne. – Hagyta, hogy az ezredes a hóna alá nyúljon, és odatámogassa a palota előtti udvarra néző, magas ablakhoz.

A 212-es lassan, enyhén imbolyogva ereszkedett alá. Amikor közelebb ért, felismerték a pilótafülkében Erkkit és Ahmedet is, akinek a testtartásán látszott, hogy megsebesült. A gép törzsén golyó ütötte lyukak tátongtak, és az egyik oldalsó ablak is kitört. Aggódva figyelték, amint a helikopter tökéletes leszállást hajtott végre. Erkki fehér ingének a gallérján és elején is vérfoltok piroslottak.

– Aga – fordult sűrgetően Hasemihez Hákim –, kérem, nézzon utána, itt van-e még az orvos, és ne engedje el! – Az ezredes a kérés hallatán rögtön elviharzott.

Az ablakból tisztán látszott a palota főbejáratához vezető lépcső. Váratlanul Azadeh bukkant fel a tetején, és szoborrá merevedve megállt. Mögötte testőrök, szolgák, családtagok tolongtak, és nézték elszörnyedve, amint Erkki elhúzta a pilótafülke ajtaját, nehézkesen kimászott a gépből, és a felesége felé indult. A pilóta léptei határozottak voltak, egyenes, délceg a tartása, és erős a karja, amellyel a boldogan a nyakába csimpaszkodó asszonyt magához szorította.

HARMADIK KÖNYV

PÉNTEK

20. fejezet

SARGAZ, OASIS SZÁLLÓ, 5.37. Gavallan felöltözve állt a lakosztálya ablakánál, és a keleten már halványan derengő égboltot figyelte. A tengerparton, elég széles sávban páras volt a levegő, a sivatag fölött viszont tiszta. Keleten egyetlen felhőfoslány sem látszott, másutt viszont vastag felhők tornyosultak, és takarták be egybefüggően, az egei Az ablakból jól rá lehetett látni a repülőtérre, a kivilágított leszállópályák lámpasoraira. Egy kis gép éppen felszálláshoz készülődött, a déli szél a szálloda felé fújta a kerozin füstjét.

– Szabad! – kiáltotta a határozott kopogtatást hallva Gavallan. – Á! Jó reggelt, Jean-Luc!... reggelt Charlie!

– ...reggelt, Andy! Indulnunk kell, ha nem akarjuk lekésni a járatot – mondta idegesen Pettikin. Kuvaitba készült. Jean-Luc pedig Bahreinbe.

– Induljatok! – Gavallan örült, hogy nyugodt a hangja. Pettikin szélesen, idegesen elmosolyodott, Jean-Luc pedig, a fogai között szűrve a szót, megeresztett egy halk *merde-et*. – Ha egyetértesz velem, hétkor, az eredetileg tervezett időben megadom a jelet az indulásra. Feltéve, hogy minden támaszponton rendben mennek a dolgok. Ha mégsem, akkor holnap ismét megpróbáljuk. Rendben?

– Rendben. Nem jelentkezett még senki?

– Egyelőre nem.

Pettikin rettenetesen izgatott volt, csak nagyon nehezen tudott uralkodni magán.

– Hát, mi akkor indulunk. Gyere, Jean-Luc!

– *Mon Dieu!* – sóhajtotta a francia, és elindult ugyan, de félúton az ajtó felé megállt, és visszafordult. – Andy! Erkki még mindig nem tud a Forgószeletről!

– Bízunk benne, hogy már igen! Mac pár napja a követségen, Talboton keresztül üzent Tebrizbe, hogy azonnal meneküljenek Azadehhez. Az is lehet, hogy már Törökországban vannak. Szerintem Talbot csak megjátssza a cinikus diplomatát, de nem ver át bennünket. Mihelyt tudok, beszélek Newburyvel a konzulátusról,

megkérem, szóljon odaát az embereinknek, hogy várják Erkkiéket, és segítsenek nekik. Mihelyt megérkeztetek, azonnal hívjatok fel! Hattól az irodában leszek.

Gavallan becsukta a pilóták mögött az ajtót, és arra gondolt, hogy kész, az akció elkezdődött. Feltéve, hogy valamelyik támaszpont személyzete nem gondolta meg magát az utolsó pillanatban.

A SARGAZI FŐHADISZÁLLÁSON, 6.59. Gavallan, a fia, Scot és Nogger Lane feszülten figyelte, hogyan kúszik előre szinte észrevétlenül az óramutató. Odakint nagyon rossz idő volt, a szél viharos. A British Airways egyik gépe szállt fel éppen, hajtóműveinek bömbölésével még hangsúlyosabbá téve hallgatásukat. 7.00.

– Rajta! – Gavallan a mikrofonért nyúlt, adásra állította a készüléket, és bement a jelszót: – Itt Sierra-Egy! Hallotok?

– Vétel rendben, Sierra-Egy – hallatszott a Perzsa-öböl túlsó partjáról az izgatottan várt válasz.

– Sierra-Egy. Elkészült az időjárás-előrejelzés. Javuló időre számítunk, de ügyeljetek a légörvényekre! Mindenki vette?

– Vettük, Sierra-Egy. Vigyázunk a forgószelekre – érkeztek meg sorban a statikus zörejjel tarkított válaszok.

Gavallan az ajkába harapva hallgatta a készülék éles sercegését. Megtörtént, gondolta. Kilenc Bell-212-es és a hozzátartozó legénység úton van, most már nem lehet visszacsinálni a dolgot. Egyikük sem szólt, a hosszú várakozást végül a telefon csörgése szakította félbe.

– S-G Helicopters! – szólt lázas sietséggel a készülékbe Scot. – Szevasz, Charlie! Várj egy kicsit... – Odanyújtotta apjának a kagylót. – Kuvaitból...

– Hello, Charlie! Minden rendben?

– Igen. A kuvaiti repülőtéren vagyok, Patricktól, a Guerney irodájából beszélek – válaszolta Pettikin. A két vállalat kiélezett konkurenciaharcban állt ugyan egymással világszerte, de alkalmazottaik mindenütt barátságos viszonyban voltak egymással. – Mi újság?

– Delta-Négy. Más hírt egyelőre nem kaptunk. Szólok, mihelyt Jean-Luc bejelentkezett Bahreinből. Delarne-nál lesz, a Gulf Air de France irodájában, ha fel akarod hívni. Genny ott van?

– Visszament a szállodába, de szólok neki, mihelyt Mac és a többiek megérkeznek. Képzeld, a BA képviselője, a többi srác és

Patrick valahogy megszagolta, mire készülünk. Biztosak benne, hogy ki akarjuk hozni a madarainkat. Mit szólsz hozzá?

– Ne hagyd, hogy beugrassanak, Charlie! – válaszolta Gavallan.

– Tartsd magadat az eredeti tervhez! – Ez úgy szólt, hogy Pettikin maradjon csöndben, amíg a Koviszból indult helikopterek be nem lépnek a kuvaiti légtérbe, utána viszont mondja el Patricknek, miről van szó. – Majd jelentkezem, és megmondom, mikor érkezem. Viszl... Várj! Majdnem elfelejtettem! Ugye emlékszel még Rossra? John Rossra.

– Gondolod, hogy el tudom felejteni? Miért?

– Úgy hallottam, hogy a kuvaiti nemzetközi kórházban van. A konzul szerint megsebesült Teheránban, és oda vitték át. Ha lesz kis időd, utánanézel?

– Hát persze! Pontosan mi történt veled?

– Nem tudom. Hívj fel, ha megtudsz valami bővebbet! Viszlát!

Gavallan lerakta a kagylót, mély lélegzetet vett, és csak aztán szólt a többieknek: – Kuvaitban már tudnak a dolgról.

– Jézusom! Ha máshol is... – Scot nem tudta folytatni a mondatot, mert a telefon újból megszólalt. – Tessék! Egy pillanat! Newbury az, apa – mondta, Gavallannek nyújtva a kagylót.

– Jó reggelt, Roger! Hogy van?

– Köszönöm, jól. Egyébként éppen ezt akartam kérdezni én is. Hogy mennek a dolgok? Nem hivatalosan, persze.

– Minden rendben – válaszolta semmire nem kötelező hangon Gavallan. – Egész nap az irodájában lesz? Beugranék, ha nem zavarom, de indulás előtt még odaszólok.

– Délig leszek csak bent. Tudja, hosszú hétvégénk van. Kérem, hívjon fel, ha... netán hall valamit! Nagyon izgulunk, és... mindegy, majd megbeszéljük, ha itt lesz. Viszlát!

– Egy pillanat! – tartotta vissza a diplomatát Gavallan: – Van újabb értesülése Rosstról?

– Igen. Sajnos úgy néz ki, hogy súlyosan megsebesült, és nem fogja kiheverni. Szomorú, de ez van. Várom, ahogy megbeszéltük. Viszontlátásra.

Gavallan a helyére rakta a kagylót, közben látta, hogy minden tekintet rá szegeződik. – Úgy tűnik, Ross nagyon súlyosan megsebesült.

– A rohadt életbe! Nem igazság... – morogta Nogger. Részletesen elmesélte már a többieknek, hogyan mentette meg az életét és

Azadehét a százados.

– Apa, elmondta Newbury, hogy pontosan mi történt? Gavallan nem válaszolt a fiának, csak megrázta a fejét. Rossra gondolt, arra, hogy egykorú Scottal, de keményebb, többet próbált, felkészültebb a harcra, életveszélyre, és mégis... Szerencsétlen srác! Talán mégis kiheveri, gondolta reménykedve. Nagyon szeretném! És hanem? Folytatni kell az életet. Azadehet nagyon le fogja sújtani a hír. Szegény kislány! És Erkkit is – szintén Rosznak köszönheti az életét. – Mindjárt jövök – mondta, és átment a másik irodába, ahonnan felhívhatta Newburyt anélkül, hogy a többiek hallanák.

Nogger az ablaknál állt, a repülőteret bámulta, de szinte semmit nem látott belőle. Gondolatban Tebriz-Egyen volt, és a tágra nyílt szemű, levágott fejet magasra tartó, mániákus gyilkost figyelte, aki a halál ijesztő angyalából hirtelen, megmentőjükké változott, az ő, Arberry, Dibble és leginkább Azadeh megmentőjévé. Isten, ha létezel, kezdett csöndben fohászkodni, mentsd meg, ahogy ő is megmentett minket... – Teherán, itt Bandar-Deilam!

Hallotok?

– Hajszálpontosan, ahogy megbeszéltük! – állapította meg Scot. – Dzsahán egyetlen másodpercet sem késik. Nem azt mondta Szjamaki, hogy kilenctől az irodában lesz?

– De igen.

Mindannyian az órára pillantottak – 8.54-et mutatott.

21. fejezet

A BAHREINI REPÜLŐTÉREN, 11.28. Jean-Luc és Mathias Delarne a terepjárótól néhány lépésnyire, a helikopter-leszálló mellett állt, és tenyerével ernyőt tartva a szeme fölé, a közeledő 212-est figyelte. Bármennyire erőlködtek is azonban, egyelőre nem tudták megállapítani, ki vezeti a gépet. Mathias alacsony, zömök ember volt, sötét, hullámos hajjal. A fél arca csúnyán összeégett, amikor Algír közelében egy rakétatalálattól kigyulladt a repülőgépe. – Dubois lesz az – mondta.

– Nem. Szerintem inkább Sándor. – Jean-Luc lázasan integetett a pilótának, jelezve, hogy forduljon egészen szembe a széllel, és úgy szálljon le. Mihelyt a helikopter talpai a betonhoz értek, Mathias a pilóta, Sándor Péteri kiabálásával mit sem törődve, a még pörgő rotor-lapátok alatt a pilótafülke bal oldali ajtajához futott. Egy doboz gyorsan száradó fehér festék és ecset volt nála; sietve lemázolta az ablak alatti, iráni jelzést, Jean-Luc pedig sablon segítségével szabályszerűen felírta a helikopternek legális státust biztosító G-HXXI jelet.

Mathias a gép farkáról is eltüntette az IHC feliratot, a pilótafülke másik ajtaján is megcsinálta az alapot, és Péteri alig tudta visszarántani a könyökét, Jean-Luc már fújta is a G-HXXI feliratú sablonra a festéket.

– *Voilà!* – A francia elégedetten Mathias kezébe nyomta a szerszámokat, hogy gyorsan visszategye őket a kocsiponyva alá, és lelkesen kezét rázott Péterivel. Röviden elmondta, mi van Rudival és Kellyvel, és Dubois felől érdeklődött.

– Nem tudom, haver – válaszolta Péteri. – Elfogyott az üzemanyagunk, égett a figyelmeztető lámpa, és tíz, legfeljebb húsz percem maradt, utána mehettem volna fürödni a cápákkal. A többiek?

– Rudi és Kelly Abu Szabnál, valahol a parton szállt le, Rod Rodrigues éppen keresi őket. Scragról, Williről és Vossiról egyelőre semmi hír, Mac pedig még el sem indult Koviszból.

– Jesszusom!

– *Oui.* Freddy és Tom Lochart is vele van, legalábbis még ott voltak tíz-tizenöt perce. – Jean-Luc megkérdezte a közeledő Mathiast: – Kapcsolatban vagy a toronnyal?

– Persze.

– Mathias Delarne, Sándor Péteri, és Johnson, a szerelője – végezte el sietve a bemutatást Sessonne.

– Milyen volt az útjuk? – kérdezte Mathias, miután kezét ráztak, de rögtön ki is igazította magát: – *Merde!* Jobb, ha nem mondja. – Egy közeledő gépkocsi felé nézett. – Baj van!

– Maradj a fülkében, Sándor! – figyelmeztette Jean-Luc a kollégáját, és idegesen rászólt a szerelőre: – Vissza a kabinba, Johnson!

A hivatalos jelzéssel ellátott gépkocsi a helikoptertől mintegy húszméternyire állt meg. Két bahreini szállt ki belőle: az útlevelkezelők egyik századosa, és egy egyenruhája fölött bő fehér köntöst, fehér fejkendőt is viselő légiirányító. Mathias eléjük, ment, hogy üdvözlje őket. – Jó napot, szajjid Juszuf, szajjid Bin Ahmed! Bemutatom Sessonne kapitányt.

– Jó napot! – köszönt udvariasan a két férfi, és kíváncsian tovább nézegette a Bell-212-est. – A pilóta?

– Péteri kapitány, Mr. Johnson, a szerelő az utastérben van. – Jean-Luc nagyon ideges volt, mert a sietve felfestett új azonosító jelzés nem száradt még meg teljesen, és az I betű talpának mindkét oldalán lecsurgott kicsit a festék. Várta az elkerülhetetlennek vélt, a helikopter indulási helyére vonatkozó kérdést, és már el is döntötte magában, hogy az iraki Bászrát fogja mondani, de tudta, hogy ezzel nem old meg semmit, mert egyetlen telefonnal ellenőrizni lehet, hogy igazat mondott-e. Sőt, még ellenőrizni sem kell, elég, ha valamelyik bahreini megy öt métert, végighúzza az ujját a friss, festésen, és előtűnik alóla az eredeti jelzés. Mathias sem volt nyugodtabb. Könnyű Jean-Lucnek, gondolta, ő nem Bahreinben él, nem itt kell dolgoznia.

– Meddig marad a G-HXXI, kapitány? – kérdezte az útlevelkezelők tisztje. Simára borotvált arcú, makulátlanul öltözött, szomorú tekintetű férfi volt.

Jean-Luc és Mathias is hatalmasat nyelt. Biztosak voltak, hogy a százados szándékosan említette a jelzést ahelyett, hogy egyszerűen helikopterről beszélt volna. – Rögtön indul tovább Sargazba, szajjid! – válaszolta Mathias. – Abban a pillanatban, hogy feltöltöttük. És a többi is.

– Felelőtlenség úgy megtervezni egy utat, hogy ne legyen elég hozzá az üzemanyag – jegyezte meg jókora sóhaj kíséretében Bin

Ahmed, a forgalomirányító. – Mi történt a harminc percre elegendő, kötelező tartalékkal?

– Az ellenszél miatt fogyott el, szajjid!

– Hát, ami azt illeti, tényleg erős. – Bin Ahmed elgondolkodva az öböl felé pillantott; az idő annyira felhős, ködös volt, hogy legfeljebb másfél kilométerre lehetett ellátni. – Egy 212-es itt, kettő a parton, a negyedik... a negyedik valahol arra. – A sötét szemek elgondolkodva nézték Jean-Lucöt. – Az is lehet, hogy visszament... oda, ahonnan jött.

Jean-Luc erőt vett magán, és legbarátságosabb mosolyát villantotta rá a tisztre. – Nem tudom, szajjid Bin Ahmed – válaszolta óvatosan.

A két bahreini tovább nézegette a helikoptert – a rotor megállt, lapátjait már csak a szél rezegtette. Hosszúra nyúlt szünet után Bin Ahmed a belső zsebébe nyúlt, és lassú mozdulattal egy telexet vett elő.

– Nemrég kaptuk Teheránból, az iráni légiirányítók küldték – mondta szelíden. – Eltűnt helikopterekről van szó benne. Így hangzik: *„Sürgős! Sürgős! Sürgős! A Perzsa-öböl összes államának: Kérjük, nézzenek utána, nem kerültek-e önökhöz engedély nélkül elvitt helikoptereink! Amennyiben igen, azonnal foglalják le őket, a rajtuk lévőket tartóztassák le, és értesítsék a legközelebbi követségünket, amely intézkedni fog a bűnözők, a gépek és a felszerelés azonnali visszaszállítása felől”* – Elmosolyodott, és Mathiasnak nyújtotta a telexet. – Érdekes, nem?

– Nagyon. – Mathias elolvasta az üzenetet, aztán visszaadta.

– Sessonne kapitány, dolgozott ön Iránban?

– Igen.

– Szörnyű állapotok, vannak ott, nem? Az a sok halott, a zavargások! Muszlim öli a muszlimot. Perzsia mindig is különös ország volt, sok gondot okoz a szomszédainak. Magának követeli az öblöt, a Perzsa-öblöt, ahogy ők nevezik, mintha mi nem is léteznénk. – Bin Ahmed hangja nyugodt volt, mentes mindenféle érzelemtől.

– Nem azt állította-e a sah is mindig, hogy a szigetünk Iránhoz tartozik, csak azért, mert háromszáz évvel ezelőtt a perzsák néhány évre meghódítottak bennünket, bár korábban mindig függetlenek voltunk, és azóta is azok vagyunk?

– Igen. Később azonban, ha jól tudom, visszavonta a követelését.

– Valóban. Visszavonta, és rögtön elfoglalta Tumsz és Abu Musza szigetét, hogy rátegye a kezét az ottani olajra. Perzsia urai – bárkik legyenek, és bárhonnan származzanak is – nagyon különös, önfejű emberek. Szentségtörés mollah-kat és ajatollah-kat állítani Isten és ember közé. Nem gondolják?

– Hát... megvannak a maguk szokásai – válaszolta óvatosan Jean-Luc –, ahogyan másoknak is.

Bin Ahmed Mathias furgonjának nyitva felejtett rakterére nézett. Jean-Luc követte a tekintetét, és tisztán látta, hogy a festőecset foltos nyele kilóg a sietve leterített ponyva alól. – Veszélyes időket élünk manapság errefelé. Nagyon veszélyeseket – mondta elgondolkodva a tiszt. – Az istentelen szovjetek északról közelednek, délen, Jemenben még istentelenebb marxisták fegyverkeznek, mindenki ránk figyel, a gazdagságunkra, és az iszlámra. Csak az iszlám akadályozhatja meg őket abban, hogy uralmuk alá hajtsák az egész világot.

Mathias szívesen megkérdezte volna, hogy mi a helyzet Franciaországgal és Amerikával, de még időben észbe kapott. – Az iszlám soha nem bukhat el. És az öböl államai sem, ha éberek maradnak – mondta.

– Igen, Isten segítségével – Bin Ahmed egyetértően bólintott, és Jean-Luc mosolygott. – Nekünk ezen a szigeten igencsak ébereknek kell lennünk, rajta tartani a szemünket azokon, akik megpróbálnák bajt okozni. Nincs igazam?

Jean-Luc bólintott; tekintetét nem tudta elszakítani a százados kezében lengedező telextől. Ha Bahreint értesítették, gondolta, akkor valószínűleg az összes repülőtér megkapta a riasztást az öböl innenső partján.

– Isten segítségével győzni fogunk!

A bevándorlási hivatal tisztje egyetértően bólintott. – Kapitány, szeretném megnézni a pilóta és a szerelő iratait – mondta.

– Természetesen. Máris! – Jean-Luc nyugalmat tetteve odasétált Péterihez. – Teherán telexben kérte, hogy nézzenek utána a gépeknek – súgta sietve, mire a pilóta rögtön halottsápadttá vált. – Nyugalom, *mon vieux*, önként semmit ne ismerj be, és te sem, Johnson! Ne felejtsetek el, hogy Bászrából jöttök, a jelzések pedig G-HXXI!

– Jézusom! – nyögött fel Péteri. – Iraki pecsétek kellenének, én meg tele vagyok irániakkal!

A bevándorlási hivatal tisztje elvette az amerikai útlevelet, alaposan megnézte a fényképet, ellenőrizte, hogy valóban – a szemüvegét halálra váltan lekapó – Péterit ábrázolja-e, aztán anélkül, hogy átlapozta volna, visszaadta a pilótának. – Köszönöm – mondta. Johnson brit útleveléért nyúlt, de abban is csak a fényképet nézte meg, a bejegyzések nem érdekelték. Miután végzett, a helikopterhez ment, és benézett az utastérbe.

– Mit szállítanak?

– Alkatrészeket – felelte egyszerre Péteri, Johnson és Jean-Luc.

– El kell vámoltatni őket.

– Természetesen tranzitszállítmány, visszük tovább abban a pillanatban, hogy feltöltöttük a gépet – mondta udvariasan Mathias.

– Talán az is elég, ha kitöltjük a vámáru-nyilatkozatot.

Pontosan feltüntetjük az értéket, és garantáljuk, hogy nem szállítunk sem fegyvert, sem lőszert, sem kábítószer. – Pár másodpercre elhallgatott, majd hozzátette: – Becsületszavamra!

– Amit maga mond, az nekem mindig elegendő garancia, szajjid Mathias – válaszolta Juszuf. – Azt hiszem, egy átrepülőben lévő brit helikopternél ennyi elég. Még akkor is, ha van két másik a parton.

– Szerintem is. – A repülésirányító háttal fordított a helikopternek.

– Tankoljanak meg gyorsan, mi addig elintézzük a sargazi útvonalengedélyt! – Gondterhelt arccal a tenger felé nézett. – A negyedik mikor érkezik? Gondolom, az is brit bejegyzésű.

– Természetesen – hallotta a saját hangját Jean-Luc, és anélkül, hogy átgondolta volna a dolgot, már mondta is Dubois helikopterének új regisztrációs jelzését. Gall eleganciával, feszesen tisztelegve elköszönt a Bahreiniektől, és komoly erőfeszítésébe került, hogy ne perdüljön táncra boldogságában.

A nap vakította el őket, vagy szándékosan nem akarták észrevenni? – kérdezte magától. Fogalmam sincs róla, de legyen áldott a Szűzanya, mert ismét a kegyeibe fogadott bennünket!

– Jean-Luc, jobb lesz, ha felhívod Gavallant, és szólsz neki a telexről – hallotta a háta mögül Mathias gondterhelt figyelmeztetését.

A KUVAITI REPÜLŐTÉREN, 14.56. Genny és Charlie Pettikin a vadonatúj, csillogó, nemrég megnyitott terminál tetején a nyitott kávézóban ült. Nagyszerű, verőfényes idő volt, és a teraszt úgy

helyezték el, hogy védve legyen a szélről. A napernyők alatt, a világossárga abrosszal leterített asztaloknál jó étvággal ettek, ittak az emberek, mindenki remek hangulatban volt, kivéve őket. Genny szinte hozzá sem nyúlt a salátájához, és Pettikin is csak piszkálgatta a curryjét.

– Charlie! – Az asszony idegesen felkapta a fejét. – Azt hiszem, mégis iszom egy vodkamartinit.

– Remek ötlet! – Pettikin megrendelte az italt. Szívesen ivott volna ő is valamit, de számított rá, hogy vagy Lochartot, vagy Ayret fel kell váltania, el kell vinnie a gépét Dzsellelig, és közben egyszer, de inkább kétszer tankolni is. A fene essen ebbe az átkozott szélbe, gondolta, és hogy megnyugtassa Gennyt, odaszólt neki: – Nem tart már sokáig.

Az isten szerelmére, hányszor fogod még ezt mondani, kiáltotta volna a legszívesebben az asszony. Betege volt már a hosszú, idegesítő várakozásnak, de erős maradt, megőrizte látszólagos nyugalmát. – Igen. Most már bármelyik pillanatban megérkezhetnek – felelte. Mindketten a tengert figyelték. Párás volt ugyan, nem lehetett messzire látni, de ez nem nyugtalanította őket, tudták, hogy az Imperial Airnek a toronyban lévő képviselője azonnal szól nekik, mihelyt a helikopterek a kuvaiti radarok hatósugarán belül érnek.

Mennyi a sok, kérdezte magától Genny, a párát fürkészve, keresve benne Duncant, és megpróbálva legalább gondolatban bátorítani, erőt önteni belé. A délelőtti beszélgetése Gavallannel csöppet sem segítette, hogy erős, bizakodó legyen. – Hogyhogy Kiával kellett mennie, Charlie? Mi az ördögöt jelentsen ez? – kérdezte.

– Nem tudom, Genny! Azt mondtam csak el, amit hallottam. Én úgy értelmezem a dolgot, hogy elsőnek Freddy indult el a megbeszélthelyre. Mac Kiával szállt fel, és vagy odaviszi, vagy megszabadul tőle valahogy útközben. Tom egy darabig tartja a frontot, hogy egéruat nyerjenek, aztán ő is megy utánuk. Mac első hívását tíz óra negyvenkettőkor vettük. Tegyük fel, hogy tizenegykor elindultak Freddyvel, és egy óra, amíg a találkozó helyére érnek, és feltöltik a gépeket! Két és fél órás úttal számolva legkorábban fél három tájt érkehetnek meg. Nem tudjuk, mennyi ideig fog tartania tankolás, úgyhogy akár később is jöhetnek...

Genny észrevette, hogy a feljűk közeledő pincér tálcáján az ital mellett mobil telefon is van. – Önt keresik, Pettikin kapitány – mondta a pincér, miközben lerakta az asszony elé az italt. Pettikin

sietve kihúzta az antennát, és füléhez szorította a készüléket. – Halló! Szevasz, Andy! – Gyorsan az asszonyra nézett. – Nem... egyelőre nem... Ó... – Hosszú ideig feszülten figyelt, néha hümmögött és bólogatott, de ebből semmit nem lehetett megállapítani, Genny pedig lázasan törte a fejét, vajon mit mondhat neki Gavallan, ami nem tartozik órá. – Igen... persze, itt van... egy pillanat, máris adom. – Pettikin átnyújtotta a készüléket. – Téged kér.

– Szevasz, Andy! Van valami újság?

– Egyelőre semmi. Csak a hangodat akartam hallani. Ne aggódj Mac és a fiúk miatt! Nem lehet tudni, meddig kell várniuk a találkozó helyén.

– Rendben, Andy! Miattam ne nyugtalankodj! Mi van a többiekkel?

– Rudi, Pop Kelly és Sándor már elindult Bahreinből, Abu Dzábiban megtankoltak, és John Hoggon keresztül kapcsolatban vagyunk velük. Nagyjából húsz perc múlva meg kell érkezniük. Johnny Hogg folyamatosan figyeli őket. Ha tudok valami újabbat, jelentkezem. Adod még egy pillanatra Charlie-t?

– Mindjárt... Mi van Marc Dubois-val és Fowlerrel? Gavallan rövid szünet után válaszolt: – Egyelőre nem tudjuk, Reméljük, hogy felszedte őket valaki... Rudi, Sándor és Pop visszament keresni őket, ameddig lehetett. Roncsokat nem láttak, viszont nagyon sok hajó jár arrafelé, és sok a fűrótorony is. Várjuk, hogy jelentkezzenek.

– Értem. Most pedig szépen mondd el, mit titkolsz előlem!

Gavallan gondolkodott egy darabig, aztán megadta magát. – Igazad van, rád is tartozik – mondta kis sóhaj kíséretében. – Azt kérdeztem Charlie-tól, hogy érkezett-e Kuvaitba is olyan telex, amelyet Dubai és Bahrein kapott Iránból. Newburyn és a kuvaiti követségünkön keresztül megpróbálom biztosítani magunkat ellene, bár Newbury azt mondja, ne sok jóra számítsak. Kuvait nagyon szoros kapcsolatban áll Iránnal, óvakodik attól, hogy megsértse Khomeinit, mert fél, hogy bosszúból fellázítja az ő síitáit is. A másik: változatlanul nincs semmi hír Erkkiről.

– Lehetséges, hogy még nem tudtak átmenni Törökországba?

– Igen. Azt is mondtam Charlie-nak, hogy megpróbálom értesíteni Ross szüleit Nepálban, és az alakulatát is. Ennyi volt. – Gavallan újból várt kicsit, majd kedvesen azt mondta: – Nem akartalak fölöslegesen nyugtalanítani. Ugye, nincs harag?

– Nincs. Köszönöm, Andy! – Genny visszaadta Pettikinnek a telefont, és az előtte álló, hideg itallal teli pohárra meredt, amelyen a kicsapódó pára vízcseppekké állt össze, néhány közülük már le is csordult. Mint a könnyek az arcomon, gondolta, és sietve felállt. – Mindjárt jövök!

Pettikin szomorúan nézett utána, miközben meghallgatta Gavallan utolsó utasításait. – Természetesen – felelte. – Ne aggódj, Andy, intézkedem... intézkedem Ross dolgában, és azonnal jelentkezem, mihamarabb Macék felbukkannak a radaron. Bízunk benne, hogy Dubois-nak és Fowlernek nem esett baja! A többieket üdvözlöm. Viszlát!

Nagyon megrázta az újbóli találkozás Ross-szal. Reggel, miután beszélt Gavallannel, azonnal rohant a kórházba, ahol – péntek lévén – minimális létszámú személyzetet talált. A recepción mindössze egy férfi tartott ügyeletet, és az is csak arabul beszélt. – *Bokrah*. Holnap – válaszolta mosolyogva, de Pettikin kitartó volt, és ha nehezen is, de megértette vele, mit akar. Az ügyeletes telefonált valahová, és hosszú várakozás után érkezett is egy férfi ápoló. Hosszú folyosókon, számtalan ajtón át vezette Pettikint, amíg végre odaértek a fémasztalon fekvő Rosshoz.

A holttest pöresége, a körben látható piszok, a kegyelet teljes hiánya döbentette meg a leginkább Pettikint, nem a halál pusztító ténye. Bántotta, hogy olyan emberrel, mint a százados, halálában ennyire tiszteletlenül bánnak. A hullakamrában, egy másik asztalon talált néhány tiszta lepedőt, elvett egyet, letakarta, és ettől valamivel jobban érezte magát.

Több mint egy órába telt, amíg kiderítette, melyik kórteremben feküdt Ross, és talált egy angolul is beszélő ápolónőt, aki aztán előkerítette az orvost.

– Sajnálom, uram! Végtelenül sajnálom – mondta elég gyenge angolsággal a libanoni férfi.

– A fiatalember már kómában volt, amikor tegnap behozták. Koponyatörést szenvedett, és feltételeztük, hogy agysérülése is van; úgy tudom, terrorista bombatámadásban sebesült meg. Mind a két dobhártyája beszakadt, a törzsén és a végtagjain is voltak kisebb sebek. Megröntgeneztük, de azon kívül, hogy bekötöttük a fejét, nem tehettünk mást, mint hogy vártunk. Belső sérülése, vérzése nem volt. Ma hajnalban halt meg, én írtam meg a zárójelentését. Ha akarja,

adok belőle egy példányt. Már átküldtük a brit nagykövetségre, a holmijával együtt.

– Magához tért, mielőtt meghalt?

– Nem tudom. Az intenzív osztályon volt, és az ápolónő... Nézzük csak! – Az orvos gyorsan átfutotta az ügyeleti beosztást. – Sivin Tahollah. Igen! Azért tettük mellé, mert jól tud angolul.

Az ápolónő idős volt, egyike a nagy közel-keleti olvasztótégely salakjából kikerülőknél – ősök nélküli, több nemzethez, de konkrétan egyhez sem tartozó. Csúnya arcát himlőhegek borították, de a hangja kedves volt, megnyugtató, a keze pedig lágy és meleg. – Nem tért magához, efendi, legalábbis nem igazán – válaszolta szomorúan Pettikin kérdésére.

– Mondott valamit, aminek bármi jelentősége lehet?

– Elég sokat beszélt, efendi, de semmit, aminek igazán értelme lenne – válaszolta a nővér.

– Önkívületi állapotban fantáziált. Néha azt motyogta, hogy *azadeh*, ami perzsául azt jelenti, hogy szabadon született, és női névként is előfordul. A másik, amit ismételt, talán név volt, Erri, vagy Ekki. Olyat is mondott, hogy *kukri*, aztán újból azt, hogy *azadeh*. Azt hiszem, megbékélve távozott, nem sírt, nem kiabált, mint sokan, mielőtt átlépik a küszöböt.

– Hallott még valamit?

Az ápolónő szórakozottan babrálta a köpenye hajtókéjára erősített karórát, mintha annak segítségével próbálna még emlékezni. – Néha mintha fájt volna a csuklója, kapdosott hozzá, és amikor megsimogattam, akkor megnyugodott. Éjszaka valami teljesen ismeretlen nyelven beszélt. Tudok angolul, kicsit franciául, több arab nyelvjárást is beszélek, de ezt a nyelvet most hallottam először. Szapora, lüktető volt a beszéde, gyakran belekeverte azt, hogy *azadeh*, és volt még néhány szó, amelyet ki tudtam venni... Például ezred, Havasi gyopár, magasföld. Azt is többször mondta, hogy *gueng*, és valami olyasmit, hogy *tenszing*. Sok halált láttam már, efendi, mindegyik más, és mégis egyforma. Ő békésen, kínlódás nélkül lépte át a küszöböt. Sóhajtott egyet, és vége volt. Azt hiszem, a paradicsomba került, már ha a keresztények is bekerülhetnek oda, és megtalálta Azadehjét...

22. fejezet

TEBRIZ – A HÁN PALOTÁJÁBAN, 15.40. Azadeh lassan, a légnyomástól még mindig sajgó háttal ment a nagyterem felé, hogy találkozzon a bátyjával. Jóságos isten, gondolta, valóban csak tegnap volt, hogy a hegyi rablók és Erkki kis híján végeztek velünk? Mintha ezer napja lett volna, és ezer éve, hogy apa meghalt.

Nem is a mostani életemben történt, hanem egy másikban, amelyikben semmi jó nem volt, leszámítva anyát és Hákimot, Erkkit és... Johnnyt. Abban az életben, amely tele volt gyűlölettel, gyilkossággal, terrorral és örülettel. Örület, hogy kitzasztott páriák lettünk Hákimmal, gonoszság és gyűlölködés vett körül bennünket, örület, ami a kazvini úttorlasznál történt, ahol az a kövér mudzsahed ránk támadt, és megölt volna, ha Erkki a kocsinhoz csapva össze nem roppantja, örület, ahogy megszabadultunk, hála Charlie-nak és annak a KGB-snek – hogy is hívták... megvan! Rakoczynak –, aki majdnem megölt bennünket, örület a borzalom, amely Abu Mardban történt, és örökre megváltoztatta az életemet, utána pedig a táborban, ahol olyan csodálatosan éreztük magunkat valamikor Erkkivel, és ahol Johnny olyan sok embert megölt villámgyorsan és kegyetlenül.

Ejszaka mindent – majdnem mindent – elmesélt Erkkinek. – Olyan volt a táborban, mint... mint a gyilkos vadállat, Nem sokra emlékszem abból, ami történt, csak villanások maradtak meg belőle, az, hogy odaadom neki a gránátot, rohanunk a táborba... aztán gránátrobbanás, géppisztolysorozat, az egyik embernél *kukri*... és Johnny magasra tartotta a levágott fejet, és üvöltött, mint a *bansi*... Most már tudom, hogy a *kukri* Guengé volt, Johnny elmondta Teheránban.

– Ne beszélj, drágám! Hagyd holnapra a többit! Aludj, pihend ki magad! Most már biztonságban vagy – biztatta a férje.

– Nem. Félek elaludni, még a karodban is, a szerencse után, amely Hákimot érte. Félek, hogy ha elalszom, ismét Abu Mardba kerülök, ott lesz a mollah, a kalandár, a mészáros pedig élesíteni kezdi a kését, hogy...

– Nincs már falu és nincs mollah. Voltam ott – vágott közbe Erkki.
– Nincs kalandár és mészáros se. Ahmed elmondta, mi történt a faluban, legalábbis egy részét.

– Ott voltál?

– Igen, délután, amíg pihentél. Kocsival mentem, és csak üszkös romokat találtam. Azadeh megállt egy pillanatra, és a falnak támaszkodva megvárta, amíg elmúlt a remegése.

Mennyi halál, pusztulás, borzalom, gondolta. Előző nap, amikor kilépett a palotából, és megpillantotta Erkki a pilótafülkében, véres arccal és vértől nedves szakállal, mellette pedig az ájult Ahmedet, meghalt. Holtan figyelte, amint a férje kiszáll a helikopterből, tehetetlenül hagyta, hogy a karjába kapja, és csak aztán kelt életre. A rémület azonban megmaradt benne, és a könnyei csupán egy részét tudták kimosni. – Jaj, Erkki! Erkki! Annyira féltem, olyan nagyon...

A férje ölben vitte a nagyterembe, ahol az orvos, Hákim, Robert Armstrong és Hasemi Fazir várta őket. Egy lövedék letépte Erkki fülének egy darabját, egy másik a karját sebezte meg. Az orvos fertőtlenítette a sebeket, bekötözte, tetanuszinjekciót adott és penicillint, jobban aggódva az esetleges fertőzés, mint a vérvesztés miatt. – Insa Alláh, ennél többet nem tehetek, kapitány! – mondta. – A szervezete erős, a pulzusa normális, úgyhogy meg fog gyógyulni. A fülét plasztikai sebész tudja csak helyreállítani, de a hallása, Istennek hála érté, nem károsodott! Arra ügyeljen, hogy el ne fertőződjön...

– Mi történt, Erkki?! – vágott az orvos szavába Hákim.

– Elvittem őket északra, a hegyek közé, és Ahmed figyelmetlen volt. Nem hibás benne, rosszul lett a repüléstől. Mielőtt észbe kaptunk volna, Bajázid fegyvert szorított a halántékához, egy embere az enyémhez, és Bajázid rám parancsolt, hogy vigyem őket a falujukba.

– Szentül megfogadtad, hogy nem fogsz bántani – mondtam neki.

– Megesküdtem rá, hogy nem foglak bántani, és be is tartom az eskümet, de az csak az enyém volt, a harcosaim nem ígértek semmit – válaszolta Bajázid. Az embere, aki engem sakkban tartott, elröhögte magát, és a fülembe ordított: – Engedelmeskedj a sejknek, különben úgy fogsz szenvedni, hogy magad kéred a halált!

– Gondolnom kellett volna rá, hogy ezt teszik – mondta Hákim, keserűen átkozva magát figyelmetlenségéért. – Mindet meg kellett volna esketnem. Mindet, kivétel nélkül.

– Nem hiszem, hogy bármit számított volna. Különben is, az én hibám. Én hoztam ide őket, és kis híján mindent tönkretettem – mentegetőzött Erkki. – El sem tudom mondani, mennyire bánom, de ez volt az egyetlen módja, hogy visszajöhessenek, és azt hittem, hogy

Abdalláh hánt fogom itt találni. Az meg sem fordult a fejemben, hogy ez a *matyjebájuscsij* gránátot használ.

– Nem esett semmi bajunk, Isten megóvott bennünket. Honnan tudhattad volna, hogy Abdalláh hán meghalt, és a váltságdíjad felét már kifizették? Folytasd! Mi történt aztán? – kérdezte a sógorát Hákim, és Azadeh különös, korábban nem ismert hangsúlyt fedezett fel a beszédében. Hákim megváltozott, gondolta. Már nem tudom kitalálni, mint korábban, hogy mire gondol. Mielőtt hán lett, igazi hán, még képes voltam rá, de most nem. Továbbra is a bátyám, akit imádok, de már idegen. Sok minden megváltozott, és túl gyorsan. Erkki is! Johnny nem változott...

– El kellett vinnem őket, hogy ne legyen több rombolás, gyilkolás – folytatta Erkki a nagyteremben, – Ha Bajázid nem követeli, magam ajánlottam volna, hogy elviszem őket, csak hogy biztonságban legyetek Azadehhez. Muszáj volt kockáztatnom, hátha betartják az esküjüket. Persze tudtam, vagy ők, vagy én, és tisztában voltak ők is, egyedül én tudom, merre laknak, kicsodák, és milyen a hán bosszúja, tudtam, hogy akár megpróbálom félúton kirakni őket, akár elmegyek a falujukig, nem engednek el élve. Vagy én, vagy a falujuk, gondolták, és Isten, ha döntenie kellene, biztosan a falujukat választaná, függetlenül attól, mire esküdtek meg, mire nem.

– Erre egyedül Isten tudja a választ – jegyezte meg Hákim.

– Az én isteneim, az ősi istenek nem szeretik, ha ürügyül használják fel őket, és rájuk esküdöznek. Nemcsak hogy nem szeretik, hanem meg is tiltják. – Azadeh érezte férje hangjában a keserőséget. Hogy megnyugtassa, lágyan hozzáért, Erkki pedig megszorította a kezét – Jól vagyok. Nincs semmi baj.

– Mi történt aztán? – kérdezte Hákim.

– Azt mondtam Bajázidnak, hogy kevés az üzemanyag, és megpróbáltam jobb belátásra bírni, mire azt felelte, hogy „Insa Alláh”, és vállon lőtte Ahmedet. „Vigyen bennünket a faluba, különben a következőt a gyomrába kapja!”, kiabálta dühösen. A sejk meg akarta szerezni a karabélyt, de az kicsúszott Ahmed kezéből, félig az ülés alá, és nem érte el. Be voltam kötözve, Ahmed is, de ők nem, úgyhogy elkezdtem műrepülő figurákat csinálni – azt hittem, nem bírja ki őket a helikopter –, aztán letettem a gépet. Túl erősen, azt hittem, a talpak eltörtek az ütődéstől, de szerencsére nem, csak meggörcbültek. Sikerült megszereznem a Stent és a törömet, megöltem azokat, akik még maguknál voltak, és támadni akartak, az

ájultaktól elvettem a fegyverüket, és kihajítottam őket a helikopterből. Aztán visszajöttem.

– Megölt tizennégy embert?!

– Csak ötöt és Bajázidot. A többiek... – Erkki vállat vont – Őket otthagytam.

– Hol? – kérdezte Hasemi Fazir. – Le tudná írni a helyet, kapitány? – Erkki megtette, az ezredes pedig rögtön szólt az embereinek, menjenek, keressék meg a túlélőket.

Erkki ép kezével a zsebébe nyúlt, elővette a váltságdíjul szolgáló ékszereket, és átnyújtotta Hákim hánnak. – Ha megengedik, szeretnék beszélni a feleségemmel. Később majd elmondom, ami még hátravan – szólt komoly arccal a jelenlévőkhöz.

Kézen fogva a lakosztályukba vezette Azadehet, és egyetlen szót sem szólt, csak gyöngéden magához ölelte. Az asszony közelsége megnyugtatta, segített visszanyerni a lelki békéjét. Lefeküdtek, de Azadeh nem tudott pihenni. Mihelyt elszunnyadt, rögtön fel is riadt, mert a faluban találta magát, és rémülten igyekezett szabadulni a szörnyű emléktől. Egy darabig megpróbált nyugodtan feküdni Erkki karjában, de aztán fölkel, áttelepedett egy karosszékbe és ott végre elbóbiskolt kicsit. Erkki nem álmodott, mozdulatlanul aludt estig.

– Megfürdöm, borotválkozom, iszom egy kupica vodkát, aztán beszélgetünk – mondta a feleségének. – Nem láttalak még ilyen szépnek, soha nem szerettelek jobban, és rettenetesen bánom, hogy féltékeny voltam... Ne! Egy szót se szólj, Azadeh! Utána mindenre kíváncsi leszek.

Hajnalban fejezték be a beszélgetést, Azadeh mindent elmondott – mindent, aminek az elmondására valaha is képes lehetett és Erkki is a maga történetét. Nem titkolt el semmit, őszintén beszélt kínzó féltékenységről, örülettel határos, gyilkos dühéről, a harc örömről. Elmondta, hogyan zokogott térdre rogyva a hegyoldalban, látva, mit követett el magából kivetkőzve. – Tisztességesen bántak velem a falujukban, a váltságdíj pedig ősi szokás náluk – mondta fájdalomtól megtört, akadozó hangon. – Ha Abdalláh nem öleti meg a követüket... minden másképpen alakul... Talán igen, talán nem. De bárhogyan is, nincs mentség arra, amit tettem. Szörnyetegnek érzem magam. Örülthöz mentél férjhez, Azadeh! Veszélyes vagyok, kártékony!

– Dehogy! Szó sincs róla! Hogy mondhatsz ilyet?!

– Isteneimre, húsz, vagy annál is több embert öltem meg tíz nap alatt, pedig azelőtt soha nem öltem, leszámítva azokat a bérgyilkosokat, akik apádra támadtak. Iránon kívül egyszer sem, és nem ártottam senkinek. Sok párbajt vívtam, *pukohhal*, vagy a nélkül, de egyik sem volt komoly. Most viszont képes lettem volna gondolkodás nélkül porig égetni azt a falut, és megölni az összes lakóját, ha mások nem teszik meg előttem. Pontosan meg tudom érteni, miért viselkedett úgy a te Johnnyd a bázison. Áldom az isteneket, mert hozzánk vezérelték, hogy megmentsen, és átkozom, mert elvette a lelkem békéjét, közben tudom, hogy életem végéig adósa leszek. Nem tudok megbékélni azzal, hogy annyit öltem, és vele sem. Egyelőre képtelen vagyok rá.

– Nem számít, Erkki! Most már nem. Van időnk – felelte Azadeh,
– Biztonságban vagyunk, drágám, és Hákim is. Nézd, milyen gyönyörű a hajnal! Új, csodás nap kezdődik, Erkki! Új élet. Biztonságban vagyunk.

A NAGYTEREMBEN, 15.45. Hákim hán kettesben volt Hasemi Fazirral a nagyteremben. Az ezredes félórával korábban érkezett váratlanul, elnézést kért az előre be nem jelentett látogatásért, és átnyújtott egy telexet. – Úgy gondoltam, jobb lesz, ha azonnal értesül róla, fenség! – mondta. Az üzenet a következőképpen hangzott:

SÜRGŐS! Fazir ezredesnek, belső elhárítás, Tebriz. Tartóztassa le Erkki Jokkonent, őfensége, Azadeh Gorgon férjét! A vád: államellenes összeesküvés, légi kalózkodásban való részvétel, gépeltérítés, árulás. Bilincseltesse meg, és szigorú őrizet alatt haladéktalanul küldje hozzám! A SAVAMA igazgatója, Teherán.

Miután elolvasta, Hákim hán elbocsátotta az öröket, és csak aztán szólt Fazirhoz: – Nem értem, ezredes! Legyen szíves, magyarázza meg!

– Mihelyt dekódoltam, azonnal felhívtam a központot, és bővebb felvilágosítást kértem, fenség! Arról van szó, hogy az S-G Helicopters tavaly több helikoptert eladott az IHC-nek...

– Nem értem.

– Elnézést! Az Iran Helicopters Company nevű iráni vállalatnak, amely Jokkonen kapitánynak is a munkaadója. A megvásárolt gépek között volt, van tíz darab Bell-212-es, köztük az övé. Ma reggel a másik kilencet – az összértékük mintegy kilencmillió dollár – az IHC pilótái ellopták, és engedély nélkül kivitték Iránból, a SAVAMA feltételezése szerint valamelyik, az öböl túlsó partján lévő országba.

– Ha valóban így történt, Erkkinek akkor sincs semmi köze hozzá – válaszolta elutasítóan Hákim. – Nem követett el semmi rosszat.

– Nem tudjuk biztosan, fenség! A SAVAMA szerint tudhatott az összeesküvésről. Hosszabb ideje kellett tervezniük, mivel három bázis – Lengeh, Bandar-Deilam és Kovisz – pilótái vettek részt benne, és a teheráni központjuk. A SAVAMA vezetői nagyon izgatottak, mert a gépekkel együtt nagy mennyiségű, igen értékes alkatrészt is elvittek. Még...

– Ki jelentette az esetét?

– Szjamaki, az IHC ügyvezető igazgatója. Az IHC összes külföldi alkalmazottja – pilóták, szerelők, mindenki – eltűnt, ami azt jelzi, hogy összehangolt akcióról van szó. Tegnap még húszan voltak, Irán legkülönbözőbb részein, egy héttel ezelőtt negyvenen, ma pedig már egy sem. Jokkonen kapitány az egyetlen, aki az S-G Helicopters, pontosabban az IHC külföldi alkalmazottai közül Iránban maradt.

Ennyi bőven elég volt Hákimnak, hogy rájöjjön, milyen fontos személlyé lépett elő a sógora. Szidta magát, mert nem volt elég éber, hagyta, hogy az arckifejezése elárulja, mit gondol.

– Látom, ön is tökéletesen tisztában van a helyzettel – csapott le rá pillanatnyi késlekedés nélkül Hasemi. – A SAVAMA-nál abból indulnak, ki, hogy a kapitány, még ha nem is vett részt az összeesküvésben, kulcsfontosságú személy lehet az ügy megoldása szempontjából. Rajta keresztül az összeesküvés vezetőit, Gavallant és McIvert – és természetesen a brit kormányt, amelynek tudnia kellett a készülő bűncselekményről – rá lehet kényszeríteni, hogy adják vissza a helikoptereinket, a tartalék alkatrészeinket, fizessenek nagy összegű kártérítést, és jöjjenek Iránba, feleljenek bíróság előtt az iszlám ellen elkövetett bűneikért.

A puha párnákon ülő Hákim nehézkesen helyzetet változtatott, és kis híján feljajdult a hátába hasító fájdalomtól. Ordítani lett volna kedve, annyira fölöslegesnek, ostobának érezte a gránátrobbanásnál keletkezett sérülését, amelyről azt sem lehetett biztosán tudni, hogy el fog-e múlni valaha, nem teszi-e örökre nyomorékká. Ne foglalkozz

most vele!, szólt magára. Törődj csak ezzel a veszélyes kutyával, aki türelmesen ül itt, mint a szőnyegre rakott áru között a kereskedő, várva az alku kezdetét! A kérdés persze az, hogy akarok-e vele üzletet kötni.

Ahhoz, hogy Erkkit kimenekítsem a csapdából, fűzte tovább Hákim a gondolatot, olyan piskest kell adnom ennek a kutyának, amely személy – szerint neki értékes, és nem a SAVAMA-nak. De mit? Pjotr Olegovics Mzsitriket legalább. Minden különösebb nehézség nélkül a kezére tudom játszani, ha eljön. Márpedig el fog jönni. Ahmed tegnap üzent neki a nevemben... Kíváncsi vagyok, hogy érzi magát, sikerült-e az operáció. Nagyon remélem, nem hal meg a bolond; egy ideig még hasznát vehetem a tudásának. Megengedni, hogy olyan nevetséges módon lefegyverezzék! Igen, bolond, ez a kutya ellenben nem. Ha Mzsitriket megkapja, és a segítségemet is Azerbajdzsánban, és barátságot ígérek neki, akkor kiválthatom Erkkit. De miért tenném?

Azért, mert Azadeh szereti? Bármilyen tragikus is ez a számára, a Gorgonok hánjának a húga, és ezt a problémát a hánnak kell megoldania, nem a testvérnek.

Erkki kockázatot jelent mindkettőnkre nézve. Veszélyes, és vér tapad a kezéhez. Azok a hegyi emberek, akár kurdok, akár nem, valószínűleg bosszút akarnak majd állni. Szerencsétlen döntés volt Azadeh részéről, hogy hozzáment, annak ellenére, hogy boldoggá tette és teszi még mindig. Gyereük azonban nincs, és tovább nem maradhat Iránban. Egyszerűen lehetetlen. Két évre nem garantálhatom a biztonságát, Azadeh pedig megesküdött Istenre, hogy legalább két évig itthon marad... Milyen agyafúrt volt apánk, hogy így biztosította számomra fölötte a hatalmat! Ha kimentem Erkkit a csapdából, akkor sem mehet vele, két év alatt pedig sok minden történhet. De ha többé nem lesz fontos Azadehnek, akkor miért mentsem meg Erkkit? Miért ne hagyhatnám, hogy rajta keresztül torolják meg az árulást? Mert árulás volt, hogy ellopták azt, ami a miénk!

– Túl bonyolult kérdés ez ahhoz, hogy azonnal válaszoljak rámondta.

– Önnek semmire sem kell válaszolnia, fenség! Csakis Jokkonen kapitánynak. Úgy tudom, változatlanul itt van, a palotában.

– Az orvos szerint pihennie kell.

– Talán üzenhetne érte, fenség! – vetette fel az ezredes.

– Természetesen, annak semmi akadálya. Olyan fontos beosztásban lévő, tájékozott ember azonban, mint ön, nyilván nagyon jól tudja, hogy Azerbajdzsánban, és így az én törzsemben is, nagyon fontosak a becsület és a vendégszeretet előírta szabályok. A sógoromról van szó, és nyilván a SAVAMA is megérti, hogy létezik családi becsület – válaszolta Hákim. Mindketten tisztában voltak vele, hogy amit mond, az csak a nyitó tétje egy hosszú, bonyolult tárgyalásnak. Bonyolultnak, mert egyikük sem akarta magára vonni a SAVAMA haragját, és nem tudták pontosan, meddig mehetnek el, sőt azt sem, hogy lehetséges-e a magánjellegű megállapodás. – Feltételezem, hogy sokan tudnak erről az... összeesküvésről.

– Itt, Tebrizben, pillanatnyilag egyedül én, fenség! – válaszolta Hasemi. – Nyilván megérti, fenség, hogy sürgősen felelnem kell a telexre.

Hákim gondolkodott még kicsit, és úgy döntött, induló ajánlatot tesz. – Összeesküvés és árulás nem maradhat megtorlatlanul! Bárhol üsse is fel a fejét, azonnal fel kell számolni! Már üzentem az árulónak, akire vadászik, és sürgősen ide rendeltem – felelte.

Az ezredes látta, hogy a fiatal hán arca fájdalmasan megvonaglik, és megpróbálta hamar eldönteni, hogy kihasználja-e a fájdalom biztosította előnyt, vagy jobban teszi, ha átmenetileg visszavonul. Tudta, hogy Hákim nem színészkedik – az orvos részletesen beszámolt neki a hán és a húga sérüléseiről, és hogy bebiztosítsa magát, Hasemi ráparancsolt, adjon erős nyugtatót Erkkinek, arra az esetre, ha a pilótának eszébe jutna, hogy megszökjön. – Az ön tanácsát követve rengeteg dolgot kell még elintéznem Tebrizben, fenség, úgyhogy egy darabig, bármennyire szeretném is, nem tudok foglalkozni a telexszel – mondta végül.

– Ma akar lecsapni a baloldali mudzsahedek központjára?

– Igen, fenség, mivel megkaptam rá az engedélyét és a garanciát, hogy a Tudeh nem fogja megtorolni az akciót. – Kellemetlen volna, ha a kapitányt... valamiért... nem lehetne kihallgatni ma este.

Hákim tekintete összeszűkül a sürgős fenyegetés hallatán. Mintha nem tudnám magamtól is, te kutya, mondta magában. – Egyetértek. – A kopogtatást hallva határozottan fölemelte a hangját: – Tessék!

Azadeh lépett a terembe.

– Elnézést, hogy zavarom, fenség, de azt mondta, félórával korábban emlékeztessenem rá, hogy be kell mennie a kórházba,

megröntgeneztetnie magát. Üdvözlöm, ezredes! Béke legyen önnel!

– És Isten békéje önnel is, hercegnő! – Örülök, hogy ezt a szépségét hamarosan csador alá kényszerítik, gondolta Hasemi. A sátánt is megkísértené, nemhogy a mosdatlan, primitív irániakat. Erőt vett magán, elszakította a tekintetét Azadehtől, és udvariasan közölte Hákimmal: – Mennem kell, fenség, nem tartom fel tovább!

– Legyen szíves, jöjjön vissza este hétre, ezredes! Ha korábban megtudok valamit, azonnal üzenek.

– Köszönöm, fenség!

Azadeh bezárta az ezredes mögött az ajtót, majd aggódva megkérdezte a bátyját:

– Hogy érzed magad, Hákim, kedves?

– Fáradtan. Erős fájdalmaim is vannak.

– Nekem is. Muszáj még találkoznod az ezredessel?

– Igen. Mindegy, túl fogom élni. Hogy van Erkki? – kérdezte a hán.

– Alszik végre – válaszolta boldogan Azadeh. – Olyan szerencsések vagyunk mi hárman!

23. fejezet

TEBRIZ – A NEMZETKÖZI KÓRHÁZBAN, 18.24. Hákim hán az orvossal és egy testőrrel a nyomában fájdalommal küszködve lépett be a külön kórterembe. Botot használt, amely a járást könnyebbé tette ugyan, de, ha ülnie vagy hajolnia kellett, változatlanul erős fájdalmai voltak, és azokon csak a gyógyszerek enyhítettek. Azadeh a földszinten várt – nála enyhébb sérülést mutatott ki a röntgen, és a fájdalmai sem voltak annyira erősek, mint a bátyjáé.

– Hogy érzed magad, Ahmed?

Ahmed bekötözött felsőtesttel, ébren feküdt az ágyon. A melléből sikerült eltávolítani a golyót, az viszont, amelyik a hasüregébe fúródott, nagy roncsolást végzett, sok vért is veszített miatta, és hiába állították el a belső vérzést a műtét során az orvosok, újra megindult Bármilyen gyenge, volt is azonban a testőr, Hákimot meglátva, rögtön megpróbált felülni.

– Ne mozogj! – figyelmeztette kedvesen a hán. – A doktor szerint szépen gyógyulsz.

– Megrögzött hazudozó, fenség!

Az orvos rögtön tiltakozni akart, de Hákim megelőzte: – Akár hazudik, akár nem, azért csak gyógyulj meg!

– Értettem, fenség! Ha Isten is úgy akarja. Ön ugye jól van?

– Ha a röntgen nem hazudik, akkor csak néhány inam szakadt el.

– Hákim lazán vállat vont. – Insa Alláh.

– Köszönöm... köszönöm a különszobát, fenség! Nem volt még részem... ilyen luxusban.

– Legalább ennyivel meg akartam köszönni a hűségedet. – Hákim uralkodói mozdulattal elbocsátotta az orvost és a testőrt, és csak amikor az ajtó becsukódott mögöttük, akkor lépett közelebb az ágyhoz. – Üzentél, hogy látogassalak meg.

– Igen, fenség! Bocsásd meg, hogy nem tudtam... – Ahmed hangján jól lehetett érezni, mennyire nehezebb esik a beszéd. – A tbiliszi ember, akivel találkozni akartál... a szovjet... üzenetet küldött. A fiók aljára van ragasztva. – Nagy erőfeszítéssel a fal mellett álló asztalkára mutatott.

Hákim hamar megtalálta a négyrét hajtogatott lapot. – Ki hozta és mikor?

– Ma... valamikor ma. Nem tudom biztosan, azt hiszem, délután. Nem tudom... Szemüveges férfi volt, orvosi köpenyben, de nem orvos. Azerbajdzsáni, bár az is lehet, hogy török. Még sosem láttam. Törökül beszélt, és csak annyit mondott: „Hákim hánnak küldi egy tbiliszi barátja. Megértette?” Mondtam, hogy igen, mire ugyanolyan gyorsan elment, ahogy jött. Először azt hittem, hogy csak álmodtam...

Az üzenetet Hákim számára ismeretlen kéz írta:

Őszintén gratulálok az örökségéhez. Kívánom, hogy éljen olyan sokáig, és legyen annyira eredményes, mint az édesapja. Igen, én is sürgősen találkozni szeretnék önnel, de itt, és nem ott. Sajnálom. Megtiszteltetés lesz számomra, ha felkeres, és a legnagyobb pompával vagy teljes diszkrécióval fogadom, ahogy kívánja. Szeretném, ha barátok lennénk, sok a közös feladatunk, és sok közös érdek fűz össze bennünket. Kérem, mondja meg Hasemi Fazirnak, hogy Jazernov a dzsalehi orosz temetőben van eltemetve, és várja a találkozást, amikor neki megfelel!

Aláírás nem volt a levél alján.

Hákim csalódottan nyújtotta oda Ahmednek a levelet. – Kíváncsi vagyok, mit gondolsz felőle – mondta.

Ahmed megpróbálta átvenni a papírt, de nem volt ereje hozzá, – Bocsásson meg, fenség! Kérem, tartsa úgy, hogy lássam! – Elolvasta, majd azt mondta: – Nem Mzsitrik írta, az ő írását ismerem, de... azt hiszem, eredeti. Lediktálta... valamelyik emberének, és... elküldte vele.

– Ki az a Jazernov?

– Nem tudom. Valamilyen kód lehet, amit... Fazir biztosan ért.

– Meghívás találkozóra vagy fenyegetés. Melyik?

– Nem tudom, fenség! Talán meghív... – hirtelen fájdalom akadályozta meg Ahmedet abban, hogy befejezze a mondatot. Amikor elmúlt, a testőr dühösen káromkodott türkménül.

– Tudja Mzsitrik, hogy már kétszer is csapdát állítottak neki? Rájött, hogy Abdalláh hán elárulta?

– Nem tudom, fenség! Ahogy mondtam... végtelenül agyafúrt, és az édesapja is nagyon... nagyon óvatosan bánt vele. – Ahmednek szemmel láthatóan nehezebbre esett a beszéd, de nem adta fel,

összeszedte minden erejét, hogy képes legyen folytatni. – Mzsitrik tudja, hogy kapcsolatba léptek önnel, de ez semmit nem jelent... mindenütt ott vannak a kémei. A hán után mindenki megpróbál kémkedni... és ha megtud valamit... rögtön jelenti a megbízóinak. – Halvány mosoly suhant át Ahmed arcán, Hákim pedig csak találgatni tudta, vajon mit jelenthet. – De hát tudja... hogyan tartsa titokban a szándékait, fenség! Abdalláh nem sejtette... fogalma sem volt róla, milyen okos. Ha csak... századrészét tudja annak, mire képes... nem számúzi, hanem... egyből kinevezi hivatalos örökösévé... és legfőbb tanácsadójává.

– Vagy rögtön megölet. – Hákim háznak meg sem fordult a fejében, hogy elmondja Ahmednek, ő küldte azokat a bérgyilkosokat, akikkel Erkki végzett, és meg is akarta mérgeztetni az apját, de az a kísérlet sem sikerült. – Egy héttel ezelőtt még kész volt elrendelni a megcsonkításomat, és ha rád parancsol, te is boldogan végrehajtottad volna az ítéletet.

Ahmed a fiatalemberre emelte mélyen ülő, a közeledő halál tudatát sugárzó tekintetét. – Honnan tudsz ilyen sokat? – kérdezte csöndesen.

– Isten akarata.

Csönd telepedett közéjük; Ahmed már elindult a végső úton, és ezt mindketten tudták.

– Fazir ezredes mutatott egy telexet Erkkiről – vetett véget a hallgatásnak Hákim, és röviden összefoglalta az ezredessel folytatott beszélgetést. – Mzsitrik pedig nem jött, hogy odaadhatnám, cserébe érte, Erkkit ki kell szolgáltatnom Fazirnak, vagy segítenem kell neki a szökésben. Bármelyik megoldást választom is, a hűgornak itt kell maradnia, nem mehet vele. Te mit tanácsolsz?

– Biztonságosabb volna, ha piskesként odaadná a hitetlent, a hűgának pedig azt mondaná, hogy semmit nem tehetett... a letartóztatása ellen. Ha az ezredes ragaszkodik ahhoz, hogy megkapja, akkor ez igaz is. A Kés... persze harcolni fog, úgyhogy megölik. Utána titokban odaígérheti a tbiliszi embernek... a hűgát. De ne adja oda... akkor hatalma lesz fölötte... talán kézben tudja tartani... bár nem biztos.

– És ha a Kés... mégis megszökik?

– Az ezredes csak akkor hagyja, ha megfelelő árat kap érte...

– Éspedig?

– Mzsitriket. Akár most, akár... később. Amíg a Kés életben van, az úrnő nem válik el tőle. A szabotórt... felejtse el, fenség! – mondta akadozó nyelvvel Ahmed. – Az egy másik... életben volt. És ha a két év letelik., utána megy, feltéve... hogy addig is itt marad. Nem hiszem, hogy akár fenséged is... – Ahmed szeme lecsukódott, teste összerándult a fájdalomtól.

– Mi történt Bajáziddal és a banditáival, Ahmed?

A haldokló nem hallotta a kérdést. Behunyt szemhéja alatt a sztyeppét látta, ősei földjét. Onnan, a tengerként hullámzó fűvel borított dús mezőkről kerekedtek fel az övéi, hogy előbb Dzsingisz kán, majd az unokája, Kublaj, és a testvére, Hulagu seregébe álljanak. Vele jutottak el Perzsiába, ahol megölt ellenségeik koponyáiból rakott hegyek jelezték az útjukat. Meghódították a csodaországot, ahol édes a bor, meleg az éghajlat, gyönyörűek és érzékenyek az asszonyok, mint Azadeh... és én már soha nem fogom elvenni magamnak, ahogyan kell, hajánál megragadva magammal hurcolni, a lovam nyergében, hogy farkas prémekre lökve tegyem magamévá, változtassam kezes báránnyá...

Mintha valahonnan a messzeségből jutott volna el hozzá, úgy hallotta a saját hangját: – Nagy kegyet kérek, fenség! Szeretném, ha őseim földjén temetnének el, az ő szokásaik szerint... – Akkor örökre együtt maradok atyáim szellemével, gondolta Ahmed, és ellenállhatatlanul vonzotta az eltávozott lelkek által lakott mesés, hívogató táj.

– Mi történt Bajáziddal és a banditákkal, Ahmed?

A türkmének hatalmas erőfeszítés árán sikerült visszatérnie a jelenbe. – Nem kurdok voltak, csak közönséges hegyi törzs tagjai, akik kurdoknak adták ki magukat, és a Kés brutális kegyetlenséggel végzett valamennyiükkel – mondta tőle szokatlan megfogalmazással. – Elhatalmasodott rajta az őrület, és késsel, puskával, pusztá kézzel, lábbal és foggal gyilkolta őket. Egyedül Bajázidot nem, aki az esküje miatt nem támadhatott rá.

– Életben hagyta? – kérdezte elámulva Hákim.

– Igen, Isten adjon neki nyugalmat! Puskát... nyomott a kezembe, elém tartotta, és én... – Ahmed hangja elcsuklott. Amerre csak nézett, mindenütt selymes, magasan hullámzó füvet látott.

– Megölted?

– Igen, úgy... hogy közben a szemébe néztem. – Ahmed hangja gyöngye volt, de így is érezni lehetett rajta a heves indulatot. – Kétszer

rám lőtt a rühes kutya... hátulról, aljas módon... úgyhogy becstelenül halt meg... és a férfiassága nélkül. – Színtelenné vált ajka mosolyra húzódott, a szeme erőtlenül becsukódott. A halál rohamléptekkel közeledett már hozzá, a beszédét alig lehetett hallani. – Megbosszultam magam.

– Ahmed, mi van még, amit nem mondtál el, de tudnom kell?! – sürgette Hákim.

– Semmi... – Ahmed nagy erőfeszítéssel kinyitotta a szemét, és a hánnak olyan érzése támadt, mintha feneketlen, sötét kútba nézne. – Nincs... más Isten, csak Alláh, és... – kevés vér buggyant ki a nehezen mozgó száj sarkán. – Én tettelek hh... – Az utolsó szót már nem tudta kimondani. – Hákimon rossz érzés vett erőt, látva az üvegessé vált tekintetet.

– Doktor! – kiáltotta.

Az orvos azonnal megjelent, és lefogta a halott szemét. – Insa, Alláh. Mit csináljunk a holttesttel, fenség? – kérdezte.

– Mit szoktak csinálni velük? – Hákim a botjáért nyúlt, és testőrével szorosán a nyomában kiment a szobából. Meghaltál, Ahmed, gondolta, én pedig magányos vagyok, elvágva a múlttól, nem tartozva senkinek. Te tettél hánná? Ezt akartad mondani? Nem tudad, hogy annak a szobának a falán titkos kémlelőlyukak voltak?

Halványan elmosolyodott, de rögtön meg is keményedett az arca. Jöjjön hát Fazir ezredes és Erkki! A Kés, ahogyan nevezted, mondta magában.

A PALOTÁBAN, 18.48. Erkkinek, miközben átlátszó ragasztószalaggal foltozgatta a lyukakat a helikopter plexiablakán, a rohamosan fogyó fény miatt igencsak erőltetnie kellett a szemét. Felkötözött karral nehezen ment neki a munka, de szerencsére az erejét nem veszítette el, és a seb gyógyulni kezdett, nem gyulladt be. A füle vastagon le volt ragasztva, körülötte a haj tövig leborotválva, de az is szépen javult.

Az étvágyával nem volt semmi baj, és a több órás beszélgetés Azadehhel gyógyírként hatott, többé-kevésbé visszaadta lelke nyugalját.

Többé-kevésbé, gondolta. Annyira nem, hogy el tudjam felejteni a gyilkolást, és azt, hogy milyen veszélyes vagyok. Hát legyen! Ilyennek teremtettek az istenek, és hiába akarom, nem tudok változtatni rajta.

Mi volt Ross és Azadeh között? Miért őrzi olyan féltőn azt a *kukrit*, amit tőle kapott? – örvénylettek fejében a gondolatok. „Ajándék, Erkki, neked és nekem.” „Balszerencsét hoz, ha egy férfi úgy fogad el ajándékba kést, hogy nem fizet érte jelképesen. Ha találkozom veled, odaadom a pénzt, és csak aztán fogadom el az ajándékot.”

Megnyomta az indítógombot, mire a motor életre kelt ugyan, de kis idő múlva köhögni kezdett, és újból le is állt. Mi volt Ross és Azadeh között?

A pilótafülke küszöbére ült, az eget bámulta, de hiába, a sötétedő égbolt és a lenyugvó nap nem adott választ. A felhők nyugaton felszakadoztak, és az alkony ijesztően széppé varázsolta őket. Már hallani lehetett a müezzinek imára hívó hangját. A kapuőrök letérdeltek, Mekka felé fordultak, és előrenyújtott karral a földre hajoltak, ugyanúgy a palotában tartózkodók, a mezőn, a szőnyegműhelyben vagy birkaakolban dolgozók is.

Erkki keze önkéntelenül a tőre markolatára kulcsolódott, és anélkül, hogy tudatosodott volna benne, ellenőrizte, ott van-e még a Sten karabély a pilótaülés mellett, és teli-e a tár. Az utastérben egyéb, a rablóktól elvett fegyverek is voltak – AK-47-esek és M-16-osok. Nem emlékezett, hogyan szerezte meg és dugta el őket; akkor talált rájuk, amikor délelőtt átnézte a helikopter sérüléseit, és nekilátott kitakarítani a belsejét.

A fülét borító tapasz miatt későn hallotta meg a közeledő gépkocsit, és megriadt, amikor észrevette a kapu előtt. A hán testőrei felismerték a benn ülőket, tovább engedték az autót az udvarba, a szökőkút mellé. Erkki újból kipróbálta az indítógombot, a motor ismét bekapcsolt, majd kis idő múlva leállt.

– Jó estét, kapitány! – köszönt a kocsiból kiszállva Hasemi Fazir. – Hogy van?

– Jó estét! Kis szerencsével egy hét múlva jobban leszek, mint valaha – válaszolta barátságosan, de éberségéből mit sem veszítve Erkki.

– Az örök szerint a fenségek nincsenek itthon. A hán mondta, hogy...

– A kórházba mentek, röntgenre. Aludtam, amikor elindultak, de gondolom, hamarosan itt lesznek. – Erkki éberem figyelte az ezredest. – Megkínálhatom valamivel? Vodka, whisky, tea, kávé...

– Köszönöm. Jó lesz bármi, ami éppen kéznél van – válaszolta Hasemi. – Mi történt a helikopterével?

– Beteg. Már vagy egy órája próbálom beindítani, de nem megy; Nagyon nehéz hete volt. – Erkki már a palota bejáratához vezető márványlépcsőn járt. – Az elektronikája ment tönkre. Szerelő kellene hozzá, de – ahogy maga is tudja –, a bázisunkat bezárták, és hiába próbáltam hívni Teheránt...

– Talán tudok küldeni magának egy szerelőt holnap vagy holnapután a légítámaszponttól.

– Megtenné, ezredes? – A mosolya jelezte, hogy Erkki őszintén örül. – Nagyon sokat segítene. És üzemanyag is kellene, egy egész tartály. Kaphatnék?

– El tud repülni a támaszpontig?

– Nem kockáztatnám meg akkor sem, ha be tudnám indítani a madarat – túl veszélyes. Istenkísértés volna megpróbálni, felszállni vele. – Erkki szomorúan megcsóválta a fejét. – A szerelőnek kell ide jönnie. – Hosszú folyosón vezette végig az ezredest, abba a kis földszinti szalonba, amelyet Abdalláh hán nem mohamedán vendégek fogadására rendezett be. Európai szobának nevezték, és teli bárszekrény volt benne; a hűtőben palackos vízből készített jég, ásványvíz, különböző üdítők. A kínálatot csokoládé tette teljessé, és természetesen halva, amit a hán valósággal imádott.

– Én vodkát iszom – közölte Erkki.

Az ezredes üdítőt kért, de hozzátette: – Én is kérek egy vodkát, de majd csak azután, hogy a nap teljesen lenyugodott.. – A távolból még mindig tisztán lehetett hallani a müezzinek énekét.

– *Prosit!* – Erkki koccintott, egy hajtásra kiürítette a poharát, és rögtön tele is töltötte újból. Motorzúgást hallva az ablak felé fordultak, és látták, hogy a Rolls érkezett meg.”

– Elnézést! Szólok Hákim hánnak, hogy itt van! – Erkki kiment, a bejáratához vezető lépcső tetején üdvözölte a feleségét és a sógorát. – Mit mutatott a röntgen?

– Egyikünknek sem tört el semmije – válaszolta örömmel, gondtalanul Azadeh. – Hogy vagy, drágám?

– Remekül. Nagyon örülök, hogy nem esett komolyabb bajtok. – Erkki őszintén rámosolygott a sógorára. – Vendéged van, az „európai szobába” vittem. – Látva, mennyire fáradt Hákim, megkérdezte: – Szóljak neki, hogy jöjjön vissza holnap?

– Köszönöm, nem! Azadeh, megmondanád neki, hogy tizenöt perc múlva ott leszek, addig érezze otthon magát? Utána pihenj, vacsoránál még találkozunk. – Hákim figyelte, hogyan érinti meg a

húga a férjét, mosolyog rá, és arra gondolt, milyen szerencsések, hogy ennyire szeretik egymást, és egyben milyen szomorú. Megvárta, amíg Azadeh bement, és csak aztán szólt Erkkinek: – Ahmed meghalt. Egyelőre nem mondtam meg neki.

– Az én hibám – válaszolta szomorúan Erkki. – Bajázid... még csak esélyt sem adott neki a rohadék!

– Isten akarata. Gyere, beszéljünk kicsit! – Hákim a nagyterem felé indult, és minden lépésnél egyre erősebben támaszkodott a botjára. A testőrök az ajtónál maradtak – hallótávolságon kívül, a hán pedig egy kis alkóvba lépett, lerakta a botot, és a fájdalomtól összerendezve, arccal Mekka felé letérdelt. Hiába próbálta azonban kényszeríteni magát, előrehajolni már nem tudott, és ahhoz is erősen koncentrálnia kellett, hogy szabályosan végig tudja mondani a Sahadát. – Segítenél felállni? – kérdezte, miután befejezte.

Erkki a hóna alá nyúlt, és könnyedén fölemelte. – Jobban tennéd, ha pár nap szünetet tartanál – mondta.

– Ne imádkozzak?! – Hákimnak elkerekült a szeme a csodálkozástól.

– Úgy gondoltam... Isten biztosan elfogadja az imát úgy is, hogy nem térdelsz le hozzá. Árt a hátadnak. Megmondta az orvos, hogy pontosan mi bajod?

– Szerinte ínszakadás. Mihelyt lehet, elmegyünk Teheránba, és megnézetjük magunkat egy specialistával. – Hákim elvette Erkkitől a botját. – Köszönöm. – Némi gondolkodás után megszokott szőnyege és párnái helyett karosszéket választott, nehézkesen beleereszkedett, és teát rendelt.

Erkki gondolatai Azadeh körül jártak, azon gondolkodott, milyen kevés ideje maradt. – A világ legjobb hátspecialistája Guy Beauchamp, Londonban mondta. – Engem öt perc alatt meggyógyított azok után, hogy más orvosok azt mondták, választhatok három hónap gipszágy, illetve két porckorong-műtét között. Ne bízd a hátadat közönséges orvosokra, Hákim! A legtöbb, amire számíthatsz tőlük, az, hogy fájdalomcsillapítót írnak fel.

Egy szolga meghozta a teát, és miután kitöltötte, Hákim vele együtt az öröket is elbocsátotta. – Ügyeljetek rá, hogy senki ne zavarjon! – szólt utánuk ellentmondást nem tűrő hangon. Az apró ezüstcsészébe töltött tea forró volt, mentával és cukorral ízesített. – Meg kell beszélünk, mi legyen veled! Itt nem maradhatsz.

– Egyetértetek – válaszolta Erkki, őszintén örülve annak, hogy vége a várakozásnak. – Tudom, hogy... kellemetlenséget okozok neked, mint hánnak.

– Az egyezségnek, amelyet apánkkal kötöttünk azért, hogy visszafogadjon bennünket, és engem tegyen meg örökösének, az is része volt, hogy két évig Tebrizben, Iránban maradunk. Megesküdtünk rá, úgyhogy ha neked távoznod kell, Azadeh nem mehet veled.

– Tudok az eskükről.

– Egyértelmű, hogy veszélyben vagy, még itt is. Nem tudlak megvédeni a rendőrséggel, a kormánnyal szemben – magyarázta Hákim. – Repülj el! Két év múlva, ha az esküben vállalt idő lejár, Azadeh is utánad megy.

– Nem tudok repülni. Fazir azt mondta, hogy holnap talán küld egy szerelőt. És üzemanyagot. Ha el tudtam volna érni McIvert Teheránban, eljött volna értem valaki.

– Próbáltad?

– Igén, de a telefonjuk változatlanul rossz. A telepünkön volt rádió, de... Visszafelé jövet átrepültem a bázis fölött – romokban hever. Nem maradt egyetlen ép jármű, egyetlen üzemanyagtartály sem. Ha eljutok Teheránba, szólok McIvernek, küldjön egy szerelőt, javítsa meg a helikoptert. Itt maradhat; amíg rendbe hozzák?

– Persze. – Hákim elgondolkodva töltött még egy kis teát. Biztos, hogy Erkki semmit sem tud a többiek szökéséről, de ez végső soron nem változtat a helyzeten, állapította meg magában. – Tebrizbe egyetlen külföldi légitársaság gépei sem járnak, különben elintézném, hogy feljuss valamelyikre. Ennek ellenére, minél előbb, menned kell. Nagyon nagy veszélyben vagy, közvetlen életveszélyben.

– Biztos? – kérdezte összehúzott szemmel Erkki.

– Igen.

– Éspedig?

– Nem mondhatom el. Csak annyit, hogy nem tudlak megvédeni. Azadeh egyelőre nincs veszélyben, de ha nem vigyázunk... Az ő érdekében köztünk kell maradnia ennek a beszélgetésnek. Kapsz kocsit, bármelyiket, amelyiket akarsz. Ha jól tudom, van vagy húsz a garázsban. Mi történt a Range Rovereddel?

Erkki vállat vont. – Ez a másik gond. Megöltem azt a *matyjebájuscsij* mudzsahedet, aki elvette a papírjainkat...

– Nagyon kevés az időnk – szorította tovább a sógorát Hákim. Erkki, hogy megmozgassa elgémberedett nyakát, csinált néhány fejkörzést, és csak aztán kérdezte meg: – Mennyire közvetlen a veszély, Hákim?

– Annyira, hogy azt tanácsolom, várd meg, amíg teljesen besötétedik, aztán ülj kocsiba, és menekülj. Próbálj meg minél előbb kijutni Iránból! – válaszolta nyugodt, nagyon komoly hangon a hán. – Olyan súlyos, hogy biztosan tudom, ha nem mégy, Azadehet újabb szörnyű fájdalom éri. Annyira fenyegető, hogy figyelmeztetek, ne szólj neki előre.

– Esküszöl rá?

– Esküszöm Isten előtt, hogy ez az, amit a legőszintebben hiszek.

Hákim türelmesen várt, látva, hogy Erkki nagyon erősen gondolkodik. Szerette a sógorát a becsületességéért, nyíltságáért, de ez most nem számított. – El tudsz menni úgy, hogy ne szólj neki?

– Csak éjszaka, leginkább hajnal felé, amikor mélyen alszik. Ha korábban indulok azzal, hogy a bázisra megyek, akkor ébren marad, és vár, ha pedig nem jövök vissza, akkor még nehezebb lesz – neki is, és neked is. A falu emléke még mindig kísérti, rémálmai vannak. Jobb lesz, ha pirkadat előtt indulok – az orvos nyugtatót adott neki, akkor már mélyen fog aludni. Majd hagyok neki üzenetet.

Hákim elégedetten bólintott. – Úgy legyen! – Nem akart fájdalmat okozni a húgának, de azt sem, hogy Azadeh jelenetet rendezzen.

Erkki kihallotta sógora szavából a megfellebbezhetetlen ítéletet, és megértette, hogy ha otthagyja a feleségét, akkor örökre elveszíti.

A FÜRDŐHÁZBAN, 19.15. Azadeh nyakig merült a simogató, meleg vízben. A medence csempézett volt, legalább tizenöt négyzetméter nagyságú, egyik végén sekély, a falai mentén padokkal, és külön kazán látta el forró vízzel. Maga a fürdőhelyiség is tágas volt, meleg, kényelmes pihenősarkokkal, sok tükörrel. Azadeh vastag törülközővel tekerte körbe a haját, a háttámasznak dőlt, és jóleső érzéssel nyújtóztatta ki a tagjait. – Csodálatos, Mina – mormolta halkan, becsukott szemmel.

Mina erős, szép lány volt, egyike a kizárólag Azadeh szolgálatára rendelt három szolgálónak. Mindössze ágyékkötőt viselt, és a vízben állva, finoman masszírozta úrnője nyakát és vállát. Ketten voltak csak a fürdőben – a család többi tagját Hákim a városi házaiba küldte,

hogy „ott készüljenek fel Abdalláh hán gyásznapijának méltó megülésére”. Mindenki tisztában volt vele, hogy ez csupán ürügy, a negyvennapos várakozást az új hán arra fogja felhasználni, hogy alaposan megismerje, saját ízlése szerint átrendezze a palotát, újra elossza a lakosztályokat. Az idős *hananam* maradhatott csak a lakosztályában, és Aisha a két gyerekével. Óvatosan, nehogy felriassza kellemes bódultságából, Mina átvitte Azadehet a sekélyebb vízben egy padra, párnát tett a feje alá, hogy kényelmesen elnyújtózhasson, és szabadon hozzáférjen a melléhez, öléhez, combjához és lábához. Finoman masszírozta a testét, felkészítette az igazi, olajos gyúrára, amely az után következett, hogy a víztől kellően átforrósodott.

– De jó! – sóhajtott már sokadszor az asszony. Arra gondolt, mennyivel jobb dolog a fürdőház, mint az ő szaunájuk, ahol a belépőt azonnal letaglózza a kibírhatatlan forróság. A szaunázás után kötelező hempergőzést a hóban frissítőnek találta ugyan, de mégsem olyan kellemesnek, mint az érzékeit elzsongító, illatos, meleg fürdőt, a nyugalmat... de miért lett falusi tér a fürdőházból, miért van ott a mészáros, és kiabálja a mollah, hogy „Először a jobb kezét... kövezzétek meg a szajhát!” Összeránduló testtel, rémülten felsikoltott. – Fájdalmat okoztam, fenség?! Bocsásson meg!

– Nem te vagy a hibás, Mina! Dehogy! Folytasd, kérlek! – Azadeh újból érezte a lágyan simogató kezét, és lassan megnyugodott. Remélem, gondolta, hogy hamarosan ismét képes leszek nyugodtan aludni... a falu emléke nélkül. Az utolsó éjszaka Erkkivel már jobb volt, mint az előzőek, sokat segített, hogy a férje karjába fészkelhette magát, közel volt hozzá. Ma éjjel talán még jobb lesz, mondta magában. Mi lehet Johnnyval? Biztosan visszament Nepálba, vagy valahová szabadságra. Jó, hogy Erkki itt van, mellette megint biztonságban érzem magam. Nélküle félek... még akkor is, ha Hákimmal vagyok. Elveszítettem a biztonságérzetemet, és nem tudom, mikor sikerül visszanyernem.

Nyílt az ajtó, és Aisha lépett be. Az arca végtelenül szomorú volt, tekintetéből félelem sugárzott, a fekete csadortól egészen vékonyká, esendővé vált amúgy is törékeny alakja.

– Szervusz, Aisha kedves! Mi a baj?

– Nem tudom. olyan furcsa minden... Nem találom a helyem... – válaszolta tétován Abdalláh özvegye.

– Gyere! Itt, a medencében biztosan jobb lesz – biztatta Azadeh. Sajnálta szegényt, annyira vékony, fiatalon is öreg, törékeny és védtelen volt. Nehéz elhinni, gondolta, hogy apám özvegye, egy kisfiú és egy kislány anyja, mindössze tizenhét évesen. – Gyere! Meglátod, segít.

– Nem, köszönöm. Én... csak beszélni szerettem volna veled. – Aisha Minára pillantott, de utána rögtön le is sütötte a szemét, és alázatosan várt. Két nappal korábban még üzent volna Azadehéért, aki egyből sietett volna hozzá, hogy fejet hajtvva, fél térdre ereszkedve várja utasítását, most viszont már neki kellett alázatos kérelmezőként eléje járulni. Insa Alláh, gondolta. Ha nem kellene rettegnem a gyerekeim miatt, sikítanék a boldogságtól. Nem érzem többé azt az undorító szagot, nem kell hallgatnom az álmod elűző horkolást, elviselni, hogy a levegőt is kipréselve belőlem, maga alá gyűrjön, a matrachoz préseljen, nyögjön a fülembe, üssön és dühödten szidjon, miközben erőlködik, hogy megtörténjen az, amire csak ritkán volt képes. „A te hibád, a te hibád!” – kiabálta. Hogy lehetett volna az én hibám? Hányszor kértem, hogy mondja el, mutassa meg, hogyan segítek, és igyekeztem is, nagyon igyekeztem, de csak ritkán sikerült. Amikor leszállt rólam, rögtön elaludt, és hortyogni kezdett, én meg csak feküdtem ébren a lucsokban, saját verítékemben, az orrfacsaró bűzben, összegyűrt derékaljon... Istenem! Hányszor kívántam, hogy bár meghalnék inkább?!

– Mina, hagyj magunkra! Majd szólok, ha szükségem lesz rád – mondta Azadeh a szolgálónak, és az rögtön ki is ment. – Mi a baj, Aisha kedves?

– Félek – válaszolta remegve a gyerekasszony. – Félttem a fiamat, és azért jöttem, hogy a védelmedért könyörögjek.

– Semmi okod sincs félni Hákim hántól, vagy tőlem – mondta szelíden Azadeh. – Megesküdünk Istennek, hogy védelmezni fogunk, és a fiadat, kislányodat is. Hallottad az esküt... a férjed, apánk előtt tettük le, és később is megismételtük, amikor már halott volt. Nincs mitől félned.

– Mindentől félnem kell – vitatkozott Aisha. – Többé nem érezhetem magamat biztonságban, és a fiam sem. Kérlek, Azadeh, nem lehetne... nem engedné meg Hákim hán... én bármilyen papírt aláírok, lemondok a fiam jogairól, csak hadd éljünk békében, hadd neveljem fel nyugodtan!

– Itt a helyed, Aisha, közöttünk. Majd meglátod, milyen boldogok leszünk! – Szegény! Igaza van, hogy fél, gondolta Azadeh. Hákim, ha fiai születnek, nem fog lemondani arról, hogy ők örököljék a háni címet. Hamarosan meg kell házasodnia, én pedig köteles vagyok segíteni abban, hogy megfelelő feleséget találjon. – Ne aggódj, Aisha!

– Ne aggódjak? Te biztonságban érezheted magad, Azadeh, pedig néhány napja még rettegtél. Most én vagyok az, aki egyfolytában reszket.

Azadeh nem tudott mit mondani – Aisha élete örökre elrendeztetett. A hán özvegye volt, a palotában kellett maradnia, állandóan szem előtt, éber tekintetek kereszttüzeiben. Hákim nem engedhette meg, hogy újból férjhez menjen, és azt sem, hogy lemondjon fia jogairól, amelyeket, nagy nyilvánosság előtt, haldokló férje szentesített.

– Ne aggódj! – mondta erőtlenül, hogy megtörje a hosszúra nyúlt csöndet.

– Tessék! – Aisha vaskos borítékot húzott elő a csadorja alól. – A tied.

– Mi ez? – Azadeh keze vizes volt, nem akart a papírhoz nyúlni, nehogy eláztassa. – Aisha feltépte a borítékot, megmutatta a tartalmát, Azadeh szeme pedig elkerekedett az ámulattól. Az útlevele, a személyi igazolványa, egyéb hivatalos iratai voltak a csomagban, és Erkkié is. Minden, amit a mudzsahed elvett, amikor feltartóztatták őket az úttorlasznál. Ennél értékesebb *piskest* el sem lehetett volna képzelni. – Hogy jutottál hozzá?! – kérdezte izgatottan.

Aisha tudta ugyan, hogy senki nem hallja, miről beszélnek, mégis lehalkította a hangját. – A baloldali mollah adta oda őfenségének két hete, amikor Teheránban voltál. Ugyanaz, aki a faluban...

Azadeh elszörnyedve nézett „mostohaanyjára”. – Honnan szerezte őket?

– A mollah pontosan tudta, mi történt az úttorlasznál – Aisha idegesen rántott egyet törékeny vállán. – Azért jött, hogy elvigye a Kést... a férjedet, őfensége azonban... – elbizonytalanodott, de erőt gyűjtött, és még jobban lehalkítva a hangját, befejezte a mondatot: – ...őfensége azt mondta neki, hogy csak az ő engedélyével tartóztathatja le. Elküldte, a papírokat pedig magánál tartotta.

– Vannak nálad ezen kívül egyéb iratok is, Aisha? Személyes okmányok.

– Olyan nincs, ami a tiéd, vagy a férjedé. – A fiatal özvegyen ijedt remegés vett erőt. – Ófensége gyűlölt benneteket. Azt tervezte, hogy a férjedet megöleti, téged odaad annak a szovjetnek, a bátyádat pedig... kiherélteti. Sok dolgot tudok, ami a segítségetekre lehet, és nagyon sok mindent nem értek. Ahmed... Óvakodj tőle, Azadeh!

– Értem – mondta lassan, elgondolkodva az asszony. – Apám küldte a mollah-t a faluba?

– Nem tudom. Azt hiszem, igen. Hallottam, amikor szólt a szovjetnek, hogy öltesse meg valamilyen Mahmudot... és tudom, hogy így hívták azt az álmollah-t. Lehet, hogy őfensége küldte oda, hogy téged és a szabotőrt megkínózzon, aztán végezni akart vele, de Isten közbeavatkozott. Hallottam, hogy a szovjet az embereit Mahmud után küldte.

– Kitől hallottad? – kérdezte óvatosan Azadeh.

Aisha idegesen körbenézett, szorosán összefogta magán a csadort, és a medence szélére guggolva a hangját egészen lehalkítva válaszolt: – A palota tele van kémlelőnyílásokkal, lyukakkal, hogy hallgatózni lehessen. Ófensége nem bízott meg senkiben... mindenki után kémkedett, még engem is állandóan figyeltetett. Legyünk barátok, segítsünk egymásnak! Védtelenek vagyunk, te is, sőt... te talán még inkább, mint közülünk bárki. Ha nem segítünk egymásnak; mind elveszünk! Tudok segíteni, hogy megvédd magad! – Miközben beszélt, Aisha homlokán kövér izzadságcseppek gyűltek össze. – Csak azt kérem tőled, hogy védd meg a fiamat. Cserébe én is megvédelek téged!

– Persze, hogy barátok leszünk – válaszolta Azadeh. Nem hitte, hogy bármilyen veszély fenyegetné, de kíváncsi volt a palota titkaira. – Megmutatod azokat a titkos helyeket, és elmondasz mindent, amit tudsz?

– Igen! – Aisha arca fénylett az örömtől. – Mindent megmutatok, és meglátod, az a két év hamar elszáll. Igen, barátok leszünk.

– Milyen két év?

– Amíg a férjed távol lesz.

Azadeh villámsebessen felült, mintha rugó lökte volna ki. – Elmege?

– Hát persze! – válaszolta Aisha, és kissé értetlenül nézett rá. – Mi mást tehetne?

AZ „EURÓPAI SZOBÁBAN”. Fazir olvasta Mzsitrik üzenetét, amelyet a hántól kapott.

– Ezredes, mit jelent a Jazernov és a dzsalehi temető?

– Meghívást, fenség! – válaszolta nyugodtan Fazir. – Jazernovnak hívják azt a mindkét oldal számára elfogadható közvetítőt, akit Mzsitrik időről időre felhasznál, ha fontos dolgot akar megtárgyalni valamelyik féllel. Találkozni Jazernovval. – idézte elgondolkodva a levél egyik mondatát. – Azt hiszem, fenség, holnap vissza kell mennem Teheránba!

– Igen. – Útban hazafelé a kórházból Hákim a gépkocsiban úgy döntött, hogy Mzsitrik üzenete után nincs más választása, vállalnia kell a harcot. – Mikor jön vissza?

– Ha önnek is megfelel, a jövő héten. Akkor azt is megbeszélhetjük, hogyan csaljuk ide Mzsitriket. Az ön segítségével sok elvégeznivalónk lesz még Azerbajdzsánban. Nemrég kaptunk jelentést arról, hogy a kurdok Rezáijeh közelében nyílt lázadásba kezdtek, és az irakiaktól – Isten eméssze el őket – bőven kapnak pénzt, fegyvert. Khomeini kiadta a parancsot a hadseregnek, hogy egyszer és mindenkorra verje le őket.

– A kurdokat? – kérdezte mosolyogva Hákim. – Arra még ő sem lesz képes, tartsa meg minél tovább Isten. Örökre semmiképp.

– Lehetséges, hogy mégis, fenség! Fanatikusokat küldhet fanatikusok ellen.

– Az iszlám gárdisták képesek rá, hogy feltétel nélkül teljesítsék a parancsot, és meghaljanak, de nem ismerik az ottani hegyeket, nincs meg bennük a kurdok kitartása, és olthatatlan vágya, hogy mielőtt a paradicsomba jutnának, még itt a földön szabadok legyenek.

– Engedelmével továbbítom a tanácsát, fenség!

– És jobban oda fognak figyelni rá, mint apám és nagyapám ugyanilyen tanácsára? – kérdezte élesen Hákim.

– Remélem, fenség! Remélem... – Hasemi szavait elnyomta a helikopter motorjának hirtelen felhangzó dübörgése, ami azonban néhány másodperc múlva meg is szűnt. Az ablakon kipillantva látták, hogy Erkki leemeli a motort borító egyik lemezt, és elemlámpa fényénél vizsgálgatja a szerkezetet. Az ezredes a merev háttal a karosszékében ülő Hákimra nézett, a csönd újból megsűrűsödött közöttük, elmerültek gondolataikban, egyformán erősek voltak, és egyformán hajlamosak az erőszakra.

– A házamban vagy a birtokomon nem lehet letartóztatni – szólalt meg elsőként, igen óvatosan Hákim hán. – Nem tud a telexről, de azzal tisztában van, hogy nem maradhat Tebrizben, Iránban sem, a húgom pedig két évig itthon kell, hogy maradjon, nem hagyhatja el az országot. Tudja, hogy azonnal mennie kell, a helikoptere azonban rossz. Remélem, sikerül megúsznia a letartóztatást.

– Meg van kötve a kezem – válaszolta mentegetőzve, nagyon őszintének tűnő hangon Hasemi. – Kötelességem betartani a törvényeket. – Észrevett egy kis szösz a zakója ujján, és szomorú arccal lesöpörte. – Azért vagyunk, hogy betartassuk a törvényeket.

– Biztos vagyok benne, egészen biztos, hogy nem vett részt semmilyen összeesküvésben. Nem tud semmit a társai távozásáról, és szeretném, ha békén hagynák.

– Örömmel továbbítom kívánságát a SAVAMA-nak, fenség!

– Szeretném, ha megfogadná a tanácsomat.

– Azt teszem, fenség! Ha mások elfogják... – az ezredes könnyedén megvonta a vállát. – Insa Alláh.

24. fejezet

TEBRIZ – A PALOTÁBAN, 22.05. A kandalló előtt ültek, vacsora utáni kávéjukat iszogatták, és figyelték a fűgén táncoló lángnyelveket. A szoba kicsi volt, meleg és meghitt, ajtaját Hákim egyik testőre vigyázta. Heves indulatok feszültek közöttük, de – vacsora közben is – mindhárman ügyeltek, hogy ne lehessen észrevenni rajtuk. A tüzet bámulták, és mindhárman mást láttak benne. Erkki az útelágazást figyelte, csak az útelágazást, amelyből az egyik lángnyelv sivár, magányba, a másik a nyugodt boldogság felé vezetett, vagy éppen fordítva. Azadeh a jövőt látta, és megpróbált nem gondolni rá.

Hákim hán elszakította tekintetét a lángoktól, és rászánta magát arra, hogy kesztyűt dobjon a többieknek. – Egész este szótlán voltál, Azadeh – fordult a hűgához.

– Igen. Mindhárman azok voltunk – felelte mosolyogva az asszony, de a mosolya nem volt őszinte. – Beszélgethetnénk bizalmasan?

– Hát persze! – Hákim intett az őrnek, hogy hagyja őket magukra.

– Ha szükségem lesz rád, majd szólok. – A fegyveres engedelmesen behúzta maga után az ajtót, és a szoba hangulata abban a pillanatban megváltozott. Ellenfelekké váltak, éberén figyelték egymást, készen arra, hogy visszaverjenek minden támadást. – Tessék, Azadeh!

– Igaz, hogy Erkkinek azonnal távoznia kell?

– Igen.

– Kell, hogy legyen más megoldás. Nem bírok ki két évet a férjem nélkül.

– Isten segítségével hamar el fog múlni. – Hákim – hála a fájdalomcsillapítónak – mereven kihúzhatta magát.

– Nem bírok ki két évet – ismételte meg Azadeh.

– Nem szegheted meg az esküdet.

– Igaza van – mondta a feleségének Erkki. – Szabadon, saját akaratodból esküdtél, Hákim hán lett, és az ár... tisztességes. Ha nem haltak volna meg annyian... mennem kell, én vagyok a hibás, nem te vagy Hákim.

– Semmi rosszat nem tettél. Semmi rosszat – vitatkozott vele is Azadeh. – Kényszerítettek, hogy megvédj engem, és magadat, aljas férgek voltak, meg akartak ölni bennünket, ami pedig a támadást illeti... azt csináltad, amit a leghelyesebbnek hittél. Nem tudhattad,

hogy a váltságdíj egy részét már kifizették, és apánk meghalt... Nem lett volna szabad megöletnie a követet.

– Ez a dolgon semmit sem változtat. Még ma éjjel el kell mennem. Bele kell nyugodnunk – mondta Erkki, a szeme sarkából szünet nélkül Hákimot figyelve. – A két év egykettőre el fog múlni.

– Feltéve, hogy megéred, drágám! – Azadeh a bátyjára nézett, aki mosolyogva, nyugodt tekintettel viszonzta a pillantást.

Erkki figyelte az egymáshoz nagyon hasonlító, és mégis alapvetően különböző testvéreket. Nem értette, mi változtatta meg a feleségét, miért utalt olyasmire, amire nem kellett volna.

– Persze, hogy csak akkor – jelentette ki tökéletesen nyugodt hangon.

Egy kipattant parázsért nyúlt, és visszadobta a kandallóba. Azadeh nem figyelt a mozdulatra, pillanatra sem vette le tekintetét a bátyjáról, és Hákim se róla.

Ugyanaz a nyugodt, udvarias mosoly, ugyanaz a hajlíthatatlanság látszott az arcukon, mint korábban.

– Igen, Azadeh?! – Hákim rögtön észrevette, hogy a húga mondani készül valamit.

– Egy mollah feloldozhat az esküm alól.

– Lehetetlen. Sem én, sem egy mollah, még maga az imám sem.

– Feloldozhatom magamat én. Az egyezés köztem és Isten között köttetett, rajtam áll...

– Nem, Azadeh! Ha mégis megteszed, akkor nem fogsz tudni békében élni magaddal.

– De igen. És a lelkem békéjét sem fogja háborgatni semmi.

– Muzulmánként nem tehetsz ilyet.

– Igen – válaszolta egyszerűen az asszony. – Ebben egyetértünk.

A felelet annyira megdöbbsentette Hákimot, hogy alig tudott megszólalni: – Nem tudod, mit beszélsz!

– De igen. Nagyon jól tudom, alaposan átgondoltam. – Azadeh színtelen hangon beszélt. – Számot vettem ezzel a lehetőséggel, és elfogadhatónak találtam. Nem bírok ki két év különélést, és nem viselem el, nem bocsátom meg, ha bármi baja esik a férjemnek. – Hátradőlt a puha párnákon, és bár enyhe szédülés környékezte és félt, örült annak, hogy nyíltan kimondta, amit határozott. Magában újból hálát adott Aishának, hogy figyelmeztette.

– Semmilyen körülmények között sem fogom megengedni, hogy elhagyd a hitedet! – jelentette ki eltökélten Hákim.

Azadeh erre már nem válaszolt, újból a lángokat figyelte. Mindhárman úgy érezték, mintha aknamezón járnának. Hákim, bár elsősorban a húgára figyelt, pillanatra sem feledkezett meg Erkkiről, a Késről, tudta, hogy éberén figyel, és változtatni fog a taktikáján most, hogy a korábbi köntörfalazást nyílt összecsapás váltotta fel. Helyesen tettem, hogy elbocsátottam az őrt?, kérdezte magától, felháborodva a fenyegetéstől, tisztán érezve a veszély savanyú, undorító szagát. – Bármit mondasz, Azadeh, bármivel próbálkozol, a lelked érdekében kénytelen leszek megakadályozni, hogy eldobd a hitedet. Akárhogyan is, de megakadályozom – közölte határozottan.

– Segíts, hogy ne kelljen megtennem! Tudom, hogy bölcs vagy. Most te vagy a hán, és emlékezz, milyen sok mindenben estünk át együtt! Könyörgöm, ments meg a lelkemet és a férjemet fenyegető veszélytől!

– Nem én fenyegetem a lelkedet és a férjedet. – Hákim szembefordult Erkkivel, egyenesen a szemébe nézett. – Én nem.

– Milyen veszélyről beszéltél? – kérdezte a sógora.

– Nem mondhatom meg, Erkki! – válaszolta Hákim.

Azadeh úgy érezte, fölösleges tovább folytatniuk a beszélgetést, úgysem tudják meggyőzni egymást. – Bocsáss meg, fenség! Még föl kell készülnünk az indulásra – mondta. Felállt, és abban a pillanatban Erkki is.

– Itt maradtok! – csattant fel Hákim. – Erkki, engednéd, hogy a feleséged eldobja a hitét, egész örökségét, lemondjon az örök élet esélyéről?

– Nem. Ez valóban nem szerepel a tervemben. – A kijelentés nagyon meglepte a testvéreket, tágra nyílt szemmel nézték Erkkit. – Kérlek, mondd meg, milyen veszélyről beszéltél, Hákim!

– Miféle tervben? Mit akarsz csinálni?! – kérdezte izgatottan sógorát a hán.

– Előbb te mondd meg, milyen veszélyről van szó! Esküszöm a saját isteneimre, hogy nem választom el Azadehet a hitétől. Mi az a veszély, amelyre utaltál?

Hákim egy pillanatig sem gondolta, hogy ezt megmondja Erkkinek, de váratlanul érte húga makacssága, elborzadt a lehetőségtől, hogy képes elkövetni a legszörnyűbb eretnekséget, és megzavarta sógora különös, nehezen felfogható őszintesége. Beszámolt hát a pilóták szökését közlő telexről, az ezredessel folytatott beszélgetéséről, és közben feltűnt neki, hogy bár Azadeh ugyan úgy ámuldozott, mint

Erkki, meglepődése nem volt igazán őszinte. Valami azt súgta Hákimnak, hogy a húga tudott a dologról, hallotta a Fazirral folytatott mindkét beszélgetést, ami pedig lehetetlennek látszott.

– Megmondtam az ezredesnek, hogy a házamban, tebrizi birtokaimon nem tartóztathat le, hogy hajnal felé indulsz kocsival, és remélem, sikerül elmenekülnöd – fejezte be a beszámolót.

Erkkit megdöbbenetette, amit hallott, és az első gondolata az volt, hogy a telex mindent megváltoztatott. – Tehát várni fognak valahol az út mentén.

– Igen. Azt viszont nem említettem Haseminek, hogy van egy másik tervem is, hogy már elküldtem egy kocsit Tebrizbe, és mihelyt Azadeh elalszik, én...

– Képes volnál itt hagyni, Erkki? – kérdezte döbbenten az asszony.

– Elmennél anélkül, hogy szólsz róla?

– Lehetséges – válaszolta kitérően Erkki. – Mit akartál mondani, Hákim? Kérlek, fejezd be!

– Úgy terveztem, hogy mihelyt Azadeh elalszik, kicsempészek a palotából, beviszlek Tebrizbe, és az előreküldött kocsin elindítalak Törökországba. Sok barátom van Hvojban, ők Isten segítségével esetleg át tudnak juttatni a határon. – Hákim őszintén örült, mert előrelátó volt, nyitva hagyta ezt a lehetőséget is, és lám, kiderült, hogy szükség van rá. – Te is kitaláltál valamit?

– Igen.

– Éspedig?

– Ha nem tetszik a tervem, mit fogsz csinálni, Hákim hán? – kérdezett vissza Erkki.

– Megmondom a véleményemet, és igyekszem megakadályozni, hogy végrehajtsd.

– Akkor talán jobb, ha nem beszélünk róla. Nem szeretném kivívni a rosszallásodat.

– A segítségem nélkül nem tudsz elmenni.

– Igazad van, szeretném, ha segítenél. – Erkki nem volt már olyan biztos magában, mint a beszélgetés elején. Úgy érezte, hogy Mac, Charlie és a többiek távozásával számottevően csökkentek az esélyei. Hogy tudták olyan gyorsan, váratlanul lebonyolítani az akciót? Miért nem azalatt csinálták, amíg Teheránban voltunk, kérdezte magától. Hálát adott az isteneknek azért, hogy Hákim hán lett, és legalább Azadehet meg tudja védeni. A legcsekélyebb kétsége sem volt ugyanis afelől, mi lesz a sorsa, ha a SAVAMA elfogja. – A veszélyt illetően

igazad volt. Gondolod, hogy sikerül átcsúsznom a SAVAMA emberei között?

– Hasemi két rendőrt hagyott a kapunál. Azt hiszem, ki tudlak csempészni, valahogy, biztosan el lehet terelni a figyelmüket. Nem tudom, hogy a városba vezető úton lesznek-e mások, de nagyon valószínűnek tartom. Ha elég éberek, és elfognak... Insa Alláh.

– Arra számítanak, hogy egyedül mégy, és az ezredes megfogadta, hogy Tebrizben nem nyúl hozzád – fordult a férjéhez Azadeh. – Ha elrejtőznénk, mondjuk egy öreg, rozoga teherautó hátuljában... Csak egy kis szerencse kell hozzá, hogy megmeneküljünk.

– Te nem mehetsz el – mondta türelmetlenül a húgának Hákim, az asszony azonban oda sem figyelt rá. Gondolatai Rossnál és Guengnél jártak, felidézte, milyen nehéz volta korábbi menekülés, mennyire próbára tette még őket is, pedig kiképzett diverzánsok, sokat tapasztalt és sokat kibíró harcosok voltak. Szegény Gueng, gondolta, és megborzongott, mintha hirtelen jeges fuvallat érte volna. Az északra vezető út legalább olyan nehéz, mint amelyik délre tart, ugyanolyan könnyű csapdát állítani rajta, feltartóztatni egy gépkocsit. Mérföldekben számolva Hvoj nincs igazán messze, és a határ sem, de ilyen időben, fájós háttal... Nem hiszem, hogy akár egyetlen mérföldet is képes volnék gyalog megtenni, állapította meg magában.

– Valahogyan sikerülni fog – mondta halkán, nem is annyira a bátyjának, inkább magának. – Isten segítségével megmenekülünk.

– Istenre és a Prófétára, mi lesz az esküddel, Azadeh?! – csattant fel Hákim.

– Kértem már, hogy bocsáss meg – válaszolta sápadtan, az egész testén eluralkodó remegéssel küszködve az asszony. – Esküszöm, esküszöm, ha most nem mehetek Erkkivel, vagy ő nem akar magával vinni, valahogy akkor is megszököm. – A férjéhez fordult, és figyelmeztette: – Most, hogy Mac és a többiek elmentek, túszként akarnak felhasználni. Az életedért cserébe azt fogják követelni, hogy térjenek vissza.

– Tudom. El kell tűnnöm, amilyen hamar csak lehet, neked viszont maradnod kell. Bármennyire elviselhetetlen még a gondolat is, hogy itt hagyjalak, a két év miatt nem mondhatod le a hitedről. Hán húga vagy, és megesküdtél rá, hogy maradsz – győzködte a feleségét Erkki.

– Az esküm csak Istenre és rám tartozik – ismételte meg makacsul Azadeh.

– Erkki, tudnom kell, mire készülsz – szólt közbe komoran Hákim.
– Sajnálom, senkiben nem bízom annyira, hogy elmondjam. A hán dühösen ráncolta a homlokát a választól, és nagy önuralomra volt szüksége, hogy ne kiáltson az örökért.

– Tehát patthelyzet. Azadeh, adnál még egy kis kávé? – kérdezte a húgától, és miközben az töltött, ismét odaszólt Erkkinek: – Igaz?

– Légy szíves, oldd meg, Hákim hán! Tudom, hogy bölcs ember vagy. Ígérem, nem okozok bajt sem neked, sem Azadehnek.

Hákim megköszönte a kávé, jó ideig a tüzet bámulta, és közben az esélyeket latolgatta. Tudni szeretne volna, mit tervez Erkki, véget akart vetni az egész bonyolult helyzetnek, azt szeretne volna, hogy a sógora elmenjen, Azadeh pedig ott maradjon, és olyan legyen, amilyen mindig is volt, okos, szelíd, kedves, engedelmes – és hívő mohamedán. Ismerte ugyanakkor annyira, hogy biztos legyen benne, megteszi, amivel fenyegetőzött, és jobban szeretne annál, semhogy engedje beváltani ezt a fenyegetést.

– Remélem, elégedett leszel azzal, amit mondok, Erkki – törte meg hosszú gondolkodás után a csendet. – Esküszöm Istenre, hogy segítek neked, feltéve, hogy a terved nem veszélyezteti a húgom esküjét, nem kényszeríti hite elhagyására, nem veszélyezteti a lelkét, testi épségét... – kis szünetet tartott, aztán fejezte csak be a felsorolást –, ... nem okoz kárt se neki, se nekem, és van is rá esély, hogy sikerüljön.

– Ez nem segítség! – csattant fel dühösen Azadeh. – Hogy kívánhatod Erkkitől, hogy kötelezettséget...

– Azadeh! – utasította rendre a férje. – Megfelelkezel magadról Légy szíves, hallgass! A hán hozzám beszélt, nem hozzád, és az én tervemre kíváncsi, nem a tiédre.

– Elnézést! Kérlek, ne haragudj! – kért bocsánatot őszintén az asszony. – Igazad van. Bocsássatok meg mindketten!

– Amikor összeházasodtunk, megfogadtad, hogy engedelmes leszel! Érvényes még az esküd?! – kérdezte élesen Erkki. Dühös volt, mert Azadeh kis híján megghiúsította a tervét – látta ugyanis, hogy Hákim szeme dühösen megvillan, márpedig neki az kellett, hogy a sógora nyugodt maradjon.

– Igen, Erkki – válaszolta Azadeh, de változatlanul fel volt háborodva azon, amit Hákim mondott, mert a kikötései csak egyetlen lehetőséget hagytak, azt, amelyiktől a legjobban rettegett. – Feltétlenül engedelmeskedem, feltéve, hogy nem hagysz el.

– Feltétel nélkül, igen vagy nem?!

Erkkel kapcsolatos emlékek bukkantak fel az asszonyban, a gyöngédségére, szerelmére, lelket melengető nevetésére gondolt, arra a sok jóra, amit együtt átéltek, és a benne szunnyadó vadságra is, amely őt sosem érintette ugyan, de megtapasztalhatta mindenki, aki fenyegette vagy az útjában állt – Abdalláh, Johnny, még Hákim is. Különösen Hákim.

Feltétel nélkül igen, akarta mondani, kivéve, ha Hákimnak árt, vagy arról van szó, hogy elhagysz. Érezte magán a súlyos tekintetet, és először azóta, hogy megismerte Erkket, félt tőle. – Feltétel nélkül igen – válaszolta. – Könyörgöm, ne hagyj el!

Erkki újból Hákimhoz fordult: – Elfogadom, amit mondtál, és köszönöm – felelte, és a kandallót otthagya visszaült a szőnyegre. Azadeh bizonytalanul várt egy darabig, aztán mellé térdelt, és a térdére támaszkodott. Szüksége volt a közelségére, arra, hogy megérintse. Remélte, hogy ez majd segít legyőzni a félelmét, lecsöndesíti önmaga elleni haragját, amelyet az váltott ki, hogy ostobán elveszítette a fejét, megfélemlített magáról. Megőrültem, hogy így viselkedem? Istenem, segíts!

– Elfogadom a feltételeidet, Hákim hán – folytatta nyugodt hangon Erkki. – Ezzel együtt sem árulom el azonban... Várj! Várj! Azt mondtad, segítesz, ha nem sodorlak veszélybe, és én ezt meg is ígérem. Elmondok helyette egy lehetséges megoldást, amely megfelel az összes, általad támasztott feltételnek. – Anélkül, hogy tudatosodott volna benne, gyöngéden simogatni kezdte a felesége haját, nyakát, Azadeh pedig rögtön érezte, hogy oldódik benne a feszültség. Miközben a keze önálló életre kelt, Erkki a tekintetét Hákimra szögezte – mindkettőjüket hajszal választotta csak el attól, hogy robbanjanak. – Eddig rendben?

– Folytasd!

– Tegyük fel, hogy a helikopteremnek semmi baja, csak úgy tettem, mintha nem lehetne vele repülni, mert félre akartam vezetni mindenkit, hozzászoktatni ahhoz, hogy a motor néha beindul, de hamarosan le is áll. Tegyük fel, hogy hazudtam az üzemanyag felől is, mert legalább egy órára való maradt, ami bőven elég a határig, és...

– Ez igaz?! – vágott közbe Hákim, már a sógora szavaiból következő új lehetőségeket latolgatva.

– A hipotézis kedvéért mondjuk azt, hogy igen! – Erkki érezte, hogy Azadeh izgatottan megszorítja a térdét, de úgy tett, mintha nem

vette volna észre. – Tegyük fel, hogy közvetlenül lefekvés előtt szólok neked, hogy szeretném újból beindítani a motort! Tegyük fel, hogy ez sikerül, és tudom addig járatni, hogy kellően felmelegedjen, de utána megint leáll! Insa Alláh. Mindenki azon háborogna, hogy miért nem hagyom már abba, menekülök el a kocsival, és hagyom aludni. Tegyük fel, hogy valamivel később ismét bekapcsolnám a motort, és teljes gázt adva fölemelkednék! Pillanatok alatt el tudnék tűnni, ha az örök nem lőnének rám, a kapu környékén, a falak mentén nem lennének iszlám gárdisták vagy rendőrök.

A történet után Azadeh szólalt meg először: – Imádkozom, hogy valósággá váljon.

– Ezerszer, tízezerszer jobb lenne, mint a gépkocsi – mondta elgondolkodva Hákim: – Éjszaka is tudsz repülni?

– Igen, ha van térképem. A legtöbb pilótának, aki hosszabb időt tölt egy helyen, belerajzolódik a táj képe az emlékezetébe. Persze az egész, amit elmondtam, csak feltételezés – válaszolta Erkki.

– Természetesen. Egyébként nem rossz mese. Ha az elülső udvaron lévőket ártalmatlanná tudnád tenni, akár valóra is válhatna. Ugyancsak elméletben, mi történne a húgoddal?

– A feleségem nem menekülhet, sem elméletben, sem gyakorlatban. Nincs más választása, saját akaratából maradnia kell, és kívárnia a két évet.

Erkki látta Hákim arcán a megdöbbenést, és érezte azt is, hogy Azadeh idegesen összerándul. Nem változtatott keze ritmusán, tovább simogatta az asszony haját és nyakát, vigasztalta, nyugtatta szelíd érintésével, miközben nyugodt hangon tovább beszélt: – Eskü kötelezi rá, hogy maradjon, nem jöhet velem. Senki, aki kicsit is szereti, nem engedné meg, hogy két év miatt szakítson az iszlámmal, én pedig pláne nem. Akár feltételezés az, amit mondtam, akár nem, erről szó sem lehet. Megértetted, Azadeh?

– Hallottam, amit mondtál, férjem – válaszolta fogai között szűrve a szót az asszony. Annyira dühös volt, hogy hang is alig jött ki a torkán, és átkozta magát, mert nem figyelt eléggé, beleesett Erkki csapdájába.

– Az esküd két évre kötelez, utána szabadon távozhatsz innen.

– Két év után talán már nem is lesz kedvem hozzá – mondta komoran Azadeh.

Erkki hatalmas keze a felesége vállán nyugodott, ujjai gyöngéden körülfonták a nyakát. – Akkor visszajövök érted, asszony, és a

hajadnál fogva rángatlak magammal. – Halkan, nyugodtan beszélt, de olyan fenyegetően, hogy Azadeh megrémült tőle. A tekintetét elkapta a férjéről, és változatlanul felhúzott térdének dőlve a lángokba bámult. Érezte a vállán nyugvó kezet, meg sem próbálta lerázni magáról. Erkki tudta, hogy fel van háborodva, gyűlöli azért, amit mondott, és biztos volt benne, hogy helyesen cselekedett, pontosan azt mondta, amit kellett.

– Bocsássatok meg, van egy kis dolgom! – szólalt meg hosszú hallgatás után nyugodt, de jéghideg hangon az asszony.

Némán figyelték, ahogy távozott, és miután behúzta maga mögött az ajtót, Hákim megkérdezte:

– Engedelmeskedik?

– Nem – válaszolta Erkki. – Nem, ha nem zárod be, de még akkor is... Nem! Döntött, és ezen, senki nem tud változtatni.

– Soha nem fogom megengedni, hogy megszegje az esküjét, és szakítson az iszlámmal, ezt meg kell értened! Még... akkor sem, ha meg kell érte ölnöm.

Erkki rezzenéstelen arccal, eltökélten válaszolt: – Ha csak egy haja szála is meggömbül, meghalsz – feltéve, hogy akkor még életben leszek!

A PALOTÁNÁL, 23.04. Erkki kivárta, amíg a műszerfal vörösen fluoreszkáló fényei felerősödtek, aztán megnyomta az indítógombot. A motor egyből életre kelt, de köhögni kezdett, mihelyt fölengedte kicsit a megszakítót. Játszott vele egy darabig, aztán tövig nyomta a pedált, és attól kezdve egyenletes volt a zúgás, a gép melegedni kezdett.

Az udvaron halványan, csökkentett teljesítménnyel égtek a reflektorok. Azadeh és Hákim hán, vastag bundában a hideg miatt, úgy helyezkedett el, hogy a rotor-lapátok szele ne nagyon érje őket. A kapunál, tőlük nagyjából kétszáz méternyire szolgálatot teljesítő két őr, és Hasemi két rendőre a helikopter felé nézett, de a testőröket inkább érdekelte az, hogy el ne aludjon a cigarettájuk, mint a pilóta – ki tudja, hányadik próbálkozása. A két rendőr valamivel kötelességtudóbb volt – megigazították géppisztolyaikat, és a helikopter felé ballagtak.

A motor kis idő múlva újból köhögni kezdett, Hákim hán pedig jó hangosan odaszólt a sógorának: – Jobban teszed, ha mára feladod,

Erkki! – Mivel a figyelmeztetés eredménytelen maradt, a kapu felé húzódott, távolabb a zajtól, és Azadeh is követte. Hákim még mindig nem szokta meg a botot, nehezen mozgott, és ez annyira dühítette, hogy hangosan szitkozódott miatta.

– Jó estét, fenség! – köszönt udvariasan a két rendőr.

– Jó estét! Azadeh, a férjed úgy viselkedik, mint aki teljesen megbolondult! – szólt ingerülten a húgának a hán. – Mi baja?! Nevetséges, hogy állandóan a motort próbálgatja. Még ha normálisan be tudná indítani, akkor is, mit érne vele?

– Nem tudom, fenség! – Azadeh arca halottsápadtnak tűnt a gyöngye fényben, és valóban nem érezte jól magát. – A támadás óta olyan furcsa... néha egészen érthetetlenül viselkedik. Sokszor már ott tartok, hogy félek tőle.

– Nem csodálom. Az ördögöt is képes volna halálra ijeszteni!

– Bocsáss meg, fenség, hogy vitatkozni merek – mondott ellenővatosan Azadeh –, de normális körülmények között nincs benne semmi ijesztő!

A testvérek szóváltását hallva a rendőrök tapintatosan hátat fordítottak, de Hákim rájuk szólt: – Észrevettek valamilyen változást a pilótán?

– Nagyon dühös, fenség! Már órák óta. Egyszer bele is rúgott a gépébe. Hogy más-e, mint amilyen volt, azt nem tudom. Én most találkoztam vele először – válaszolta a negyvenes éveiben járó, megfontolt, mindenféle bajt elkerülni igyekvő tizedes.

A társa fiatalabb volt, és ha lehet, nála is jobban félt. Azt a parancsot kapták, hogy őrködjenek, amíg a pilóta vagy bárki más autón el nem hagyja a palotát, de ne próbálják megállítani, csupán haladéktalanul jelentsék a dolgot. Csöppet sem örültek a megbízatásnak, sőt, kifejezetten félték tőle – tudták, hogy a Gorgon hánok keze messzire elér. Hallották, hogy azok az őrök és szolgák, akiket az előző hán valamikor árulónak minősített, még mindig börtönben rohadnak. Azt is tudták ugyanakkor, hogy a belső elhárítás veszedelmesebb, azzal még annyira sem tanácsos összeütközésbe kerülni, mint a hánnal.

– Szólj neki, Azadeh, hogy hagyja abba! Ne próbálgassa tovább azt az átkozott motort!

– Soha nem volt még olyan... ingerült velem, mint mostanában, ma este pedig... – A hán húgának a tekintete lángolt az indulattól. – Nem hiszem, hogy képes volnék jobb belátásra bírni.

– De igen!

Azadeh nem válaszolt rögtön, és amikor megszólalt, egészen halk volt a hangja: – Ha kicsit is dühös, nem tudok mit kezdeni vele.

A rendőrök látták, mennyire sápadt, és sajnálták is, de még jobban féltették magukat – mind a ketten hallották, mi történt a hegyek között. Isten óvjon bennünket a Késtől! – fohászkodtak. Milyen érzés lehet egy erőszakos barbár feleségének lenni, akiről mindenki tudja, hogy megitta lemészárolt áldozatai véré, Isten törvényeit áthágva hegyi szellemeket imád, meztelenül hentereg a hóban, és a feleségét is rákényszeríti, hogy azt tegye.

A motor leállt, ők pedig látták, amint Erkki hatalmas öklével dühösen a pilótafülke falára vág, behorpasztva az alumíniumot.

– Fenség, engedelmeddel lefeküdnék! Azt hiszem, altatót veszek be, és remélem, hogy holnap jobb... – Azadeh hangja elhalkult, a mondát befejezetlen maradt.

– Jól teszed. Az altató biztosan segít. Tartok tőle, hogy nekem legalább kettő kell. Rettenetesen fáj a hátam, és már elaludni sem tudok gyógyszer nélkül. Ez is az ő bűne! – kiáltott fel dühösen Hákim. – Neki köszönhetem, hogy ekkora fájdalmat kell kiállnom. Hívd a kapuőröket! – szólt az egy lépéssel mögötte álló testőrhöz. – Meg akarom mondani nekik, mire figyeljenek. Gyere, Azadeh!

Az asszony engedelmesen a bátyja mellé lépett, aki az újból bekapcsolt, fülsiketítően felbődülő motort hallva dühösen odaszólt a rendőröknek: – Ha öt percen belül sem hagyja abba, mondják meg neki, hogy azt parancsolom, azonnal fejezze be! Öt perc múlva, semmivel sem később!

A két rendőr riadtan nézett a távozó hán, a nyomában siető testőr és a kapuőrök után. – Ha őfenségére sem hallgat, akkor mi mihez kezdjünk? – kérdezte a tizedes.

A hán távozása után hat perccel az udvarban leoltották a lámpákat, de a motor még mindig hol felbődült, hol leállt. – Jobb, ha sietünk – szólt idegesen a fiatalabb rendőr. – A hán öt percet mondott. Elkéstünk.

– Készülj fel rá, hogy esetleg futni kell, és ne ingereld fölöslegesen! Biztosítsd ki a revolveredet! – figyelmeztette tapasztaltabb társa. Óvatosan indultak a helikopterhez. – Pilóta!

– A pilóta nem hallotta, háttal állt nekik, mélyen behajolva a fülkébe. Átkozott kutya! Kénytelenek voltak még közelebb menni, annyira, hogy érezzék a pörgő rotor-lapátok szelét.

– Pilóta! – szólt újból, hangosabban a tizedes.

– Nem hallja. Nem is csoda, ebben a szörnyű zajban. Menj közelebb, majd fedezlek!

A tizedes beleegyezően bólintott, Isten kegyelmébe ajánlotta magát, és lehajolva, hogy védje magát a széltől, közelebb óvakodott. – Pilóta! – Kénytelen volt közvetlenül mögé lépni, és megérinteni a vállát. – Pilóta! – Az óriás erre már megfordult, dühösen nézett rá, és barbár nyelven mondott valamit, amiből a rendőr egy szót sem értett. Hogy megoldja a helyzetet, mosolyt erőltetett az arcára, és nagyon udvariasan azt mondta: – Kérem, pilóta kegyelmes úr, méltóztasson leállítani a motort! Ófensége parancsolta. – Látta az értetlen, üres tekintetet, és eszébe jutott, hogy a Kés nem beszél egyetlen civilizált nyelvet sem. Hangosabban és lassabban megismételte hát a felszólítást, közben mutogatott is. Óriási megkönnyebbülésére a vadember bocsánatkérően bólintott, lenyomott néhány kapcsolót, és a motor hangja rögtön alábbhagyott, a lapátok lassulni kezdtek.

Dicsőség Istennek! Okos vagy, bölcsen cselekedtél, dicsérte magát elégedetten a tizedes. – Köszönöm, pilóta kegyelmes úr! Köszönöm! – mondta, és a kíváncsiságának engedve fölényes arccal bepillantott a fülkébe. Látta, hogy a pilóta kis mozdulatot tesz, udvariasan-ahogy kell, – felajánlja, hogy szálljon be, próbálja ki a helyét. Büszkén figyelte a barbárt, amint – jóindulatára pályázva – a fülkébe hajolt, és érthetetlen szóáradat kíséretében mutogatni kezdte a műszereket.

Ettől már a fiatalabb rendőrt is hatalmába kerítette a kíváncsiság, és a lassan forgó rotorlapátok alatt szintén a pilótafülke ajtajához óvakodott. Kis híján a száját is eltátotta, annyira lenyűgözték a sötétben fényesen fluoreszkáló műszerek.

– Istenre, tizedes, láttál már ennyi mutatót és kapcsolót? – kérdezte álmélgodva. – Úgy nézel, mintha tudnád, melyik mire való.

– Szeretnék pilóta lenni! – vallotta be a tizedes. – Én... – Nem tudta folytatni, a hirtelen ráboruló vörös köd kiszorította a tüdejéből a levegőt, és feneketlenül mély, sötét kútba taszította.

Erkki a fejüket összeütve egyszerre tette ártalmatlanná a rendőröket, óvatosan körülnézett, de mozgást nem látott, fény csak néhány ablakból szűrődött ki, és mindig hibátlanul működő ösztönei sem jelezték, hogy ellenség közeledne. Másodpercekig tartott, amíg a két magatehetetlen testet – miután fegyvereiket a pilótaülés alá dugta – az utastérbe tette, beléjük erőltette az Azadeh gyógyszerszekerényéből lopott altatót, és a teljes biztonság kedvéért

fel is peckelte a szájukat. Egy pillanatra megállt erőt gyűjteni, aztán a pilótafülkéhez ment, még egyszer ellenőrizte, mindent megfelelően előkészített-e a gyors induláshoz, majd visszatért hátra, a mozdulatlanul heverő, ájult rendőrökhöz. Az ajtónak támaszkodott, készen arra, hogy újból elhallgattassa őket, ha kell. A szája kiszáradt, a hátán izzadság ömlött végig, miközben várt. A kutyák morgását, a lánc csörgését hallva csöndben felhúzta a Sten karabélyt, de a palotát dobermannokkal körbejáró két őr nem ment a helikopter közelébe. Erkki is az épületet figyelte, lazán leeresztett karokkal. A kötés, amelyet sérülése miatt kapott, eltűnt.

A PALOTA UDVARÁN, 0.03. Erkki a helikopter oldalának dőlve megvárta, hogy a hán emeleti szobájában kialudjon a fény. Még egyszer ellenőrizte az elkábított, mélyen alvó rendőröket, halkan becsukta az utastér ajtaját, és törtökjait kinyitva a karabélyért nyúlt. Hangtalanul indult a palota felé, mint az éjszaka cserkésző vadász. A kapunál álló őrök nem vették észre, hogy elment. A hán a lelkükre kötötte, hogy ne zavarják a pilótát, ne idegesítsék, előbb-utóbb majd csak ráun arra, hogy a gépével bíbelődjön. „Ha elvisz egy kocsit, ne törődjete vele! Ha a rendőrök meg akarják-e állítani, az az ő dolguk.”

„Értettük, fenség!” – válaszolta egyszerre a két őr, elégedetten, hogy nem kell vigyáznia a Késre.

Erkki nesztelenül osont végig az északi szárnyba vezető, gyengén megvilágított folyosón. Macskaléptekkel felsietett a lépcsőn, végig az emeleti folyosón, és már a lakosztály ajtaja előtt állt, amely alatt vékony fénycsík látszott. Hangtalanul csukta be maga mögött az előtér ajtaját, a hálószobájukba sietett, és alaposan meglepődött, amikor meglátta Minát. A szobalány az ágy mellett térdelve a mélyen alvó Azadehet masszírozta.

– Bocsánat! – Mint a legtöbb szolga, . Mina is nagyon félt Erkkitől.
– Nem hallottam, hogy jön, kegyelmes úr! Az úrnő azt... azt mondta, hogy masszírozzam meg jól a hátát... aztán aludjak itt.

Erkki a szereléstől olajfoltosan, bekötött füllel a szokottnál is ijesztőbbnek, veszedelmesebbnek tűnt.

– Azadeh!

– Ne ébressze fel, kegyelmes úr! Két altatót vett be... azt mondta, kérjek elnézést helyette, ha már aludna, amikor...

– Öltöztess fel!

– De kegyelmes úr! – Mina a parancs hallatán elsápadt, de amikor a tört is meglátta Erkki kezében, egy pillanatra elállt a szívverése.

– Igyekezz, és meg ne mukkanj, mert elvágom a torkodat. Gyerünk! – Látva, hogy pongyoláért nyúl, Erkki még zordabban szólt a szobalányra: – Ne abba, Mina! Meleg síruhát adj rá... Mindegy, melyiket, csak siess! – Az ajtó elé állt, hogy a lány ne tudjon szökni. Remegés futott végig rajta, amikor meglátta az éjjeliszekrényen heverő *kukrit*, és rögtön kényszerítette magát, hogy elszakítsa róla a tekintetét. Várt még egy kicsit, és miután meggyőződött arról, hogy Mina végrehajtja a parancsot, az öltözőasztalhoz ment, kivette a fiókból Azadeh táskáját – minden hivatalos papír, az asszony személyi igazolványa, útlevele, vezetői engedélye, anyakönyvi kivonata benne volt. Erkki őszintén áldotta Aishát az ajándékért, és hálás volt ősi isteneinek is, mert délelőtt ráébresztették, mit kell csinálnia. Valóban azt hitted, kedves, hogy itt hagylak, kérdezte némán az alvó asszonytól.

A táskában lévő selyem ékszerzacskó a szokásosnál nehezebbnek tűnt. Belenézett, és elkerekült a szeme az ámulattól, amikor meglátta a smaragdokat, gyémántokat, igazgyöngy nyakláncokat és fülbevalókat. Nadzsud ékszerei, azok, amelyeket Hákim az emberrablóknak adott, én pedig visszavettem Bajázidtól. A tükörben látta, hogy Mina eltátja a száját. – Siess! – Azadeh ernyedten, de már majdnem felöltözve feküdt az ágyon.

A főkapunál. Babák, az ór a bereteszelt, érős kapu oszlopának dőlt, a társa földre terített zsákon összekuporodva mélyen aludt a közelében. A rácson túl, a hótorlaszok között a város felé kanyargó országút látszott, a másik irányban pedig, a télre befedett szökőkúton túl a helikopter. Hideg, metsző szél fujt, enyhén mozgatta a rotorlapátokat.

Az ór nagyot ásított, csapkodta a lábát, hogy kevésbé fázzon, aztán a rácshoz állt, elvégezni a kisdolgát. Hogy ne legyen olyan unalmas játszott is a vizeletsugárral, széles körívet rajzolt a hóba. Amikor a hán elbocsátotta őket, és visszatértek a kapuhoz, a két rendőr már nem volt ott. – Biztosan elmentek zabálni vagy aludni – mondta utálkozva Babák. – Dögölne meg az összes rohadt rendőr!

Újabbat ásított, alig várta a hajnalt, amikor néhány órára szabad lesz. Pirkadat előtt még kiengedi a pilóta kocsiját, bezárja a kaput, és már mehet is lefeküdni, egy hívogatóan meleg test mellé... A

gondolatra önkéntelenül a heréjéhez nyúlt, megvakarta, és rögtön érezte a merevedést. Lazán nekidőlt a rácsnak, és már majdnem belefeledkezett az önmagával folytatott játékba, amikor a szeme sarkából mozgást vett észre. A pilóta lépett ki a palotából egy oldalajtón, nagy csomaggal a vállán, fegyverrel a kezében. Babák sietve begombolta a nadrágját, lekapta a válláról a puskát, és oldalra húzódott, az árnyékba. Óvatosan, ügyelve, hogy meg ne ijedjen, és zajt ne üssön, felébresztette a másik őrt is.

– Nézd! – súgta neki. – Azt hittem, még mindig a helikopterben van.

Kíváncsian figyelték, amint Erkki – ügyelve, hogy végig árnyékban maradjon – megkerülte a helikoptert, és eltűnt mögötte.

– Mit visz vajon? Mi lehet abban a csomagban? – kérdezte az egyik őr.

– Olyan, mint az összetekert szőnyeg – mondta a másik. Ajtónyitás neszt hallották.

– De miért? Mire kell neki?

Sötét volt ugyan, de mindkettőjük szeme éles, és a hallása is jó. Hallották, hogy lent az úton gépkocsi közeledik halkán, de figyelmüket inkább az utastér félrecsúszó ajtajának szisszenése kötötte le. Lélegzetüket is visszatartva nézték, amint az idegen két jókora csomagot lökött a helikopter alá, majd átbújt a farok alatt, az ő oldalukra. Pillanatra megállt, feléjük nézett, de nem vette észre őket. Amikor beszállt a pilótafülkébe, pillanatra tisztán látták az ülésre rakott szőnyeget.

A váratlan motordübörgést hallva a két őr riadtan nézett össze. – Isten irgalmazz! Most mit csináljunk?

– Semmit – válaszolta idegesen Babák. – A hán megmondta, bármit csinál, hagyjuk békén a pilótát. Külön a lelkünkre kötötte, hogy vigyázzunk, mert veszélyes. – „Hajnal felé, ha el akar menni, ne akadályozzátok meg benne!”, mondta Hákim. – Nyugton maradunk, és nem csinálunk semmit! – ismételte meg, túlkiabálva a helikopter zaját.

– Arról nem volt szó, hogy újból beindítja a masináját. A hán ezt nem mondta, és azt sem, hogy szőnyeget fog lopni.

– Igazad van. Insa Alláh, de akkor is igaz!

A két őr idegesen törte a fejét, mit tegyen. Nem felejtették még el, milyen sok társukat záratta börtönbe, korbácsoltatta meg engedetlenségért vagy valamilyen hibáért az öreg hán, és hányan

voltak, akiket a fiatal hán elzavart, földönfutóvá tett. – Most mintha jó lenne a motor! – mondta az egyik. Látták, hogy az emeleten, a hán hálótermének ablakában fény gyullad, de nem értek rá odafigyelni, mert éles csikorgással gépkocsi fékezett a kapu előtt. Egy rendőr őrmester szállt ki belőle, elemlámpával a kezében. – Mi történt?! – kiabált rájuk idegesen. – Azonnal nyissák ki a kaput! Hol vannak az embereim?

Babák lázas sietséggel elhúzta a kis oldalajtón a reteszt. A pilótafülkében Erkki villámgyorsan dolgozott, a fogát összeszorítva megpróbált tudomást nem venni a még teljesen be nem gyógyult seb okozta fájdalomról. Az izzadság, a felszakadt fülséből csordogáló vérrrel összekeveredve, sűrű patakokban folyt végig, az arcán. Kifárasztotta a futás – Azadeh tehetetlen teste nehezebbnek bizonyult, mint először gondolta –, és még mindig erősen zihált, miközben dühödten biztatta a műszerfalon világító mutatókat, hogy igyekezzenek, gyorsabban kússzanak fölfelé. Látta, hogy Hákim hálótermében fény gyúlt, és kíváncsi fejek hajolnak az ablakokhoz. Mielőtt otthagya volna a lakosztályukat, leütötte Minát, de vigyázva, hogy maradandó sérülést ne okozzon. Szívesen lemondott volna róla, de el akarta kerülni, hogy fellármázza a palotát, és védeni is próbálta, elejét venni annak, hogy szökésük segítségével vádolják. Sietve betekerte Azadehet a szőnyegbe, és még arra is volt gondja, hogy az éjjeliszekrényről felkapott kukrit az övébe tűzze.

– Gyerünk! – biztatta a lassan fölfelé kúszó mutatókat, a szeme sarkából figyelve közben, a kapuban felbukkanó két rendőrt. Amikor a reflektor felgyulladt, és a fénysugár a szemébe vágott, a gyomrát heves görcs rántotta össze. Gondolkodás nélkül az ülés mellé támasztott karabélyért nyúlt, és magasra célozva – nehogy eltaláljon bárkit, megeresztett egy lövést.

A kapuoszlopon megpattanó lövedékek csattanását hallva a négy férfi ijedten szétfutott. Az őrmester kiejtette a kezéből az elemlámpát, és mielőtt földet ért, fénykévéje a helikopter alatt mozdulatlanul fekvő, halottnak látszó tizedesre és társára esett; Megpillantva őket, az őrmester azonnal a kapu előtt álló gépkocsi, a benne hagyott M-16-os felé lódult.

– Lőjenek már, az istenért! – ordította halálra válva a sofőrje, és Babák a felszólításnak engedelmességgel, meg is húzta a ravaszt, de túlságosan ijedt volt, hogy célozni tudjon, és a lövedék céltalanul elszállt. A sofőrt a kiképzés során belénevelt kötelességtudat

előreűzte, vissza akarta szerezni az elemlámpát, de a lába előtt bevágódó lövéstől visszahőkölt.

– Atkozott kutya... – A két kapuőrrel együtt megpróbált fedezéket találni, közben egy lövés arrébb lökte az elemlámpát, a következő pedig telibe találta és eloltotta. „...Erkki összeomlani látta gondosan felépített menekülési tervét – a helikopter, könnyű célpontként, még mindig a földön állt, műszereinek mutatói alatta voltak a működőképességet jelentő tartománynak. Nem tudott mit tenni, vad üvöltés kíséretében a Sten teljes tárát ráürítette a kapura, és miután az utolsó golyót is kilőtte, újabb vad, vérfagyasztó kiáltással maga felé rántotta az irányítókart.

A motorok a teljes gázadás hatása alatt széteséssel fenyegetően, hevesen rázkódni kezdtek, de a 212-es szerencsére bírta a hirtelen terhelést, a farka megemelkedett, talpai elváltak a földtől, és előrelendült. Kellő felhajtóerő hiányában többször visszazökkent ugyan, megpattant a hótól csak tessék-lássék megtisztított betonon, de ha nehezen is, a levegőben tudott maradni. A sofőr, látva, hogy a pilóta egérutat nyer, kirántotta az egyik ór kezéből a puskát, és utána lőtt.

A palota emeleti ablakából Hákim hán álomittasan, félig még a lefekvéskor bevett altató hatása alatt figyelte az udvarban zajló eseményeket, megbízható testőre, Margol közvetlenül mögötte állt. Látták, hogy a vadul imbolygó 212-es kis híján nekivágódik a kapu melletti őrbódénak, talpaival leborotválja a tetejét, de ha küszködve is, sikerül magasabbra emelkednie. Az őrmester a gépkocsi mellől tüzelt utána, és mivel a távolság miatt nem lehetett megítélni, milyen eredménnyel, Hákim csak fohászkodni tudott, hogy ne találja el.

Erkki hallotta a golyók csattanását, imádkozott, hogy ne sértsenek meg létfontosságú alkatrészt, és mivel veszélyesen nyílt terepen volt, oldalra kanyarodott, megpróbált a palota terjedelmes tömbje mögé jutni. Az éles irányváltástól az összetekert szőnyeg, és benne Azadéh előrebukott, a műszerfalra, akadályozva a vezetésben. Alaposan össze kellett szednie magát, hogy vissza tudja rakni a helyére, és az erőfeszítéstől a karján a seb kinyílt.

Sikerült eljutnia az északi szárny mögé, és a birtok külső fala felé kanyarodni, a kis épület irányába, amelyikben korábban Ross és Gueng rejtőzött. Még mindig nagyon alacsonyan volt azonban, és egy lövedék át is ütötte mellette a helikopter ajtaját, üvegszilánkokat szórva becsapódott a műszerfalba.

A gépet eltűnni látva Hákim és testőre a folyosóra rohant, onnan figyelték tovább a menekülést.

– Látod? – kérdezte az izgatottságtól reszelőssé vált hangon a hán.

– Igen, fenség. Ott! – Margol egy sötét, környezetétől csak nehezen megkülönböztethető foltra mutatott.

A külső reflektorok is felgyulladtak, és Hákim látta, amint a helikopter, néhány centivel magasabbra emelkedve, túljut a gyümölcsöskerteket övező falon. A domboldal hajlását követve pár másodpercre ismét eltűnt, és amikor ismét felbukkant, már erőre kapva, stabilan emelkedett, gyorsan távolodott a palotától.

Már csak apró pontnak látszott, amikor Aisha bukkant fel lélekszakadva a folyosó végén, és meg sem várva, hogy Hákimhoz érjen, magából kikelve, hisztérikusan kiabálni kezdett: – Fenség! Fenség... Azadeh nincs... az az ördög elrabolta... Minát leütötte...

Hákimnak alaposan össze kellett szednie magát, hogy legyőzze az altató hatását, nyitva tartsa mindenáron becsukódni akaró szemét, és képes legyen koncentrálni. – -Micsoda?!

Miről beszélsz?!

– Azadeh eltűnt! Szőnyegbe csavarta, és elrabolta... – Aisha rémülten elhallgatott; nem tudott az altatóról, és megijesztette Hákim hamuszürke arca, félig hunyt szeme. – Elrabolta!

– De hát... ez lehetetlen....

– Nem! Elrabolta, Minát pedig leütötte, hogy ne csapjon lármát.

A hán értetlenül pislogott még egy darabig, de aztán – legalábbis így látszott – megvilágosodott előtte, mi történt, és hebegve, az altató hatásával küszködve rászólt Aishára: – Hívd az őrséget! Ha tényleg elvitte... Istenem... Az öröket, gyorsan! Altatót vettem be... minden olyan zavaros... hívd a rendőröket, a zöldszalagosokat... Általános riadó! Jutalmat kap, aki elfogja... Margol! Segíts! Vigyél vissza a szobámba!

A folyosó végéri rémült szolgák, testőrök gyülekeztek, Aisha pedig lélekszakadva, könnyben ázó arccal rohant hozzájuk, hogy elmondja, mit parancsolt a hán.....

Hákim kimerülve vánszorgott az ágyhoz, és erejét veszve hanyatlott rá. – Margol, mondd meg... mondd meg a testőröknek, hogy tartóztassák le a két gazembert, aki a kapunál ügyelt! Hogy engedhették...?!

– Nem voltak elég éberek, fenség – válaszolta a bizalmas testőr. Biztos volt benne, hogy valaki felelni fog, valakinek felelnie kell a

történekeért annak ellenére, hogy hallotta, amikor a hán figyelmeztette a két őrt, hogy hagyják békén a pilótát. Miután végrehajtotta a feladatot, kiadta a szükséges parancsokat, visszament urához, és óvatosan, hogy meg ne riassa, megkérdezte: – Jól érzi magát, fenség?

– Igen. Maradj... Hajnalban ébressz fel! Vigyázz a tűzre, ki ne aludjon!

Hákim jóleső érzéssel hunyta be a szemét. Már a háta sem fáj, gondolatai Azadeh és Erkki körüljártak. Amikor a húga kiment a kis szobából, és kettesben maradtak, más megoldást nem látva, kiöntötte a lelkét a sógorának. – Csapdába estünk, Erkki, és nem tudom, hogyan meneküljünk belőle! Mind a hárman, te, Azadeh, és én is. Még mindig nem tudom elhinni, hogy szakítani akar a hitével, de biztos vagyok abban, hogy sem neked, sem nekem nem fog engedelmeskedni. Nem akarom bántani, de nincs választásom, halhatatlan lelke fontosabb kell legyen, mint múltó életé.

– Meg tudom menteni a lelkét, Hákim! Feltéve, hogy segítesz.

– Hogyan? – kapott rögtön az ajánlaton:

– Tudok rá megoldást, hogy ne kelljen feláldoznia.

– Mondd!

– Tegyük fel, de tényleg csak tegyük fel, hogy az az örült, barbár pilóta annyira szerelmes a feleségébe, hogy teljesen elveszíti miatta az eszét, és ahelyett, hogy csak a saját bőrét mentené, elkábítja az asszonyt, magával viszi, akarata ellenére elrabolja hazájából, és nem engedi vissza. Sok országban a férj... a férjnek joga van erőszákkal is maga mellett tartania a feleségét, kényszeríteni, hogy engedelmeskedjen neki. Ha vele is ez történik, akkor nem kell megszegnie az esküjét, lemondania a hitéről. Te sem kényszerülsz arra, hogy olyat tégy a húgoddal, amit később megbánsz, én pedig megtarthatom a feleségemet.

– Ez csalás! – kiáltotta Hákim, mélységesen megdöbbenve az ajánlaton.

– Dehogy! Csupán egy lehetőség, amely kielégít minden, a fogadalmatok által támasztott feltételt. Senki nem gondolhatja komolyan, hogy a Gorgonok hánjának húga önálló akaratából, egy barbár kedvéért lemond hitéről, elhagyja az iszlámot. Nincs az az ember, akinek ilyesmi megfordulhat a fejében. Te sem hiszed igazán, még most sem, hogy képes lenne rá. Igazam van?

Hákim lázasan törte a fejét, gyöngé pontokat keresett a tervben, de megdöbbentő módon egyet sem talált. Így végül is megoldódna minden... Ha bekövetkezne, amit Erkki „elméleti lehetőségként” fölvetett, az lényegében az összes problémánkat megoldaná, állapította meg magában. Ha Azadehet akarata ellenére, erőszakkal vinné magával... Igaza van, soha, senkinek eszébe sem jutna, hogy képes lett volna szakítani a hitével. Elrabolják! A nyilvánosság előtt nyugodtan dühönghetek, átkozódhatok miatta, titokban tarthatom, mennyire örülök annak, hogy sikerült megmenekülniük. Feltéve, hogy valóban akarom! De muszáj akarnom, mert más megoldás nincs! Ha nem akarom, hogy a lelke elkárhasson, segítenem kell Azadehet a menekülésben.

Álomittasan nyitotta ki a szemét, és a hálóterem csöndjében a fürge lángnyelvek plafonon táncoló árnyát figyelte. Tudta, hogy képzelődik, de Erkki és Azadeh alakját látta kirajzolódni belőlük. Isten megbocsát, gondolta az álom felé zuhanva, és mielőtt végképp elmerült volna benne, még megkérdezte magától: látjuk-e még egymást?

SZOMBAT

25. fejezet

AZ IRÁNI-TÖRÖK HATÁR KÖZELÉBEN, 7.59. Azadeh a kezével ernyőt tartott szeme fölé, hogy védekezzen a nap vakító sugarai ellen. Lent a völgyben gyanús villanást látott, de nem tudta megítélni, mi okozta – fegyver ugyanúgy lehetett, mint fényes lószerszám. Kibiztosította az M-16-ost, és a távcsőért nyúlt. Mögötte, a 212-es nyitott utasterének padlóján Erkki pokrócokba tekeredve, mélyen aludt. Az arca sápadt volt, sok vért vesztett, de Azadeh bízott benne, hogy nem lesz komolyabb baja. Hiába figyelt, a távcsövön keresztül sem látott mozgást. A táj havas volt, elhagyatott. Kevés fa nőtt csak rajta, nem látszott sehol falu, emberek jelenlétére utaló füst. A nap szépen sütött ugyan, de a levegő nagyon hideg volt. Felhők nem látszóttak az égen, és éjszaka szerencsére a szél is elállt. A távcsövet lassan mozgatva, alaposan végigpásztázta a völgyet, és néhány mérfölddel arrébb sikerült is felfedeznie egy falut, amely korábban elkerülte a figyelmét.

A helikopter sziklás platón, magas hegyektől körülvevett katlanban állt. Éjszaka, menekülés közben, mivel az ajtót átlyukasztó lövedék fontos műszereket is megrongált, Erkki nem tudott megfelelően tájékozódni. Mivel félt, hogy túl sok üzemanyagot használ, és nem tudott egyszerre vezetni, és felszakadt, erősen vérző sebét is bekötözni, úgy döntött, hogy megkockáztatja a leszállást, és vár, amíg megvirrad. Földet érés után az első dolga volt, hogy kiemelje a pilótafülkéből az összegöngyölt szőnyeget, és kibontsa. Azadeh változatlanul békésen aludt. Erkki, amennyire tudta, bekötözte a sebét, visszatekerte a szőnyegbe az asszonyt, hogy meg ne fázzon, és fegyverrel a kézben, a helikopter talpához támaszkodva őrködni próbált. Bármennyire erőlködött azonban, nem tudta nyitva tartani a szemét, rövid időn belül őt is elnyomta az álom.

Amikor felriadt, az ég már halványan derengett, Azadehnek a szeme pedig nyitva volt. Nem dobta le magáról a szőnyeget, nem is mozdult, csak éberén figyelte. – Hát így állunk! Szóval elrabortál mondtá, miután Erkki felébredt, és nem bírta tovább, megjátszott komorsága, szempillantás alatt lefoszlott róla. Lázás igyekezettel

kibújt a szőnyegből, férje nyakába ugrott, csókolta, ölelte, hálálkodott a bölcsességéért, amellyel mindhármasuk gondját megoldotta, és elmondta a várakozás közben alaposan átgondolt kis beszédét: – Tudom, hogy egy feleség nem szállhat szembe a férjével, Erkki! Még Iránban is – pedig mi civilizáltak vagyunk – a nő szinte olyan, mint a jószág, és az imám a leghatározottabban megmondta, hogy az asszony dolga a feltétlen engedelmesség. A Koránban, a Koránban és a Sariában – igazította ki magát sietve –, pontosan elő vannak írva a feleség, kötelességei. Azt is tudom, hogy hitetlenhez mentem feleségül, és megesküszöm rá, hogy naponta legalább egyszer megpróbálok elszökni és visszamenni, teljesíteni esküvel vállalt kötelességemet. Megteszem, bármennyire félek is attól, hogy biztosan elfogsz és meg is verhetsz, amit köteles vagyok engedelmesen túrni, végrehajtani minden parancsodat. – A boldogságtól könnyes szemmel elhallgatott, és csak kis szünet után fejezte be: – Köszönöm, drágám! Úgy félttem...

– Képes lettél volna megtenni? Elhagytad volna a hitedet?

– El sem tudod képzelni, mennyit könyörögtem Istennek, hogy segítsen neked, mutassa meg, mit kell tenned; – Rászántad volna magad? – ismételte meg a kérdést Erkki.

– Minek beszélni olyasmiről, ami elképzelhetetlen, szerelmem?

– Ó! – Erkki végre rájött, mire gondolt Azadeh. – Ezek szerint tudtad?! Biztos voltál benne, hogy ezt fogom csinálni!

– Csak azt tudtam, hogy a feleséged vagyok, szeretlek, és engedelmeskednem kell neked, akkor is, ha akaratom ellenére magaddal cipelsz. Ne beszéljünk róla többé! Rendben?

Erkki elbizonytalanodva nézte az asszonyt, nem értette, mi ad neki annyi határozottságot, erőt, és hogyan tudott olyan hamar magához térni az alvásból. Alvás! – Legalább egy órát aludnom kell – mondta. – Bármekkora szégyen, néni bírom tovább. Ha nem alhatom legalább egy órát, végem. Itt biztonságban vagyunk. Légy szíves, örködj, hogy pihenhessek kicsit!

– Hol vagyunk?

– Még Iránban, valahol a határ közelében. – Erkki odaadta az asszonynak a töltött karabélyt, tudta, hogy jól bánik vele, remekül céloz. – Az iránytűnk, sajnos, tönkrement. Eltalálták. – Maradék erejét összeszedve bemászott az utastérbe, magára húzott néhány takarót, és rögtön elaludt. Azadeh, miközben virrasztott, a jövőjükön és a múlton gondolkodott. Egyetlen elvarratlan szálát talált csupán –

Johnnyval kellett még örökre lezárni a kapcsolatukat. Milyen furcsa az élet, mondta magában. Azt hittem, nem fogom kibírni a szőnyegben, sikoltozom, és képtelen leszek kábultnak tettetni magam. Hogyan is hihették, hogy altatót veszek be, amikor tudtam, hogy szükség lehet rám, arra, hogy segítsek megvédeni magunkat! Milyen könnyű volt félrevezetni Minát, Erkki drágámat, és Hákimot is – ő többé nem drágám! „Halhatatlan lelke fontosabb kell legyen, mint múltó élete”. Képes lett volna megölni. Engem, a hűgát! De túljártam az eszén!

Nagyon elégedett volt magával, és Aishával is, aki megmutatta hol, melyik falon vannak kémlelőlyukak. Miután felháborodást tetteve kirohant a szobából, kettesben hagyta Hákimot és Erkkit, odalopakodott az egyikhez, hogy kihallgassa, miről beszélgetnek. Jaj, Erkki, mondta gondolatban a férjének, annyira féltem, hogy nem tudlak meggyőzni benneteket, nem hiszitek el, hogy képes leszek megszegni az eskümet. Azért is rettenetesen izgultam, hogy amit mondtam, ne ereszd el a füled mellett, sikerüljön ráébresztenem a megoldásra, és kidolgozhasd ragyogó tervedet. Milyen okos voltál, voltam, voltunk mind a ketten. Szerencsére nem hagyta otthon az ékszeres zacskómat, és benne Nadzsud kincseit, amelyeket – némi hízelkedés árán – Hákimtól szereztem. Úgyhogy most gazdagok vagyunk, és nem kell aggódnunk, feltéve, hogy sikerül kijutnunk ebből az Istentől elhagyott, szerencsétlen országból.

– Istentől elhagyott föld ez, kedvesem – mondta neki Ross, amikor utoljára találkoztak, még Teheránban. Nem volt képes úgy otthagyni, hogy el ne búcsúzzon tőle, ezért elment Talbothoz, megkérdezte, hol lakik. Néhány órával később – bekopogott hozzá, és szerencsére egyedül találta. – Jobban teszed, Azadeh, ha itt hagyod Iránt. Annak az Iránnak, amelyet te annyira imádsz, örökre vége. Ez a forradalom is olyan, mint a többi: a régi zsarnokságot új váltja fel. Új vezetőitek rátok fogják erőltetni a saját törvényeiket, megkövetelik, hogy azt az istent imádjátok, akit ők kijelölnek nektek. Ugyanúgy, mint korábban a sah. Az ajatollah-k is olyanok, mint a pápák – akadnak közöttük jók, rosszak, sőt gonoszok is. Idővel, talán, a világ majd jobbá válik kicsit, az emberben lakó vadállat, aki ölni, kínozni akar másokat, meghunyászkodik. Gyönyörű világ ez, Azadeh, egyedül az ember rontja el. Többnyire a férfiak. Ugye tudod, hogy még mindig szeretlek?

– Igen. Mondta a faluban. Te is tudod, hogy szeretlek? – Igen.

Milyen könnyű az embernek visszarepülni az időben, azt képzelni, hogy újból fiatal! – Nem vagyunk már olyan fiatalok, Azadeh, és hiába szeretnék, nem tudok szabadulni az ürességtől, a bánattól.

– El fog múlni, Johnny! – biztatta a férfit, őszintén kívánva, hogy boldog legyen. – Elmúlik ugyanúgy, ahogyan Irán bajai. Évszázadokon át borzalmas időket éltünk, és azok is elmúltak. – Felidézte magában, amint ott ültek nyugodtan, nem is érintve egymást, de minden idegszálukban, érezve a másik közelségét Aztán a férfi, azzal az ördög bánja mosolyával búcsút intett, és elment.

Újabb villanást vett észre, izgatottan a szeméhez kapta a távcsövet, és ezúttal már meg tudta állapítani, mitől származott. – Erkki! – A kiáltást meghallva a férfi azonnal mellette termett. – Nézd! Két lovas. Úgy néznek ki, mintha valamelyik hegyi törzshöz tartoznának. – Hogy jobban lássa őket, átadta férjének a távcsövet – Megvannak! – A két fegyveres könnyű vágtában kelt át a völgyön, fegyver volt náluk, a hegyi törzsek tagjainak öltözékét viselték, és ahol csak lehetett, igyekeztek fedezékben maradni. A távcsövet még élesebbre állítva Erkki látta, hogy a lovasok időnként feléjük néznek. – Lehet, hogy a helikoptert észrevették, de minket valószínűleg nem látnak.

– Erre tartanak?

A férfi, fáradsága és kínzó fejfájása ellenére, kihallotta Azadeh hangjából a félelmet. – Talán. Valószínűleg. Ne aggódj, bőven van időnk! Legalább félóra, míg ide érnek.

– Minket keresnek! – Az asszony elsápadt, és védelmet keresve közelebb húzódott Erkkihez. – Hákim biztosan riasztotta a környéket.

– Nem hiszem. Segített nekem.

– A szökésben! – Azadeh idegesen körbenézett a csöppnyi fennsíkon, majd újból a lovasokra szögezte a tekintetét. – De utána ismét azt tette, amit egy hármak tennie kell. Nem ismered Hákimot, Erkki! A bátyám, de elsősorban hán.

Erkki már a völgyhajlatban megbúvó falut figyelte. Fölfedezte a magas oszlopokra kifeszített, fényesen csillogó telefonvezetékeket, és ettől nyugtalan lett. – Lehet, hogy csak kíváncsi falusiak. Mindenesetre nem várjuk meg, hogy kiderüljön. – Bátorítóan rámosolygott az asszonyra. – Éhes vagy?

– Igen, de nem érdekes. Még jó darabig bírom. – Azadeh sietve összetekerte a vagyont érő, régi szőnyeget, egyikét azoknak, amelyeket a legjobban szeretett. Inkább szomjas vagyok, mint éhes.

– Én is, de már jobban érzem magam. Jólesett ez a kis alvás. – Erkki a hegyeket nézte, gondolatban megpróbálta összevetni a látottakat az agyába vésett térképpel. A mélyen alattuk vágató lovasokra is gyors pillantást vetett, és megállapította, hogy nem jelenthetnek számukra veszélyt. Feltéve, hogy nem rejtőznek a közelben mások is, tette hozzá. A pilótafülkéhez sietett, Azadeh pedig belökte az utastérbe a szőnyeget, és visszahőkölt, amikor az ajtót behúзва észrevette a golyó ütötte lyukakat. Egyikük sem vette észre a közeli ritkás erdőből látszó villanást.

Erkki gyöngé volt, a feje zúgott, mint a méhkas. Napok óta először McIverre és a többiekre gondolt – szidta magában McIvert, mert nem figyelmeztette, és azért fohászzkodott, hogy sikerüljön nekik a menekülés. Mac szólhatott volna, hogy lépjek le, gondolta, de rögtön meg is kérdezte magától, hogyan.

A helikopter motorja az első gombnyomásra életre kelt, és a hangja is olyan volt, amilyennek lennie kellett. A fordulatszám mérő mutatója azonban vadul ugrált, iránytűje nem volt, és az automata helyzet-meghatározó sem működött. Nem aggódott különösebben, mivel a motorhang alapján is meg tudta állapítani, mikor elegendő a teljesítmény ahhoz, hogy föl lehessen emelni a gépet. Az üzem anyagszint-jelző is egynegyeden állt azonban, és már nem volt idő, hogy ellenőrizze, valós értéket mutat-e, vagy az is meghibásodott. Nagy és kis, ősi és új istenek, élők, holtak és csak ezután megszületők, segítetek, fohászzkodott némán. Álljatok mellém, mert nagy szükségem van rátok, a legkisebb segítségre is, amit adhattok, Tekintete az ülésen lévő zsebbe dugott *kukrira* tévedt, tétován felé nyúlt, de rögtön vissza is kapta a kezét, mert az érintés szinte égette.

Azadeh a rotor-lapátok kavarta hideg szélről reszketve ült be mellé, idegesen berántotta az ajtót, és megpróbált nem nézni az üléseken és a padlón sötétlő, megszáradt vérfoltokra. Bátorításnak szánt mosolya is rögtön eltűnt, mihelyt meglátta, hogy Erkki, miközben erősen koncentrálni, öntudatlanul a kukri markolatáért nyúl. Még mindig nem igazán értette, miért hozta magával, amikor volt saját tőre.

– Jól vagy? – kérdezte, de mintha sükethez beszélt volna. Insa Alláh. Isten akarata, hogy még élünk, együtt vagyunk, és már majdnem biztonságban, gondolta a hitéből táplálkozó, szelíd belenyugvással. Most viszont rajtam múlik, képes vagyok-e cipelni a terhet, és megvédeni magunkat. Ez az ember itt, mellettem, még nem az én Erkkim, sem külsőleg, sem belsőleg. Szinte hallom a fejében

dörömbölő sok buta, ártalmas gondolatot. Hamarosan fölébe kerekednek a jóknak, és akkor tényleg nem marad más hátra, mint bízni Isten irgalmában. – Köszönöm – mondta nyugodtan, átvéve férjétől a felhallgatót, közben igyekezett minél jobban felkészülni az elkerülhetetlen, .mindkettőjük számára szenvedést hozó küzdelemre.

Miután megbizonyosodott róla, hogy Azadeh rendesen becsatolta magát, Erkki bekapcsolta a mikrofont: – Hallod, amit mondok?

– Igen, drágám! Köszönöm.

Fél füllel a motor hangjára koncentrált, és úgy ítélte meg, hogy legfeljebb két perc múlva felszállhatnak. – A legközelebbi török repülőtér a Van-tónál van, és addig nem tart ki az üzemanyagunk. Mehetnénk délre, Rezáijehbe, és tankolhatnék a kórházban, de túl veszélyes lenne. Inkább északnak megyek. Erre jövet láttam egy országutat, remélem, hogy a Hvoj és Van közötti út volt.

– Remek. Siessünk, Erkki! Itt nem érzem biztonságban magam. Van a közelben repülőtér? Hákim biztosan értesítette a rendőrséget, az pedig a légierőt. Fel tudunk szállni?

– Pár másodperc, már majdnem elég meleg a motor.

Azadeh rémülten is gyönyörű arcát nézte Erkki, és önkéntelenül John Ross jutott az eszébe. Komoly erőfeszítésébe került, hogy szabaduljon az emlékétől. – Azt hiszem, a határ közelében vannak repülőterek – mondta. – Megyünk, ameddig tart az üzemanyag. A határon valószínűleg sikerül átjutnunk. – Megpróbálta tréfával jobb kedvre deríteni Azadehet: – Kereshetünk egy benzinkutat is. Mit gondolsz, elfogadják a hitelkártyát?

Azadeh idegesen nevetett, és a csuklójára tekert szíjnál fogva megemelte a táskáját. – Nincs szükség hitelkártyára, Erkki! Gazdagok vagyunk... gazdag vagy. Jól beszélek törökül, és ha nem tudom kisírni, megvásárolni, megvesztegetéssel elérni, hogy továbbmehessünk, akkor meg sem érdelem, hogy a Gorgonok törzséhez tartozzam! Továbbmegyünk, de hová? Isztambulba? Régen megérdemelsz egy mesés szabadságot. Csak neked köszönhető, hogy biztonságban vagyunk. Te csináltál, te terveltél ki mindent.

– Nem én, Azadeh, hanem te! – Te és John Ross, akarta üvöltöni Erkki, és hogy magába tudja fojtani a szót, gyorsan a műszerfalra szögezte a tekintetét. Ross nélkül Azadeh már halott lenne, és akkor meghaltam, volna én is. Lehet, hogy így is meghalok, mert nem tudok úgy élni, hogy gondolatban állandóan együtt lássalak benneteket! Biztos vagyok benne, hogy szereted, és...

Nem tudta befejezni a gondolatot – tágra nyílt szemmel, elképedve bámult az erdőből két oldalról kivágató lovasokra. Több rendőr is volt közöttük, és megeresztett kantárszárral, lovaikat vadul ösztökélve száguldottak feléjük. Erezte a motor hangján, hogy megvan a kellő teljesítmény, teljes gázt adott, és a helikopter emelkedni kezdett, felkínálva magát a fegyvereknek.

Az idő lelassult – a tucatnyi lovasnak sietnie sem kellett, millió év állt rendelkezésükre ahhoz, hogy beérjék, és nyugodtan célozva leszedjék őket. Igen! Az egyik csapat közepén vágató rendőr őrmester már nyúlt is a nyeregtáskába dugott M-16-osért...

A látvány helyreállította a ritmusából kikökönt időt. Erkki – az egyetlen, még megmaradt lehetőséggel élve – ide-oda rángatta a gépet, éles fordulókát írt le vele, hogy legalább a célzást megnehezítse. Minden pillanatban várta az alumíniumlemezeket szitává lyuggató, végzetes lövéseket, és meglepődött, hogy a fák koronája fölött átsuhanva, a völgynek lefelé száguldván sértetlenül maga mögött tudta hagyni őket.

– Ne lőjete! – ordította a rendőr őrmester a harci lázban égve fegyvereikért kapó törzsi harcosokra. – Isten összes nevére, hányszor ismételjem meg a parancsot: csak a férfit szabad megölni, az asszonynak haja szála sem görbülhet?! – A lovasok nem szívesen ugyan, de engedelmeskedtek a parancsoknak, és amikor melléjük ért, látta, hogy a helikopter már messzire jutott, lőtávolon kívül repül, mélyen lent a völgyben. Az őrmester a nyeregtáskájába nyúlt rádióadó-vevőjéért, és az adás gombot benyomva nyugodtan beleszólt:

– Parancsnokság! Itt Zibri őrmester. Nem tudtuk elfogni őket. A motor bemelegedett, mielőtt lecsaphattunk volna rájuk. De legalább felszálltak!

– Merre mennek?

– Északnak, a Hvojtól a Van tóhoz vezető országút felé.

– Látta az úrnőt?

– Igen. Nagyon meg volt ijedve. Értesítsék a hánt, hogy az emberrabló hozzászíjazta az üléshez, és úgy tűnt, mintha a csuklóit is összekötözte volna. Az úrnő... – Az őrmester izgatottan elharapta a mondatot, és amikor ismét megszólalt, legalább egy oktávval magasabb hangon rikoltotta: – Keletnek fordultak! Az úttól két-három kilométerre, délnek repülnek.

– Rendben. Vettük az adást. Értesítjük a légierőt...

26. fejezet

EGY BAHREINI KÓRHÁZBAN, A PERZSA-ÖBÖL TÚLSÓ PARTJÁN. 13.16. – Jó napot, dr. Lanoire! Hogy van McIver kapitány? – kérdezte Jean-Luc.

Az arab orvos komoly arccal ujjá hegyének támasztotta az állát. Negyven év körüli, tiszteletet parancsoló külsejű férfi volt, tanulmányait Párizsban és Londonban végezte, és kiválóan beszélt franciául és angolul.

– Még néhány napig nem tudok biztosat mondani róla. További vizsgálatokra van szükség. Igazából egy hónap múlva, az érvizsgálati ellenőrzés után lehet csak megítélni, milyen az állapota. Egyelőre megfelelően reagál a kezelésre, és nincsenek fájdalmai.

– Ugye meggyógyul?!

– Tulajdonképpen semmi meglepő nincs abban, ami történt. A feleségétől tudom, hogy hónapokon át erős stressznek volt kitéve, és főleg az utóbbi napokban, e miatt a Forgósziel nevű bűvészmutatványuk miatt. Micsoda bátorság! Meghajlok előtte, és mindenki előtt, aki részt vett ebben a bátor akcióban. Ugyanakkor nagyon komolyan tanácsolom, hogy az összes pilótájuk és szerelőjük két-három hónapot pihenjen, egyelőre ne tegye ki magát újabb idegfeszültségnek.

Jean-Luckel madarat lehetett volna fogatni. – Megtenné, hogy írásban adja a szakvéleményét? – kérdezte. – Esetleg azt is hozzátehetné, hogy a három hónapos betegszabadságnak csak úgy van értelme, ha megkapjuk a teljes fizetésünket, és minden egyéb járandóságot.

– Magától értetődik. Csodálatra méltó, amit életük kockáztatásával véghezvittek! – lelkesedett az orvos. – Megérdemlik a legragyogóbb elbánást! Azon csodálkozom, hogy más nem kapott szívrohamot. A két hónapot tekintsék lábadozási időnek, Jean-Luc! Mielőtt újból helikopterre szállnának, alapos kivizsgáláson kell átesnie mindenkinek.

– Mi is szívrohamra számíthatunk?! – A pilóta hangjában már nyoma sem volt a lelkesedésnek.

– Dehogy! – nyugtatta meg mosolyogva dr. Lanoire. – Ennek ellenére nem ártana alaposan kivizsgáltatniuk magukat. A biztonság kedvéért. Végül is, a baj bármikor bekövetkezhet.

- Bármikor? – Jean-Luc egyre rosszabbul érezte magát. *Mon Dieu!*
– Meddig lesz kórházban Mac?
– Négy vagy öt napig. Ma nem is kellene háborgatni! Holnap már nyugodtan meglátogathatja, de ne mondjon neki semmit, ami felizgathatja! Egy hónapot feltétlenül pihennie kell, aztán jöhetnek az ellenőrző vizsgálatok.
– Mik az esélyei?
– Legyek őszinte? – kérdezett vissza az orvos. – Egyedül Isten a megmondhatója.

Genny a kellemes, tengerre néző betegszoba teraszán, nyugágyban szunyókált, térdén a Times aznapi számával, amely a British Airways kora reggeli járatán érkezett. McIver is aludt a makulátlanul tiszta ágyban, de felébredt, érezve arcán a nyitott ajtón beszökő, friss tengeri szellőt. Megfordult a szél, gondolta, északnyugatról fúj, mint általában. Nagyon jó! Úgy helyezkedett, hogy lássa a tengert, és az apró neszre Genny is felébredt. Gondosan összehajtogatta a térdén heverő újságot, és óvatosan visszament a szobába. – Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Remekül. Egyáltalán nem fáj semmim, csak fáradt vagyok kicsit. Félálomban hallottam, hogy beszéltél az orvossal. Mit mondott?

– Azt, hogy minden jel szerint nincs nagy baj. A roham nem volt súlyos. Néhány napig feküdnöd kell, egy hónapot pihenni, és utána jöhetnek az ellenőrző vizsgálatok. Azt mondta, nagyon bízik benne, hogy nem lesz semmi baj, mivel nem dohányzol, és a korodhoz képest remek a kondíciód. – Genny az ablaknak háttal állt, az arca árnyékban volt, de esett rá annyi fény, hogy a férje le tudja olvasni az igazságot. – A repüléstől azonban – legalábbis pilótaként – el kell búcsúznod.

– A fenébe! – mondta elégedetlenül McIver. Villámgyorsan átgondolta a dolgot, és úgy döntött, jobb, ha egyelőre nem feszegeti a témát. – Beszéltél Andyvel?

– Igen. Tegnap este és ma reggel is, de körülbelül egy óra múlva megint hívom. Egyelőre semmi hír Marc Dubois-ról, Fowlerről, Erkkiről, Azadehről és Tomról, de ne aggódj, bőven van még idő. Scrag késett kicsit, de már úton van, a Sargazban lévő gépeket pedig épp most szedik szét, hogy holnap el tudják szállítani őket. Andy nagyon büszke rád.

McIver arcán halvány mosoly suhant át. – Te jól vagy?

– Persze! – Az asszony finoman megérintette a vállát. – Úgy örülök, hogy jobban érzed magad! Nagyon megijesztettél.

– Magamat is, Gen! – McIver a felesége kezéért nyúlt, enyhén megszorította, és érdes, fojtott hangon azt mondta: – Köszönöm, Mrs. McIver.

Genny az arcához szorította a kezét, lehajolt, és megindultan a tekintetéből sugárzó érzésektől, szájon csókolta. – Nagyon megijesztettél! – mondta újból. McIver pillantása az újságra esett. – Mai?

– Igen.

– Mintha évek óta nem olvastam volna normális lapot! Mi újság a világban?

– Semmi különös. A szokásos hülyeségek. – Genny könnyed mozdulattal félrerakta a lapot. – Újabb sztrájkok vannak odahaza, Callaghan még jobban tönkreteszi szegény öreg Angliát. Lehet, hogy idő előtti választásokat írat ki még erre az évre, és ha igen, Maggie Thatchernek jók az esélyei. Fantasztikus lenne, ha nyerne! Végre olyasvalaki irányítaná az országot, aki ért is hozzá.

– Azért, mert nő? – kérdezte mosolyogva McIver. – Szó se róla, jókora felfordulást okozna! Jézusom! Egy nő a kormány élén! Azt sem igazán értem, hogyan tudta elvenni a pártelnökséget Heath-tól... Vasból lehet a cipője, hogy akkorát rúgott belé! Ha legalább azok a hülye liberálisok félreállnának... – a hangja elhalkult, fejét a tenger felé fordította.

Genny leült mellé, és csöndben várta, hogy ismét elaludjon, vagy beszéljen még, ha akar. Sokkal jobban van, ha már a liberálisokat szidja, gondolta, és ő is a háromszögletű vitorlával ellátott, fürge arab halászhajókat kezdte figyelni. Jólesett neki a haját borzoló enyhe szellő, a nyugalom, az, hogy a gyomra már nem rándul görcsbe pillanatonként a félelemtől. „Jól reagál a kezelésre. Ne aggódjon, Mrs. McIver!”, hallotta tisztán az orvos hangját. Könnyű azt mondani!

Komoly változás lesz az életünkben azon kívül is, hogy örökre elhagyjuk Iránt és az összes holminkat – jó része fölösleges kacat, és csöppet sem bánom –, kezdte tervezni a jövőt. A Forgószélen, hála istennek, túl vagyunk, örültség volt, hogy javasoltam.

Szerencsére sikerült! A fiúk többsége biztonságban van – Isten óvja Marcot, Fowlert, Erkkit és Azadehet, Sarazadot és Tomot! Scrag

már majdnem kijutott, és nekik is maradt még idejük. A felszerelés nagy részét sikerült megmenteni, és a jó hírüket sem veszítettük el, tovább tudunk működni.

– Nem is lesz olyan szörnyű hazamenni – szólt halkán a férjéhez.

– Meglátjuk, Gen! Várjunk, ne hamarkodjunk el a döntést! – válaszolta McIver, félig magának. – Van rá egy vagy két hónapunk, hogy alaposan átgondoljuk, mit akarunk csinálni. Nem kell idő előtt aggódni!

– Én most sem aggódom.

– Akkor jó – McIver újból a tenger felé fordította a tekintetét. Gyertek már, az isten szerelmére, biztatta gondolatban a még úton lévőket, pontosan tudta, hogy a felesége legalább annyira aggódik értük, mint ő. Meg tudjátok csinálni! Képesek vagytok...

Anglia? Nyugdíj? – kérdezte magától. Ha abbahagyom a munkát, megőrülök, és különben is, eszem ágában sincs azzal tölteni az életem hátralévő részét, hogy az ocsmány brit időjárással küszködjek, a tíz gépből hét már itt van, és még mindig nincs késő...

A távolban felbukkanó, apró, fényes pontot észrevéve másodpercekre elakadt a lélegzete, de miután alaposabban megnézte, csalódottan állapította meg, hogy nem helikopter az, csak egy hófehér vitorla. Nyugtalanság vett rajta erőt, és különös bizsergést érzett a szíve tájékán, amitől még nyugtalanabb lett, és még erősebben bizsergett...

– Mire gondolsz, Duncan?

– Arra, hogy milyen szép az idő.

– Igen. Tényleg nagyon szép, és egészen biztos, hogy a Forgószeél sikerül! – mondta határozottan Genny.

McIver megszorította a felesége kezét; mindketten titkolni igyekeztek, mennyire félnek a jövőtől, és aggódnak egymásért.

27. fejezet

A HATÁR KÖZVETLEN KÖZELÉBEN, A TÖRÖK OLDALON. 16.23. Délelőtt szálltak le, a határtól alig másfél kilométerre, egy kis török falu mellett. Erkki szeretett volna továbbrepülni, biztonságosabb helyre, de nem lehetett, mert a helikopter tartályai teljesen kiürültek. Két vadászgép és két Huey csatahelikopter üldözte őket, több mint negyedórán keresztül bujkálnia kellett, mielőtt át tudott csúszni előlük a határon. A Hueyk nem követték, de fenyegetően ott maradtak a határ közvetlen közelében.

– Ne törődj velük, Azadeh! – mondta túláradó örömmel a feleségének Erkki. – Most már biztonságban vagyunk.

Tévedett. Mihelyt leszálltak, a falusiak körbevették őket, és megérkezett a rendőrség is – egy őrmester és három beosztottja, gyűrött, rosszul szabott egyenruhában, revolverrel az oldalán. Az őrmester napszemüveggel védte magát a vakítóan csillogó hótól, és egyikük sem tudott angolul. Ahogy korábban megbeszélték, Azadeh üdvözölte őket, és türelmesen elmagyarázta, hogy Erkki finn állampolgár, az Iran-Timberrel szerződéses viszonyban álló brit vállalatnak dolgozik, Azerbajdzsánban azonban zavargások vannak, Tebriz környékén harcok dúlnak, és az életük veszélyben forgott – az övé is, pedig csak egyszerű asszony, úgyhogy menekülniük kellett.

– Á, szóval az efendi finn, maga pedig iráni?

– Csak születésem szerint, a házasságom révén viszont én is finn vagyok, őrmester efendi! Itt vannak az irataink. – Azadeh odaadta a rendőrnek finn útlevelét, amelyben nem szerepelt az, hogy a néhai Abdalláh hán lánya. – Megengedi, hogy telefonáljunk? Természetesen kifizetjük. A férjem szeretné felhívni a nagykövetségünket, és a fölötteseit is Sargazban.

– Á, Sargazban. – Az őrmester kedvesen bólogatott. Köpcös, simára borotvált arcú férfi volt, a pirosposzsgás bőr alól átsejlő erős szakállal. – Az hol van?

Azadeh elmagyarázta, és közben nagyon ideges volt, mert tudta, hogy csöppet sem bizalomgerjesztő a külsejük Erkki karján mocskos, átvérzett kötés éktelenkedett, sebesült füle le volt ragasztva, és ő is piszkos, ápolatlan, haja akár a szénakazal. A hátuk mögött, jóval látótávolságon belül a két Huey változatlanul ott lebegett a határ túloldalán.

– Miért küldtek maguk után vadászgépeket és helikoptereket? – kérdezte az őrmester, miután elgondolkodva nézte őket.

– Insa Alláh, őrmester efendi! – adta meg a semmire nem kötelező választ Azadeh. – Sajnos, a határnak azon az oldalán sok furcsaság történik mostanában.

– Milyen a helyzet? – Az őrmester határozott kézmozdulattal elküldte az embereit, és éberén hallgatta, mit mesél az asszony. A rendőrök lassan körbejárva alaposan szemügyre vették a helikoptert, lelkiismeretesen megvizsgálták a pilótafülkét, és látták a golyó ütötte lyukakat, a megszáradt vért, az összetört műszereket. Az egyik kíváncsian elhúzta az utastér ajtaját, felfedezte a kisebb arzenált is kitevő fegyvereket, és az újabb lyukakat.

– Parancsnok úr!

Az őrmester intett, hogy hallotta, de udvariasan kívárta, amíg Azadeh a mondanivalója végére ért. A falusiak is tágra nyílt szemmel figyeltek, nem volt közöttük egyetlen csadort viselő, lefátyolozott nő sem. A beszámoló után az őrmester az egyik szegényes falusi házra mutatott. – Húzódjanak talán az árnyékba! – mondta udvariasan. Metsző hideg volt, és vastag hó borított mindent, csillogásával csak növelve az a nélkül sem csekély hidegérzetét. Az őrmester ráérősen a helikopterhez ballagott, alaposan szétnézett az utastérben, és aztán a pilótafülkében is. Megtalálta a kukrit, felig kihúzta a tokjából, visszatolta, és intett Azadehnek és Erkkinek, hogy menjenek oda hozzá. – Mivel magyarázza ezt a sok fegyvert, efendi? – érdeklődött.

Azadeh zavartan lefordította a kérdést.

– Mondd azt, hogy hegyi banditák el akarták lopni a helikoptert, és amikor menekülniük kellett, hátrahagyták őket!

– Á, a hegyi törzsek! Meglepő, hogy ilyen értékes holmit csak úgy otthagynak, engedik, hogy elrepüljön vele. Ezt mivel magyarázza? – érdeklődött továbbra is kedvesen az őrmester.

– Kormányhú erőik végeztek velük, én pedig a nagy kavarodásban el tudtam szökni.

– Kormányhú erőik, efendi? Kikre gondol?

– Tebrizi rendőrök voltak. – Erkki érezte, hogy minden kérdés egyre ingoványosabb talajra vezet. – Kérdezd meg, hogy telefonálhatunk-e! – fordult a feleségéhez.

– Telefonálni? Természetesen. Ha itt lesz az ideje. – Az őrmester a változatlanul a határ fölött köröző Huey helikopterekre nézett, majd átható pillantást vetett Erkkire, és azt mondta: – Örülök, hogy a

kollégák teljesítették a kötelességüket. A rendőr legyen hű az államhoz, a néphez, és tartsa fenn a törvényes rendet. A fegyvercsempészás törvényellenes cselekedet, a feladatát teljesítő rendőrség elől megszökni pedig bűncselekmény. Igazam van?

– Tökéletesen! De mi nem vagyunk fegyvercsempészek, őrmester efendi, és nem is a törvényt védő rendőrök elől menekülünk! – válaszolta hevesen Azadeh. Közel, nagyon közel volt még a határ, és zsigereiben érezte a menekülésük utolsó szakaszának rémületét. Hákim biztosan riasztott mindenkit a határ mentén! Rajta kívül senkinek sincs annyi hatalma a környékén, hogy ilyen rövid idő alatt, földön és levegőben is, megszervezze az üldözést, gondolta.

– Van fegyvere? – kérdezte változatlanul udvarias hangon Erkkitől az őrmester.

– Csak egy tőr.

– Ideadná? – Miután átvette a tőrt, rájuk szólt: – Legyenek szívesek, kövessenek!

A rendőrőrsre mentek, amely a falu főterén, a mecset mellett, kis téglapépületben működött, és néhány cellából és telefonnal felszerelt irodahelyiségből állt. – Pár hónapja elég sok menekült megfordul nálunk – irániak, britek, európaiak, amerikaiak, rengeteg azerbajdzsáni, de szovjet egy sem. – Az őrmester jót nevetett viccnek szánt megjegyzésén. – Rengeteg menekült, gazdagok, szegények, jók, rosszak, köztük sok bűnöző is. Volt, akinek vissza kellett fordulnia, mások továbbmehettek. Insa Alláh, eh? Kérem, várjanak meg ott!

Az „ott” nem cella, hanem kis szoba volt, néhány székkal, íróasztallal, rácsos ablakkal, sok léggel, és mindössze egy kijáráttal. De legalább meleg és viszonylag tiszta! – Kaphatnánk valami ételt, innivalót, és telefonálhatnánk? – kérdezte Azadeh. – Természetesen megfizetjük, őrmester efendi!

– Majd szólok, hogy hozzanak a szállodából. Ízletesen főznek, és nem is drága.

– A férjem telefonálni szeretne! – mondta már-már magából kikelve az asszony.

– Természetesen... a megfelelő időben.

Ez délelőtt történt, most pedig már késő délután volt. Közben vittek nekik ételt – rizst, birkagulyást, falusi kenyeret és török kávét –, amiért riállal fizethettek, tökéletesen elfogadható, normális árat. Az őrmester megengedte, hogy használják a guggolós mellékhelyiséget, és vizet is vehettek tisztálkodáshoz egy nyitott

tartályból. Elsősegélycsomag nem volt az őrszobán, csupán jód. Erkki – összeszorított foggal – amennyire tudta, kitisztította a sebet, kimerülten hátradólt az egyik széken, és pillanatokon belül elaludt. Időnként nyílt az ajtó, rendőrök néztek be hozzájuk, de csak kis időre. – *Matyжебájuscije!* – motyogta ilyenkor félálomban Erkki. – Mit akartok?! Hová szökhetnénk?!

Azadeh igyekezett megnyugtatni, szorosán mellette ült, és nagyon vigyázott, hogy ne lehessen észrevenni rajta, mennyire fél. Valamivel jobban érezte már magát, mert megfésülködhetett, megmoshatta az arcát, és tiszta kasmírpulóvert vehetett föl. A bezárt ajtón túl emberi hangokat hallott, időnként telefoncsörgést, személy- és teherautók zaját. Egy idő után rajta is erőt vett a fáradtság, mélyen elaludt, és rosszakat álmodott: gépkocsik és helikopter motorzaját hallotta, lövéseket, aztán Hákimot látta, amint lovon feléjük vágat, ők pedig Erkkivel nyakig be voltak ásva a földbe, és a dübörgő ló paták hajszállal kerülték csak el őket. Később – nem tudta, hogyan – sikerült kiszabadulniuk, és a határ felé rohantak, amit magas szögesdrótkerítés választott el tőlük, és Mahmud, a hamis mollah is felbukkant a mézáróssal, hogy útjukat állja, aztán...

Az ajtónyitásra mindketten riadtan kapták fel a fejüket. Makulátlan egyenruhát viselő, magas, szigorú pillantású őrnagyot láttak, vele az őrmestert és egy másik rendőrt. – Legyen szíves, adja ide a papírjait! – mondta udvarias, de ellentmondást nem tűrő hangon Azadehnek.

– Már odaadtam az őrmesternek, őrnagy efendi!

– Egy finn útlevelet adott neki. Én az iráni iratait kérem. – Az őrnagy várakozón előrenyújtotta a kezét, az őrmester, mivel nem találta elég gyorsnak Azadeh mozdulatát, lekapta a válláról a táskáját, és a tartalmát az asztalra borította. A másik rendőr a kezét revolvere markolatán tartva Erkkihez lépett, és arccal a fal felé beállította az egyik sarokba. Az őrnagy széket húzott elő, keresztbe vetett lábbal leült, átvette az őrmestertől az iráni személyi igazolványt, gondosan áttanulmányozta, majd szemügyre vette az asztalon heverő többi holmit is. Amikor az ékszeres zacskóba belenézett, elkerekült a szeme az ámulattól. – Honnan szerezte ezeket? – kérdezte döbbenten.

– A sajátjaim. A szüleimtől örököltem őket – válaszolta Azadeh. Félt, mert fogalma sem volt róla, mit és mennyit tud az őrnagy, és nyugtalanította a pillantás is, amellyel – igen alaposan – megnézte.

Erkki ugyancsak látta, és legalább annyira ideges lett tőle. – Használhatná a férjem a telefont?. Szeretne...

– A megfelelő időben! – vágott közbe az őrnagy. – Azt hiszem, az őrmester ezt már többször mondta. – Becipzárta a táskát, visszatette az asztalra, közben egyfolytában Azadeh mellét bámulta. – A férje nem beszél törökül?

– Nem, őrnagy efendi!

A tiszt Erkkihez fordult, és kiművelt angolsággal közölte: – Tebrizből kérték, hogy tartóztassuk le magát. Gyilkossági kísérletért és emberrablásért.

Azadeh elsápadt, és Erkkinek komoly erőfeszítésébe került, hogy ne lehessen észrevenni rajta, mennyire megijedt a hírtől. – Emberrablásért? Kit raboltam el, uram? – kérdezte.

– Ne tegyen úgy, mintha nem tudná! – válaszolta elégedetlenül az őrnagy. – Ezt a hölgyet. Azadehet, Hákimnak, a Gorgonok hánjának a hűgát.

– De hiszen a feleségem! Hogyan rabolhatja el egy férj...

– Tudom, hogy a felesége, és azt ajánlom, hogy őszintén mondja el a teljes igazságot! A letartóztatási kérelem szerint akarata ellenére hurcolta el, és ellopott egy iráni helikoptert. – Látva, hogy Azadeh mondani akar valamit, a tiszt fenyegetően rászólt: – A férjét kérdeztem, nem magát! Szóval?

– Valóban a beleegyezése nélkül történt, a helikopter azonban brit tulajdonban van, nem iráni.

Az őrnagy kis időre elgondolkodott a válaszon, és utána Azadehet is megkérdezte: – így történt?

– A... beleegyezésem nélkül hozott el... – De?

Az asszony nem tudta, mit válaszoljon, kétségbe volt esve, a feje rettenetesen zúgott: Mentő ötletként csak az jutott az eszébe, amit a török rendőrökről hallott, hogy nagyon szigorúak, sokat adnak a tekintélyükre, és mások előtt ragaszkodnak hozzá, hogy megkörnyékezhettek látsszanak. – Kérem, őrnagy efendi, beszélhetnénk négyszemközt? – fordult hozzá esdeklő hangon.

– Folytassa, asszonyom! – válaszolta zordan a tiszt, de mert látta arcán a rémületet, és őszintén értékelte a szépségét, megesett rajta a szíve, és hozzátette! – Nyugodtan beszélhet, az embereim nem tudnak angolul. Nos?

A felszólításnak engedve Azadeh kissé kapkodva, de szavait gondosan megválogatva, beszámolt apjának tett esküjéről, beszélt

Hákimról és feloldhatatlannak látszó dilemmájukról, arról, hogy sem maradni, sem elszökni nem tudott, és végül Erkki találékonyan, ritka bölcsességgel átvágta a gordiuszi csomót. – Igen, a beleegyezésem nélkül történt – fejezte be könnyes szemmel az elbeszélést –, de a bátyám tudtával és segítségével...

– Ha Hákim hán valóban a beleegyezését adta, akkor miért ígér hatalmas vérdíjat annak, aki akár élve, akár halva elviszi neki a férjét, miért kérte az ön letartóztatását és azonnali visszatoloncolását? – kérdezte a tiszt.

Azadeh szédült, kis híján elájult, és Erkki oda is akart ugrani hozzá, hogy elkapja, de mihelyt megmozdult, azonnal revolvercsövet érzett a bordái között. – Csak segíteni akartam! – tiltakozott kétségbeesetten.

– Maradjon nyugton! – szólt rá szigorúan az őrnagy. – Ne öld meg! – figyelmeztette törökül a rendőrt, aztán visszaváltott angolra: – Nos, Azadeh úrnő? Miért?

Azadeh megpróbált ugyan, de képtelen volt válaszolni. Csak a szája mozgott, hang nem jött ki a torkán, és Erkkinek kellett a segítségére sietnie. – Mi mást tehetett volna a hán? – kérdezte. – A tekintélyéről, a becsületéről van szó. Hogy megőrizze őket, így kell viselkednie, függetlenül attól, hogy magánemberként mihez adta a beleegyezését. Nincs igazam, őrnagy?

– Lehet. Elképzelhető, bár túl gyorsan, túl hevesen reagált. Miért küldetett maguk után vadászrepülőket, helikoptereket, ha valóban azt akarta, hogy elszökjenek? – kérdezte a tiszt. – Valóságos csoda, hogy nem kényszerítették leszállásra, nem lőtték szét a gépét. Amit a felesége mondott, az első szótól az utolsóig szemenszedett hazugságnak tetszik. Könnyen elképzelhető, hogy nem meri elmondani az igazat, annyira fél magától. De tegyük fel, valóban olyan körülmények között szöktek meg, ahogy maga állítja! Mesélje el egészen pontosan, hogyan történt!

Erkki eleget tett a felszólításnak, teljes részletességgel beszámolt a menekülésről, és utána úgy érezte, nem maradt számára más lehetőség, mint várni, és reménykedni. Nyugtalanul a halottsápadt Azadehet figyelte, és arra gondolt, Hákim lényegében csak azt csinálta – élve, vagy halva, de kézre keríteni! –, amire eleve számítani lehetett. Végül is Abdalláh hán vére folyt az ereiben!

– És a fegyverek?

A váratlanul közbeszúrt kérdésre is őszintén válaszolt. Elmondta, milyen munkára kényszerítette a KGB, beszámolt Bajázid sejkről, az

elrablásáról és a váltságdíja körüli félreértésről, a palota elleni támadásról, és azt is bevallotta, hogy az életéért küzdve megölt több embert.

– Hányat?

– Nem emlékszem pontosan. Fél tucatot, lehet, hogy többet.

– Élvezte?

– Nem. Utálok a gyilkolást, őrnagy, de kérem, higgye el, hogy önhibánkon kívül kilátástalan helyzetbe kerültünk. Most sem akarunk mást, mint hogy elengedjenek bennünket. Kérem, engedje meg, hogy felhívjam a követségünket... kezességet vállalnak értünk... senkit sem akarunk bántani, nem jelentünk veszélyt!

– Szerintem igen. A történet, amelyet előadtak, túl fantasztikus. Magát emberrablásért és gyilkossági kísérletért körözik. Menjen az őrmesterrel! – válaszolta angolul az őrnagy, és rögtön megismételte törökül is. Mivel Erkki a fordítás végéig sem mozdult, sőt, támadóan összeszorította az öklét, az őrmester fenyegetően mellé lépett.

– Súlyos bűncselekménynek számít nálunk, ha valaki szembeszáll a rendőrséggel! Kövesse az őrmestert!

Azadeh szeretett volna mondani valamit, de nem mert – halálosan megrémült, amikor azt látta, hogy a férje idegesen lesöpri majáról az őrmester kezét, és csak akkor nyugodott meg valamelyest, amikor Erkki, dühét visszafojtva, bátorítóan rámosolygott. – Rendben van – mondta halkán, és engedelmesen a rendőr után indult.

Azadeh a rémülettől megnémulva nézett utána. Szeretett volna bátran viselkedni, de hiába, bármennyire erőlködött is, nem ment. Keze-lába megállíthatatlanul remegett, és csak arra tudott gondolni, hogy teljesen védtelen, a szobában rajta és a kiismerhetetlen arccal szemben ülő őrnagyon kívül nincs senki. – Insa Alláh! – gondolta, gyűlölve azért, amit – ebben szinte biztos volt – tenni készült.

– Nincs mitől félnie – mondta hosszú hallgatás után, inkább kíváncsi, mintsem ijesztő tekintettel a tisztt. Az asztalon heverő ékszeres zacskóért nyúlt. – A biztonság kedvéért – közölte, és kiment a szobából.

A cella szűk volt és mocskos, inkább lehetett ketrecnek, mint szobának nevezni. Kemény deszkapriccs szolgált benne fekvőhelyül, az apró ablakot sűrű rács takarta, egy falba erősített kampóról láncok lógtak, a sarokban latrina búzlott. Az őrmester rázárta Erkkire az ajtót, és az őrnagy csak a rácsos kémlelőnyíláson szólt be: – Ne

felejtse el, Azadeh úrnő „kényelme” attól függ, hogy maga hogyan viselkedik. – A válaszra nem volt kíváncsi, megfordult és távozott.

Magára maradva Erkki fel és alá kezdte róni a cellát, az ajtót, a zárat, a rácsokat, a padlót, a mennyezetet, a falakat, a láncot vizsgálta – kereste a menekülés módját.

OASIS HOTEL, SARGAZ, 23.52. Gavallan telefoncsörgésre riadt. Álmosan tapogatózott a sötétben, jó néhány másodpercbe beletelt, amíg sikerült megtalálnia a kagylót, és az éjjeliszekrényen álló lámpát is fel tudta gyújtani.

– Tessék!

– Üdvözlöm, Andrew, itt Roger Newbury. Elnézést, hogy ilyen későn zavarom, de...

– Semmi baj. Éjfélleg fenn akartam maradni, ahogy ígértem, de elnyomott az álom. Mi újság?

– Nem tudom, hogyan, érte el, amit akart, és utálok elrontani mások örömét, de az a helyzet, hogy kaptunk egy üzenetet Tebrizből, Henleytől.

– Baj van? – Gavallan szeméből pillanat alatt elszállt az álom.

– Attól tartok, igen. Elég furcsán hangzik, úgyhogy az a legjobb, ha beolvasom. – Rövid szünet következett, majd némi papírzörgés. – *Azt írja: „Értesültünk róla, hogy tegnap vagy az éjszaka folyamán merényletet kíséreltek meg Hákim hán ellen, és valamilyen módon Jokkonen kapitánynak is része volt benne. Éjszaka a helikopterén Törökország felé menekült, és erőszakkal magával vitte a feleségét. Hákim hán gyilkossági kísérlet és emberrablás vádjával elfogatóparancsot adatott ki ellene. Tebrizben jelenleg heves harcok dúlnak a különböző ideológiai beállítottságú fegyveres csoportok, szervezetek között, és nehéz pontos információkat szerezni. Mihelyt bármi újat megtudok, azonnal jelentkezem”* Hát ennyi. Elég megdöbbentő, nem? – Mivel nem kapott rögtön választ, Newbury idegesen rákérdezett: – Andrew! Ott van még?

– Igen... itt vagyok. Csak... csak megpróbálok magamhoz térni. Nem lehet, hogy az egész valami félreértés?

– Nem hiszem. Üzentem Henleynek, hogy sürgősen újabb információkat kérünk. Holnapra talán befut valami, és okosabbak leszünk. Addig is, azt ajánlom, hogy riassza a londoni finn

nagykövetet. A követség száma: 01-766-8888. Sajnálom, hogy
ilyesmivel kellett zavarnom.

Gavallan megköszönte az értesítést, és erős szédüléssel küszködve
helyére rakta a kagylót.

VASÁRNAP

28. fejezet

A TÖRÖK FALUBAN, 10.20. Azadeh felriadt, és egy ideig nem tudta, hol van, mi történt vele. Lassan tisztult csak ki a látása, apró részletekből rakta össze a szegényes berendezésű szobát, kezdte érezni a tiszta, de érdes, durva tapintású ágyneműt, a kemény matracot, és jött rá, hogy a falu egyetlen szállodájában van, ahová tiltakozása ellenére – mindenáron Erkkivel akart maradni – kísérte át előző este az őrszobáról az őrnagy és egy rendőr. A tiszt meg sem hallgatta a kifogásait, és ragaszkodott hozzá, hogy együtt vacsorázzanak a csöpp étteremben, ahonnan érkezésükkor azonnal kizavarták az összes vendéget.

– Feltétlenül ennie kell, hogy megőrizze az erejét. Kérem, foglaljon helyet! – mondta. – Amit választ, azt rendelem a férjének is, és átküldetem. Akarja?

– Igen. Legyen szíves – válaszolta, és idegesen leült, ki érezve a tiszt szavából a fenyegetést. – Tudok fizetni.

Az őrnagy telt ajkán halvány mosoly jelent meg. – Ahogyan óhajtja.

– Köszönöm, őrnagy efendi! Mikor mehetünk tovább a férjemmel?

– Ne ma beszéljük meg ezt, inkább holnap! – A tiszt intett a rendőrnek, hogy menjen ki, és örködjön az ajtó előtt. – Most már nyugodtan beszélhetünk angolul – mondta, miután kettesben maradtak, és ezüst cigarettatárcáját felpattintva megkínálta Azadehet.

– Köszönöm. Nem dohányzom. Mikor kaphatom vissza az ékszereimet, őrnagy efendi?

A férfi nagy műgonddal kiválasztott egy cigarettát, és a végét a tárcához ütögette, miközben egyfolytában az asszonyt figyelte. – Mihelyt biztonságos lesz. Abdul Ikail vagyok, Vanban állomásozom, és egészen a határig én felelek ezért a körzetért. – Meggyújtotta a cigarettát, mélyen leszívta a füstöt, de közben sem vette le az asszonyról a szemét. – Járt már Vanban?

– Nem. Soha.

– Álmos kisváros. Pontosabban volt – javította ki magát a tiszt –, mielőtt a maguk forradalma elkezdődött. A szolgálat persze akkor sem volt könnyű, a határ miatt. – Újabb mély szívás a cigarettából. – Mindig akadtak bűnözők, akik engedély nélkül át akartak kelni a határon. Csempészek, kábítószer- és fegyverkereskedők, tolvajok, mindenféle aljanép, akit csak el tud képzelni. – Lazán, csevegő hangot megütve beszélt, és olyan szaporán szívta a cigarettát, hogy a kis szoba hamarosan megtelt füsttel. Azadeh, hogy a félelmét leplezze, a táskája vállpántjával játszott.

– Isztambulban járt már?

– Igen. Egyszer, néhány napra, még kislánykoromban. Apámmal mentem, üzleti úton volt, és úgy időzítette, hogy felrakhasson egy repülőgépre. Svájcba mentem, tanulni.

– Még nem voltam Svájcban. Egyszer, szabadság idején, eljutottam Rómába, Bonnban és Londonban is jártam, különböző tanfolyamokon, de Svájcban nem. – A tiszt az emlékeibe merülve szívott még egyet-kettőt, elnyomta a cigarettát, és magához intette a szállodatulajdonost, aki addig türelmesen állt az ajtónál, várva a rendelést. Az étel egyszerű volt, de ízletes, és idegesítő alázatossággal szolgálták fel, ami még nyugtalanabbá tette Azadehet. A falu lakói nyilván nem voltak hozzászokva az olyan magas beosztású, fontos látogatókhoz, mint az őrnagy.

A tiszt, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, megjegyezte: – Fölösleges félnie, Azadeh úrnő! Nem fenyegeti semmilyen veszély. Éppen ellenkezőleg! Örülök, hogy élvezhetem a társaságát. Ritkán fordul meg ilyen... előkelő személy errefelé. – Végig a vacsora alatt udvariasan, de szünet nélkül faggatta az asszonyt Azerbajdzsánról, Hákim hánról. Ellenben semmit nem árult el a szándékaiból, nem mondta meg, mit szándékozik tenni Erkkivel, és egyáltalán, mi fog történni velük. – Lesz, ahogy lesz. Kérem, mondja el megint a történetüket! – felelte, amikor Azadeh, ki tudja hányadszor, rákérdezett.

– Már... elmondtam, őrnagy efendi! Higgye el, ez a színtiszta igazság! Nem kitalált mese. Az igazságot mondtam, és a férjem is.

– Természetesen. – Az őrnagy jó étvággal, nyugodtan falatozott. – De azért csak mondja el még egyszer!

Az asszony eleget tett a felszólításnak, közben nagyon félt. Olvasott a tiszt tekintetében, fölfedezte benne a leplezetlen vágyat. Annak ellenére, hogy a kísérő szavak nagyon udvariasak, már-már

szertartásosak voltak. – Ez az igazság! – jelentette ki ismét. Az ételhez alig nyúlt, az étvágya eltűnt, mintha nem is lett volna. – Nem követtünk el semmilyen bűnt. Isten a tanúm rá, hogy a férjem csak meg akart védeni bennünket!

– Istennek, sajnos nem áll módjában ön mellett tanúskodni. Természetesen elhiszem, hogy valóban, tiszta szívből hiszi is, amit mond. Szerencsére mi itt Törökországban világiasabb gondolkodásúak vagyunk, nem fundamentalisták, nálunk a vallás és az állam szigorúan kettéválik. Isten és közénk nem áll egyetlen, önmagát közvetítőnek kinevező személy sem, és ragaszkodunk hozzá, hogy úgy élhessünk, ahogyan akarunk, ne kényszerítsék ránk senkinek a hiedelmét vagy törvényét. – A tiszt elhallgatott, néhány másodpercig feszülten figyelt. A szállodába menet géppisztoly-sorozatokat és aknavetőket durranásait hallották a távolból, és most, az étterem csöndjében a hangok még tisztábban kivehetők voltak. – Nyilván kurdok. Védik az otthonaikat valahol, a hegyek között. – Némi indulattal legörbítette a száját, és hozzátette: – Úgy hallottuk, hogy Khomeini a hadsereget és a zöldszalagosokat küldte ellenük.

– Ez csak újabb, szörnyű hiba. A bátyám is ezt mondja.

– Tökéletesen egyetértek vele. Én is kurd vagyok. – A tiszt felállt. – Éjszakára rendőrt állítok az ajtaja elé. Azért, hogy teljes biztonságban legyen. – A szája sarkában ismét megjelent a korábbi, nehezen megfejthető mosoly. – Az ön érdekében. Kérem, ne hagyja el a szobáját, amíg... amíg önért nem megyek, vagy el nem küldök önért valakit! Ha teljesíti a kérésemet, azzal csak használ a férjének! Aludjon jól!

Azadeh visszament hát a szobájába, és mivel látta, hogy nincs zár az ajtón, széket támasztott a kilincs alá, A szobában hideg volt, a mosdótál mellé kancsóban bekészített víz tetején vékony jégvárta képződött. Gyorsan megmosakodott, alaposan megtörölte magát, aztán imádkozott, Erkkiért külön is, majd leült az ágyra.

Óvatosan kifejtette táskája bélése alól a hat hüvelyk hosszú, acélból készült kalaptűt, és elgondolkodva nézte egy darabig. Tűhegyes volt, a feje kicsi, de jól meg tudta fogni, hogy döfhessen vele. A párnája alá rejtette, ahogy annak idején Ross mutatta. „Megvédheted vele magad – mondta mosolyogva. – Aki rád támad, nem veszi észre, és könnyen, elő tudod kapni. Olyan szép lánynál, mint te, mindig kell, hogy legyen fegyver. Minden eshetőségre”.

„De Johnny! Én képtelen volnék... Soha!”

„Ha a szükség úgy hozza, használni fogod, és jobb, ha felkészülsz rá. Ha van fegyvered, bármilyen, megtanulod használni és elfogadod, hogy önvédelemből esetleg kénytelen leszel ölni, akkor soha, de soha nem kell félned”. A svájci magassíkon együtt töltött, csodálatos hónapok alatt meg is tanította rá a lányt, hogyan bánjon a hosszú, erős tűvel. „Ha egy hüvelyk mélyen odadönsz a megfelelő helyre, már az is halálos...” A fegyver azóta mindig Azadehnél volt, de egyszer sem használta, még a faluban sem. A faluban!

Talán ma éjjel, gondolta, körbesimogatva ujjával a gömbölyű fejet. Insa Alláh! És Erkki? Insa Alláh, gondolta újból, de rögtön eszébe jutott, amit a férje mondott egyszer: „Az Insa Alláh remek dolog, Azadeh, jó kifogás, de istennek, bárhogyan nevezzék is, időnként elkel egy kis földi segítség.”

Igazad volt, Erkki, mondta magában. Felkészültem, drágám, és ígérem, hogy holnap segíteni fogok! Még nem tudom, hogyan, de kiszabadítalak.

Feltámadt önbizalommal fújta el a gyertyát, és sínadrágban, pulóverben, ahogy volt, összegömbölyödött a takaró alatt. Figyelte az ablakon beeső holdfényt, és viszonylag hamar felmelegedett. A kellemes meleg, a kimerültség, a fiatal kor természetes igénye gyorsan fölülkerekedett éberségén, és álom nélküli, mély alvásba zuhant.

Valamikor az éjszaka folyamán felriadt, és a gyöngye fényben látta, hogy a kilincs lassan megmozdul. A kalaptűért nyúlt, mozdulatlanra merevedve várt, szemét pillanatra sem vette le az ajtóról. A láthatatlan kéz teljesen lenyomta a kilincset, de az ajtó nem nyílt ki, a nekifeszített szék szilárdan a helyén tartotta. A kilincs ismét megmozdult, majd eredeti állásába került, és ott is maradt. Csönd volt, Azadeh sem lépteket, sem lélegzést nem hallott, és nem próbált meg bemenni hozzá senki. Mosolyogva idézte fel magában, hogyan tanította meg Johnny a kilincs alá feszíteni a szék támláját, megakadályozni, hogy bárki benyisson hozzá, ha nem akarja. Remélem, boldog leszel, drágám, gondolta, és mosolyogva, arccal az ajtó felé újból elaludt.

Reggel kipihenten ébredt, sokkal erősebbnek érezte magát, mint előző este, felkészültebbnek a harcra, amelyről érezte, hogy kikerülhetetlen. Nem tudta pontosan, mire ébredt fel, csak azt, hogy nem az utcai forgalom és az árusok zajára. Hamar rájött, meghallva az újabb kopogtatást.

– Ki az?

– Ikail őrnagy.

– Egy pillanat! – Csizmát húzott, sietve megigazította a haját, lesimította a pulóverét, és ajtót nyitott. – Jó reggelt, őrnagy efendi!

A tiszt, mielőtt megszólalt volna, alaposan megnézte a félreállított széket.

– Jól tette, hogy eltorlaszolta az ajtót, de... engedély nélkül ne csinálja többé! – A szék után Azadeh következett, őt is hasonló alaposággal vette szemügyre. – Kipihentnek látszik. Remek. Már rendeltem kávét és friss kenyeret. Mit szeretne még?

– Elmenni innen minél előbb, a férjemmel.

– Valóban? – Az őrnagy becsukta az ajtót, és háttal az ablaknak letelepedett a székre. – Ha hajlandó az együttműködésre, akár azt is el lehet intézni.

Amikor beljebb lépett, Azadeh, ügyelve, hogy ne legyen nagyon feltűnő, elhátrált, és most az ágy szélén ült, kezét a párna mellett tartva. – Milyen együttműködésre gondol, őrnagy efendi?

– Jó volna elkerülni az összeütközést – válaszolta rejtélyesen a tiszt. – Ha hajlandó együttműködni... és saját akaratából, még ma este visszamenni Tebrizbe, akkor a férje egy éjszakát még őrizetben tölt, de holnap elviszik Isztambulba.

– Isztambulba? Hová?

– Először – a biztonság kedvéért – egy börtönbe, ahol a nagykövete meglátogathatja, és – ha Isten is úgy akarja – kihozhatja onnan.

– Miért vinnék börtönbe, amikor nem követett el...

– Védelemre van szüksége, vérdíjat tűztek ki a fejére – vágott az asszony szavába az őrnagy. – Akár élve, akár holtan viszi vissza valaki, megkapja. Sok honfitársa van a faluban és a környékén, és a legtöbbjük éhezik. Nincs-e szüksége önnek is a védelemre? Bárki boldogan elrabolná, visszavinné a háznak az egyetlen hűgát, hogy megkapja érte a gazdag jutalmat. Nincs igazam?

– Készséggel visszamennék, ha segítenék vele a férjemen – válaszolta gondolkodás nélkül Azadeh. – De ha megteszem, őrnagy efendi, mi a biztosíték rá, hogy nem esik bántódása, és valóban Isztambulba küldik?

– Semmi. – A rendőrtiszt közelebb lépett, fenyegetően Azadeh fölé tornyosult. – A másik lehetőség, hogy ha nem megy önként, akkor visszatoloncoljuk magukat, aztán... Segítsen magán, ahogy tud.

Azadeh nem állt fel, a kezét sem húzta vissza, és nem nézett az őrnagyra. Visszamennék, gondolta, de ha itt hagyom, Erkki védtelen lesz. Együttműködni? Azt jelentené, hogy önként be kell bújnom ennek az embernek az ágyába? – Pontosan miben kell együttműködnöm? Mit akar tőlem? – kérdezte, és dühös volt, mert a hangját a korábbinál sokkal gyöngébbnek, félénkebbnek érezte.

A tiszt kurtán nevetett, majd fölényes gúnnyal válaszolt:

– Csak azt akarom, hogy megtegye, ami minden nőnek nehezebbre esik: legyen szófogadó, vitatkozás nélkül csinálja azt, amire utasítást kap, és ne próbáljon meg ravaszkodni. – Indulatosan sarkon fordult, de mielőtt becsapta volna maga mögött az ajtót, még visszaszólt:

– Maradjon a szállodában! Később visszajövök. Remélem, addigra alaposan átgondolja, amit mondtam... és megfelelő választ fog adni.

Ha erőszakoskodni próbál, megölöm, határozta el magára maradva Azadeh. Nem adhatom oda neki magamat cserébe az esetleges szabadulásért – a férjem nem viselné el, és én sem bocsátanám meg magamnak. Ha megtenném; akkor sem biztos, hogy visszakapjuk a szabadságunkat, és ha mégis, Erkki képtelen volna együtt élni a tudattal, bosszúért lihegne, és én sem tudnék megbékélni vele.

Felállt, az ablakhoz lépve a forgalmas falusi utcát, a környező, hó borította hegyeket figyelte, amelyek között, szinte karnyújtásnyira, ott húzódott a határ.

– Az egyetlen lehetőség Erkki számára, ha visszamegyek – mondta halkán. – De azt sem tehetem, legalábbis az őrnagy engedélye nélkül nem. És ha megengedi is...

A RENDŐRŐRSÖN, 11.58. Az ablakot elzáró vasrács középső rúdja nem tudott ellenállni Erkki erejének, és némi cementtel a végén kiszakadt a helyéről. Sietve visszaillesztette, cementet is kapart a tövébe, és kinézett a folyosóra. Őrt nem látott. Egész éjszaka dolgozott a rúdon, kitartóan, mint az inas csontot tisztogató kutya, és végre, volt fegyvere, egyben feszítő vasa is a többi rúd kilazításához.

Fél órába fog telni, nem többbe, gondolta, és elégedetten visszaült a priccsre. Este, miután megkapta a vacsoráját, a rendőrök magára hagyták, biztosak voltak abban, hogy a ketrecből nem tud szabadulni. Reggel rossz ízű kávét adtak neki, egy darab száraz kenyeret, és csak néztek rá értetlenül, amikor az őrnagy és a felesége felől érdeklődött. Erkki nem tudta, hogy van törökül az őrnagy, és azt sem, hogy hívják

a tisztet, de miután a vállára mutatott, és megpróbálta lerajzolni a rangjelzést, a rendőrök végre rájöttek, mit akar tőlük. Sok haszna azonban nem volt, mert csak a vállukat vonogatták, érthetetlen török szóáradatot zúdítottak rá, majd magára hagyták. Az őrmester, akivel úgy-ahogy szót tudott érteni, nem bukkant fel.

Azadeh is tudja, mit kell tennie, gondolta. Mindketten veszélyben vagyunk, és ahogy tudunk, megpróbálunk szabadulni. De ha bántják, vagy csak egy ujjal is hozzáérnek, nagyon megkeserülök. Esküszöm!

Eppen túljutott a fogadalmon, amikor nyílt a folyosó végén az ajtó, az őrnagy bukkant fel, és rögtön oda is ment hozzá. – Jó reggelt! – köszönt, és enyhén fintorgott hozzá; nyilván kellemetlennek találta a börtönszagot.

– Jó reggelt, őrnagy! Hol van a feleségem, és mikor engednek el bennünket? – kérdezte Erkki.

– A felesége a faluban van, teljes biztonságban, és jól kipihente magát. tőle tudom, nemrég találkoztam vele. – A tiszt észrevette, hogy Erkkinek piszkos a keze, és alaposan megnézte a ketrec zárját, az ablakrács rúdait, a padlót és a mennyezetet. – A biztonsága, és az, hogy milyen bánásmódban lesz része, magától függ. Megértette?

– Igen. Tökéletesén. Én pedig, mint legmagasabb rangút, magát teszem felelőssé azért, hogy ne essen bántódása.

– Remek! – mondta gúnyos nevetés kíséretében a rendőr, de utána rögtön elkomorult. – A legjobb az lenne, ha sikerülne elkerülnünk a konfrontációt. Ha hajlandó együttműködni, akkor a ma éjszakát még itt tölti, holnap pedig őrizettel Isztambulba küldöm – ott a nagykövetük is meg tudja látogatni – hogy bíróság előtt feleljen a maga ellen felhozott vádakra, vagy ha úgy döntenek, rögtön kiutasítsák.

– Akarata ellenére hoztam ide a feleségemet – válaszolta Erkki, egyelőre félrerakva a saját problémáit. – Semmit nem követett el, őt haza kell engedniük. Tud kíséretet adni mellé?

– Attól függ, maga mennyire lesz hajlandó együttműködni – mondta némi gondolkodás után az őrnagy.

– Megkérem, hogy menjen haza. Ragaszkodni fogok hozzá, ha erre gondol.

– Hazaküldeni éppen lehetne... – Az őrnagy szándékosan nyújtotta a szót, lassan beszélt, hogy idegesebbé tegye Erkket. – Hogyne! Előfordulhat azonban, hogy útban a határ felé, vagy talán már a szállodából, ismét „elrabolják”, ezúttal banditák, iráni banditák,

megátalkodott bűnözők, és akár hónapokig is a hegyekben tartják, hogy csak jókora váltságdíjért adják vissza a hánnak.

Erkki belesápadt a gondolatba. – Mit akar tőlem? Mit csináljak? – kérdezte.

– Nem messze van a vasút. Ma éjjel nyugodtan ki lehetne csempészni magát innen, és elmehetne Isztambulba. A vádakat elejtenék, munkát is kapna. Repülhetne, oktathatná a helikopterpilótáinkat – két évig. Cserébe vállalná, hogy nekünk dolgozik, információkkal lát el bennünket Azerbajdzsánról, arról a Mzsitrik nevű szovjetről, akit említett és Hákim hánról. Az életkörülményeiről, arról, hogyan lehet bejutni a palotába, és minden egyébéről, amit kérdezőnk.

– Mi lenne a feleségemmel?

– Saját akaratából Vanban maradna, mondjuk egy-két hónapig, amíg megbizonyosodunk róla, hogy maga betartja a megállapodásunkat, utána csatlakozhat magához.

– Ha még ma épségben visszaviszik Hákim hánhoz, és megbizonyosodom róla, hogy nem esett baja, akkor vállalom.

– Nem azért vagyok itt; hogy egyezkedjem magával! – csattant fel türelmetlenül az őrnagy. – Vagy elfogadja az ajánlatomat, vagy nem!

– Kérem! Amit tettem, ahhoz neki semmi köze. Engedjék haza! Kérem!

– Ennyire ostobának tart bennünket? Vállalja, hogy dolgozik nekünk vagy sem?

– Igen, de azt akarom, hogy előbb ő biztonságban legyen.

– Úgy látom, mégis azt szeretné, hogy valaki hozzányúljon. Előbb!

Erkki a tiszt felé lódult, a rácsnak ütközve megremegettette az egész, vastag rudakból készült ketrecet. Nem érte el azonban, és az őrnagy csak nevetett, látva, hogyan markolja tehetetlenül a pusztá levegőt. Pontosan kiszámította, hová álljon, sokkal tapasztaltabb volt, semhogy felkészületlenül érhesse bármilyen támadás. Ragyogóan értett ahhoz is, hogyan lehet fenyegetéssel, csábítással, ha kell, időhúzással, vagy éppen gúnyolódással addig fokozni a fogoly félelmét, izgatottságát, hogy áthatolhasson a hazugságok és féligazságok falán, és eljusson az igazsághoz.

A felettesei rábízták, hogy eldöntse, mi legyen a két őrizetbe vett személlyel, és ő már döntött. Nyugodt mozdulattal elővette a revolverét, felhúzta, és Erkki fejét célba vette. A pilóta ettől sem hátrált meg, ziháló mellel, keményen markolta tovább a rácsot.

– Rendben van – mondta nyugodtan az őrnagy, és visszacsúsztatta a tokjába a fegyvert. – Ne felejtse el, hogy a felesége sorsa magától függ!

Miután elment, Erkki teljes erőből nekiesett a ketrec ajtajának, amely recsegett, hajladozott ugyan, de hiába rángatta, feszegette, kitartott.

A TÖRÖK FALU RENDŐRŐRSZOBÁJÁN 17.18. – ...ahogy ön is mondja, efendi! Számíthatok rá, hogy elintézi? – kérdezte tiszteletteljes hangon a telefonba az őrnagy. Az őrszoba egyetlen íróasztala mögött ült, az őrmester állva várakozott, a telefon mellett ott feküdt a *kukri*, és Erkki tőre. – Igen. Pontosan... egyetértek. *Szalaam*. – A beszélgetést befejezve a tiszt cigarettára gyújtott, és rögtön indult.

– A szállodában leszek.

– Igenis, efendi! – Bár a szeme sokat sejtetően megcsillant, az őrmester arcáról nem lehetett leolvasni, hogy mire gondol. Csöndben figyelte, ahogy az őrnagy megigazítja a haját, elrendezi az egyenruháját, és fölteszi a fejére rangot, tekintélyt sugárzó fezét.

– Rendőrség. Tessék! – válaszolt egy telefonhívásra. – Üdvözlöm, őrmester! – Hallgatta a kollégáját, és az arca közben egyre komorabbá vált. – De hát... igen... természetesen. – Lerakta a kagylót, és izgatottan a tiszt után szólt: – Kurbel őrmester telefonált a határőröktől, őrnagy efendi! Azt mondja, teherautónyi iszlám gárdista jön hozzánk, egy mollah vezetésével. El akarják vinni a helikoptert és a foglyokat...

– Ki engedte át őket a határon?! – csattant fel dühösen az őrnagy. – Mindenki ismeri a parancsot, hogy mollah-kat és forradalmárokat tilos beengedni!

– Nem tudom, efendi – válaszolta megrettenve az őrmester. – Kurbel csak annyit mondott, hogy hivatalos papírt mutattak, és ragaszkodtak hozzá, hogy átjöhessenek. Mindenki tud a környéken az iráni helikopterről, úgyhogy meg sem próbálta feltartóztatni őket.

– Fegyver van náluk?

– Azt nem mondta, efendi!

– Szedje össze az embereit! Mind, az utolsó szálig, és géppisztoly is legyen mindegyiknél!

– De... mi lesz a foglyokkal?

– Felejtse el őket! – kiáltott rá az őrmesterre az őrnagy, és kivágtatott a szobából.

A TÖRÖK FALU SZÉLÉN, 17.32. Az iráni légierő négykerék-meghajtású, nagy platós, személyszállításra is alkalmas tartálykocsija lekanyarodott az országútról a kis ösvényre. A sofőr sebességet váltott, és a mély hó ellenére könnyedén odahajtott a rendőr őrizte helikopterhez.

Fél tucat zöld karszalagot viselő, fegyveres fiatal ugrott le a járműről, három, az iráni légierő egyenruháját viselő katona, és egy mollah.

– *Szalaam*. Azért jöttünk, hogy az imám és a nép nevében elvigyük, ami a miénk – mondta fontoskodva a mollah, és hogy a szavainak nagyobb nyomatékot adjon, a feje fölé tartva harciasan megrázta a géppisztolyát. – Hol az emberrabló és az asszony?

– Én... erről az egészről semmit sem tudok – válaszolta zavartan a rendőr. Határozott parancsot kapott: őriznie kellett a helikoptert, és senkinek nem engedni, hogy hozzányúljon. – Menjenek az őrszobára, ott érdeklődjenek!

Észrevette, hogy az egyik katona kinyitja a pilótafülke ajtaját, behajol, két társa pedig már tekeri le a teherautóról a csövet, hogy feltöltse üzemanyaggal a helikoptert.

– Hé! Maguk! Ki engedte meg, hogy hozzányúljanak?!

– Itt van a felhatalmazás! – A mollah meglengetett egy papírt, és ezzel még inkább zavarba hozta az olvasni nem tudó rendőrt.

– Jobb volna, ha előbb az őrszobára mennének... – hebegte az őrszem, és megkönnyebbülve felsóhajtott, amikor meglátta a faluból a keskeny csapáson döcögve feléjük tartó rendőrautót. A mollah, zöldszalagosaitól körülvéve, félelem nélkül ment a kocsiból kiszálló őrnagyhoz, az őrmesterhez, és két fegyveres rendőrhöz.

– Maga kicsoda? – kérdezte határozott hangon az őrnagy.

– Ali Miandiri mollah, a hvoji bizottságtól. Azért jöttünk, hogy az imám és a nép nevében visszavegyük ellopott tulajdonunkat, az emberrablót és az asszonyt – Az asszonyt? Ófenségére, Hákim hán hűgára gondol?

– Igen. Rá.

– Imámot mondott? – kérdezett tovább a tiszt. – Miféle imám?

– Khomeini imám, béke legyen vele örökké!

– Á, szóval Khomeini ajatollah-ról van szó! – Az őrnagyot dühítette az önkényesen használt titulus. – És miféle népről beszél?

A mollah nem ijedt meg a határozott hangtól, papírokat vett elő, és a tiszt felé tartotta őket. – Az iráni népről Itt van a meghatalmazásunk.

Az őrnagy belenézett a két perzsa nyelven, kézzel írt, gyűrött papírba. Az őrmester és emberei közben a teherautó felé húzódtak, fölényes, megvető pillantást váltva ki a mollah-ból és fegyvereseiből.

– Ezek nem szabályos meghatalmazások – mondta az őrnagy. – Hiányzik róluk a pecsét és a hvoji rendőrfőnök aláírása.

– Fölöslegesek. A bizottság adta ki őket.

– Miféle bizottság? Nem ismerek semmiféle bizottságot.

– Az egész körzet és a rendőrség is a hvoji forradalmi bizottság fennhatósága alá tartozik.

– Ez a körzet? Törökországban vagyunk! – mondta nem titkolt indulattal a hangjában a tiszt.

– A határig terjedő iráni területre gondoltam.

– És ki hatalmazta fel magukat, hogy itt intézkedjenek? Mutassa a felhatalmazást! – dörrent a mollah-ra az őrnagy.

A zöldszalagosok felől elégedetlen morgás hallatszott. – Már megmutatta – szólt ellenségesen az egyik fiatalember. – A bizottság írta alá.

– Kicsoda? Maga?

– Igen – válaszolta a mollah. – Érvényes, tökéletesen jogszerű. A bizottság fölött nincs más hatóság. – Látva, hogy a három repülő érdeklődéssel hallgatja a szópárbajt, rájuk förmedt: – Mire várnak? Töltsék fel a helikoptert!

– Elnézést, kegyelmes úr, de a pilótafülke megsérült, a műszerek egy része össze van törve! – válaszolta sietve az egyik katona, még mielőtt az őrnagy bármit mondhatott volna. – Ahhoz, hogy felszálljunk vele, előbb alaposan át kell vizsgálni. Biztonságosabb lenne...

– A hitetlen éjszaka is el tudott vele repülni idáig, és épségben leszállt! Hogyhogy maguk nappal sem képesek visszavinni?!

– Biztonságosabb volna, ha előbb átvizsgálánk.

– Biztonságosabb? Miért? – szólt közbe az egyik iszlám gárdista, és fenyegetően a katona felé mozdult. – Isten kezében vagyunk, az ő parancsait teljesítjük. Megtagadják a parancs teljesítését? Itt akarják hagyni a helikoptert?

– Természetesen nem! Dehogy! – tiltakoztak a repülősök.
– Akkor tegyék, amit a mollah mondott! Töltsék fel, de rögtön!
– Persze! Máris! – felelte megfélemlítve a pilóta. Társaival együtt sietve munkához látott, az őrnagy pedig mélységesen megdöbben azon, hogy a légierő századosának holmi szemtelen senki parancsokat mer osztogatni, és a tiszt engedelmeskedik neki.

– A rendőrség fölött a bizottság rendelkezik, aga – vette át a szót ismét a mollah. – A rendőrség a sátán sahot szolgálta, minden tagja gyanús. Hol van az emberrabló és... a hán húga?

– Hol az engedélyük arra, hogy átlépjék a határt, és bármit követeljenek? – kérdezett vissza fortyogó indulattal az őrnagy.

– Isten nevére, ez a felhatalmazás tökéletesen elég! – csattant fel a mollah is. Indulatosan rácsapott a papírjaira, az egyik iszlám gárdista pedig jól hallhatóan kibiztosította a fegyverét.

Az őrnagy is észrevette ezt, és vészjósló hangon rászólt: – Maradjon nyugton! Ha török területen egyszer is meg meri húzni a ravaszt, a hadseregünk átkel a határon, és Tebrizig mindent feléget!

– Ha Isten úgy akarja, legyen! – felelte villámló, erőszakos tekintettel a mollah. Utálta az őrnagyot, és azt a romlott, Isten parancsaival szembeszegülő rendszert is, amelyet képviselt. Hogy most kell-e megküzdenie vele, vagy később, az tulajdonképpen mindegy volt neki. Szilárdan hitte, hogy Isten parancsait teljesíti, élete is kizárólag az ő kezében van, és az imám – minden határon át – győzelemre vezeti a valódi igazhitűeket mindenhol. Ugyanakkor tudta, hogy a harcnak még nem jött el az ideje, Hvojbán egyelőre túl sok a tennivaló, le kell győzni a baloldaliakat, elfojtani a lázadást, végezni az imám ellenségeivel, és ehhez – az égbe nyúló hegyek között – minden helikopterre szükség van.

– Én... csupán a jogos tulajdonunkat akarom megkapni – mondta, nem kis erőfeszítéssel mérsékelve magát. – A regisztrációs jelzése is bizonyítja, hogy a miénk – tette hozzá, ujjával határozottan a helikopter felé bökve. – Iránból lopták; maga is tudja, hogy engedély nélkül hozták el, tehát változatlanul a miénk. A felhatalmazás – újból odamutatta az őrnagnak a papírokat – tökéletesen jogszerű, és mivel a pilóta akarata ellenére elrabolta az asszonyt, őt is visszavisszük. Kérem, ne ellenkezzen!

Az őrnagy már-már kilátástalannak érezte a helyzetet. Nem adhatta át hivatalos felhatalmazással nem rendelkező, ki tudja, honnan szalajtott mollah által vezetett fegyvereseknek a finnt és a

feleségét, mert ha megteszi, azzal súlyos – valószínűleg azonnali elbocsátással, és talán katonai bíróság előtti felelősségre vonással is járó – mulasztást követ el. Tudta ugyanakkor, hogyha a mollah erőszakkal próbál érvényt szerezni követelésének, és ő a kötelességét teljesítve harc árán meg akarja védeni a rendőrőrszobát, mindenképpen alulmarad, mivel az irániak jókora számbeli fölényben vannak. Meg volt győződve arról, hogy ha összecsapásra kerül sor, a mollah és a zöldszalagosok a legvégsőkig kitartanak, elfogadják, sőt talán keresik is a halált, a szent mártíromságot, amelyhez neki csöppet sem volt kedve.

Úgy döntött hát, hogy – más lehetőség nem lévén – hazardírozni fog. – Az emberrablót és Azadeh úrnőt délelőtt Vanba vitték – mondta. – A kiadatásukat a hadseregfőparancsnokságtól kell kérvényezni, az dönt róla, nem én. A hán húga olyan fontos személy, hogy a hadsereg kíván döntenie felőle.

A mollah elgondolkodott a hallottakon, homloka ezer ráncba szaladt, az egyik zöldszalagos viszont kihívóan odavetette: – Honnan tudjuk, hogy nem hazudik? – Az őrnagy dühösen pördült meg a kérdés hallatán, a fiatalember riadtan hátraugrott, társai és a tiszt pedig rögtön a fegyverükért kaptak.

– Elég! – kiáltotta parancsolóan a mollah, és mindenki engedelmeskedett neki. Még az őrnagy is, dühösen szidva közben magát, mert a büszkesége és a reflexei erősebbnek bizonyultak az önuralmánál. A mollah, kihasználva a pillanatnyi szünetet, gyorsan számba vette lehetőségeit, majd azt mondta: – Rendben van, akkor Vantól fogjuk kérni a kiadatásukat. De nem ma. Elvisszük, ami a miénk, felőlük pedig majd később intézkedünk! – Szétvetett lábbal, géppisztolya szíját magabiztosan markolva körbenézett.

Az őrnagynak nem kis erőfeszítésébe került, hogy ne árulja el, mennyire megkönnyebbült. Feletteseivel együtt értéktelennek tartotta a helikoptert, csupán fölösleges gondot jelentett számára. – A regisztrációs jel valóban a maguké – mondta kurtán. – Hogy ki a gép jogos tulajdonosa, azt nem tudom. Ha aláír egy átvételi elismervényt, tőlem el is viheti, azt pedig, hogy valójában kié, majd később eldöntik.

– Hajlandó vagyok aláírni, hogy elviszem a helikopterünket!

A tiszt jobbnak tartotta, ha nem vitatkozik tovább, és úgy fogalmazta meg a – semmit nem jelentő – felhatalmazás hátuljára írt elismervényt, hogy az lehetőség szerint mindkettőjük számára

kielégítő legyen. A mollah eközben ismét rádörrent a három katonára, és azok sietve fel is töltötték a helikopter tartályait.

– Indulhatunk, pilóta? – kérdezte zordan, miután végeztek a munkával.

– Bármelyik pillanatban, kegyelmes úr! – hangzott a meghunyászkodó válasz.

– Tessék! – Az őrnagy a mollah elé tartotta az elismervényt, az pedig aláírta anélkül, hogy odanézett volna.

– Mehetünk?

– Természetesen, kegyelmes úr! – A fiatal százados az őrnagyra pillantott, az pedig látta – legalábbis látni vélte – tekintetében a ki nem mondott, és, sajnos, teljesíthetetlen, menedékjogra vonatkozó kérést. – Indíthatok?

– Igen – felelte fensőbbes hangon a mollah. – Már régen megtehetette volna. – Még be sem fejezte a mondatot, a motorok életre keltek, és előbb csak lassan, majd egyre gyorsulva pörgetni kezdték a rotor-lapátokat. – Ali, Abrim, ti a teherautóval gyertek! – szólt oda két zöldszalagosnak.

A két fiatalember engedelmesen beszállt a sofőr mellé, a mollah intett nekik, hogy mehetnek, a többieknek pedig jelezte, hogy szálljanak fel a helikopterre. Várt, amíg mindenki végrehajtotta a parancsot, csak aztán ült be a pilóta mellé, és vissza sem nézve berántotta az ajtót.

A Bell-212-es – gyakorlatlan vezetőjének engedelmeskedve – nehézkesen emelkedni kezdett. Közel volt még a földhöz, amikor az őrmester dühösen lekapta a válláról a géppisztolyát, és rátartotta. – Szétlőhetnénk a mocskokat, őrnagy úr!

– Igen – értett egyet nyugodt hangon a tiszt. Cigaretta-t vett elő, és lassú mozdulatokkal rágyújtott. – De hagyjuk inkább Istenre! Talán ő megteszi helyettünk. – Mélyen leszívta a füstöt, és előbb a tartálykocsi, majd a helikopter után nézett. – Ráférne ezekre a mocskos kutyákra, hogy tanuljanak némi tisztességet. – A kocsijához ballagott, beült a vezető mellé, és fáradtan odaszólt neki: – Tegyé ki a szállodánál!

A SZÁLLODÁBAN. Azadeh az ablakon kihajolva az eget fürkészte. Hallotta, amikor a 212-es motorja életre kelt, és bár nem tudta, mi

történt, remélte, hogy Erkkinek sikerült megmenekülnie. – Isten! Add, hogy igaz legyen...

A tekintetüket szintén fölemelő falusiakkal együtt nézte a határ felé távolodó helikoptert, és hirtelen rémület tört rá: csak nem hagyta magára a férje, feláldozva saját biztonságáért?! Jaj, Erkki...

A szálloda elé kanyarodó gépkocsit, és a vezető mellől egyenruháját igazgatva kiszálló őrnagyot megpillantva mozdulatlanra merevedett.

Miután a tiszt belépett az épületbe, erőt vett magán, határozott mozdulattal becsukta az ablakot, és – közel a párnához – az ágyra ült, az ajtóval szemben. Várt. Nyugodt volt, a végsőkéig eltökélt, és akkor sem rezzent, amikor meghallotta a folyosón közeledő, határozott léptekeket.

– Jöjjön! – mondta határozottan, az ajtót indulatosan belökve a tiszt. Azadeh nem értette, mit akar, és önkéntelenül is rákérdezett: – Tessék?

– Jöjjön velem! Kérem!

– Miért? – kérdezte újból, gyanakodva az asszony. Csapdától félt, nem akarta otthagyni a párna alá rejtett, egyedüli védelemként szolgáló kalaptűt. – Mi történt? A férjem ment el? Visszaküldte? – sorolta kétségbeesetten a kérdéseit, és érezte, hogyan száll el fokozatosan a bátorsága, kerekedik felül benne a félelem, hogy Erkki feladta magát, cserébe az ő biztonságáért. – Ő ment el?!

– Nem. A férje a rendőrségen van. Irániak voltak itt a helikopterért és magukért. – A válságos helyzet elmúltával az őrnagy megkönnyebbült, felszabadult volt és vidám. – A helikopter iráni bejegyzésű, a távozására nem adtak engedélyt, úgyhogy joggal követelték vissza. Legyen szíves, jöjjön velem!

– Hová?

– De nehéz magával! Azt hittem, örülni fog, ha találkozhat a férjével. – Az őrnagy jókedvűen figyelte az asszonyt, élvezte a veszélyt, és mint az izgalmas feladványt, megpróbálta kitalálni, hová rejthette a fegyverét. Az ilyen típusú nőknél, gondolta, mindig van valamilyen fegyver, vagy mérge, hogy védekezni tudjanak az erőszak ellen. Persze könnyű megakadályozni, hogy használják, ha az ember elég felkészült és gondosan figyel. – Nos?

– Ott vannak... a rendőrségen? – kérdezte bizonytalanul, az irániakra gondolva Azadeh.

– Nem. Törökországban van, nem Iránban, itt nem kell tartania senkitől. Jöjjön már! Ne féljen!

– Egy... pillanat. Mindjárt elkészülök.

– Hát persze! Táskára nincs szüksége, elég, ha felvesz egy kabátot. Siessen, mielőtt meggondolom magam! – Az őrnagy élvezettel nézte a dühös szemvillanást; a nyegle, hangtól indulatos, kipirult arcot. Azadeh erőt vett magán, nem vitatkozott tovább, és kabátot felkapva, engedelmesen követte, közben mérhetetlenül szégyellte magát gyávaságáért. Lent a téren az volt az érzése, hogy mindenki őt figyeli, amint engedelmesen megy az őrnagy mögött. Az őrszobán a tiszt ugyanabba a szobába vezette, ahol előző nap beszélgettek. – Itt várjon, legyen szíves!

Becsukta az ajtót, és átment a másik helyiségbe, az őrmesterhez, aki – telefonnal a kezében – már türelmetlenül várt rá. – Tanazak százados van a vonalban, őrnagy úr! A határőrségtől – mondta, és rögtön át is adta a kagylót.

– Százados? Ikail őrnagy vagyok. A határ, további utasításig, minden mollah és zöldszalagos előtt szigorúan zárva! Tartóztassa le az őrmestert, aki pár órával ezelőtt átengedett közülük néhányat, és szigorú őrizet alatt küldje Vanba! Gondoskodjon róla, hogy amíg odaér, addig se érezze jól magát! Nemsokára egy iráni teherautó ér a határhoz. Szóljon az embereinek, hogy legalább húsz óráig tartóztassák fel, és bánjanak keményen az utasaival! Ami magát illeti, hadbíróság elé kerül, mert az érvényes parancsok ellenére fegyveresek jutottak át! – A választ meg sem várva, az őrnagy lecsapta a telefont, és szigorúan az őrmesterhez fordult: – Készen áll a kocsi?

– Igenis, efendi!

– Rendben. – A tiszt kilépett a folyosóra, és az őrmesterrel szorosán a nyomában a cellául szolgáló ketrechez ment. Erkki látta ugyan, hogy közelednek, de nem állt fel, csupán a tekintetét szögezte rájuk. – Nos, pilóta úr, ha hajlandó nyugodtan, értelmesen viselkedni, és nem követ el újabb ostobaságot, akkor megengedem, hogy találkozzon a feleségével.

– Ha csak egy ujjal is hozzányúlnak, esküszöm, hogy darabokra tépem magukat! – válaszolta Erkki, indulatosan a fogai között szűrve a szót.

– Elhiszem, hogy nehéz dolga van ilyen asszonnyal. Vagy *purdah-t* ad rá, vagy egyfolytában idegeskedhet miatta – évődött az őrnagy. – Szóval? Akar találkozni vele?

– Mit akar tőlem?

– Azt, hogy uralkodjon magán, és ne kövessen el ostobaságot! – mondta hirtelen ingerültté váló hangon a tiszt, és törökre váltva, rögtön odaszólt az őrmesternek: – Hozd ide!

Erkki kegyetlen cselre gyanakodott, és amikor megpillantotta a folyosó végén a feleségét, épen és sértetlenül, kis híján elsírta magát, Azadeh ugyan úgy.

– Erkki...

– Jól figyeljenek rám! – szólt szigorúan az őrnagy, elejét véve minden további érzelemnyilvánításnak. – Bár mind a ketten sok kényelmetlenséget, bajt okoztak, úgy döntöttem, hogy elfogadom a történetüket. Órizet alatt, diszkréten Isztambulba viszik magukat, diszkréten átadják a finn nagykövetnek, és haladéktalanul, diszkréten elhagyják az országot.

Döbbsen meredtek rá, hirtelen nem is tudták felfogni, amit mondott.

– Szabadok vagyunk? – kérdezte Azadeh, továbbra is kétségbeesetten markolva a rácsot.

– Igen. Az alkuhoz az is hozzátartozik, hogy írásban titoktartást vállalnak. Tökéletes diszkréciót kérünk. Maradjanak csöndben, és ne meséljenek senkinek a kalandjaikról! Megígérik?

– Igen. Természetesen – felelte rögtön Azadeh. – De... biztos, hogy nincs ebben... valami trükk?

– Biztos.

– Miért? Azok után... Miért döntött úgy hirtelen, hogy elenged bennünket? – kérdezte Erkki, még mindig nem bízva az őrnagyban.

– Azért, mert próbára tettem magukat, és mindketten kiállták a próbát. Bűncselekményt, olyasmit, ami nálunk bűncselekménynek minősül, nem követtek el – az Istennek tett eskü kizárólag az illető lelkiismeretére tartozik, nincs köze hozzá egyetlen bíróságnak sem –, a letartóztatási parancs pedig, szerencséjükre, jogtalan volt, tehát elfogadhatatlan. Bizottság! – mondta utálkozóan, inkább csak magának az őrnagy. Észrevette, hogyan néz egymásra Erkki és Azadeh, és irigyelte őket.

Érdekes, hogy a hán a forradalmi bizottságra bízta a letartóztatási parancs kiadását, és nem a rendőrségre, amelynek a kérését teljesíteni kellett volna, ötlött fel benne, de tovább nem is foglalkozott a gondolattal.

– Nyissa ki! – parancsolta, az ajtóra mutatva, az őrmesternek. – Várom magukat az irodában. Vissza akarom adni az ékszereit,

asszonyom! És a töröket is. – Megfordult, és hátra sem nézve otthagya őket.

Az őrmester kinyitotta a cellaajtót, és szintén távozott, de Erkki és Azadeh ezt már észre sem vette. Egymást nézték csupán, továbbra is két oldalról markolták a rácsot, és mosolyogtak anélkül, hogy bármelyikük megmozdult volna.

– Insa Alláh? – kérdezte hosszúra nyúlt szünet után az asszony.

– Miért ne? – Erkki még mindig szédült, nem tudta hova tenni váratlan, szabadulásukat. Az őrnagynak a *purdah*-t és felesége szépségére tett utalása zsongott a fejében, és bár nem akarta tönkretenni a csodálatos pillanatot, képtelen volt uralkodni magán, és azt mondta: – Azadeh, szeretnék minden rosszat itt hagyni. Lehet? Mi a helyzet John Ross-szal?

Az asszony mosolya csöppet sem változott, és bár tudta, hogy mély szakadék szélén állnak, örült az alkalomnak, hogy végre átlépheti.

– Még régen, a kezdet kezdetén elmondtam neked, mi volt közöttünk valamikor – válaszolta szelíden, aggodalmát meghazudtoló, nyugodt hangon. – A faluban és a bázison is megmentette az életemet. Ha újból találkozom vele, mosolyogni fogok, és örülni, hogy ismét látom. Nagyon kérlek, tedd te is ezt! Ami volt, elmúlt, többé nem jön vissza.

Fogadd ezt el, Erkki!, tette hozzá magában, különben a házasságunknak hamar vége lesz. Nem az én akaratomból, hanem mert ki fogsz vetközni magadból, elviselhetetlenné válsz, és te sem akarod majd, hogy melletted legyek. Ha így lesz, szomorúan ugyan, de visszamegyek Tebrizbe, és új életet kezdek. Nem emlékeztetek az esküvőnk előtti ígéretedre, mert nem akarlak megbántani, de nagyon csúnya dolog, hogy elfeledkeztél róla. Csak azért bocsájtom meg, mert szeretlek. Istenem, de furcsák, nehezen érthetők is tudnak lenni a férfiak! Térj már észhez, jusson végre eszedbe!

– Hagyjuk a múltat, Erkki! Jó? – kérdezte halkán ahelyett, hogy dühösen a férjére kiabált volna, és közben úgy könyörgött a tekintetével, ahogyan csak szerelmes asszony képes könyörögni.

Erkki ezt nem látta, elfordította a tekintetét, szégyellte magát az ostobaságáért, értelmetlen féltékenységéért. Azadehnek igaza van, mondta magában. A múltat le kell zárni. Becsületesen elmondtá, mi volt közöttük, én pedig önként megígértem, hogy ezt elfogadom, és Ross még meg is mentette az életét. Igaza van, bár tudom, hogy változatlanul szereti.

Érzelmeivel küszködve nézett újból az asszonyra. Nagy erőfeszítéssel, az igaz, de sikerült rácsapnia az ajtót kínzó kétségeire, és messzire elhajítani magától a kulcsot. – Igazad van – felelte. – Igazad van, és végtelenül szeretlek! – Felkapta, szenvedélyesen megcsókolták egymást, aztán boldogabban, mint amilyennek valaha is érezte magát, könnyed léptekkel elindult vele a folyosón. – Gondolod, hogy Isztambulban is van szauna? – kérdezte izgatottan. – Meg fogják vajon engedni, hogy telefonáljak, csak egyszer...

Azadeh nem válaszolt, a fejét a férje mellére hajtotta, és csöndesen mosolygott.

TARTALOM

ELSŐ KÖNYV

PÉNTEK

1. fejezet

SZOMBAT

2. fejezet

HÉTFŐ

3. fejezet

4. fejezet

KEDD

5. fejezet

6. fejezet

SZERDA

7. fejezet

MÁSODIK KÖNYV

SZOMBAT

8. fejezet

9. fejezet

VASÁRNAP

10. fejezet

KEDD

11. fejezet

12. fejezet

CSÜTÖRTÖK

13. fejezet

PÉNTEK

14. fejezet

15. fejezet

VASÁRNAP

16. fejezet

KEDD

17. fejezet

SZERDA

18. fejezet

CSÜTÖRTÖK

19. fejezet

HARMADIK KÖNYV

PÉNTEK

20. fejezet

21. fejezet

22. fejezet

23. fejezet

24. fejezet

SZOMBAT

25. fejezet

26. fejezet

27. fejezet

VASÁRNAP

28. fejezet